

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *PIECES OF HER*

KARIN SLAUGHTER

A NOVEL

THE SILENT WIFE

"I'd follow her anywhere." —Gillian Flynn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SESSİZ EŞ

Karin Slaughter

HarperCollins*Publishers*

Telif Hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd 1 London
Bridge Street tarafından yayımlanmıştır
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers* 2020 tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Karin Slaughter 2020
Will Trent, Karin Slaughter Publishing LLC'nin ticari markasıdır.

TROUBLE ME Natalie Merchant ve Dennis Drew tarafından yazıldı
©1989 **Christian Burial Music (ASCAP)** Tüm Hakları Saklıdır. İzin
alınarak kullanılmıştır. Uluslararası Telif Hakkı Güvence Altındadır.

Şarkı sözleri:

"Whistle" (Flo Rida, David Edward Glass, Marcus Killian, Justin
Franks, Breyan Isaac, Antonio Mobley, Arthur Pingrey ve Joshua
Ralph tarafından yazılmıştır)

"Can't Take My Eyes Off You" (Bob Crewe ve Bob Gaudio tarafından
yazılmıştır)

"The Girl from Ipanema" (Antônio Carlos Jobim tarafından yazıldı,
Portekizce sözleri Vinicius de Moraes, İngilizce sözleri Norman
Gimbel)

"My Kind of Town" (Jimmy Van Heusen ve Sammy Cahn tarafından
yazıldı) "Funky Cold Medina" (Young MC, Matt Dike ve Michael Ross
tarafından yazıldı)

"Into the Unknown" (Kristen Anderson-Lopez ve Robert Lopez tarafından yazıldı)

Kapak tasarımı Claire Ward© *HarperCollinsPublishers* Ltd 2020

Kapak fotoğrafı © Ildiko Neer/Trevillion [Images](#)

Karin Slaughter, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kaynak ISBN: 9780008303440

E-kitap Baskısı© Haziran 2020 ISBN: 9780008303464

Sürüm: 2020-05-13

Adanmışlık

Çarşamba günü için

Epigraf

Konuş benimle.

Öğrenirken bu gözlerin içine bakmama izin verin. Lütfen sırf gözyaşları yüzünden onları saklamayın.

"İşte, işte, şimdi dönüp durmayı bırak" diyerek sizi uykuya uğurlamama izin verin.

Bana acının nerede olduğunu ve nasıl

iyileşeceğimi söyle. Beni bağışlamak mı? Beni

rahatsız eden hiçbir şeyi bağışlama.

Tüm endişeleriniz ve kaygılarınızla beni rahatsız edin. Benimle konuşun ve bırakın kelimelerimiz fırtınaya karşı bir sığınak oluştursun.

Bela Beni

Natalie Merchant ve Dennis Drew tarafından,
10,000 Maniacs

Lütfen bunun bir kurgu eseri olduğunu unutmayın. Zaman çizelgesinde bazı değişiklikler yaptım.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1. Atlanta](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3. Grant County-Salı](#) [Bölüm 4.](#)

[Atlanta](#)

[Bölüm 5. Grant County-Salı](#) [Bölüm 6.](#)

[Atlanta](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10. Grant County-Çarşamba](#) [Bölüm](#)

[11. Atlanta](#)

[Bölüm 12. Grant County-Çarşamba](#) [Bölüm](#)

[13. Atlanta](#)

[Bölüm 14. Grant County-Çarşamba](#) .

[Bölüm 15. Atlanta](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18. Grant County-Perşembe](#) [Bölüm](#)

[19. Atlanta](#)

[Bölüm 20](#)

[21. Fasil. Grant County-Perşembe](#) [22.](#)

[Bölüm. Atlanta](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[25. Fasil. Grant County-Perşembe](#) [26.](#)

[Bölüm. Atlanta](#)

[Bölüm 27. Grant County-Perşembe-Bir Hafta Sonra](#)

[Bölüm 28. Atlanta](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30. Bir hafta sonra](#)

[Yazarın Notu](#)

[Okumaya Devam](#)

[Edin ...](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Karin Slaughter](#)

[Yayınevi Hakkında](#)

Önsöz

Beckey Caterino yurttaki buzdolabının en karanlık köşelerine baktı. Öfkeyle yiyecek etiketlerini taradı, herhangi bir şeyin üzerinde kendi baş harflerini aradı - süzme peynir, Lunchables, simit ısırıkları, vegan sosisli sandviçler, hatta havuç çubukları.

KP, Kayleigh Pierce. DL, Deneshia Lachland. VS, Vanessa Sutter.

"Sürtükler." Beckey, buzdolabının kapağını sertçe çarparak Bira şişeleri takırdıyordu. Bulabildiği en yakın şeyi tekmeledi, o da çöp tenekesiydi.

Boş yoğurt kapları yere saçılmıştı. Buruşmuş Skinny Girl patlamış mısır poşetleri. Diyet kola şişeleri. Hepsinin önünde siyah keçeli kalemle yazılmış iki harf vardı.

BC.

Beckey, geceyi kütüphanede Organik Kimya notunun yüzde ellisini oluşturan bir ödev üzerinde çalışarak geçirirken, azıcık parasıyla aldığı ve göt herif oda arkadaşlarının yediği bitmiş yiyecek paketlerine baktı. Doğru yolda olduğundan emin olmak için saat yedide profesörüyle buluşması gerekiyordu.

Gözleri saate kaydı. Sabah

4:57.

"Sizi lanet olası orospular!" diye bağırdı tavana doğru. Bulabildiği her ışığı yaktı. Çıplak ayakları koridordaki halının üzerinde iz bıraktı. Bitkin düşmüştü. Zar zor ayakta durabiliyordu.

Kütüphane otomatından aldığı bir paket Doritos ve iki dev tarçınlı ekmek midesinin içinde betona dönüşmüştü. Onu kütüphaneden yatakhaneye iten tek şey beslenme vaadiydi.

"Kalk ayağa, seni hırsız kaltak!" Yumruğunu Kayleigh'nin kapısına o kadar sert vurdu ki kapı açıldı.

Esrar dumanı tavanı kaplamıştı. Kayleigh çarşafın altından gözlerini kırıştırdı. Yanındaki adam yuvarlandı.

Markus Powell, Vanessa'nın erkek arkadaşı.

"Kahretsin!" Kayleigh yataktan fırladı, sol ayağındaki tek çorap dışında çıplaktı.

Beckey kendi yatak odasına ilerlerken yumruklarını duvarlara vurdu. Kendisiyle aynı yaşta olan ama banka hesabı onun iki katı olan üç kıza nasıl karşı koyacağını bilmeyen bir paspas olduğu için gönüllü olarak aldığı en küçük yatak odasına.

"Nessa'ya söyleyemezsin!" Kayleigh onun arkasından koşarak içeri girdi, hâlâ çıplaktı. "Önemli bir şey değildi, Beck. Sarhoş olduk ve-"

Sarhoş olduk ve.

Bu sürtüklerin anlattığı her hikâye aynı dört kelimeyle başlıyordu. Vanessa, Deneshia'nın erkek arkadaşına sakso çekerken yakalandığında. Kayleigh'in kardeşi yanlışlıkla dolaba işediğinde. Deneshia onun iç çamaşırını "ödünç aldığında". Her zaman sarhoş ya da kafayı bulmuş oluyorlardı ya da birbirlerini beceriyorlardı, çünkü burası üniversite değildi, burası kimsenin tahliye edilemediği ve herkesin bel soğukluğu kapıldığı Big Brother'dı.

"Beck, ." Kayleigh çıplak kollarını ovuşturdu. "Zaten ondan ayrılacaktı."

Beckey ya çılgılık atmaya başlayacak ve hiç susmayacaktı ya da buradan olabildiğince çabuk çıkacaktı.

"Beck-"

"Koşmaya gidiyorum." Bir çekmeceyi çekip açtı. Çoraplarını aradı ama tabii ki hiçbirini birbirine uymuyordu. En sevdiği spor sütyeni yatağın altına dolanmıştı. Sepetten kirli koşu şortunu aldı ve birinin topuğunda delik olan iki uyumsuz çorapla yetindi, ama su toplaması burada kalmanın yanında solda sıfır kalırdı, burada yaşayan her organizma üzerinde tamamen çıldırırdı.

"Beckey, pislik gibi davranmayı bırak. Duygularımı incitiyorsun."

Beckey mızızlanmayı duymazdan geldi. boynuna doladı. iPod shuffle'ını tam da olması gereken yerde bulunca şok oldu. Kayleigh yatakhane'nin şehidiydi, tüm suçları daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için işlenmişti. Markus'la sadece Vanessa onun kalbini kırdığı için yatmıştı. Deneshia'nın sınavından kopya çekmesinin tek nedeni, bir dersten daha kalırsa annesinin yıkılacak olmasıydı. Beckey'nin peynirli makarnasını yemişti çünkü babası onun çok zayıf olmasından endişeleniyordu.

"Beck." Kayleigh saptırmaya geçti. "Neden benimle konuşmuyorsun? Bu gerçekten neyle ilgili?"

Beckey ona bunun tam olarak neyle ilgili olduğunu anlatmak üzereydi ki saç tokasının her zaman bıraktığı komodinin üzerinde olmadığını fark etti.

Oksijen ciğerlerini terk etti.

Kayleigh'nin elleri masumca havaya kalktı. "Ben almadım."

Beckey bir an için, ikinci bir göz gibi yukarı bakan göğüslerinin mükemmel yuvarlaklığı karşısında donakaldı.

Kayleigh, "Dostum, tamam, buzdolabından senin bokunu yedim ama saç tokana asla dokunmam. Bunu biliyorsun."

Beckey göğsünde kara bir delik açıldığını hissetti. Saç tokası ucuz bir plastikti, eczaneden alınabilecek türden bir şeydi ama onun için dünyadaki her şeyden daha anlamlıydı çünkü annesinin arabasına binip işe gitmeden ve eyaletler arası yolda ters yöne giren sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmeden önce ona verdiği son şeydi.

"Hey, Blair ve Dorota, entrikaları bırakın." Vanessa'nın yatak odasının kapısı açıktı. Gözleri uykuda şişmiş yüzünde iki yarıktı. Kayleigh'nin çıplaklığını atlayıp doğrudan Beckey'ye gitti. "Kızım, lanet olası tecavüz saatinde koşuya çıkamazsın."

Beckey koşmaya başladı. İki sürtüğü geçti. Koridordan yukarı. Mutfığa geri döndü. Oturma odasına doğru. Kapıdan çıktı. Başka bir koridor. Üç kat merdiven. Ana dinlenme odası. Tekrar içeri girmek için anahtar kartı gerektiren cam ön kapı ama boş ver onu çünkü bu canavarlardan uzaklaşması gerekiyordu. Onların sıradan kötü niyetlerinden uzaklaşmalıydı. Keskin dillerinden, sivri göğüslerinden ve kesici bakışlarından uzaklaşmalıydı.

Çimenli kampüs avlusunda koşarken bacaklarına çiğ taneleri değiyordu. Beckey beton bir bariyeri aşip ana yola çıktı. Havada hâlâ bir serinlik vardı. Sokak lambaları şafak ışığında birer birer sönüyordu. Gölgeler ağaçlara sarıldı. Uzaktan birinin öksürdüğünü duydu. Beckey'nin omurgası ani bir ürpertiyle sarsıldı.

Tecavüz saati.

Beckey'nin tecavüze uğraması umurlarındaymış gibi. Yemek için zar zor para bulması, onlardan daha çok çalışması, daha çok çalışması, daha çok çabalaması, daha çok koşması, ama her zaman, her zaman, kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, herkesin başladığı yerden iki adım geride olması umurlarındaymış gibi.

Blair ve Dorota.

Gossip Girl'deki popüler kız ve dalkavuk, tombul hizmetçi. Herkesin aklında kimin hangi rolü oynadığına dair iki tahmin.

Beckey kulaklıklarını taktı. Gömleğinin kuyruğuna iliştirdiği iPod shuffle'ı çalmaya başladı. Flo Rida başladı.

Düdüğümü çalar mısın bebeğim, düdük bebeğim...

Ayakları yere vurdukça ritme uyuyordu. Kampüsü şehir merkezindeki hüzünlü küçük şeritten ayıran ön kapılardan geçti. Barlar ya da öğrencilerin takıldığı yerler yoktu çünkü üniversite kuru bir ilçedeydi. Babası Mayberry gibi olduğunu söylerdi ama nedense daha beyaz ve daha sıkıcıydı. Hırdavatçı dükkanı. Çocuk kliniği. Polis karakolu. Elbise dükkanı. Lokantanın sahibi yaşlı adam, güneş ağaçların tepesinden yükselirken kaldırımı hortumla yıkıyordu. Işık her şeye ürkütücü, turuncu-kırmızı bir ateş parıltısı veriyordu. Yaşlı adam beyzbol şapkasını Beckey'ye doğru eğdi. Beckey asfalttaki bir çatlağa takılıp tökezledi. Kendini tuttu. Önüne baktı, adamın hortumu bırakıp yardıma gittiğini görmemiş gibi davrandı çünkü dünyadaki her insanın bir pislik olduğu ve hayatının berbat olduğu gerçeğini aklının bir köşesinde tutmak istiyordu.

"Beckey," demişti annesi, çantasından plastik saç tokasını çıkarırken, "bu sefer ciddiylim. Onu geri istiyorum."

Saç tokası. Dişlerinden biri kırılmış iki menteşeli tarak. Kaplumbağa kabuğu, kedi gibi. Julia Stiles *Nefret Ettğim 10 Şey* filminde takmıştı.

Senin Hakkında, Beckey'nin annesiyle birlikte katrilyonlarca kez izlediği, çünkü ikisinin de sevdiği birkaç filmde biriydi.

Kayleigh tokayı komodinin üzerinden çalmış olamazdı. Ruhsuz bir orospuydu ama saç tokasının Beckey için ne anlama geldiğini biliyordu çünkü bir gece ikisi de kafayı bulmuş ve Beckey tüm hikâyeyi anlatmıştı. Müdür onu almaya geldiğinde İngilizce dersindeymiş. Kaynak memurunun koridorda beklediğini ve daha önce hiç başı belaya girmediği için korktuğunu, ama başının belada olmadığını. Beckey vücudunun bir yerlerde bir şeylerin korkunç derecede yanıış gittiğini biliyor olmalıydı, çünkü polis konuşmaya başladığında, işitme duyusu kötü bir telefon bağlantısı gibi gidip gelmeye başlamıştı, cızırtılı kelimeler paraziti kesiyordu-

Anne.. eyaletler arası... sarhoş sürücü...

Garip bir şekilde Beckey klipsi almak için başının arkasına uzanmıştı. Annesinin evden ayrılmadan önce dokunduğu son şeydi bu. Beckey çeneleri açmıştı. Saçlarını sallamak için parmaklarıyla taramıştı. Plastik tokayı avucunun içinde o kadar sert sıkıyordu ki bir dişi kırılmıştı. Annesinin *onu* öldüreceğini düşündüğünü hatırlıyordu - *onu geri istiyorum*. Ama sonra annesinin onu bir daha asla öldüremeyeceğini, çünkü annesinin öldüğünü fark etmişti.

Beckey Ana Cadde'nin sonuna yaklaşırken gözyaşlarını yüzünden sildi. Sola mı, sağa mı? Profesörlerin ve zenginlerin yaşadığı göle doğru mu, yoksa çift katlı ve başlangıç evleriyle noktalanmış küçük arsalara doğru mu?

Gölden uzaklaşıp sağa döndü. iPod'unda Flo Rida yerini Nicki Minaj'a bırakmıştı. Midesi Doritos ve tarçınlı çörekleri çalkalıyor, şekeri sıkıp boğazına gönderiyordu. Müziği kapattı. Kulaklıkları boynuna geri bıraktı. Ciğerleri durmaya hazır olduklarını gösteren o ürpertici şeyi yaptı, ama derin yudumlar alarak devam etti, düşünceleri Heath Ledger'la birlikte "Can't Take My Eyes Off You" şarkısını söylerken annesiyle kanepede oturup Skinny Girl patlamış mısırını çiğnediği günlere geri dönerken gözleri hâlâ sızlıyordu.

Gerçek olamayacak kadar iyisin.

Beckey daha hızlı koştu. Hüzünlü mahallenin derinliklerine indikçe hava bayatlıyordu. Sokak tabelaları tuhaf bir şekilde kahvaltı temalıydı: SW Omlet Yolu. Hashbrown Yolu. Beckey bu yöne hiç gitmezdi, özellikle de bu saatte. Turuncu-kırmızı ışık kirli bir kahverengiye dönüşmüştü. Solmuş kamyonetler ve eski arabalar caddeyi kaplamıştı. Evlerin boyları soyulmuştu. Birçok pencere tahtayla kapatılmıştı. Topuğu acıdan zonklamaya başladı. Sürpriz. Çorabındaki delik bir su toplamasına neden oluyordu. Beckey'nin hafızası bir görüntü canlandırdı: Kayleigh üzerinde çoraptan başka bir şey olmadan yataktan fırlıyordu.

Beckey'nin çorabı.

Yürümek için yavaşladı. Sonra sokağın ortasında durdu. Nefes almak için eğilirken ellerini dizlerine . Ayağı, sanki bir eşek arısı ayakkabısının içine hapsolmuş gibi sızlıyordu. Topuğunun derisini yüzmeden kampüse geri dönmesinin imkânı yoktu. Ödevinin üzerinden geçmek için bu sabah yedide Dr. Adams'la buluşması gerekiyordu. Beckey şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama gelmezse Dr. Adams'ın sinirleneceğini biliyordu. Burası lise değildi. Eğer zamanlarını boşa harcarsanız profesörler sizinle gerçekten uğraşabilirdi.

Kayleigh onu zorunda kalacaktı. Acınası bir insandı, ama her zaman kurtarmaya gideceğine güvenilebilirdi - sadece drama için bile olsa. Beckey elini cebine attı ama sonra hafızası başka bir dizi görüntüyü canlandırdı: Beckey kütüphanede telefonunu sırt çantasına atmış, sonra da yurttan sırt çantasını mutfakta yere düşürmüştü.

Telefon yok. Kayleigh yok. Yardım yok.

Güneş artık ağaçların üzerindeydi ama Beckey hâlâ yaklaşan bir karanlık hissediyordu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kimse onu geri beklemiyordu. Yabancı bir mahalledeydi. Garip, *kötü* bir mahallede. Bir kapıyı çalmak, birinden telefonu kullanmasını istemek, bir *Dateline'in* başlangıcı gibi görünüyordu. Kafasının içinde anlatıcıyı duyabiliyordu-

Beckey'nin oda arkadaşları onun için zaman ayırdığını düşündüler. Dr. Adams onun ödevini tamamlayamadığı için görüşmeyi ektiğini düşündü. Kimse öfkeli, genç üniversite birinci sınıf öğrencisinin yamyam bir tecavüzcünün kapısını çaldığını fark etmedi ...

Keskin çürük kokusu onu gerçekliğe geri çekti. Bir çöp kamyonu sokağın ağzındaki kavşağa yuvarlandı. Frenler gıcırdayarak durdu. Tulum giymiş bir adam arkadan atladı. Bir çöp kutusunu yuvarladı. Kaldırma aletine taktı. Beckey kamyonun içindeki mekanik dişlilerin gıcırdamasını izledi. Tulum giyen adam ona doğru bakma zahmetine girmemişti ama Beckey birdenbire izlendiği hissine kapıldı.

Tecavüz saati.

Arkasını döndü ve bu yola sağdan mı yoksa soldan mı girdiğini hatırlamaya çalıştı. Bir sokak tabelası bile yoktu. İzlendiği hissi daha da yoğunlaştı. Beckey evleri, kamyonların ve arabaların içlerini taradı. Hiçbir şey arkasına bakmıyordu. Pencerelede hiçbir perde kıpırdamadı. Hiçbir yamyam tecavüzcü yardım teklif etmek için dışarı çıkmadı.

Beyni hemen kadınların yapmaması gereken o şeyi yaptı: korktuğu için kendini azarladı, içgüdülerini bastırdı, bir bebek gibi kaçmak yerine onu korkutan duruma doğru gitmesini söyledi.

Beckey tartışmalara karşı çıktı: Sokağın ortasından çekilin. Evlere yakın durun çünkü içeride insanlar var. Biri yaklaşırsa avazınız çıktığı kadar bağırın. Kampüse geri dönün çünkü orada güvende olursunuz.

Hepsi iyi tavsiyeler, ama kampüs neredeydi?

Park etmiş iki arabanın arasından yanlamasına geçti ve kendini bir kaldırımda değil, iki evin arasında uzanan dar bir ot şeridinde buldu. Bir şehirde olsa buraya ara sokak derdi ama burası daha çok terk edilmiş bir arsa gibiydi. Yerde sigara izmaritleri ve kırık bira şişeleri görölüyordu. Beckey evlerin arkasında düzgünce biçilmiş bir tarla, sonra da yükselişin hemen ötesindeki ormanı görebiliyordu.

Ormana gitmek mantığa aykırı görünüyordu ama Beckey ormanın içinden geçen toprak patikaları yakından tanıyordu. Muhtemelen diğer A Tipi öğrencileri bisiklete binerken ya da tai chi yapmak için göle giderken veya sabah koşusuna çıkarken bulacaktı. Güneşi rehber olarak kullanarak yukarı baktı. Batıya doğru gitmesi onu kampüse geri götürecekti. Su toplamış olsun ya da olmasın, eninde sonunda

Çünkü organik kimyadan kalmayı göze alamazdı.

Beckey ağızında belirgin bir tarçın tonu olan ekşi bir geçirme tadı aldı. Boğazı kalınlaşmıştı. Otomatın ikramları ikinci kez görünmek için bastırıyordu. Kusmadan önce yatakhaneye dönmek zorundaydı. Çimenlerin  zerindeki bir kedi gibi kusmayacaktı.

İki ev arasında yürürken dişleri takırdayacak kadar ürperdi. Açık arazide hızını artırdı. Koşmuyordu ama tam olarak gezinmiyordu da. Her adım atışında topuğundaki su toplaması bir çimdik gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturmak işe yarıyor gibiydi. Sonra dişlerini sıkmaya başladı. Sonra tarlada koşuyordu, sırtı muhtemelen onu izlemeyen binlerce gözle yanıyordu.

Muhtemelen.

Ormanın sınırını aştığında hava sıcaklığı düştü. Gölgeler çevresine girip çıkıyordu. Daha önce milyonlarca kez koştuğu patikalardan kolayca buldu. Eli iPod'una uzandı ama fikrini değiştirdi. Ormanın sessizliğini duymak istiyordu. Sadece ara sıra bir güneş ışını kalın ağaç gölgesini yarmayı başarıyordu. Bu sabahın erken saatlerini düşündü. Buzdolabının önünde duruyordu. Serin hava sıcaktan yanan yanaklarını okşuyordu. Boş patlamış mısır poşetleri ve yere saçılmış kola şişeleri. Yiyeceklerin parasını ona geri  deyeceklerdi. Ona her zaman geri ödediler. Hırsız değillerdi. Sadece mağazaya gidemeyecek kadar tembel ve Beckey onlar için alışveriş yapmayı teklif ettiğinde liste yapamayacak kadar d zensizdiler.

"Beckey?"

Adamın sesi Beckey'nin çevirmesine neden oldu ama vücudu ilerlemeye devam etti. T kezlemekle düşmek arasında geçen bir saniyede adamın yüzünü gördü. Adam nazik ve endişeli görünüyordu. Düşerken eli ona doğru uzanıyordu.

Kafası sert bir şeye çarptı. Ağızına kan doldu. Görüşü bulanıklaştı. Yuvarlanmaya çalıştı ama ancak yarısına kadar gelebildi. Saçları bir şeye takılmıştı. ekiyordu. ekiştiriyordu. Başının arkasına uzandı, nedense annesinin saçını bulmayı bekliyordu

Klips. Hissettiği Şey önce tahta, sonra elikti, sonra adamın yüzü
netleŐti ve kafatasının içine saplanan Şeyin bir eki olduğunu fark etti.

Atlanta

1

Will Trent, ortağının Mini'sinin içinde bacakları için rahat bir açı bulmaya çalışarak altı-dört bedenini kaydırđı. Başının üst kısmı sunroof alanına rahatça sığıyordu ama arkadaki çocuk koltuğu ön taraftaki alanını ciddi şekilde sınırılıyordu. Vitesi yanlışlıkla boşa almamak için dizlerini birbirine kenetlemesi gerekiyordu. Muhtemelen bir akrobat gibi görünüyordu ama Will kendini daha çok Faith Mitchell'ın kendisiyle yaptığı konuşmaya dalıp çıkan bir yüzücü gibi görüyordu. at-kulaç at-nefes al yerine, bölge dışına çık-bölge dışına çık-şimdi ne diyeceksin?

"İşte sabahın üçünde bu kusurlu spatula hakkında bir yıldızlı bir eleştiri yazıyorum." Faith iki elini direksiyondan çekerek yazıyormuş gibi yaptı. "Sonra bulaşık makinesine Tide kapsülü koyduğumu fark ettim, ki bu delilikti çünkü çamaşır odası üst kattaydı ve on dakika sonra pencereden dışarı bakıp *mayonezin gerçekten bir müzik aleti* olup olmadığını düşünüyordum."

Will, konuşmanın sonunda sesinin yükseldiğini duymuştu ama bir yanıt isteyip istemediğini anlayamamıştı. Konuşmayı kafasının içinde geri sarmaya çalıştı. Alıştırma netlik getirmedi. Neredeyse bir saattir arabadaydılar ve Faith, belli bir sıralama olmaksızın, yapıştırıcı çubuklarının fahiş fiyatından, Chuck'ın

E. Peynir Endüstriyel Doğum Günü Kompleksi ve yeni yürümeye başlayan çocuğu hala evdeyken çocuklarının okula dönüş fotoğraflarını paylaşan ebeveynlerin işkence pornosu olarak adlandırdığı şey.

Başını eğerek tekrar konuşmaya daldı.

"Sonra Mufasa'nın ölüme atladığı bölüme geliyoruz." Faith belli ki artık bir filmde bahsediyordu. "Emma, Jeremy'nin onun yaşındayken yaptığı gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı ve ben de bir şekilde iki Aslan Kral arasında iki farklı çocuk doğurduğumu fark ettim."

Will tekrar konuşmaya daldı. Emma'nın adını duyunca midesinin sıkıştığını hissetti. Suçluluk duygusu göğsüne saçma gibi dağıldı.

Neredeyse Faith'in iki yaşındaki kızını öldürüyordu.

İşte böyle oldu: Will ve kız arkadaşı Emma'ya bakıyorlardı. Sara mutfakta evrak işleriyle uğraşıyordu. Will ise Emma ile oturma odasında yerde oturuyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuğa Hex Bug'daki küçük düğme pilin nasıl değiştirileceğini gösteriyordu. Oyuncak, üzerinde demonte halde duruyordu. Will, Emma'nın görebilmesi için nane şekeri büyüklüğündeki pili parmağının ucunda dengelemişti. Pili ortalıkta bırakmamaya çok dikkat etmeleri gerektiğini, çünkü köpeği Betty'nin yanlışlıkla yiyebileceğini anlatıyordu ki, Emma aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve pili ağzına aldı.

Will, Georgia Soruşturma Bürosu'nda çalışan bir ajandı. Hayatın ve ölümün dengede olduğu gerçek dünyadaki acil durumlarda bulunmuştu ve teraziye değiştiren tek şey hızlı hareket etme yeteneğiydi.

Ama pil kaybolduğunda Will felç olmuştu.

Çıplak parmağı çaresizce açık havayı işaret etti. Kalbi telefon direğinin etrafındaki bir bisiklet gibi kıvrıldı. Emma'nın melek yüzünde bir sırıtişla arkasına yutkunmaya hazırlanmasını ağır çekimde izleyebildi sadece.

İşte o zaman Sara hepsini kurtarmıştı. Emma pili şnorkelle çıkarır çıkarmaz Sara yırtıcı bir kuş gibi aşağıya süzölmüş, parmağını Emma'nın ağzına sokmuş ve pili çıkarmıştı.

"Her neyse, kasada bir kızın omzunun üzerinden bakıyordum ve kız erkek arkadaşıyla mesajlaşıyordu." Faith başka bir hikâyeye geçmişti. "Sonra kız gitti ve ben de sonsuza kadar erkek arkadaşının gerçekten kız kardeşiyle takılıp takılmadığını merak etmek zorunda kaldım."

Mini keskin bir dönüş yaparken Will'in omzu cama çarptı. Neredeyse eyalet hapishanesine varmışlardı. Sara orada olacaktı ve bu gerçek Will'in Emma'ya karşı duyduğu suçluluk duygusunu Sara'ya karşı duyduğu endişeye dönüştürdü.

Koltuğun içinde tekrar kaydı. Gömleğinin arkası deriden sıyrıldı. Will ilk kez sıcaktan terlemiyordu. Sara'yla olan ilişkisinden terliyordu.

İşler harika gidiyordu, ama bir şekilde, aynı zamanda gerçekten çok kötü gidiyordu.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ birlikte geçirmediikleri gece sayısı daha fazlaydı. Hafta sonu boyunca Sara'nın en sevdiği yemek olan Pazar günü çıplak kahvaltısını ve Sara'nın en sevdiği yemek olan Pazar günü ikinci çıplak kahvaltısını paylaşmışlardı. Sara onu aynı şekilde öpüyordu. Onu aynı şekilde sevdiğini hissediyordu. Hâlâ kirli kıyafetlerini çamaşır sepetinin iki santim uzağına bırakıyor, hâlâ salata sipariş ediyor ama kızartmasının yarısını yiyordu ama bir şeyler korkunç derecede yanıltıcı.

Son iki yıldır Will'in kafasına adeta vuran, onu konuşmak istemediği şeyler hakkında konuşmaya zorlayan kadın, birdenbire bir konuşma konusunun sınır dışı olduğunu ilan ediyordu.

İşte böyle oldu: Altı hafta önce, Will ev işlerini yaptıktan sonra eve gelmişti. Sara mutfak masasında oturuyordu. Birdenbire evini yeniden şekillendirmekten bahsetmeye başlamıştı. Sadece tadilattan değil, kendisine daha fazla yer açmak için evi yıkmaktan da... Bu, Will'e birlikte yaşamaları gerektiğini söylemenin yan yollarından biriydi, bu yüzden Will de yan yollardan bir evlenme teklifinde bulunmaya karar vermiş, kilisede evlenmeleri gerektiğini, çünkü bunun annesini mutlu edeceğini söylemişti.

Ve sonra ayaklarının altındaki toprak donarken ve buz her yüzeyi sararken bir çatlama sesi duymuştu ve Sara'nın nefesi bir nefesle çıkmıştı, "*Evet aşkım, seninle evlenmekten heyecan duyarım*" demek yerine, bıçak gibi saplanan buz sarkıtlarından daha soğuk bir sesle şöyle demişti

"Annemin bu işle ne alakası var?"

Tartışmışlardı, Will için zor bir durumdu çünkü tam olarak ne hakkında tartıştıklarını bilmiyordu. Evinin onun için yeterince iyi olmadığına dair birkaç laf etmişti, bu da para hakkında bir tartışmaya dönüşmüştü, bu da onu daha iyi bir konuma getirmişti çünkü Will fakir bir devlet memuruydu ve Sara - Sara şu anda fakir bir devlet memuruydu ama ondan önce zengin bir doktordu.

Tartışma, Sara'nın ailesiyle kahvaltıda buluşma vakti gelene kadar devam etmişti. Sonra da sonraki üç saat boyunca evlilik ya da birlikte yaşamayı konuşmayı askıya almıştı ve bu üç saat günün geri kalanına, sonra da haftanın geri kalanına yayılmıştı ve şimdi bir buçuk ay sonraydı ve Will kendisiyle sürekli seks yapmak isteyen ama sadece akşam yemeğinde ne sipariş edeceğini, küçük kız kardeşinin hayatını mahvetme konusundaki kararlılığını ve Rubik Küpü'nü çözen yirmi algoritmayı öğrenmenin ne kadar kolay olduğunu konuşmak isteyen çok seksi bir oda arkadaşıyla yaşıyordu.

Faith hapishanenin girdi ve "Tabii ki, çünkü bu benim, tam da o anda regl olmaya başladım" dedi.

Bir boşluğa doğru ilerlerken sessizleşti. Son cümlesinde hiçbir kesinlik hissi yoktu. Bir cevap mı bekliyordu? Kesinlikle bir cevap bekliyordu.

Will, "Bu berbat." demeye karar verdi.

Faith onun arabada olduğunu yeni fark etmiş gibi irkilmiş . "Ne berbat?"

Şimdi onun bir cevap beklemediğini açıkça görebiliyordu.

"Tanrım, Will." Öfkeyle vitesi park konumuna getirdi. "Neden bir dahaki sefere beni gerçekten dinlediğin konusunda uyarmıyorsun?"

Faith arabadan indi ve çalışanların girişine doğru tepindi. Arkası Will'e dönüktü ama Will onun her adımda homurdandığını hayal ediyordu. Kapının dışındaki kameraya kimliğini gösterdi.

Will yüzünü ovuşturdu. Arabanın içindeki sıcak havayı soludu. Hayatındaki tüm kadınlar mı deliydi yoksa kendisi mi aptaldı?

Sadece bir aptal bu soruyu sorar.

Kapıyı açtı ve kendini Mini'den dışarı atmayı başardı. Ter kafa derisini diken diken etmişti. Ekim ayının son haftasındaydılar ve arabanın dışındaki sıcaklık içeridekinden çok daha iyi değildi. Will belindeki silahı ayarladı. Takım elbisesinin ceketini Emma'nın araba koltuğu ile bir paket bayat Japon balığı krakerinin arasında buldu. Çantanın tamamını Homer Simpson'ladı ve gözlerini yola çıkmakta bir hapishane nakil otobüsüne dikti. Otobüs bir çukura girdi. Parmaklıkları pencerelerin ardında mahkûmların yüzleri sefaletin çeşitli tonlarındaydı.

Will boş Japon balığı poşetini arka koltuğa fırlattı. Sonra tekrar dışarı çıkardı ve çalışan girişine doğru yürürken yanına aldı. Alçak ve iç karartıcı binaya baktı. Phillips Eyalet Hapishanesi, Atlanta'nın yaklaşık bir saat dışında, Buford'da bulunan orta güvenlikli bir tesisti. Yaklaşık bin erkek, her biri iki yatakhane içeren on yaşam biriminde . Ünitelerin yedisinde iki kişilik hücreler vardı. Geri kalanlar ise tek kişilik, çift kişilik ve MH/SM mahkumlarını barındıran izolasyon hücrelerinden oluşuyordu. MH, akıl sağlığı sorunları teşhisi konmuş mahkumları ifade ediyordu. SM ise özel yönetim ya da koruyucu gözetim anlamına geliyordu ki bu da herhangi bir hapishanede en çok nefret edilen iki mahkum sınıfı olan polisler ve pedofiller anlamına geliyordu.

MH ve SM'nin birbirine bağlı olmasının bir nedeni vardı. Dışarıdan bakan biri için tek kişilik hücre bir lüks gibi görünürdü. Tecritteki bir mahkum için tek kişilik hücre, penceresiz, yediye on üç ölçülerinde beton bir kutuda günde yirmi saat hücre hapsi anlamına geliyordu. Ve bu, Georgia'nın önceki hücre hapsi kurallarını insanlık dışı bulan çığır açan bir davadan sonraydı.

Dört yıl önce Phillips, diğer dokuz Georgia Eyalet hapishanesi ile birlikte, kırk yedi rüşvetçi infaz koruma memurunu alaşağı eden bir FBI operasyonuna maruz kaldı. Kalan tüm gardiyanlar sistem içinde yer değiştirdi. Yeni müdür pek fazla saçmalığa katlanmıyordu, bu da öfkeli, izole edilmiş adamları depolamanın doğasında var olan tehlikelere nasıl baktığınıza bağlı olarak hem iyi hem de kötüydü. İki gün süren isyanın ardından hapishane şu anda tecrit altındaydı. Altı gardiyan ve üç

mahkumlar ağır yaralanmıştı. Bir başka mahkûm da kafeteryada vahşice öldürülmüştü.

Onları buraya getiren şey cinayetti.

Eyalet yasalarına göre, GBI gözetiminde meydana gelen tüm ölümleri soruşturmakla görevlendirilmişti. Nakil otobüsüyle ayrılan mahkumlar doğrudan cinayetle ilişkilendirilemezdi, ancak isyanda bir rol oynamış olabilirlerdi. *Dizel terapisi* denen bir *tedavi görüyorlardı*. Müdür çenesi düşük olanları, ortalığı karıştıranları, çete çekişmelerinde piyon olanları otobüsle gönderiyordu. Sorun kurtulmak hapishanenin sağlığı için iyiydi ama gönderilen adamlar için o kadar da iyi değildi. Evim diyebilecekleri tek yeri kaybediyor, ayrıldıkları yerden çok daha tehlikeli olan yeni bir tesise gidiyorlardı. Bu yeni bir okula başlamak gibiydi, ama kötü kızlar ve zorbalara yerine tecavüzcüler ve cinayetler vardı.

Giriş kapısına metal bir tabela asılmıştı. GDOC, Georgia Ceza İnfaz Kurumu. Will boş Japon balığı poşetini kapının yanındaki çöp kutusuna attı. Sarı tozdan kurtulmak için ellerini pantolonuna sildi. Sonra daha az uygunsuz görüne kadar kaşarlı avuç içi izlerini temizledi.

Kamera Will'in başının üstünden iki santim uzaktaydı. Kimliğini göstermek için geri adım atmak zorunda kaldı. Gürültülü bir vızıltı ve bir klik sesinden sonra binanın içindeydi. Silahını bir dolaba koydu ve anahtarı cebine attı. Sonra güvenlik hattından geçebilmek için diğer her şeyle birlikte anahtarı da cebinden çıkarmak zorunda kaldı. Çenesiyle iletişim kuran sessiz bir infaz koruma memuru tarafından giriş kapısından içeri alındı: *'Naber kardeşim, ortağın koridorun sonunda, beni takip et.*

Gardiyan yürümek yerine ayaklarını sürüyerek yürüyordu, bu işin getirdiği bir alışkanlıktı. Gideceğiniz yer tam olarak çıkacağınız yere benziyorsa acele etmenize gerek yoktu.

Hapishanenin sesi hapishane gibiydi. Mahkûmlar çığlık atıyor, parmaklıklara vuruyor, tecriti ve/veya insanlığın genel adaletsizliklerini protesto ediyorlardı. Tesisin derinliklerine indiklerinde Will kravatını gevşetti. Boynundan aşağı ter akıyordu. Cezaevlerinin soğutulması ve ısıtılması tasarım gereği zordu. Geniş, uzun koridorlar ve

keskin köşeler. Kerpiç duvarlar ve linolyum zeminler. Her hücrede tuvalet yerine açık bir lağım olması ve içerideki her adamın Chattahoochee Nehri'nin yumuşak akışını altıncı seviye akıntıya dönüştürecek kadar ter dökmesi.

Faith kapalı bir kapının dışında onu bekliyordu. Not defterine bir şeyler karalarken başı öne eğikti. Konuşkanlığı onu işinde çok iyi yapıyordu. Will pantolonunu kaşındırırken o bilgi toplamakla meşguldü.

Kapının diğer tarafında yerini alan sessiz gardiyana başıyla işaret etti ve Will'e, "Öldürülen mahkûm kafeteryada. Amanda az önce . Müdürle konuşmadan önce olay yerini görmek istiyor. Kuzey Georgia saha ofisinden altı ajan son üç saattir şüphelileri tarıyor. Şüphelilerin listesini çıkardıklarında temizlik yapacağız. Sara biz hazır olduğumuzda kendisinin de hazır olduğunu söylüyor."

Will kapıdaki pencereden baktı.

Sara Linton kafeteryanın ortasında beyaz Tyvek takım elbisesi içinde duruyordu. Uzun kumral saçları mavi bir beyzbol şapkasının altında toplanmıştı. GBI'da adli tabip olarak çalışıyordu. Bu son gelişme Will'i yaklaşık altı hafta öncesine kadar son derece mutlu etmişti. GBI'nın baş kriminal teknisyeni Charlie Reed'le konuşuyordu. Kanlı bir ayakkabı izinin fotoğrafını çekmek için diz çökmüştü. Sara'nın asistanı Gary Quintana, ölçek için referans sağlamak üzere parmak izinin yanında bir cetvel tutuyordu.

Sara yorgun görünüyordu. Son dört saattir olay yerini inceliyordu. Telefon Sara'yı yatağından kaldırdığında Will sabah koşusuna çıkmıştı. Ona, köşesine kalp çizilmiş bir not bırakmıştı.

O kalbe, yaşayan herhangi bir insana itiraf edebileceğinden daha uzun süre bakmıştı.

Faith, "Tamam, isyan iki gün önce başladı. Cumartesi sabahı on bir elli sekizde."

Will dikkatini Sara'dan çekti. Faith'in devam etmesini bekledi.

"İki mahkum yumruk atmaya başladı. Olayı ayırmaya çalışan ilk gardiyan bayıldı. Kafaya dirsek, kafaya

Zemin, sonra görüşürüz timsah. İlk gardiyan yere düştüğünde, oyun . İkinci gardiyan . Yardıma koşan üçüncü bir gardiyan soğuk algınlığına maruz kaldı. Sonra birisi şok tabancalarını, bir başkası da anahtarları aldı ve ortalık isyan yerine döndü. Belli ki katil hazırlıklıydı."

Will *açıkça* başını salladı, çünkü hapishane isyanları isilik gibi ortaya çıkma eğilimindeydi. Her zaman belli bir kaşıntı olurdu ve her zaman bu kaşıntıyı hisseden ve isyanı kendi çıkarları için nasıl kullanacaklarını planlamaya başlayan bir adam ya da bir grup adam olurdu. Kantini mi basacaklardı? Gardiyanlara hadlerini bildirmek mi? Birkaç rakibi ortadan kaldırmak mı?

Asıl soru, cinayet kurbanının ikincil hasar mı yoksa özellikle hedef mi olduğuydu. Kafeteryanın kapısının dışından karar vermek zordu. Will pencereden tekrar baktı. Her birinde on iki kişilik oturma yeri olan otuz piknik masası saydı, hepsi yere çakılmıştı. Tepsiler odanın dört bir yanına dağılmıştı. Kâğıt peçeteler. Çürüyen yiyecekler. Bir sürü kurumuş sıvı, çoğu kan. Birkaç diş. Will, masalardan birinin altından, kurbanlarına ait olduğunu düşündüğü donmuş bir elin uzandığını görebiliyordu. Adamın cesedi mutfağın yanındaki başka bir masanın altındaydı. Sırtı kapıya dönüktü. Mavi çizgili beyaz hapishane üniforması, olay yerine bir dondurma salonu katliamı havası veriyordu.

Faith, "Bak, eğer Emma ve pil konusunda hâlâ üzgünsen, üzülme. Bu kadar lezzetli görünmeleri senin suçun değil."

Will, Sara'yı görünce Faith'in algıladığı bir sinyal gönderdiğini tahmin etti.

"Yeni yürümeye başlayan çocuklar en kötü mahkumlar gibidir. Yüzünüze karşı yalan söylemedikleri ve eşyalarınızı parçalamadıkları zamanlarda uyukluyor, kaka yapıyor ya da sizinle dalga geçmenin farklı yollarını bulmaya çalışıyorlar."

Gardiyan çenesini kaldırdı. *Doğru.*

Faith adama, "Bizimkilere burada olduğumuzu haber verebilir misin?" diye sordu.

Adam sallayarak, "*Bayan, ben hizmet etmek için yaşıyorum,*" dedi.

Will pencereden Sara'yı izledi. Bir panoya notlar alıyordu. Takım elbisesinin fermuarını açmış ve kollarını beline dolamıştı. Beyzbol şapkası yoktu. Saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmıştı.

Faith, "Sara mı?" diye sordu.

Will Faith'e baktı. Onun ne kadar küçük olduğunu sık sık unutuyordu. Sarı saçlı. Mavi gözlü. Sürekli bir hayal kırıklığı ifadesi. Elleri kalçalarında, başı çenesi göğsüyle aynı hizada olacak kadar öne eğik, ona Mighty Mouse'un kız arkadaşı Pearl Pureheart'ı hatırlatıyordu; eğer Pearl on beş yaşında hamile kalıp otuz iki yaşında tekrar hamile kalsaydı.

Will'in onunla Sara hakkında konuşmamasının ilk nedeni de buydu. Faith, ister gözaltındaki bir şüpheli isterse marketteki kasiyer olsun, yörüngesindeki herkese zorla annelik yapıyordu. Will'in çocukluğu oldukça zor geçmişti. Dünya hakkında çoğu çocuğun hiç öğrenmediği pek çok şey biliyordu ama nasıl annelik yapılacağını bilmiyordu.

Sessizliğin ikinci nedeni Faith'in çok iyi bir polis olmasıydı. Aniden Sessizleşen Kız Arkadaş Vakasını çözmek için yaklaşık iki saniyeye ihtiyacı olacaktı.

Bir numaralı ipucu: Sara son derece mantıklı ve tutarlı bir insandı. Will'in psikopat eski karısının aksine, Sara bir rollercoaster cehennem ağzından kusmamıştı. Sara kızgın, sinirli, rahatsız ya da mutluysa, Will'e nasıl bu hale geldiğini ve bu konuda ne yapmak istediğini güvenilir bir şekilde anlatırdı.

İki numaralı ipucu: Sara oyun oynamazdı. Sessiz davranma, surat asma ya da yorumlanacak kötü sözler yoktu. Will'in onun ne düşündüğünü tahmin etmesi gerekmiyordu çünkü ona anlatıyordu.

Üç numaralı ipucu: Sara açıkça evli olmayı seviyordu. Önceki hayatında iki kez evlenmişti, ikisinde de aynı adamla. Beş yıl önce öldürülmemiş olsaydı şu anda Jeffrey Tolliver ile evli olacaktı.

Çözüm: Sara'nın evliliğe ya da evlenme tekliflerine bir itirazı yoktu. Will'le evlenmeye itirazı vardı.

"Voldemort," dedi Faith, tam o sırada Müdür Yardımcısı Amanda Wagner'in topuklu ayakkabılarının şakırtısı Will'in kulaklarına ulaştı.

Amanda koridorda yürürken elinde telefonu vardı.

Çoğu emekli olan korkutucu bir grup kadından oluşan eski kız arkadaş ağzından bilgi almak için sürekli mesaj atıyor ya da telefon ediyordu.

Will'in, gizli bir inin etrafında oturup, aktif hale gelene kadar el bombası ördüğünü hayal ettiği işinden.

Faith'in annesi de onlardan biriydi.

"Pekâlâ." Amanda, Will'in kaşar lekeli pantolonuna on metreden baktı. "Ajan Trent, trenden düşen tek serseri siz miydiniz yoksa başkalarını da aramalı mıyız?"

Will boğazını temizledi.

"Tamam." Faith defterini karıştırdı ve doğrudan konuya girdi. "Kurban Jesus Rodrigo Vasquez, otuz sekiz yaşında Hispanik bir erkek, üç ay önce Acil Servis'teki bir metamfetamin sınavında başarısız olduktan sonra AWD'den altı yıl ceza almış."

Will sessizce tercüme etti: *Vasquez, ölümcül bir silahla saldırı suçundan hüküm giymiş, şartlı tahliye edilmeden önce altı yıl hapis yatmış, ardından üç ay önce erken tahliye sırasında uyuşturucu testini geçememiş, bu nedenle on yıllık cezasının geri kalanını çekmek üzere hapishaneye geri gönderilmiş.*

Amanda "Bağlılık?" diye sordu.

Bir çetede miydi?

"İsviçre," dedi Faith. *Nötr. "Kâğıdı telefon saklamak için çekilmiş fotoğraflarla dolu." Birçok kez cep telefonlarını kışında saklarken yakalanmıştı.* "Anladığım kadarıyla adam gerçek bir kaşıkmış." *Her zaman ortalığı karıştırırdı.* "Tahminimce çenesini tutamadığı için dışarı çıkarıldı."

"Sorun çözüldü." Amanda dikkat çekmek için cama vurdu. "Dr. Linton?"

Sara kapıyı açmadan önce bazı malzemeleri almak için durdu. "Cinayet mahallini incelemeyi bitirdik. Kıyafete ihtiyacınız yok ama çok fazla kan ve sıvı var."

Ayakkabı koruyucularını ve yüz maskelerini dağıttı. Will payını aldığı anda parmakları Will'inkileri sıkıttı.

"Ceset sertlikten çıkmış ve çürümeye başlamış, bu da kurbanın karaciğer sıcaklığı ve yüksek ortam sıcaklığıyla birleştiğinde bize Vasquez'in yaklaşık kırk sekiz saat önce saldırıya uğradığına dair raporlarla tutarlı bir fizyolojik ölüm zamanı veriyor ki bu da ölüm zamanını isyanın başlangıcına koyuyor."

Amanda, "İlk dakikalar mı yoksa ilk saatler mi?" diye sordu.

"Cumartesi günü öğlen ile dört arası. Kesin bir zaman belirlemek istiyorsanız, tanık ifadelerine güvenmeniz gerekecek." Sara, Will'in maskesini düzeltirken Amanda'ya, "Açıkçası, bilim tek başına kesin ölüm zamanını belirleyemez," diye hatırlattı.

"Belli ki." Amanda beyzbol sahalarını pek sevmezdi.

Sara, Will'e gözlerini devirdi. Amanda'nın ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. "Vasquez'in suç mahallinde üç yer var; ikisi bu ana alanda, biri de mutfakta. Vasquez karşı koymuş."

Will, kapıyı açmak için Sara'nın arkasına uzandı. İsyancı mahkûmların kartviziti olan bok ve idrar kokusu odanın içindeki her moleküle sinmişti.

Faith elinin tersini yüz maskesine bastırarak, "Aman Tanrım," dedi. Genelde suç mahalleriyle arası iyi değildi ama bu koku o kadar keskindi ki Will'in bile gözleri yaşarmıştı.

Sara asistanına, "Gary, minibüsten küçük kanal kilitlerini getirebilir misin? Gövdeyi çıkarmadan önce masanın cıvatarlarını sökmemiz gerekecek."

Gary'nin at kuyruğu, mutlu bir şekilde ayrılırken saç filesinin altında sallanıyordu. GBI'da altı aydan az bir süredir çalışıyordu. Bu şimdiye kadar incelediği en kötü suç mahalli değildi, ama bir hapishanenin içinde olan her şey daha da ruh kırıcıydı.

Charlie'nin kamerasının flaşı patladı. Will ışığı göz kırparak uzaklaştırdı. Sara Amanda'ya, "Güvenlik videosuna bakmayı başardım."

Tartışmanın başlangıcını yakalayan ve isyana dönüşen noktaya kadar giden dokuz saniyelik bir görüntü var. İşte o anda kimliği belirsiz bir kişi kameranın arkasına geçerek görüntüyü kesiyor."

Charlie, "Duvarda, kabloda veya kamerada kullanılabilir parmak izi yok" dedi.

Sara şöyle devam etti: "Tartışma odanın önünde, servis tezgahının yanında başladı. İşler çok hızlı bir şekilde kızıştı. Rakip çeteden altı mahkûm kavgaya karıştı. Vasquez şuradaki köşedeki masada oturmaya devam etti. Masasındaki diğer on bir adam kavgayı daha iyi görebilmek için odanın önüne koştu. İşte o zaman yayın kesildi."

Will mesafeleri ölçtü. Kamera odanın arka tarafındaydı, bu yüzden on bir adamdan hiçbiri görünmeden geri kaçamazdı.

"Bu taraftan." Sara onları köşedeki bir masaya götürdü. On iki plastik koltuğun önünde on iki yemek tepsi duruyordu. Yemekler küflenmişti. Ekşimiş süt yüzeylere dökülmüştü. "Vasquez arkadan saldırıya uğramış. Künt kuvvet travması kafatasında çökme kırığı yaratmış. Silah muhtemelen hızla savrulan küçük, ağır bir nesneydi. Darbenin gücü kafasını öne doğru itmiş. Vasquez'in ön dişlerine ait olduğu düşünülen parçalar tepsiye gömülmüş."

Will kameraya baktı. Bu sanki iki kişilik bir operasyon gibiydi. -Biri beslemeyi kesti, diğeri hedefi etkisiz hale getirdi.

Faith'in yüz maskesi ağzından nefes alıp verirken emilip çekiliyordu. "İlk darbe öldürmek için miydi yoksa sersemletmek için miydi?"

Sara, "Kasıttan söz edemem. Darbe önemliydi. Gözümde bir yırtık canlanmadı, ama bir çökme kırığı gibi görünüyor - kırık kemik içe doğru yer değiştiriyor ve beyne baskı yapıyor."

Amanda, "Bilinci ne kadar süre yerindeydi?" diye sordu.

"Kanıtlardan ölüm anına kadar bilincinin açık olduğu sonucunu çıkarabiliriz. Durumu hakkında konuşamam. Mide bulantısı? Kesinlikle. Bulanık görme? Muhtemelen. Bilinci ne kadar yerindeydi? Bunu söylemek imkansız.

Kafa travmasına herkes farklı tepki verir. Tıbbi açıdan bakıldığında, bir beyin hasarından bahsettiğinizde, sadece bilmediğimizi bilebiliriz."

"Belli ki." Amanda kollarını kavuşturmuştu.

Will de kollarını kavuşturdu. Vücudundaki her kas geri çekilmişti. Cildi gergin hissediyordu. Ne kadar çok suç mahalli incelerse incelesin, vücudu vahşice öldürülmüş bir insanın etrafında bulunmanın doğal bir şey olduğunu asla kabullenemiyordu. Çürümüş yiyecek ve dışkı kokusuyla başa çıkabilirdi. Demir oksitlendiğinde kanın yaydığı metalik renk, önümüzdeki hafta boyunca boğazının arkasında sabit kalacak bir tattı.

Sara, "Vasquez yere düşene kadar dövülmüş. Sol taraftaki üç azı dişi kökünden çatlamış, sol çene ve göz çukuru kemiği kırılmış. İlk belirlemelere göre sol tarafta kaburga kırığı var. Kaburga kemiğini görebilirsiniz.

Duvardaki ve tavandaki kan sıçramaları yarım daire şeklinde. Burada üç farklı ayak izi var, yani muhtemelen ikisi de sağ elini kullanan iki saldırgan arıyorsunuz. Tahminimce bir çorap kilidi kullanılmış, bu yüzden saldırganın ellerinde belirgin bir hasar olmayacaktır."

Çorap kilidi kulağa geldiği gibi bir şeydi; bir çorabın içindeki şifreli kilit.

Sara sözlerine şöyle devam etti: "Vasquez ilk saldırıdan sonra bir şekilde yalınayak kalmış. Kafeteryanın hiçbir yerinde ayakkabılarını ya da çoraplarını bulamadık. Saldırganlar hapisane tarafından verilen ve aynı waffle desenlerine sahip spor ayakkabılar giyiyorlardı. Ayakkabı ve ayak izlerinden pek çok çıkarım yapabildik. Onu götürdükleri bir sonraki yer mutfaktı."

"Peki ya bu dövme?" Amanda odanın diğer ucundaydı ve kesik ele bakıyordu. "Bu bir kaplan mı? Kedi mi?"

Charlie, "Dövme veritabanına göre kaplan, polise duyulan nefreti ya da hırsız bir kediye simgeleyebilir" diye cevap verdi.

"Polisten nefret eden bir dolandırıcı. Olağanüstü." Amanda bileğini Sara'ya doğru çevirdi. "Devam edelim, Dr. Linton."

Sara, kendisini kafeteryanın önüne kadar takip etmelerini işaret etti. Taşıma bandının üzerinde boş tepsiler vardı, yani en azından bazı mahkûmlar isyan başlamadan önce öğle yemeklerini bitirmişlerdi.

Dedi ki, "Vasquez 1.80 boylarında, 40 kilo civarındaydı. Yetersiz beslenmiş ama ağır bir IV uyuşturucu kullanıcısı olduğu için bu şaşırtıcı değil. Sol kolunda, sol ayağının parmaklarının arasında ve sağ şahdamarında izler var, bu yüzden sağ elini kullandığını varsayabiliriz. Mutfak hazırlık alanında bir satır ve çok fazla kan var, bu da sol elin orada çıkarıldığını gösteriyor."

Amanda, "Kendisi kesmedi mi?" diye sordu.

Sara başını salladı. "Pek olası değil. Ayakkabı ve ayak izleri onun yerde tutulduğunu gösteriyor."

Charlie ekledi, "Waffle tabanlarında spor ayakkabılardan ayırt edici bir iz yok. Sara'nın dediği gibi, bunlar standart. Her mahkûmda bir çift var."

Sara, Vasquez'in son istirahat yerine ulaşmıştı. Başka bir masanın önüne . Amanda hariç herkes onu takip etti.

Will'in burun delikleri alevlendi. Ceset neredeyse iki gündür sıcakta çürüyordu. Çürüme iyice ilerlemişti. Derisi kemikten ayrılıyordu. Belli ki biri Vasquez'in cesedini ayağıyla masanın altına itmiş, yatağın altındaki kirli çamaşırlar gibi tekmeleyerek yolundan çekmişti. Kan izleri ve serseri ayakkabı izleri en az iki kişinin onu oraya koyduğunu gösteriyordu.

Vasquez'in çıplak ayakları kan içindeydi. Yan yatmış, belinden bükülmüştü. Bir eli önünde uzanıyordu. Diğer elinin olduğu yerdeki kanlı kütük karnının içine sıkışmıştı. Gerçek anlamda. Vasquez'in katilleri onu o kadar bıçaklamışlardı ki, karnı grotesk bir çiçek gibi açılmıştı. Bileğinin ucu bir sap gibi vücut boşluğunun içine sıkışmıştı.

Sara, "Aksi yönde bir kanıt olmadıkça, ölüm nedeni muhtemelen kan kaybı ya da şok." dedi.

Adam kesinlikle şok olmuş görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları ayrılmıştı. Şişkinliği ve kanın kafatasının en alt noktasına kadar biriktiği koyu, siyah hilali saymazsanız, sıradan bir yüzü vardı. Tıraşlı kafa. Porno bıyığı. Boynundaki ince altın kolyede, dini bir sembol olduğu için GDOC tarafından yasal olarak izin verilen bir haç asılıydı. Zincir narindi.

Belki bir anne, kız ya da kız arkadaştan bir hediye. Katillerin Vasquez'in ayakkabılarını ve çoraplarını alıp kolyesini bırakmış olmaları Will'e bir şeyler anlatıyordu.

"Kahretsin. Bu çok boktan." Faith iki elini maskesinin üzerine kapatıp kuru bir şekilde başını salladı. Vasquez'in bağırsakları pişmemiş sosis gibi karnından dışarı sarkıyordu. Dışkı yerde birikmiş, sonra da kurumuş, sönük bir basketbol topu büyüklüğünde siyah bir kütleye dönüşmüştü.

Amanda Faith'e, "Vasquez'in hücrelerini atıp atmadıklarına bak. Eğer , kimin yaptığını ve ne bulduklarını bilmek istiyorum. Eğer yapmamışlarsa, bu onuru sen kazan."

Faith'e bir cesedi bırakması için iki kez söylenmesine gerek yoktu.

"Will." Amanda çoktan telefonuna bir şeyler yazmaya başlamıştı. "Burayı bitir, sonra ikinci tur görüşmelere başla. Bu adamların hikâyelerini düzeltmek için yeterince zamanları oldu. Bu işin çabucak çözülmesini istiyorum. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir durum değil."

Will bunun tam da böyle bir durum olduğunu düşündü. Hepsi de bilinen suçlular olan yaklaşık bin şüpheli vardı. "Evet, hanımefendi."

Sara onu mutfağa kadar takip etmesi için başıyla işaret etti. Maskesini indirdi. "Faith daha uzun süre dayandı."

Will de maskesini indirdi. Mutfak da benzer bir kargaşa içindeydi. Tepsiler, yiyecekler ve kan her yere sıçramıştı. Kasap tezgahının üzerindeki sarı plastik işaretler, Vasquez'in elinin nerede gösteriyordu. Yerde bir et satırı vardı. Kan şelale gibi dökülmüştü.

Sara ona "Bıçağın üzerinde parmak izi yok" dedi. "Sapının etrafına naylon sarmışlar, sonra da lavaboya itmişler."

Will lavabonun altındaki giderin bağlantısının kesik olduğunu gördü. Sara'nın babası tesisatçıydı. P-trap'in nasıl yapıldığını bilirdi.

"Bulduğum her şey, izlerini örtmek için akıllarını kullandıklarını gösteriyor" dedi.

"Neden elini kafeteryaya götürdün?"

"En iyi tahminle odanın öbür ucuna attılar."

Will suçla ilgili bir teori oluşturmaya çalıştı. "Kavga başladığında Vasquez masada oturuyordu. Ayağa kalkmadı çünkü örgütle bağlantısı yoktu." Mahkûmların kendi NATO'ları vardı. Bir müttefike saldırmak, kavgaya dahil olmak anlamına geliyordu. "Sadece iki kişi ona saldırdı, çete değil."

"Bu şüpheli alanınızı daraltıyor mu?" Sara sordu. "Mahkûmlar kendi kendilerini ayırma eğilimindedir. Vasquez açık bir şekilde kendi ırkından olmayan mahkûmlarla karıştı." Samanlık biraz daha küçülmüştü. "Bu bir olasılık suçu gibi geliyor. *Eğer bir isyan çıkarsa, onu bu şekilde öldüreceğiz.*"

"Kaos fırsat yaratır."

Will, yerdeki kanlı ayakkabı ve ayak izlerini incelerken çenesini ovuşturdu. Vasquez deli gibi dövüşmüştü. "İstedikleri bilgiye sahip olmalı, değil mi? Birinin elini öylesine kesemezsin. Onu yere yatırırın, tehdit edersin ve istediğini vermeyince eline bir satır alıp elini kesersin."

"Ben böyle yapardım."

Will gülümsedi.

Sara gülümsedi.

Cebindeki telefonu çaldı. Cevap vermedi. "Vasquez'in üzerinde telefon sakladığı bilinirdi. Onu bu yüzden öldürmüş olabilirler mi?"

"Onu defalarca bıçakladıkları kadar bağırsaklarını deştiklerinden emin değilim. Eğer bir telefon arıyor olsalardı, kaburgalara vurulan çorap kilidi bir tür Valsalva etkisi yaratırdı. Hapishane gardiyanlarının eğildiğinizde sizi öksürtmesinin bir nedeni var. Artan karın basıncı sfinkterin içindeki büzücü kuvveti azaltır. Telefon ilk darbeye düşerdi," dedi Sara. "Ayrıca, karnın içinden kesmek pek mantıklı değil. Kıçında bir telefon arıyor olsaydım, kıçına bakardım."

Faith'in kusursuz bir zamanlaması vardı. "Bu özel bir an mı?"

Will cebinden telefonunu çıkardı. Cevapsız arama Faith'ten gelmişti. "Vasquez'in katillerinin bir şey aradığını düşünüyoruz. Bilgi. Belki bir zula yeri."

Faith, "Vasquez'in hücresi temizdi. Kaçak mal yoktu. Sanat koleksiyonuna bakılırsa, yarı çıplak kadınların ve Efendimiz İsa Mesih'in hayranıymış." Will'i kafeteryaya geri götürürken Sara'ya el salladı. Kokuyu engellemek için elleriyle burnunu kapattı. "Nick ve Rasheed şüpheli listemizi on sekiz kişiye indirdiler. Kâğıdında cinayet yazan kimse yok ama iki adam öldüren ve bir parmak yiyen var."

"Kendi parmağı mı yoksa başkasının parmağı mı?"

"Başka birinin," dedi Faith. "Şaşırtıcı bir şekilde, güvenilir tanık ifadeleri yok, ama pek çok muhbir saçma sapan komplo teorileri ortaya attı. Derin Devlet'in hapishane kütüphane sistemi üzerinden bir pedofili çetesi yönettiğini biliyor muydunuz?"

"Evet." Will, "Bu cinayet sana kişisel geliyor mu?" diye sordu.

"Kesinlikle. İki İspanyol erkeği arıyoruz, kabaca Vasquez'in yaş grubunda, sosyal çevresinin iç halkasında mı?"

Will başıyla onayladı. "Vasquez'in hücresi en son ne zaman arandı?" "On altı gün önce hapishane çapında bir arama yapıldı.

Müdür

hücreleri atmak için sekiz CERT ekibi getirdi. Şerifin ofisi

on iki yardımcı sağladı. Şok ve dehşet. Kimse bunun olacağını tahmin etmemişti. Dört yüzden fazla telefona, belki iki yüz şarj cihazına, olağan uyuşturucu ve silahlara el konuldu ama asıl sorun telefonlardı."

Will onun neden biliyordu. Hapishanedeki cep telefonları çok tehlikeli olabilirdi, ancak tüm mahkûmlar bunları hain amaçlar için kullanmıyordu. Devlet tüm sabit hat görüşmelerinden kesinti yapıyor, bir telefon kartı açmak için en az 50 dolar, ardından on beş dakikalık bir görüşme için yaklaşık beş dolar ve daha fazla para eklediğinizde neredeyse bir beş dolar daha alıyordu. Öte yandan, başka bir mahkûmdan saati yaklaşık 25 dolara kapaklı bir telefon kiralayabiliyordunuz.

Bir de hain amaçlar vardı. Akıllı telefonlar gardiyanlar hakkında kişisel bilgilere ulaşmak, şifreli mesajlar aracılığıyla suç örgütlerini denetlemek, mahkûmların aileleri üzerinde haraç toplamak ve en önemlisi para toplamak için kullanılabiliyordu. Venmo ve PayPal gibi uygulamalar hapishane para birimi olarak sigara ve Shebangs'in yerini almıştı. Daha sofistike çeteler Bitcoin kullanıyordu. Aryan Kardeşliği, İrlanda Çetesi ve Birleşik Kan Ulusu, eyalet hapishane sistemi aracılığıyla milyonlar kazanıyordu.

Cep telefonu sinyallerini karıştırmak Amerika Birleşik Devletleri'nde yasadışıdır.

Dışarı çıktıklarında Will, Faith için kapıyı açık tuttu. Güneş boş dinlenme bahçesine vuruyordu. Hücrelerdeki dar pencerelerin arkasında gölgeler gördü. Birden fazla adam çılgın atıyordu. Tecridin baskısı neredeyse elle tutulur gibiydi, sanki bir vida kafanızın tepesini yavaşça deliyordu.

"Yönetim." Faith uzakta, düz çatılı, tek katlı bir binayı işaret etti. Uzun yoldan gittiler, rekreasyon avlusu olarak kullanılan kırmızı balçıkta yürümek yerine kaldırımları kullandılar.

Çitlere yaslanmış üç gardiyanın yanından geçtiler, her biri bin metre öteden bakıyordu. Koruyacak bir şey yoktu. Onlar da en az mahkûmlar kadar sıkılmışlardı. Ya da belki de zamanlarını bekliyorlardı. Altı gardiyan arkadaşları isyanda yaralanmıştı. Bir grup olarak gardiyanlar affetme ve unutmaya yetenekleriyle tanınmazlardı.

Faith sesini alçak tutarak, "Müdür telefonda döndü. Ayrımcılık zaten tam doluluktaydı. O

tüm avlu zamanını askıya aldı, kantini kapattı, ziyaretleri durdurdu, bilgisayarları ve televizyonları kapattı, hatta kütüphaneyi bile kapattı. İki hafta boyunca bu adamların tek yapabildiği birbirlerini gaza getirmek oldu."

"İsyan başlatmak için akıllıca bir yol gibi görünüyor." Will başka bir kapı açtı. Koridora bakan camlı pencereleri olan ofislerin önünden geçtiler. Bütün sandalyeler boştu. Masalar yerine, kimsenin bir şey saklayamayacağından emin olmak için katlanır masalar vardı. İdari işlerin çoğunu mahkûmlar yapıyordu. Saatte üç sentlik ücretlerini yenmek zordu.

Müdürün odasında koridor penceresi yoktu ama Will, kapalı kapının diğer tarafından gelen Amanda'nın aldatıcı derecede sakın sesini tanıdı. Adamın öfkelenişini hayal etti. Gardiyanlar incelenmekten hoşlanmazlardı. Adamın el konulan tüm o telefonlar yüzünden çılgına dönmesinin bir başka nedeni de buydu. Mahkumlarınızdan birinin kendi tesisinizin içinden bir televizyon kanalına canlı yayında konuştuğunu duymaktan daha aşağılayıcı bir şey olamazdı.

Will Faith'e "İsyan sırasında kaç telefon geldi?" diye sordu.

"Biri CNN'e, biri de 11-Alive'a, ama bir seçim vardı-skandal-şey, bu yüzden kimse dikkat etmedi."

Daha da uzun bir mahkûm sırasının olduğu uzun, geniş bir koridora ulaşmışlardı. Will, bunların on sekiz cinayet zanlısı olduğunu tahmin ediyordu. Adamlar sefil ikizkenar üçgenler gibi poz vermişlerdi. Vücutlarının üst yarısı öne doğru eğilmiş, bacakları düz, ayak bilekleri bükülmüş, ağırlıkları alınları üzerinde duvara yaslanmıştı, çünkü onlardan sorumlu iki gardiyan görünüşe göre öfkeli birer pislikti.

Tecrit protokolü, hücrelerinin dışındaki tüm mahkumların dört parçalı takım elbise denilen bir şeyle zapt edilmesini emrediyordu. Bilekler kelepçeli, kelepçeler önden bir göbek zincirine bağlı. Ayak bileği demirleri, iki adım atmalarını sağlayan on iki inç uzunluğunda bir zincire bağlıydı.

Bu şekilde bağlandıktan sonra alnınızı kül bloklu bir duvara bastırmaya zorlanmak boynunuza ve omuzlarınıza çok fazla baskı uygulardı. Göbek zinciri, elleriniz yerçekimi tarafından öne doğru çekilirken sırtınızın küçük kısmına ekstra baskı uygulardı. Anlaşılan mahkûmlar bir süredir bu şekilde poz veriyorlardı. Duvarlardan aşağı ter damlıyordu. Will uzuvların titrediğini gördü. Zincirler, kurutma makinesindeki bozuk paralar gibi tıkırdıyordu.

"," diye mırıldandı Faith.

Will onu sıranın sonuna kadar takip ederken, tanıdık, titrek çizgili hapisane mürekkebiyle yapılmış bir dizi dövme gördü. Mahkûmların hepsi otuz yaşın üzerinde görünüyordu, bu da mantıklıydı.

Deneyimlerinden yola çıkan Will, otuz yaşın altındaki erkeklerin pek çok aptalca şey yaptığını biliyordu. Eğer bir adam hayatının üçüncü on yılından sonra hâlâ hapisteyse, bunun nedeni ya gerçekten , ya gerçekten ya da onu sistemde tutan türden kötü kararlar veriyor olmasıydı.

Faith sorgu odasının kapalı kapısını çalmaya zahmet etmedi. Özel Ajanlar Nick Shelton ve Rasheed Littrell bir yığın klasörle masada oturuyorlardı.

"... bu kızın kıçının bir sentor gibi olduğunu söylüyorum." Faith içeri girdiğinde Rasheed hikâyesini anlatmayı bıraktı. "Üzgünüm, Mitchell."

Faith kapıyı kapatırken kaşlarını çatı. "Ben yarım at değilim."

"Kahretsin, bunun anlamı bu mu?" Rasheed iyi huylu bir şekilde güldü. "N'aber, Trent?"

Will selamlamak için çenesini kaldırdı.

Faith masanın üzerindeki dosyaları karıştırdı. "Bütün ceketler bunlar mı?" Bir mahkûmun ceketinde aslında onun hayatının günlüğü, tutuklama raporlarıydı, ceza yönergeleri, ulaşım detayları, tıbbi çizelgeler, akıl sağlığı sınıflandırması, tehdit değerlendirmesi, eğitim seviyesi, tedavi programları, ziyaret kayıtları, disiplin geçmişi, dini tercih, cinsel yönelim.

"Kimse iyi görünüyor mu?" diye sordu.

Rasheed onlara koridordaki on sekiz şüpheli hakkında bilgi verdi. Will, dikkatle dinlediğinizde yapacağınız gibi başını özel ajana doğru çevirmişti ama aslında Nick Shelton'a ne söyleyeceğini düşünmek için biraz zaman ayırıyordu.

Yıllar önce Nick, GBI'nın güneydoğu saha ofisine atandığında Sara'nın ölen kocasıyla çok yakın çalışmıştı. Jeffrey Tolliver Grant County'nin polis şefiydi. Eski bir kolej futbolcusuydu ve anlatılanlara bakılırsa tam bir kış tekmeleyiciydi. Nick'in davalarla ilgili özetleri film senaryoları gibi okunuyordu. Jeffrey Tolliver, Nick'in Tonto'suna karşılık Yalnız Kovboy gibiydi; eğer Tonto, Foghorn Leghorn gibi konuşur ve günlük Bee Gee gibi giyinirse

Altın zincirler ve aşırı dar kot pantolonlar içinde. İki polis pedofili çetelerini, uyuşturucu kaçakçılarını ve katilleri yakalamıştı. Jeffrey kazandığı zaferleri büyük bir şehirde çok daha büyük bir maaş çekine dönüştürebilirdi ama Grant County'ye hizmet etmek için şan ve şöhreti es geçmişti.

Eğer ikinci seferde ölmeseydi Sara muhtemelen onunla üçüncü kez evlenecekti.

Faith, "Bu çalışılacak bir şey," dedi. Will'in aksine, Rasheed'in anlattıklarına gerçekten dikkat ediyordu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır." Nick Barry Gibb sakalını kaşıdı. "Siz odayı alın. Rash ve benim geri dönmek istediğimiz üç tanığımız var."

Faith, Rasheed'in terk edilmiş sandalyesine oturdu ve gelecek vaat eden şüphelileri seçmeye başladı. Will onun doğrudan disiplin formlarına yöneldiğini görebiliyordu. Tarihin tekerrür ettiğine inanan biriydi.

Nick, Will'e "Sara bugünlerde ne yapıyor?" diye sordu.

Will, bir dizi aşağılayıcı cevabı sessizce gözden geçirdikten sonra, "Kafeteryada. Gidip onu görmelisin."

"Sağ ol dostum." Nick ayrılmadan önce Will'in omzunu yarı tuttu, yarı sıvazladı.

Will omzuna vurulmasına çok fazla dikkat etti. Vulcanlıların ölümcül tutuşu ile bir köpeğin kışındaki tüyleri hışırdatmak arasında bir yerdeydi.

Faith kapı kapanana kadar bekledi. "Bu rahatsız edici miydi?"

"Atın hangi yarısına sorduğunuza bağlı." Will elini kapı tokmağına koydu ama açmadı. "Buradaki oyunumuz ne? Bu adamların bir kadın tarafından sorgulanırken kendilerini rahat hissedeceklerinden emin değilim."

"Muhtemelen haklısın." Yığının içinden bir ceket çıkardı. "Maduro."

Will kapıyı açtı. Gardiyan dışarıda bekliyordu. Will sesini alçak tuttu. "Ciğerlerinize iştmeden önce şu adamları duvardan indirin."

Adam gözlerini Will'e dikti ama çoğu zorba gibi o da korkağın tekiydi. Mahkûmlarına doğru dönerek bağırdı: "Mahkûmlar! "Mahkûmlar!

zemin!"

Toplu bir rahatlama iniltisi duyuldu. Adamlar kendilerini kül blok duvarlardan sıyırmak zorunda kaldılar. Hepsinin alnında parlak kırmızı lekeler ve gözlerinde camsı bakışlar vardı. Bazıları oturmak için mücadele etti. Bazıları ise rahatlayarak yere yığıldı.

Will aradı, "Maduro, sende."

Kısa boylu, ateşli bir adam çömelmenin ortasında durdu. Tek ayağının üzerinde döndü, ayak bilekleri kısa zincire takıldı. On iki inç fazla değildi, yaklaşık olarak uç uca yerleştirilmiş iki bir dolarlık banknot uzunluğundaydı. Maduro'nun yürüyüşü sert ve yorucuydu. Kalça kemiklerine batmasını engellemek için göbeğindeki zinciri tutuyordu. Kül blokunun alnına battığı yerde iğne ucu kadar kan vardı. Kapıdan içeri girdi ve masanın önünde bekledi.

Georgia'daki hapishaneler para-militer bir platformda çalışıyordu. Zincirlenmedikleri sürece mahkumlar ellerini arkalarında kavuşturarak yürümek zorundaydı. Dik durmaları beklenirdi. Hücrelerini tertemiz ve yatak çarşaflarını sıkı tutmaları. En önemlisi, gardiyanlara *saygıyla* hitap etmeleri gerekiyordu -evet *efendim*, hayır *efendim*, *taşaklarımı kaşıyabilir efendim*.

Maduro Will'e bakıyor, ne yapacağının söylenmesini bekliyordu.

Will kollarını göğsünde kavuşturdu ve Faith'in önderlik etmesine izin verdi çünkü bu adamlar cinayet şüphelileriydi. Onları kimin sorgulayacağını seçemezlerdi.

"Otur," diye emretti Faith. Mahkûmun kimlik kartını ve fotoğrafını ceketinin üzerinden kontrol etti. "Hector Louis Maduro. Bir dizi haneye tecavüz suçundan dört yıl yatmış. İsyana katıldığı için on sekiz ay daha yatacak. Haklarınız konusunda bilgilendirildiniz mi?"

"*İspanyolca*." Adam sandalyesinde ağır ağır geriye yaslandı. "*Bir çevirmene yasal hakkım var. Ya da camisa'yı kesip büyük tetas grandes'i alabilirsin*."

Emma'nın babası ikinci kuşak Meksikalı-Amerikalıydı. Faith onu iki dilde de kızdırabilmek için İspanyolca öğrenmişti. "*Yo puedo traducir por ti, y puedes hacerte la paja con esa verguita de nada cuando vuelves a tu celda, pendejo de mierda*."

Maduro'nun kaşları kalktı. "Lanet olsun, beyaz kız okulunda sana bu pisliği öğretmediler mi?"

Faith geldi. "Jesus Vasquez'in bilinen bir ortağıydın."

"Bak." Maduro öne doğru eğildi, ellerini masanın kenarına doladı. "Burada size masum olduklarını söyleyecek pek çok mahkum var, ama ben masum değilim, tamam mı? Mahkum edildiğim hırsızlıkları ben yaptım, ama size şunu söyleyeyim, bu kurumda pek çok gördüm -personel mahkumlara, mahkumlar mahkumlara- ve bilmenizi isterim ki ben bir Hristiyanım ve doğru doğrudur, da yanlıştır, bu yüzden mahkumların ortak bir amaç için, insan haklarını aşılacak ve sağlamak için bir araya geldiklerini gördüğümde-"

"TED konuşmanızı bölmeme izin verin," dedi Faith. "Jesus Vasquez'i tanıyor muydun?"

Maduro'nun bakışları endişeyle Will'e doğru kaydı.

Will tarafsız bir ifade takındı. Sorgulamalarda sessizliğin çok etkili bir konuşma başlatıcı olduğunu öğrenmişti.

Faith mahkûma, "Geçmişte cep telefonu ile yakalanmışsın. Tartıştığın için dosyanda iki atış var-"

Nick aniden bir Pop-Tart gibi odaya daldı. Belli ki koşuyordu. Favorilerinden ter damlıyordu. Avucunda buruşmuş bir kâğıt vardı. Maduro'ya, "Dışarı, mahkûm." dedi.

Faith, Will'e sorgulayan bir bakış attı. Will omuz silkti. Nick yirmi yıldır ajanlık yapıyordu. İğrenç olanlardan aptalca olanlara kadar her şeyi görmüştü. Eğer bir şey onu sarsmışsa, o zaman hepsi sarsılmış olmalıydı.

"Çekil." Nick, Maduro'yu koridordaki gardiyana doğru itti. "Onları hücrelerine geri koyun."

Kapı kapalıydı. Nick konuşmadı. Masanın üzerindeki notu düzeltti. Kağıdın üzerine ter damlıyordu. Zor nefes alıyordu.

Faith, Will'e sorgulayan bir bakış daha attı.

Ona beş saniye önceki omuz silkişinin aynısını yaptı.

Faith bilgi almak için ağzını açtı ama Nick konuşmaya başladı.

"Daryl Nesbitt adında bir mahkum bana bu notu verdi. Bir anlaşma yapmak istiyor. Vasquez'i kimin öldürdüğünü ve telefonları içeri nasıl sokacaklarını bildiğini söylüyor."

Bu kez Will, Faith'e bir soruyla bakıyordu. Bu son derece olumlu bir gelişmeydi. Peki Nick neden bu kadar korkmuş görünüyordu?

Faith, "Notta başka ne yazıyordu?" diye soracak kadar akıllıydı.

Nick ona söylemedi, bu daha da garipti. Bunun yerine notu çevirip Faith'e doğru uzattı.

Kelimeleri taradı ve önemli kısımları seslendirdi. "Takas yapmak istiyor. Telefonların nerede saklandığını biliyor..."

Nick, "Üçüncü paragraf." dedi.

İnanç, "İşlemediğim bir suçtan dolayı hayatımın geri kalanını hapiste geçirmem için küçük bir kasabanın kolluk kuvvetleri tarafından kurulan bir komplonun kurbanıyım" diyordu."

Will onun omzunun üzerinden mektuba bakmadı. Nick'in yüzünü izledi. Adam tam bir çatışma içindeydi. Nick'in emin görüldüğü tek şey, Will'e doğru bakmayacağıydı.

Faith şöyle devam etti: "O bok çukuru ilçe bir düdüklü tencere gibiydi. Beyaz bir üniversite öğrencisi saldırıya uğradı. Kampüs yüksek alarmdaydı. Hiçbir kadın kendini güvende hissetmiyordu. Şef birini tutuklamak zorundaydı. Herhangi birini. Yoksa işini kaybedecekti. Benim peşime düşmek için bir sebep uydurdu."

Faith dönüp Will'e baktı. Açıkça önünü okumuştı ve bunun nereye gittiğini beğenmemişti.

Will, mavi kovboy çizmelerinin süslü metal uçlarındaki lekeleri silme arzusuyla yanıp tutuşan Nick'e odaklanmaya devam etti. Will onun bir mendil çıkarmasını, sonra eğilip gümüş rengi ayakkabı boyar gibi parlatmasını izledi.

Faith okumaya devam etti, "Ben masum bir adamım. O sahtekar polis ve onun daha da sahtekar departmanı olmasaydı burada olmazdım. Grant County'deki herkes Şef'in saçma sapan yalanlarına inandı."

Faith daha fazla okudu ama Will bilmesi gereken her şeyi duymuştu.
Üniversite. Grant County. Şef.

Nesbitt, Jeffrey Tolliver'dan bahsediyordu.

2

Faith erkekler kullanmak zorundaydı çünkü tek kadın tuvaleti ziyaret kanadına on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Sümüksü görünümlü lavaboda ellerini yıkadı. Yüzüne soğuk su sıçrattı.

Brillo pedinden başka hiçbir şey gözeneklerindeki hapishane kirini temizleyemezdi.

İdari binanın içinde bile hava çaresizlikle doluydu. Tecrit koğuşundan gelen bağırışları duyabiliyordu. Ağlamalar. İnlemeler. Yalvarışlar.

Faith'in derisi savaş ya da kaç tepkisiyle karıncalandı. Kapıdan girdiği andan itibaren uçuşa geçmişti. İşi gereği günlerinin çoğunu odadaki tek kadın olarak geçiriyordu. Bir erkek hapishanesindeki tek kadın olmak ise bambaşka bir şeydi. İyi adamlar olduğunu bildiği adamlardan fazla uzaklaşamazdı. İyi adamlardan kastı, kendisine toplu tecavüz etmeyecek adamlardı.

Ellerindeki suyu silkeleyerek korkuyu yok saydı. Tüm beyin gücünü Daryl Nesbitt'i alt etmeye harcamalıydı çünkü adi bir mahkûmun dikkat çekme oyunu yüzünden Sara'nın hayatını mahvedemezdi.

Faith kapıyı açtı. Nick ve Will'in ikisi de taş suratlıydı. Birbirleriyle konuşmadıklarını anlayabiliyordu çünkü sessizce kara kara düşünmek varken neden konuşsunlardı ki?

Dedi ki, "Bu Nesbitt denen herif bir boktan ibaret olmalı, değil mi? O bir dolandırıcı. Asla onların suçu değildir. Her zaman masumdurlar. Polisler her zaman sahtekârdır. Siktir et adamı. Haksız mıyım?"

Nick başını salladı ama tam olarak değil. Will ters ters baktı.

Nick'e "Nesbitt hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Hüküm giymiş bir pedofil olduğunu biliyorum ama ceketinin içine derinlemesine bakmadım."

Daryl Nesbitt'in üzerine gitmek, Faith'in kafası kesilmiş bir tavuk gibi etrafta koşuşturmadan önceki ilk eylemi olabilirdi.

"Neden?" diye sordu.

Faith, Nick'in çene kemiğinin yüzünün yan tarafında bir guatr gibi çıkmasını izledi. Will'in ters ters bakmasının nedeni buydu. Nick, Daryl Nesbitt'in yalan söylediğine gerçekten inansaydı bu kadar üzülmezdi. Sorgu odasına döne döne girmezdi. Cildi sosisli sandviç suyu renginde olmazdı. Nick'in şu ana kadar yaptığı her hareket, üzerinde yanıp sönen bir ok bulunan dev bir neon tabela gibiydi.

"Hadi şu işi bitirelim." Faith koridorda ilerlemeye başladı. Will'i kontrol etme zahmetine girmedi. İçten bir konuşma yapmak için durmayacaktı. Geçmiş deneyimlerine dayanarak, onun aklından neler geçtiğini tahmin . Bütün bunları Sara'dan nasıl saklayacağını bulmaya çalışıyordu.

Faith de bu sessizlik komplosunun içindeydi. Tanrı aşkına, Sara beş yıl önce kocasının ölümünü izlemişti. Kederden cehennem alevlerine doğru sürünerek geri dönmüştü. Sonunda Will'le mutluydu. Will ona soracak cesareti bulabilirse muhtemelen evleneceklerdi. Anlatacak bir şey olmadıkça Sara'ya Daryl Nesbitt'ten bahsetmek için hiçbir neden yoktu.

Faith koridorun sonundaki son ofisten sola döndü.

Nesbitt katlanır masanın arkasındaki sandalyede oturuyordu. Beyaz tenli, otuzlu yaşlarının ortasında, kahverengi saçları kırışmış, gözlükleri köprüye bantlanmıştı. Bağlanmamıştı. Kelepçe yok, zincir yok. Bacağının alt yarısı yoktu. Diz altı protez bir bacak duvara yaslanmıştı. Kaykay yıldızı olmayı hayal eden ama Dunkin' Donuts soyduğu için tutuklanan bir keşe benziyordu. Gazete kupürleri önündeki masanın üzerine düzgünce yığılmıştı.

Nick tanıştırmayı yaptı. "Daryl Nesbitt, özel ajanlar Trent ve Mitchell."

Nesbitt doğrudan konuya girdi. "Buradaki-" parmağını bir yığın makaleye sapladı. "Yirmi iki yaşındaydı." Bir başkasını işaret etti.

Yığın. "On dokuz yaşındaydı."

Faith odadaki diğer tek sandalyeye, Nesbitt'in masasının karşısına oturdu. Adam çürüme kokuyordu ama belki de Faith kendini kokluyordu. Giysileri ve saçları kafeteryadan gelen kokuyu emmişti. Ofis küçüktü, hücrelerden birinden biraz daha büyüktü. Nick mahkûmun hemen arkasındaki yerini aldı. Sırtını duvara dayadı. Will, Faith'in hemen arkasındaki kapı aralığında kaldı.

Sessizliğin sürmesine izin verdi, böylece Nesbitt kimin yetkili olduğunu bilecekti. Gazete kupürlerine bakmamaya özen gösteriyordu ama temel bilgileri edinecek kadarını görmüştü. Toplam on yığın, her birinde belki beş ya da altı makale. Yığınlardan ikisi yeni görünüyordu, ancak diğer sekizi yaşla birlikte sararmıştı. Bir set neredeyse tamamen solmuştu. Gri sözcükler haber sayfalarında hayalet gibi dolaşıyordu. *Grant Observer*'ın logosunu gördü. Nick makaleler hakkında hiçbir şey söylememişti. Yine de Nick hiçbir şey hakkında fazla bir şey söylemiyordu.

Nesbitt Faith'e "Eğer okursan-" dedi.

"Bekle." Görüşmeyi resmi bir zemine oturttu ve mahkûma, "Gözetimdasınız ama hâlâ oturma hakkınız var-" "Haklarımdan feragat ediyorum." dedi. Nesbitt ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ben

ticaret yapmak için buradayım. Saklayacak bir şeyim yok."

Faith bundan ciddi şekilde şüphe duyuyordu. Eğer Nesbitt'i sokakta görseydi, onun bir dolandırıcı olduğunu hemen anlardı. Boncuk gibi gözler. Omuzlarının hırpalanmış, kızgın eğimi. Eğer bir şey saklamıyorsa, o zaman yanlış işteydi.

Tekrar makaleleri işaret etti. "Bunları okumalısın. Anlayacaksın."

İlk kupür yığınının bazı başlıkları okudu. "'Gencin Cesedi Ormanda Bulundu.' "Öğrenci Kayıp İlan Edildi. "Anne Kayıp Kızını Araması İçin Polise Yalvardı."

Diğer yığınlara da göz attı. Hepsi de aynı hikâyelerdi, ters sıralanmışlardı, yani bir cesedin bulunmasıyla başlayıp işe, derse ya da aile yemeğine gelmeyen bir kadınla bitiyorlardı. Bu hikayeleri Nesbitt için başka biri toplamıştı. Hapishanede hiç gazete yoktu. Makaleler postayla gönderilmiş olmalı.

ona. Bunlar gerçek gazete makaleleri olduğu için, bir annenin ya da yaşı bir akrabanın bu şerefe nail olduğunu varsayıyordu.

Faith köşe yazılarının üzerindeki tarihleri kontrol etti. Grant County kupürleri sekiz yıl öncesine aitti. Diğerleri aradaki yıllara yayılmıştı. "Bu hikayeler tam olarak güncel değil."

"Araştırmalarım içinde bulunduğum koşullarla sınırlı." Nesbitt daha yeni olan iki vakayı gösterdi. "Bu kız üç ay önce kaybolmuş. Cesedi geçen ay bulundu. Bu ise dün sabah bulundu. Dün sabah!"

Sesi son cümlede cırtlaklaşmıştı. Faith cevap vermeden önce birkaç saniye geçmesine izin verdi ve bağırırmaya müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtti. "İsyandan beri tecrit altındayken bir cesedin bulunduğunu nereden duydun?"

Nesbitt'in dudakları aralandı, sonra hızla kapandı. Bir akıllı telefona erişimi olmalıydı. "Kadının adı Alexandra McAllister. Cesedi iki yürüyüşçü tarafından bulundu."

Faith Will'i kontrol etmek istiyordu. Omzunun üzerinden bakarak ona cesedin bulunduğu şehrin adını söyledi, "Sautee Nacoochee."

Başını salladı ama dikkati Nesbitt'in yüzüne odaklanmıştı. Will yalancıları tespit etmekte iyiydi. Yüz ifadesine bakılırsa, bir yalancıya bakmıyordu.

Faith, Alexandra McAllister'ın ilk kayboluşuyla ilgili sekiz gün önceki makaleyi taradı. Kadın yürüyüşe çıkmış ve geri dönmemişti. Kötü hava koşulları nedeniyle arama çağrısı yapılmıştı. Sautee White County'deydi, bu da soruşturmayı şerif departmanının yürüttüğü anlamına geliyordu. Faith kadının cesedinin ormanda bulunmasıyla ilgili bir haber izlemişti. Muhabir cinayetten şüphelenilmediğini söylemişti.

Nesbitt'e "Bunları sana kim gönderdi?" diye sordu.

"Bir arkadaş, ama bu önemli değil. Takas edecek değerli bilgilerim var." Nesbitt ellerini birbirine kenetledi. Tırnakları duş fayansının etrafındaki küf gibi siyahla çevriliydi. "Jesus Vasquez'i kimin öldürdüğünü biliyorum."

Faith, "Günün sonuna kadar onu kimin öldürdüğünü muhtemelen öğrenmiş oluruz," diye blöf yaptı ama çok fazla değil. Etrafı taradığından oldukça emindi.

On sekiz mahkûmun üzerindeki ceketler, adamlarını yakalamaya yakın olduklarını gösteriyordu. "*Hapisten bedava çıkış* kartları çok pahalıdır."

"Sana zaman kazandırabilirim. Tek istediğim adil bir paylaşım."

Bir şey saklıyordu. Belli ki. Cons'un sakladığı annelerini doğum gününde aradıklarında *mutlu* olurlar.

"Bunlara bakın." Nesbitt makaleleri tekrar gösterdi. "Bir seri katili tutuklayan polis olabilirsin. Ben mahkûm olduktan sonra bu kadınların hepsi kaçırıldı. Aradığınız adam o. Beni değil. Ben masumum."

"Bu sizi bu duvarların içindeki diğer mahkûmlardan ayırıyor." "Beni dinlemiyorsun, lanet olsun." Nesbitt'in sesi yüksekti Sıkışık odada yankılanacak kadar. Dişlerini gıcırdattı ve bir kelime patlamasını geri püskürttü. Öfkeyle istediğini elde edemeyeceğini öğrenecek kadar uzun süre akıl hastanesinde kalmıştı. Ama aynı zamanda akıl hastanesine kapatılmıştı, bu da kendini kontrol etmenin muhtemelen güçlü yanlarından biri olmadığı anlamına geliyordu.

Dedi ki, "Bakın, ben bu tesise ait değilim. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Yerel kolluk kuvvetleri beni sıkıştırdı çünkü genç, beyaz bir üniversite öğrencisi öldürüldü ve bunu birinin üzerine yıkmaları gerekiyordu. Bu bariz bir fişlemeydi."

Faith, "İstatistiksel olarak beyaz kadınların beyaz erkekler tarafından öldürülme olasılığı daha yüksektir" dedi.

"Ben bu tür bir profillemekten bahsetmiyorum!" Nesbitt'in öfkesi sonunda patladı. "Neden beni dinlemiyorsun, seni aptal orospu?"

Faith, Will'in bir çingiraklı yılan gibi arkasına dolandığını hissetti. Nick duvardan uzaklaşmıştı.

Nesbitt'in etrafı sarılmıştı ama elleri hâlâ sıkılıydı. Kıçı koltuğun içinde zar zor duruyordu. Faith, Will ve Nick onu durdurmadan önce Nesbitt'in onu yumruklayabileceği her yeri düşündü. Sonra bu düşünceleri aklından kovdu, çünkü yapması gereken bir işi vardı. Will'e mahkûmların küçük çocuklar gibi olduğunu söylemişti. Faith'in bildiği bir şey varsa, o da şımarık bir çocukla nasıl başa çıkılacağıydı.

"Mola." Faith mola vermek için ellerini kaldırdı. "Nesbitt, eğer konuşmaya devam edeceksek, benim için bir şey yapman gerekecek."

Nesbitt sandalyesinde oturmaya devam ediyordu ama dinliyordu.

Faith, "Derin bir nefes al, sonra yavaşça bırak." dedi.

Kafası karışmış görünüyordu, zaten amaç da buydu.

"Beş kez. Bunu seninle yapacağım." Faith onun başlamasını sağlamak için derin bir nefes çekti. "Gir ve çık."

Nesbitt sonunda sakinleşti, göğsü bir kez inip kalktı, sonra iki kez, sonunda gözlerindeki öfke azalmaya başladı.

Faith beşinci nefesini susturdu ve kendi kalp atış hızının yavaşlamaya başladığını hissetti. "Tamam, davayı benim için ortaya koy. Neden bunu müdür yerine ajan Shelton'a getirdin?"

"Müdür topal bir bok parçası. Ben kanunu biliyorum. GBI yozlaşmış kolluk kuvvetlerini soruşturmakla görevlidir." Nesbitt kelimeleri tükürmüştü ama şimdi ses tonunu sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. "Ben polis yolsuzluğunun bir kurbanıyım. Fakir olduğum için fişlendim. Çünkü sabıkam vardı. Çünkü kızlarla çok fazla vakit geçiriyordum."

Kızlar.

Faith, "Bu genç hanımlar kaç yaşındaydı?" diye sordu.

" bu değil. Tanrım." Nesbitt'in yumruğu masanın üzerinde asılı kaldı. Yere vurmadan önce kendini tuttu. İstemedi derin bir nefes daha aldı, sonra dişlerinin arasından tıslayarak çıkardı. Nefesi kötü kokuyordu. Kadın adamın teninin nemli olduğunu fark etti.

Faith, Nesbitt'in omzunun üzerinden baktı. Nick gözlüklerini takmıştı, böylece olayların Grant County tarafını okuyabiliyordu. Sekiz yıl ona bir ömür gibi gelmişti. Gazete kupürü o kadar eskiydi ki yırtılmasını diye iki eliyle tutuyordu. Nick'in yüzünden okuduğu her kelimenin karnına inen bir yumruk gibi olduğunu anlayabiliyordu.

Faith, Nesbitt'e, "Dediğim gibi, Vasquez olayını büyük ölçüde çözdük ve bu davaları araştırmayı seçersek, bize makaleleri zaten verdiniz, bu yüzden gerçekten-" dedi.

"Bekle!" Adam kızın eline uzandı ama son anda durdu. "Sadece bekle, tamam mı? Daha var."

İçgüdüğü geri çekilmek olsa da Faith elini masanın üzerinde bıraktı. Saatine baktı. "Bir dakikan var."

"Vasquez dağıtım ağı için öldürüldü." Nesbitt bir tepki bekleyerek dudaklarını yaladı. "Size telefonları nasıl getirdiklerini söyleyebilirim. Onları nereye sakladıklarını. Para nasıl işliyor? I

ifade vermeyecekler ama telefonlar geldiğinde tam olarak nerede olacaklarını söyleyebilirim."

Faith bariz olanı belirtmek zorunda hissetti. "Dağıtım ağını kendimiz kırabiliriz. Bunu dört yıl önce yaptık. Neredeyse elli infaz koruma memuru bu yüzden şu anda parmaklıklar ardında."

"Soruşturma başlatmak için bir yılınız daha var mı?" Nesbitt sordu. "GBI tüm bu zamanı, parayı ve kaynakları boşa harcamak, FBI, DEA ve şerif ofisini devreye sokmak, ajanları gizli görevlere sokmak, milyonlarca dolar harcanan ve her haberi açtığınızda yargılanan tüm o kötü polislerle birlikte zavallı kıçlarınızı utandıran başka bir tuzak kurmak istiyor mu?"

Adam ev ödevini yapmış. Para. Federal ajanslar. Halkın önünde küçük düşürölme. Söylediklerinin, çavuş rütbesinin üzerindeki her polisin yüreğine korku tek bir kısmı bile yoktu.

Nesbitt, "Telefonla haraç toplama işini size gümüş tepside sunabilirim," dedi. "Gazetelerdeki bu vakaları incelemeniz için size bir hafta vereceğim. Bir yıl sürecektir bir soruşturma yerine bir hafta. Ayrıca bir seri katili yakalayacaksınız. Tek yapman gereken-"

"Kesin şu saçmalığı!" Nick hiçbir uyarıda bulunmadan Nesbitt'in sandalyesini geri çekip onu duvara çarptı.

Faith o kadar şaşırılmıştı ki ayağa kalktı, eli kemerine gitti ama silahı metal dedektörünün yanındaki kilitli kutudaydı. Polis sesini kullanarak, "Ajan Shelton," diye bağırdı. "Geri çekil-"

"Seni sümüklü orospu çocuğu." Nick, Nesbitt'in gömleğini yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. "Buradan çıkamayacağını biliyorsun. Kendi makalende mahkûmiyetinin iki kez onaylandığı yazıyor. Kimse senin saçmalıklarına inanmadı. Jüri inanmadı. Ne temyiz mahkemesi. Eyalet Yüksek Mahkemesi de."

"Ne olmuş yani?" Nesbitt bağırarak karşılık verdi. "Sandra Bland öldü! John Hinckley özgür bir adam! OJ Florida'da golf oynuyor! Bana hukuk sistemimizin adil olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Nick'in yüzü o kadar yakındı ki burunları birbirine değiyordu. Yumruğu geri çekildi. "Sana ağzından çıkanı kulağın duysun diyorum yoksa seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Will'in eli Nick'in omzundaydı. Faith onun hareket ettiğini görmemişti ama birdenbire oradaydı. Parmaklarının büküldüğünü gördü, daha çok

Nick'in sorgu odasında ona verdiği pat.

Faith, odadaki hava değiştiğinde bunun kötüden daha kötüye gidebileceği tüm yolları gözden geçiriyordu.

Nick yavaşça döndü. Will'e baktı. Gözleri vahşiydi, ama sonra öyle olmadı. Kasları gerilmişti ama sonra gerilmedi. Yumrukları çözüldü. Bir adım geri çekildi.

"Tanrım!" Nesbitt tek ayağının üzerinde zıplayarak aralarında biraz boşluk bırakmaya çalıştı.

Will sandalyeyi düzeltti. Nesbitt'in tekrar yardım etti.

Faith sessizce Nick'e gitmesi için yalvardı ama Nick mahkûmun arkasındaki yerini aldı, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Pislik." Nesbitt kırışmış gömleğini düzeltti. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Faith de aynı şeyi hissetti. İşleri böyle halletmiyorlardı. Nick'in patladığını hiç görmemişti. Bunu bir daha asla görmek istemiyordu.

"Tamam." Faith kalp atışlarının hızlı vuruşları arasında kendi sesini zar zor duyabiliyordu. Görüşmeyi tekrar rayına oturtmak zorundaydı, özellikle de Nick'i gözaltında saldırı ile suçlayan bir savcı tarafından ifadeye çağrılmak istemediği için. "Nesbitt, seni dinliyorum. Bana makalelerden bahset. Ne arıyoruz?"

Nesbitt elleriyle ağzını sildi. "Bunu yanına mı bırakacaksın?"

"Neyle paçayı kurtaracaksın?" Faith alaycı bir güvensizlikle başını salladı ve kendini var olan en boktan polis türü haline getirdi. "Ben hiçbir şey görmedim."

Will'in de başını salladığını anlamak için ona dönüp bakmasına gerek yoktu.

"Nesbitt," dedi. "Bu senin anın. Ya konuşmaya başlarsın ya da gideriz."

"Tuzağa düşürüldüm." Nesbitt tekrar ağzını sildi. "Tanrı'nın dürüst gerçeği. Bana komplo kuruldu."

"Tamam." Faith sırtından aşağı bir ter nehrinin aktığını hissedebiliyordu. Bu adama hissettirmek zorundaydı. "Sana kim komplo kurdu? Anlat bana."

"O lanet olası küçük kasaba polisleriydi, tamam mı? O ilçede olan her şeyi onlar kontrol ediyordu. Savcı, yargıç, jüri, hepsi bu kendini beğenmiş kovboy saçmalığına inandı."

Ne tür bir kovboy saçmalığından bahsettiğini herkesin bildiğinden emin olmak için arkasını döndü.

"Dikkatli ol, evlat." Nick'in sesi çakıllı geliyordu. "Şişeye geri koyamayacağın bir şeyin dışarı çıkmasına izin vermek istemezsin."

Nesbitt'in öfkesi yerini umutsuzluğa bırakmıştı. "Seni aptal cahil orospu çocuğu, kaybedecek neyim var sanıyorsun?"

Faith Nick'in yine aptalca bir şey yapmasını bekledi ama o sadece çenesini kaldırıp koridora baktı.

Nesbitt'in yüzünü inceledi. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Alnında derin çizgiler vardı. Yaşlı bir adam gibi görünüyordu. İçeride olmak herkesi yaşlandırabilirdi, ama bir engelle içeride olmak cehennemin yepyeni bir çemberi olmalıydı.

Sessizlik içinde parmaklarını masaya vurdu. Nesbitt'e, "Vasquez'in telefon işini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Altı yıldır burada kapıcılık yapıyorum. Kimse beni görmüyor, bu yüzden ben de herkesi görebiliyorum." Nesbitt parmaklarıyla saydı. "Size isimleri, yerleri, tedarikçileri ve satıcıları verebilirim. Müdürün tüm telefonları bulduğunu mu sanıyorsun? Cep telefonu sinyali fışkırmadan bir adam buraya ."

Faith, Grant County makalelerini tarayarak Nick'in söylediklerini doğruladı. "Zaten iki temyiz başvurusunu kaybettin. Yargıçların diğer yargıçların hatalı olduğunu kabul etmekten hoşlanmadığını biliyorsun. Bir soruşturmanın sana nasıl bir faydası olacak?"

"Bu herkesin yararına olacak. Bunlar kirli polisler. Yanlış adamı tutukladılar. Bana komplo kurdular ve gerçek katilin kaçmasına izin verdiler. Çürüme Grant County'de başladı ama tüm eyalete yayıldı ve şimdi diğer kadınlar yüzden öldü." Nesbitt yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı. Gelgitin değiştiğini hissedebiliyordu. "Bir hafta daha tecrit altındayız. Dediğim gibi, araştırmanız için size o kadar süre veriyorum."

"Bir ihtiyacımız var," dedi Faith. "Teklif ettiğiniz şeyi yerine getirebileceğinizi kanıtlayacak bir şey."

"Bu davaları ciddi bir şekilde araştırdığınızı öğrendikten sonra size bir zula yeri söyleyeceğim."

"Bunu tanımla," dedi Faith. "'Ciddi bir şekilde araştırmak' ne demek?"

Kendini beğenmiş bakış da kendini beğenmişleştirdi. "Bileceğim."

Faith'in parmakları hâlâ masaya vuruyor ve bu oyunun sonunu görmeye çalışıyordu. "Varsayımsal olarak, diyelim ki kolluk kuvvetlerinin uygunsuz davrandığına dair bir kanıt bulduk. Bu senin buradan çıkacağına garantisi değil."

Nesbitt onun şüphelerinden birini doğruladı. "Benim bu cehennem çukurundan kurtulmamdan sonra en iyi ikinci şey, o sahtekâr piçlerin buraya düşmesi olurdu."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Faith. "Ama Jeffrey Tolliver beş yıl önce öldü."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bütün kasaba yasa boğuldu. Ana caddenin ortasında bir plaket var, sanki o bir tür kahramanmış gibi, ama size söylüyorum o bir zehirdi." Nesbitt yine telaşlanıyordu, bu kez haklı bir öfkeyle. "Tolliver elebaşıydı. Tüm o birliğe yasaları nasıl çiğneyeceklerini ve bundan nasıl kurtulacaklarını öğretti ve hala bunu yapıyorlar. O lanet plaketi yıkmak istiyorum. Adının üstüne sıçıp sonra da ateşe vermek istiyorum."

Faith, Nick tekrar gitmeden önce bu işi bitirmeliydi.

Nesbitt'e, "Verdiğiniz bilgiler ne kadar sağlam olursa olsun, devlet kaynaklarını bir kan davası için harcamayacaktır. Biz suçları soruştururuz. Dava açarız. Ölü insanları geriye dönük olarak suçlayamayız."

"Bu pis herif kelepçeleri gösterdiğin anda Tolliver'ı ispiyonlayacak." Nesbitt parmağını Grant County makalelerinden birine soktu.

DEDEKTİF KÜRSÜYE ÇIKIYOR

Nesbitt, "O hala bir polis. Hala dışarıda Tolliver'ın ona öğrettiği pis işleri yapıyor, dokunduğu her şeyi mahvediyor. Senin işin kötü polisleri alaşağı etmek. Onu alaşağı edersen, Tolliver'ı ve diğer herkesi de kendisiyle birlikte alaşağı edeceğini garanti ederim."

Makaleler olmasa bile, bir toplu iğne ucu kadar daralttı. Grant County'de sadece bir kadın dedektif vardı.

tüm geçmişi. Lena Adams akademiden çıkar çıkmaz işe alınmıştı. Başlangıçta vaat ettiği her şey, tembel kestirme yollar ve kirli numaralardan oluşan bir lağım çukuruna dönüşmüştü.

Faith bunu biliyordu çünkü Lena daha önce GBI tarafından soruşturulmuştu. Will sorumlu ajandı. Sara bunu öğrendiğinde neredeyse onu terk edecekti. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Nesbitt, Lena Adams'ın dokunduğu her şeyi yok ettiği konusunda yanılmamıştı.

Jeffrey Tolliver'ın ldürölmesinin sebebi oydu.

Faith, Daryl Eric Nesbitt'in ceketini okurken başını eline yasladı. Dosya bir İncil kadar kalındı ve çoğu ampütasyonuyla ilgili tedavi notlarıyla doluydu. Faith'in özleri anlaşılmaz tıbbi jargonun üzerinde bulanıklaştı. Sırtı ağrıyordu. Hapishane şapelinin içinde bir sıraya oturmaktan daha fazlasını yapıyordu. Will'i kontrol etmek için başını kaldırdı. Her zamanki gibi duvara yaslanmış, dinliyor ama dinlemiyordu. Nick, Amanda'ya Nesbitt'in sıkışık ofiste onlara neler anlattığını ve bunu ona söylemek için neden şimdiye kadar beklediğini özetliyordu.

Faith onun bir mahkûma el kaldırdığı kısma gelip gelmeyeceğini merak ediyordu ama Nick daha çok Nesbitt'in kendini beğenmiş tavrına odaklanmış örünüyordu. Bu gece Faith uyumaya çalışırken röportajın her saniyesini özden geçirecek ve Nick'i koruduğu için kendine kızacaktı. Bu iğüdüsel, iğüdüsel bir şeydi, tıpkı gıda zehirlenmesi geçirdiğinde kusmak gibi.

En kötüşü de bir dahaki sefere aynı şeyi yapacağını bilmesiydi.

Faith özlerini temizlemek için kırpıştırdı. Amanda'nın sivri sorularından birinin alçak ürültüsünü duymazdan geldi. Tüm mezhepler için düzenlenmiş, İsa'nın her tonunun yanı sıra, birkaç davadan sonra devlet tarafından yasal olarak tanınan bir din olan Pastafaryanlar için olduğunu düşündüğü metal bir kevgir bulunan odaya baktı.

Minberin üzerine grafiti çizilmişti. Renkli ıkartmalar tek bir pencere parçasına vitray etkisi veriyordu. Rutubetli küçük oda Papa'yı bir ateiste dönüştürecektir kadar i karartıcıydı.

"Hanımefendi." Nick belli ki kendini tutmaya çalışıyordu. "Tolliver çok sağlam biriydi. Bunu biliyorsunuz. O en iyi polislerden biriydi-

lanet eyaletteki en iyi adamlar. Hayatımı birden fazla kez onun ellerine teslim ettim. Hâlâ bizimle olsaydı bunu memnuniyetle tekrar yapardım. Hatta şu anda onunla yer değiştirirdim."

Faith Will'i tekrar kontrol etti. Bir hayaletle rekabet etmek yeterince zordu. Jeffrey'nin azizlerin yanına konduğunu duymak dayanılmaz bir şey olmalıydı.

Amanda, "Birini diğerinden ayırmanın bir yolu yok mu?" diye sordu. Adams'ı otobüsün altına atıp Tolliver'ı bu işin dışında mı tutalım?" Nick başını salladı.

Faith de öyle. Daryl Nesbitt, Jeffrey'nin adını da Lena'nınkiyle birlikte çamura bulamaya kararlı görünüyordu. Bu da iğrenç kaltağın özel bir yeteneği idi. Etrafındaki herkesi lekelemeyi her zaman başarırdı.

"Amanda başıyla onayladı. "Nesbitt iki şey öneriyor. Bir, Vasquez'in katillerinin isimleri. İki, bu tesise cep telefonu akını hakkında bilgi. Karşılığında Nesbitt, makalelerdeki ölü kadınların dosyalarını açmamız ve Grant County'yi araştırmamız için bir haftalık süre verdi. Tamam mı?"

"Evet," dedi

Nick.

Faith başını salladı.

Will duvarı tutmaya devam etti.

Amanda dedi ki, "Vasquez cinayetiyle başlayalım. İki şüpheli var. Maduro ve başka kimler?"

Nick, "Ben paramı Michael Padilla'ya yatırıyorum," dedi. "Bir tarafı psikozlu bir kemik kırıcı. Başka bir mahkûmun parmağını ısıırıp kopardıktan sonra Gwinnett DOC'dan buraya nakledilmiş."

Faith bu ismi okuduğu bir yığın ceketten tanıdı. "Parmak yiyen birinin el kesen biri olabileceğini düşünmek zor değil."

Amanda dedi ki. "Nick, bak bakalım Maduro'nun Padilla'yı ele vermesini sağlayabilecek misin? Vasquez cinayetini çözebilirsek, Nesbitt'i dizlerinden kesebiliriz."

Faith bir şok sarsıntısı hissetti. Amanda Nesbitt'in protezini bilmiyordu ve Faith bu konuyu açmanın doğal bir yolunu bulamamıştı.

Amanda Nick'e seslendi: "Bunların hiçbirisi Sara'ya geri dönmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi." Nick'in ağzında sert bir ifade vardı. Şapelden çıkarken Will'in omzunu sıvazladı. Faith, Nick'in Will'e destek mi verdiğini, Nesbitt'e müdahale ettiği için teşekkür mü ettiğini, yoksa onu uyarmak mı istediğini bilmiyordu. En azından Jeffrey Tolliver'ın adını mümkün olduğunca az söylemeye dikkat edebilirdi.

Amanda, "Faith, benim için özet geç." dedi.

"Tamam, işte burada işler . Grant County Nesbitt'i cinayetle suçlamadı."

Amanda bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Soruşturma teknik olarak hala açık ve çözülmemiş olarak kabul ediliyor. Nesbitt'in katil olduğunu düşünmelerine yol açan bir sürü ikinci derece kanıt vardı. Onun aleyhindeki en büyük işaret, Nesbitt hapse girdiğinde kötü olayların durmuş olmasıydı."

"Wayne Williams Paradigması."

"Doğru. Nesbitt, cinayet soruşturması sırasında ortaya çıkarılan başka, ilgisiz suçlardan tutuklandı ve mahkum edildi, ancak temel suçları işlediği varsayılıyor." Faith ekledi, "Kötü bir klişe kullanmam gerekirse, Nesbitt'in dama yerine satranç oynadığını söyleyebilirim. Eğer onu cinayetten aklayabilirsek, bir sonraki hamlesinin, yani diğer suçlamaları düşürme ihtimalinin ortaya çıkacağını düşünüyor."

"Diğer suçlamalar?"

"Başlangıçta Grant County onu dizüstü bilgisayarında bir ton çocuk pornosuyla yakaladı. Sekiz ila on bir yaşlarındaki çocuklardan bahsediyoruz." Faith kendi çocuklarıyla ilgili düşüncelerini bir kenara itti. "Nesbitt beş yıl hapis cezasına çarptırıldı ve üç yıl sonra şartlı tahliye edilme ihtimali vardı ama iş o noktaya gelmedi. Aptal herif kendi kendine yara açmanın kralı. Kapıdan girer girmez sorun çıkarmaya başladı. Bir sürü kavga, kaçak mal bulundurma, yanlış insanlardan bir şeyler çalma. Sonunda, iki hafta sonra komadan uyanan bir gardiyanı yumruklayarak öldürdü. Nesbitt, bir infaz koruma memurunu öldürmeye teşebbüs suçundan ilk cezasına iki on sent eklenmiş."

"Buck Rogers Zamanına bakıyor," dedi Amanda, bir fantezi gibi hissettirecek kadar uzak bir gelecekteki çıkış tarihi için eski zaman argosunu kullanarak. "Nesbitt'in kaybedecek çok şeyi yok. Bir geçmişi var

sorun yaratıyor. Senin izlenimin nedir? Gerçekten buradan çıkıp gideceğini mi düşünüyor?"

"Diz altı ampute." "Bu cevabınızı değiştirir mi?"

"Hayır." Faith kendini Nesbitt'in yerine çalıştı. "Asıl davasına ne olursa olsun gardiyana saldırdığı için parmaklıklar ardında. İddia edilen anayasa ihlali ile gardiyana karşı yaptığı eylemler arasında nedensel bir bağlantı yok. Ama işte burada satranç hamleleri devreye giriyor. Grant County soruşturmasıyla ilgili Nesbitt'in kafasındaki bulutu . Nesbitt çocuk pornosu kurtulabilirse, koruyucu gözaltından çıkar. O zaman nakil için dilekçe verebilir. Evet, CO'da cinayete teşebbüs suçu var, ancak engellilik nedeniyle azalan kapasiteyi savunduğu bir senaryo görebiliyorum. Bu ona düşük güvenli bir tesise giriş bileti kazandırabilir ki bu da şu anda bulunduğu yerle kıyaslandığında bir şehir kulübü gibi kalır."

"Sence daha iyi bir konaklama için bizimle oynuyor mu?"

"Bence *kesinlikle* bizimle oynuyor. Dolandırıcı dolandıracak. Nesbitt en az yirmi farklı açıdan çalışmasa bunu yapmazdı. İçgüdülerim bana Grant County'den intikam almanın birincil nedeni olduğunu söylüyor, ancak asıl davasını yeniden açarsak elde edebileceği pek çok başka fayda var. Dikkat. Özel muamele. Polis karakoluna, adliyeye geziler."

Amanda sordu, "Will? Eklemek istediğin bir şey var mı?" Will, "Hayır." dedi.

Amanda Faith'e, "Bana Nesbitt'in duruşma sonrası rahatlama dilekçelerinden bahset." dedi.

"Çocuk pornosu mahkûmiyetini iki ayrı konuda temyize götürdü." Faith doğru anladığından emin olmak için notlarına baktı. "İlk olarak, sabit diskinin içeriğini ortaya çıkaran evindeki ilk aramanın zehirli ağacın meyvesi olduğunu söyledi. Kolluk kuvvetlerinin elinde arama emri yoktu ve evine girmek için geçerli bir sebepleri de yoktu. Hiçbir şey onu şüpheli olarak göstermiyordu."

"İkinci mi?"

"Kolluk kuvvetlerinin içeri girmek için geçerli bir nedeni olsa bile, bir şüpheliyi, silahı ya da olası bir rehineyi aramakla sınırlıydılar,

bir bilgisayar dosyası değil. Bilgisayarı aramak için izin almaları gerekirdi."

Amanda'nın kaşları tekrar havaya kalktı, çünkü Nesbitt'in avukatları daha sağlam bir zemin üzerindeydi. "Ve?"

Faith'in yanakları kızarmıştı. Will dikkatle dinlemeye başlamıştı. İşlerin ne zaman ciddileşeceğini altıncı hissiyle anlıyordu.

"Dedektiflerden biri mahkemede, masanın çekmecelerinde silah ararken yanlışlıkla dizüstü bilgisayara çarptığını söyledi. Ekran uyandı, ocuk pornosu görüntüleri gördü ve Nesbitt'i yasadışı görüntü bulundurmakla suçladılar."

"Lena Adams." Amanda'nın iğrenmiş sesi her şeyi anlatıyordu. Hiçbiri bu hikâyeye inanmamıştı. Nesbitt'le görüşürken Nick'in bu kadar öfkelenmesinin nedeni buydu. Faith'e gelince, sahtekâr polis güneşin doğudan doğduğuna dair bir yığın İncil üzerine yemin etse bile Lena Adams'ınanmazdı.

Faith apaçık ortada olan bir şeyi ifade etme ihtiyacı duydu. "Eğer soruşturma sırasında Lena'nın Nesbitt'in bilgisayarında pornoların nasıl bulunduğu konusunda yalan söylediğini ortaya çıkarırsak, o zaman çalıştığı her dava mikroskop altına alınır. Nesbitt de porno suçlamasından kurtulmak için çok iyi bir argüman sunabilir. Aslında bir pedofile yardım etmiş oluruz."

"Az önce hapishanede kalacağını söyledin." "Ama *daha güzel* bir hapishane olurdu."

"O köprüyü geçerken yakacağız." Amanda kürsü ile duvar arasındaki boşlukta volta atıyor, ellerini çenesinin altında birleştiriyordu. "Bana gazete makalelerinden bahset."

Faith, Nesbitt'in üzerine biraz daha gitmek istiyordu ama Amanda haklıydı.

"Grant *Observer*'dan alınan Grant County makaleleri dışında tüm makaleler *Atlanta Journal- Constitution*'dan alınmış gibi görünüyor. Nesbitt'e makaleleri nereden bulduğunu sorduğumda 'bir arkadaşının' gönderdiğini söyledi."

"Anne? Baba?"

"Ceketine göre, Nesbitt'in annesi o çocukken aşırı dozdan ölmüş. Onu üvey babası büyüttü ama o adam neredeyse on yıldır Atlanta Cezaevi'nde yatıyor. Onlar yazmazlar

ya da telefonda konuşmak. Nesbitt'in başka ailesi yok. Sisteme girdiğinden beri hiç ziyaretçisi olmamış. Telefon görüşmesi yapmıyor ya da e-posta göndermiyor. Kaçak bir telefon kullanmıyorsa, o zaman her şey biter."

"Nesbitt'in postaları için talepte bulunacağım. Tüm mahkûm yazışmalarının tarandığı ve şüpheli suç faaliyetlerine karşı çapraz kontrolden geçirildiği merkezi bir istasyon var." Amanda emri telefonuna yazdı ve Faith'e sordu, "Nesbitt'in bir haftalık süresinin önemi nedir? Bir hafta içinde ne olur?"

"Hapishane tecritten çıkarıldı. Belki de telefon kaçakçılığı bilgileri mahkûmlar hücrelerinden çıktığında önemli olmayacaktır. Belki de polisle konuştuğunu öğrenirlerse kışına tekme basarlar." Omuz silktili. "Belki de ataletin ilerlemenin düşmanı olduğunu bilecek kadar uzun süredir içeride."

"Belki." Telefonunu tekrar cebine attı. "Nick için endişelenmeli miyim?"

Faith'in midesi sıkıştı. "Herkesin bazen endişelenmeye ihtiyacı vardır."

"Teşekkür , Ajan Şans Kurabiyesi." Konuşmayı ilerletmek için elini bileğinden döndürdü. "Makalelere geri dönün."

"Toplam sekiz olası kurban. Ve tabii ki buna Grant County dahil değil." Faith notlarına tekrar baktı. "Hepsi de on dokuz ile kırk bir yaşları arasında beyaz kadınlardan oluşuyor. Öğrenciler, ofis çalışanları, bir acil yardım görevlisi, bir anaokulu öğretmeni ve veteriner teknisyeni. Evli. Boşanmışlar. Bekâr. Makaleler Grant County ile başlıyor. Diğer vakalar sonraki sekiz yıla yayılmış ve Pickens, Effingham, Appling, Taliaferro, Dougall ve eğer dün bulunan kadın konusunda haklıysa White County'de gerçekleşmiş."

"Demek birisi devlete dart tahtası götürmüş." Amanda arkasını döndü ve kürsüye doğru yürüdü. "MO?"

"Tüm kadınlar arkadaşları ya da aileleri tarafından kayıp olarak bildirilmiştir. Sekiz gün ile üç ay arasında bir süre sonra, genellikle ormanlık bir alanda bulunmuşlar. Saklanmamışlar, sadece yere yatırılmışlar. Bazıları sırt üstü yatıyordu. Bazıları yüzüstü, yan yatmış. Birçoğu yerel vahşi yaşam tarafından parçalanmış, özellikle de kuzeydekiler. Kurbanların hepsi kendi kıyafetlerini giymişlerdi."

"Tecavüz mü?"

"Makalelerde yazmıyor ama eğer cinayetten bahsediyorsak, büyük ihtimalle tecavüzden de bahsediyoruz."

"Ölüm nedeni?"

Faith'in notlarına bakmasına gerek yoktu çünkü ölümlerin hepsi aynı şekilde sınıflandırılmıştı. "Adli tabiplerin hiçbirisi olağandışı bir şey görmedi, bu yüzden elimizde şunlar var: bilinmeyen, cinayet şüphesi yok, bilinmeyen, belirsiz, yıka, durula, tekrarla."

Amanda kaşlarını çattı ama şaşırmadığı belliydi. İlçe düzeyinde, bir ölümün şüpheli olduğuna resmi olarak karar verme ve profesyonel bir adli tabip tarafından otopsi yapılmasını talep etme yetkisi yalnızca adli tabiplere aitti. Hepsi seçilmiş görevlilerdi ve bu işi yapmak için tıbbi lisans gerekmiyordu. Georgia'da sadece bir bölge adli tabibi doktordu. Diğerleri ise cenaze işleri müdürü, öğretmen, kuaför, araba yıkama yeri sahibi, ısıtma ve hava teknisyeni, motorlu tekne tamircisi ve atış poligonu sahibiydi.

Faith, "Bazı gazete makalelerinde cinayetle ilgili spekülasyonlar var ama somut bir şey yok. Belki de yerel polisler adli tabiple aynı fikirde değildi ve basına bilgi sızdırarak soruşturmayı sulandırmak istediler. Dava dosyalarını talep etmek için ayrı ayrı ilçelere gitmem gerekecek, ardından herhangi bir şüpheli olup olmadığını öğrenmek için müfettişler ve tanıklarla görüşmemiz gerekecek. Bu da müzakere sekiz farklı yerel kolluk kuvveti demek."

İnanç, sonuçta ortaya çıkan saçmalığı söylemedi. GBI, FBI'ın federal düzeyde olduğu gibi bir devlet kurumuydu. Sınırlı istisnalar dışında, cinayet de dahil olmak üzere yerel davalar üzerinde hiçbir yetkileri yoktu. Öylece içeri dalıp bir soruşturmayı devralamazlardı. Yerel şerif, yerel savcı ya da vali tarafından talep edilmeleri gerekiyordu.

Amanda, "Gayriresmi olarak bazı kaynakları sorgulayabilirim," dedi. "Bana kurbanlardan bahset. Sarışın mı? Sade mi? Güzel mi? Kısa boylu mu? Şişman mı? Koroda şarkı söylediler mi? Flüt çalıyorlar mıydı?"

Kadınları birbirine bağlayan bir ayrıntı arıyordu. Faith, "Elimden gelen tek şey makalelere eşlik eden fotoğraflar. Bazıları

Sarışın. Bazıları esmer. Bazıları gözlük , bazıları takmıyordu. Birinin dış teli vardı. Bazıları saçlarını kısa, bazıları uzun tutuyordu."

"Yani," diye özetledi Amanda, "Grant County'yi dışarıda bırakırsak, farklı alanlarda çalışan, birbirlerine hiç benzemeyen ve her yıl yaklaşık 300.000 kadın ve kız çocuğunun kayıp olarak bildirildiği bir ülkede, binlerce kayıp kadın vakasının açık kaldığı bir eyaletin farklı bölgelerinde bulunan, farklı yaşlarda sekiz farklı kadınıımız var."

Will, "Ormanda," dedi.

Amanda ve Faith dönüp ona baktılar.

Dedi ki, "Onları birbirine bağlayan şey bu. Cesetleri ormanlık alana bırakılmış."

Amanda, "Eyaletin üçte ikisi ormanlarla kaplı. Ormanda bir ceset bırakmamak çok zor olurdu. Av sezonu boyunca telefonlar susmuyor."

Will, "Nasıl öldüklerini bilmemiz gerekiyor," dedi. "Şiddetle, göz göre göre öldürölmediler ve cesetleri bir seri katilden bekleyeceğiniz şekilde sergilenmedi. Onları öldürmek, tecavüzden sonra gelen bir şeydi."

Faith teorisini basit bir dille anlatmaya çalıştı. "Onun bir seri katil olmadığını söylüyorsun. Kurbanlarını onu teşhis edebilecekleri için öldüren bir seri tecavüzcü mü?"

Amanda araya girdi, "Seri kelimesini bu kadar gelişigüzel kullanmayalım. Daryl Nesbitt hüküm giymiş bir pedofil ve bizimle bir keman gibi oynuyor gibi görünüyor. Bu noktada tek seri kahvaltıda ne yediğin."

Faith notlarına baktı. Amanda'nın haklı olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda içgüdülerine güvenecek kadar uzun süre polislik yapmıştı. Faith, Amanda'yı parçalarına ayırabilseydi, şu anda Faith'in kendi kemiklerini titreten türden bir karıncalanma hissedeceğini hayal etti.

Will, "Sonunda test edilmeye tüm o birikmiş tecavüz kitlerini biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette," dedi Amanda. "Sonuçlara göre düzinelerce tutuklama yaptık."

"Sara bana dergilerinden birindeki bu makaleden bahsetti." Will şöyle açıkladı: "Bazı yüksek lisans öğrencileri çözülen davalardaki suçlu metodolojisini incelemişler. Ülkenin her yerinden bahsediyoruz. Buldukları şey, bazı istisnalar dışında, seri tecavüzcülerin çoğunun işleri yapmanın tek bir yoluna takılıp kalmadıkları. Adam bazen şiddet uyguluyor, bazen uygulamıyor. Bazen kadını ikinci bir yere götürüyor, bazen de götürmüyor. Aynı adam bir seferinde bıçak, silah kullanabilir ya da bir kurbanını iple bağlarken diğerinde fermuarlı bağ kullanabilir. Temel olarak, bir seri tecavüzcünün yöntemi tecavüzdür."

Faith ezici bir boşunalık duygusu hissetti. Her bir kolluk kuvveti dersi onlara M.O.'ya göre soruşturma yapmayı öğretmişti.

Amanda basitçe "Ve?" diye sordu.

"Nesbitt'in makalelerindeki tüm vakalar birbiriyle bağlantılıysa, kurbanları işleri ya da hobileri üzerinden ilişkilendirmeye çalışmak bizi katile götürmeyecektir."

"Bölgelerden tecavüz raporları almalıyız." Faith onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşündü. "Tecavüz ettiği ama öldürmediği başka kurbanlar da olabilir. Belki yüzünü görmediler. Belki de onları bırakmaya karar vermiştir."

"Son sekiz yıldaki binlerce tecavüz raporunu incelemek mi istiyorsunuz?" Amanda sordu. "Peki ya tecavüze uğrayan ama şikâyetle bulunmayan kadınlar? Kapıları çalmaya başlayalım mı?"

Faith hırçınlığın içinden iç çekti.

Will, "Kurbanların nasıl öldüğünü bulmamız gerek. Onları görünür bir ölüm nedeni bırakmadan öldürmüş. Bu her zaman kolay değildir. Kemikte kurşun ve bıçak izleri var. Boğulma neredeyse her zaman dil kemiğinin kırılmasıyla sonuçlanır. Toksin testi zehirlenmeyi gösterir. Onları nasıl öldürüyor?"

Faith hâlâ onun teorisini beğeniyordu. "Eğer o bir katil yerine cinayet işleyen bir tecavüzcüyse-"

"Dayandığınız akademik makale sadece bir akademik makale." Amanda onları konudan uzaklaştırdı. "Nesbitt'e dönelim. Onu özellikle bu makalelere odaklanmaya iten neydi?"

"Onlara odaklanan kişi Nesbitt miydi?" Faith sordu. "Dışarıdan biriyle çalışıyor. Onun kim olduğunu bilmemiz gerek."

ve bu makaleleri seçmek için hangi kriterleri kullandığını öğrenmek istiyorum."

Will, "Arkadaşı katil olabilir. Ya da bir taklitçi." "Ya da bir kaçık. Ya da bir yardımcı," dedi Faith. "Nesbitt bize katilin kim olduğunu bildiğini söyledi.

eğer 'ciddi bir soruşturma' yapsaydık. Bunu yapmak için dışarıdan birine ihtiyacı var. Yani, özel bir dedektif. Bir ceza infaz memuru. Tanrı yardımcımız olsun, kolluk kuvvetleri."

Amanda, "Henüz o uçuşuma yuvarlanmayalım," diye uyardı. "Nesbitt her şeyi biliyormuş gibi davranıyor, ama araştırdığımızı bilmesinin yolu, dünyanın bunu bilmesiyle aynı. Haber muhabirleri olası bir çoklu cinayet vakasının peşine düşecektir. Sadece yerel değil, ulusal çapta. Bu tür bir inceleme tam olarak kaçınmak istediğim şey. Bundan sonra her şey aramızda kalacak. Radarın altında o kadar alçaktan uçmalıyız ki bir yılan neyin peşinde olduğumuzu anlayamasın."

Faith aynı fikirde değildi ama bunun tek nedeni, Daryl Nesbitt'i istediği her şeyden mahrum bırakma eğiliminde olmasıydı. "Bu zaten öznel bir şey. Ciddi bir soruşturma nedir? Tanıma kim karar verecek? Hüküm giymiş bir çocuk tacizcisi mi? sanmıyorum."

Amanda, "Şu an için ne varsa onunla ilgileniyoruz. Nick, Vasquez cinayeti üzerinde çalışacak. Ben de Daryl Nesbitt'in dışarıdaki *arkadaşını* bulacağım. Siz ikiniz Lena'nın Grant County soruşturması versiyonunu almalısınız. O zaman hala üniformalı olurdu. Havadaki her dereceyi not ettiğini hayal ediyorum. Yavaş adımlarla. Bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir. Sonunda ona ihtiyacımız olabilir. Öğleden sonra yeniden toplanırız ve oradan devam ederiz."

"bakalım." Will'in daha sonra söyledikleri Amanda'yı da en az Faith kadar şaşırtmış görünüyordu. "Sara'nın neler olduğunu bilmeye hakkı var."

"Neler oluyor?" Amanda sordu. "Çılgınca suçlamalarda bulunan bir pedofilimiz var. Elimizde hiçbir düzen göstermeyen bazı gazete haberleri var. Tüm bunların bir mahkûmun boşa kürek çekme fikri olmadığından emin değilim. Siz emin misiniz?"

Will, "Sara, Grant County'nin adli tabibiydi. O hatırlayabilir."

"Jeffrey Tolliver'ın sahtekar bir dükkan işlettiği suçlamasına Sara'nın nasıl yanıt vereceğini düşünüyorsunuz? Nick'e ne yaptığına bak. Nick'e ne yaptığına bak.

Yirmi yıldır onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Sara'nın bunu daha kolay atlatacağını düşünüyor musun? Özellikle de Lena Adams için içindeyken." Amanda öldürmek için saldırdı. "Geçen sefer senin için çok iyi gitmişti, değil mi?"

Will hiçbir şey söylemedi ama hepsi, Will'in Lena'nın saçmalıklarına kendini kaptırdığı son seferde Sara'nın çok öfkelenildiğini biliyordu. Sebepsiz değildi. Lena'nın kendisine en yakın insanları öldürtmek gibi bir alışkanlığı vardı.

"Bilgiye ihtiyacımız var Wilbur. Biz araştırmacıyız. Hadi araştıralım." Amanda'nın ses tonu tartışmanın sona erdiğini gösteriyordu. "Lena Adams hâlâ Macon'da. İkinizin de hemen oraya gitmenizi ve gerçeği ondan öğrenmenizi istiyorum. Dava dosyalarının, otopsi raporlarının, not defterlerinin, kokteyl peçetelerinin, elinde ne varsa kopyalarını istiyorum. Dediğim gibi, nazik davranın ama unutmayın ki bu dumanı tüten at gübresi yığınının kucağımıza atan Adams'tır. Eğer işler kötüye giderse, bunu onun geri fırlatacağız."

Faith onu şapelden çıkarken takip etmeye hazırdı ama Will bir çimento bloğunun fiziksel özelliklerine bürünmüştü.

Amanda ona, "Sara'yı şimdilik bu işin dışında tutmayı kabul edersen, White County adli tabibine onu en son davaya getirmesini söyleyeceğim" dedi.

Will çenesini ovuşturdu.

"Beş dakika önce faili bulmanın yolunun öldürme şeklinden geçtiğini söylemişsiniz. Sara ilk kurbanı otopsi yaptıysa, son kurbanın üzerindeki katilin imzasını tanıyabilir."

"O yetişkin bir kadın, kehanet çubuğu değil."

"Ve ikiniz de benim için çalışıyorsunuz. Benim davam. Benim kurallarım." Amanda cebinden telefonunu çıkardı. Tartışmayı ona başının üst kısmını göstererek bitirdi. Kiliseden çıkarken hâlâ yazmaya devam ediyordu.

Will sıraya oturdu. Tahta gıcırdadı. "Sara'yla yaşadığım tartışmaların yüzde doksanı ona bir şeyler anlatmamamla ilgiliydi," dedi.

Bu düşük bir oran gibi görünüyordu ama Faith itiraz etmedi. "Bak, Squidward bana bir resim çizse bile nasıl sağlıklı bir ilişki yaşayacağımı bilemezdim, ama bu benim için

Amanda'ya katılıyorum. Sara'dan tam olarak ne saklıyorsun? Şu anda elimizdeki tek şey bir sürü *"ne oluyor lan?"*

Tekrar çenesini ovmaya başladı. "Birkaç saat bekleyip ne bulabileceğimize bakalım, ama her halükarda bu gece ona gerçeği söyleyelim mi diyorsun?"

Bu gece kısmı yeniydi ama Faith ona, "Sara'nın önümüzdeki altı saati belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için endişelenerek geçirmesini gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Sonunda Will yavaşça başını sallamaya başladı.

Faith saatine baktı. "Neredeyse öğlen oldu. Macon'a giderken öğle yemeği yeriz."

Tekrar başını salladı ama "Ya bu bir şeye dönüşürse?" diye sordu.

Faith'in bir cevabı yoktu. Açıkçası, en kötüsü bir seri katilin yıllardır haberleri olmadan faaliyet gösterdiğini fark etmek olacaktı. İkinci en kötü kısım ise daha kişiseldi. Haksız bir mahkumiyet, soğanın içinde soğan olan türden bir skandaldı. Medya her katmanı soyardı. Yolsuzluk. Duruşma. Soruşturmalar. Duruşmalar. Davalar. Kınamalar. Kaçınılmaz podcast'ler ve belgeseller.

Will . "Sara kocasının tekrar öldürülmesini izleyecek."

Grant County-Salı .

3

Jeffrey Tolliver üniversitenin önünden sola döndü ve arabasını Ana Cadde'ye doğru sürdü. Biraz temiz hava almak için camı açtı. Soğuk rüzgâr arabanın içinde ılık çalıyordu. Polis telsizinin cızırtılı sesi alçak bir tını oluşturuyordu. Gözlerini kısarak sabah güneşine baktı. Lokantanın sahibi Pete Wayne, Jeffrey geçerken şapkasını eğdi.

Bu yıl bahar erken gelmişti. Kızılık ağaçları kaldırımlara beyaz bir perde örmeye başlamıştı bile. Bahçe kulübünden kadınlar yol boyunca uzanan saksılara çiçekler ekmişlerdi. Nalbur dükkanının önünde bir çardak sergileniyordu. Elbise mağazasının önünde üzerinde TEMİZLİK yazan bir giysi rafı vardı. Uzaktaki kara bulutlar bile caddenin mükemmel görünmesini engelleyemiyordu.

Grant İlçesi adını, Lee'nin Appomattox'ta teslim olmasını kabul eden Kuzeyli general Ulysses S.'den değil, 1800'lerin sonunda demiryolunu Atlanta'dan Güney Georgia'ya ve denize kadar uzatan Lemuel Pratt Grant'tan almıştı.

Yeni hatlar Heartsdale, Avondale ve Madison gibi şehirleri haritaya yerleştirmişti. Düz tarlalar ve zengin topraklar eyaletin en iyi mısır, pamuk ve yer fıstıklarını yetiştiriyordu. Gelişen orta sınıfa hizmet etmek için işyerleri açılmıştı.

Her patlamayla birlikte bir çöküş yaşandı ve ilk çöküş Büyük Buhran'la geldi. Üç şehrin hayatta kalabilmesinin tek yolu bir araya gelmekti. etmek için sağlık hizmetlerini, itfaiye hizmetlerini ve polis departmanını birleştirmişlerdi. Tasarruf etmek, Madison'da bir ordu üssü kurulana kadar onları suyun üstünde tutmuştu. Ardından Avondale, Atlanta-Savannah demiryolu hattı için bir bakım merkezi olarak belirlendiğinde başka bir patlama yaşandı. Birkaç yıl sonra Heartsdale, Main Street'in sonunda bir devlet üniversitesini finanse etmesi için devleti ikna etmeyi başarmıştı.

Tüm bu patlama Jeffrey'nin zamanından çok önce gerçekleşmişti, ancak Jeffrey mevcut çöküşe yol açan siyasi güçlere aşinaydı. Bunun Alabama'daki kendi küçük memleketinde gerçekleştiğini görmüştü. BRAC Komisyonu ordu üssünü kapatmıştı.

Reaganomics demiryolu endüstrisine de sıçramış ve bakım merkezi kurumuştur. Sonra ticaret anlaşmaları ve sonu gelmez gibi görünen savaşlar oldu, sonra dünya ekonomisi sadece çökmekle kalmadı, tuvaleti atlayıp doğrudan kanalizasyona girdi. Tarımsal ticaret konusunda uzmanlaşmış bir teknoloji üniversitesine dönüşen kolej olmasaydı, Heartsdale de diğer tüm kırsal Amerikan kasabaları gibi aynı düşüş trendini izleyecekti.

Buna dikkatli planlama ya da aptal şansı diyebilirsiniz, ancak Grant Tech ilçenin can damarıydı. Öğrenciler yerel işletmeleri tutuyordu. Yerel işletmeler de faturalarını ödedikleri sürece öğrencilere tahammül ediyordu. Polis şefi olarak Jeffrey'nin belediye başkanından aldığı ilk direktif, işini korumak istiyorsa okulu mutlu etmekti.

Okulun bugün mutlu olacağından çok şüpheliydi. Ormanda bir ceset bulunmuştu. Kız gençti, muhtemelen bir öğrenciydi ve kesinlikle ölmüştü. Olay yerine gelen polis memuru Jeffrey'ye bunun bir kaza gibi görüldüğünü söylemişti. Kız koşu kıyafetleri giymişti. Sırt üstü yatıyordu. Muhtemelen bir ağaç köküne takılmış ve başının arkasını bir kayaya çarpmıştı.

Jeffrey'nin görev süresi boyunca ilk kez bir öğrenci ölmüyordu. Üniversiteye üç binden fazla çocuk kayıtlıydı. İstatistiklere göre, her yıl bunlardan küçük bir kısmı ölüyordu.

Bazıları menenjit ya da zatürreeden, bazıları intihar ya da aşırı dozdan, bazıları -çoğunluğu genç erkekler- aptallıktan.

Ormanda kaza sonucu ölüm şüphesiz trajikti ama bu ölümle ilgili bir şey Jeffrey'nin kafasına yatmamıştı. Kendisi de aynı ormanda koşuyordu. Hatta itiraf etmek istemediği kadar çok kez bir ağaç köküne takılmıştı. Bu tür bir düşüş birkaç farklı yaralanmaya yol açabilirdi. Kendinizi yakalamayı başarırsanız bileğiniz kırılabilir. Tutamazsanız burnunuz kırılabilir. Yana doğru düşerseniz şakağınızı vurabilir ya da omzunuzu kırabilirsiniz. Kendinizi incitmenin pek çok yolu vardı ama düşüşün ortasında takla atıp sırt üstü yere çakılmanız pek olası değildi.

Halk arasında IHOP olarak anılan bir mahalleye giden ana arter olan Frying Pan Road'a keskin bir dönüş yaptı, çünkü tüm sokaklar adını Uluslararası Krep Evi'nde bulabileceğiniz öğelerden alıyordu. Pancake Place. Belçika Waffle Yolu. Hashbrown Yolu.

Jeffrey, Omelet Yolu'nun güneybatı köşesinde bir polis aracının ışıklarının yandığını gördü. Arabasını caddenin karşısına açılı bir şekilde park etti. Seyirciler ön bahçelerinde duruyordu. Güneş hâlâ gökyüzünde alçakta duruyordu. Bazıları iş için giyinmişti. Bazılarının üzerinde gece vardiyasından kalma kirli üniformalar vardı.

Kıdemsiz subaylarından Brad Stephens'a "Bu insanları geride tutmak için bandı açın" dedi.

"Evet, efendim." Brad heyecanla bagajı açmak için anahtarlarını karıştırdı. Çocuk işe o kadar yeniydi ki üniformalarını hâlâ annesi ütölüyordu. Son üç ayını ceza yazarak ve trafik kazalarından sonra temizlik yaparak geçirmişti. Bu Brad'in ölümle sonuçlanan ilk davasıydı.

Jeffrey caddeye doğru ilerlerken etrafı seyretti. Yol boyunca eski arabalar ve kamyonlar sıralanmıştı. IHOP işçi sınıfının yaşadığı bir mahalleydi ama doğrusunu söylemek gerekirse Jeffrey'nin büyüdüğü mahalleden daha güzeldi. Sadece birkaç tahta pencere vardı. Çimenlerin çoğu düzenliydi. Projektörlerin ampulleri hâlâ parlıyordu. Boyalar dökülmüştü ama perdeler temizdi ve herkes çöplerini almak için çöp kutularını kaldırıma özenle dizmişti.

Jeffrey en yakın kutunun kapağını açtı. Çöp kutusu boştu.

Ekibinin evlerin arkasında uzanan geniş, açık bir arazide durduğunu gördü. Orman yükseltinin hemen ötesinde, en az yüz metre uzaktaydı. Jeffrey sokaktan dışarı adım attı. Kaldırım yoktu. Boş bir arsaya doğru yürüdü, çimenlerin arasındaki aşınmış patikayı takip ederken zemini dikkatle taradı. Sigara izmaritleri. Bira şişeleri. Kıvrılmış alüminyum folyo parçaları. Jeffrey daha iyi görebilmek için eğildi. Kedi idrarı kokusu aldı.

"Şef." Lena Adams onu karşılamak için koştu. Genç memurun mavi üniforma ceketi o kadar büyüktü ki çenesinin altına kadar geliyordu. Jeffrey bir dahaki sefere üniforma siparişi verirken kadın bedenlerine bakmayı aklına not etti. Lena şikâyet etmeyecekti ama bu dikkatsizlik onu utandırmıştı.

"Müdahale eden memur siz miydiniz?" diye sordu.

"Evet, efendim." Not defterinden okumaya başladı. "Dokuz-bir-bir çağrısı bir cep telefonundan sabah 5:58'de geldi. O saatte sevk edildim ve 6:02'de bu yere vardım. Arayan kişi benimle 6:03'te tarlanın ortasında . Memur Brad Stephens 6:04'te yardıma geldi. Truong daha sonra bizi olay yerine götürdü. Saat 6:08'de kurbanın öldüğünü doğruladım. Cesedin konumunu değerlendirdim ve kurbanın başının yanında büyük, kanla kaplı bir taş olduğunu fark ettim. Saat 6:09'da Dedektif Wallace'ı aradım. Daha sonra cesedin etrafını bantladık ve Frank'in 6:22'de gelmesini bekledik."

Frank yolda Jeffrey'i aramıştı. Detayları zaten biliyordu ama Lena'nın devam etmesi için başıyla onayladı. Bir şeyi nasıl öğrenmenin tek yolu bir şey yapmaktır.

Lena, "Kurban on sekiz ile yirmi beş yaşları arasında, kırmızı koşu şortu ve Grant Tech logolu lacivert bir tişört giymiş beyaz bir kadın. Yirmi iki yaşındaki başka bir öğrenci Leslie Truong tarafından bulunmuştur. Truong bu yolu haftada dört-beş kez yürüyor. Tai chi yapmak için göle gidiyor. Truong kurbanı tanımıyordu ama de oldukça üzgündü. Onu kampüs hemşiresine götürmek için bir araba ayarlamayı teklif ettim. Düşünmek için biraz zaman ayırmak istediğini söyledi. Bana "woo-woo" tipi biri gibi geldi."

Jeffrey'nin çenesi gerilmişti. "Kampüse kendi başına yürümesine izin mi verdin?"

"Evet, Şef. Hemşireyi görmeye gidiyordu. Ona söz verdirdim-"

"Bu en az yirmi dakikalık bir yürüyüş, Lena. Tek ." "İstedğini söyledi-"

"Dur." Jeffrey ses tonunu eşit tutmaya çalıştı. Polisliğin çoğu hatalarla öğrenilirdi. "Bunu bir daha yapma. Tanıkları ailelerine ya da arkadaşlarına teslim ederiz. Onları iki millik bir yürüyüşe göndermeyiz."

"Ama, o-"

Jeffrey başını salladı ama şimdi Lena'ya merhamet konusunda ders vermenin sırası değildi. "Gün bitmeden Truong'la konuşmak istiyorum. Kurbanı tanımıyor olsa bile gördükleri travmatikti. Birinin sorumlu olduğunu ve insanları kolladığını bilmesi gerekiyor."

Lena üstünkörü bir şekilde başını salladı.

Jeffrey pes etti. "Buraya geldiğinizde kurban sırt üstü yatıyordu, öyle mi?"

"Evet, efendim." Lena not defterinin arkasını karıştırdı. Cesedin bir ağaç kümesine göre kaba bir çizimini yapmıştı. "Taş başının sağındaydı. Çenesi hafifçe sola dönüktü. Zemin bozulmamıştı. Ters dönmemiş. Sırt üstü düşmüş ve başını çarpmış."

"Bu kararı adli tabibin vermesine izin vereceğiz." Folyoyu işaret etti. "Birisi son zamanlarda meth içiyormuş. Keşler alışkanlıkları olan yaratıklardır. Senden son üç ayın tüm olay raporlarını çıkarmanı ve folyoyla bir isim eşleştirip eşleştiremeyeceğimize bakmanı istiyorum."

Lena kalemını çıkarmıştı ama yazmıyordu.

Dedi ki, "Bugün çöp toplama günü. Ekiyle konuştuğumuzdan emin ol. Şüpheli bir şey görüp görmediklerini bilmek istiyorum."

Lena önce sokağa, sonra da ormana baktı. "Kurbanın ayağı takıldı, Şef. Kafası dev bir kayaya çarpmış. Her yerinde kan var. Neden tanıklara ihtiyacımız var?"

"Olay olduğunda orada mıydın? Gördüğün şey tam olarak bu muydu?"

Lena'nın hemen bir cevabı yoktu. Jeffrey tarlada yürümeye başladı. Lena ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. Bir süredir

üç buçuk yıl boyunca zorladı, ama o akıllıydı ve çoğu zaman dinledi, bu yüzden ona öğretmek için yolundan çıktı.

Dedi ki, "Bunu hatırlamanı istiyorum, çünkü bu çok önemli. Bu genç kadının bir ailesi var. Anne babası, kardeşleri, arkadaşları var. Onlara öldüğünü söylemek zorundayız. Ölüm nedenini araştırmak için kapsamlı bir çalışma yaptığımızı bilmeleri gerek.

Öyle olmadığını anlayana kadar her vakaya cinayet muamelesi yaparsınız."

Lena'nın kalemi nihayet hareket ediyordu. Her kelimeyi yazıya döküyordu. Kadının *cinayet*in altını iki kez çizdiğini gördü. "Olay raporlarını kontrol edeceğim ve çöp kamyonunu takip edeceğim."

"Kurbanın adı ne?"

"Kimliği yoktu ama Matt üniversitede etrafı soruşturuyor." "Güzel."

Teşkilattaki dedektifler arasında Matt Hogan Merhametli. Devriyede sağlam adamlar da vardı. Jeffrey eski işe alımların çoğunda şanslıydı. Sadece birkaçı işe yaramazdı ve onlar da yıl sonuna kadar gitmiş olacaktı. Dört yıl boyunca bu işi yapabileceğini kanıtladıktan sonra, Jeffrey çürük elmaları atma hakkını kazandığını düşünüyordu.

"Şef." Frank alanın ortasında duruyordu. Jeffrey'den yirmi yaş büyüktü ve astımlı bir deniz aygırının fiziksel varlığına sahipti. Frank, pozisyon açıldığında şeflik görevini kabul etmemişti. Siyasetle arası iyi değildi ve sınırlarını biliyordu.

Jeffrey, işle olduğu sürece dedektifin arkasını kolladığından emindi. Hayatının diğer alanları konusunda o kadar emin değildi.

"Brock-" Frank ağzındaki sigaranın etrafında öksürdü. "Brock az önce geldi. Cesede doğru gidiyor. Şu tarafta, tepenin yaklaşık iki yüz metre ötesinde."

Dan Brock ilçe adli tabibiydi. Tam zamanlı işi cenaze eviydi. Jeffrey onu işinin ehli bulmuştu ama Brock'un babası iki gün önce kalp krizinden ölmüştü. Yaşlı Brock merdivenlerin dibinde bulunmuştu ve bu Jeffrey'i şaşırtmamıştı. Adam gizli bir içiciydi. Alkol kokuyordu.

Jeffrey, "Sence Brock bu işin peşinde mi?" diye sordu.

"Zavallı çocuk hâlâ üzgün. Babasına çok yakındı." Bilinmeyen bir nedenden ötürü Frank sırtmaya başladı. "Sanırım iyi olacağız."

Jeffrey, Frank'in neşesinin ardındaki nedeni görmek için döndü. Sara Linton boş yürüyordu. Koyu renk güneş gözlüğü takıyordu. Kumral saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

Beyaz uzun kollu bir gömlek ve ona uygun kısa bir etek giymişti.

"Harika," diye mırıldandı Lena. "Tenisçi Barbie kurtarmaya geldi."

Jeffrey Lena'ya uyaran bir bakış attı. Boşandığı sıralarda Lena'nın önünde Sara'dan şikâyet etme hatasını yapmıştı. O zamandan beri Sara'ya hakaret etmekte sınır tanımıyordu.

Ona, "Brock'un ormanda kaybolmadığından emin ol. Ona Sara'nın burada olduğunu söyle."

Lena isteksizce koşarak uzaklaştı.

Sara tarlada yürürken Frank sigarasını ayakkabısının söndürdü.

Jeffrey onu seyretmekten zevk almaya başladı. Nesnel olarak çok güzeldi. Bacakları uzun ve inceydi. Hareketlerinde belli bir zarafet vardı. İnanılmaz derecede zeki kadınlardan oluşan uzun bir çizgi içinde tanıdığı en zeki kadındı. Boşanmalarından sonra, Sara'nın kendisinden nefret ettiğine kendini inandırmıştı. Sara'nın ona karşı hissettiği şeyin nefretten de beter olduğunu ancak son zamanlarda fark etmişti. Derin bir hayal kırıklığına uğramıştı.

İyi bir gününde Jeffrey hayal kırıklığına uğradığını kabul edebilirdi.

Frank, "Hayatımın sonuna kadar taşaklarına yumruk atsam da yaptığın şey için yeterli bir ceza olmaz," dedi.

"Sağ ol dostum." Jeffrey Frank'in omzunu minnettar olmayan bir şekilde sıvazladı. Sara'nın ailesi de en az üniversite kadar toplumla iç içeydi. Frank babasıyla kâğıt oynardı. Karısı Sara'nın annesiyle gönüllü çalışıyordu. Jeffrey lisenin maskotunun başını kesebilir ve daha az üzüntü duyabilirdi.

"Seni görmek güzel, tatlım." Frank Sara'nın yanağını öpmesine izin verdi. "Atlanta'dan yeni mi döndün?"

"Bu gece kalmaya karar verdim. Merhaba." Sara son kelimeyi bir yayılım ateşi gibi Jeffrey'nin yüzüne doğru çevirdi. "Annem bana cesetten bahsetti. Brock'un yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünmüş."

Jeffrey, Frank'in onları hiç bırakmadığının farkındaydı.

Ayrıca bugünün Salı sabahı olduğuna da dikkat ediyordu. Sara

normalde şu anda işe hazırlanıyor olması gerekirdi. "Tenis için biraz erken."

"Dün oynadım. Bu mı?" Bir cevap beklemedi. Ormanın içindeki patikayı takip etti.

Frank, Jeffrey ile omuz omuza yürüdü. "Sara Atlanta'dan yeni geldi ama üzerinde dün giydiği kıyafetler var. Acaba bu ne anlama geliyor?"

Jeffrey dişlerindeki dolgulardan metal tadı aldı.

Frank Sara' seslendi, "Parker nasıl? Yine onun uçağına mı bindin?"

Metal kana dönüştü.

Sara cevap vermeyince Frank Jeffrey'e, "Parker eskiden donanmada savaş pilotuydu. Gerçek Top Gun tipi. şimdi avukat. Maserati kullanıyor. Eddie bana onun hakkında her şeyi anlattı."

Jeffrey, Sara'nın babasının, Frank'in Jeffrey'yi ayrıntılarla dürtmek için üzerine düşeni yapacağından emin bir şekilde, bir el iskambil kâğıdıyla neşeyle bilgi aktardığını hayal edebiliyordu.

Frank yine güldü. Sonra öksürdü çünkü ciğerleri katranla dolmuştu.

Jeffrey hepsini tekrar ciddi bir zemine oturtmaya çalıştı. Ölü bir genç kadına doğru yürüyorlardı. Saatine baktı. Sara'nın arkasından konuştu. "Kurban yarım saat önce bulundu. Lena aradı."

Sara arkasını dönmedi ama başını sallarken at kuyruğu sallanıyordu. Jeffrey kendi kendine onun burada olmasının iyi olduğunu söyledi.

Brock'tan önce sorgu yargıcı olarak görev yapmıştı ve cenaze müdürünün aksine o bir tıp doktoruydu. Kurban hakkında bir uzmanın görüşü tam da bu davanın gerektirdiği şeydi. Jeffrey'nin Sara'dan daha fazla güvendiği kimse yoktu. Bu duygunun karşılıklı olmadığı, son zamanlarda onu yıpratmaya başlayan bir gerçektir.

Boşanma davası açmasının üzerinden en az bir yıl geçmişti. Jeffrey Sara'nın öfkesinin eninde sonunda kendi kendine söneceğini düşünmüştü ama öfke sonsuz bir alev halini almıştı. Entelektüel olarak, Sara'nın neden bu işin peşini bırakamadığını anlıyordu. Aldatan bir pislik olması yeterince kötüydü, ama bu süreçte onu küçük düşürmüştü.

Sara onu yatağında pantolonunu indirirken yakalamıştı.

evlerinde, başka bir kadınla. Normal bir eş olsa çok sinirlenirdi. Korkutucu olan Sara'nın daha sonra yaptığı şeydi.

Jeffrey ona beklemesi için bağırıyordu ama Sara beklemedi. Onu evin içinde kovalarken beline bir battaniye sarmıştı. Dışarı çıkarken, Jeffrey'nin ön kapının yanında tuttuğu beyzbol sopasını kaptı. Louisville Slugger'ı geri savurduğunda Jeffrey ön verandada tökezliyordu. Kadın, 1968 model Ford Mustang'inin üzerinde duruyordu. Ağzından çıkan ses ulumaya benziyordu.

Ama Sara arabasını yok etmemişti. Sopayı yere . Honda Accord'una doğru yürüdü. Arabayla uzaklaşmak yerine açık pencereden uzandı, el frenini çekti, vitesi boşa aldı ve arabanın göle yuvarlanmasına izin verdi.

Jeffrey o kadar şaşırmıştı ki battaniyeyi düşürmüştü.

Hemen ertesi gün Sara bir boşanma avukatı tutmuş, üstü açık bir BMW Z4 satın almış ve adli tabiplik görevinden istifa ettiğini bildirmişti. Belediye başkanı Clem Waters, Jeffrey'i aramış ve ona mektubu okumuştı. Bir cümle uzunluğundaydı, başka bir açıklama yoktu ama o zamana kadar tüm kasaba ilişkiyi öğrenmişti ve Clem Jeffrey'nin kulağını çekmişti.

Sonra Jeffrey karakol sekreteri Marla Simmsden bir uyarı daha aldı.

Sonra Jeffrey öğle yemeği için lokantaya Pete Wayne onu üçüncü kez azarlamıştı.

Kasabanın eczacısı Jeb McGuire, Jeffrey'nin tansiyon ilaçlarını doldururken onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Cathy Linton, Sara'nın kiliseye giden, Tanrı'dan korkan, kendini beğenmiş azize annesi, otoparkta onu iki eliyle terslemişti.

Jeffrey, Avondale'in dışındaki Kudzu Arms'taki rutubetli odasına yerleştiğinde sessizlikten memnundu. Sonra bol bol viski içmiş, akılsızca televizyon seyretmiş ve yavaş yavaş tüm bunların kendi hatası olduğunun farkına varmıştı. Ona göre başarısızlığı, yakalanmak kadar etrafta dolaşmak da değildi. Jeffrey küçük bir kasabada büyümüştü. Küçük bir kasabada büyümüştü.

Sara'yı aldatarak tüm ilçeye olan ilişkisini de fark etti.

Ormanın derinliklerine doğru yürürlerken Frank bir kez daha öksürdü. Ses tonu artık uygun bir şekilde kasvetliydi. Hava soğumuştı. Gölge yerde bir ileri bir geri savruluyordu. Jeffrey uzakta, ağaçların etrafına sarılmış sarı polis şeridini gördü. Lena cesedin etrafını geniş bir çemberle çevirmişti.

Sara'nın ayağı bir kayaya takıldı. Jeffrey uzanarak onu sırtının alt kısmından . Bunun bir yıl önce nasıl düşündü. Sara arkasına uzanıp onun elini sıkabilirdi. Ya da ona gülümserdi. Ya da şu anda yaptığından başka bir şey yapardı, yani geri çekilirdi.

Tepeyi aşarlarken Frank daha sert öksürdü. Sarı şeritte durdular. Kurban yaklaşık on beş metre ötede yatıyordu. Kız zayıftı, belki beş-altı, yüz yirmi kiloydu. Gözleri kapalıydı. Dudakları hafifçe ayrıktı. Koyu kahverengi saçlı. Koşmak için giyinmişti. Başının yanındaki taş yarıya kadar toprağa gömülmüştü, yaklaşık bir futbol topu büyüklüğündeydi. Koyu renkli kan yüzeyde ağ gibi yayılmıştı. Sağ burun deliğinden bir damla kan damlamıştı. Bileklerinde ya da ayak bileklerinde görünür bir iz yok. Görünürde morarma izi yoktu ama muhtemelen öleli bir saatten az . Çürüklerin kendini belli etmesi biraz zaman alırdı.

Jeffrey, Lena'dan cesedi teslim etmediğini bir kez daha doğrulamasını isteyecekti ki hıçkırık sesleri duydu.

Arkasını döndü. Dan Brock bir ağaca yaslanmıştı. Elleri yüzünü kapatmıştı. Vücudu kederden titriyordu.

"Brock." Sara ona doğru koştu. Güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Top Gun gece geç saatlere alışmasa iyi olur. "Baban için çok üzgünüm."

Brock gözyaşlarını sildi. Utanmış görünüyordu ama bunun tek nedeni Jeffrey ve Frank'in onu izliyor olmasıydı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Çok özür dilerim."

"Dan, lütfen özür dileme ihtiyacı hissetme. Neler hayal bile edemiyorum." Sara kolundan bir mendil çıkardı. Brock'a karşı her zaman bir zaafı olmuştu. Adamın hayatı hiç de kolay olmamıştı. Çok tuhaf biriydi. Bir cenaze evinde büyümüştü. Her şey

Okul boyunca Sara, öğle yemeği masasında onunla birlikte oturan tek çocuk olmuştu.

Brock burnunu sildi. Jeffrey'e pişmanlık dolu bir bakış attı.

"Sara haklı, Brock. Böyle bir zamanda üzgün olman normal." Jeffrey sarhoş bir aileden geliyordu. Daha sempatik olmalıydı. "Olay yeriyle biz ilgileniriz. Git annenin yanında ol."

Brock'un adem elması birkaç kelime çıkarmaya çalışırken sallanıyordu. Ayrılmadan önce başını sallamakla yetindi.

"Tanrım," diye nefes Lena.

Jeffrey bir bakışıyla onu susturdu. Birini kaybetmenin ne demek olduğunu anlamak için çok gençti. Ne yazık ki sempati duymayı zor yoldan öğrenmesi gerekiyordu.

"Tamam, yağmur şu işi bitirelim." Sara, Brock'un bıraktığı malzeme çantasına uzandı. Numune tüpleri. Kanıt torbaları. Nikon kamera. Sony Video Kamera. Işıklar. Bir çift muayene eldiveni giydi. "Kurban yarım saat önce mi bulundu?"

Jeffrey, Sara'nın altından geçebilmesi için sarı olay yeri bandını kaldırdı. Frank'in telefonda kendisine verdiği bilgileri aktardı. "Bir öğrenci aradı. Leslie Truong. Göle doğru gidiyormuş. Kurbanın kulaklığından müzik sesi geldiğini duymuş."

Sara, kurbanın başının yanında yerde duran kulaklıkları fark etti. Kulaklıklar, kızın gömleğinin kenarına tutturulmuş pembe bir iPod shuffle'a bağlıydı. Lena'ya "Müziği kapattın mı?" diye sordu.

Lena evet anlamında çenesini yukarı kaldırdı. Jeffrey onu yakasından tutup sarsmak istedi. Lena onun onaylamadığını anlamış olmalı ki, "İçinde önemli bir şey vardır diye pilin bitmesini istemedim," dedi.

Sara'nın gözleri büyük bir *ciddiyetle* Jeffrey'nin *ninkileri* buldu?

Lena'dan hiç hoşlanmamıştı. Jeffrey'nin eğitilebilecek bir gençlik cehaleti olarak gördüğü şeyi Sara, ömür boyu sürececek bir hastalık haline gelecek kasıtlı bir kibir olarak yorumladı.

Sara Linton'ın sorunu hiç aptalca bir hata yapmamış olmasıydı. Lise yılları sarhoş partileriyle geçmemişti. Üniversitedeyken, adını hatırlayamadığı nargile kabuğu kolyeli bir erkek öğrenci birliğinin yanında hiç uyanmamıştı. O

hayatında ne yapmak istediğini her zaman biliyordu. Liseden zamanından bir yıl önce mezun olmuştu. Lisans eğitimini üç yılda tamamlamış ve yine de çift anadal yapmıştı. Sonra Emory Tıp Fakültesi'nden sınıf üçüncüsü olarak mezun oldu. Atlanta'da güçlü bir cerrahi ihtisası yapmak yerine, Grant County'ye geri dönmüş ve sürekli olarak yetersiz finansman alan kırsal bir topluluğa çocuk doktoru olarak hizmet vermeye başlamıştı.

Tüm ilçenin ondan nefret etmesine şaşmamalı.

Sara Lena'ya sordu, "Tam olarak mı bulundu? Sırt üstü mü?" Lena başını salladı. "BlackBerry'mle fotoğraflarını çektim."

Sara, "İstasyona döner dönmez bunları indirin ve çıktılarını dedi.

Jeffrey başıyla onayladı. Lena Sara'dan emir almayacaktı. Bu da başka bir zaman için bir sorundu.

Sara'ya "Düşüş şekli hiç mantıklı değil" demiş.

Onun gözlerinde bir parıltı yakaladı. Ekibinin önünde onunla aynı fikirde olmayacak kadar terbiyeliydi.

Jeffrey yönlendirici bir soru sordu. "yüzüstü düştüğünü açıklayabilir misiniz?"

Sara geriye, yerden çıkan ağaç köküne baktı. Toprakta, kurbanın sol spor ayakkabısının kirli ucuyla eşleşen derin bir yarık vardı.

"Düşmelerin etiyolojileri iyi belgelenmiştir.

Otomobil kazalarından sonra kasıtsız yaralanmaların en büyük ikinci nedenidir. Yani bu, Aynı Seviyeden Düşme ya da SLF olarak sınıflandırılır. TBI'lar -travmatik beyin yaralanmaları- tüm SLF'lerin yüzde yirmi beşinde görülür. Mağdurların yaklaşık yüzde otuzu kontrol edilemeyen kayma olarak adlandırılan bir karşılaşır yani derece derece el bileğinde spiral kırık, kalça kırığı ya da TBI meydana gelir. Kurbanların yüzde 10'u seksen derece döner. Ağırlık merkezi gövde ve ayakların destek alanının dışına düşer. Hasar, çarpma anında emilen enerjiden kaynaklanır, bu nedenle kinetik enerji vücut kütlesine ve hıza eşittir, bu da düşme yüksekliğiyle ilgilidir."

Jeffrey düşünceli bir şekilde başını salladı, Sara'nın söylediklerini temelden anlamaktan çok keçi üzerinde ustalıkla durduğu için. "Sol ayağı durdu, vücudu ilerlemeye devam etti, havada döndü ve başının arkasını kayaya çarptı."

"Muhtemelen." Sara cesedin yanında diz çöktü. Kızın göz kapaklarını bastırarak açtı. Sonra elinin tersini kızın alnına dayadı.

Bu Jeffrey'ye tuhaf gelmişti, annelerin çocuklarının ateşi olup olmadığını anlayabileceklerini düşünmelerine yol açan türden bir kocakarı masalı. Sara son derece bilimseldi, bazen de hatalıydı. Ateşi olup olmadığını kontrol etmek istediğinde termometre kullanırdı.

Lena'ya "Olay yerine ilk sen mi geldin?" diye sordu.

Lena başını salladı.

Sara parmaklarını kızın boynunun yan tarafına bastırdı. Yüz ifadesi endişeden şoka ve öfkeye dönüştü. Jeffrey tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki Sara kulağını kızın göğsüne dayadı.

Hafif bir tıklama sesi duydu.

Jeffrey'nin aklına ilk olarak bir böceğin ya da küçük bir hayvanın sorumlu olduğu geldi. Sonra sesin kurbanın ağzından geldiğini fark etti.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Gürültü yavaş yavaş azalarak sessizliğe dönüştü.

"Nefes almayı bıraktı." Sara hemen harekete geçti. Dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kurbanın göğsüne bastırdı. Parmaklar birbirine kenetlendi. Kalp masajına başlarken dirsekleri kilitlendi.

Jeffrey paniğin beynine saplandığını hissetti. "Yaşıyor mu?"

"Ambulans çağırın!" Sara bağırdı. Onun sözleri herkesi harekete geçirdi.

"Kahretsin!" Frank telefonunu çıkarmıştı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Sara, Lena'ya "Defibrilatörü getir!" dedi.

Lena sarı bandın altına girdi.

Jeffrey dizlerinin üzerine çöktü. Kızın başını geriye yatırdı. Hava yolunun açık olduğundan emin olmak için ağzına baktı. Sara'nın işaretini bekledi, bir nefes aldı ve sonra nefesini kızın ağzına verdi.

Havanın çoğu kendi ağzına geri geldi. Boğazını tekrar kontrol ederek arkada bir şey kalmadığından emin oldu.

Sara, "Hava giriyor mu?" diye sordu.

"Pek değil."

"Devam edin." Sara her hızlı itişte sayarak kalp masajına devam etti. Kızın kalbine elle kan pompalamaya çalışırken nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

"Ambulans sekiz dakika uzaklıkta," dedi Frank, "aşağı inip işaret vereceğim."

Sara saymayı bitirdi, "Otuz."

Jeffrey iki kısa nefes daha verdi. Pipetten üflemek gibiydi. Hava içeri giriyordu ama yeterli değildi.

"Yarım saat," dedi Sara, bir tur daha kalp masajına başlarken. "Lena nabzını kontrol etmeyi akıl edemedi mi?"

Bir cevap beklemiyordu ve o da bir cevap veremezdi. Jeffrey Sara'nın sayımının otuza ulaşmasını bekledi, sonra eğildi ve olabildiğince sert bir şekilde nefes verdi.

Hiçbir uyarı olmadan, kusmuk ağzına doğru püskürdü. Kızın kafası öne doğru sarsıldı ve sert bir çatırtıyla yüzüne çarptı.

Jeffrey geri döndü. Yıldızlar gördü. Burnu zonkladı. Gözlerini kırıştırdı. Gözlerinde kan vardı. Yüzünde kan vardı. Ağzında. Tükürmeye çalıştı.

Sara pantolonunun önünü tokatlamaya başladı. Sara ön cebinden İsviçre çakısını çıkarana kadar ne yaptığını anlamamıştı.

"Solunum yolunu açamıyorum." Sara bıçağı açarak Jeffrey'ye "Başını sabit tut" dedi.

Jeffrey baş dönmesini üzerinden attı. Ellerini kızın başının iki yanına dayadı. Teni artık soluk beyaz değil, morumsu maviydi. Dudakları okyanus rengine dönmüştü.

Sara hedefini bulduktan sonra kızın boynunun dibinde küçük, yatay bir kesik açtı. Kan dışarı sızıyordu. Sahada trakeostomi yapıyordu, boğazdaki tıkanıklığı bypass ediyordu.

Jeffrey cebinden bir tükenmez kalem çıkardı. Gövdesini söktü ve mürekkep kartuşundan kurtuldu. Kalemin içi boş plastik tabanı kızın nefes alması için bir tüp görevi görecek.

"Kahretsin," diye tısladı Sara. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Kesiğin etrafındaki deriyi açmak için başparmaklarını kullandı. Taze kan, yerini içine dolan grenli bir kütleye bıraktı.

Özofagus. Jeffrey kırmızının arasında mavi çizgiler görebiliyordu, sanki kız boya yutmuş gibiydi.

"Tıkanıklığı aşmam gerekecek." Sara kızın ince tişörtünü yırtarak açtı. Spor sütyeni yırtılamayacak kadar kalındı, bu yüzden malzemenin geri kalanını açana kadar tırtıklı bıçakla testereyle kesti.

Jeffrey, Sara'nın parmaklarının göğüs kafesinin üst kısmına, trakeotomi kesisinin hemen altına bastırmasını izledi. İlk birkaç kaburgayı, kompresyonları saydığı gibi saydı. Kız o kadar zayıftı ki Jeffrey derisinin altındaki kemiklerin dış hatlarını görebiliyordu.

Sara sol elinin başparmağını köprücük kemiğinin hemen altına bastırdı. Sağ elinin topuğunu bunun üzerine koydu ve ardından tüm ağırlığıyla aşağı doğru itti.

Kolları titremeye başladı. Dizleri yerden kesildi. Jeffrey keskin bir *çatırtı* duydu.

Sonra Sara aynı şeyi tekrar yaptı, ama daha aşağıdan. Bir başka keskin *çatlak*.

"Bu birinci ve ikinci kaburgaydı," dedi Sara ona. "Hızlı çalışmalıyız. Bıçakla manubriosternal eklemi yerinden çıkaracağım. Manubriumu kaldırıp sternumu aşağı doğru itmeme gerekecek. Sonra kalemin üst kısmını kullanarak damar ve arteri dikkatlice yoldan çekmeni istiyorum. Kıkırdak halkaların arasından soluk borusuna ulaşabilirim."

Jeffrey talimatları takip edemedi. "Sadece ne zaman yapacağımı söyle."

Sara gömleğinin kollarını geriye itti. Gözlerindeki teri sildi. Elleri sabit kaldı. Bıçağın küçük, keskin ağzını kullanarak bir öncekinden aşağıya doğru dört inçlik dikey bir kesik açtı.

Açıklığın kenarlarından koyu renkli kan akıyordu. Cesedin içindeki kemiğin parlak beyazlığı midesini bulandırdı. Göğüs kemiği düz ve pürüzsüzdü, belki yarım santim kalınlığındaydı, yaklaşık bir buz kazıyıcı büyüklüğünde ve şeklindeydi. Jeffrey bir futbol oyuncusunun anatomi anlayışına sahipti. Vurulacak tüm kötü yerleri biliyordu. Göğüs kemiğinin üç bölümü vardı: güdük üst, uzun orta ve kısa bir kuyruk.

altta dışarı çıkmış bir parça gibi. Kemiklerin hepsi birbirine bağlıydı, ancak yeterli gle kırılabilirlerdi.

Eğer Jeffrey haklıysa, Sara göğüs kafesinin güdük tepesini bir çorba tenekesinin kapağı gibi kaldıracaktı.

Tırtıklı bıçağı açtı. "Onu yerde tutun. ıkmasını kolaylaştırmak için eklem boyunca çentik atacağım."

Jeffrey ellerini kızın omuzlarına bastırdı.

Sara yine dizlerinin üzerindeydi. Bir hindi bacağının eklem yerini oyar gibi kemiği ileri geri kesiyordu.

Jeffrey yanağının iini ısırdı. Kanın tadı tekrar başının dönmesine neden oldu.

"Jeff?" Sara'nın ses tonu onu kendini toparlaması konusunda uyarıyordu.

Sara ileri geri hamle yaparken o da kızın omuzlarını kavradı. Kurban çok küçüktü. Onunla ilgili her şey kırılğan görünüyordu. Bıçağın her sert darbesinde vücudunun sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Daha sıkı."

Sara'nın ona verdiği tek uyarı buydu.

Bıçağı eklem birleştiği yerin altına sıkıştırdı. ıkan kazıma sesiyle dişleri istemsiz bir şekilde takırdadı.

Sara yine vücudunun ağırlığını kullandı. Sağ elinin topuğu göğüs kafesinin gövdesine doğru bastırdı. Sol elini bıçağın sapına dolayarak yukarı çekti ve tırtıklı bıçakla kemiği kaldırmaya çalıştı.

Sara'nın omuzları yeniden titremeye başladı.

Hiçbir şey çorba kutusunun kapağı gibi açılmadı. Daha çok bıçağı kapağa saplamak ve konserveyi zorla açmaya çalışmak gibiydi.

Sara ona, "Ellerimi yukarı ek ve aşağı bastır" dedi. Jeffrey onun ellerini kendi elleriyle kapattı. ne doğru eğildi, çekingendi, kızı ezeceğinden korkuyordu.

"Daha sert."

Vücudundaki her kas ona yapmamasını söylese de daha sert bastırdı ve çekti. Kız çok zayıftı. Bir genç kızdan daha fazlası değildi. Onu kırıp açmak Jeffrey'nin erkek olan her parçasına aykırıydı.

"Biraz daha," diye emretti Sara. Burnunun ucundan aşağı ter damlıyordu. Omuzlarının ellerine doğru titrediğini hissedebiliyordu. "Daha sert, Jeffrey. Ciğerlerine hava vermezsek ölecek."

Ağırlığını aşağı doğru itti ve olabildiğince sert bir şekilde yukarı çekti. Bıçak bükülmeye başladı ama Jeffrey bıçağın bükülmediğini fark etti. Kemik veriyordu.

Ek yeri istiridye kabuğu gibi çatladı.

Tekrar kusmamaya çalıştı. Parçalanma hissi kollarına ve dişlerine kadar yankılanmıştı. Daha da kötüsü, kemik ekleminden koparılırken kıkırdağın kırılma, sinirin yırtılma, tendonların ayrılma sesiydi.

"İşte." Sara açık kesiyi işaret etti. "Bu damar. Bu da atardamar. Kalemin üst kısmını kullanmalısın, böylece elin araya girmez."

Halkalı soluk borusunun önünde iki pembe pipet gibi dizilmiş damar ve atardamarları görebiliyordu. Birinin üzerinde küçük kırmızı şeyler vardı. Diğer kaygan görünüyordu. Kalemi damar ve atardamarı nazikçe bastırmak için kullanırken parmaklarının titremesini engelleyemedi.

"Kıpırdamadan dur." Sara kalemin plastik gövdesini başparmağı ve parmakları arasında tuttu. Dirseği vücuduna sıkıca yapışmıştı. Aşağı doğru hareket etti ve kalemin alttaki üçte birlik kısmı içeri girene kadar namlunun gümüş ucunu soluk borusuna doğru itti.

"Çekil."

Elini dikkatlice kaldırdı. Damar ve atardamar geri kaydı.

Sara bir nefes aldı. Dudaklarını kalem namlusunun etrafına kapattı ve doğrudan soluk borusuna doğru bir hava akımı verdi.

Hiçbir şey olmadı.

Sara bir nefes daha aldı. Kalemin içinden nefes verdi.

İkisi de dinlemek için öne doğru eğildiler, kuş cıvıltıları ve yaprak hışırtıları duydular ve sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, fıçıdan dışarı itilen havanın ıslığı duyuldu.

Kızın göğsü nefes almak için yükselirken titredi. Bunun sonucunda düşüş yavaştı, neredeyse fark edilmiyordu. Jeffrey kendini tuttu

nefes alıyor, göğsü tekrar yükselene ve kendi ciğerlerini havayla doldurana kadar saniyeleri sayıyordu.

Kızın yüzündeki mavilik çekilirken ve bedenine yeniden hayat gelirken onunla birlikte nefes alıp verdi.

Sara kanlı muayene eldivenlerini çıkardı. Kızın saçlarını okşadı ve fısıldayarak, "Artık iyisin tatlım. Nefes almaya devam et. Bir şeyin yok."

Jeffrey, Sara'nın kurbanla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordu. Elleri titremeye başlamıştı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Jeffrey ona destek olmak için uzandı.

Sara geri çekildi ve hayatı boyunca hiç bu kadar canavarca, bu kadar değersiz hissetmemişti.

Ellerinin işe yaramaz bir şekilde yere düşmesine izin verdi.

Yapabileceği tek şey ambulans gelene kadar onunla birlikte sessizce beklemektir.

Atlanta

4

"Tessa," diye bağırdı Sara neredeyse telefona doğru. "Tessie, sadece-"

Küçük kız kardeşi onu dinlemeyecekti. Sesi Peanuts çizgi filmlerindeki yetişkinlerin temposuna bürünerek saçmalamaya devam etti.

Wah-wah-wah-wah, wah-wah-wah-wah.

Sara telefonu hoparlöre aldı ve lavabonun üstündeki rafa bıraktı. Yüzünü sebilden aldığı pembe sabunla yıkadı. Ucuz kâğıt havlular elinde parçalandı. Sara yakında bu hapishaneden çıkmazsa, onu bir hücreye koymak zorunda kalacaklardı.

Tessa sesi duydu. "Ne halt sen?"

"Phillips Eyalet Hapishanesi'nin ziyaretçi tuvaletinde bir fahişenin banyosunu yapıyorum." Sara yanağından bir parça ıslak kâğıt havlu sıyırdı. "Son beş saattir boğazıma kadar kan, sidik ve bok içindeyim."

"Üniversiteye yeniden başlamak gibi."

Sara güldü ama Tessa'nın duyabileceği şekilde değil. "Tessie, ne yapmak istiyorsan onu yap. Eğer ebe olmak için eğitim almak istiyorsan, ebe olmak için eğitim al. Benim onayıma ihtiyacın yok."

"Bull. Bok."

Sara bunu bir daha söyleyemedi çünkü gerçekte her zaman birbirlerinin onayına ihtiyaçları vardı. Tessa ona kızarsa Sara uyuyamazdı. Sara hoşnutsuzsa Tessa işlevini yerine getiremezdi. Neyse ki yaşları ilerledikçe bu tür şeyler daha az oluyordu ama bu kez durum farklıydı.

Tessa kontrolden çıkıyordu. Bir ay önce eve uçması gerekiyordu ama yolculuğu ertelemişti. Kocasına boşanmak için mesaj atmıştı. Beş yaşındaki kızına FaceTime atarak Şükran Günü'nde evde olacağını söylemişti. Görünüşe göre ailesinin garajdaki dairesine geri taşınmış.

Bir gün, yüksek lisansa gitmek istedi. Ertesi gün ebe olmak istiyordu. Asıl yapması gereken, tüm bu *değişimin* hiçbir şeyi *değiştirmeyeceğini* anlamasına yardımcı olabilecek iyi bir terapist bulmaktı.

Eskilerin dediği gibi, nereye gidersen git, .

"Sissy, bunu bilmen gerekir," dedi Tessa. "Georgia ülkedeki en yüksek anne ölüm oranlarından birine sahip. Siyah kadınlar için durum daha da kötü. Doğum yaparken ölme olasılıkları beyaz kadınlara göre altı kat daha fazla."

Sara bunu bildiğini söylemedi, çünkü eyaletin adli tabiplerinden biri olarak, kız kardeşinin ona fırlattığı iç karartıcı istatistikleri derlemekten sorumluydu. "Daha fazla ebe değil, daha fazla doktor tartışması yapıyorsun."

"Konuyu değiştirmeye çalışmayın. Evde doğumun hastanede doğum kadar güvenli olduğu kanıtlanmış bir gerçektir."

"Tess." *Kapa çenenizi, Sara. Kapa .* "Bunu aldığınız çalışma İngiltere'de yapıldı. Kırsal bölgelerdeki hamile kadınlar bir saatten fazla araba kullanmak zorunda kalıyorlar."

"Güney Afrika'da-"

Wah-wah-wah-wah, wah-wah-wah-wah.

Sara, Güney Afrika'da misyoner olmanın Tessa'yı nasıl daha iyi bir insan haline getirdiğine dair yürek ısıtan bir hikâye daha duymaya dayanamıyordu. Sanki herkes Tessa' dört yıllık modern İngiliz şiiri diploması almak için partilerde geçirdiği altı yılı ve ardından babalarının tesisat işinde çalışıp üç ilçedeki her yakışıklı erkekle yatmayı başardığı sonraki beş yılı unutmalıydı.

Sara yakışıklı erkeklerle yatmaya karşı olduğundan değil -hafta sonu birkaç kez biriyle yatmıştı- ama inatçılığının asla yüksek sesle söyleyemediği gerçek bir noktası vardı.

Sara ebelerin doğası gereği kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Kız kardeşi Tessa'nın ebe olarak çalışmasının felakete davetiye çıkarmak olduğunu düşünüyordu. Küçük kız kardeşini seviyordu ama Tessa bir keresinde bağcığı kopunca ayakkabısını pencereden aşağı fırlatmıştı. Önüne matematiğı koysanız Rubik Küpünü bile çözemezdi. Tessa'nın dengeli beslenme anlayışı, peynirli makarna için bir parça kereviz kullanmaktı. Gergin ve potansiyel olarak riskli bir doğum sırasında sakin ve soğukkanlı kalması, eğitimini ön planda tutması gereken kadın bu muydu?

Tessa, "Eğer beni dinlemeyeceksen, ben gidiyorum" dedi. "Ben lis-"

Tessa telefonu kapattı.

Sara telefonu, kız kardeşinin boynunu kavramak istediği gibi kavradı.

Saati kontrol etti. Charlie muhtemelen tuvalete düşüp düşmediğini merak ediyordu. Saçlarını yeniden topladı. Uzun kollu tişörtünü düzeltti. Aslında Will'in tişörtünü. Kumaş omuzlarında boşluk bırakıyordu. Kolları çok uzundu. Sara parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Yeni bir önlük giymişti ama kafeteryanın pis kokusu en kötü parfüm gibi sinmişti.

Kadın kapıyı açtığında Charlie sabırla ziyaretçi masalarından birinde oturuyordu. Kendisine sorulmadan spor çantasını aldı.

Bıyıklarının altındaki gülümseme gerçektir. Charlie çok tatlıydı ama ekibe ilk katıldığında Sara için işleri zorlaştırabilirdi. Yıllarca Will'e aşık olmuştu. Will, tıpkı Sara'nın ona aşık olduğu zamanki gibi, bu durumdan habersizdi. Adam yüzüne vurulsa bile bir ipucu alamazdı.

Charlie, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Evet, teşekkürler. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

İnce ahşap kapının ardından her şeyi duymuş bir adamın gülümsemesiyle gülümsedi.

"Özür dilerim," diye özür diledi Sara. Charlie'nin iş tanımı genellikle kadınlar tuvaletinin dışında beklemeyi içermezdi. Bir erkek hapisanesinde çalıştıkları için normalden daha dikkatli davranıyordu. "Gary kanıtları kaydetmeyi bitirdi mi?"

"Eğer değilse, yakında olacak." Charlie kapıyı açık tuttu. Güneş ışığı Sara'nın tenindeki suyu anında kuruttu. Hapishane duvarlarının dışındaydılar, otoparkta yürüyorlardı ama bina hâlâ uğursuz bir şekilde tepelerindeydi. Çığlık seslerini çünkü insanlar kafeslere kapatıldığında her zaman çığlık atılırdı.

"Yani." Charlie bir güneş gözlüğü taktı. "Gizli parmak izlerinde yeni adamı gördün mü?"

"Açık havada yaşayan Rob Lowe'a benzeyen mi?"

"Beni bir içki içmeye davet etti. Neredeyse bir bavul hazırlıyordum." Charlie başını salladı. "Ben tam bir Charlotte'um."

"Charlotte her zaman ne istediğini bilirdi." Sara rahat ses tonunu korumaya çalıştı. "Son zamanlarda Will'le konuştun mu?"

Charlie güneş gözlüklerini çıkardı. "Ne hakkında?"

Soru çok fazla şey anlatıyordu. Zaten anlamsızdı da. Will duygularını gönüllü olarak açıklayan biri değildi. Normalde Sara onu kabuğundan çekip çıkarmanın bir yolunu bulurdu ama kabuk çekme konusunda sınırına ulaşmıştı. Will'i varlığının her zerresiyle seviyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirmekten başka bir şey istemiyordu. Havai fişekler ya da bir geçit töreni beklemiyordu ama en azından şu lanet soruyu sormasını istiyordu. *Annenin mutlu olmasını istiyorum* bir hayat amacıydı, evlilik teklifi değil. Kırk üç gün geçmesine rağmen Will'in bu konuyu tekrar açmamış olması çıldırtıcıydı. Sara sessiz bir koca istemiyordu. Sessiz bir eş olmayacağından da emindi.

"Sara?" Charlie sordu. "Ne?"

Neyse ki telefonu çalmaya başladı. Will'den bir mesaj almıştı, üzerinde soru işareti olan bir telefon ahizesi simgesi vardı. Yazılı iletişimlerinin çoğu resimliydi. Will disleksikti. Okuyabiliyordu ama hızlı okuyamıyordu. Sara dünyanın geri kalanının emojilerle mesajlaştığını biliyordu ama Will'le kendi özel dillerini geliştirdiklerini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Charlie'ye "Bir görüşmesi yapmam lazım." dedi.

"Gary'nin bitirmesine yardım edeceğim." Önden yürüdü. "Beş dakika içinde yola çıkmaya hazır olmalıyız."

"İki dakikaya oradayım." Sara, Will'in akşam yemeği için ne sipariş edeceğini konuşmak için aradığından emindi. Yemeksiz bir saatten fazla kalırsa açlıktan öleceğinden korkuyordu.

Ayrıca, Will son kırk üç gün boyunca çok önemli başka bir konudan bahsetmekten kaçınmış değildi.

İlk zil sesinde cevap verdi. Merhaba demek yerine, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sesi emin değil gibiydi. "Konuşmamız gerek. Kızgın olmanı istemiyorum. Bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermekle hata ettim. Özür dilerim."

Sara elini gözlerine götürdü. Lanet olası kırk üç gün. Şu anda bu konuşmayı yapmak için arıyor *olamazdı*. "Bebeğim, bir hapishanenin dışındaki otoparkta duruyorum."

Şaşırmış görünüyordu, ki Sara'nın ses tonunun amacı da buydu. "Sara, ben _"

"Will." Zaten Tessa'ya sinirlenmeye hazırdı ama bu onu çileden çıkarmaya yetmişti. "Altı lanet haftan vardı-"

"Daryl Nesbitt."

İsim anlamsızdı. Ta ki öyle olmayana kadar.

Sara'nın beyni vizördeki disk gibi bir dizi görüntü arasında gidip geldi. Grant County'ye geri dönmüştü. Tarlada yürüyordu. Jeffrey'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Ormanda diz çökmüştü. Ambulansı bekliyordu. Elllerinde kan vardı. Jeffrey'nin plastik kaleminin namlusunda ılık çalan hava. Lena'nın ihtiyaç duymayacakları defibrilatörle açıklığa doğru işe yaramaz bir şekilde koşması.

Sara parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. sıkıştı. "Sara?"

"Peki ya Nesbitt?"

"O burada. Lena Adams'a karşı bazı suçlamalarda bulundu." Will, sanki onun bir şey söylemesini bekliyormuş gibi durdu. "Ve, uh, ayrıca bazı şeyler söyledi, bazı kötü şeyler, hakkında ..."

Sara kelimeyi söylerken ciğerleri sıkıştı. "Jeffrey."

"Evet." Tekrar durakladı. "Gerçekten kötü şeyler."

Eli boğazına gitti. Yatakta yatarlarken Jeffrey'nin onun boynunu nasıl okşadığını düşündü. Bu anıyı aklından kovdu. "Nesbitt kendisine komplo kurulduğunu mu söylüyor? Departmanın yasadışı davrandığını mı?"

"Evet."

Sara başını salladı, çünkü bu yeni bir suçlama değildi. "Jeffrey'nin mirasını sivil mahkemede dava etmeye çalıştı." Aslında Sara'yı dava etmeye çalışmıştı. O sırada Sara hâlâ Jeffrey'nin ölümünü kabullenmeye çalışıyordu. Çok fazla uyuyor, çok fazla ağlıyor, çok fazla uyku hapi alıyor ve uyanıp umursamıyordu. "Dava düşmüştü. Şimdi ne istiyor?"

"Soruşturmayı yeniden açarsak bazı bilgileri takas etmeyi teklif ediyor."

Sara başını sallamadan duramıyordu. Sanki başına gelecek her şeyi önceden tahmin edebiliyormuş ve kabullenmekte bir sakınca görmüyormuş gibi, vücudunun bunu anlamlandırmaya çalışmasının bir yolu bu. "Ne bilgisi?"

Will ayrıntıları anlattı ama söylediği her şey saçmalığa dönüştü. Sara, Jeffrey'i kaybettikten sonra neredeyse kendi kederinde boğuluyordu. Onun her köşe başındaki hayaletinden uzaklaşmak için Atlanta'ya taşınmıştı. Will'le tanışmıştı. Ona aşık olmuştu. Yeni bir hayata başlamanın eşiğindeydi ve şimdi-

"Sara?" Will söyledi.

Duygularından sıyrılmaya ve bunu mantıksal sonucuna götürmeye çalıştı. Bu kolay olmadı. Kalbi göğüs kafesine bir yumruk gibi .

"Lena'yla Nesbitt'in davası hakkında konuşman gerekecek." dedi.

"Evet" demeden önce tereddüt etti.

"Ve Lena size Nesbitt'in saçmaladığını söyleyecektir, çünkü o her zaman . Belki de değildir, çünkü Lena bir yalancı ve kötü bir polis. Ama Nesbitt bir pedofil ve hapiste, peki insanlar kime inanacak?"

"Evet." Ses tonu hâlâ , ama her şey bozuk gibiydi. "Başka bir şey daha var."

"Tabii ki ."

"Nesbitt başka kurbanlar da olduğunu iddia ediyor. İlki-"

"Rebecca Caterino." Kızın adı hafızasına kazınmıştı. "Beckey diye bilinirdi."

"Nesbitt, tutuklandıktan sonra başka kurbanlar da olduğunu söylüyor." Will yine durakladı. "Bir seri katilin eyaletin her yerinde çalıştığını söylüyor."

Sara hâlâ bilgiyi ayırtıramıyordu. Eliyle ağzını kapattı. Vücudunun her parçası bu konuşmayı bitirmek istiyordu. "Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Faith ve Amanda daha fazla bilgi edinene kadar sana bir şey söylemememi istediler ama bilmek düşündüm. Hem de hemen. Ve bu konuşmak için ilk şansımdı. Banyodayım. Faith beni arabada bekliyor." Durdu, belli ki bir yanıt bekliyordu ama Sara'nın söyleyecek sözü yoktu. "Bunu sana anlatmamı istedin, değil mi?"

Sara dürüstçe söyleyemedi. "Başka ne var?"

"Amanda'yı son kurbanı incelemenize izin vermesi için ikna ettim. İddia edilen kurban. Hâlâ emin değiliz." Yutkunmak için durdu. "Herhangi bir önyargıya kapılmadan gitmeni istedi sanırım. Mesela Grant County davasını hatırlatan bir ayrıntı da imza gördüyseniz, ama ben-"

"Faith de bana yalan söyleme konusunda hemfikir miydi?" Cevap vermedi.

Sara park taradı. Çalışanların girişinde Faith'in kırmızı Mini'sini gördü. Arkadaşı yolcu koltuğunda oturmuş, başını kucağına doğru eğmişti. Muhtemelen Daryl Nesbitt'in dava dosyasını okuyordu çünkü Will'e Sara'ya yalan söylemesini söylemişti, böylece işinin bu kısmı tamamlanmıştı.

"Will?"

Sara onun nefes alışını duyabiliyordu ama hâlâ cevap vermiyordu. Titremesini engellemek için dudağını ısırıldı. Eline baktı.

Karpaller. Metakarplar. Proksimal, orta ve distal falanksalar.

Elinde yirmi yedi kemik vardı. Will konuşmadan hepsini bitirebilseydi, telefonu kapatıp gidecekti.

Boğazını temizledi.

Skafoid. Lunat. Triquetral. Pisiform. Trapezium. Trapezoid.

"Sara?" dedi sonunda. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

Aramayı sonlandırdı. Telefonu cebine geri koydu. Park alanını geçmeye devam etti. Sara kendini bulanık hissediyordu, sanki vücudunun iki santim dışındaydı. Bir parçası şimdiki zamandaydı ve Will'le birlikte hayatını yaşıyordu. Diğer parçası ise Grant County'ye geri çekiliyordu. Jeffrey. Frank. Lena. Orman. Kurban. Davanın acımasız koşulları.

Sara birbiriyle yarışan görüntülere karşı mücadele etti. Sağlam, doğrulanabilir şeyler aradı.

Gary ve Charlie olay yeri minibüsünün arkasında duruyorlardı.

Faith hâlâ Mini'sindeydi.

Amanda beyaz Audi A8'inin içindeydi. Telefonu kulağındaydı. Tuzlu ve biberli saç kaskı, koltuk başlığına yaslanırken bir çan gibi öne doğru eğilmişti. Sara'yı gördü ve ona yanaşmasını işaret etti.

Yolcu tarafındaki cam aşağı kaydı. Amanda dedi ki, "Benimlesin. Sautee'de ilginç bir dava var."

Hiçbir önyargınız olmadan içeri girmenizi istedi.

Sara kapı kolunu kaldırdı. Otomatik pilottaydı. Beyni kas komutlarından başka bir şeyi işleyemeyecek kadar aşırı yüklenmişti. Kapıyı açtı. İçeri girmeye başladı.

"Sara?" Will arabaya doğru koşuyordu. Tam da Sara'nın hissettiği gibi görünüyordu. Ona ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Gözleri Amanda'yı, Charlie'yi, Gary'yi ve Faith'i aradı. Muhtemelen hepsi Nesbitt'ten haberdardı ve hepsi bir şekilde Sara'yı karanlıkta tutmaya karar vermişlerdi.

Will'e, "Akşam yemeği için salata istiyorum."

dedi. Will başını sallamadan önce tereddüt etti.

Elini onun göğsüne bastırdı. Kalbi avucunun altında çılgınca çarpıyordu. "Eve döndüğümde seni ararım."

Onu normalde öptüğü gibi öptü.

Amanda'nın arabasına oturdu. Will kapıyı kapattı. Sara emniyet kemerini taktı. Will el salladı. Sara da el salladı.

Amanda park yerinden çıktı. Ana yoldan sola döndü. Otoyola girene kadar hiç konuşmadı. "Sautee Nacoochee, White County'de, yaklaşık elli

mil uzakta. Alexandra McAllister adlı yirmi dokuz yaşındaki kadın dün sabah saat altı sularında Unicoi Eyalet Parkında bulundu. Sekiz gün önce annesi tarafından kayıp olduğu bildirilmişti. Geniş çaplı bir aramadan bir şey çıkmadı. İki yürüyüşçü köpekleriyle dışarıdaydı. Köpek cesedi iki patika arasındaki yoğun ağaçlık bir alanda bulmuş. Adli tabip resmi olarak kaza sonucu öldüğüne karar verdi. İçimden bir ses aksini söylüyor."

Başka bir şey daha var.

Amanda, "Cesedi görebilmemiz için bazı kişilerden yardım istedim," dedi. "Baş parmağımızı içeri soktuk, ama bizi her an geri çekebilirler, bu yüzden dikkatli olalım."

Daha fazla kurban. Başka kadınlar. Seri katil.

Sara Daryl Nesbitt'i şahsen sadece bir kez görmüştü. Mahkeme salonunda avukatının yanında oturuyordu. Sara, Jeffrey'nin mirasına karşı açtığı hukuk davasında kendisini temsil etmesi için tuttuğu Buddy Conford'la birlikte ayakta duruyordu. O kadar kötü sallanıyordu ki Buddy onu tutmak zorunda . Jeffrey'nin kaybı dünyasının dönmesini engellemişti. Sara kendini her zaman güçlü biri olarak görmüştü. Zeki, azimli ve kendini en uç noktalara kadar zorlayabilen biriydi. Jeffrey'nin öldürülmesi onu moleküler düzeyde değiştirmişti. Ailesi dışında kimsenin ağladığını görmesine izin vermeyen kadın, markette bir koridoru bile yıkılmadan geçemiyordu. Mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde savunmasız hale gelmişti.

Will'le birlikte olmasını mümkün kılacak şekilde savunmasız hale gelmişti.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Sara başının ellerinin arasına düşmesine izin verdi. Will'e ne yapmıştı? Sessizliğe bürünmüştü, sonra onun cevap vermemesine sinirlenmiş ve akşam yemeği için salata istediğini söylemişti. Şu anda paniklemiş . Sara telefonunu almak için elini cebine attı. Ona mesaj atmak için klavyeyi açtı ama ne diyebilirdi ki? Yapmak istediği şeyi ifade edecek bir emoji yoktu, yani eve gitmek, yatağa girip tüm bunlar bitene kadar uyumak.

Amanda "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Sara, Will'in numarasını çevirdi. Zil sesini dinledi.

Bu sefer, "Alo?" diye cevap verdi.

Yolun gürültüsünü duyabiliyordu. Faith Mini'nin yolcu koltuğundaydı, yani arabayı Will , bu da telefonun hoparlörde olduğu anlamına geliyordu.

Sara rahat görünmeye çalıştı. "Selam bebeğim. Salata konusunda fikrimi değiştirdim."

Boğazını temizledi. Onun birkaç gergin alışkanlığından biri olan parmaklarıyla çenesini ovuşturduğunu hayal edebiliyordu. "Tamam."

Sara, Amanda'nın onun her sözüne asıldığını anlayabiliyordu. Faith de muhtemelen aynı şeyi Will'e yapıyordu, çünkü insanlar sır sakladığında böyle oluyordu.

Will'e "McDonald's'ı alacağım." dedi.

Will boğazını temizledi. Sara hiçbir zaman McDonald's'tan yemek almayı teklif etmemişti çünkü o gerçek bir yemek değildi. "Tamam."

"Ben-" dedi.

. Endişeli. Kızgın. İncinmiş. Jeffrey yüzünden parçalanmış ama yine de sana çok derinden, geri dönülmez bir şekilde aşığım ve üzgünüm, başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Tekrar denedi. "Yola çıktığımda sana haber veririm." Bir süre durakladı. "Tamam."

Sara aramayı sonlandırdı. Üç *tamam* demişti ve muhtemelen işleri daha da kötüleştirmişti. İşte tam da bu yüzden yalan söylemekten, bir şeyleri saklamaktan ya da Amanda'nın bu bilgiyi Sara'dan saklamak için öne sürdüğü saçma sapan bahaneden nefret ediyordu, tıpkı Paskalya Tavşanı hakkındaki gerçeği kaldıramayan bir çocuk gibi.

Nesbitt. Jeffrey. Lena Adams.

En çok Faith'in sessizliği canını yakıyordu. Sara, tısladığı için bir yılana kızdığı gibi, Amanda'ya da gizlediği için kızabilirdi. Will temize çıkmıştı çünkü bir amip bile olumsuz uyarılardan kaçınmayı öğrenebilirdi. Faith onun arkadaşıydı. Will hakkında hiç konuşmazlardı ama başka şeyler hakkında konuşurlardı. Faith'in on beş yaşında bir hamile olarak yaşadığı sefalet gibi ciddi şeyler. Jeffrey öldüğünde Sara'nın kalp kırıklığı gibi. İkisinin de asla denemeyeceği yemek tariflerini değiş tokuş ettiler. İş hakkında dedikodu yaptılar. Faith seks hayatından şikayet etti. Sara, Faith'in çocuğuna bakıcılık yaptı.

Amanda dedi ki, "Camı açabilir misin? Bir koku var, sanki-"

"Lanet olası bir tuvalet mi?" Sara temiz hava alabilmek için camı biraz araladı. Otoyolda hızla ilerleyen ağaçların oluşturduğu bulanıklığa baktı. Ormana bakmak onu ormandaki o güne geri götürdü. Kafasındaki vizör, dizlerinin üzerindeki Sara'nın görüntüsünü geri getirdi. Karşısında Jeffrey.

Sara onun tarafından kucaklanmayı arzulamıştı ve bu da onu yeniden yıkıma uğratmıştı. Kendisini teselli etmesini istediği tek kişi, bunu sağlayamayacak tek kişiydi. Sara ağlarken onunla birkaç dakika oturmak için kız kardeşini arayıp iş yerinde buluşmak zorunda kalmıştı.

Amanda dedi ki. "Orada çok sessizsin." "Öyle miyim?" Kelimeler Sara'nın ağzında kalınlaştı.

"Düşüncelerin için Penny."

Amanda düşüncelerini karşılayamıyordu. Sara, "Yolun kenarındaki şu çıkıntılar. Lastikler üzerinden geçtiğinde gümbür gümbür ses çıkaranlar. Onlara ne deniyor?"

"Rumble şeritleri."

Sara bırakmadan önce nefesini tuttu. "Bana hep parmaklarımı Will'in karnında gezdirdiğimi hatırlatıyorlar. Karın kasları öyle-"

"Biraz müziğe ne dersin?" Amanda'nın radyosu sürekli olarak Frank Sinatra istasyonuna ayarlıydı. Hoparlörler tanıdık bir samba ile mırıldandı-

Ipanema'lı kız yürüyor...

Sara gözlerini kapattı. Nefes alış verişi çok sığdı. Başının döndüğünü hissetti. Solunumunu sakinleşmeye zorladı. Ellerini kucağında birleştirdi. Düşüncelerinin Grant County'ye geri dönmesine izin verdi.

Rebecca Caterino, Sara'nın adliyede boşanma evraklarını doldurmasından tam bir yıl bir gün sonra bulunmuştu. Yıldönümünü anmak için Sara bir adamla buluşmak üzere Atlanta'ya gitmişti. Adam pek de unutulmaz biri değildi ama Sara kendi kendine, ölse de eğleneceğini söylemişti. Sonra çok fazla şarap içti. Sonra çok fazla viski içti. Sonra da kafasını tuvalete sokmuştu.

Hatırladığı bir sonraki şey, çocukluğunun geçtiği yatak odasında akşamdan kalma bir halde uyandığı oldu. Arabası garaj yoluna park edilmişti. Tessa ve babası onu almak için Atlanta'ya gitmişlerdi.

Sara asla çok fazla içki içen biri değildi. Tessa kahvaltı masasında onunla alay etmişti. Eddie ona Barf-A-Lona'ya yaptığı geziden hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu. Cathy ona gidip Brock'a yardım etmesini söylemişti. Sara'nın eski çekmecesinde bulabildiği tek temiz giysi Sweet Valley High'dan fırlamış bir tenis kıyafetiydi.

"Bunu biliyor musun?" Amanda müziğin sesini açtı. Sinatra "My Kind of Town "a geçmişti. Sara'ya "Babam bunu bana söyledirdi" dedi.

Sara, Amanda'yla birlikte hafıza şeridinde dolaşmayacaktı. Onun boğuşması gereken kendi anıları vardı.

Jeffrey, Frank Sinatra tarzı bir adamdı. Saygı duyulan. Yetenekli. Hayranlık uyandırırđı. İnsanlar doğal olarak onun etrafında olmak, onun liderliğini takip etmek istiyorlardı. Jeffrey her şeyi kabullenmişti. Futbol bursuyla Auburn'e gitmişti. Amerikan Tarihi bölümünden mezun olmuştu. Akıl hocası polis olduğu için polis olmayı seçmişti. Grant County'ye taşınmıştı çünkü küçük kasabaları anlıyordu.

Sara onu ilk gördüğü zamanı çok net hatırlıyordu. Bir lise futbol maçında takım doktoru olarak gönüllü çalışıyordu. Yeni şef Jeffrey kalabalığı selamlıyordu. Nefes kesici derecede muhteşem bir adamdı. Sara hayatı boyunca hiç bu kadar çıplak, içgüdüsel bir çekim hissetmemişti. Hesaplamaları yapabilecek kadar uzun süre Jeffrey'e bakmıştı. Tessa hafta sonu bitmeden onunla yatacaktı.

Ama Jeffrey Sara'yı seçmişti.

Başından beri ona karşı hep yanlış şeyler yapmıştı. Gururu okşanmıştı. Tamamen . Kolay, çünkü onunla ilk buluşmada yatmıştı. Zarar görmüşü, çünkü Jeffrey Sara'nın Atlanta'da vahşice tecavüze uğradıktan sonra birlikte olduğu ilk erkekti.

Jeffrey'ye Grant County'ye geri döndüğünü çünkü kırsal bir topluma hizmet etmek istediğini söylemişti. Bu bir yalandı. Sara on üç yaşından beri Atlanta'nın en iyi çocuk cerrahı olmaya kararlıydı. O zamandan beri her boş anında

Bu noktadan sonra kafasını bir ders kitabına ya da kışını bir masa sandalyesine dayayarak geçirdi.

Grady Hastanesi'nin personel tuvaletinde geçirdiği on dakika hayatını tamamen rayından çıkarmıştı.

Sara kelepçelenmişti. Susturulmuştu. Tecavüze uğramıştı. Bıçaklanmıştı. Çocuk sahibi olma yeteneğini elinden alan bir dış gebelik geçirmişti. Sonra mahkeme vardı. Sonra karar için dayanılmaz bir bekleyiş, ceza için daha da dayanılmaz bir bekleyiş, Grant County' geri taşınma, yeni bir kariyer, yeni bir hayat, yeni bir tür normalin kurulması vardı.

Sonra bu güzel, zeki adam onun ayaklarını yerden kesti.

Sara ilk başta Jeffrey'ye tecavüzden bahsetmemişti çünkü doğru anı bekliyordu. Sonra doğru anın gelmeyeceğini fark etmişti. Jeffrey'nin en çok etkilendiği şey, Sara'nın diğer herkesten üstün olduğu şey, onun gücüydü. Onun kırıldığını bilmesine izin veremezdi. Hayallerinden vazgeçtiğini. Bir kurban olduğunu.

Sara bu sırrı ilk evlilikleri boyunca saklamıştı. Boşanmaları sırasında bunu sakladığı için rahatlamıştı. Yeniden çıkmaya başladıklarında, yeniden aşık olduklarında da saklamıştı. Sırrı o kadar uzun süre saklamıştı ki, sonunda Jeffrey'e söylediğinde Sara utanç duymuş, sanki her şey bir şekilde onun suçuymuş gibi hissetmişti.

Radyodaki şarkı onu şimdiki zamana geri çekti. Amanda, Sinatra'nın Chicago'ya övgüler dizdiği şarkısına eşlik ederken yüzüğü direksiyona çarptı

Sizi hayal kırıklığına uğratmayacak bir kasaba.

Sara bir mendil aradı. Kolları -Will'in kolları- boştu.

Charlie onun spor çantasını almıştı. Çantasını minibüste bırakmıştı. Charlie'yi arayıp çantayı ofisine kilitlemesini istemeliydi ama telefonunu cebinden çıkarıp numarayı çevirme düşüncesi ona çok ağır geldi.

Will'i istedi. Kanepede onunla kaşıklaşmak. Kucağına oturmak ve kollarının onu sardığını hissetmek. Muhtemelen şu anda Macon yolunu yarılamıştı. Kelimenin tam anlamıyla zıt yönlerde gidiyorlardı.

Sara, Will'e tecavüzü tam olarak ne zaman anlattığını hatırlayabiliyordu. Onu sadece birkaç aydır tanıyordu. Hâlâ evliydi. Sara hâlâ emin değildi. Ailesinin ön bahçesinde duruyorlardı. Dondurucu bir soğuk vardı. Tazıları titriyordu. Sara, Will'in onu öpmesini çok istiyordu ama elbette o kendisini öpmeden Will onu gerçekten öpmeyecekti. İtiraf kendiliğinden gelmişti. Ya da olabildiğince doğal bir şekilde. Will'e, Jeffrey'nin zayıf olduğunu düşünmesini istemediği için kocasına tecavüzü anlatmayı ertelediğini söylemişti.

Will, Sara'ya onu hiçbir zaman güçlü biri olarak görmediğini söylemişti.

Bu yönden nazikti. Fiziksel olarak etkileyiciydi. Jilet gibi keskindi. Ama Will dikkatleri üzerine çeken bir adam değildi. Partide köşede durup komşunun köpeğini okşayan adam gibiydi. Esprileri çoğunlukla kendini küçümseyiciydi. İnsanların nasıl hissettiği konusunda endişelenirdi. Sessizdi ama her zaman tetikteydi. Sara bunun korkunç çocukluğundan kaynaklandığını düşündü. Will koruyucu aile sistemi içinde büyümüştü. O dönemden nadiren bahsederdi ama Sara onun şok edici düzeyde istismara maruz kaldığını biliyordu. Cildi ona hikâyeyi anlatıyordu; sigara yanıkları, elektrik yanıkları, kemiğin deriden kırıldığı sivri çıkıntılar. Yara izleri konusunda utangaçtı, birinin nefret edeceği türden bir çocuk olduğu için makul olmayan bir şekilde utanıyordu.

Dünyanın geri kalanının bildiği Will bu değildi. Uzun süren sessizlikleri çoğu insanı rahatsız ederdi. Onda bir vahşilik vardı. Şiddetin alt akıntısı. Bir bıçağın ağzı gibi açılmakla tehdit eden bir iç yay. Başka bir hayatta olsa, Phillips'te hapse atılan haydutlardan biri olabilirdi. Will liseyi zar zor bitirmişti. On sekiz yaşında evsiz kalmıştı. Geçmişinde Amanda'nın bir şekilde başardığı suçlamalar vardı. Bu temiz sayfa Will'e hayatını değiştirme fırsatı vermişti. Çoğu erkek bunu kabul etmezdi.

Will çoğu erkek gibi değildi. Üniversiteye gitmişti. Özel ajan olmuştu. Çok iyi bir polisti. İnsanları önemsiyordu. Doğru olanı yapmak istiyordu.

Sara hayatının iki büyük aşkını karşılaştırmaktan nefret ediyordu ama aralarında çok keskin bir fark vardı: Jeffrey ile Sara, onu kendisi kadar yoğun sevebilecek düzinelerce, belki de yüzlerce başka kadın olduğunu biliyordu.

Sara, Will'le birlikte, yeryüzünde onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevebilecek tek kadının kendisi olduğunu çok iyi biliyordu.

Amanda dedi ki, "Yarım saatimiz daha var. Dinlemek istediğin bir şey var mı?"

Sara ayarlayıcıyı Pop2K'ya çevirdi ve sesi açtı. Camı sonuna kadar açtı. Keskin esinti tenini kesiyordu. Yanmalarını önlemek için gözlerini kapattı.

Amanda kırılmadan önce Red Hot Chili Peppers'ın on saniyesine katlandı.

Radyo kapandı. Sara'nın penceresi açıldı.

Amanda, "Will sana Nesbitt'ten bahsetmiş." dedi.

Sara gülümsedi, çünkü yeterince uzun sürmüştü. "Dedektif olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Amanda'nın ses tonunda isteksiz bir saygı vardı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Will'in bildiği her şey."

Sözler açıkça canını yakmıştı. Amanda, Will'in farklı bir tarafı seçmesine alışık değildi. Yine de Sara'ya, "Nesbitt'in ceketi koltuğun arkasındaki çantamda," dedi.

Sara dosyayı almak için gerindi. Dosyayı kucağında açtı. Ceket en az on santim kalınlığındaydı. Bekleneni atladı -öfkeli pislik kendine yirmi yıl daha kazandırmayı başarmıştı- ve tıbbi bölümü buldu. Detayları okumak için arama iznine ihtiyaçları yoktu. Bir mahkûm olarak Nesbitt'in mahremiyet hakkı yoktu. Sara, Nesbitt'in geçmişteki hastane yatışları ve hapishane revirine yaptığı çok sayıda ziyaretle ilgili hacimli notları gözden geçirdi.

Nesbitt, BKA olarak kısaltılan bir diz altı amputeydi. Sekiz yıllık mahkumiyeti boyunca onlarca, belki de yüzlerce farklı doktora görünmüştü. Hapishanede tedavinin sürekliliği yoktu. Tek boynuzlu at görme ihtimaliniz yara bakım uzmanından daha yüksekti. Mahkûmlar kendilerine ne verilirse onu alırlardı ve eğer çok şanslılarsa, doktor yanlış tedavi davalarından kaçmıyor ya da bir doktor tarafından istihdam edilmiyordu.

özel bir yükleniciye devredilmiştir.

Sara sayfalar dolusu faturayı çevirdi. Mahkumlar ister kalp yetmezliği için doktora gitsinler, ister ayak tırnaklarını kestirsinler, ziyaret başına 5 dolar katkı payı ödüyorlardı. Nesbitt'in Georgia eyaletine 2,655 dolar borcu vardı. Kantin hesabı ve saatte üç sentlik kapıcılık maaşı, borç çözülene kadar haczediliyordu. Eğer hapisten çıkarsa, bu para, kazanmayı başardığı her maaş çekinden haczedilmeye devam edecekti. Sadece son sekiz yılda Nesbitt'in 531 tıbbi ziyaret ve 28 hastaneye yatış yapması gerekmişti. Bu da haftada birden fazla ziyaret demekti.

Sara Amanda'ya şöyle dedi: "Nesbitt'in ayağı bir araba kazasından sonra kesilmiş. Hapse girdiğinden beri bacağında 5 santimlik bir kayıp var. Protez takılması çok kötü oldu. Kötü bir protez, ayağa uymayan bir ayakkabı gibidir. Sürtünme ve sürtünme normal kılcal damar basıncını engeller. Doku iskemik hale gelir. Bu durum yeterince uzun sürerse, ki hapishanede böyle olması kaçınılmazdır, doku nekrotik hale gelir."

"Peki sonra?"

"Sonra-" Sara, Üçüncü Dünya tıbbında vaka çalışması olan çizelgeyi gözden geçirdi. "Teşhise göre, hasarı görebildiklerinize göre evrelendirirsiniz. Evre I yüzeysel, sadece kırmızı bir yama. İkinci aşama derinin üst iki katmanını içerir. Temelde bir kabarcık gibi görünür.

Evre III, tam kalınlıkta bir ülserdir. Bu açık bir yara. Yağı görebilirsiniz ama kemik ve kas görünmez. gereken beyaz veya sarı bir sümük vardır."

"Pus?"

"Daha çok yapışkan bir film gibi. Berbat kokuyor. Temiz tutmak zorundasınız yoksa anaerobik bakteri oluşumu meydana gelir." Sara, Nesbitt'in bacağında defalarca bakteri oluştuğunu çizelgeye not etti. Mahkumların hücrelerinde ilaç bulundurmalarına izin verilmiyordu ve steril bez bulmak zordu, özellikle de her ziyaret için 5 dolar ödemek gerekiyordu.

Sara şöyle devam etti: "Evre IV tam kalınlıkta bir ülserdir. Aslında bacağın içini kemiğe, kasa ve tendona kadar görebilirsiniz. Bunun ötesinde, teknik olarak evrelendirilemez çünkü hiçbir şey göremezsiniz. Deride, ayak tabanı kalınlığında siyah, sert bir yara dokusu oluşur.

Ayakkabı. İcini kesmek zorundasın. Kokusu iğrenç. Çürüyen eti düşünün, çünkü temelde olan budur. Kas yok olur. Kemik enfekte olur. Nesbitt son sekiz yılda dört kez bu noktaya geldi ve her seferinde bacağıının biraz daha fazlasını kestiler."

"Bunu tedavi etmenin en iyi yolu bu mu?"

Durum bu kadar dehşet verici olmasaydı Sara gülerdi. "Eğer bir İç Savaş muharebe alanındaysanız, kesinlikle. Ama bu yirmi birinci yüzyıl. Altın standart, vakum destekli bir kapatma ve ideal olarak bölgeye kan akışını geri getirmek için hiperbolik oksijen tedavileri kullanmaktır. En iyi koşullarda bile iyileşmesi aylar süren yoğun bir yara bakımı gerektirir."

"Devlet bunun için asla ödeme yapmaz."

Sara kahkahanın dışarı çıkmasına izin verdi. Devlet temiz çarşaflar için zar zor para ödüyordu. "Nesbitt'in şu anda 3. evre, tam kalınlıkta bir ülseri var. Eğer yeterince yakın durursanız çürümenin kokusunu alabilirsiniz. Diz eklemine kaybetmesine bir, belki iki enfeksiyon daha kaldı. Bu da yepyeni bir dizi soruna yol açıyor. İyi adaylar bile AKA protezine uyum sağlamakta zorlanıyor."

"Hiçbir şey kalmayana kadar bacağıının bir kaybetmeye devam mı edecek?"

"O noktaya gelmeyecek. Onu tekerlekli sandalyeye oturtacaklar. Fizik tedaviye erişimi olmayacak. Egzersizleri sınırlı olacak. Tuvalet suyu içerek susuz kalması neredeyse imkansız. Zaten fazladan 20 kilo taşıyor. Kan basıncı, kolesterolü ve A1c değeri yüksek. Diyabetin eli kulağında."

"Cehennemin başka bir katı mı?"

"Dibe vurdu," dedi Sara. "Kan şekerini hücrelerinde takip edebilir ama her iğne ihtiyacı olduğunda revire gitmesi gerekecek. Bu sistemin ne kadar iyi çalıştığını tahmin edebilirsiniz. Her yıl yüzlerce mahkum diyabetik ketoasidozdan ölüyor. Nesbitt, hayatından onlarca yıl çalacak bir çağlayanın eşiğinde duruyor. Halihazırda yaşadığı travmadan bahsetmiyorum bile."

"Kocanızın mirasını dava etmeye çalışan bir pedofiliye karşı çok merhametli görünüyorsunuz."

Sara, Amanda'nın kendi başına bazı araştırmalar yaptığını fark etti. Nesbitt'in ceketinde hukuk davasından bahsedilmiyordu. "Size tıbbi bir görüş bildiriyorum, kişisel bir görüş değil."

Yine de Sara annesinin iç gıcıklayıcı sesini duyabiliyordu:
Kardeşlerimin en küçüğüne ne yaparsan bana da yapmış olursun.

"Bu çok garip," dedi Amanda. "Nesbitt tıbbi ihtiyaçlarını pazarlık kozu olarak kullanacağını hiç ima etmedi. Yarasını tedavi etmek için onu hemen şimdi bir hastaneye nakledebiliriz."

"Bu okyanusta bir tükürük. Onunla gerçekten ilgilenmek için bir milyon doların üzerinde bir paraya ihtiyacınız var." Sara onun için her şeyi ortaya koydu. "Bir yara bakım uzmanı. Uzuv kurtarma ve amputasyon konusunda uzman bir ortopedist. Bir kardiyolog. Bir damar cerrahı. Uygun şekilde takılmış bir protez. Fizik tedavi. Üç ayda bir ayarlamalar. Her üç ila dört yılda bir protezin tamamen değiştirilmesi. Beslenme desteği. Ağrı yönetimi."

"Anlıyorum," dedi Amanda. "Nesbitt de anlamış olmalı. Bu yüzden intikama bu kadar odaklanmış durumda. Grant County teşkilatını lekelemeye kararlı."

"Jeffrey'i kastediyorsun."

"Lena Adams'ı kastediyorum. Onu parmaklıklar ardında görmek istiyor." "Peki ne biliyorsun. Biriyle ortak bir zemin buldum

pedofil." Sara Nesbitt'in en son revir ziyaretine geri döndü. "Bir mucize olmazsa, önümüzdeki iki hafta içinde sepsise girecek.

Semptomlar yeterince kötüleştğinde, onu hastaneye yatıracaklar. Sonra hapishaneye geri gönderilecek. Sonra daha da hastalanacak. Sonra onu hastaneye yatıracaklar. Buraya dört kez geldi. Başına ne geleceğini biliyor."

"Bu bir haftalık açıklıyor." Amanda, "Grant County soruşturmasıyla ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Size sadece bir adli tabibin bakış açısını sunabilirim." Sara diplomatik olmaya çalıştı. Bu süre zarfında Jeffrey'yle yaptığı konuşmaların çoğu kısa sürede ucuz atışlara ve isim takmaya dönüşmüştü. "Yerel adli tabibin danışmanı olarak çalışıyordum. Jeffrey ile aramız pek iyi değildi."

Amanda yan sokağa keskin bir dönüş yaptı. Sara zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ingle Cenaze Evi'ne çoktan varmışlardı.

Sautee. Amanda binanın etrafında bir tur attıktan sonra ön girişe park etti. Telefonunu çıkarıp bağlantılarına geldiklerini haber verdi.

Girişte sadece bir araba daha vardı, kırmızı bir Chevy Tahoe. Sara iki katlı tuğla binaya baktı. Gıcır gıcır beyaz süslemeler. Bakır oluklar. Alexandra McAllister içerideydi. Yirmi dokuz . Sekiz gündür kayıptı. Cesedi köpeklerini gezdiren iki yürüyüşçü tarafından bulunmuştu.

Sara, geçmişte sessizce debelenmek yerine, Amanda'yı şimdiki zamanla ilgili ayrıntılar için .

"İki dakika." Amanda telefonu kapattı. "Aile ayrılmak üzere."

Sara yarım saat önce sorması gereken soruyu sordu. "Sence Nesbitt haklı mı? Bir seri katil mi var?"

"Herkes bir seri katil vakasında çalışmak ister," dedi Amanda. "Benim işim ekibin odaklanmasını sağlamak, böylece sinekleri kovalamayı bırakıp çürüyen etin nerede olduğunu bulmalarını sağlamak."

Ön kapı açıldı. Bir adam ve kadının binadan çıkışını izlerken arabanın içine sessizlik çöktü. İkisi de ellili yaşlarının sonlarındaydı. İkisi de kederden iki büklüm olmuştu. Sara, Alexandra McAllister'ın anne babası olduklarını tahmin etti. Siyah giyinmişlerdi. Onlardan bir tabut seçmeleri istenmiş olmalıydı. Bir yastık ve renkli saten astar seçmeleri için nazikçe dürtüklenmişlerdi. Kızlarının giyeceği son kıyafeti getirmeleri söylenmiş. İç çamaşırı, ayakkabı ve mücevherleri de dahil etmeleri istendi. Evraklar imzalatıldı, çekler yazıldı, fotoğraflar teslim edildi, ziyaret, tören ve defin için tarih ve saat belirlendi - bir ebeveynin çocukları için asla yapmak istemeyeceği her şey.

Ya da bir kadının kocası için asla yapmak istemediği şeyler.

Amanda, "Jeffrey'nin dava dosyalarına ne oldu?" diye sormak için McAllister'lar uzaklaşana kadar bekledi.

Sara istemeden de olsa Jeffrey'nin el yazısının ustaca eğimini hatırladı. Kızın bir parçası, el yazısının kusursuzluğu yüzünden ona aşık olmuştu. "Her şey depoda."

"O dosyalara ihtiyacım var. Özellikle de defterlerine." Amanda arabadan .

Amanda ön girişten geçmek yerine Sara'yı binanın yan tarafına götürdü. Sara, Jeffrey'nin dosyalarını Atlanta'ya götürmenin lojistiğini düşündü. Jeffrey titiz bir kayıt tutucuydu, bu yüzden doğru kutuları bulmak sorun olmayacaktı.

Tessa' onları götürmesini isteyebilirdi. Ama o zaman da Tessa tartışmak isterdi. Sara, Will'le aralarında bir gerginlik olacağını biliyordu. Faith'le konuşmadan günün geçip gitmesine izin veremezdi. Yapılacaklar listesi birden kulağa boktan bir liste gibi gelmeye başlamıştı.

Yan kapı kilitli değildi. Binanın dışında güvenlik yoktu, bir kamera bile yoktu. Amanda kapıyı açtı ve ikisi de içeri girdiler. Belli ki ona yol tarif edilmişti. Uzun bir koridordan sağa döndü, sonra merdivenlerden bodruma inmeye başladı.

Sıcaklık soğudu. Koku antiseptikti. Sara merdivenlerin altında bir masa ve arka duvar boyunca uzanan dosya dolapları gördü. Bir akordeon kapı yük asansörünün açık boşluğunu kapatıyordu. Soğutucudan hafif bir uğultu geliyordu. Zemin, ortasında büyük bir gider bulunan gri laminatla döşenmişti. Paslanmaz çelik endüstriyel lavabonun musluğunda yavaş bir sızıntı vardı.

Sara cenaze evlerinde kendi payına düşenden daha fazla zaman geçirmişti. Georgia'nın "*Adli Tabip Olabilirsin!*" oyunlu seçim sürecinin hayranı olmasa da, yerel bir adam -ki genellikle bir cenaze levazımatçısı olduğunda her zaman minnettar olmuştu. Lisanslı cenaze levazımatçıları anatomi konusunda ders kitaplarından bilgi sahibiydi. Ayrıca, eyaletin yeni gelen tüm adli tabipler için zorunlu kıldığı kırk saatlik giriş kursunun nüanslarını özümseme olasılıkları daha yüksekti.

Amanda saatine baktı. "Burada oyalanmayalım."

Sara bunu planlamamıştı ama aceleye getirilmeyecekti. "Burada sadece görsel bir ön inceleme yapabilirim. Eğer tam bir otopsi gerekiyorsa, onu merkeze geri götürmem gerekecek."

"Anlaşıldı," dedi Amanda. "Unutmayın, şu anda resmi ölüm nedeni kaza olarak belirlendi. Adli tabip bulgularını gözden geçirmediğçe onu hiçbir yere götüremeyiz."

Sara bundan şüpheliydi. Amanda'nın fikirleri değiştirmek gibi bir huyu vardı. "Evet, hanımefendi."

Yük asansörü bodrum katına inerken yüksek bir vızıltı duyuldu. Sara bir çift siyah pabuç görebiliyordu. Siyah elbise pantolonu. Ona uygun bir ceket. Yelek boyundan birkaç santim aşağıda düğmeliydi. Siyah bir kravat ve beyaz bir gömlek görünümü tamamlıyordu.

Asansör durdu. Kapı geri katlandı. İnen adam tam da Sara'nın beklediği gibi görünüyordu. Kır saçları geriye taranmış, bıyıkları düzgünce kesilmişti. Muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarındaydı. Eski moda bir görünüşü ve mesleğine uygun kasvetli bir havası vardı.

"İyi günler hanımlar." Asansörden bir sedye çıkardı ve bodrumun ortasına yuvarladı. Beyaz bir çarşaf cesedin üzerini örttü. Kalın pamuklu kumaşın üzerinde, eyaletteki cenaze evlerinin yarısına sahip olan çok uluslu bir holding olan Dunedin Life Services Group'un logosu vardı.

Adam, "Müdür Yardımcısı, hoş geldiniz. Dr. Linton, ben Ezra Ingle. Sizi beklettiğim için lütfen özürlerimi kabul edin. Bunu tavsiye etmemiştim ama ailesi sevdiklerini görmek için ısrar etti." Yumuşak Appalachian aksanı Sara'ya onun memleketinden biri olduğunu söylüyordu.

Elini sıktağında, bunu alıştırmış bir güvenceyle yapmıştı.

"Teşekkür ederim Bay Ingle. Omzunuzun üzerinden bakmama izin verdiğiniz için minnettarım."

Amanda'ya temkinli bir bakış attı ama Sara'ya "İkinci bir görüşü memnuniyetle karşılarım. Ancak bu talep karşısında şaşırıldığımı itiraf etmeliyim."

Birbirlerini tanıdıkları belli olmasına rağmen Amanda hiçbir şey söylemedi. Bu Sara için harikaydı. Daha fazla gerilim için tam da doğru zamandı.

"Ailesi kızın deneyimli bir yürüyüşçü olduğunu doğruladı. Bana kızın bütün günü parkta tek başına geçirmesinin alışılmadık bir durum olmadığını söylediler." Masaya doğru yürüdü ve evrakları aldı.

"Sanırım çok titiz olduğumu göreceksiniz."

"Teşekkür ederim. Eminim öylesinizdir." Sara, ayak parmaklarına basılıyormuş gibi hissettiği için adamı suçlayamazdı. Tek yapabileceği bunu mümkün olduğunca acısız hale getirmektir.

Ingle'ın notları gerçek bir daktiloda yazılmıştı. Tek bir yazım hatasını düzelttiği yerdeki taze Wite-Out'un kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Ceset, eyaletin kuzeydoğu kesiminde yer alan Unicoi Eyalet Parkı'ndaki Smith Deresi'ne elli metre mesafede bulunuyordu. Park bin dönümden fazlaydı. Smith Deresi, Chattahoochee Nehri'nin altı buçuk millik bir koluydu. Gövde, orta ila yorucu olarak derecelendirilen sıkıştırılmış toprak yüzeyli bir patika olan 7,5 millik Dağ Bisikleti Parkurundan yaklaşık altmış metre uzaklıkta, doğudan batıya doğru yönlendirilmişti. Sekiz şeklindeki parkur Smith Creek'in Unicoi ve Helen tarafları arasında dönmekte olup beyaz bir şeritle işaretlenmiştir.

Sara sayfayı çevirdi.

Dere, cesetten 25 derecelik bir eğimle 50 metre aşağıdaydı. Kurban tamamen profesyonel düzeyde yürüyüş kıyafetleri giymişti. Önceki hafta boyunca ortam sıcaklığının 58-70 derece arasında seyretmesi, çürümenin orta düzeyde olmasını sağlamıştır. Kadının Subaru Outback marka aracı daha önce Georgia State Route 75'in park girişinde, cesedin daha sonra bulunduğu yerden yaklaşık 4,2 mil uzakta bulunmuştu. Telefonu ve cüzdanı aracın içinde kilitliydi. Subaru anahtarlığı yağmur ceketinin iç göğüs cebine sıkıştırılmıştı. Cesedin iki metre aşağısında kısmen dolu paslanmaz çelikten bir su şişesi bulunmuştur.

Sara, "Bay Ingle, keşke benim öğretmenlerim de sizin kadar titiz olsalardı. Ön raporunuz inanılmaz derecede ayrıntılı."

"Ön hazırlık," diye tekrarladı Ingle.

Sara yardım için Amanda'ya baktı. Görebildiği tek şey başının üst kısmıydı. Telefonuyla yazışıyordu ya da yerel tabirle *son derece kaba davranıyordu*. Sara'nın kendi telefonu da cebinde çalıyordu ama hiçbir şey tam önünde duran şeyden daha önemli değildi.

"İzin verirseniz." Ingle ahşap masanın üzerine yaklaşık iki düzine 4x6 renkli fotoğraf koydu.

Belgelemede özlü davranmış. Ceset dört farklı açıdan *yerinde*. Açıkta kalan gövde avcı faaliyetini gösteriyor. Eller. Boyun. Taktığı güneş gözlüklü ve gözlüksüz gözler. Ağzının içi dışında hiçbir şey aşırı yakın çekim değildi. Görüntü biraz odak dışıydı ama boğazında görünür bir tıkanıklık yoktu.

Ingle şunları söyledi: "Sıradaki resim serisi en olası hikayeyi anlatıyor. Dağ Bisikleti Patikası o gün kalabalıktı, bu nedenle benim varsayımım, daha az trafiğe sahip Smith Creek Patikasını bulmak için ormanı kestiği yönünde. Oradan geçmek oldukça zor. Çalılıklar ve benzeri şeylerle dolu. Bir noktada düşmüş. Sanırım kafasını bir kayaya çarptı. Bölgede epeyce var. Başından yaralandığı için iş göremez durumdaydı. Yağmur yağdı, hem de çok. Hava durumu raporumu arka sayfada göreceksiniz. O gece kova kova yağdı. Zavallı şey kendini korumak için elinden geleni yaptı ama sonunda yenik düştü."

Sara inkjet baskılı ikinci fotoğraf serisini inceledi. İlkinde olduğu gibi siyahlar ve kahverengiler soluktu. Işık çok iyi değildi. Alexandra McAllister belinden bükülmüştü, bükülmüş dizleri ormanın derinliklerini gösteriyordu, gövdesi akarsu yönüne bakıyordu. Sara'nın dikkati gövdenin yakın çekimine çekildi. Hayvan hareketliliği önemliydi ama olağandışıydı. Açık bir yara olmadığı sürece etoburlar genellikle ağız, burun, gözler, vajina ve anüs gibi vücut deliklerine yönelirlerdi. Fotoğraflar hasarın çoğunun mide ve göğüs bölgesinde olduğunu gösteriyordu.

Ingle onun sorusunu önceden tahmin etmiş gibiydi. "Gördüğünüz gibi çok iyi bir yağmur ceket giyiyordu. Arc'teryx marka, Gore-Tex, tamamen su geçirmez, kolları ve kapüşonunun etrafı kapalı. Sorun şu ki, ön taraftaki fermuar bozulmuştu, bu yüzden kapalı kalmıyordu. Pantolon Patagonia marka, bir tür su geçirmez dağ tırmanışı malzemesi, bileklerden kısıtılmış, yürüyüş botlarının içine sokulmuş."

Sara onun bu ayrıntıları neden söylediğini anladı. Ingle'in senaryosunda, kıvrımlı kapüşon yüzü koruyordu. Güneş gözlükleri gözleri koruyordu. Kollardaki ve pantolondaki mühürler böceklerle ve hayvanlara karşı bir bariyer görevi görmüştü. Geriye yırtıcılar için açıkta kalan bir bölge kalmıştı. Kırık fermuar ceketin açılmasına izin vermişti. Atleti daha çok kolsuz, boynu derin V şeklinde bir atlete benziyordu. Görünüşe bakılırsa, birden fazla yaratık ceset için mücadele etmişti. Bu da kızın neden farklı yönlerle çekildiğini açıklayabilirdi.

Ingle, "Burada çok sayıda gri tilki var," dedi. "Birkaç yıl önce kuduz bir tanesi bir kadını ısırmişti."

"Hatırlıyorum." Sara masanın üzerindeki kutudan bir çift muayene eldiveni çıkardı. Ingle'a, "Şu ana kadar bana anlattığınız ve okuduğum her şey talihsiz bir kazaya işaret ediyor," dedi.

"Benimle aynı fikirde olduğunuzu duyduğuma sevindim." "Şimdiye kadar." diye ekledi.

Sara onun cesedi örten kalın, beyaz çarşafı kaldırmasını izledi. Omuzlardan aşağıya doğru mumya gibi sarılmış bir çarşaf daha vardı. Bunun, ailesinin muhtemelen görmeleri gerekenden fazlasını görmelerini engellemek için yapıldığı açıktı. Ingle ince malzemeyi kesmek için bir makas kullandı. Hareketlerinde nazikti, göğüsten ayağa doğru yavaşça ilerliyordu.

Belli ki adam, ailelerin çocuklarını görmelerine izin vermeden önce Alexandra McAllister'a büyük özen göstermişti. Çıplak vücudu dezenfektan kokuyordu. Yüzü şişmişti ama çirkinleşecek kadar değil. Saçları taranmıştı. Ingle, yüz hatlarını olabildiğince rahat ve doğal görünecek şekilde ayarladığı için yüzündeki livor mortis'e masaj yapmış olmalıydı. Kadının son birkaç saatinin dehşetini silmek için ustaca makyaj yapmıştı. Bu nezaket hareketleri Sara'ya Grant County'deki Dan Brock'u hatırlattı.

Özellikle kendi babasının ölümünden sonra Brock yas tutanlara karşı neredeyse azizlere özgü bir nezaket göstermişti.

Sara, Jeffrey öldüğünde bunu ilk elden tecrübe etmişti.

Ingle ince tabakayı katlayıp kaldırdı. Hâlâ bir katman daha vardı. Sıvıların akmasını önlemek için gövdeyi plastikle kaplamıştı. Etkisi, bir tencere dolusu spagettiye kaplayan streç film gibiydi.

"Doktor?" Ingle plastiği çıkarmayı son dakikaya kadar erteledi. Aldığı önlemlere rağmen koku çok güçlü olacaktı.

"Teşekkür ." Sara görsel muayenesine kafadan başladı. Kafatasının arkasındaki açık kırığı fark edebildi.

Baş dönmesi. Mide bulantısı. Bulanık görme. Stupor. Bilinç kaybı. Kurbanın yaralanma sonrası ne durumda olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Her beyin travmaya farklı tepki verirdi. Tek ortak payda kafataslarının kapalı kaplar olmasıydı. Beyin bir kez

şışmeye başladığında, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Cam bir topun içindeki balonu şişirmek gibiydi.

Kadının gözlerini bastırarak açtı. Kontakt lensler kornealara yapışmıştı. Gözlerde kan damarlarının kırmızı, dağınık bir şekilde patlaması olan peteşi belirtileri vardı. Bu boğulmanın bir sonucu olabileceği gibi, beynin beyin sapına doğru şişerek solunumu ölüm noktasına kadar baskıladığını da gösterebilir. Bir otopsi, elle sıkıştırmaya işaret eden kırık bir dil kemiği gösterebilirdi ama bu bir otopsi değildi.

Bu noktada, Sara bir öneride bulunmak için bir neden göremedi.

Parmaklarıyla boynunu yokladı. Yapı sertleşmişti. Bu bulgunun, düşme sırasında oluşan kamçı darbesinden şişmiş lenf bezlerine kadar birçok açıklaması vardı.

Ingle'a "El fenerin var mı?" diye sordu.

Cebinden bir kalem feneri çıkardı.

Sara kadının ağzını iterek açtı. Fotoğraftakinden farklı bir şey görünmüyordu. Dilini aşağı bastırdı ve ışığı kullanarak içine baktı. Hiçbir şey yoktu. İşaret parmağını ulaşabildiği kadar boğazına soktu.

Ingle, "Bir tıkanıklık hissediyor musunuz?" diye sordu.

"Ben hissetmiyorum, hayır." Bunu anlamının tek kesin yolu trakeal bloğu incelemektir. Yine de bunu yapmak için bir neden yoktu. Sara, baltası taşa vurmuş bir pedofilin teorileri yüzünden bu aileye bir saniye daha keder yaşatmayacaktı.

Ingle'a "Hazır." dedi.

Gövdeyi kaplayan plastiği yavaşça sıyırdı.

Emme sesi alçak tavana çarptı. Karın sanki içinde bir el bombası patlamış gibi görünüyordu. Koku o kadar zehirliydi ki Sara öksürdü. Gözleri yaşardı. Tekrar Amanda'ya baktı.

Başının üstü hâlâ görünüyordu ama tek eliyle yazıyordu. Kokuyu engellemek için diğer elini burnunun altına koymuştu.

Sara'nın böyle bir lüksü yoktu. Birkaç derin nefes aldı ve vücudunu bunun böyle olacağını kabul etmeye zorladı. Ingle şaşkınlıkla görünüyordu. Dudaklarının kenarları hak edilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Sara cesede geri döndü.

Su geçirmez malzemelerin vücudun bazı bölümlerini koruduğu yer ile ince, pamuklu gömleğin gövdeyi örttüğü yer arasındaki sınır çizgisi bir cetvelle çizilebilirdi. Köprücük kemiklerinin üstündeki ve kalçaların altındaki her şey tertemizdi. Göbek ve göğüs farklı bir konuydu.

Bağırsakları deşilmişti. Göğüsler koparılmıştı. Organların çoğu kayıptı. Kaburgalar yalanıp temizlenmişti. Sara kemiğin kemirildiği yerdeki diş izlerini görebiliyordu. Sol kolunu cesetten çekerek parçalanmış göğüsten yan tarafa doğru uzanan katliam izlerini takip etti. Koltuk altının içi boşaltılmıştı. Sinirler, atardamarlar ve toplardamarlar kopmuş elektrik kabloları gibi dışarı fırlamıştı. Sağ kolu açtı ve aynı tahribatla karşılaştı.

Ingle'a "Koltuk altından ne ?" diye sordu.

"Koltuk altılarını mı kastediyorsun?" diye sordu. "Tilkiler son derece vahşi olabilirler, özellikle de kavga ettiklerinde. Jilet gibi keskin pençeleri vardır. Çılgına dönmüş olmalılar."

Sara onun değerlendirmesine pek katılmasa da başını salladı.

"İşte." Ingle masaya geri döndü. Bir büyüteç buldu. üst çekmecedeki. "Pamuklu gömleğin mavi kumaş parçalarını göreceksiniz. Hepsini seçecek vaktim olmadı."

"Teşekkür ederim." Sara büyüteci aldı. Sedyenin yanına diz çöktü. Diş ve pençe izleri açıkça görülüyordu. Cesetten birkaç küçük hayvanın beslendiğinden hiç şüphesi yoktu. Asıl incelemek istediği koltuk altlarındaki hasardı.

Yırtıcılar organ etindeki ve kaslardaki kana çekilirdi. Koltuk altında çok fazla ödül yoktu. Brakiyal pleksusun sinirleri, damarları ve arterleri omurilikten boyuna, ilk kaburganın üzerinden koltuk altına uzanır. Yapıları tanımlamanın daha karmaşık yolları vardı, ancak temel olarak brakiyal pleksus kol kaslarını kontrol ediyordu. Çeşitli teller renklerine göre ayırt edilebilirdi. Damarlar ve arterler kırmızıydı. Sinirler inci beyazı ile sarı arasındaydı.

altında Sara, damarların ve atardamarların kana çekilen dişler tarafından yırtılıp açıldığını görebiliyordu.

Buna , sinirler sanki bir bıçakla temiz bir şekilde kesilmiş gibi görünüyordu.

"Sara?" Amanda nihayet telefonundan başını kaldırmıştı.

Sara başını sallayarak Ingle'a "Peki ya sırtındaki sıyrık?" diye sordu.

"Yara mı?"

"Notlarınızda buna sıyrık demişsiniz."

"Yara. Kesik," dedi. "Sanırım boynunun arkasını bir şeye sürtmüş. Belki de bir taş? Kıyafetleri yırtılmamıştı ama bunun olduğunu görmüştüm. Temel sürtünme."

Yara, kesik ve çizik kelimelerini birbirinin yerine kullanıyordu ki bu, bir köpeğe tavuk demek gibi bir şeydi. Sara, "Onu yan çevirebilir miyiz?" diye sordu.

Ingle omuzları yuvarlamadan önce plastiği karnın üzerine yerleştirdi. Sara kalçaları ve bacakları döndürdü. Kadının sırtını incelemek için kalem ışığının dar huzmesini kullandı. Livor mortis, omurgayı kesen bir çürük gibi bölgeyi karartmıştı. Deri çürümeden dolayı gerilmiş ve çatlamıştı.

Sara kafatasının tabanından aşağıya doğru boyun saydı. Tıp fakültesinden bir anımsatıcı hatırladı-

C 3, 4, 5, diyaframı canlı tutar.

Diyaframın yükselip alçalmasını kontrol eden frenik sinir, üçüncü, dördüncü ve beşinci boyun omurlarında spinal sinirlerden ayrılır. Omurilik yaralanmaları değerlendirilirken, bu sinirler sağlam kalırsa hastanın solunum cihazına ihtiyacı olmaz. C5'in altındaki herhangi bir hasar bacakları felç eder. C5'in üzerindeki hasarlar bacakları ve kolları felç eder ama aynı zamanda hastanın kendi başına nefes almasını da engeller.

Sara, Ingle'ın notlarından yaralanmanın C5'in hemen altında olduğunu buldu.

Deri kazındığı için kabaca bir başparmak tırnağı büyüklüğünde olan sıyrık, bir uça daha derin, diğer uça bir kuyruklu yıldız gibi uzanıyordu. Ingle'ın bu izi neden önemsemediğini anladı. Her olan türden bir kaza yarasına benziyordu. Boynunuzu keskin bir şeye sürtmüşsünüzdür. Bir kaşıntıyı biraz fazla derinden kaşırsınız. Acı olacaktı ama fazla değil. Daha sonra

boynunuzun neden ağrıdığını bilmediğiniz için kocanızdan veya eşinizden ona bakmasını isterdiniz.

Ama bu yarada kaşıntıdan daha fazlası vardı. Sıyrık açıkça bir yarayı gizlemek içindi. Ve sadece bir değil, bir delik. Deliğin çevresi kabaca bir pipetin dörtte biri kadardı. Sara'nın aklına hemen İsviçre çakısındaki tiğ geldi. Yuvarlak, sivri uçlu bu alet deriye delik açmak için idealdi. Babası da ince marangozluk işlerinde çivi başlarını batırmak için kontra zimba denilen benzer bir alet kullanırdı.

Sara deliğe bastırıldığında sulu, koyu kahverengi bir sıvı fışkırdı.

Ingle, "Bu şişman mı?" diye sordu.

"Yağ daha lastiksi ve beyaz olurdu. Bu beyin omurilik sıvısı," dedi Sara. "Eğer yanılmıyorsam, katil omuriliği koparmak için metal bir alet kullanmış. Kolları hareketsiz hale getirmek için brakiyal pleksus sinirlerini kesmiş."

"Bir dakika bekleyin." Ingle'ın ses tonundaki alışılmış sakinlik kaybolmuştu. "Neden biri bu zavallı küçük kıızı felç etmek istesin ki?"

Sara nedenini çok iyi biliyordu, çünkü bu tür bir hasarı daha önce de görmüştü. "Böylece adam ona tecavüz ederken karşılık veremedi."

Grant County-Salı .

5

Jeffrey üniversitenin ana yolundan ön kapılara doğru yürüdü. Yağmur şemsiyesinin altında yanlara doğru esiyordu. O dekanın ofisinde *optik* üzerine bir ders alırken gökyüzü yarılmıştı. Kevin Blake, ister *10.000 metreden baksın*, ister *gemiye yönetsin*, ister *kalıpların dışında düşünsün*, ister *bütünsel bir yaklaşımı savunsun*, kurumsal ikili konuşmaların yürüyen *bir ansiklopedisiydi*.

İngilizceye çevrildiğinde dekan, ormandaki trajik kazayı geride bırakmak ve öğrenci topluluğunun iyileşme yolculuğuna çıkmasına yardım etmekle ilgili coşkulu bir takım bildirisi yayınlamak istiyordu. Jeffrey bu yolculuğa çıkmaya henüz hazır olmadığını açıkça belirtmişti. Bir hafta süre istemişti. Blake ona günün sonuna kadar süre vermişti. Bundan sonra söylenecek fazla bir şey yoktu. Jeffrey'nin seçenekleri sınırlıydı. Serinlemek için yağmurda yürüyebilir ya da Blake'i pencereden aşağı atabilirdi.

Onlar ormanda ambulansı beklerken yağmaya başlayan tufana rağmen yürümek kıl payı kazanmıştı. Jeffrey şimdi kapıya giden yolu yarılamıştı ve çorapları çoktan sıırılsıklam olmuştu. Polisin verdiği ağır şemsiye omzunda bir çukur açmıştı. Sapını sıkıca kavradı. Ormandaki o andan bu yana dört saat geçmişti ve elleri hâlâ kırılan kemiğin sarsıcı hatırasından kurtulamamıştı

kızın göğsünün içinde. Jeffrey emir almaya alışık değildi ama Sara'nın ona yapmasını söylediği her şey, birlikte yaptıkları her şey bir hayat kurtarmıştı.

Bu ömrün saatlerle mi, günlerle mi, yoksa on yıllarla mı ölçüleceğini zaman gösterecek.

Kızın adı Rebecca "Beckey" Caterino'ydu. On dokuz yaşındaydı. Dul bir babanın tek çocuğuydu. Çevre Kimyası bölümünde okuyordu. Görünüşe göre trajik bir kazadan sonra geçirdiği ameliyattan asla uyanamayabilirdi.

Kaza kısmı Jeffrey'nin Blake ile olan anlaşmazlığının kaynağıydı. Sara'nın SLF'leri, TBI'ları ya da BLT'leri ne olursa olsun, Jeffrey kızın sırt üstü düşmesini doğru . Buna bir de Caterino'nun babasından aldığı rahatsız edici telefon eklenmişti. Adam kızından otuz dakika sonra hastaneye varmıştı. Jeffrey'nin Sara'nın yorumlamasına ihtiyaç duyduğu bazı tıbbi bilgileri aktarmıştı. Sonuç olarak Beckey Caterino'nun ormanda kendi kendine dönmüş olmasına imkân yoktu. Ya sırt üstü düşmüştü ya da biri onu oraya bırakmıştı.

Jeffrey neden ikinci olasılığa inandığını tam olarak ifade edemiyordu. Kanıtların hiçbirisi cinayete işaret etmiyordu. Ama bu işi bazen içgüdülerinizin gözlerinizden daha iyi görebileceğini bilecek kadar uzun süre yapmıştı.

Bir araya getirdiği zaman çizelgesini gözden geçirdi. Caterino'nun oda arkadaşları beş gibi çıktığını söylemişti. 911 çağrısı bir saat sonra gelmişti. Öğrenci sık sık kaçan biriymiş. Jeffrey istatistiklere . Caterino'nun yaş grubundaki bir kadın genellikle on iki dakikada bir mil koşabiliyordu. Doğrudan IHOP'a koştuğunu ve dolambaçlı yollara sapmadığını ya da durmadığını varsayarsak, bir buçuk kilometrelik koşu on sekiz dakika sürerdi.

Kötü bir şey için geriye kırk iki dakika kalmıştı.

Eğer Caterino hedef alındıysa, bir sonraki adım ona kimin zarar vermek isteyeceğini belirlemek olacaktı. İlişkilerini kestiği için ona kızgın olan eski bir erkek arkadaşı mı vardı? Yoksa tam tersi bir senaryo mu söz konusuydu; eski bir erkek arkadaşın geçmişi silmek isteyen yeni bir kız arkadaşı mı vardı? Caterino oda arkadaşıyla tartıştı mı? Tartışmış mıydı?

akademik bir rakip var mıydı? Hayır denmesinden hoşlanmayan takıntılı bir profesör var mıydı?

Jeffrey, Frank'i kampüs güvenlik şefinin yürüyen şakası Chuck Gaines'i yoklaması için göndermişti. Matt Hogan Caterino'nun herkesle görüşüyordu. Brad Stephens, Caterino'yu ormanda bulan kadın Leslie Truong'u kontrol ediyordu. Lena, Dr. Sibyl Adams'la konuşuyordu. Tesadüfe bakın ki, Lena'nın kız kardeşi Caterino'nun profesörlerinden biriydi. Sibyl o sabah erkenden gelip Caterino'nun Organik Kimya ödevini gözden geçirmeyi teklif etmişti.

Jeffrey kızın yakın zamanda bir şey getirebileceğinden emin değildi. Sara ambulansı Caterino'yu Macon'daki en yakın travma merkezine götürmesi için yönlendirmişti. Heartsdale Tıp Merkezi sıyrık ve çürüklerle başa çıkabilecek donanıma sahip değildi. Jeffrey Sara'dan bir prognoz istediğinde Sara neredeyse hiç tepki vermemişti. Nabız bulamadığı için Lena'ya öfkeliydi ve Jeffrey'yi rahatlatması gereken bir şekilde tüm öfkesini genç polise odaklamıştı.

İlk kez Sara'nın sivri diline maruz kalan o değildi.

Jeffrey bir arabanın geçebilmesi için kenara çekildi. Üniversitenin açık kapılarına doğru yürüdü. Ana cadde önünde uzanıyordu. Yağmur yere o kadar sert vuruyordu ki asfaltdan iki metre sekiyordu. Polis karakolu solundaydı. Sağındaki tepede, Heartsdale Çocuk Kliniği 1950'lerin kötü mimarisinin bir anıtı gibi duruyordu.

Yüksek Cezaevi, tuğlalı tarzı tanımlamanın en iyi yoluydu. Dışarıda çocukların hoş karşılandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Pencereler dardı. Plastik çıkıntılar doğal ışığı solgun bir kahverengiye dönüştürüyordu. Cam tuğladan bir sekizgen, ucunda bir çıban gibi kabarmıştı. Burası bekleme odasıydı. Yaz aylarında içerideki sıcaklık doksanlara kadar çıkabiliyordu. Kliniğin sahibi Dr. Barney, sıcaklığın hastaların rahatsızlığını terleyerek atmasına yardımcı olduğunda ısrar . Sara buna şiddetle karşı çıkıyordu ama Dr. Barney onun patronu olmadan önce kendi çocuk doktoruydu. Ona açıkça meydan okumakta zorlanıyordu.

Adamın ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jeffrey dik tırmandı. Sara'nın gümüş rengi Z4 turbosu binanın yan tarafındaki otoparktaydı. Arabayı sadece karakola değil, ön kapıya da bakacak şekilde park etmişti, çünkü Jeffrey'yi bıçakla hadım etmek sadece bir kez gerçekleşebilirdi, ama Sara arabasıyla Jeffrey'nin suratına bir tokat atabilirdi.

İşten her çıkışında üstü açık 80.000 dolar.

Hadım etmekten bahsetmişken, Tessa Linton kliniğin yan kapısının önündeki dar çıkıntının altında duruyordu. Üzerinde yırtık kot şort ve uzun kollu dar bir tişört vardı, geniş göğsünün üzerinde *Linton and Daughters Plumbing* logosu vardı. Tessa'nın uzun, çilek sarısı saçları her zamanki gibi başının tepesinde toplanmıştı. Jeffrey gülümsemeye çalıştı. Bu işe yaramayınca ona şemsiyesini uzattı.

"Uzun oldu." dedi.

Tessa boş gözlerle sokağa baktı.

Jeffrey kasabadaki onca insan arasında, Tessa'nın işlediği günah konusunda en anlayışlı kişi olacağını düşünmüştü. O geçmişi olmayan bir kadın değildi. Bugünü olmayan bir kadın da değildi. Grant County'nin sokakları Tessa Linton'ın kırdığı kalplerle doluydu. Sara, Jeffrey'yi ailesiyle tanıştırmayı için eve ilk kez getirdiğinde, ikisi birbirlerini akraba ruhlar olarak görmüşlerdi. Tessa onu ablasının kalbini kırmaması konusunda alaycı bir şekilde uyarmıştı. Jeffrey de her seferinde farklı bir kadınla birlikte olmanın aldatma sayılmayacağını söyleyerek karşılık vermişti. Yıllarca bu şekilde şakalaşmışlardı. Sonra Sara Jeffrey'i iş üstünde yakaladı. Sonra Tessa onun Mustang'inin lastiklerini kesmiş.

Jeffrey sordu, "Sara iyi mi? Zor bir sabah geçirdik."

"Babam beni almaya geliyor."

Jeffrey ihtiyatla sokağa baktı. Tessa'ya şemsiyesini uzattı. "Kapının yanına bırakabilirsin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Jeffrey yağmur damlalarının otoparkı dövmesini izledi. İnce çıkıntıdan sular çağlıyordu. Tessa dışarı adımını attığı anda sıırıslık olacaktı. Jeffrey onu kendi haline bırakmalıydı ama centilmenlik galip geldi. Ve geri döndüğünde şemsiyenin burada olacağından şüpheliydi.

Tessa, "Colton'ların eski evi senin için nasıl gidiyor?" diye sordu. Jeffrey bir ev satın aldığını nereden bildiğini soracaktı, Ama sonra tüm kasabanın bildiğini fark etti. "İyi kemikleri var. Mutfağı yeniden düzenleyeceğim. Duvarlara biraz boya atacağım."

Şimdi gülümsüyordu. "Tuvaletin hala çalışıyor mu?"

Jeffrey'nin içine bir kurt düştü. Profesyonel bir müfettiş tutamamıştı. Kimse telefonlarına cevap vermiyordu. Eddie Linton ona tesisatçı *omertası* koymuştu.

Tessa, "O eski kil kanalizasyon borusu ağaç kökleriyle dolu. Gelecek ay bu zamanlar bir kovaya sığıyor olacaksın."

Jeffrey ev kredisini zar zor ödeyebiliyordu. Birikimleri peşinat yüzünden eriyip gitmişti. "Haydi, Tess. Bana yardım et."

"Yardı mı istiyorsun?" Kaldırımı çıktı. Babasının minibüsü sokaktaydı. "Metal bir kova al. Plastik kokuyu emer."

Eddie girerken Jeffrey şemsiyeyi kapatmak için uğraştı. Adamın torpido gözünde bir .380 Ruger bulundurduğunu biliyordu.

Minibüs binanın önünde çığınca savruldu.

Jeffrey şemsiyeyi düşürdü. Kapıyı çekerek açtı. İçeride neredeyse Nelly Morgan'a çarpıyordu.

"Hm." Kliniğin ofis müdürü topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce ona ters ters baktı. Jeffrey alaycı bir ifadeyi bastırdı. Nelly alaycılığa karşı bağışıklydı.

Dr. Barney değildi. Jeffrey'e "İyi görünüyorsun evlat," dedi ve muayene odasının kapısını arkasından kapattı.

Jeffrey koridordaki lavabonun üzerindeki aynada yansımasını inceledi. Yağmur işini yapmıştı. Gömleği sırlıklam olmuştu. Saçlarının arkası bir ördeğin poposu gibi yukarı kalkmıştı.

"Burada ne işin var?" Molly Stoddard, Sara'nın hemşiresi, onu gördüğüne en az sevinen kişi gibi görünüyordu.

Jeffrey saçlarını düzeltti. "Sara'yla konuşmam gerek."

"İhtiyaç mı, istek mi?" Molly saatine baktı, gerçi o her zaman saatin kaç olduğunu bilen kadınlardan . "Arka arkaya hastaları var. Yapmanız gereken-"

"Molly." Sara'nın ofis kapısı açıldı. "Devam et ve Jimmy Powell'ın nebülizörünü çalıştır. Ben hemen geliyorum."

Molly koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlemeden önce bir kez daha mutsuz bir bakış fırlattı.

Sara Jeffrey'ye "Kız nasıl?" diye sordu.

"Ameliyatta. O-"

Sara ofisinde kayboldu.

Jeffrey takip edip etmemeyi tartıştı. Saçlarını tekrar düzeltti. Koridorda onaylamayan bir annenin yanından geçti. Yeni yürümeye başlayan çocuğu da kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Jeffrey'nin, insanların Sara'yla nasıl bir bağ kurduklarını ve ondan ne derece nefret ettiklerini anlamak için Rus romanlarının önünde basılan türden bir şemaya ihtiyacı vardı.

Onu masasının arkasında oturmuş, elinde kalem, bir reçete doldururken buldu. Sara'nın muayenehanesi Dr. Barney'ninkiyle aynı büyüklükteydi ama duvarlara hastalarının resimlerini yapıştırarak daha küçükmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Yüzden fazla hasta olmalıydı. Yakında, ahşap panellerde çıplak bir bölüm bile kalmayacaktı. Resimlerin çoğu okul fotoğraflarıydı. Kediler, köpekler ve ara sıra da gerbillerle çekilmiş fotoğraflar vardı. Karmakarışık dekorasyon tarzı odanın her tarafına yayılmıştı. Sepetinin içi dolup taşıyordu. Ders kitapları yere serilmişti. Çizelgeler iki sandalyenin üzerine ve daha da fazla çizelge içeren dosya dolaplarının üzerine yığılmıştı. Jeffrey daha iyi bilmeseydi, kadının soyulduğunu düşünebilirdi.

Oturabilmek için bir yığın klasör topladı. "Dışarıda Tess'e rastladım."

"Kapıyı kapat." "Sonunda Lena'dan kurtulacak mısın?" diye sormadan önce onun tekrar ayağa kalkmasını, kapıyı kapatmasını ve yerine oturmasını bekledi.

Jeffrey'nin kendi sorusu hazırı. "Nabızı bulmanız ne kadar sürdü?"

"En azından kontrol ettim."

"Lena olay yerine vardığında kontrol etti. Notlarında yazdığını gördüm."

"Aynı renk mürekkeple mi yazılmıştı?" Sara cevap vermekten kaçındı. "Bana hastanenin ne dediğini söyle. Kızın durumu nasıl?"

Jeffrey onun ısırgan tonunun aralarında asılı kalmasına izin verdi. Geçen yıl boyunca iki farklı Saras'ı yakından tanımıştı. Birincisi

Halktan biri trajik bir şekilde sessizdi, her zaman saygılıydı. Özelde olan ise her fırsatta kıcına bir düğüm atıyordu.

Jeffrey elindeki çizelgeleri zaten sallanmakta olan bir yığının üzerine bıraktı. "Kızın adı Rebecca Caterino. Beckey adını kullanıyor. Hastane onun bilgilerini açıklayamaz-"

"Ama?"

"Ama." Onu yavaşlatmak için durakladı. "Babasıyla konuştum. Beyin cerrahı bir ameliyat yapacak-"

"Kafatasının içindeki basıncı boşaltmak için kraniyotomi mi?" Sara, "Peki ya boğazındaki madde?" diye sordu.

"Göğüs hastalıkları uzmanı bunun-" "Sindirilmemiş hamur işine mi benzediğini söyledi?"

Jeffrey sandalyenin kollarını kavradı. "Benim her şeyimi bitirecek misin..."

Sara oyun oynamadı. "Neden buradasın Jeffrey?"

Hatırlamak için öfkesini bastırması gerekti. "Bacaklarının felçli olduğunu fark ettiniz mi?"

"Felç mi?" Sara şimdi dikkatini vermişti. "Açıkla."

"Cerrah Beckey'nin babasına omuriliğinin yırtıldığını söyledi."

"Omurga mı yoksa omurilik mi?"

Jeffrey cebinden not defterini çıkarıp doğru sayfayı çevirmek için acele etmedi. "Değerlendirme sırasında ayakları ve bacakları uyarılara yanıt vermedi. MR'da omuriliğinin sol tarafında küçük bir delik tespit edildi."

"Delinme mi?" Sara masasının üzerine eğildi. "Daha açık konuş. Deri de delinmiş ?"

"Elimdekilerin hepsi bu kadar." Jeffrey not defterini kapattı. "Baba anlaşılır bir şekilde üzgündü. Cerrahlar fazla bilgi vermiyorlardı. Bu tür şeylerin başında nasıl olduğunu bilirsiniz. Neyi bilmediklerini bilmiyorlar."

"Söylediklerinden daha fazlasını biliyorlar," dedi Sara. "Delğin yerini tespit edebildiniz mi?"

Notlarına geri döndü. "C5'in altında."

"Ventilatör yok o zaman. Küçük bir merhamet." Sara sandalyesinde arkasına yaslandı. Kadının olasılıkları gözden geçirdiğini anlayabiliyordu. "Tamam, omurga

kord yaralanmaları. oğunluğu fiziksel travma sonucu meydana gelir. Spor yaralanmaları. Araba kazaları. Ateşli silah ve bıçak yaraları. Kazalar da, ama genellikle takılıp düşmeler değil. Omuriliği koparmak için muazzam bir güç gerekir. Ya da bir omur kırılıp mı? Ya da belki keskin bir şeyin üzerine düşmüştür? Olay yerinde delici bir yaraya neden olabilecek herhangi bir şey buldunuz mu?"

"Babasıyla konuştuğum sırada olay yerimiz yağmur sularıyla yıkandı."

"Üzerini bir adırla örtmeyi düşünmediniz mi?"

"Ne için?" Jeffrey sordu, çünkü sorunun özü buydu. "Kaza gibi görünen bir şey için neden fazladan adım atayım ki? Aksini düşündürecek bir şey mi gördünüz?"

Başını iki yana salladı. "Haklısın."

Jeffrey sanki onu duyamıyormuş gibi elini kulağına götürdü.

Kadın isteksiz bir gülümseme verdi. Ondan olumlu bir tepki aldığında, sanki ortaokulda bir amigo kızı etkilemeye çalışıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Dedi ki, "Bu davada bir gariplik var, değil mi? Sadece ben değil miyim?"

Kadın başını salladı ama adam onun endişesini paylaştığını anlayabiliyordu. "MR'ı görmek istiyorum. Ponksiyon garip. Her şeyi değiştirebilir. Ya da açıklanabilir. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Ben de öyle." Jeffrey göğsündeki baskının bir kısmının kalkmaya başladığını hissetti. Sara' ilgili en çok özlediği şeylerden biri canını sıkın şeyleri konuşabilmektir. "Kevin Blake bugün bir açıklama yapmam için beni zorluyor. Korkuları yatıştırmak istiyor. Bir yanımda onun haklı olduğunu düşünüyor. Diğer bir yanımda ise bir şeyleri kaçırdığımızı düşünüyor. Sonra kendime 'O şey ne olabilir' diye soruyorum. Soruşturmanın cevaplayabileceği bir soru soran fiziksel bir kanıt yok."

"Kızın yardım edebileceğinden şüpheliyim," dedi Sara. "Ameliyattan sağ çıksa bile, iletişim kurabilse bile, travma sonrası amnezi muhtemelen onu bir tanık olarak işe yaramaz hale getirecektir."

"Leslie Truong ile konuşacağım. Caterino'yu bulan oydu. Belki bir şeyler hatırlar."

"Belki."

Jeffrey Sara'nın yüzünü inceledi. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"Burada sadece konuşuyoruz, değil mi?" "Doğru."

Sara kalemını bir metronom gibi masaya vurdu. "Pelvik muayene istemelisin."

"Tecavüze uğradığını mı düşünüyorsun?" Jeffrey bu sıçrama karşısında şaşırmişti. "Burada iyi bir çocuktan bahsediyoruz. Nasıl giyindiğini gördünüz. Makyaj bile yapmamıştı. Önceki bütün geceyi kütüphanede geçirmişti. Saldırıya uğramasını bekleyeceğiniz türden bir parti kızı değil."

Kalem tıklamayı bırakmıştı. "Bana tecavüz edilebilir kadın diye bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, bu delilik." Onu kasıtlı olarak yanlış anlıyordu. "Kanıtlara bakın diyorum. Caterino bağlı değildi. Morarma belirtisi göstermiyordu. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Hiçbir şey bozulmamıştı. Güpegündüz ormanda, kalabalık bir caddeden yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı."

"Ve dün gece bar yerine kütüphanedeydi. Ve bunu istiyormuş gibi giyinmemişti."

"Kelimleri ağzıma tıklamayı bırakın. Kimse bunu istemez," dedi.

"Tamam, belki sakarlık ettim ama onun yüksek risk kategorisinde olmadığı doğru. O iyi bir öğrenci. Uyuşturucu işinde değil. O da senin gibi, burnu hep kitapta. Yani, Tanrı aşkına, sabahın köründe dışarıda koşuyordu, bir ara sokakta takılıp benzo almaya çalışmıyordu."

Sara dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes aldı. Burun deliklerinin alevlenmesini izledi. "Biliyor musun Jeffrey? Bu artık benim işim değil."

"Ne işi?"

"Ben davaları konuştuğunuz kişi değilim. Ben senin *içki* fısıldayıcın değilim. Sana Kevin Blake'i nasıl etkisiz hale getireceğini söylemeyeceğim. Hayatınızı ayakta tutan duygusal iskele olmak artık benim işim değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani seni dinlemek, senin için endişelenmek, sana yardım etmek, hatta sana bakmak zorunda değilim." Sara parmağını masaya vurdu. "Yarın annenin doğum günü. Hatırladın mı?"

"Kahretsin," diye tısladı.

"Çiçekçi saat dörtte kapanıyor ve aynı gün teslimat yapmıyorlar, o yüzden telefonda hıçkırı hıçkırı ağlamasını istemiyorsanız, unutmadan hemen arasanız iyi olur."

Jeffrey saatine baktı. Beş saati vardı. Unutacak değildi. "Bu bir şey. Senden hiç istemedim-"

"Possum ve Nell'in gelecek ay on yedinci yıldönümleri olduğunu hatırlıyor musun?" Sara'nın hatırladığı belliydi. "Geçen sefer oraya gittiğimizde, parti için arabayla geleceğine söz vermiştin. Bir de kadeh kaldıracaktın. Ayrıca Jared'e nasıl spiral atılacağını göstereceğine söz vermiştin. Ve grip aşısı olman lazım. Aşılarının titreleri ölçülmeli. Tanrı biliyor ya, cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmalısın. Muayene olma zamanın geldi de geçiyor. Daha fazla tansiyon ilacı mı istiyorsun? Reçeteniz bitmeden önce aile hekiminizden randevu almanız gerekiyor."

"Bunların hepsini biliyorum," diye yalan söyledi. "Randevuları çoktan aldım. Dizüstü bilgisayarımda konuşmam var."

"Çok ."

"Peki ya sen Sara? Değişiklik olsun diye senin ne kadar berbat durumda olduğunu konuşabilir miyiz?" Öne doğru eğilirken dizleri masaya çarptı. "Atlanta'da birlikte dolaştığın şu yeni adama ne dersin? Parker mı? Bu bir erkek ismi değil. Büyükbabandan aldığın mekanik bir kalem."

Güldü. "Vay canına, beni gerçekten kandırdın."

Jeffrey yapacağı son şey olsa bile onu yakalayacaktı. "Şu bok gibi görünüyorsun. Buna ne dersin? Bugün saçını bile taradın mı? Akşamdan kalma olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen bir haftadır uyumadın. Zar zor . Seninle bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıyorum-"

"Jeffrey." Kelimeyi boğazına tıkamış gibiydi. Sara kızdığında asla bağırılmazdı. Öfkesi her zaman öfkeli bir fısıltıyla tıslardı. "Ofisimden defol."

"Kaldır kışını omuzlarından." Elini masanın üzerine vurdu. Şu anda ona kızmaya hiç hakkı yoktu. "Tanrım, Sara. Seninle bir dava hakkında konuşmaya çalışıyordum ve sen bunu -"

"Ben adli tabip değilim. Ben senin danışma kurulun değilim. Karın olmadığımdan emin olmalısın."

Zorla bir kahkaha attı. "Boşanma davası açan ben değilim."

"Hayır, sadece nedenini sorduğumda bana yalan söyleyip duran sendin."

Geç saatlere kadar dışarıda kalıyordun, neden aniden telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmak zorunda kaldın, neden e-posta şifreni değiştirdin, neden telefonundaki bildirimleri kapattın, neden dizüstü bilgisayarına bir gizlilik ekranı koydun." Kadının boğazının düğümlendiğini görebiliyordu. "Bana delirdiğimi düşündürdün. Beni tüm kasabanın önünde küçük düşürdün. Ve hâlâ yalan söylemeye devam ediyorsun-"

"Bir hata yaptım. Bir hata."

"Bir." Kelime daha çok keskin bir nefes olarak çıktı. Ne söylerse söylesin, bunun sadece aptalca bir hata olduğuna inanmayı reddediyordu. "Koca bir yıl oldu ve sen hâlâ bana gerçeği söyleyemiyorsun."

"Biliyor musun tatlım? İşte gerçek: Ben artık senin kocan değilim." Gitmek için ayağa kalktı. "Ben de bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim."

"O zaman git."

Son sözü onun söylemesine izin vermeyecekti. "Sen de bir şeyler yaptın Sara."

Kollarını açarak onu en iyi atışını yapmaya davet etti.

"Ailenizle öğle yemeği yemek için acele etmek yerine bir Pazar gününü kocanızla yatakta geçirmeye ne dersiniz? Annene haftanın altı günü habersiz gelmemesini söylemeye ne dersin? Babana arkandan gelmeyi bırakmasını ve kendi zamanımda bitirebileceğim projeleri bitirmesini söylemeye ne dersin? Kız kardeşine seks hayatımızın her detayını anlatmamaya ne dersin? Evliliğimiz boyunca bir kez olsun, sadece bir kez olsun, benim ihtiyaçlarımı, benim duygularımı lanet olası ailenin her üyesinin önüne koymaya ne dersin?"

Masanın çekmecelerini karıştırmaya başladı, kâğıtları ve ofis malzemelerini yere saçtı.

Jeffrey dağınıklığa baktı. Bu tıpkı arabada olduğu gibi ydi, orada da çıldırımış ve onun eşyaları yerine kendi eşyalarını parçalamıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu arıyorum." Masasının üzerine bir hesap makinesi attı. "Senin duyguların hakkında umursamadığım tüm o lanet şeyleri saymak için yardıma ihtiyacım var."

Çenesi öylesine kilitlenmişti ki nabzının yüzünde attığını hissedebiliyordu. "O hesap makinesini dar kıçına sokabilirsin."

"Ve sen de gidip kendini becerebilirsin."

"Benim için bunu yapabilecek bir sürü kadın var."

"Hadi oradan, saksocu."

"Siktir ."

Sara'nın yanıtı, Jeffrey'nin cep kapısını öyle sert bir şekilde geri kaydırmasının gürültüsü arasında kayboldu ki kapı pervazı kırılarak açıldı. Tahta parçalandı. Resimler havada uçtu. Koridorda, hemşire istasyonunun etrafında toplanmış hemşireler, doktor asistanları, laboratuvar önlüğüyle Dr. Barney'den oluşan beyaz bir duvarla karşılaştı. Hepsi ona tiksintiyle baktı, çünkü Sara o kadar stratejikti ki tartışmanın sadece kendi tarafı koridora taşınmıştı.

Bu bir boşanma değildi. *Logan's Run*'daki Carousel'di.

Jeffrey koridorda yürürken ayakkabıları gıcırdadı. Islak çorapları ayak bileklerine dolanıyordu. Kafasından buhar çıkıyormuş gibi hissediyordu. Kapıyı omuzlayarak açtı. Dışarıda fırtına hâlâ şiddetliydi. şimşek gökyüzünü çatlatıyordu. Bulutlar onun ruh hali kadar karaydı.

şemsiyesini aradı. ortasındaydı.

Çubuk bükülmüştü. Jeffrey şiddetli yağmura doğru yürüdü. şemsiyeyi yerden kaptı. Telefonu çalmaya başladı. Telefonu duymazdan geldi, şemsiyeyi açmaya çalışırken kolundaki kaslar gerildi.

"Kahretsin!" Jeffrey işe yaramaz şemsiyeyi kapalı kapıya doğru fırlattı. Yağmur başının tepesine vurdu. Garaj yoluna doğru yürüdü. Sara'nın arabasına ama ona aptalca bir şey yapma zevkini kadar ileri gitmemişti.

şemsiyeye baktı. Arabaya baktı. Telefonu tekrar çaldı.

Cebinden çıkardı. "Tanrım, ne?"

Bir tereddüt oldu. Hafif bir nefes alma. Arayanın kimliğine bakmadan Lena olduğunu anlayabildi.

"Ne var Lena?" diye sordu. Ne istiyorsun?"

"Şef?" Hâlâ tereddütlüydü, öyle ki adamın telefonunu yere çakmak istemesine neden oldu. Onu caddenin karşısında görebiliyordu. Polis merkezinin önündeki cam kapının içinde duruyordu. "Amirim?"

"Burada olduğumu biliyorsun, Lena. Beni lanet pencereden görebiliyorsun. Ne oldu?"

"Kız-" Kendini durdurdu. "Diğer kız. Öğrenci." "Sıfatların nasıl kullanılacağını unuttun mu?"

"O kayıp," dedi Lena. "Leslie Truong. Beckey Caterino'yu ormanda bulan tanık. Hemşire istasyonuna hiç gitmemiş. Ne yatakhaneğine ne de sınıfına gitmiş. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz."

Atlanta

6

Faith, Daryl Nesbitt'in gazete kupürlerindeki ayrıntıları defterine geçirirken Will sessizce arabayı sürüyordu. Onun tükenmez kaleminin kâğıdı çizdiğini duyabiliyordu. Önemli sözcükleri daire içine almayı severdi. Bu ses dişlerdeki zımpara kâğıdı gibi gıcırdıyordu. Dikkatini dağıtmak için can atıyordu ama anlamaya göre arabada hiç radyo çalmıyorlardı. Faith, Bruce Springsteen dinlemeyecekti. Will de *NSYNC dinlemeyecekti.

Arada bir *hıh* demesi dışında, Faith uzun süren sessizlikten memnun görünüyordu. Will'in beyni Faith merkezli sohbet başlatıcıları bulup *duruyordu* -Ee, *Emma'nın babasıyla işler nasıl? Evde oturan anneler ve çalışan anneler gerçekten Bloods ve Crips gibi mi? "Baby Shark "ın sözleri neydi?"* -Sarra'nın son bir saat içinde ona söylediği her bir kelimeyi analiz etme tavşan deliğinden onu kurtaracak herhangi bir şey.

Çok fazla ham veri yoktu. Üç kısa konuşma boyunca, komik, konuşkan kız arkadaşı birdenbire Alan Turing'in kıramayacağı bir kodla konuşmaya başlamıştı. Hapishaneye döndüğünde, Sara onu banyodan aradığında teknik olarak telefonu Will'in yüzüne kapatmamıştı ama konuşma Will'in koridorlarda deli gibi koşmasına neden olacak kadar ani bitmişti. Şanslıydı ki gardiyanlar

onu sırtından vurmamıştı. Sonra Sara onu yüzünden vurdu.

Salata mı?

McDonald's

mı?

Ne?

Will çocukken işler çığıırından çıktığında, beyninin bir yığın yemek tepsisi olduğunu hayal ederdi. Her zaman bölmeler halinde servis edilen yiyeceklerin büyük bir hayranı olmuştu - büyük dikdörtgen içinde pizza, kareler içinde mısır, patates kızartması ve elma sosu. Tepsileri gözünde canlandırmak ona sorunlarını depolayabileceği net bölümler veriyordu, böylece onlarla daha sonra başa çıkabiliyordu. Ya da uğraşmazdı. İstifleme sistemi ona bazı üzücü zamanları atlattırmıştı. Bir koruyucu aile ona sert davrandığında ya da bir öğretmen aptal olduğu için ona bağırdığında, bu kötü duyguyu bir bölmeye koyuyor ve tüm bölmeler dolduğunda, yığının üzerine başka bir tepsi atıyordu.

Will, Sara ile yaptığı üç konuşmayı nereden saklayacağını bilmiyordu. Son ikisi çok az anlam ifade ediyordu. Sara normalde öğle yemeğinden önce akşam yemeği hakkında konuşmayı reddederdi. Will'e McDonald's'ı asla ve asla getirmeyecekti. Geriye, bir dakikadan kısa süren ilk aramayı incelemek kalıyordu. Sara'nın sesi önce şaşkın, sonra kızgın, sonra robotik, sonra da ağlamak üzereymiş gibi çıkmıştı.

Will çenesini ovuşturdu.

En bariz ipucunu kaçıırıyordu.

Sara ona bir otoparkın ortasında durduğunu söylemişti. Bu yüzden aramayı sonlandırmıştı. Bir izleyici kitlesinin önünde . Açık iletişim hatları hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, duygularını Michigan J. Frog'a anlatma eğilimindeydi. Toplum içinde ruh hali her zaman sabitti. Özel hayatında ise, pek çok insanın tahmin edemeyeceği bir şekilde yıkılabilirdi. Will, Sara'nın kendini tamamen kaybettiğini gördüğü zamanların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdi. Bu bazen kızdığında, bazen incindiğinde oluyordu, ama her zaman, her zaman bunu kapalı kapılar ardında yapıyordu.

Dikiz aynasına baktı. Yol arkasında uzanıyordu. Sara şu anda eyaletin yarısı kadar uzaktaydı. Telefonunu

cebindeydi. Sara'nın yerini bir uygulamayla bulabilirdi ama Sara'nın nerede olduğunu biliyordu ve uygulama ona Sara'nın ne düşündüğünü söylemiyordu.

Will telefonuna baktı. Kilit ekranında köpeklerle birlikte bir fotoğrafı vardı. Betty, Sara'nın çenesinin altına sıkışmıştı. İki dev tazi Bob ve Billy, Sara'nı kucağına doğru ilerliyordu. Sara'nın gözlükleri yamuktu. Bulmaca çözmeye çalışıyordu. Gülmeye başlamıştı ve Will fotoğrafı çekmiş, Sara da aptal görüldüğünü düşündüğü için fotoğrafı silmesi için yalvarmış, Will de fotoğrafı duvar kâğıdı yapmıştı ama şu anda bunların hiçbir önemi yoktu çünkü-

Neden ona mesaj atmamıştı?

"Yüce Tanrım, Will. Burada nasıl oturuyorsun?" Faith sordu. "Yani, fiziksel olarak, bedeninin bu alana nasıl sığıyor?"

Will şöyle baktı. Kadın koltuğunu geriye itiyor, biraz diz mesafesi çalmaya çalışıyordu.

"Emma'nın araba engel oluyor."

"Neden ?" diye sordu. "O senin araban."

"Ve sen de dev bir ." Arkada yer açmak için dizlerinin üzerine .

Will telefonunu cebine soktu. Konuşmayı sürdürmeye çalıştı. "Onları takmanın zor olduğunu sanıyordum. Araba koltukları."

"Bu roket ameliyatı değil." Koltuğunu arkaya yatırdı ve bacaklarını muhteşem boşluğa doğru uzattı. "Üniformalıyken kaç cumartesi aileleri koltuklarını kontrol etmeleri için durdurduğumu biliyor musun? İnsanların ne kadar aptal olduğuna inanamazsınız. Bir çift vardı-"

Will, beklenmedik bir şekilde uyuşturucu baskınına ve hayvan kontrolünü aramak zorunda kalmaya dönüşen hikâyeye dikkatini vermekte zorlandı. Faith nefes alana kadar bekledikten sonra notlarına doğru başını salladı. "Gözüne çarpan bir şey var mı?"

"Cep telefonları beni rahatsız ediyor." Daryl Nesbitt'in bilgi alışverişi teklifine odaklanmıştı. "Operasyon sofistike . Normalden daha fazla. İsyandan önce müdür dört yüz telefona el koydu. Bu çok fazla. I

Yani, bir pislik gördüm. Bir telefon gördüm. Nasıl çalıştığını anlamıyorum. Fiziksel olarak. Telefonuma bak."

Will onun elindeki iPhone X'e baktı. Ona "Bunlardan biri içerde üç bin dolara satılabilir" dedi.

"Muhtemelen bir seferde iki tane yapabilirim."

Telefonu bir mesajla çaldı. Sonra başka bir mesaj. Sonra bir tane daha.

Will, çentiklerin arkasında Amanda'nın olduğunu tahmin etti. Cenevre Sözleşmeleri kendi ekibi için geçerli olmadığı için her cümleyi ayrı bir metin olarak göndermişti.

Faith özetle, "Amanda, Nesbitt'in bacağıyla ilgili ciddi tıbbi sorunları olduğunu ve bir haftalık sürenin de kaynaklandığını söylüyor. Mesaj atmasının cenaze evinde oldukları anlamına geldiğini varsayıyorum."

Will saate baktı. Amanda iyi bir zamanlama yapmıştı. Lena'nın evinin on dakika daha uzakta olduğunu tahmin ediyordu. Ona sürpriz yapmayı umarak Macon Polis Departmanı'na uğramışlardı bile. Asıl şaşıran onlar olmuştu. Lena doğum izindeydi. Doğumuna bir ay kalmıştı.

Faith, "Lena'ya ben önderlik etmeliyim," dedi.

Will bir strateji düşünmemişti ama, "Bu mantıklı," dedi. O hamile. İki çocuğun var."

"O dingo ile annelik üzerine bir bağ kurmayacağım." Faith kaşlarını çattı. "Hamile kadınlardan nefret ederim. Özellikle de ilk kez hamile kalanlardan. Çok kendini , sanki sihirli bir şey olmuş ve birdenbire hayatları büyümüş gibi. Jeremy'yi nasıl sihirli bir şekilde büyüttüğümü biliyor musun? On beş yaşında azgın bir moronun, sadece ucu olsa hamile kalamayacağımı düşündürtmesine izin verdim."

Gösterge panelindeki GPS ekranını inceleyecek.

Faith, "Lena konusunda liderliği ben almalıyım çünkü senin yalancı, ikiyüzlü eski karınla tanıştım. Ve Lena'yı soruşturduğun son iki seferdeki dava notlarını okudum."

"Sadece ilk seferinde bir soruşturma yapıldı. Ve suç işlemekten aklandı. En azından benim kanıtlayabildiğim herhangi bir yanıştan." Will tam olarak kendini savunmadığını fark etti. "İkincisinde

tesadüf. Lena tesadüfen bazı adamlara yakalandı-"

"Tesadüfen ." Faith ona sert bir bakış attı. "Bir köpeği takip etmediğin sürece köpek bokuna basmazsın."

Will köpek parkına yabancı değildi. "Tek yapman gereken aşağı bakmak."

Faith inledi. "Lena'daki kötülüğü görmüyorsun. Onun gibi olan hiç kimsede kötüyü görmüyorsun."

Will sessizce, kadının belki de haklı kabul etmek zorunda kaldı. Öfkeli, hasarlı kadınlara karşı her zaman zaafı olmuştu.

Çoğu zaman, en çok zarar verdikleri kişi kendileri olmuştur.

Ayrıca Macon'a terapi seansı için gitmediklerini de kabul etmek zorundaydı. Lena'dan bilgi almaya çalışıyorlardı ve bunun ne kadar zor olacağını en iyi Will biliyordu.

Faith'e "O değişkendir." dedi. "Bir iblis gibi mi?"

"Güvenmeyene kadar güvendiğiniz bir insan gibi," dedi Will. "konuşuyorsunuz ve söyledikleri mantıklı geliyor, ama sonra aniden, nedenini veya ne zaman olduğunu görmeden, kızgın, incinmiş veya paranoyak oluyor ve siz de kızgın, incinmiş, paranoyak bir insanla uğraşıyorsunuz."

"Kulağa hoş geliyor."

"İşin zor tarafı, bazen gerçekten iyi bir polis olabiliyor." Faith'in güvensizlik homurtularını yakaladı. "İçgüdücü var. İnsanlarla nasıl konuşacağını biliyor. Her zaman hile yapmıyor. Sadece bazı zamanlar."

"Biraz yozlaşmış olmak biraz hamile olmak gibidir," dedi Faith. "Asıl ele geçirmek istediğim şey Lena'nın not defterleri. Bu onun ilk büyük davalarından biriydi. Amanda haklı - yeni , rüzgârdaki her osuruğu yazarsın. Lena hatalarını orada yapardı. Onu kendi sözleriyle asabiliriz."

Will onun haklı olduğunu biliyordu. İşteki ilk birkaç yıl, spiral ciltli defteriniz bir günlük gibiydi. Patronunuz onu kontrol . Resmi, yeminli bir rapor değildi. Gerçeğin ifadesi değildi. Başiboş düşüncelerinizi ve kafanızı kurcalayan detayları yazdığınız yerdi.

takip etmek istediniz. Sonra bir savunma avukatı mahkeme celbi gönderdi, yargıç da kabul etti ve bir de baktınız ki tanık kürsüsünde DQ'nun gerçek katil olabilecek alternatif bir şüphelinin baş harfleri değil, yemeğe gittiğiniz yer olduğunu anlatmaya çalışırken ter döküyorsunuz.

Will dedi ki, "Lena kurnazdır. Defterlerini istediğimiz anda, onu sıkıştırmaya çalıştığımızı anlayacaktır. Ve bunu düşünmek için bolca zamanı var. İstasyonda bir sürü insan bizi gördü. GBI'nın yerini sorduğuna dair bir telefon almamış olması mümkün değil."

Faith, "Polisler çok şirret dedikoducular," diye yakındı. "Ama kimseye hangi davaya baktığımızı söylemedik. Lena'nın muhtemelen endişelendiği pek çok dava vardır. Eninde sonunda şansı tükenecek ve ben de kelepçelerle orada olacağım."

Will onun sertliği karşısında şaşırmıştı. "Ona karşı ne zaman bu kadar sertleştin?"

"Otuz iki yaşında. On beş yıldır polislik yapıyor. Artık ona şüpheyle yaklaşılmıyor. Ayrıca," Faith parmağını kaldırdı, sanki bunun önemli bir bölüm olduğunu belirtmek istercesine, "Ben Sara'nın arkadaşayım. Arkadaşımanın düşmanı benim de düşmanımdır."

"Churchill'in böyle söylediğini sanmıyorum."

"O sadece Nazilerle savaşıyordu. Burada Lena Adams'tan bahsediyoruz."

Will karşılaştırmayı görmezden geldi. Ve Faith'in söylevinin, onun daha önce söylediği şeyi pekiştirdiğini kabul etmedi. Lena'ya saldırdıkça, Will onun için daha fazla mazeret uydurmak istiyordu. Onun ölümcül kusuru, yaptığı korkunç şeyleri neden yaptığını anlayabilmesiydi. Lena'nın hatalarının hiçbirisi kötü niyetle yapılmamıştı. Dürüstçe doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Bu da Amanda'nın Will'e öğrettiği en önemli derslerden birini akla getirdi: Herhangi bir soruşturmadaki en tehlikeli polis, her zaman haklı olduğunu düşünen polisti.

Faith, "Bence Sara'ya Daryl Nesbitt'ten bahsetmelisin," dedi. Will'in başı bir silah kulesi gibi döndü.

Faith omuz silkti. "Haklısın. Bunu ondan saklamamalıyız. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Will itiraf edip etmemeyi tartıştı. "Hapishanede kendinden çok emin görünüyordun. Amanda ile aynı fikirde olduğunu söylemiştin."

"Evet, dokuz sonra uyanık kalamayan biri için çok fazla saçmalıyorum." Telefonu tekrar çaldı. Ve tekrar. Ve yine. Mesajı açtı. "Amanda. Nesbitt'in yazışmalarından hâlâ haber yok, dolayısıyla ona gazete makalelerini gönderen *arkadaşından* da haber yok. Sara, Alexandra McAllister'in n incelemesine yeni başladı. Amanda, Lena hakkında onu bilgilendirmemizi istiyor. Mandy, hatırlatma için teşekkürler. Sana ne olduğunu söylemek hiç aklıma gelmemişti."

Will, kızın daha ölçülü bir yanıt olduğunu varsaydığı şeyi yazarken gagalamalarını duydu.

Faith, "Cidden, Sara'ya söylemelisin. Zaten benzin almak için durmamız gerekiyor. Sizi yalnız bırakmak için dkknın içinde bekleyeceğim."

Will gözlerini önündeki yola dikti. Faith'in bu konuyu kapatmayacağını biliyordu. "Ona çoktan söyledim."

Faith telefonunun köşesini yavaşça alnına bastırdı. Gözleri sıkıca kapandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ayrılmadan önce onu banyodan aradım."

"ok teşekkürler Will. Bana çok kızacak. Hangi -" Faith iini çekti. "Tamam, evet, ne düşündüğünü anlayabiliyorum. *Sana* kızacaktı ve sen onun erkek arkadaşısın, bu yüzden ona sylemeliydin, ki söyledin ve ben onun arkadaşıyım, bu yüzden ona söylemediğim için suç bende, ama Tanrım, bu sağlıklı ilişki işi çok zor. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Will bir şey yaptığından emin değildi.

"şu anda ondan özür diliyorum." Faith telefonuna bir şeyler yazarken konuştu. "Senin ona söylediğini bilmeden önce benim ona söylememi istediğini söylersen bana çok yardımcı olursun."

"Gerçek bu."

"Nick'in Nesbitt'i hırpalamasını sorun etmiyoruz, değil mi?"

Will konunun aniden değişmesiyle boğuştu. Nick'in patlamasını neredeyse unutmuştu. Will tehditkâr bir tavır takınmanın en büyük savunucularındandı ama bir şüphelinin üzerine ellerini koymak sınırı açmak demekti. "Hayır, bunu kabul etmiyoruz."

"Bu berbat bir şey, çünkü Nick'i desteklememiz gerekiyor ki ihtiyacımız olduğunda o da bizi desteklesin - böyle bir şey yapacağımızdan değil ama zaten berbat olan bir günde bir başka berbat şey daha."

Telefonunu bardak tutucusuna bıraktı.

"Bu ölü kadınlar hakkında gazete makalelerinden daha fazlasına ihtiyacım var. Arkadaşlık uygulamalarına girmişler mi? Sosyal medyadaki varlıkları nasıldı? Ofiste mi yoksa evde mi çalışıyorlardı? Dava dosyalarına, adli tıp raporlarına, fotoğraflara, tanık ifadelerine, olay yeri çizimlerine, toksikoloji raporlarına ihtiyacım var. Elimdeki tek şey sekiz kadının ormanda bulunduğu ve Amanda'nın orman konusunda haklı olduğu. Pencereden dışarı bak. Georgia'da biri ölürken nasıl olur da ormanda olmaz?"

Will neredeyse bir saattir pencereden dışarı bakıyordu. Faith kadar ikna olmamıştı. Birisi bu cesetlerde bir düzen görüyordu. Bu kişi hayatının son sekiz yılını onları izlemeye adanmıştı. Takıntılı değilsen bunu yapmazsın. Will, bu saplantının kökenini bulmanın pek çok soruyu yanıtlayacağını içinden hissediyordu.

Dedi ki, "Eğer tüm farklı yetki alanlarına ulaşırsak, birileri konuşacaktır. Kendiniz söylediniz. Polisler şirret dedikoduculardır. Olası bir seri katile baktığımızın duyulmasını istiyor muyuz?"

Faith telefonunun çalmasıyla cevap vermekten kurtuldu. Sonra tekrar çaldı. Mesajı okuyunca inledi. "Amanda Sara ile olan ilişkini Lena ile bağlantı kurmak için kullanmanı istiyor."

Will kaşlarının çatıldığını hissetti. Sara, Jeffrey'nin cinayeti için Lena'yı suçladı. Lena'ya bağlanmasının tek yolu bir beyzbol sopasıydı.

"O bir pedofil, değil mi?" Faith tekrar Daryl Nesbitt'e dönmüştü. "Yani bir yanım, evet Nick, devam et ve onun ağzını kır diyor. Sonra bir yanım da diyor ki, onun hâlâ hakları var. Anayasa'ya yemin ettik, doğru hissettiğimiz şeylere değil. Ve Nesbitt hala bir . Ve muhtemelen çocukken tacize uğramış, bu da var."

Will onun son cümlesinin beyninde bir kompartımanda dönüp durmasına izin verdi. "Çocuk istismarı ile çocukluktan çıkma arasında bir nedensellik olduğundan değil. Bir pedofil," dedi Faith, muhtemelen kiminle konuştuğunu hatırlayarak. "Yani, birincisi, eğer bir pedofil olsaydı dünya pedofillerle dolu olurdu.

çocukluk istismarı temel nedendi. İkincisi, bir araştırmacıyla konuşan herhangi bir pedofil muhtemelen hapisanede olacaktır ve hapisane nüfusunun çoğunluğu boktan bir çocukluk geçirmiştir. Bir psikopat değilseniz, bu hapse girmenin bir tür ön koşuludur." Yine kendini tersine çevirdi. "Ama aptallığı da göz ardı edemezsiniz. İyi ailelerden gelen pek çok aptalı tutukladım."

Will özlemle radyoya baktı.

Telefonu hızlı bir şekilde başladı.

"Amanda, Alexandra McAllister'in adli tıp ön incelemesinin kaza sonucu öldüğünü gösterdiğini söylüyor. Sara şu ana kadar bunu çürütecek bir şey bulamadı. Hâlâ arıyor, ama bu formalite icabı gibi görünüyor." Faith telefonundan başını kaldırdı. "Sara ne zaman formalite icabı bir şey yaptı ki?"

Will'in aklına birkaç kez geliyordu ama paylaşmayacaktı. "Eğer McAllister öldürülmediyse, o zaman belki de gazete haberleri rastlantısaldır ve bu boşa kürek çekmektir."

"Elimizde hala Nesbitt'in Lena'ya yönelik iddiaları var ve ikimiz de muhtemelen doğru olduğunu biliyoruz çünkü o kirli bir polis ve insanlara komplo kurmak için kirli polis işleri yapıyor."

Will açık yola baktı. Faith'in köpek boku benzetmesini daha sağlam bir zemine oturtan başka bir Lena girdabının girdabını hissedebiliyordu.

Faith'in telefonundan bir ding sesi daha geldi. "Amanda ve ben aynı dalga boyundayız. "Lena'yla eldivenleri çıkarın." diyor.

Başka bir ding. " harflerle. 'NOT DEFTERLERİNİ İSTİYORUM.' Evet, der." Başka bir ding. "'Nesbitt'e baskı yapmak için işe yarar bir şeyler bulmaya çalış.'" Başka bir ding. "Will'e bir oyun planı olup olmadığını sor."

Faith yine inledi. "Tamam Boomer, bu kadar yeter." Telefonu sessize aldı ve bardak tutucusuna geri yerleştirdi. "Bu seni içten içe öldürüyor mu yoksa?"

GPS çıkışı anons etti. Will, arabayı yavaşlatarak uzak şeride çekti.

Faith, "Sorma cevap vermiyor musun?" diye sormadan önce birkaç saniye geçmesine izin verdi.

Will'in çenesi gerildi. Midesi de öyle. Ve vücudundaki diğer her organı. Faith'le konuşmanın bir yolu olsaydı, ona

hafızasını , seve seve içini dökerdi. "Bunu daraltmak zorunda kalacaksın."

İsteği umduğu kadar zaman kazandırmadı. Faith doğrudan hassas noktaya gitti. "Jeffrey kısmı. Sevdiğim kadın aniden önceki kocasının hayaletiyle uğraşmak zorunda kalsaydı nasıl hissederdim diye düşünüyordum ve bu beni öldürürdü. Beni gerçekten öldürürdü."

Omzunu silkti. GPS ona bir sonraki dönüşü almasını söyledi. Rampaya doğru . Tepede bir çatal görebiliyordu.

Faith, "Sara'ya evlenme etmemenin bir nedeni olduğunu düşündüm, değil mi?" dedi.

Will, GPS'in ona bundan sonra ne yapacağını söylemesini bekledi.

"Polis Kulübü'nün ilk kuralı: cevabını beğenmeyeceğin bir soru sorma." Faith GPS'in sesini kapattı. Sol ve sağın Will için kolay olmadığını biliyordu. Yolun aşağısını işaret etti. "Şu ."

Will o gitti.

"Ne olursa olsun, Sara seni gerçekten seviyor," dedi Faith. "Sana *aşkı*m diyor ve bu kulağa hiç de klişe gelmiyor. Seni gördüğünde gözleri parlıyor. Bu sabah bile. Gerçek bir şiddet olayının ortasında duruyor ve seni görünce, *Titanik*'te Jack'i ilk kez gören Rose gibi gülümsüyor."

Will kaşlarını çatı.

"Tamam, Jack ölür ama ne demek istediğimi anladın. Bu taraftan git." Bir sonraki sapağı işaret etti. "Duke ve adı neydi, *The Notebook*'taki kıza ne dersiniz? Kahretsin, boş ver, ikisi de sonunda ölüyor." Bir sonraki dönüşü işaret etti. "*Hayalet*. Hayır. Patrick Swayze öldürüldü. Patrick Swayze öldürüldü. *The Fault in Our Stars*. *Parlak Yıldız*. *Love Story*- itiraf etmelisin ki, kötü oyunculuğu yüzünden ölmeliydi. Oh-Prences *Gelin*. Westley sadece çoğunlukla ölüydü. Buraya gel."

"Nasıl ."

Faith uzaktaki bir posta kutusunu işaret etti. "Yolun benim tarafımdaki. Üç kırk dokuz."

Will sokağa, komşunun evinin önüne park etti. Lena ve kocası, mahalledeki diğer bütün evlere benzeyen, tek katlı, kahverengi-beyaz bir kulübede yaşıyordu. Bahçede cılız bir ağaç vardı. Tabanının etrafında çiçekler olan bir posta kutusu. Bir de

araba yolu dikti. Lena'nın kocası Jared Long motosikletini kaldırımın karşısına park etmişti. Bahçe hortumunu işlemini sürdürüyordu. Will'in o güne kadar gördüğü en güzel makinelerden biri olan motosikleti yıkamayı yeni bitirdiği belliydi.

Faith "Fuuuhhh..." diye bir ses çıkardı.

"Bu Şef Vintage." Will'in onun motosikletlerle ilgilendiğinden haberi yoktu. "Altı vitesli, Power Plus 105ci, hava soğutmalı V-twin, kapalı devre sıralı-"

"Kapa çeneni."

Will nerede yanlış yaptığını gördü. Faith bisiklete bakmıyordu. Üzerinde sörf şortundan ve günde üç saatini spor salonunda geçiren yirmi beş yaşındaki bir adamın vücudundan başka bir şey olmayan Jared'i süzüyordu.

Will, çocuğun inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu kabul edecek kadar erkekliğine güveniyordu. Güvensizlik, Jared'in Jeffrey Tolliver adındaki inanılmaz yakışıklı biyolojik babasının karbon kopyası olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. Sara'nın kocası, Jared'in kendi oğlu olduğunu öğrenemeden ölmüştü ki bu, çoğunlukla ölü olan Westley açısından bakıldığında Jack ve Rose tipi bir trajediydi.

"Lanet olası Lena." Faith aynaya bakmak için siperliği indirdi. "Bu kaltak Lizzie Borden'ın kişiliğiyle J.Lo'nun hayatını nasıl elde etti?"

Will arabadan indi. Jared'e doğru yürürken telefonunu tekrar kontrol etti. Sara'dan hâlâ mesaj gelmemişti. Gülen yüz yoktu. Kalp yoktu.

Telefonu kapattı.

Will'in yapması gereken bir işi vardı. Her beş dakikada bir durup, aşık bir okul çocuğu gibi telefonunu kontrol edemezdi.

"Hey, dostum, uzun zaman oldu." Jared, Will'i geniş bir sırıtışla selamladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Lena'yı arıyorum." Will omuzlarını dikleştirdi. En azından boyu uzamıştı. "Buralarda mı?"

"Evde. Seni gördüğüme sevindim." Jared onunla sıkıca tokalaştı. Sonra da Will'in omzunu sıvazladı, çünkü anlaşılan küçük Güney kasabalarındaki bütün erkekler birbirlerini köpek gibi sıvazlıyordu. "Sara Teyze bugünlerde nasıl?"

"O-" Will'in ağız çılgınca bir Şey yaptı. "Biz evleniyoruz."

"Vay canına, bu harika dostum. Ona benim olduğumu söyle-" Yüzünü buruşturdu. Faith sapanla Mini'ye geri dönmüştü. Emniyet kemerini çıkarmayı unutmuştu. "Randevu ne zaman?"

"Yakında." Will ter içinde kaldı. Faith'in onu duymamıŐ olmasđ için dua etti. "Kimseye söylemeyeceğiz, tamam mı?"

"Elbette." Jared, Faith yavaŐŐa yanına gelirken ona sıırıttı. "Nasıl gidiyor? Ben Jared, Lena'nın kocasıyım."

"Mitchell. Faith. Bana sadece Faith de." Hakkını yemeyelim, bayılmadı. "Memnun oldum. Jared."

"Sen de." Jared kollarını kavuşturdu. Kasları yanlış Şekilde Şişmişti. ocuk belli ki triseps kasları için Őınav çekmeyi atlıyordu. "Atlanta'dan çok uzaktasınız. Burada bir davanız falan mı var?"

Will Faith'e baktı. Polis beyninin bir kısmı ortaya çıkmıştı. "Lena karakoldan bir ağrı almadı mı?" diye sordu.

"Telefonunu kapattım." Eve doğru başını salladı. Lena'nın mavi Toyota RAV4' garajın önüne burun üstü park edilmişti. "Zavallı Şey son iki saattir uyuyor. Sanki karnında yepyeni bir insan büyütüyor. Bu harika bir Şey."

"MüthiŐ," diye yankılandı Faith. Son yakıŐıklđ adam büyüsü de uçup gitmişti. "Onunla konuşmamız gerek. Onu misin?"

Faith cevap beklemeden dik araba yolundan yukarı çıkmaya başladı. Jared, Will'e sorgulayan bir bakış attı.

Will gülümsemeye çalıştı. Dudaklarının altılı kola paketinin etrafındaki plastik gibi gerildiğini hissetti. Bisikletin yanındaki boş kovayı aldı. Jared'i yola çıkarmak için başını salladı.

Jared, Faith'i takip ederken hortumu omzunun üzerinden attı. Will'e, "Bu Lena'nın davalarından biriyle mi ilgili?" diye sordu.

Will, Jared'in kendi telefonunu kapatmakla ilgili bir Şey söylemediğini fark etti. Lena'nın ekibinin dışında görev yapan motosikletli bir devriyeydi. Lena telefonuna cevap vermediğinde, bir sonraki arama Jared'đ arayacaktı.

Will, "Lena'nın bakış açısına ihtiyacımız var," dedi. "Eminim yardım etmek isteyecektir."

"Onu kızdırma, tamam mı? Şu anda çok hassas. Bebek ve diğer şeyler yüzünden. Son dönemeç onun için gerçekten zor oldu."

Will, Faith'in uzun ve iğrenç bir iç çekiş yaptığını duydu.

Jared'e, "Söz veriyorum onu üzecek bir şey söylemeyeceğim" dedi. "Sağ ol dostum." Bu ihmal yalanı Will'e bir erkeksi okşama daha kazandırdı

omzunda.

Faith'in yanından geçerken Lena'nın RAV4'ünün arka çeyrek paneline dokunduğunu gördü. Sonra Jared'in de aynısını yaptığını gördü. Muhtemelen ikisi de ne yaptıklarının farkında değildi. Kas hafızası devriye görevinden geliyordu. DNA'larını ve parmak izlerini durdurdukları her aracın arkasına bırakmak üzere eğitilmişlerdi, daha sonra bir gözetim zinciri oluşturmak için herhangi birine ihtiyaç duyulursa diye.

Lena bir polis karakolunda çalışıyordu. Arka panelde düzinelerce parmak izi vardı.

Faith ön verandaya doğru ilerlerken, "Bir sürü merdiven var," dedi. Will onun sevinçli ses tonundan, Lena'nın bebek arabasını dik yokuştan yukarı sürüklediğini düşündüğünü tahmin etti. Faith'in bebek arabaları hakkında pek çok düşüncesi vardı.

Will, Jared'in önünden koşmasına izin verdi. Bu adımları bir yıl öncesinden hatırlıyordu. Will gizli çalışıyordu. Kimin evine girdiğini bilmiyordu. Sonra bir tüfek sesi duymuştu. Sonra Lena'yı elleri kan içinde bulmuştu.

Jared ön kapıyı açtı. Will'den kovayı aldı ve hortumun yanına, kapının hemen içine bıraktı. "Lee'ye burada olduğunu söyleyeceğim. Gitmeden önce seni göremezsem, iyi dilerim. İşe gitmeden önce duşa girmem gerek."

"Teşekkürler," dedi Faith.

Will, çim kırpıntılarını evin içine sürükleyen hortuma baktı. Jared her bir ucu üç kez sarmadığı ve bağlantıları birbirine vidalamadığı için hortum çoktan çözülmeye başlamıştı.

"Psst." Faith'in kaşları saç çizgisine yaklaşmıştı.

Will, Lena'nın evinin her santimini incelediğini fark etti. Kamusal alan açık kat planlıydı; oturma odası önde, yemek odası ve mutfak arkada, salona giriş ise bunların arasındaydı. Mutfak dışında her şey çok düzenli görünüyordu.

Will daha önce buradayken olduğu gibi aynı tadilat aşamasında donup kalmıştı. Dolaplar hâlâ boyanmamıştı. Laminat parke kutuları hâlâ döşenmeyi bekliyordu. En azından musluğun altındaki kovanın yerini gerçek bir lavabo almıştı.

Will kendine küçük bir tatmin duygusu verdi. Jeffrey Tolliver'ın inşaat projelerini çabucak bitirmeyen bir adam olduğunu anlamıştı. Buna karşılık Will, son çivi deliği de kapatılana ve üçüncü kat boya yapılanaya kadar uyumayacaktı.

"Psst." Faith yine iş başındaydı. Lena'nın başka bir kadını dudaklarından öpüyormuş gibi görünen bir fotoğrafa doğru başıyla işaret etti.

Will, "Sibyl, ikiz kardeşi. Birkaç yıl önce öldü." Faith hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Will?" Lena koridorda ilerliyordu. Ellerini denge için duvara dayamıştı. Normalde çok minyon bir kadındı ama hamilelik yüzünü yuvarlaklaştırmış ve koyu kahverengi saçlarındaki parlaklığın bir kısmını almıştı. Jared zor bir evre olduğu konusunda haklıydı. Lena'nın normalde açık kahverengi olan teni çorap rengindeydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bitkin görünüyor. Onda sefaletten başka hiçbir şey parıltamıyordu. Karnındaki şişlik, Will'e pipetin içine tıkkıştırılmış bir beyzbol topunu hatırlatıyordu.

"Vay canına," dedi Faith. "Çok ! Her an doğurabilirsin."

Nedense Lena dehşetle baktı. "Gelecek ay."

"Ah." Faith kelimeye biraz boşluk bıraktı. "Çok düşük taşıyorsun. İkiz mi?"

"Hayır, sadece bir tane." Lena, Will'e tam olarak anlayamadığı paniklemiş bir bakış attı. Ellerini, korkmuş bir köpeği sakinleştirir gibi karnının üzerinde gezdiriyordu. Faith'e, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Faith Mitchell, Will'in ortağım." Faith, Lena'nın elini kuvvetle sıktı. "Hemen için özür dilerim. de iki çocuğum var. Hamile olmayı çok sevdim."

Tamam, yani Lena'yla taşak geçiyordu.

"Bir ay daha mı demiştin?" Faith'in sesi sahte bir coşkuyla doluydu. "Bu çok kırılgan bir zaman. Tüm hayatınız sonsuza dek değişmeden hemen önce. Benim ilk çocuğumun doğum tarihi iki hafta geçmişti. Patlayacağımı sandım. Acıyı unuttuğunu söylerler ama

Tanrım, masa testeresinin üzerinde oturmak gibiydi. Umarım Jared sarılmayı seviyordur."

Faith güldü. Lena güldü. İçlerinden sadece biri ciddiye.

Will, "Oturalım mı?" diye önerdi.

Lena kanepeye doğru ilerlerken rahatlamış görünüyordu.

Faith, "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sormak için son saniyeye kadar bekledi.

Lena oturmakla ayakta durmak arasında bocaladı.

"Ben bakarım." Will, yüz ifadesinin Faith'e bu işi bırakması gerektiğini anlattığını umuyordu.

Öyle olmadı.

Will mutfağa girerken gevezelik etmeye devam etti.

Dolabın içinde kolayca bir bardak buldu çünkü kapaklar buzdolabının üstüne yığılmıştı. Musluğu açtı. Yerlerin süpürüldüğü belliydi ama ayakkabılarının tabanlarına kumlar batıyordu. Harç. Alt zeminde fayansların söküldüğü yerlerde oyuklar vardı. Zemini düzgün yapmak mantıklıydı, özellikle de bir bebek doğacakken. Will, Emma ile tenis topunu ileri geri yuvarlayana kadar uzun ve düz bir yüzeye sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti; bu oyun iki yaşındaki çocuğun beş saat boyunca oynayabileceği bir oyundu.

"Ve Beyoncé," diyordu Faith. "Bebeklik kilolarını vermesi tam altı ayını aldı. Onca kaynağa sahip birinin daha hızlı vereceğini düşünürsünüz."

Will kanepeye doğru yürürken kaşlarını çatarak Faith'i uyardı. Lena'ya bir bardak su uzattı. Buna daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ona, "Grant County'deki davalarınızdan biriyle ilgili bazı sorularımız var" dedi.

"Grant County mi?" Lena bu ayrıntıya şaşırılmış görünüyordu.

"Bunun geçen ayki uyuşturucu baskınıyla ilgili olduğunu sanıyordum."

Will, Faith'in olayı araştırmak için zihnine bir not aldığını görebiliyordu.

Lena'nın karşısına otururken kravatını düzeltti. "Hayır, bu sekiz yıl önceydi. Bir adamın adı-"

"Daryl Nesbitt."

Will, Lena'nın bunu çözmüş olmasına şaşırmamıştı. Dava kolayca unutulacak türden değildi.

Lena, "Yalancı pedofil şimdi ne diyor?" diye sordu.

Faith çantasında not defterini arıyormuş gibi yaptı.

Lena, Will'le konuştu. "Nesbitt davayı yeniden açman için sana baskı mı yapmaya çalışıyor?"

Will, "Bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

"Çünkü onun yaptığı şey *bu*. Açılarla çalışır. İnsanları manipüle ediyor. Adam bir kaşık." Lena bardağı sehpanın üzerine koymakta zorlandı. Midesi engel oluyordu.

Will onun için yaptı.

"Teşekkürler." Uzun bir nefes vererek arkasına yaslandı. Ellerini karnına dayadı. "Nesbitt iki kez temyize gitti. İkisi de başarısız oldu. Sonra Jeffrey'nin mirasına dava açtı. Jeffrey'nin ölümünün üzerinden üç ay bile geçmemişti. Nesbitt'i satın almak için perde arkasında birlikte çalıştım. Sara o zamanlar enkaz halindeydi. Hepimiz öyleydik."

"Onu satın .'" Faith defterini ve kalemmini hazırlamıştı. Sonunda oyuna dahil olmuştu. "Ne oldu?"

Lena, "Nesbitt ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu. Engelli oluşu ZEKASINI çarpıttı. Sonra bir gardiyanı öldürmeye teşebbüs etti ve dört ayak üstüne düştü."

Georgia Teşhis ve Sınıflandırma Eyalet Hapishanesi'nin mahkumları tesislere atamak için kullandığı derecelendirme sisteminden bahsediyordu. Çoğunlukla bir puan sizi asgari güvenli bir yere yerleştiriyordu. Çoğunlukla dört ise kapalı ya da maksimum güvenlik anlamına geliyordu. PULHESDWIT'in ilk bölümü fiziksel durumu sıralıyordu: üst ve alt vücut gücü, işitme ve görme. İkinci bölüm ise işin özüne iniyordu: mahkumiyet, psikiyatrik geçmiş, engellilik, çalışma yeteneği, bozulma, taşınabilirlik. Nesbitt, ampütasyonu nedeniyle bir eksiklikle başlamıştı, ancak sistemde bir miktar boşluk vardı. Cinayete teşebbüs ona en yüksek kartı çekecekti.

Lena, "GBI'ı bu işe nasıl dahil edeceğine bulmasına şaşırmadım. Nesbitt sistemi nasıl çalıştıracağını biliyor. Kamu davası onun hapishane tatili kazanma yoluydu. Eyalet, duruşma boyunca onun zavallı kışını depolamamız için bize para ödedi. Her duruşma ya da hareket olduğunda nakil masraflarını karşılamak istemediler."

Faith, "Peki, Nesbitt'i nasıl satın aldınız?" diye sordu.

"Frank Wallace, Jeffrey'den sonra geçici şefi, doğrudan savcılığa gitti. Nesbitt'i hapisanemizde istemiyorduk. Bir kaşık olmasının yanı sıra, sinirlerimizi bozuyordu. Benim hakkımda, Jeffrey hakkında çenesini kapatmıyordu. Sanki birinin onu dışarı çıkarmasını istiyor gibiydi."

Will, onun bu konuda bir şeyler yaptığı kısma gelmesini bekledi.

Lena, "Savcı, valilik makamını olaya dahil etmeyi başardı.

Ölü bir polisin dul eşi taciz edildiğinde, insanlar telefonlarınıza geri dönüyor. Duruşmanın başlayacağı gün, Nesbitt'in orta güvenlikli olarak yeniden sınıflandırılması karşılığında davadan vazgeçmesini sağladık. Vali . GDOC . Yargıç davayı reddetti."

Will çenesini ovuşturdu. Lena'nın yalancı olduğuna inanmaya meyilliydi ama Sara somut, kanıtlanabilir ayrıntılar veriyordu. Sara ilk telefon görüşmelerinde bunların hiçbirinden bahsetmemişti. Yine de, bir dakikadan kısa bir süre içinde aktarılacak çok fazla bilgi vardı.

Lena, Will'in düşüncelerini anlamış gibiydi. "Sara perde arkasında neler olduğunu bilmiyordu. Dediğim gibi, o zamanlar enkaz halindeydi. Nesbitt'in davayı kaybedeceğine hiç şüphe yok. Elinde ne kanıt ne de tanık vardı. Avukat bulabilmesine şaşırdım ama bir yerden para alıyordu. Bana kalsaydı, Nesbitt'le mezara kadar savaşırdım, ama Sara başını zar zor tutabiliyordu. Frank ve ben konuda konuştuk. Jeffrey Sara'yla ilgilenmemizi isterdi. Biz de Sara'nın icabına baktık."

Will ensesinde bir gıdıklanma hissetti. Lena'nın nasıl çalıştığını biliyordu. Mantıklı, neredeyse şefkatli davranıyordu ama tarih ona bu duyguların uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Faith, "Bazen mahkumlar ceza davaları hakkında bilgi almak için hukuk davası açarlar. Bu onlara tanıkların ifadesini kayıtlara geçirme şansı veriyor. Dava dosyalarını ve kurum içi raporları celp edebilirler. Defterlerinizi de alabilirler." "Evet," dedi

Lena. "Alabilirler."

Ses tonunda ince bir değişim vardı. Will, Lena'nın anteninin yükseldiğini görebiliyordu.

Faith'in de bunu anladığı belliydi. Yaklaşımını değiştirdi. "Nesbitt neden orta güvenlik yerine

minimum?"

"En az cezayı almasına imkan yok. Ceketinde bir astsubayı öldürmeye teşebbüs suçu varken olmaz." Lena omuz silktili. "Dediğim gibi, adam sistemi biliyor. Ve uzun vadeli oynuyor. Bulunduğu yerde olmak için fazla zeki. Onu çocuk pornosundan yakaladığımız için şanslıyız."

Faith, "Bu konuda-" dedi.

"Eğer bana bilgisayar hakkında soru soracaksanız, ilk raporumun, ifadelerimin ve duruşmadaki yeminli ifademim arkasındayım. Masanın çekmecelerinde silah arıyordum. Yanlışlıkla dizüstü bilgisayara çarptım. Ekranda birkaç çıplak çocuk fotoğrafı gördüm. Temyiz mahkemesi tutanaklarını okuyabilirsiniz. Yargıçlar oybirliğiyle karar verdiler. Doğruyu söylediğime dair hiçbir şüphe olmadığını söylediler."

Karşısında oturan Will, onun yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordu ama Lena'nın dürüst olduğundan yüzde yüz emin olduğunu hissediyordu. Bu da Lena Adams olmanın pek çok ikileminden biriydi. O her zaman kendi kendinin kurbanıydı.

Faith, "Buraya pornoğu nasıl bulduğunuzu sorgulamak için gelmedik," diye yalan söyledi. "Asıl soruşturmaya bakmak istiyoruz. Dosyalarınız ya da davayla ilgili not defterleriniz yanınızda mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Faith yankılandı, çünkü polisler defterlerinden kurtulmazlardı. Will'inkiler tavan arasında saklanıyordu. Faith kendininkileri annesinin evinde, annesinin Atlanta Polis Departmanı'na ilk katıldığı 1970'lerden beri tuttuğu defterlerin yanında saklıyordu. Bir davanın ne zaman geri sizi kışınızdan ısıracığını bilemezsiniz.

Lena, "Macon'a taşınmadan önce tüm defterlerimi parçaladım" dedi.

"Parçalanmış mı?" Faith ve Will aynı kelimeyi aynı şaşkınlıkla söylediler.

"Evet, her şeyi geride bırakmak istedim." Will'e göz kırptı. "Yeni bir başlangıç."

Lena'nın neden yeni bir başlangıç yapmak istediğini biliyordu. Ayaklarınız yanmadan önce yakabileceğiniz çok fazla köprü vardı. Will araştırdığında Grant County kuvvetleri zehirliydi. Lena, Macon bu kokuyu almadığı için şanslıydı.

Ama defterlerini parçalamak yeni bir başlangıç değildi. Muhtemelen suçlayıcı kanıtları yok etmekte.

Faith, "Onları tam olarak ne zaman parçaladın?"

diye sordu. "Tam olarak mı?" Lena başını salladı.

"Hatırlamıyorum." Faith, "Hukuk davasından önce miydi, sonra mı?" diye sordu.

"Daha önce olabilir miydi? Ya da olmayabilir mi?" Lena başını sallamaya devam etti ama sinsi gülümsemesi oyundan zevk aldığını gösteriyordu. "Nasıl olduğunu bilirsin, Faith. Hamilelik beyni. Şu anda sisler içindeyim."

Faith başını salladı ama onaylamadı. Lena onu . Artık rol yapmaya gerek yoktu.

Faith, "Nesbitt, hukuk davasının bir parçası olarak defterlerinizi mahkemeye sunacaktı." dedi.

"Eminim öyledir," dedi Lena. "Tüm resmi raporlarım istasyondaki ana bilgisayardaydı."

"Ancak, defterlerinizde temel dokümantasyon bulunacaktır."

"Doğru."

"Defterleriniz aynı zamanda tuhaf görünen ancak raporunuza girecek kadar temeli olmayan her şeyi kaydettiğiniz yerdir."

"Doğru."

"Ama defterleriniz gitmiş."

"Parçalanmış." Artık gülümsemesini gizlemeye çalışmıyordu. Gerçek Lena sonunda dışarı çıktığı için mutlu görünüyordu. "Bugün GBI için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Faith'in gözleri kısıldı. O kadar kolay pes etmeyecekti. "Rebecca Caterino. Onu hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz." Lena bir esnemeyi bastırdı. "Kusura , gerçekten çok yorgunum." "Bu çok uzun sürmeyecek." Faith gözleriyle Lena'nın

bir detay için defter. "Beckey Caterino'ya yapılan saldırılar için Nesbitt'e bakıyordunuz ve ..."

"Leslie Truong," dedi Lena, Grant County'deki ikinci kurbanın adını vererek. "İyi bir çocuktur. İkisi hakkında bunu hatırlıyorum. İkisi de onur listesindeydi. İkisi de çok sevilirdi ama pek popüler değillerdi. Kız kardeşim de öğretmenlik yapardı, ki bu alışılmadık bir şey değildi. Sibyl o zamanlar bölümün en alt kademesindeydi. Organik Kimya zorunlu bir dersti. Sanırım Leslie'nin

sürekli erkek arkadaşı vardı. Beckey bir yıl kadar önce bir kız arkadaşından ayrılmıştı ama arkadaşlarının söylediğine göre kimseyle çıkmamış ya da takılmamıştı."

Will, Lena'nın görüş alanını takip etti. Kız kardeşinin fotoğrafına bakıyordu. Kız arkadaşını öperken Sibyl'in gözleri kapalıydı. Çok mutlu görünüyordu. İkizler aynı Latin özellikleri paylaşıyordu. Burunlarının kenarlarındaki benlere varıncaya kadar birbirlerinin aynısıydılar. Lena kız kardeşi öldüğünde bir parçasını kaybetmiş gibi hissetmiş olmalıydı.

Lena, "Bu çok gülünç, çünkü o dönemle ilgili en çok hatırladığım şey Sibyl'e kızgın olduğumdu. İnsanların onun eşcinsel olduğunu öğrenmesinden gerçekten endişeleniyordum. Şimdi ise 'kimin umurunda' diye düşünüyorum. Yani, gerçekten. Karnımda büyüyen bu bebek için tek istediğim onun sağlıklı ve mutlu olması."

Faith sormadan önce ona biraz zaman tanıdı, "Sibyl için endişelendiğini söylemiştin. Beckey ile ilişkisi var mıydı?"

"Oh, kesinlikle hayır. Sibyl kendini Nan'a yüzde yüz adamıştı." Lena itiraf etti, "Eşcinsel meselesi benim takıntımdı. Polis olunca nasıl olduğunu bilirsin. Ve bir kadın. Hâlâ tazeydim, Jared'in şimdikinden bir yaş daha gençtim. Frank ve Matt, onlar iki kıdemli dedektifti. Eski . Eşlerini aldatmadıkları, çocuklarını terk etmedikleri ya da iş içmedikleri sürece çok muhafazakârlardı. Sibyl'i öğrenirlerse beni kabul etmezler diye . Çok gençtim. İnsanların beni kabul etmesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Şimdi, *seni kabul etmediğim için endişelenmelisin.*"

Will onun çemberi kapattığını söylemedi. Artık defterleri konusunu kapattıklarına göre, değişken Lena tekrar değişmişti.

"Hatırladığım tek şey Jeffrey'nin Truong'un annesiyle çok konuştuğu. İnsanlarla arası iyiydi. Merhametliydi. Sabırlıydı. Ondan resmi raporlara pek çok tesadüfi bilgi aldı."

Will, Faith'in bu bilginin Lena'nın parçalanmış defterlerinde olduğuyla ilgili özlü bir şeyler söylemesini bekledi ama Faith onun konuşmaya devam etmesine izin verecek kadar sağduyuluydu.

"Jeffrey insanların ona güvenmesini sağlamakta harikaydı." Lena üzüntüden kurtulmak istercesine başını salladı. "Her neyse, Caterino saldırıya uğramadan bir hafta kadar önce Leslie telaş içinde annesini aramıştı. Oda arkadaşlarının ondan çaldığını düşünmüş. Bu mümkün, ama çalmak ev arkadaşlarıyla yaşarken olan bir şey, o yüzden bir anlamı olup olmadığını kim bilebilir."

Faith, "Leslie'nin çalındığını düşündüğü belirli bir şey var mıydı, yoksa pek çok şey mi kaybolmuştu?" diye sordu.

"Emin değilim."

"Peki ya Rebecca Caterino? Bir şey kaçırıyor muydu?" "Belki mi?

Belki de değil?" Lena soruyu omuz silkerek geçiştirdi. "Özür dilerim. Sekiz yıl uzun bir süre."

"Doğru." Faith, "*İşte bu yüzden defterlerini saklıyorsun,*" der gibi bir bakışla Will'i süzdü.

Lena bu bakışı yakalamıştı. "Elimizde ne olduğunu düşünürsek, yapışkan parmaklı bir oda arkadaşı öncelikli değildi."

Faith, "Caterino davasının ne zaman bir soruşturmaya dönüştüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti, defterinde yer alacak başka bir olay dönüşü. "Jeffrey başından beri bunun doğru gelmediğini söyleyip duruyordu. Birlikte çalıştığım en iyi polisti. Bir şeyin doğru olmadığını söylediğinde onu dinlerdiniz."

"Caterino için de aynı şekilde mi hissettin?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar pek çok şey hakkında çok aptaldım. Frank'e yüklemek istemiyorum ama sürekli 'ırksal profillemenin bir sebebi vardır' gibi saçma sapan şeyler söylüyordu. Yani bunu yüzüme karşı söylerdi. *Benim* ." Lena kahverengi yüzünü işaret etti. "Bir başka klasiği de 'Kadının gerçekten uğradığı bir tecavüz vakasını hiç soruşturmadım' derdi."

Faith dehşete düşmüş görünüyordu.

"Değil mi?" Lena dedi ki. "Dostum, istatistiksel olarak bu nasıl mümkün olabilir? Her yıl yaklaşık iki bin kız öğrencinin kayıt yaptırdığı bir üniversite kentinde çalışıyorsunuz ve otuz meslek hayatınız boyunca hiçbir kadının tecavüze uğramadığını mı söylüyorsunuz?"

Faith Lena'yı tekrar dürttü, "Jeffrey'nin Caterino konusunda haklı olduğuna inanmana ne oldu?"

"Leslie Truong," dedi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç davalardan biriydi. Ben de altı katı büyüklüğünde ve iğrenç derecede kötü adamlarla dolu bir şehirde cinsel suçlar bölümünün başındayım."

Faith, "Uyuşturucu ekibine atandığını sanıyordum?" diye sordu.

"Naklimi istedim." Lena karnını ovuşturdu. "Yapabileceğimi hissettim

saldırı mağdurlarına daha fazla destek vermelidir."

"Evet," dedi Faith. "Hamilelik insanı gerçekten de kadınsı yönüyle temasa geçiriyor."

"Belki." Lena alaycılığın farkındaydı ama omuz silkti. "Yedi yıl önce tecavüze uğradım. Ve şimdi, bir kızım olacak. Dünyayı küçük kızım için kolaylaştıramam ama daha güvenli hale getirmeye çalışabilirim."

Will, Faith'in boğazının çalıştığını gördü. Bu, Lena'nın biriydi: Yumruğunu bile kaldırmadan bir darbe indirmişti.

Lena, "Her neyse, bu kadar yolu benim hayat felsefemi öğrenmek için gelmedin. Rebecca Caterino ve Leslie Truong'a olanlardan Nesbitt'in sorumlu olduğunu düşünüp düşünmediğimi bilmek ister misin?

Kesinlikle. Bunu kanıtlayabilir miyim? Asla kanıtlayamazsın. Neden onun düşünüyorum? Çünkü Nesbitt hapse girince durdu. Bu konuda size söyleyebileceğim tek şey bu."

Faith sessizleşmişti, bu yüzden Will sözü devraldı ve sordu: "Ya daha fazla vaka varsa? Daha fazla kurban?"

Lena kuşkuyla baktı. "Grant County'de değil. Nesbitt'in bir imzası vardı. Onu bir daha hiç görmedik. Ve siz sormadan söyleyeyim, Jeffrey kaçırdığımız başka bir kurban olmadığından emin olmak için sadece Grant'ta değil, çevre ilçelerde de son beş yıllık davaları bizzat incelememi istedi."

Will bunun iyi bir polislik olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Lena'ya, "Nesbitt bizi, o hapse girdiğinden beri meydana gelen sekiz vakaya daha yönlendirdi. Birbirleriyle bağlantılı olduklarını düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Güldü. "Peki. Ve sen de bir infaz koruma memurunu öldürmeye çalışan bir pedofile inanacaksın çünkü...?"

Faith, "Nesbitt sadece çocuk pornosundan hüküm giydi. Caterino ve Truong davaları teknik olarak hala çözülemedi."

"Bu bir dava ile ilgili değil. Bu, Nesbitt'in Jeffrey'nin itibarının peşine düşmesiyle ilgili." Lena Will'i inceledi. Kaşları kalkıktı. Will onun ani paranoyasını, soruyu sormadan yarım saniye önce anlamıştı. "Bunu sana Sara mı yaptırdı?"

Will boğazını temizledi. Ona Sara hakkında herhangi bir bilgi vermeyecekti. "Alakası yok."

"Cehenneme
kadar yolu var."

"Lena-"

"Şimdi anlıyorum. Önceden biraz yavaşım ama-" Lena'nın kahkahası keskindi ve bu şekilde tekrar döndü. "Tanrım, uzun bir oyun oynamaktan bahsediyoruz. Sara zayıf bir nokta bulunduğunu düşünüyor, değil mi? İkiniz de Nesbitt konusunda beni sıkıştırmak için buradasınız. Bu yüzden defterlerimi istiyorsunuz. Başımı belaya sokacak bir şey yazacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsunuz."

Faith tekrar devraldı. "Buradayız çünkü bir dizi olayı araştırıyoruz-"

"Mitchell," dedi Lena, sanki yeni tanışmışlar gibi. "Siz ikiniz ne zamandır ortaksınız?"

Faith cevap vermedi.

"Onun için adam öldürürdün, değil mi?" Lena cevabı zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Sara bunun nasıl bir şey olduğunu anladığını sanıyor ama o bir polis değil. Kötü adamlar, patronlar, haydutlar, suçlular, siviller ve hatta kurbanlar, yaptıkları her şey, aldıkları her nefes, seni gaza getirmek içindir. Ve sonra biri sizi incitir ya da daha kötüsü ortağınızı incitir ve siz kendinizi toparlayamazsınız. İntikam sizi hangi yöne yönlendirirse o yöne doğru ateş edersiniz."

Faith, "İşin sırrı ilk etapta kimsenin zarar görmesine izin vermemekte" dedi.

"Bunun o kadar kolay olmadığını biliyorsun," dedi Lena. "Sana tavsiyede bulunmaya çalışıyorum çünkü Sara parmaklarını her şıklattığında Jeffrey'nin zıplamasını izledim ve bu onun ölümüyle sonuçlandı."

Will çenesini ovuşturdu. Kırmızı bulutların görüşünün köşelerine yaklaştığını görebiliyordu.

Faith, "Bu hafızanın doğru olduğundan emin değilim," dedi. Lena onu görmezden gelerek Will'e, "Hadi ama dostum. Biraz taşaklı ol. Sara, Nesbitt'seninle uğraşmak için kullanıyor."

"Pekâlâ." Faith not defterini çantasına soktu. "Gitme zamanı." Lena sırtıttı. "Sara'nın hakkını vermeliyim. Çok sıkı bir kız gibi- ama o iğrenç kaltağın Venüs sinek kapanı gibi amcığı var."

Will'in yumrukları sıkıldı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Arkanı kolla," dedi Lena. "Sen de en az Jeffrey kadar körsün."

Will o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi arkaya sürtündü.

"Tamam." Faith de ayağa kalkmıştı. "Hamile kadının suratına yumruk atacak biri varsa o da ben olacağım."

"İkinizin de gitmesi gerekiyor." Jared, Lena'nın arkasında belirdi. Koridordan dinliyor olmalıydı. Üzerinde üniforması vardı. Elini silahının kabzasına dayamıştı. "Şimdi."

Will ceketini geri attı. Onun da bir silahı vardı.

"Tanrım! Tamam, gidiyoruz." Faith, Will'i kapıya doğru iterken elini koluna doladı. "Hadi gidelim."

Will onun kendisini hareket ettirmesine izin verdi ama bunun tek nedeni alternatifinin kan dökülmesiyle sonuçlanacağını biliyor olmasıydı.

Jared, "Sara Teyze'ye tebriklerimi ilet" dedi.

Will'in elleri Jared'in yüzündeki alaycı ifadeyi dağıtmak için kaşınıyordu. Faith onu kapıdan çıkarmak için tekrar itmek zorunda kaldı, sonra da merdivenlerden indi. Will, Jared'a ters ters baktı. Çocuğu tek eliyle yere serebilirdi.

"Mitchell." Lena kocasının arkasındaki kapı aralığında durdu. "Önemli bir şey hatırlarsam sana haber veririm. Hafızamı tazeleyecek defterlerimin çok kötü."

"Aman Tanrım," diye inledi Faith. "Kapa çeneni."

Will onun elinin sırtına bastırdığını hissetti. Faith'in onu garaj yolundan aşağıya, kaldırıma kadar götürmesine izin verdi. Yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Onun binmesini bekledi. Direksiyonun başına geçti. Vitesi boşa aldı. Geniş bir U dönüşü yaparken Mini'nin lastikleri Lena ve Jared'in ön bahçesinin büyük bir bölümünü kazdı.

"Siktiğimin orospu çocuğu!" Faith iki eliyle direksiyon simidini boğdu. "O kaltaktan çok nefret ediyorum. Yani, cidden. Nefret fiziksel olarak kanımdaki oksijeni emiyor."

Will yumruklarına baktı. Şu anda o kadar öfkeliydi ki zar zor görebiliyordu. O lanet çocuk. Ve Lena. Özellikle de Lena. Will daha önce hiçbir kadına vurmamıştı. Eski karısı peşini bırakmadığında bile kontrolünü tamamen kaybetmemişti. Şimdi, geri dönüp Sara'nın adını Lena'nın o pis ağzından almamak için tüm disiplinini kullanması gerekiyordu.

Faith, "Tamam, derin nefes al. Bunu atlatalım."

Will bunu atlatamayacaktı. Birinin canını yakana kadar değil. Faith, "Derin bir nefes daha," diye ikna etti.

Will tırnaklarının avuçlarına battığını hissedebiliyordu. Zaman aşımına uğraması gereken şüphelilerden biri değildi.

"Tamam," dedi Faith'in ses tonundan devam etmeye hazır olduğu anlaşılıyordu. "Orada başardıklarımıza odaklanalım. İşler çığırından çıkmadan önce Scooby-Doo'ya iki yeni ayrıntı vermeyi başardık."

Will dişlerini sıktı. Detaylar umurunda bile değildi.

Faith, "Birincisi, Nesbitt'e avukat tutması için parayı kim verdi? Kimse ölü bir polisin karısını şartlı olarak dava etmez."

Will, Lena'nın kurtarıcı bir olduğunu düşünerek aptallık etmişti. Onda iyi olan hiçbir şey yoktu. Onu bir tirbuşona çevirmişti ve o bunun geldiğini bile görememişti.

"İki numara," dedi Faith, onun öfkesine aldırmadan. "Truong'un annesi kızının oda arkadaşlarının kendisinden çaldığını düşündüğünü bildirdi. Bu kötü adamın bir ödöl alması olabilir."

Will yumruğunu daha sıkı sıktı. Bir şeyleri kırmak istiyordu. Bir şeye zarar vermek. Bir şeyi öldürmek.

"Nesbitt'in makalelerindeki kadınların-" "Tanrım, Faith!" Will patladı.

"Bunun amacı ne?"

Amanda içeri girmeden önce bize söyledi. McAllister'in ölümü kazaymış. Hırsız oda arkadaşları ve ambulans kovalayan biri ipucu değil. Orman konusunda da haklısın. Orman her yerdedir."

Faith dudaklarını büzdü.

"Ne var, Faith? Bunu konuşmanın ne anlamı var ki? Bunlardan herhangi biri?"

Hiçbir şey söylemedi.

Will, Lena'nın evinden çıktıklarından beri emniyet kemeri ziline çaldığını fark etti. Kemerı çekti. Kayış sıkıştı. Çekti.

Daha sert. "Bu saçmalık, olan bu. hepsi saçmalık çünkü Sara söyledi. Amanda . Sen . Lena yalan söylüyor, Nesbitt yalan söylüyor ve-"

Will kemeri bağlayamadı. Çanlar kulaklarında demiryolu çivisi gibiydi.

Dedi ki, "Burada bir şey yok, değil mi? Lena bize bir bok vermedi, tıpkı söylediğin gibi. Bana cevap verecek misin? Verecek misin?"

"Evet."

"Evet," diye tekrarladı. "Bu da demek oluyor ki bütün günümüzü boşa harcadık. Lanet bir sübyancıyı dinleyerek. Nefret dolu, yalancı bir kaltağı dinleyerek. Ve ölmek, çünkü, evet, Faith, işte sorunun cevabı: Lanet olsun, evet, Jeffrey kısmı beni kesinlikle öldürüyor. Ve hepsi benim hatam, çünkü Amanda Sara'ya söylemek için beklemekte haklıydı. Ama ben onu dinlemedim, bu yüzden Sara bütün gün Jeffrey için endişelendi, bana tek bir mesaj bile atmadı ve şimdi geri dönüp *yüzüne karşı* Lena'nın onu yalancı şahitlikten içeri tıkmak için bir planın arkasında olduğunu düşündüğünü söylemek zorunda kalacağım ve sakın bana Lena'yla gerçekte ne olduğu hakkında yalan söylemekle ilgili bir saçmalık uydurma çünkü yalan söylemiyorum. Siktir!"

Emniyet kemerinden vazgeçti. Metal toka geri sarılırken cama çarptı. Will gösterge panelini yumrukladı. Sonra tekrar ve tekrar yumrukladı.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!"

Kendi şiddetinden sersemlemiş bir halde son yumruğu attı. Yumruğu havada bir çekiç gibi asılı kaldı. Terliyordu, nefesi bir buhar makinesi gibi dışarı çıkıyordu. Araba her darbede sarsılmıştı. Ne halt ediyordu bu adam? Will asla böyle patlamazdı. O, adamın patlamasını engelleyen kişiydi.

Faith arabayı yavaşlattı. Yol kenarına çekti. Vitesi parka taktı. Will'e gelmesi için bir an verdi.

Çok uzun sürmedi. Utanç duygusu ağır basıyordu. Ona bakamıyordu bile.

Faith, "Sanırım bu seni tanıdığımdan beri bana söylediğin en uzun cümle," dedi.

Will elinin tersiyle ağzını sildi. Kan tadı almıştı. Çarpmanın etkisiyle parmak eklemi kırılmıştı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Gerçekten. Bu sadece kızım üniversiteden mezun olana kadar kullanacağım son yeni araba."

Will, yüzeyi çatlatmadığından emin olmak için parmaklarını gösterge panelinde gezdirdi.

"Hava yastığının patlamadığına inanamıyorum."
dedi. "Değil mi?"

Faith çantasında bir selpak buldu. "Yeni kural: Lena Adams'la bir daha asla konuşmayacağız."

Will elindeki kanı işaret etti. Bütün bunları Sara'ya nasıl anlatacaktı? Will, sorgunun ne zaman bu kadar ciddi bir şekilde yanlış yöne gittiğinden bile emin değildi. Lena başından beri onlarla oyun mu oynuyordu? Nehir boyunca sırtlarına binen akrep gibiydi.

Faith'in telefonu çalmaya
başladı. Will'e "Amanda arıyor."
dedi.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Amanda, Sara'yı kastetmişti. Will ona ne söylemeliydi, McDonald's yerine Burger King istediğini mi? Salata yemek için sabırsızlandığını mı? Ona iyi olduklarına dair mesaj atmasının iki saniyesini alacağını ve belki de öfke sarmalına girip Faith'in arabasına saldırmayacağını mı?

Telefon çalmaya devam
etti. Will, "Cevap ver." dedi.

Faith düğmeye bastı. "İkimiz de buradayız. Hoparlördesin." "?"
Amanda talep etti. "Arıyordum

ve son yirmi sekiz dakikadır mesajlaşıyorum."

Faith telefonundaki düzinelerce bildirime bakarken bir küfür mırıldandı. "Üzgünüm, Lena'yla görüşüyorduk ve-"

"Sara muayene sırasında bir şey buldu. Alexandra McAllister kesinlikle tecavüze uğramış ve öldürülmüş. Sara, Grant County davalarıyla bağlantıları olduğunu doğruladı."

Will gözlerini Faith'e dikti.

İnançsızlıkla iki elini ağzına götürdü.

Birdenbire, Lena'nın söylediği her şey gerçekten önem kazandı. Neyi kaçırmışlardı? Birisi Jeffrey'nin mirasına dava açması için avukata para ödemişti. Leslie Truong'un eşyaları kayıptı ama zaten eşyalar hep kaybolurdu.

Belki Caterino bir şeyleri kaçıırıyordu. Belki de kaçırmıyordu. Geri dönüp Lena'dan açıklık getirmesini isteyemezlerdi. Defterlerini parçalamıştı. Will neredeyse kocasına silah çekiyordu. Faith onun suratına yumruk atma hakkını kendinde görmüşü. İkisinin de bir daha Lena Adams'la aynı odada bulunmasına imkân yoktu.

"Dahası da var," dedi Amanda. "GDOC'dan Daryl Nesbitt'e bu makaleleri kimin gönderdiğini öğrendim. Tolliver'ın mirasına karşı açılan hukuk davasını finanse edenle aynı hayırsever."

"Tamam." Faith sonunda sesini bulmuştu. "Kim o?" "Gerald Caterino," dedi Amanda. "Rebecca Caterino'nun babası."

7

Gina Vogel dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve pencereden dışarı baktı. Gözleri yeni perspektife odaklanmakta zorlandı. Ağaçlar, bir kuş yemliğı, rüzgar çanları. Okuma gözlüklerinin gelecekteki bir rezalet olmaktan çıkıp tam anlamıyla bir zorunluluk haline gelmeye başladığı yaşı gelmişti.

Bilgisayarına baktı. Harfler hâlâ bulanıktı. Yazı tipi boyutunu göz muayene çizelgesindeki E'ye eşdeğer olacak şekilde ayarladı. Sonra tarayıcısını açtı ve *e-postamdaki yazı tipi boyutunu değiştirirsem diğer insanlar bunu anlar mı* diye Google'da arattı, çünkü on iki yaşındaki patronunun büyükannesinden gelen bir e-postayı açtığını düşünmesine izin vermeyecekti.

Google'ın Gina'nın sağlayabileceğinden daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Dizüstü bilgisayarı kapattı ve sehpanın üzerine fırlattı. Tekrar ağaca bakmayı denedi. Göz doktoru ona uzak görüşünü saatte en az iki kez sıfırlamasını söylemişti. Bu tavsiye geçen yıl saçma gelmişti ama şimdi her on dakikada bir takıntılı bir şekilde ağaçlara bakıyordu çünkü görüşü o kadar kötüydü ki ekrandaki bir karakter mesaj gönderdiğinde ya da okuduğunda ayağa kalkıp televizyona doğru yürümek zorunda kalıyordu.

Ayağa kalktı ve sırtını gerdi - vücudunun ona ihanet eden bir başka kısmı. Sadece kırk üç yaşındaydı ama görünüşe göre doktorların yıllar boyunca daha iyi beslenmesi ve daha fazla egzersiz yapması konusunda yaptığı tüm uyarılar doğrudu.

Kim tahmin edebilirdi ki?

Sağ dizi yeniden yürümeye alışmak için birkaç adım attı. Çok uzun zamandır kanepede oturuyordu. Evden çalışmanın kendine has

ama bundan sonra masasında oturmak zorunda kalacaktı. Bir kedi gibi kanepeye kıvrılmak gençlik düşkünlüğüydü.

Gina mutfaktaki televizyonu açtı. Birkaç dakika hava durumunu izledi. Haber spikeri ormanda bulunan bir kadın cesedini anlatmaya başladığında kanalı HGTV'ye çevirdi. Duymak istediği tek ceset Emlakçı Kardeşler'e aitti.

Buzdolabını açtı. Sebzeleri kollarına doldurdu ve yıkamak üzere lavaboya bıraktı. Birkaç saniyeliğine Uber Eats'i düşündü ama istatistiksel olarak eninde sonunda kırk dört yaşına ulaşacaktı, ardından kırk beş gelecekti, bu da neredeyse elli demekti, bu da akşam yemeği için yağlı bir çizburger ve patates kızartması yerine sağlıklı bir salata anlamına geliyordu.

Yoksa miydi?

Fikrini değiştirmeden önce lavabonun musluğunu açtı. Süzgeci dolaptan çıkardı. Lavabonun üzerindeki kaseye doğru uzandı. Parmakları beklenen saç lastiğini bulamadı. Gina dağınık bir insan değildi. Her zaman aynı saç lastiğini aynı kâsede saklardı. Beyaz papatyalı kız pembesiydi ve on yıl önce ailece gittikleri bir plaj tatilinde yeğeninden aşırılmıştı.

Gina tezgahları aradı, kutuların ve Cuisinart mikserin etrafında dolaştı. Eğildi ve dolapların altına baktı. Mutfak sandalyesinin arkasında asılı duran çantasını karıştırdı. Kapının yanındaki spor çantasına baktı. Sonra koridordaki zemini kontrol etti. Banyo raflarını karıştırdı.

Yatak odasındaki her çekmeceyi açtım. Sonra boş yatak odasındaki. Sonra oturma odasını. Buzdolabını bile kontrol etti, çünkü bir keresinde telefonunu sütun yanında unutmuştu.

"Kahretsin." Elleri kalçalarında, mutfağın ortasında durdu.

Saç lastiğini asla dışarıda takmazdı çünkü rengi utanç vericiydi ve ayrıca yeğeninin fil gibi bir hafızası ve üç yaşındaki şımarık bir çocuğun akciğer kapasitesi vardı.

Yine de Gina konsol masasından anahtarlarını aldı, dışarı çıktı ve arabasını aradı. Bagajı bile açtı.

Pembe saç tokası yok.

Gina eve döndü. Kapıyı sürgüledi. Anahtarlarını koridordaki masanın üzerine attı. Vücudunda garip bir karıncalanma hissetti. Evin içinde biri mi vardı? Geçen hafta garip bir hisse kapılmıştı, sanki eşyaların yeri değiştirilmişti. Hiçbir şey kaybolmamıştı. Tokası bile hâlâ yerinde duruyordu.

Dün bir pencereyi kilitli bulmuştu ama o zaman dışarısı güzeldi. Gina gün boyunca pencereleri açık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Birini kilitlemeyi unutmuş olması mümkündü. Aslında bu açıklama, mahalleyi hedef alan bir saç lastiği hırsızından daha olasıydı. Çünkü lavabonun üzerindeki kâsede on yıllık, beyaz papatyalı pembe bir saç lastiği dururken kim onun dizüstü bilgisayarını, iPad'ini, 55 inç televizyonunu isterdi ki?

Mutfağa doğru geri yürüdü. Tedirgin edici duygulardan kurtulamıyordu. Bu öyle bir şeydi ki tarif edemezsiniz, çünkü tarif etmeye çalışsanız insanlar aptal olduğunuz için size gülerdi.

Ve aptallık *ediyordu*. Suyu lavaboda açık bırakmıştı. Tıpa giderin içine doğru kaymıştı. Mutfağı su basmasına iki saniye kalmıştı.

Gina sadece gençliğini
kaybetmiyordu. Aklını da
kaybediyordu.

Faith, erkeklerin kadınları etkileyen konularda tavır almalarının nedeni olarak baba, koca ya da erkek kardeş olmalarını göstermelerinden nefret ediyordu; sanki bir kız çocuğu büyötmek, tecavüz ve cinsel tacizin gerçekten kötü olduğunu fark etmelerini sağlamıştı. Ancak kişisel düzeyde, hassas bir oğlun annesi ve iğrenç bir ağabeyin kız kardeşi olmanın, kötü bir durumda olduklarında erkeklerle nasıl başa çıkacağını öğrettiğini düşünüyordu. Onlara nasıl hissettiklerini sormazdınız. Konuşmaları için başlarının etini yemezsiniz. Radyoda sıkıcı müziklerini dinlemelerine izin verdiğiniz ve abur cubur almaları için onları markete götürdünüz.

Will marketten aldığı malın parasını öderken o arabasında oturuyordu. Çenesi hâlâ sımsıkı kilitliydi. Sara hayatına girmeden önce sahip olduğu o vahşi bakışa bürünüyordu.

Faith telefonundaki mesaj alışverişine baktı:

FAITH: Az önce Will'e sana söylemesini söyledim ama o çoktan söyledi ve kötü bir arkadaş olduğum için özür dilerim, lütfen beni affet.

Teşekkür . Sorun değil. Hepimiz zor bir gün geçiriyoruz. Sonra konuşuruz.

Geri dönüş mesajı beş dakika önce gelmişti. Günün yarısını Will'le geçirmediyse bu gayet hoş ve normal bir yanıtı.

Faith nasıl cevap vereceğini bilemedi. Will hakkında bir kuralları vardı. Sara en başından beri onun hakkında kişisel bir şekilde konuşmamaları gerektiğini söylemişti, çünkü Faith onun ortağıydı ve her zaman, her zaman Will'in tarafını tutmak zorundaydı.

Teoride Faith bunun nedenini anlamıştı. İşleri onları bazı gergin durumlara sokuyordu. Taşıdıkları silahlar gösteriş için değildi.

Şimdi Faith'in bu kurala karşı derin bir minnettarlığı vardı, çünkü Will'i o kadar üzgün görmek, sonunda kapatana kadar her on dakikada bir telefonunu kontrol etmesini izlemek, Faith'te Sara'nın boğazını parçalama isteği uyandırıyor.

Telefonunu bardak tutucusuna geri koydu. Kendini test etti, zihninin Lena Adams'a geri dönmesine izin vererek kör edici nefretin en ufak bir şekilde bile azalıp azalmadığını görmek istedi.

Hayır.

Kapı açıldı. Will arabaya tırmandı. Kolları Doritos, Cheetos, Bugles poşetleri ve kapı kapanmadan önce ağzına attığı yarısı yenmiş bir sosisli sandviçle doluydu. Ceketinin ceplerine uzandı ve kendisi için bir Dr Pepper, Faith için de bir Diyet Kola aldı. Alışveriş çılgınlığına yara bantlarının dahil olmadığı belliydi. Will garip şeyler konusunda sinir bozucu derecede cimriydi. Marketin tuvaletinden tuvalet kâğıdı almış ve kanayan eline sarmıştı.

"Hiç var mı?" Bir tamponun kirli ipi gibi aşağı sarkan uzman sargısını gösterdi. "Bu sürekli gevşiyor."

Faith yüksek sesle iç geçirdi. Kolçak konsolunu açtı. Acil durum ilk çantasında birkaç bandaj buldu. "Elsa mı Anna mı?"

"Olaf yok mu?"

Faith yine iç çekti. Son Olaf'ı buldu ve Emma'nın en sevdiği kardan adamın gittiğini fark ettiğinde çığlık atmasını garantiledi. "Lena ve Jared'i düşünüyordum."

Will tuvalet kâğıdını soymaya başladı. Ucuz kâğıt yaraya yapışmıştı.

"Lena Caterino davasında çalışırken Jared lisedeydi ." Faith yara bandını dişleriyle açtı. "Bu çok kaba bir matematik."

Will, "Yakışıklı bir çocuk." dedi.

"Evet, şey." Faith hâlâ kanamakta olan parmak eklemine kapattı. "Yirmili yaşlarınızda karmaşık ve yanlış anlaşılmış olduğunuzu düşündüğünüz erkekler otuzlu yaşlarınızda birer pisliğe dönüşür."

Will radyoya baktı. E-Street istasyonunu ayarlamıştı.

Faith, "Yaşlı adamların tekrar tekrar boğazlarını temizlemelerini dinlemeye bayılıyorum," dedi. Müziği kapattı. "Gerald hakkında ne öğrendin?"

Caterino?"

Faith telefonunu geri aldı. Arama yapmak için birkaç dakikası vardı ve saatler önce araması gereken pek çok bilgi bulmuştu. "Suç geçmiş i yok. Park cezası bile yok. Bir peyzaj iş i var. Web sitesi oldukça süslü. Yasal bir operasyon gibi görünüyor, bir ofis müdürü, iki ekip ş efi var. Görmek ister misin?"

Will telefonu aldı ve sitede gezindi. Sahip bölümüne tıkladı. Gerald Caterino'nun fotoğrafına bakılırsa ellili yaş larının ortasındaydı ve yirmi yedi yaş ında bir kızı vardı. Koyu renk saç larından geriye kalanlar kır laş mış tı. Süpürge bıyığı vardı ve tel çerçeve li göz lük takıyordu.

Faith, "Biyografisinde hobilerinin bahçeyle uğ raş mak, oğ luyla kitap okumak ve kızı için adalet aramak oldu ğ u yazıyor. Ş u kısma bak."

Faith bağlantıya dokundu. Ekran bir Facebook sayfasıyla doldu.

"Rebecca için adalet," dedi Faith. Rebecca için adaletin nasıl Will ç abucak okuyabildi. "Caterino sayfayı beş yıl önce oluşturdu. Yaklaş ık dört yüz takipç isi var. Kayıp ya da öldürülmüş kadınlarla ilgili bir sürü baş ka Facebook sayfasına bağlantı veriyor. Ç oğ unlukla ebeveynler polisin tembel, aptal, beceriksiz ya da yeterince şey yapmadığından yakınıyor."

"Bir ç örek ş akası için otuz bir *beğ eni*." Will sayfayı aşağı doğru kayd ırdı. "Nesbitt'in bize verdi ğ i gazete makalelerinin aynısını mı paylaş mış ?"

"Sonuncusu Alexandra McAllister'ın dün sabah bulunmasıyla ilgili bir *AJC* haberi."

Will, "Ç ok uyanıktır," dedi. "Ne zaman biri bir şey payla ş sa, birkaç dakika içinde cevap veriyor."

"Kendinizi hazırlayın. Bu gerçekten karanlık bir al ıyor." Tarama geçmiş ine eriş ti, ardından REBECCA İÇİN ADALET web sitesini aç tı. Faith okurken menüleri iş aret etti, "SUÇ. SORUŞ TURMA. KANITLAR. ÖRTBAS."

Örtbas altındaki bir alt menüye dokundu.

Mavi, hiperlinkli kelimeleri okudu: "Jeffrey Tolliver. Lena Adams. Frank Wallace. Matt Hogan."

Will isimleri rastgele seçti. Beraberindeki fotoğraflar, sabıka fotoğraflarına benzeyecek şekilde Photoshop'lanmıştı. Her bir yüzün üzerine, atış poligonlarındaki kağıt hedeflerde olduğu gibi kırmızı bir hedef tahtası yerleştirilmişti.

Jeffrey Tolliver'ın gözlerinin arasında sahte bir kurşun deliği vardı.

Faith görüntüleri Will dükkândayken görmüştü ama yine de onları son derece rahatsız edici buluyordu. Yasal olarak, korunan konuşma kapsamına giriyorlardı. Caterino'nun şaka mı yaptığını, fantezi mi kurduğunu yoksa polise karşı şiddeti mi teşvik ettiğini anlamamanın bir yolu yoktu.

Bir kolluk görevlisi olarak Faith, ona şüpheyile cömertlikten yoksundu.

Will, "İnternette pek çok insan sırf yapabildiği için bir şeyler yapıyor" dedi.

Araba bir an sessiz kaldı. Will iki tarafa da bakıyordu ama Faith onun da kendisi kadar sıkıntılı olduğunu anlayabiliyordu. Gözlerini telefondan ayırmıyordu. Muhtemelen ölü kocasının kafasında bir kurşun deliği olan fotoğrafını bulmanın Sara'ya ne yapacağını düşünüyordu.

Will sonunda, "Sara'nın mecbur kalmadıkça bunu görmesini istemiyorum," dedi. "Anlaştık."

Telefonu geri verdi. "Orada başka ne var? Herhangi bir şey?"

Faith tekrar atlamadan önce bir nefes aldı, çünkü bu tür şeylerin onu etkilemesine izin verirse evden asla çıkamazdı. "Suç/kanıt göz attım. Adam zarfları seviyor. Çok fazla çılgın varsayım ve komplo teorisi saçmalığı var, ancak somut gerçekler yolunda pek bir şey yok. Çoğunlukla polisin ne kadar kötü olduğuna ve işlerini yapmadıkları için hepsinin idam edilmesi gerektiğine odaklanıyor. Peppa Pig'in John Grisham'ı taklit etmeye çalışması gibi."

"Ölüm hücresi

mi?" "Evet."

Bir an daha sessizlik oldu.

Will, "Peki, o bir yardımcı mı? Taklitçi mi? Kaçık mı? Katil mi?"

Bu sabah hapisane şapelinde birbirlerine sordukları soruları soruyordu.

"Bence kızı vahşice saldırıya uğramış yıkılmış bir baba ve her ikisinin de hayatını mahvettiği için polisi suçluyor. Bir şey varsa, o da polis düşmanı bir Don Kişot gibi görünüyor."

"Caterino'nun bu internet işine beş yıl önce başladığını söylemişsiniz. Beckey sekiz yıl önce saldırıya uğradı. Bu işe girmeden önce üç yıl beklemiş. Onu ne tetikledi?"

"Bakalım bize söyleyecek mi?"

Faith arabayı vitese taktı. Adresi navigasyon sistemine çoktan girmişti. Lena onları eyaletin göbek deliğine sürükleyerek en azından bir iyilik yapmıştı. Gerald Caterino Milledgeville'de, Macon'un yaklaşık yarım saat dışında yaşıyordu. Faith, çevre düzenlemesi için bir fiyat teklifi istiyormuş gibi davranarak ofisini aramıştı. Ona Gerald'ın bugün evden çalıştığını söylemişlerdi. İlçe vergi kayıtlarına bakmış ve Caterino'nun şehrin eski bir bölgesindeki 240.000 dolarlık evini bulmuştu.

Will Doritos paketini açtı. "Leslie Truong vakası hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Amanda'nın bize söylediğine göre Sara, Alexandra McAllister'in omuriliğinde Beckey Caterino'dakiyle aynı türde bir yara bulmuş. Peki ya Truong?"

Faith, "Bahse girerim Lena defterine bir şema çizmiştir," dedi. "Siktiğimin orospusu."

"Bilgi dosyalarda olacak." Faith onun çiğnemesini dinledi.

Dosyalar Jeffrey'nin *dosyaları* demekti. Sara onları depodan çıkaracaktı, Amanda'ekibin gün sonuna kadar tamamlaması beklenen uzun bir görev listesi arasında aktardığı bir ayrıntı. Neyse ki Emma bu hafta babasıyla birlikte kalıyordu. çoktan üçe yaklaşıyordu. Faith bu sabah üçten beri uyanıktı. Şu anda tek düşünebildiği ön kapıdan içeri girmek, sütyenini çıkarmak ve hava yatmak için yeterince kararana kadar yürüyen merdiven ölüm hikâyelerini okumaktı.

Will, "Bir seri için üç cinayet gerekir." dedi.

"Eğer makalelerdeki cesetleri mezardan çıkarabilirsek bundan çok daha fazlasına sahip olabiliriz." Faith, ailelerden ölümlerini mezardan çıkarmak için izin isteyen kişinin kendisi olmamasını umuyordu.

Çocuklar. "Diyelim ki Gerald Caterino bizimle konuşmayı kabul etti. Ona McAllister'in ölümünün cinayet olarak değerlendirildiğini söyleyecek miyiz?"

",," dedi Will. "Yine de ayrıntıların büyük kısmını saklamalıyız."

"Benim için sorun değil."

Faith hâlâ Amanda'nın onlara söylediklerine bir anlam veremiyordu. Bir kadına saldırmak, ona tecavüz etmek, korkutmak, öldürmek, hepsi yeterince kötüydü. Ona bu şekilde işkence etmek, karşı koyamamasın diye felç etmek ise dehşetin bambaşka bir boyutuydu.

Dedi ki, "Sara karın ve koltuk altlarında bıçak yaraları buldu. Katil hayvan davranışları hakkında bir şeyler biliyor olmalı, değil mi? McAllister'in derisini kanı çekmek için kesmiş, yırtıcılar kanıtı yiyebilecekler."

Will ağzına bir avuç cips tıktırdı. Tartışmanın Sara kısmından uzak duruyordu. Belki de Faith gibi o da hâlâ tüyler ürpertici ayrıntıları düşünüyordu. Katillerin çoğu, olay yerinde sadece kendilerinin ziyaret edebileceği uzak bir adadan getirdikleri bir kum tanesini bıraktıkları için yakalanmazlardı. Özensiz ve aptal oldukları için yakalanırlardı.

Bu katil hiçbirisi değildi.

"Brad Stephens." Will Cheetos paketini açtı. "Örtbas bölümündeki polisler listesinde adı yok."

"Bu olay olduğunda akademiden yeni mezun olmuş olmalı." Faith bunun neye benzediğini çok iyi biliyordu. "Bütün raporları toplamak, dosyalamak, araştırma yapmak, kapıları çalmak, ikinci dereceden tanıklarla konuşmak gibi işleri o yapıyor olmalıydı."

"O her şeyi görürdü."

Faith ortağına baktı. Kravatındaki kırıntıları temizliyordu. Dava hakkında konuştuğça Will'in sesi daha iyi çıkıyordu. "Bana düşüncelerini anlatır mısın?" diye sordu. Gerald Caterino ile Brad Stephens arasındaki çizgiyi nasıl çiziyorsun?"

"Ben Gerald Caterino," dedi Will. "Kızım ağır yaralandı. Acil olarak bununla ilgilenmem gerekiyor, değil mi? İyileşmesi, fizik tedavisi, her neyse. Ve tüm süre boyunca, ona zarar veren adamın parmaklıklar ardında olduğunu düşünüyorum. Adam iki kez temyize gider ve kaybeder. Üç yıl geçti. Ben kendi hayatımla

ama sonra suçlu olduğunu düşündüğüm adam bana yazıyor ve bunu yapmadığını söylüyor."

Faith başını salladı, çünkü olayların bu şekilde en olası şey gibi görünüyordu. "O adama inanamazsın."

"Ben yapmazdım." Will kalan Cheetos'ları ağzına attı. Çiğnedi, sonra yutkundu ve şöyle dedi: "Ben bir babayım. Bunun bırakmam. Kızıma zarar verdiğini düşündüğüm bir adam var, ama bana başka biri ve muhtemelen başka kadınlara da zarar verdiğini söylüyor. Şimdi ne yapacağım?"

"Sen orta sınıf beyaz bir adamsın, bu yüzden polisin sana yardım edeceğini varsayıyorsun." Faith açması için ona diyet kolasını uzattı. "Beş yıl önce Matt Hogan gitmişti. Tolliver da öyle. Frank Wallace geçici şefi. Lena baş dedektifti. Brad kıdemli devriyeydi."

Will açık gazozu geri uzattı. "Frank hiç yardımcı olmaz. Lena yardım etmeye çalışabilir ama anlamlı bir şekilde değil."

Faith, Lena'nın durumu kontrol etmeye çalıştığını ve yol kenarındaki bir el yapımı patlayıcı gibi patlamasını izlediğini hayal edebiliyordu. "Kamu davası Nesbitt'in Truong ve Caterino dosyalarına erişmesini sağlamayacaktı. Nesbitt sadece varsayılan faildi. Mahkumiyeti çocuk pornosuna dayanıyordu."

"Doğru, ama bir polise kişisel olarak dava açmanın sadece birkaç yolu var. Aşırı güç. Makul olmayan arama ve el koyma için dördüncü değişiklik ihlali. Ayrımcılık ve/veya taciz suçlaması." Will, "Davanızı tek bir kötü davranışa dayandıramazsınız. Bir davranış kalıbı göstermeniz gerekir. Caterino ve Truong dosyalarına bu şekilde ulaşıyorlar. Yargıca, bir örüntü oluşturmak için önceki soruşturmalara bakmaları gerektiğini söylüyorlar."

Faith kolasından bir yudum aldı. Yasal stratejilere bakılırsa, bu iyi bir stratejiydi. "Gerald Caterino, Daryl Nesbitt orta düzey güvenlik karşılığında davasından vazgeçince çok sinirlenmiş olmalı."

Will, "Hâlâ görüşmeye devam ediyordu," dedi. "Makaleleri hapisanedeki Nesbitt'e gönderdi."

"Sadece makaleler," dedi Faith, Amanda'nın aktardığı ayrıntıları hatırlatarak. "Mektup ya da post-it notları yoktu. Sadece bir zarfın içindeki kupürler ve iade adresi için bir posta kutusu."

"GDOC posta kayıtlarını sadece üç yıl boyunca tutuyor. Ondan önce yazışıp yazışmadıklarını bilmiyoruz."

Faith, ayrıntıları anlatabilecek tek kişinin Gerald Caterino olduğunu düşündü. Tabii onlarla konuşmayı kabul ederse. "Bunu hâlâ Brad Stephens'a bağlamadınız."

"Sakin ol. Frank ve Lena yardım etmeyecekler. Ben de Grant County kuvvetlerinin zayıf noktalarını başlayacağım. Olay olduğunda orada olan biri. Haklı olmaya yatırım yapmayan biri. Brad Stephens benim tek seçeneğim."

Faith buna inanmadı. "Jeffrey'ye sırtını döneceğini mi söylüyorsun?"

"Asla, ama Lena'yı bir krep gibi çevirirdi."

"Brad ve Lena'nın ortak olduğunu sanıyordum."

"Öyleydiler," dedi Will. "Ama o bir Dudley-Do-Right."

Faith onun ne demek istediğini anladı. Brad her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyordu, bu da sizi iyi bir polis yapabiliirdi ama iyi bir ortak yapmayabiliirdi. Kimse ispiyoncu bir kadınla çalışmak istemezdi.

Will, "Brad'le konuşmamız gerek." dedi.

"Daryl Nesbitt'in makalelerindeki her vakayla ilgili her dedektif, adli tabip ve en yakın akrabayla konuşmanın arkasına listeye koyun."

Will, Bugles paketini ağzına attı ve son kırıntıları da bitirdi. Sonra tatlı olarak cebinden bir avuç Jolly Ranchers çıkardı ve Faith daha fazla izleyemedi.

Navigasyon sağa dönmemizi söyledi.

Faith eski bir yerleşim bölgesinden geçiyordu. Uzun kızılıcık ağaçları sokakları kaplıyordu. Büyük çalılar ve süs ağaçları ön bahçeleri dolduruyordu. Bu tasarım Faith'e, İkinci Dünya Savaşı'ndan dönen gaziler için inşa edilmiş yüzlerce iki katlı çiftlik tarzı evin bulunduğu kendi mahallesini hatırlattı. Onunki, Frankenstein tarafından McMansion'a dönüştürülmemiş kalan birkaç evden biriydi. Faith'in devletten aldığı maaş, bozuk bir su ısıtıcısını ancak karşılıyordu. Büyükannesi evi ona bırakmasaydı, annesiyle birlikte yaşamak zorunda kalacaktı. İkisi de hayatta kalamazdı.

Posta kutusu numaralarını okumak için yavaşladı. "8472'yi arıyoruz."

"İşte orada." Will caddenin karşısını işaret etti.

Gerald Caterino oldukça mütevazı iki katlı tuğla bir Colonial'da yaşıyordu. Çimenler, mevsim değişikliği nedeniyle henüz uykuya dalmamış, düzgünce kesilmiş zoysia çimiydi. Faith'in adını bilmediği çiçekler

pişmiş toprak saksılardan. Kıрма taş araba yolu kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Arabanın önünü kapatan kapalı bir ferforje kapının önünde durdu. Diğer tarafta basketbol topuyla oynayan bir çocuk gördü. Sekiz ya da dokuz görünüyordu. Faith, Caterino'nun şirketinin web sitesindeki biyografisini hatırladı. Bunun Caterino'nun birlikte kitap okumayı sevdiği oğlu olduğunu düşündü.

"." Will başıyla bir güvenlik kamerasını işaret etti.

Faith evin önünü taradı. Her köşede iki kamera vardı.

Will, "Bu Amazon'da bulabileceğiniz bir şey değil." dedi.

Faith de aynı fikirdeydi. Profesyonel görünüyorlardı, bir bankada bulabileceğiniz türden.

Kapı farklı bir anlam kazandı. Faith hayatı boyunca Atlanta'da yaşamıştı. Kapıyı sadece başka bir kapı olarak görmüştü. Kendine Milledgeville'de olduklarını, yıllık cinayet oranının sıfır olduğunu ve bu pastoral, ağaçlarla kaplı caddedeki diğer tüm evlerin muhtemelen kilitli olmayan ön kapıları olduğunu hatırlattı.

"Kızı sekiz yıl önce vahşice saldırıya uğradı" dedi. "Sonrasında olanlar için bizi suçluyor."

"*Kişisel olarak* bizi değil. Grant County'yi suçluyor."

Will yanıt vermedi ama zorunda da değildi. Gerald Caterino'nun internetteki faaliyetleri, aradaki farkı görmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Faith, Jeffrey Tolliver'ın gözlerinin arasına dikkatle yerleştirilmiş olan kurşun yarasını düşünmek için kendine tam iki saniye ayırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu. Will arabadan indi.

Faith arka koltukta çantasını buldu. Kapıda Will'e katıldı. Dirseklerini üst tarafa dayamıştı. Çocuğun topu potaya doğru atmasını izledi. Top bir mille ıskaladı ama çocuk hâlâ onay için Will'e bakıyordu.

"Vay canına, bu çok yakındı." Will, Faith'e evin arka tarafına doğru hafifçe başını salladı. "Bunu tekrar yapabilir misin?"

Çocuk mutlu bir şekilde zıplayan topun peşinden koştu.

Faith evi görebilmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı. Arka tarafta perdeli bir sundurma vardı. Gölgeler masada oturan adama siper oldu. Öne doğru eğildi

Güneş ışığı. Koyu renk saçlarından geriye kalanlar kırlaşmıştı. Süpürge bıyığı düzgünce kesilmişti. Tel çerçeveli gözlükleri başının üstündeydi.

"Ne istiyorsun?" Gerald Caterino'nun öfkeli sesi Faith'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bay Caterino." Kimliğini çoktan hazırlamıştı. Kapının üzerinde tuttu. "Ben Özel Ajan Mitchell. Bu da Özel Ajan Trent. Georgia Soruşturma Bürosu'ndan geliyoruz. Sizinle konuşabilir miyiz diye merak ettik."

Masada oturmaya devam etti ve çocuğa "Heath, git kız kardeşini kontrol et" dedi.

Heath içeri girerken basketbol topunun sekip gitmesine izin verdi. Faith bir tıkırtı duydu, sonra kapı yavaşça açıldı.

Önce kendisi gitti, gelebilecek her şeye açık şekilde araba yolundan yürüdü. Arka bahçe büyük olduğu kadar iyi korunuyordu da. Arka bahçenin etrafında altı metre yüksekliğinde bir çit gördü. çevre. Saçakların altına daha fazla kamera monte edilmişti. Kapıya uyumlu ferforje bir çit, güzel bir yüzme havuzunu çevreliyordu. Taş güverteye bir asansörlü sandalye monte edilmiştir. Perdeli verandaya basamaklar yerine bir rampa ile çıkılıyordu. Garajda, arkasında peyzaj aletleri bulunan bir kamyonetin yanında park edilmiş büyük bir tekerlekli sandalye minibüsü vardı.

Perdeli kapı diğerleriyle uyumlu ferforje demirden yapılmıştı. Garipti, çünkü paravan kolayca parçalanabilirdi, ama Faith buraya güvenlik değerlendirmesi yapmaya gelmemişti. Heath kapıyı sonuna kadar kapatmamıştı. Davet edilmeden o verandaya adım atmasına imkân yoktu.

Güvenlik kameraları. Kapı. Uzun çit. Grant County sabıka fotoğraflarındaki hedefler. Jeffrey Tolliver'ın kafasındaki kurşun yarası.

Rebecca Caterino neredeyse on yıl önce saldırıya uğramıştı. Bu, tetikte olmak için çok uzun bir süreydi. Faith kederin bir aileye, özellikle de babalara neler yapabileceğini görmüştü. Tüm güvenlik önlemlerine rağmen Gerald kapıyı açmadan önce ayağa kalkıp kimliklerini kontrol etmemişti. Adamın internetteki varlığı kolluk kuvvetleri karşıtı propagandayla doluydu. Adamın masanın altına bantlanmış bir silahı olduğu için mi ayağa kalkmadığını merak etti. Sonra da acaba kendisi mi

Paranoyak. Sonra kendine, paranoyanın onu her gün eve, küçük kızının yanına güvenle götürün şey olduğunu hatırlattı.

Çoktan karşı karşıya geldiklerini fark etti. "Bay Caterino, evinize girmek için sözlü izninize ihtiyacım var."

İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Başıyla onayladı. "Kabul edildi."

Will kapıyı açmak için onun önüne uzandı. Faith çantasını yanına yaklaştırdı. İçindeki kötü his, kırmızı bayraklardan oluşan bir tsunamiye dönüşmüştü. Gerald Caterino'yla ilgili her şey yüklü, patlamaya hazır hissediyordu. Sandalyesinin kenarında oturuyordu. Kolları hâlâ kavuşturulmuştu. Dizüstü bilgisayarı kapalıydı. Zaman çizelgeleri yanına yığılmıştı. Siyah bir kargo şortu ve siyah bir polo tişört giymişti. Düşmesiz yakanın V kısmı arasından parlak beyaz teni görünüyordu. Peyzajcının bronz teni iş gömleğinin üzerinde duruyordu.

Faith etrafına bakındı. Mutfak kapısının yanında tavana monte edilmiş balon tipi bir kamera daha vardı. Veranda geniş ve dardı. Caterino'nun oturduğu masada üç sandalye ve tekerlekli sandalye için bir açıklık vardı.

Faith kimlik bilgilerini sundu. Onları almadan önce birkaç saniye geçti. Gözlüklerini taktı. Kimliği inceledi, fotoğrafı Faith'le karşılaştırdı. Will cüzdanını uzattı ve aynı incelemeyi gördü.

Caterino "Neden buradasın?" diye sordu.

Faith ayaklarının üzerinde kaydı. Onlara oturmalarını söylememişti. "Daryl Nesbitt."

Caterino'nun vücudu katlanarak daha da gerginleşti. Son beş yıldır Nesbitt'e makaleler gönderdiğini söylemeye gönüllü olmak yerine arka bahçeye baktı. Güneş ışığı havuzun yüzeyinden yansıyarak onu bir aynaya dönüştürüyordu. "Bu sefer ne elde etmeye çalışıyor?"

"Nihayetinde daha düşük güvenli bir tesise nakledilmek istediğini düşünüyoruz."

Caterino sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı. Muhtemelen de . Nesbitt son kez bir anlaşma yaptığında, maksimumdan transfer edilmişti. Bu nakil Caterino'ya muhtemelen yüz bin dolar civarında yasal ücrete mal olmuştu.

Faith dedi ki, "Bay Cateri-"

"Kızım, biri onun yaşadığını fark edene kadar yarım saat boyunca ormanda bırakıldı." Önce Faith'e, sonra Will'e baktı. "O otuz dakikanın iyileşmesi için ne anlama geldiğini biliyor musun? Hayatı için?"

Faith bu sorunun yanıtlanabileceğini hiç sanmıyordu, ama belli ki bu onun tutunduğu bir şeydi.

"Otuz dakika," dedi Caterino. "Küçük kızım felç oldu, travma geçirdi, konuşamadı, gözünü bile kırpamadı ve o pis, lanet polislerden biri bile hala hayatta olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmedi. Yüzüne dokunmak ya da elini tutmak için bile. Eğer o çocuk doktoru oradan geçip gitmeseydi..."

Faith onun sesindeki acılıkla tezat oluşturacak şekilde tonunu hafif tutmaya çalıştı. "Brad Stephens sana o gün hakkında başka neler anlattı?"

Caterino başını salladı. "Değersiz küçük serseri hepsinin yaptığını yaptı. Bir polisten kayıtlara geçmesini istediğin anda susarlar. O ince mavi çizgi boynuma geçirilmiş bir ilmik gibi."

"Bay Caterino, gerçeği öğrenmek için buradayız," dedi Faith. "Önemsediğimiz tek çizgi, doğruyu yanlıştan ayıran çizgidir."

"Saçmalık. Siz pislik torbaları hep kolluyorsunuz."

Faith, Nick'in Daryl Nesbitt'i yakalayıp duvara fırlattığını düşündü.

"Değersiz piçler." Caterino dışlerinin arasından uzun bir hava tısladı. "Sizi buraya hiç almamalıydım. Haklarımı biliyorum. Sizinle konuşmak zorunda değilim."

Faith ebeveyn kartını kullanarak konuyu saptırmaya çalıştı. "Benim de bir oğlum var.

Heath kaç yaşında?"

"Altı." Caterino masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını düzeltti.

"Eski kız arkadaşım, annesi, Beckey yaralandığında bunu kaldıramadı. İyi şartlarda ayrıldık. O zamanlar çok kırgındım."

Faith onun şu anda gerçekten kızgın olduğunu düşündü. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzgün müsün?" diye tekrarladı. "Ne için özür diliyorsun?"

Faith sorumlu olmadığını biliyordu ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Rebecca için Adalet web sitesinde Beckey'i saldırıdan önce ve sonra gösteren düzinelerce fotoğraf vardı. Çok güzel bir kızdı.

Ormanda geçirdiği o günün sonucunda ömür boyu hasar gören genç bir kadın. Belden aşağı felç. Konuşma bozukluğu. Görme bozukluğu. Travmatik beyin hasarı. Siteye göre, saldırı onu 24 saat bakıma ihtiyaç duyacak kadar zihinsel engelli bırakmıştı.

Ormandaki o otuz dakika muhtemelen Rebecca Caterino'nun hayatının geri kalanında tamamen yalnız kaldığı son otuz dakika olmuştu.

Gerald Caterino gözlüklerini başının üstüne geri itti. Tekrar havuza baktı. Konuşabilmek için boğazını temizlemesi gerekti.

"On iki yıl önce, başıma gelebilecek en kötü şeyin karımı kaybetmek olduğuna gerçekten inanıyordum. Sekiz yıl önce kızım üniversiteye gitti ve öylece geri geldi..." Sesi . "Bunların ikisinden daha kötüsü ne biliyor musunuz, Özel Ajan Faith Mitchell?"

Faith bunun daha önce oynadığı bir oyun olduğunu söyleyebilirdi. Sevdiğiniz birini kaybetmekten daha kötü ne olduğunu tahmin edemezsiniz. Sadece bunun sizin başınıza gelmemesi için dua edebilirdiniz.

Caterino, "Peki ya siz, Özel Ajan Will Trent? Daha kötüsü ne? Şu anda ikinizin bana yapabileceği en kötü şey nedir?"

Will tereddüt etmedi. "Sana umut verebiliriz."

Yumruk yemiş gibi görünüyordu. Gözleri sulanmaya başladı. Bir kez başını salladı. Tekrar havuza baktı.

Will, "Üzgünüm Bay Caterino. Size umut vermek için burada değiliz."

Boğazı tekrar çalıştı. Faith öfke sandığı şeyin aslında Gerald Caterino'nun korkuyla başa çıkma yöntemi olabileceğini fark etti. Yıllarını kızının intikamını almak için harcamıştı. Bir beş, on, otuz yılını daha bir sonuca ulaşmadan geçireceğinden korkuyordu.

Will, "Bu makaleleri Daryl Nesbitt'e neden postaladığınızı bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Caterino başını salladı. "O sinsi pislik o kadar sahtekâr ki polis teşkilatına katılmalıydı."

Will, "Neden özellikle bu makaleler?" diye sordu.
Caterino başını kaldırıp Will'e baktı. "Ne önemi var ki?"

Will, "Biz de bu yüzden buradayız Bay Caterino. Makalelerdeki ölümleri araştırıyoruz."

"Soruşturma mı?" İnanamayarak güldü. "Özel dedektiflere ne kadar para harcadığımı biliyor musun? Uçak biletleri, tren biletleri ve diğer ebeveynlerle konuşmak için otel odaları? Kriminal psikologlar, emekli polis memurları ve hatta lanet olası bir medyum, hepsi de siz çıkarıcı, tembel pislikler işinizi en başta doğru yapamadığınız için."

Faith ona polise karşı bir çılgılık atması için fırsat vermeyecekti.
"Eminim Alexandra McAllister'in cesedinin dün sabah ormanda bulunduğu farkındasınızdır."

Savunmacı bir tavırla omuz silkti. "Haberler kazara olduğunu söylüyor."

Faith, Will'in sessiz onayını bekledikten sonra, "Bu bilgiyi henüz açıklamadık ama McAllister'in ölümünün bir cinayet olduğuna karar verildi," dedi.

Caterino'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Duymak istediği şeyleri duymaya alışık değildi. "Neden?"

"Adli tabip boynunun arkasında bir delik yarası buldu."

Caterino yavaşça ayağa kalktı. Ağzı açıldı ama tek kelime etmedi. Sersemlemiş, inanmamış ve kafası karışmış görünüyordu.

Faith, "Bay Caterino?" dedi.

"O muydu-" Eliyle ağzını kapattı. Kel kafasında boncuk boncuk terler belirmişti. "Delinme C5'te miydi?"

Will, "Evet." dedi.

Gerald Caterino başka bir şey söylemeden eve koştu.

Faith onun uzun bir koridorda koşmasını izledi. Sonra sağa döndü.

Sonra gitmişti.

Will, "Huh." dedi.

Faith zihinsel olarak konuşmanın üzerinden geçti. "Ona umut vermememiz konusunda bizi uyardı."

"O zaman biz de ona umut verdik."

Omurgasında istenmeyen bir ürperti hissetti. Kendi kendine Caterino'nun acilen tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Sonra da kendi kendine

bir silah alacaktı. İnternet sitesindeki atıp tutmalar ve üzerinde oynanmış fotoğraflar hala onu rahatsız ediyordu. Pek çok insan polisi öldürmekten bahsediyordu. Bu konuda şarkılar bile vardı. Sadece çok azı bu tehdidi gerçekleştirmeye istekliydi. İkisi arasındaki farkı anlamak kolaydı. İlk grup hiçbir şey yapmadı. İkinci grup kafanıza bir silah doğrulttu ve tetiği çekti.

Faith deliliğini kontrol etmek için Will'e baktı. "Cinayet mi intihar mı?" diye sordu.

Yani, çılgın onayladı. "Heath evde. Muhtemelen Beckey de."
"Seninleyim."

Faith eve doğru yürüdü. Mutfak ışıkla doluydu. Ve çok tanıdıktı. Tüm dolaplarda ve çekmecelerde çocuk kilitleri görebiliyordu. Prizler kapalıydı. Sert kenarlarda köpük dolgu vardı. Heath altı yaşındayken bebek koruma önlemleri için çok büyüktü. Bu, Caterino'nun yirmi yedi yaşındaki kızı Beckey için olmalıydı.

Faith, Will'i bulmak için döndü. Yemek kitabı yığınlarının arasındaki rafa monte edilmiş bir güvenlik kamerasına bakıyordu. Dolapların üstünü görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Başparmağını kaldırıp parmağını uzatarak bir silahı işaret eden bir el hareketi yaptı.

"Selam millet." Hemşire üniforması giymiş bir kadın mutfığa girdi. Elinde boş bir bardak sallanıyordu. "Gerald'ı ziyaret mi ediyorsunuz? O aptal az önce merdivenlerden koşarak çıktı."

Faith endişesinin bir kademe azaldığını hissetti. Başka biri. Bir tanık. Kimliğini göstererek gerekli tanışma işlemlerini yaptı. Kadın mutfakta iki özel ajan bulunca şaşırılmış ya da telaşlanmış görünmüyordu.

"Ben Lashanda." Fincanı lavaboda çalkaladı. "Gün boyunca Beckey'ye bakıyorum."

Faith bu fırsattan yararlanması gerektiğini düşündü. "O nasıl?"

"Bugün güzel bir gün." Lashanda parlak bir şekilde gülümsedi. "Depresyonla mücadele ediyor. Beyin hasarı yüzünden. Bazen dışa vuruyor. Ama bugün iyi bir gün."

Heath, Faith kötü bir günün neye benzediğini sormadan odaya daldı. Jack-o'-lantern gibi sıırıttı.

"İşte!" Heath, Will'e altı yaşındaki bir çocuk için çok etkileyici bir tiranozor resmi gösterdi.

Will sanat eserini inceledi. "Bu inanılmaz dostum. Hepsini kendi başına mı yaptın?"

Heath utangaç bir tavırla Lashanda'nın bacağının arkasına saklandı.

Faith kadına, "Çok sevimli," dedi. "Kaç yaşında?"

"Altı, ama iki ay içinde yedi olacak. Tatlı kuzu bir Noel bebeği."

"Altı göre büyük bir çocuksun." Faith Heath'in seviyesine kadar eğildi. "Eminim toplama işlemini biliyorsundur. İki artı iki kaç eder?"

"Dört!" Heath'in sırtışı geri gelmişti. Kalıcı ön dişlerinden biri çarpık bir şekilde büyüyordu.

"Hangi yazıyorsun?" diye sordu. "Sağ!" Sağ

elini havada salladı. "Bugün ayakkabılarını

kendin mi bağladın?"

"Evet!" Kollarını Süpermen gibi havaya kaldırdı. "Yatağımı topladım, dişlerimi fırçaladım, gevşek olanı bile, ve ben-"

"Pekâlâ küçük adam, gününün her bölümünü duymak istemiyorlar." Lashanda onun saçlarını karıştırdı. "Neden hepiniz çalışma odasına gelmiyorsunuz? Gerald'ın ne kadar kalacağı belli olmaz."

Faith onu takip etmekten mutluydu. Caterino'nun aniden ortadan kaybolması onu hâlâ çok tedirgin ediyordu. İnternetteki dengesiz şeyler olmasaydı, ona tuhaf diyebilirdi. Ama sonra internetteki dengesiz şeyler ortaya çıktı.

"Buradan." Lashanda onları uzun koridora götürdü. Resmi yemek odasının önünden geçtiler. Ders kitapları masanın üzerine yayılmıştı.

Faith, "Ev ödevi mi?" diye sordu.

"Heath evde eğitim görüyor. Öğretmeni yeni ayrıldı."

Faith bir çocuğa evde eğitim vermek için pek çok iyi ve meşru neden olduğunu biliyordu ama kariyeri boyunca sadece ensestin yanlış ve köleliğin kötü olduğu gibi tartışmalı konuların öğretileceği korkusuyla çocuklarını devlet okullarından uzak tutmak isteyen kaçıklarla uğraşmıştı.

Duvarlarda dev gamalı haçlar yoktu. Beckey'nin hayatının çeşitli evrelerinde çekilmiş çerçeveli baskılarını ve fotoğraflarını gördü.

İnanç

elmalı, kitap yığınları ve dönen küreli tipik okul fotoğraflarını tanıdı. Beckey bir koşucuydu. Bir fotoğrafta, atletizm üniforması giymiş bir grup kızla birlikte duruyordu. Bir diğerinde ise bitiş çizgisindeki bandı kırmıştı.

Fotoğraflar liseden sonra aniden sona erdi. Faith Heath'in hiç fotoğrafı olmadığını fark etti, enstantane bile yoktu. Gerald web sitesindeki biyografisinde ondan söz etmişti ama internette hiç fotoğrafı yoktu.

Çalışma odasına girdiklerinde başını kaldırıp baktı. Tavan en az yirmi ayak yüksekliyeydi. İkinci kattaki çatı katından bir balkon çıkıyordu. Her iki kata da erişim sağlamak için bir asansör eklenmişti.

Faith saatini tekrar kontrol etti. Gerald Caterino gideli dört dakika olmuştu. Will'le göz göze gelmek için döndü. Will çatı katına bakıyor, belli ki taktiksel bir değerlendirme yapıyordu. Faith odadaki tek şüpheli delinin kendisi olmadığını görmekten memnundu.

"Bayan Beckey," dedi Lashanda. "Buraya bakın. Babanızın ziyaretçileri var."

Beckey Caterino'nun tekerlekli sandalyesi arka bahçeye bakan bir dizi büyük pencereye bakıyordu. Çiçeklerle ve beton bahçe hayvanlarıyla dolu bir bahçe ve onun eğlenmesi için yapıldığı belli olan bir çeşme vardı. Faith yemlikte yakut boğazlı bir sinek kuşu gördü.

"Beckey?" Lashanda tekrarladı.

Kızın elleri sandalyeyi çevirirken çalışıyordu. Kucağında bir saç fırçası vardı. Elbisesi pembeydi. Pastel mavi çorapları pembe tavşanlarla kaplıydı.

"Cehennem-o." Beckey ağzının yarısıyla gülümsedi. Bir gözü Faith'e odaklanmıştı. Diğer boş görünüyordu. Faith yüzündeki felci ölmeden önce bir dizi felç geçirmiş olan büyükannesinden hatırlıyordu. Bu genç kadın bunun için birkaç on yıl çok erkendi.

"Dur sana şunu getireyim." Lashanda Beckey'nin ağzını bir mendille sildi. Faith boğazından göğüs kafesinden aşağı inen T şeklindeki soluk yara izini gördü. "Bunlar Bayan Mitchell ve Bay Trent."

"Güzel-" Beckey cümlelerin devamını getiremeden yutkundu. "Sizinle tanışmak."

"Sen de Beckey." Faith ses tonunu dengede tutmaya çalıştı, çünkü eğilimi bu yetişkin kadınla bir çocukmuş gibi konuşmaktı. Onda çok masum bir şey vardı. Çok zayıftı. Fırçayı iki eliyle tutarken hareketleri garipti. Belli ki yeni duş almıştı. Saçları nemliydi. Üzerinde yeni gibi görünen giysiler vardı.

Heath kız kardeşinin kucağına tırmandı. Başını onun göğsüne yasladı. Faith Jeremy'nin o yaşlarda ne kadar tatlı olduğunu hatırladı. Sevimli küçük oğlu, *neden* Marquis de Sade'a dönüşmenin eşiğindeydi?

"Al." Beckey fırçayı Lashanda'ya uzattı, "Örgü yap."

"Tatlı kızım, bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi biliyorsun." Lashanda Faith'e, "Saçlarını Elsa gibi örmek istiyor. Bir YouTube videosu izledim ama pek iyi gitmedi."

Will boğazını temizledi. Beckey'ye, "İstersen ben yapabilirim?" diye sordu. Kadın gülümseyerek ona fırçayı uzattı.

"Sandalyeni çevirmemin sakıncası var mı?"

Gülümsemesi parlayarak başını salladı.

Will, Beckey'yi yüzü odaya dönük olacak şekilde çevirdi. Tesadüfe bakın ki, bu sayede çatı da daha iyi görebiliyordu. Kızın uzun saçlarını nazikçe taradı. Heath izliyordu, o da açıkladı, "Üç ayrı telle başlıyorsun."

Will örgü işini çabucak halletti. Faith, Sara'nın da hafta sonları saçlarını aynı şekilde ördüğünü fark etti. Sürekli olarak beceriksiz, doğurgan ahmaklara kapılmasaydı, Will'le birlikte olabilecek alternatif bir Faith vardı. Şu anda tek umabildiği, su içmeyi hatırlayan bir adamdı.

"Bekle," dedi Lashanda. "Şunu bağlamak için bir şey getireyim."

O masayı ararken Will örgünün ucunu sıkıştırdı. Heath'e göz kırptı.

"Buraya." Gerald'ın başı balkonun üzerinden baktı. "Senin için hazırım. Kimsenin seni takip etmesine izin verme."

Tekrar ortadan kayboldu.

Will örgünün uçlarını Lashanda'ya uzattı, o da onun sorgulayan bakışlarına omuzlarını silkerek cevap verdi.

"Bu sadece Gerald," dedi. "Her şeyi yapmak için kendine has bir yolu var."

Will, Faith'in merdivenleri onun önünde çıkmasına izin vermedi. Ceketini düzeltmek için onlar sahanlığa çıkana kadar bekledi. Glock'unu yan kılıfında tutuyordu. Faith bütün gün bir hapishanede çalışacağını düşündüğü için, tabancasını çantasının içindeki Crown Royal çantasına koymuştu. Aşırı tedbirli olmak adına çantasının fermuarını açtı. Çantanın üst kısmındaki ipin gevşek olduğundan emin oldu.

Devriye günlerini hatırladı. Trafik cezaları. Büyük hırsızlık. Aile içi şiddet. Hepsi rutin şeylerdi, ta ki rutin olmaktan çıkana kadar çünkü insanlar ve size gösterene kadar gerçekte ne düşündüklerini asla bilemezsiniz.

Will merdivenlerin tepesine monte edilmiş bir kamera daha gördü. Faith'in paranoyası tekrar yükseldi. Gerald yaklaşımlarını izliyor olabilirdi. Polislerden nefret ederdi. Kin besliyordu. Şimdiye kadar ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu kanıtlamıştı.

Koridordan sola döndüler. Will durdu. Yere diz çöktü. Bir tutam pembe tüy aldı. İzolasyon. Tavanı işaret etti. Tavan arası merdivenleri yakın zamanda indirilmişti.

Faith'e "Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor." dedi.

Faith de bundan hoşlanmamıştı. "Bay Caterino?" diye seslendi. "Yatak odasında," dedi Gerald. "Yalnız olduğunuzdan emin olun."

Sesi çatı katının karşı tarafından, iki yüz metre uzunluğundaki koridordan geliyordu.

Şimdiden iki kez kaçtı. Aşağıda silahı vardı. Muhtemelen üst katta da vardı. Son zamanlarda tavan arasındaydı. Onlara yalnız gelmelerini söyleyip duruyordu.

Faith, Will'i yatak odasına kadar takip etti. Geçtikleri her kapıda ikisinin de başı dönüyordu. Koridor banyosu. Çamaşır odası. Heath duvarlarını dinozorlar ve Oyuncak Hikâyesi karakterleriyle süslemişti. Beckey'nin alanı tıbbi ekipman, bir hastane yatağı ve bir transfer asansörü ile doluydu. Karşıdaki boş yatak odası gece hemşiresi için olmalıydı. Faith tüm bunların ne kadar paraya mal olduğunu merak etti. Beckey maluliyete hak kazanabilirdi ama bu, göğsündeki yarayı emen birinin ACE bandajına hak kazandığını söylemek gibi bir şeydi.

Çatı katına ulaşmışlardı. Oyuncaklar bir televizyonun etrafına dağılmıştı. Faith oyun konsolunu evdekinin daha yeni bir versiyonu olarak tanıdı. Koridorun son kısmına ulaşmak için, yaklaşık bir kasis büyüklüğünde olan plastik bir kablo kapağının üzerinden geçmesi gerekiyordu. İçinde kablo yoktu. Bu bariyer Beckey'nin sandalyesini durdurmak içindi.

"Siktir," diye mırıldandı Will.

Faith onun yanından geçip yatak odasına baktı. Hiçbir ışık yanmıyordu. Pencereler katlanmış giysilerle dolu Ikea görünümlü bölmeler tarafından kapatılmıştı. Güneş ışığı rafların etrafını kesiyordu.

Will altı uzun adım attı ve odaya girdi. Faith koridorda kaldı. Onun elinin tersiyle ağzını silmesini izledi.

Olaf'ın bandajı geri çekildi. Yapıştırıcı yüzünden terlemişti. "Bay Caterino, yatağınızın yanındaki bir silah mı?"

Gerald dedi ki, "Oh, evet, ben-"

"Ben bakarım." Will onun görüş alanından çıktı.

Faith'in tabancası çantasından çıkmış, elindeydi ve ateş etmeye hazırdı. Tam odaya girmek üzereydi ki Will kapıda yeniden belirdi.

Elinde 9 mm'lik bir Browning Hi-Power vardı. Faith silahlar konusunda Will kadar bilgili değildi ama tabancanın şarjörünün zor çıkarıldığını biliyordu. Ya Gerald Caterino silah kullanmayı biliyordu ya da biri ona ihtiyacından fazla silah satmıştı.

Will dergiyi düşürdü. Tepedeki ışıkları açtı.

Faith tabancasını çantasına geri koydu ama elini içeride tutmaya devam etti. Eşikten geçerken odayı gözleriyle taradı. Pencereler temiz. Kapılar temiz. Eller temiz. Burası belli ki Gerald'ın uyuduğu yerdi. Dekorasyon yok denecek kadar azdı. Yapılmamış kral boy yatak, uyumsuz komodinler, duvarda bir televizyon, Ikea kabinleri, bir kapıdan girilen ebeveyn banyosu. Gömme dolap olduğunu düşündüğü yerin kapısı kapalıydı. Sürgülü kilitten bir anahtar çıkmıştı.

Gerald Faith'e "Kapıyı kapat." dedi.

Faith kapıyı kapanmak üzereyken itti.

Gerald, "Heath'in önünde bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Beckey'nin ne bildiğinden ya da neleri emin değilim. Saldırıyı hatırlamıyor ama bir şeyler duymasından endişe ediyorum. Ya da bunu görmesinden."

Anahtarı çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Faith çenesinin düştüğünü hissetti.

Gömme dolabın duvarları gazete makaleleri, basılı sayfalar, fotoğraflar, diyagramlar ve notlarla kaplıydı. Renkli raptiyeler her şeyi yerinde tutuyordu. Kırmızı, mavi, yeşil ve sarı ipler çeşitli parçaları birbirine bağlıyordu. Dosya kutuları arka tarafta tabandan tavana kadar istiflenmişti. Dolabını büyük bir olay odasına dönüştürmüştü ve çocuklarının bunu bulmasından korkuyordu.

Faith'in kalbi babası için kırıldı. Her bir kâğıt, her bir raptiye, her bir ip onun çektiği işkencenin bir simgesiydi.

Gerald, "Dolabın anahtarını tavan arasında saklıyorum. Heath anahtarlığımla oynamayı seviyor. Bir keresinde neredeyse buraya giriyordu. Lashanda'ya güveniyorum ama dikkati dağılabilir. Heath bunu gördüyse, bilmesini istemiyorum. Hazır olana kadar olmaz. Lütfen, size göstermeme izin verin."

Faith yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi. Will'i dolaba kadar takip ederken telefonunu çıkardı. Videoyu açtı. Kayıttan faydalanmak için, "Bay Caterino, bunu telefonumla kaydetmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Evet, tabii." Gerald önce fotoğrafları göstermeye başladı. "Bunları Beckey'nin hastanede olduğu ilk gün, saldırıya uğradıktan yaklaşık on iki saat sonra çektim. Buradaki kesik trakeostomiden kalma. Burası da hayatını kurtarmak için göğüs kafesinin kırıldığı yer." Parmağı aşağı doğru hareket etti. "Bunlar röntgenleri. Bunda kafatası kırığını çok net görebilirsiniz. Şekline bakın."

Faith, daha eski görünümlü bir olay yeri fotoğrafının yanına iliştilmiş olan röntgene yakınlaştırdı. "Brad Stephens'dan kızınızın dava dosyalarının kopyalarını aldınız mı?"

Gerald'ın ağzı açıldı, sonra kapandı. "Onları yakaladım. Önemli olan tek şey bu."

Faith . En azından ona biraz zaman kazandırmıştı. Tanık ifadelerine, soruşturma notlarına, adli tıp raporlarına yaptı,

resüsitasyon notları, olay yeri şemaları.

Will'in elleri cebindeydi. Öne doğru eğilmiş, Golden Gate Köprüsü'nün yakınında duran genç bir kadının fotoğrafına bakıyordu. "Bu Leslie Truong mu?" diye sordu.

Gerald, "Teknik olarak hala açık bir dava olduğu için dosyasına erişimim reddedildi," dedi. "Bu resmi bana annesi Bonita verdi. Eskiden sürekli konuşurduk. Artık pek konuşmuyoruz. Belli bir noktadan sonra sizi yiyip bitiriyor, anlıyor musunuz? Hayatınız ..."

Düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. Duvarlar Beckey'nin saldırısından sonraki hayatının hikâyesini anlatıyordu.

Faith döndü, arkasındaki duvarı yavaşça görüntülemek için bir izgarada çalışıyordu. Gerald internetten sayfalar dolusu çıktı almıştı. Facebook gönderilerini, Tweet'leri, e-postaları gördü. Gönderenleri gördüğünden emin olmak için yakınlaştırdı. E-postaların çoğu dmasterson@Love2CMurder'dan geliyordu.

Gerald'a "Gazete makalelerinden herhangi bir dava dosyasına ulaşabildiniz mi?" diye sordu.

"Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası kapsamında talepte bulundum ama dosyalarda hiçbir şey yoktu, her kadınla ilgili birkaç sayfadan fazlası yoktu." Duvarın ilgili bölümünü işaret etti. "Hepsi kaza olarak sınıflandırılmıştı, Beckey yaşamasaydı onunki de öyle olacaktı. Hayatı eskisi gibi değildi. Bir daha da olmayacak."

Sesindeki çaresizlik, odanın üzerine kapanan bir mengene gibiydi.

Will, "Bay Caterino, bu gazete makalelerini Nesbitt'e postalamanızın bir nedeni var. Onları seçmenize ne sebep oldu?"

"Ailelerle konuştum." Gerald dolabın arkasına doğru koştu. Dosya kutularının yanında durdu. "Bak, burada benim arama notlarım var. Notlarımı al."

Faith kamerayı çevirdi. Gerald'ın da kayıтта olmasını istiyordu.

"Düzinelerce telefon görüşmesi yaptım. Ne zaman bir kadın bulunsa, ailesinin izini sürdüm ve onlarla konuştum. Kurban sayısını sekize indirebildim."

Adam Faith'in arkasını işaret etti ama Faith dönmedi. Kadınların yüzlerini gazete makalelerinden tanıyordu ama duvardaki fotoğraflar farklıydı, daha kişiseldi, masanızda bir çerçeve içinde saklayabileceğiniz türdendi.

Gerald her bir kadını işaret ederek isimlerini söyledi. "Joan Feeney. Bernadette Baker. Jessica Spivey. Rennie Seeger. Pia Danske. Charlene Driscoll. Deaundra Baum. Shay Van Dorne."

Faith, Gerald'ı kadrain içinde tutmaya dikkat ederek her birini yakınlaştırdı.

Tekrar işaret ederek, "Kafa bandı. Tarak. Barette. Saç bandı. Fırça. Fırça. Scrunchie. Tarak."

"Bekle," dedi Faith. "Sen neden ?"

"Kaçırdıkları şey buydu. Bunu hiç araştırmadın mı? Hiçbir şey okumadın mı?"

"Bayım-"

"Hayır!" diye bağırdı. "Bana sakinleşmemi söyleme. O lanet polise Beckey'nin annesinin ona verdiği tokayı kaybettiğini söyledim. Kaplumbağa kabuğuydu. Beckey yanlışlıkla dişlerinden birini kırmıştı. Onu her zaman yatağının başucunda tutardı. Dışarı çıktığı sabah-" Odanın öbür ucuna koştu. "Bak, burada yazıyor. Kayleigh Pierce, oda arkadaşı. Bu onun resmi ifadesi."

Faith onu kamerayla takip etmişti.

"Kayleigh Beckey'nin bulunduğu sabah, ondan önce, giyinirken dedi ki-" Nefesi kesilmişti. "Dedi ki..."

Faith ona, "Sorun yok, Bay Caterino. Bana bakın."

Adam ona delici bir çaresizlikle baktı.

"etmeyin. Sizi dinliyoruz. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Tamam, tamam." Kendini dengelemeye çalışırken yumruğunu kalbinin üzerine vurdu. "Kayleigh, Beckey'nin saç tokasını komodinin üzerinde bulamadığını söyledi. O sabah orada değildi. Komodin her zaman bıraktığı yerdir. Beckey üniversiteye gitmeden önce bile tokayı yatağının kenarına bırakırdı. Zarar görmesini istemiyordu ama Jill'e yakın olmak istediğinde onu takmak istiyordu, tamam mı?"

"Jill onun annesi miydi?"

"Evet, doğru." Gerald Beckey'nin saldırıdan önceki bir fotoğrafını gösterdi. Yatakta kitap okuyordu. Saçları arkadan kırpılmıştı. "Saç tokası hiç bulunamadı. Kızlar, Kayleigh ve oda arkadaşları, yurdun altını üstüne getirmişler, tamam mı? Polis daha arama yapmadan önce. Çok fazla aradıklarından değil, çünkü o noktada umurlarında değildi. Ama kızlar saç tokasının Beckey için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı, bu yüzden Beckey hastanedeyken onu aradılar. Ve bulamadılar. Polisler ne olduğunu gerçekten araştırmaya zahmet ettiklerinde de bulamadılar."

Faith dilinin ucunu ısırdı. Bunun Lena Adams'ın unuttuğu bir ayrıntı olduğuna inanamıyordu.

"Şu polisler," dedi Gerald. "Tolliver, o en kötüsüydü. Sanki umursuyormuş gibi sempatik görünmeye çalışıyordu ama tek istediği bir kutuyu işaretleyip bu davayı temizlemek ve böylece maaşını almaya devam etmektir."

Faith bir polisin maaş çekinin neye benzediğini biliyordu. Motivasyona pek ilham vermiyordu.

"Bana söyledi, o yalancı, lanet olası pislik bana söyledi-" Gerald kendini toparlamaya çalışarak sözünü kesti. "Tolliver Nesbitt'e komplo kurdu. Bunu sana söyleyebilirim. , o kasabayı dava ederdim. Üniversitenin ödeme yaptığını biliyorsun, değil mi? Ve ilçe. O polis gücünün yozlaşmış olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden burunlarından geleni ödediler."

Faith birden polis departmanlarına dava açan adamı filme aldığı için memnun oldu. "Tazminat davası var mıydı?" diye sordu.

"Duruşma istemediler çünkü suçlayıcı tüm ayrıntıların ortaya çıkacağını biliyorlardı. Görmüyor musunuz? Sigorta şirketi, kasaba, avukatlar -hatta benim hukuk ekibim bile- hepsi örtbasın bir parçasıydı."

Faith'in deneyimine göre, hukuk ekipleri en yüksek ödemeyi almak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Gerald, "İlçe benimle anlaştı ama yanlış bir şey yaptıklarını bilmemize rağmen bunu söylemediler. Yaptıklarını *biliyoruz*. Lanet olası otuz dakika. Kızımın hayatından otuz dakika. Şu anda gizlilik anlaşmasını bozuyorum. Haberlere çıkmalıydım. Hâlâ . Parayı geri almaya çalışsınlar. Onlara meydan okuyorum."

Faith çok geç olmasına rağmen mikrofonu kapatmak için başparmağını hareket ettirdi.

Gerald Faith'e, "Bir oğlun var. Onu üniversiteye gönderdiğinde nasıl hissedeceksin? Onlara güveniyorsun, değil mi? Polise güveniyorsun. Çocuğuna göz kulak olmaları için herkese güveniyorsun ve bunu yapmadıklarında da bedelini ödetiyorsun."

Will boğazını temizledi. "Ne kadar ödediler?"

"Yeterli değil." Gerald odanın içinde etrafına bakındı. Dudağı titremeye başladı. "Yeterince değil."

Sesi son kelimedede yükselmiş ve bir hıçkırıkla kesilmişti. Ağzını kapattı, içinde tutmaya çalıştı. Gerald savaşı kaybetti. Beline doğru eğildi. Dudaklarından perişan bir feryat sızdı. Dizlerinin çözüldü. Yere düştü. Elleriyle yüzünü . Bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Faith videoyu kapattı. Will onun Gerald'a gitmesini engelledi. Köşede bir kutu Kleenex buldu. Yanındaki çöp kutusu çoktan taşmıştı.

Gerald'ın başı haliya bastırılmıştı. Hıçkırıkları odayı dolduruyordu. Onu teselli etmek değildi. Umudu teselli edemezsin.

Will diz . Ona mendilini uzattı.

"Özür dilerim." Gerald bir mendil aldı. Gözlerini sildi. "Bu bazen oluyor. Bunu durduramıyorum."

Will babanın ayağa kalkmasına yardım etti.

Gerald burnunu sümkürdü. Yüzü kıpkırmızıydı. Utanmıştı.

Faith onu günümüze geri döndürmeden önce birkaç saniye daha bekledi. "Bay Caterino, aşağıda, ortağım size omurilik hasarının C5 olduğunu söylediğinde, bu sizi harekete geçirmiş gibi görünüyor."

Tekrar burnunu sildi, gömleğini düzeltti.

"Beckey'de delik vardı." Duvardaki siyah-beyaz bir resmi işaret etti. "Bunu sana aşağıda ama seni buraya getirip göstermenin daha iyi olacağını düşündüm. Çok fazla şey var ve ben-"

"Sorun yok," diye yatıştırdı Faith. "Bunu görmemize izin verdiğin için memnunum. Yaptığın tüm sıkı çalışmaların bozulmadan kalması çok önemli."

"Tamam. Haklısın." Tekrar duvarı işaret etti. "Delinen yer burası."

Videoyu tekrar . MRI'dan alınan siyah-beyaz görüntüyü yakınlaştırdı. Eğitimsiz gözleriyle bile omurilikteki hasarı görebiliyordu, tıpkı bir çizgi filmde lastiğin patlaması sonucu hava yerine sıvı sızması gibi.

"Kimse bunu açıklayamaz." dedi.

"Kızınızın davası hakkında bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Her şey kayboldu. İpuçları . kimse yok.

Zaten bu konuda konuşacak kimse de yok." Gerald selpak mendilini fırlattı. "Tolliver, Beckey ve Leslie hakkındaki gerçeği asla öğrenmememiz için kışını yırttı. Bilgileri sakladı, bürokratik karışıklık içinde kaybolduğunu iddia etti. Ve onun dalkavuğu Lena Adams'ın tüm defterlerini parçaladığını biliyor muydunuz? Neler yazdığını hayal edebiliyor musunuz? Kızımın ölü mü diri mi olduğunu bile kontrol etmeyen kaltak o. Kızım feci beyin hasarları geçirirken hepsi etrafta gülüp şakalaşıyordu."

Faith onu o kayalık kıyıdan uzaklaştırdı. "Bana Beckey'nin saç tokasından biraz daha bahset."

"Evet," dedi. "Kayıptı. Bu da tek başına bir şey ifade etmiyor, değil mi? Ama sonra Bonita'yla konuştum-"

"Leslie Truong'un annesi mi?" Faith onu tekrar yavaşlatmaya çalıştı. "Ne dedi?"

Gerald'ın gözyaşları kurumuştı. Yine sinirlenmişti. "Leslie'nin geceleri yüzünü yıkarken her zaman taktığı saç bandı kayıptı."

"Kayıp olan tek şey kafa bandı mıydı?" "Evet." Tereddüt etti, sonra itiraf etti, "Bilmiyorum. Belki bazı gömlekler, bazı kıyafetler, ama kesinlikle kafa bandı. Leslie özellikle Bonita'yı arayıp içini döktü. Bu kadar az değeri olan bir şeyi çalmanın aptalca olduğunu söyledi. Onu bu kadar sinirlendiren de buydu, çünkü böyle bir şeyi neden alarsınız ki?"

Faith diğer olası kurbanları, çalınan diğer olası eşyaları düşündü. "Shay Van Dorne'un bir fırçası kayıp mıydı?"

"Bir tarak. Gittiğini fark ettiğinde arabasındaydı. O kadar üzölmüş ki annesine anlatmış." Makalelerdeki kadınların fotoğraflarına geri döndü. "Joan Feeney. Joan Feeney.

spor salonunda bir sa bandı takıyordu. Kız kardeşine en sevdiği mor olanı bulamadığını söyledi. Seeger da Van Dorne gibi arabasındaydı. Konsolda sakladığı mavi elastik sa bandının orada olmadığını söylediğinde kız kardeşiyle telefonda konuşuyordu."

Faith devam etmesi için başıyla onayladı.

"Danske'nin büyükannesine ait gümüş bir fırçası vardı. Şifonyerinden kaybolmuştu. Driscoll torpido gözünde bir fırça saklıyordu. Kocasını kontrol ettiğinde orada değildi. Spivey'in iş yerindeki masasında perçemlerini düzeltmek için kullandığı bir toka vardı. Baker'ın üzerinde kristallerle *Chillax* yazan bir tarağı vardı. Baum'un kız kardeşi onun sa tokasını her zaman kıyafetleriyle uyumlu hale getirdiğini söylüyor. Yeşil bir gömlek giyerken bulunmuş ama saç tokası yokmuş. Sonra kız kardeşi eşyalarını kontrol ettiğinde her türlü sa lastiğini bulmuş; kırmızı, sarı, turuncu. Ama yeşil yok."

Faith, bir savunma avukatının videoyu Gerald Caterino'nun çaresiz aile üyelerinin kafalarına düşünceler yerleştirdiğine dair kanıt olarak kullanmasını düşündü. Daha sert bir bakış açısıyla, babanın yaptığı şey tanığı tahrif etmek olarak adlandırılabilirdi. Peki ne için?

Bir fırça. Bir tarak. Bir saç tokası. Kafa bandı. Bir saç tokası. Faith'in arabasında, çantasında ve evinde bu eşyaların hepsi vardı, bazıları kat kat fazlaydı. Olaydan sonra birinin bunlardan herhangi birinin kayıp olduğunu söylemesi çok kolay olurdu.

Özellikle de umutsuzca bağlantılara ulaşmaya çalışıyorlarsa.

Will de belli ki aynı şeyi düşünüyordu. Faith'in kaydı durdurmasını bekledi.

Gerald'a, "Aileleri aradığında nasıl bir şeydi?" diye sordu.

"Bazıları benimle konuşmadı. Diğerleri çıkmaz . Onları için bir soru listem vardı. Bu şekilde sekiz kurbanda kadar indirdim." Karşı duvara gitti. Bir raptiyeden bir sayfa defter kâğıdı kopardı. "Bunu kullandım."

Faith listeyi okudu.

1. Kendinizi tanıttin (sakin olun!)
2. Beckey'e ne olduğunu açıkla (sadece gerçekler!)

3. ölüm nedeni hakkında herhangi bir şüpheleri olmadığını sorun (normal davranın!)

4. Sevdiklerinin eksik bir şeyden bahsedip bahsetmediğini sorun

5. Kayıp eşyanın olmadığını teyit etmelerini isteyin

Gerald şöyle açıklıyor: "Ne zaman bir haber işe gidiyorum. İnternette bir sürü şey var. İnsanları bulmak kolay. Benim yaptığım şey telefon etmek. Yıllar boyunca onlarca kurban konuştum. Sanırım bu konuda daha iyi oldum. Onları hissetmeli, bu olasılığa açık olduklarından emin olmalısınız. Bir çocuğu kaybetmek korkunç bir şey ama onun sizden çalındığını fark etmek daha da korkunç."

Faith, yönlendirici soruların ders kitabı niteliğindeki bir örneğini sunan listeyi tekrar okudu. "Bu son madde, beş numara. Onlara ne aramaları gerektiğini söyledin mi? Bunun saçla ilgili bir şey olacağını?"

"Evet. Başka ne olabilirler ki?" Başka bir duvara doğru ping-pong yaptı. Love2CMurder alanından gelen basılı e-postaları işaret etti. "Bu seri katillerin yaptıklarının bir listesi.

Birincisi, kupaları alırlar. Beckey'nin saldırganı da bunu yapıyor. Onları takip ediyor. Onlardan bir şey alıyor. Sonra onlara saldırıyor ve bunu bir kaza gibi gösteriyor."

"Bekle," dedi Faith. "Ne demek sap?"

"Bu kadınların her biri ölmeden haftalar önce bir aile üyesine, arkadaşına ya da iş arkadaşına sanki biri onları izliyormuş gibi garip hissettiklerini söylemiş."

Faith bu yeni bilgiyi düşündü. Aklına pek çok açıklama geliyordu, en önemlisi de dünyada kadın olmanın bazen insanı savunmasız hissettirmesiydi. "Onlara izlendikleri hissini sormak senin soru listende yoktu."

"Her zaman bir şeyler yeterince biliyorum. Bana söylemelerine izin veriyorum."

"Sana yeni mi söylediler?"

"Dikkatliydim." Love2CMurder e-postalarını işaret etti. "Bu adam emekli bir polis dedektifi. Nadir iyi dedektiflerden biri. Araştırmama yardım ediyor. Kadınların yaptığı en büyük hatanın içgüdülerini dinlememek olduğunu söyledi."

Faith e-postaları taradı. DMasterson Gerald ile en az iki yıldır yazışmış. Faturaların PDF'lerini gördü. "Daha önce özel bir dedektife ödeme yaptığınızdan bahsetmişsiniz. Bu o mu?" "Hayır, Chip Shepherd'dan bahsediyordum. Onunla beş yıl çalıştım. Yıllar önce. O da başka bir emekli polis. Ona üç aylık ödeme yaptım. Altı ay çalıştı. Dava dosyaları burada." Kutu yığınının tekmeledi. "Chip hiçbir şey bulamadı. Her zaman bir şey bulamazlar. Beş yıl boyunca davayı canlı tutmak için var gücümle çalıştım. İşler iyi ama yeterli değil. Birikimlerim tükendi. Emekliliğim yok. Ev ipotekli. Davalardan gelen para Beckey'e bakmak için bir vakıfta. Hayatımın her parçası ona ve Heath'e bakmaya gidiyor ve geriye ne bunu yapıyorum."

Faith uzun bir nefes verdi. Oda klostrofobik hissettiriyordu. Daha da küçülmek üzereydi. Faith, Will'in bu sabah hapishane şapelinde teoriler etrafında dönüp durduklarından beri sorduğu sorunun cevabını bulduğunu düşündü.

Nazikçe başladı. "Bay Caterino, Daryl Nesbitt'e o gazete makalelerini neden gönderdiniz? Ne bir not ne de bir mektup vardı. Sadece makaleler vardı."

"Çünkü-" kendini bir saniye geç yakaladı. "Hâlâ masum olduğunda ısrar ediyor. Onun da benim gibi kapana kısılmış, çaresiz istedim."

Faith onun Daryl Nesbitt'e işkence etmeye çalıştığına inanıyordu ama hikâyede bundan fazlası vardı. "Bunu sorduğum için üzgünüm ama kızınıza zarar veren adamın Daryl Nesbitt olmadığından neden bu kadar eminsiniz?"

"Ben asla-" demedim.

"Bay Caterino, beş yıl önce Daryl Nesbitt'in Jeffrey Tolliver'ın mirasına karşı açtığı hukuk davası için avukatlara iyi para harcadınız."

Gerald'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Hukuk davaları çoğu zaman polis memurlarını kayıt altına almak için kullanılıyor, böylece kanıtlar daha sonra cezai kovuşturmalarda aleyhlerine kullanılabiliyor" dedi.

Dudakları sıkı bir çizgi halinde kapandı.

"Beş yıl önce Beckey'nin Facebook sayfasını ve web sitesini açtın," diye devam etti Faith. "Son beş yıldır, Beckey'nin

Kızınızın saldırısıyla bağlantılı olduğunu düşündüğünüz kayıp kadınlarla ilgili makaleler."

"Bu diğer kadınlar-"

"Hayır." Faith onu tekrar durdurdu. "Soruşturmana beş yıl önce başladın. Bu davaların bazıları sekiz yıl öncesine dayanıyor. Beş yıl önce Daryl Nesbitt'in Beckey'ye saldıran adam olmadığına nasıl inandınız? Zorlayıcı bir nedeni olmalıydı."

Gerald titremesini engellemek için dudağını ısırды. Gözyaşları geri döndüğünde onları durduramadı.

Faith yavaşça ona doğru yürüdü. "Pek çok şey hakkında paylaşımda bulunuyorsunuz Bay Caterino, ama oğlunuz hakkında hiç paylaşımda bulunmuyorsunuz."

Gözlerini sildi. "Heath, Beckey'nin odak noktası olması gerektiğini anlıyor."

Faith vazgeçmedi. "Evin etrafındaki tüm kameraları fark ettim. İçeride ve dışarıda. Burası tehlikeli bir bölge mi Bay Caterino?"

"Dünya tehlikeli bir yer."

"Burası çok güvenli bir mahalle gibi görünüyor." Faith durakladı. "Neyi koruduğunuzu merak ediyorum."

Savunmacı bir tavırla omuz silkti. "Güvenlik kameraları ve bir kapı olması yasalara aykırı değil."

"Öyle değil," diye kabul etti Faith. "Ama küçük oğlunuzdan ne kadar etkilendiğimi size söylemek istedim. Gerçekten çok zeki. Zamanından önce pek çok kritere ulaşıyor. Çocuk doktorunuz bunu size söyledi mi? Neredeyse sekiz yaşında gibi."

"Noel'de yedi yaşında olacak."

"Doğru," dedi. "Doğum günü Beckey'nin saldırıya uğramasından yaklaşık otuz dokuz hafta sonra."

Gerald yere bakmadan önce bakışlarını sadece birkaç saniye tutabildi.

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi Faith. "Sanırım beş yıl önce Daryl Nesbitt sana hapisneden mektup yazdı."

Gerald'ın boğazındaki kaslar gerildi.

"Sanırım o mektubu gördünüz ve Daryl Nesbitt'in zarfı kapatmak için kapağı yaladığını fark ettiniz. Tükürüğü pulun arkasındaydı." Faith elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı. "Zarftan Daryl Nesbitt'in DNA'sını test ettiniz mi Bay Caterino?"

Gerald başını eğmiş, çenesini göğsüne değdirmişti. Gözyaşları halının üzerine sıçradı.

"Beni ne korkuturdu biliyor musunuz Bay Caterino? Güvenlik kameraları, kapılar ve çitler koymama ve yatağımın yanında bir silahla uyumama neden olan şey nedir?"

Derin bir nefes aldı ama gözlerini hâlâ yerden ayırmıyordu. "Beni geceleri uykusuz bırakan şey," dedi Faith. "Kızıma saldıran adamın bunu öğreneceğinden endişeleniyordum. dokuz ay sonra oğlunu doğurdu."

Sara ocağın üzerindeki saate baktı.

19:42.

Alexandra McAllister'la ilgilenirken zaman elinden kayıp gitmişti. Önce Ezra Ingle'ın resmi ölüm nedenini değiştirmesini sağlamanın lojistiği vardı. Sonra Amanda şerifin ofisiyle birlikte çalışarak GBI'nın görevi devralması için resmi talepleri yerine getirmeye başladı. Daha sonra Sara'nın otopsiyi yapabilmesi için cesedi GBI merkezine götürmesi gerekiyordu.

Sonra raporunu yazdırıyor ve tüm kanıtları, laboratuvar siparişlerini ve adli tıp raporlarını imzalıyordu. Sonra kıdemsiz bir adli tabip ondan hapishane isyanında öldürülen mahkûm Jesus Vasquez'in otopsi kayıtlarını incelemesini istemişti. Sonra Sara kim bilir ne kadar süre masasında oturmuş, bitmek bilmeyen sıkıntılı gününe biraz açıklık getirmeye çalışmıştı.

Sara binadan çıkıp siyah, aysız gökyüzüne bakana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişti.

Mutfak taburesinden ayağa kalktı. O adım atmaya başladığında köpekler kanepeden başlarını kaldırıp baktılar. Sara kendini işe yaramaz hissediyordu. Tessa, Jeffrey'nin dosyalarıyla Grant County'den yola çıkmıştı. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerin sonuna denk gelmişti. Sara'nın şu anda beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Köpekler beslenmiş ve gezdirilmişti. Daireyi toparlamıştı. Kendine zar zor yiyebileceği bir akşam yemeği hazırlamıştı. Televizyonu açmış, sonra da kapatmıştı. Aynı şeyi radyo için de yapmıştı. O kadar huzursuzdu ki derisi kaşınıyordu.

Telefonunu tezgahın üzerinden aldı. Will'e yazdığı son mesajları tekrar okudu: Soru işaretli bir telefon. Sonra soru işaretli bir yemek tabağı. Sonra tek bir soru işareti.

yazmamıştı.

Sara kendi kendine bariz olanı söyledi: Will de zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Şu anda bir cinayetle uğraşıyorlardı. Muhtemelen birden fazla cinayet. Lena muhtemelen her şeyi Lena'nın her zaman yaptığı gibi alt üst etmişti. Sara onun sessizliğinden çok fazla anlam çıkarmamalıydı. Will'in telefonunu kapatmış olduğu gerçeğinden de bir şey anlamamalıydı. Sara onu haritada bulabilmek. Bul uygulamasına yarım düzine kez dokunmuştu ve her seferinde tek aldığı Lena'nın adresi ve Will'in oraya gitmesinden bu yana geçen dakikaların, sonra da saatlerin sayısı olmuştu.

Sara kapının vurulduğunu duydu.

"Sissy?" Tessa'nın vuruşu daha çok bir tekme gibiydi. "Acele et."

Sara, Tessa'yı üç dosya kutusuyla uğraşırken buldu. Kapının altında ayakkabı izleri bırakmıştı.

"Yardım etmeyin, ben hallederim." Tessa her şeyi yemek masasının üzerine boşalttı. Neyse ki Jeffrey kapakları bağlamıştı. "Şu trafiğe inanamazsın. Kornaya basmaktan avuç içim su topladı. Şimdi de susuzluktan ölüyorum."

Sara onun ses tonundan su istemediğini anladı. Alt dolabı açmadan önce tereddüt etti. Will, sanki bir bardak Merlot onu Judy Garland'a dönüştürecekmiş gibi Sara'nın içki içmesine takmıştı.

"Viski." Tessa onun yanından uzanıp şişeyi aldı. "Bana küçük bir tane doldur, bir bebeğe vereceğin gibi. Bu gece geri dönmem gerekiyor. Bu kağıt havlu da ne?"

"Hiç sorma." Will kâğıt yeniden kullanmak için kuruttu, çünkü zeki ve seksi erkek arkadaşı belli ki Buhran döneminde büyümüşü. "Neden bu gece geri dönmek zorundasın?"

"Sana bahsettiğim ebeyle sabah dokuzda bir görüşmem var. Bir stajyer alıyor. Umarım bu kişi ben olurum." Tessa dolapta iki bardak buldu. "Tam şehir merkezine inerken Lemuel aradı. Sanki trafikte yeterince canı değilmişim gibi."

Sara içkileri doldurdu. Kendine bir duble verdi. Tessa'nın kocası hâlâ kızlarıyla birlikte Güney Afrika'daydı. "Izzie nasıl?"

"Her zamanki gibi harika." Tessa bardaktan bir yudum aldı. "Lem boşanma belgelerini aldı. daha iyi karşıladı."

Sara oturabilmeleri için onu masaya geri götürdü. "Bunu kötü karşılamasını mı istedin?"

"Sadece yorgunum." Sara'nın yanındaki sandalyeye yığıldı. "Evli olmak istemediğin halde evli olmak çok yorucu. O da bazen kendini beğenmişin teki oluyor."

Sara *bazen* sessizce itiraz eder.

"Benim onda gördüğümü senin hiç görmediğini biliyorum," dedi Tessa. "Taco Bell gibi diyelim. Fazladan et için para ödemek zorundasınız."

Sara kadehini kaldırdı. "Will nerede?"

"Çalışıyorum." Sara kendini kutulara bakmaya bıraktı. Jeffrey'nin kutularına. Onun tanıdık yazısı etiketlerin üzerinde akıyordu. kelimelere dokunmak istedi. "Will bana evlenme teklif etti."

Tessa içkisinin üzerine öksürdü.

Sara itiraf etti, "Altı hafta önce."

"O zamandan beri benimle kaç kez konuştun?"

Sara kız kardeşiyle günde en az bir kez, bazen daha fazla konuşurdu. Ama bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. "Sence Jeffrey'yle ilk seferinde ona yeterince ilgi göstermediğim için mi yürümedi?"

"Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim."

"Bu, her zaman annem ve babamda olduğum ya da seninle bir şeyler yaptığım ya da-"

"Evlilik *rumspringa* değildir. Aileni terk etmek zorunda değilsin." Bardağını yere bıraktı ve Sara'nın elini tuttu. "Sissy, orada olduğumu hatırlıyor musun? Onun zavallı kıcını şehirde takip eden, bilgisayarına giren ve motel görevlilerine rüşvet veren bendim çünkü ikimiz de bunun beş kadın ve elli farklı zaman olduğunu bildiğimiz halde, sadece bir kadın olduğu ve bir kereden fazla olmadığı gibi saçma yalanlar yüzünden deliriyordun."

Sara, Jeffrey'nin ona defalarca verdiği sözlerle davranışları arasındaki kopukluk hissini hatırlıyordu. Ama Tessa dedektiflik yapmasaydı, muhtemelen gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Kız kardeşine "Biliyorum." dedi.

"Jeffrey aldattı çünkü tek sahip oldukları değil, kaçırdıklarıydı." Sara'nın elini sıktı. "O

senin için değişti. Senin hak ettiğin türden bir erkek olmak için gerçekten çok çalıştı. İlk sefer cehennem gibiydi ama ikincisini çok daha tatlı kıldı."

Sara başını salladı, çünkü söylediği her şey doğruydu. "Will bana sorduğunda, aslında bana sormadı. Ama onun savunmasına göre, garip bir konuşmaydı. Evinin tadilatından, ikinci bir kat çıkmaktan bahsetmeye başladım."

"Bu harika bir fikir. Her şeyi tam olarak istediğiniz gibi yapabilirsiniz."

"Ben de ona öyle söyledim," dedi Sara. "Sonra Will dedi ki, 'Kilisede evlenmeliyiz. Bu anneni mutlu eder' dedi."

"Annemin bununla ne ilgisi var?" Tessa kaşlarını çattı. "Babamın pikolo ile *Lohengrin* çalmasını mı istiyor?"

Sara başını salladı. "Ne istediğini bilmiyorum."

"İşte asıl sorun bu. Onunla gerçekten önemli olan bir şey hakkında konuşmuyorsun. Hiç olmamış gibi davranıyorsun."

Sara artık ne yaptığını bilmiyordu. "Bu getirmek zorunda kalan kişi olmak istemiyorum. Bir şeyleri zorlayan hep ben oluyorum. Will'in bir kez olsun karşılık vermesini istiyorum. Ama sonra düşünüyorum, belki fikrini değiştirmiştir. Belki de ucuz atlatmış gibi hissediyordur."

"Bu saçmalık. Senin hakkında ne hissettiğini biliyorsun." Tessa içkisini bitirdi. "Bu konuyu açmıyorsun çünkü konuşmak istemiyorsun. Ki bu iyi bir şey. Ama ona hazır olmadığını söyleme nezaketini göster."

"*Bana* nezaket göstermesini istiyorum."

"Bir eline tükür, diğer eline iste. Bak bakalım hangisi daha hızlı doluyor."

Sara'nın bu konuyu daha önce açmamasının nedeni buydu.

Tessa, "Bunun Will'le ya da ona karşı hissettiklerinle ya da neden onunla evlenmek hakkında konuşmadığınla bir ilgisi yok ama istersen Jeffrey'nin eşyalarını karıştırmaya yardım edebilirim," dedi.

"Hayır, eve git ve biraz dinlen." Sara sonunda uzandı ve kutulardan birine dokundu. Parmaklarının arasından bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Bütün gece kitap okuyacağım."

"Dört göz iki gözden daha hızlıdır."

"Çok fazla jargon var, teknik şeyler." "Teknik şeyleri okuyabilirim."

Sara onun keskin ses tonunu çok geç fark etti. "Tessie, yapabileceğini biliyorum-" "Ben Amelia Bedelia değilim. *Jargonu* anlıyorum. Temel bilgileri biliyorum.

anatomi. Ebelik üzerine bir sürü blog okuyorum." Sara kahkahasını bir öksürükle gizlemeye çalıştı.

"Bana mı gülüyorsun?"

Sara bir kahkaha daha attı.

"Yüce Tanrım." Tessa sandalyesini masadan geriye itti. "Lemuel'in bu saçmalıklarını dinlemek zorundayım. Bunu senden almayacağım."

"Özür dilerim. Tess." Sara yine güldü. "Yapmadım, özür dilerim. Lütfen.

yapma-"

Artık çok geçti. Tessa kapıyı çarptı. Sara'nın ağzından bir kahkaha daha döküldü.

Sonra affedilmez bir pislik olmanın getirdiği suçluluk duygusunu hissetti. Ayağa kalkıp kız kardeşini koridora kadar takip etmeliydi ama bacakları hareket etmiyordu. Tekrar kutulara baktı. Toplam üç taneydi. Jeffrey onları sekiz yıl önce etiketlemişti. Sara'ya geri dönmeden önce. Hayatlarını birlikte yeniden kurmadan önce.

Daha önce onun güzel gözlerinden hayatın yavaşça çekilişini izlemişti.

REBECCA CATERINO BOX ONE OF ONE LESLIE

TRUONG BOX ONE OF ONE THOMASINA

HUMPHREY BOX ONE OF ONE

Sara mutfakta bir makas buldu. Şişeyi taşıdı.

viskiyi masaya geri koydu. Uzaktan kumandayı buldu ve hafif bir müzik açtı. Çantasında bir not defteri ve kalem vardı. Masaya oturdu. İlk kutuyu açtı.

Sayfalara yapışmış bir koku var mıydı?

Jeffrey kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda ellerine yulaf ezmesi losyonu sürmüştü. Kolonya sürmezdi ama tıraş losyonunun harika, odunsu bir kokusu vardı. Sara geceleri onun teninin verdiği sert hissi hatırlayabiliyordu. Parmaklarının vücudunda yavaşça gezinen yumuşak dokunuşunu. Gözlerini kapadı, onu heyecanlandıran, sonra çileden çıkaran, sonra da ona yeniden aşık olmasına neden olan o derin baritonu çağırmaya çalıştı.

Bu hile miydi?

Jeffrey ile ilgili anıları Will'e ihanet mi ediyordu?

Sara başını ellerinin arasına aldı. Ağlamaya başlamıştı. Gözlerini sildi. Kendine bir içki doldurdu. Kutudan ilk sayfa destesini çıkardı ve okumaya başladı.

Grant County-Çarşamba

10

Jeffrey, Rebecca Caterino'nun dava dosyasının içeriğini inceledi. Ormandaki kazayla ilgili evraklar masasını kaplamıştı. Yurt arkadaşlarının tanık ifadeleri. Lena ve Brad'in raporları. Frank'in özeti. Jeffrey'nin kendi anıları. Lena'nın BlackBerry'sindeki fotoğraflar. Sara'nın canlandırmayla ilgili notları. Adli tabibe ihtiyaç duyulmamasına rağmen hâlâ resmi olarak adli tabip olan Dan Brock'un karaladığı bazı ön satırlar.

En azından henüz değil.

Dosyayı kapattı ve masasının arkasındaki karton kutuya bıraktı. Etiketle GENERAL yazıyordu ama Jeffrey kızı bir kenara atmanın doğru olmadığını düşünüyordu. Aslında, onun *doğru hissetmemesi*, doğrudan *yanlış hissetmesine* dönüşmüştü.

Onu bu noktaya neyin getirdiğinden tam olarak emin değildi. Belki de kazayla ilgili bazı detayları doldurabilecek tek kişinin şu anda kayıp olması gerçeğiydi.

Leslie Truong dün sabah altı sularında Caterino olay yerinden ayrılmıştı. Kampüse kadar olan bir buçuk millik yol yirmi, belki de otuz dakikasını alacaktı. Yağmur fırtınası da aynı saatlerde bastırmıştı. Jeffrey kendi kendine Truong'un bir ağacın altına saklandığını ya da ormanda kayıp düştüğünü söyledi. Bükülmüş bir

Ayak bileği. Kırık bir kemik. Hemşire odasına tek nedeni buydu. Birinin onu bulmasını bekliyordu.

Devriye ekibinin yarısı ve üniversiteden birkaç gönüllü geceyi ormanda kayıp kadının yerini tespit etmeye çalışarak geçirmişti. Jeffrey kayıp gençler için yapılan yorucu aramalardan payına düşeni almıştı ama bu farklıydı. Truong daha büyük bir öğrenciydi, kimyasal polimerler bölümünden mezun olmak üzere olan bir son sınıf öğrencisiydi. Ormanda bir şey çıkmayınca, Jeffrey kampüs dışındaki dairesine gitmişti. Truong'un mavi Toyota Prius'u binasının arkasındaki otoparkta park halinde bulunmuştu. Çantası yatak odasında kilitliydi. Odaları paylaşan üç öğrencinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ona verdikleri arkadaş listesinin hepsi çıkmaz sokaktı.

Truong telefonunu ormana götürmüştü, Caterino'yu bulduğunu bildirmek için 911'i ararken kullandığı telefonu. Şarjı bitmişti ya da belki de telefon ıslanmıştı. Hiçbir arama yapılamamış. Lena'nın resmi raporuna göre, Truong Caterino'yu bulduğu için üzgündü ama okul hemşiresini görmek için bir refakatçiye ihtiyaç duyacak kadar değil. Lena ona bir araç bulmayı teklif etmişti. Truong kampüse yürüyerek dönmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Tabii ki, bu Lena'ya göre idi.

Jeffrey'nin ormanda hâlâ taze gün ışığından faydalanmaya çalışan adamları vardı. En büyük engel, Truong'un hangi yoldan gittiğini bilmemeleriydi. Sık ormanın içinden dolanan birkaç seçenek vardı. Bu da Truong'un bir patikayı takip ettiği varsayımına dayanıyordu. Az önce bir ceset gördüğü ve güvenli, tanıdık bir ortama ulaşmak için çaresiz olduğu için sarmaşık ve çalıların arasından koşmuş olabilirdi. Kendini onun bir ağacın altında beklediğini düşünmeye bıraktı. Şu anda birinin onu buluyor olması mümkündü.

Ya da bunların hiçbiri doğru değildi ve biri onu kaçırmış olabilirdi.

Jeffrey'nin düşünceleri Rebecca Caterino ile gibi aynı sarkaçta sallanmaya devam etti. Jeffrey gece boyunca Truong'un ortadan kaybolmasının ardındaki neden konusunda kararsız kalmıştı. Bir an onun yaşadığı travmadan sonra bir yerlerde saklandığını düşündü.

cesedi bulmak için. Bir sonraki dakika, kötü bir şey olduğunu ve kızın kaçırıldığını düşünüyordu.

İkisinin de başına neden kötü bir şey -herhangi bir kötü şey- geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Caterino gibi Truong da kampüste çok sevilen biriydi.

Jeffrey oda arkadaşlarıyla, kafedeki patronuyla ve daha çok bir ev annesi gibi görünen apartman yöneticisiyle konuşmuştu. San Francisco'da yaşayan Bonita Truong günlerdir kızından haber alamıyordu. Bu olağandışı bir durum değildi ve anne de bu durumdan hoşnut görünüyordu. Jeffrey, bir öğrencinin okula gitmek için ülkenin öbür ucuna gitmesinin iki nedeni olduğunu düşünmek zorundaydı. Ya ailelerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı ya da aileleri kendi başına kanat çırpın bir çocuk yetiştirmişti.

Jeffrey, Leslie Truong'un bu ikinci kategoriye girdiğini kuvvetle hissetti. Elde ettiği az sayıdaki bilgiye dayanarak kayıp öğrenciyi tarif etmesi gerekseydi, onun akıllı başında, çalışkan ve istikrarlı biri olduğunu söylerdi. Haftanın dört ya da beş günü sabahın köründe kalkıyor, tai chi yapmak için göle doğru iki mil yürüyordu. Lena onu "woo-woo" olarak tanımlamıştı ama kesinlikle geceleri ortadan kaybolan bir kız gibi görünmüyordu. Öte yandan, Truong daha önce ormanda yatan bir ceset olduğunu düşündüğü bir şey .

Jeffrey'nin canını sıkan şey, bir şey ifade edebilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyecek bir ayrıntıydı. Bonita Truong dün gece telefonda Jeffrey'ye kızının oda arkadaşlarına kızgın olduğunu söylemişti. Bazı kıyafetleri kayıptı. Birisi en sevdiği saç bandını ödünç almış ve geri vermemişti. Görünüşe göre Leslie her gece yüzünü yıkarken pembe bandı saçlarını toplamak için kullanıyordu ki Jeffrey'nin Sara'yla yaşadığı dönemden aşına olduğu bir şeydi bu. Sara'nın lavabonun üzerinde bıraktığı mavi saç bandı yüzünden sık sık tartışmışlardı. Jeffrey ona bazı eşyalarını koymasına için bir sepet bile almıştı. Sara sonunda onu köpek oyuncaklarını koymak için kullanmıştı.

Jeffrey pencereden dışarı bakmak için sandalyesini çevirdi. Z4 onunla alay etmek için orada değildi. Saati sabah altıyı biraz geçtiğini gösteriyordu. Klinik saat sekizden önce açılmıyordu. Takvimine baktı. Ayın son çarşambasıydı, yani Sara zaten işte olmayacaktı.

Genellikle evde kalır ve bir önceki ay boyunca biriktirdiği dağ gibi evrak işlerini .

Tekrar saatine baktı. Bonita Truong'un San Francisco'dan gelen uçağı üç saat içinde inecekti. Atlanta'dan yolculuk iki saat daha sürecekti. Biraz uyuyabilmeleri için arama ekibinden bazılarını değiştirmesi gerekiyordu. Brad Stephens dışında karakol boştu. Genç memur nezarethanelerdeki mahkûmlara bakıcılık yapmaya gönüllü olmuştu. Jeffrey nezarethaneye geri dönerse Brad'i de uyurken bulacağını düşündü. Bu yüzden Jeffrey nezarethaneye geri dönmedi.

Masasından kalktı ve sırtını gerdi. Kahve fincanı boştu. Ekip odasına doğru yürüdü. Işıklar hâlâ kapalıydı. Mutfağa doğru ilerlerken ışıkları yaktı.

Jeffrey'nin selefi Ben Walker ofisini karakolun arka , sorgu odasının hemen dışında tutuyordu. Masası ticari bir buzdolabı büyüklüğündeydi ve önündeki koltuk da bir Judas Koltuğu kadar rahattı. Walker her sabah Frank ve Matt'i ofisine çağırır, günlük görevlerini verir, sonra da çıkarken kapıyı kapatmalarını söylerdi. Bu kapı sadece öğlen Walker öğle yemeği için lokantaya gittiğinde ve saat beşte Walker eve dönerken lokantaya uğradığında açılıyordu. Walker nihayet emekli olduğunda, masayı kapıdan geçirebilmek için iki parçaya ayırmak gerekmişti. En başta odaya nasıl kimse açıklayamıyordu.

Ben Walker söz konusu olduğunda açıklanamayan pek çok şey vardı. Sadece çalışma masası bile nasıl şef olunmayacağına dair ders niteliğindedeydi. Jeffrey işteki ilk hafta sonunu ofisini ekip odasının önüne taşıyarak geçirmişti. Ekibini görebilmek ve daha da önemlisi onların kendisini görebilmesi duvarda bir delik açarak pencere yapmıştı. Camın üzerinde nadiren kapattığı jaluziler vardı. Birisi mahremiyete ihtiyaç duymadıkça kapı açık kalırdı. Bu kadar küçük bir kasabada mahremiyete çok ihtiyaç vardı.

Telefon çaldı. Jeffrey mutfak duvarındaki ahizeyi kaldırdı. "Grant PD."

"Selam dostum," dedi Nick Shelton. "Duyduğuma göre aşağıda bir sorun varmış."

Jeffrey bardağına biraz taze kahve koydu. "Haberler hızlı yayılıyor."
"Macon Hastanesi'nde kendime bir casus buldum."

Jeffrey bu cümlelerin sonunda kesin bir nokta duymuştu ama bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirdi. "Ne oldu Nick?"

"Gerald Caterino."

"Rebecca Caterino'nun babası mı?" Jeffrey telefonunun alarımını adamı saat altı buçukta arayacak şekilde kurmuştu. Nick'in ses tonundan bu planı yeniden düşünmesi gerektiğini anlayabiliyordu. "Endişelenmeli miyim?"

"Evet, ihtiyar dün gece servise bir mesaj bırakmış. Bu sabah aldım ve sizin için biraz müdahale edebileceğimi düşündüm."

"Parazit mi?" Jeffrey sordu. "İhtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Zamanlama yüzünden."

Nick dikkatli davranıyordu ama Jeffrey ne demek istediğini anlamıştı. Hastaneden biri Gerald Caterino'ya, Lena olay yerine vardığında kızının öldüğünün sanıldığını söylemişti. Bu, dava konusu olabilecek türden bir ayrıntıydı. "Uyarın için teşekkürler."

"Sorun değil, Hoss. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Jeffrey telefonu kapattı. Boynuna doğru ilerleyen bir baş ağrısı hissetti. Kendi siparişini almalı ve biraz uyumalıydı. En azından atması gereken sonraki adımları düşünebilirdi. Dün sabah ormanda yaşananlar hakkında herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmalıydı. Frank, Lena ve Brad'in notlarını tekrar okudu. Kendi not defterinin onların hatırladıklarıyla aynı hizada olduğundan emin oldu. Belediye başkanını arayarak kötü bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda uyar. Üniversitedeki Kevin Blake'e yağmak üzere olan cehennem hakkında bir uyarıda bulunun.

Kahvesinin karanlığına baktı. Sıvı kenarda dalgalanıyordu. Vücudu hâlâ ellerinin altında çatırdayan kemiklerin anısına tutunuyordu. Rebecca Caterino ormanda sırt üstü yatarak fazladan otuz dakika geçirmişti. Jeffrey, Sara kızın yeniden nefes almasını sağlamanın bir yolunu bulurken saniyelerin geçtiğini düşünmüştü ama canlandırma notlarına göre neredeyse üç dakika geçmişti.

Toplamda otuz üç dakika, hepsi Jeffrey'nin saatinde.

Yapmak istediği Şey Gerald Caterino'dan     r dilemekti. Ve Beckey'den. Onlara tam olarak ne olduğunu, insanların hatalar yaptığını, bunların bazılarının aptalca hatalar olduğunu ama hepsinin d  r  st hatalar olduğunu s  ylemek istiyordu.

Ne yazık ki, avukatların     r dilemeye razı olmadıkları biliniyordu.

"Şef." Frank askıdan bir kupa aldı. "Leslie'de bir Şey var mı? Truong?"

"Ondan iz yok."

"Şaşırtıcı değil." Frank bir   ks  r  k kesti. "Bu gen   kızların ne kadar histerik olduklarını bilirsin. Muhtemelen bir ağaç evde falan ağlıyordur."

Jeffrey bu yaşlı k  peğe yeni bir numara bile   ğretmeye çalıŐmaktan vazgeçmişti. "D  n sabah Caterino'yla ilgili telefonu aldığın andan Şu ana kadar geçen s  reyi hatırlamanı istiyorum."

Frank pek bir Şey kaçırmadı. "Dava mı?"

"Muhtemelen."

"Sara onlara nabız bulmanın ne kadar zor olduğunu s  yleyebilir. Kızın girip çıkmadığını kim bilebilir. Bu t  r bir yaralanmada kız birkaç kez bayılmıŐ olabilir." Frank kendi bardağını doldurmadan   nce Jeffrey'nin bardağını doldurdu. "Sara için   z  l  yorum. Senden boşanmanın iyi tarafı, senin zavallı kı ını kurtarmayı bırakacak olmasıydı."

Jeffrey havasında değildi. "Hayatımın geri kalanında bu konuda beni kıracak mısın?"

"Sanırım olayların doğal akıŐı beni senden   ok   nce devirecek."

"Sanırım *doğal seleksiyon* demek istiyorsun," dedi Jeffrey. "Bana iki ayda bir Biloxi'ye kumar oynamaya gittiğinde aletini ıslatmadığını mı s  yl  yorsun?"

"Her iki ayda bir almanız gereken mesaj. Domuzlar ŐıŐmanlar. Domuzlar katledilir." Ayrılmadan   nce kupasını kaldırdı.

Jeffrey kahvesinin kalanını lavaboya attı. Daha fazla kafein alamayacak kadar gergindi.

Ekip odasında, istasyon sekreteri Marla Simms'i IBM Selectric'inin toz bezini alırken buldu. Jeffrey ona bir bilgisayar almıştı ama bildiği kadarıyla onu hiç a mamıŐtı. B  t  n mektupları ya onun m  kemmel Palmer Metodu'yla yazılmıştı ya da

daktiloyu gagaladı. Makineyi her çalıştırdığında bazı genç polisler irkilirdi. Topun kağıda vuruşu silah sesi gibiydi.

Salon kapıları gıcırdadı. Lena Adams kemerini beline dolamıştı.

"Lena, ofisime gel."

Far ışığına tutulmuş meşhur geyik gibi ona baktı.

Jeffrey masasına oturdu. Gözü ders kitapları, el kitapları ve en kötüsü de annesinin eski bir fotoğrafıyla dolu olan kitaplığa takıldı.

"Sikerler beni."

"Efendim?"

"Benim-" Jeffrey konuyu geçiştirdi. Dün çiçekçiyi aramayı unutmuştu. Şimdi de doğum gününü kaçırdığı için annesinden gelecek çılgılık dolu bir telefonla uğraşmak zorunda kalacaktı. "Kapıyı kapat. Otur."

Lena sandalyenin kenarına oturdu. "Bir sorun mu var?"

Sara'nın, Lena'nın genellikle yanlış bir şey yaptığı için her zaman başının belada olduğunu varsaydığı konusunda onu uyaran dırdırcı sesini duyabiliyordu. "Defterini bana ver."

Göğüs cebine uzandı, sonra durdu. "Yaptım mı-" "Sadece bana ver."

Lena'nın ona uzattığı defter de diğer tüm polislerin taşıdığı defterler gibiydi çünkü Jeffrey onları yüzlerce satın alıyor ve hazırda tutuyordu. Teknik olarak, bu onları polis departmanının malı yapıyordu, ama Tanrı'dan bu teknik özelliğin bir mahkemede asla test edilmemesini umuyordu.

Dün gece Leslie Truong'u arama çalışmalarının başarısızlıkla sonuçlandığını anlatan arka sayfaları çevirdi. Bunu Lena'nın resmi açıklamasında okuyabilirdi. Aradığı şeyi defterin ön tarafında buldu.

Lena JANE DOE'nun üstünü çizmiş ve REBECCA CATERINO yazmıştı. Orijinal değerlendirmeyi değiştirmemişti - *kaza sonucu ölüm*.

Jeffrey, notlarının resmi ifadesinde yemin ettiği şeylerle eşleşip eşleşmediğini kontrol etti.

5:58: Merkeze 911 çağırısı geldi.

6:02: L.A. sevk edildi.

6:03: L.A. tanık Leslie Truong ile evlerin arkasındaki tarlada bulundu. 6:04: B.S. geldi ve L.A. ve Truong ile birlikte cesedin yerini tespit etti.

6:08: L.A. kurbanın boynundan ve bileğinden öldüğünü doğruladı. Ceset belirtildiği gibi konumlandırılmış.

6:09: L.A. Frank'i aradı.

6:15: B.S. çevreyi hazırladı.

6:22: Frank geldi.

6:28: Şef olay yerinde.

Lena'ya sordu, "Sen Leslie Truong'la konuşurken Brad geldi. Cesedin yanına gittiğinde nabız kontrolü yaptı mı?"

"I-" Lena savunmaya geçmeyi bırakmıştı. Şimdi strateji geliştireliyordu. "Hatırlamıyorum."

Lena olay yerindeki kıdemli memurdu. Eğer Brad'e iki kez kontrol etmemesini söyleseydi, Brad arkasını iki kez kontrol etmeye cesaret edemezdi. "Bir dahaki sefere o otobüsü başka bir polisin üzerine sürdüğünde, yeterince gaz verdiğinden emin ol."

Lena yere baktı.

Jeffrey defteri inceledi. Dün Sara'ya ayrıntıları doğrulama konusunda yalan söylemişti. Her metin satırı sayfada bir satır kaplıyordu. Mürekkep aynı renkteydi. Ya Lena inanılmaz derecede ileri görüşlüydü ya da Jeffrey'ye söylediği şeyi aynen yapmıştı.

Sayfayı çevirdi. Lena cesedin pozisyonunun kabaca bir şemasını çizmişti. Kıyafetlerin yerinde olduğunu not etmişti. Hiçbir şey rahatsız edici ya da olağandışı görünmüyordu. Bir şeyi atlaması dışında çok titiz davranmıştı.

"iPod'u neden kapattın?" diye sordu. Lena kapana kısılmış gibi görünüyordu.

Defteri masasının üzerine bıraktı. "Başın belada değil. Sadece gerçeği istiyorum."

Sonunda omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım... şeyleri doğru yapmaya çalışıyordum ama yanlışlıkla yaptım. iPod Shuffle' var ve onu gerektiği gibi şarj etmediğim için pili bitiyor ve..."

"Bunu alışkanlıktan yaptın," dedi.

Lena başını salladı.

Jeffrey sandalyeye geri oturdu. İnsanın alışkanlıktan yaptığı pek çok şeyi düşünebiliyordu. "Boynunu ve bileğini nabız için kontrol ettiğinizde, kıyafetlerini düzeltip düzeltmediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, efendim." Adam daha sorusunu bitirmeden kadın başını sallamaya başlamıştı. "Ben olsam bunu yapmazdım. Gömleği düzdü ya da-" Elini kalçasına götürdü. "Bir tarafı buradaydı, diğer tarafı buradaydı, düşen birinden de bunu beklersiniz."

"Peki ya şortu?"

"Beline kadar çekmişlerdi," dedi Lena. "Dürüst olmak gerekirse. Kıyafetlerine dokunmadım."

Jeffrey parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir koku aldın mı?" "Ne gibi?"

Jeffrey aynı pek çok farklı şeyin farkına vardı.

Lena'nın bir kadın olduğunu. Onun patronu olduğunu. Kapının kapalı olduğunu. Rahatsız edici şeyler hakkında konuşmak üzere olduklarını. Ama o bir polisti ve ikisi de profesyoneldi ve ona üniformalı herhangi bir adama davrandığından daha farklı davranamazdı. "Kaç tane cinsel saldırı vakasında çalıştın?"

"Gerçek cinsel saldırılar mı?" diye sordu. "Yani kadının gerçekten tecavüze uğradığı mı?"

Jeffrey'nin baş ağrısı yeniden zonklamaya başladı. "et."

"Hiçbiri evrak aşamasını geçemedi." Omuz silkti. "Öğrencilerin nasıl olduğunu bilirsiniz. İlk kez evden uzaktalar. Çok fazla içerler. Nasıl durduracaklarını bilmedikleri şeylere başlarlar. Ertesi sabah ya evdeki erkek arkadaşlarını hatırlarlar ya da aileleri öğrenecek diye paniğe kapılırlar."

Eğer sesi Frank gibi çıkacaksa, Jeffrey de onunla Frank gibi konuşacaktı. "Seks yapmış gibi kokuyor muydu?"

Lena'nın boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık patlarken Jeffrey gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı.

Olasılıkları sıraladı: "Kayganlaştırıcı, prezervatif, meni, ter, idrar, bir erkeğin kolonyası?"

"Hayır." Boğazını temizledi. Sonra tekrar temizledi. "Yani, eğer bir şey varsa, temiz kokuyordu."

"Nasıl temiz?"

"Sanki yeni duş almış gibi." Lena not defterini aldı. Tekrar cebine soktu. "Sanırım bu garip, değil mi? Çünkü üniversiteden çıktı ve hava çok soğuk değildi ama kesinlikle sıcak da değildi, ama koşuya en az bir mil kalmıştı, o zaman neden terli değil de temiz koksun ki?"

"Bana temizliğin koktuğunu söyle."

Lena bunu düşündü. "Sanırım, sabun gibi?"

"Sizce cinsel saldırıya uğramış olabilir mi?"

Lena hemen başını salladı. "Asla olmaz. Kız kardeşimle onun hakkında konuştum. Beckey tam bir inekti. Gecelerini kütüphanede geçirirmiş. Her zaman sınıfın en önünde otururdu."

Jeffrey, Sara'ya söylediği sözlerin kendisine geri döndüğünü duymaktan memnun değildi. "Onun kim olduğu önemli değil. Bizim işimiz ona ne olduğunu bulmak. Senden üç ilçenin -Grant, Memminger, Bedford- tüm özölmemiş tecavüz raporlarını almanı istiyorum. Ormanlık bir alanda ya da yakınında saldırıya uğrayanlara odaklanın, özellikle de Caterino'nunkine benzeyen fiziksel özellikleri varsa. Unutmayın, tecavüzcülerin bir tipi vardır. Ayrıca, not defterinizin kopyalarını çıkarmanızı istiyorum. İlgili tüm sayfaları. Ve bu kalsın. mı?"

Lena tartışmak ister gibi görünüyordu ama başını salladı. "Evet, efendim." "Kız kardeşinle konuşmak istiyorum. Bak bakalım onu buraya getirebilecek misin? bu sabah."

Lena'nın ağzı açıldı. Sonra kapandı. "O kör. Benim kız kardeşim." "Onun evine gidebilirim."

"Hayır!" Lena bu kelimeyi bağırarak söylemişti. Yüzünün kızarması bir yangın gibi geri geldi. "Özür dilerim, şef. Onu şimdi arayacağım. Muhtemelen derse . Kendi başına dolaşıyor. Bir yok. Onunla kişisel konular hakkında konuşmayın çünkü çok özel biridir."

Jeffrey, Sibyl Adams'ın mahrem ayrıntılarına girmeyi planlamamıştı. "Geldiğinde bana haber ver. Kapıyı açık bırak."

"Evet, efendim." Lena masasına doğru yürürken başını öne eğdi.

Sonra, günü yeterince kötü başlamadığı için, Jeffrey Sara'nın resepsiyonda Marla Simms ile konuştuğunu gördü.

Sara yukarı baktı. El salladı. Kaşlarını attı.

Sara yılmadı. Marla'yı terk etti. Ofis kapısının hemen dışında durdu. Evrak çantası elinden sarkıyordu. "Söylediğim şey için özür dilerim."

"Ama aslında söylediğin şey için değil?"

Sıkı bir gülümseme verdi. "Evet."

Jeffrey ona el salladı. Annesinin fotoğrafına bir an göz attı ve baş ağrısının bir kademe daha arttığını hissetti.

Sara kapıyı kapattı. Evrak çantasını bıraktı. Sandalyeye geri . "Üç şey var. Birincisi özür."

"Bu gerçekten bir özür müydü?"

", Dr. Barney sonunda emekli oluyor. Muayenehaneyi ben satın alıyorum. Gelecek hafta hastalara söylemeye başlayacağız. Muhtemelen başka bir doktor tutmam gerekecek. Önceden bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Jeffrey şaşırmadı. Sara yıllardır Dr. Barney'den görevi devralmaktan bahsediyordu. Artık Jeffrey'nin öğrenci kredilerini ödemesine yardım etmediğine göre, ortalıkta bol miktarda parası vardı. "Üç numara mı?"

"Bu sabah Beckey Caterino'nun cerrahıyla konuştum. Hepsi QT'de. Filmlerine bakmama izin vermeyi kabul etti. Ona senin özel e-posta adresini verdim."

"Neden seninkini ona vermedin?"

"Çünkü ben bir doktorum ve hasta mahremiyetini korumak için yasal olarak HIPPA'ya bağlıyım."

"Benim bir polis memuru olduğum ve yasal olarak Birleşik Devletler Anayasası'na bağlı olduğum aklınıza geldi mi?"

Omuz silkti, çünkü onu tam olarak istediği yerde tuttuğunu biliyordu.

"Cerrah ne dedi?" diye sordu.

"Kafatası kırığının olağandışı görüldüğünü söyledi. Ayrıntıya girmede. Omuriliğindeki delik konusunda onu sıkıştırmaya çalıştım ama spekülasyon yapmak istemedi. Ya da kürsüye çağrılmak istemedi."

Jeffrey bir davanın kariyerine zarar vermesinden korkan tek kişinin kendisi olmadığını tahmin ediyordu. "Nick'ten babanın dava açmaya hazır olduğuna dair bir uyarı aldım."

"Onu suçlamıyorum. Kızının hayatı geri dönülmez bir şekilde değişti. Ömür boyu tıbbi desteğe ihtiyacı olacak. O yapabilir

Ya evde ona bakmaya çalışırken iflas edecek ya da onu devlete teslim etmek zorunda kalacak. Bunun neye benzeyeceğini tahmin edebilirsiniz."

Jeffrey, Beckey Caterino yaşam mücadelesi verirken boşu harcadıkları onca zamanı düşündü. "Sence otuz dakika onun için bir fark yaratır mıydı?"

Sara'nın yüzü diplomatik bir ifade aldı. "Yanına diz öktüğümde zaten bradikardi ve bradipne sergiliyordu."

Jeffrey bekledi.

"Solunumu ve kalp atış hızı tehlikeli derecede düşüktü."

"Resüsitasyon notlarınızı okudum. Üç dakika oksijensiz kalmak için uzun bir süre."

Sara şu anda onu ezebilirdi. Üç dakika ciddi beyin hasarı için bir ölçüttü. Jeffrey bu bilgiyi internetten araştırmıştı ama Sara bunu tıp fakültesinde öğrenmişti.

Sara'nın tek söylediğı "Her saniye önemlidir" oldu. Sonra da konuyu değıştirme cömertliğini gösterdi. "Yine de bana bir iyilik yap. Brock telefon görüşmeleri yaptığımı bilmiyor. Bırakın cesedi incelemeyi, cesedin yanına bile gidemedi ama onun ayağına bastığımı düşünmesini istemiyorum."

Brock, Sara'nın boynuna basmasını sorun etmezdi. "Caterino'dan bir koku aldın mı?"

"Cinsel ilişkiyi mi kastediyorsun?" Sara önceki gün, tek taraflı bir çığlık tartışmasına girmeden hemen önce bu olasılığı gündeme getirmişti, bu yüzden Sara'nın bunu düşünmesine şaşırmamıştı. "Eğer Rebecca cinsel saldırıya uğradıysa, otuz dakika içinde ölmüştür. Felçliydi, yani hareket edemiyordu. Ama kıyafetleri yerindeydi. Uyluklarında görebildiğim kadarıyla herhangi bir boğuşma, morarma ya da travma izi yoktu. Hiçbir koku da almadım. Ama dürüst olmak gerekirse, hala hayatta olduğunu fark ettiğimizde durup onu koklamayacaktım."

Bizleri takdir etti. "Lena'ya kokup kokmadığını sordum-"

Sara içten bir kahkaha attı. "Nasıl gitti?"

"İyi. O bir profesyonel Sara. Ona saygı duymalısın."

Sara onun ofisinde etrafına bakındı. Birbirlerinin boğazına sarıldıkları o çizgiden uzaklaşmak için kendine alan açıyordu

Tekrar.

Dedi ki, "Lena bana Caterino'nun temiz koktuğunu söyledi. Sabun gibi."

Sara alt dudağını çiğnedi. "Pekâlâ. Şunu bir gözden geçirelim.

Rebecca Caterino saldırıya uğrasaydı bu ne anlama gelirdi?"

Jeffrey masasının çekmecesini açtı. Sıradan hiç korkusu yoktu.

Hesap makinesini ona doğru fırlattı, belki umursamadığı tüm o lanet şeyleri saymak için yardıma ihtiyacı vardır diye.

Sara'nın tek söylediği, "Bu adil." oldu.

Bu itiraf onu daha iyi hissettirmedi. "Bir yıl oldu." "Öyle oldu."

"Arabanız hakkında bilgi almak istiyorum." "Sıralı altı vitesli bir BMW Z4."

Ayrıntılarla kendine çoktan işkence etmişti. "Honda'nız dört yaşındaydı. Ödemesini yeni yapmıştın."

Sara tekrar ofise baktı. "Honda'yı aldığımda bir polis eşiydim. Ve o gün evden çıktığımda artık bir polis karısı olmayacağımı biliyordum."

"Yaptığım şey aptalca bir hataydı." Ona "Hiçbir anlamı yoktu." dedi.

"Vay canına, çok teşekkür ederim, bu her şeyi değiştirir."

Jeffrey hesap makinesini aldı. Masasının çekmecesine geri koydu. "Rebecca Caterino. İlk sen başla."

Sara başını elinin içine yasladı. Bunu yapmaya onun da en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu .

Dedi ki, "Diyelim ki Beckey saldırıya uğradı. Bu, birinin onu kasabadan ormana kadar takip ettiği ve sonra ona saldırdığı anlamına gelir. Belki de onu bir dal ya da taşla bayılttı. Kadın düşüyor. Adam ona tecavüz ediyor. O zaman ne diyoruz? Bir kalıp sabun çıkardı ve onu temizledi mi?"

"Peki ya bebekler için olan mendiller?"

"Dezenfektan içeren başka mendiller de var. Kokusuz da alabilirsiniz ama yine de kokusu var." Sara başını sallamaya başladı. Şimdi anlıyordu. "Eğer prezervatif kullandıysa, sperm bırakmamış olması çok muhtemel. Ve eğer kadın baygınsa, karşı koyamazdı, dolayısıyla adamın kollarında ve yüzünde tipik savunma yaraları bulamazdık."

"Onu okuldan itibaren takip edeceğini söylemişsiniz. Koşuya çıktığında saat yaklaşık sabahın beşiydi."

Sara onun düşünce tarzını anladı. "Bu da onu beklediği anlamına . Onu izliyordu. Ama sabahları hep koşar mıydı?"

Jeffrey az önce okuduğu raporları tekrar düşündü. "Normal değildi ama olağandışı da değildi. Oda arkadaşlarından biriyle kavga etmişler. Ne hakkında olduğunu söylemediler. Beckey sakinleşmek için koşmaya gitmiş."

Pencereden bir ziyaretçi gözüne çarptı. Lena Adams resepsiyon bankosunun diğer tarafında duruyordu. Koyu renk güneş gözlüğü takmış ve pastel pembe bir kazak giymişti; bu da Lena Adams'a bakmadığını anlaması için gereken tek ipucuydu.

Sara da dönmüştü. "Lisedeki Girls in STEM Club'da Sibyl ile birlikte gönüllü olarak çalışıyorum."

" biri?"

"Aynanın yansımanızı sağ sol ve sol sağ olacak şekilde nasıl çevirdiğini biliyor musunuz?"

Jeffrey onun ne demek istediğini anladı. Bilgisayarını uyandırmak için fareyi salladı. Gmail hesabına giriş yaptı. "Gidip onunla konuşmam gerek. İstersen e-postayı burada bekleyebilirsin."

Bu teklif ona bir kaşını kaldırttı. "Bana bilgisayarına erişim izni mi veriyorsun?"

"Neden yapmayayım Sara? Saklayacak bir şeyim yok." Sara'nın bildiği hesap olduğundan emin olmak için hesabı iki kez kontrol etti. "Ne istiyorsan yap. Burada bekle. Burada bekleme. Umurumda değil."

Jeffrey resepsiyon bankosuna doğru yürürken ekip odası dolmaya başlamıştı. Salon kapılarını itti. "Bayan. Adams?"

"Dr. Adams," dedi Marla, sesi rahat edemeyeceği kadar yüksek çıkıyordu çünkü Sibyl'in körlüğünün bir tür sağırlıkla olduğunu varsayıyordu. "Lena onu uğraması için aradığında okula gidiyordu."

"Teşekkür , Marla." Jeffrey elini uzattı. Sonra geri aldı.

"Alo?" Sibyl'in sesi kız kardeşinin daha yumuşak, daha az gergin bir versiyonu gibiydi. "Şef Tolliver siz misiniz?"

"Evet." Jeffrey kendini bir tür aptal gibi hissediyordu. Tek çıkış yolu dürüstlüktü. "Özür dilerim Dr. Adams. Bu işi nasıl halledeceğimi bilmiyorum.

Sizi nasıl daha rahat ettirebilirim?"

Işıl ışıl gülümsedi. "Burası çok gürültülü. Dışarı çıkabilir misin?"

"Kesinlikle."

Kapıyı bulmak için bastonunu kullandı.

Ona kapıyı açarak, "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bahar tatili için meşgul olduğumu biliyorum."

"Bu önceliklidir." Çenesini güneşe doğru eğdi. Yağmur dinmişti. Havada keskin bir esinti vardı. Aksanı Lena'nınkinden daha yumuşaktı ama yine de saf Güney Georgia aksanıydı. "Beckey ve Leslie hakkında size ne söyleyebilirim?"

"Önemli noktaları biliyorum. İkisi de iyi öğrencilerdi. İkisine de siz öğrettiniz."

"Bu dönem Beckey var. Dün sabah yedide benimle buluşması gerekiyordu. Zamanımı boşa harcamaması için onu her zamanki gibi uyarmıştım ama gelmeyince açıkçası şaşırdım. Genelde çalışkan ve saygılı biriydi."

"Peki ya Leslie?"

"Aynı. Çalışkan, iyi tavırlı. Yüksek lisans programına başvurdu. Ona bir tavsiye mektubu yazdım." "Dürüst olmak gerekirse, lisans öğrencileriyle arkadaşlık etmiyorum. Onların yaşına yakınım. Kadro almaya çalışıyorum. Onlarla arkadaş olmak istemiyorum. Ben onların öğretmeniyim. Benim işim onlara akıl hocalığı yapmak."

Jeffrey anlıyordu. Lena ne kadar inatçı olursa olsun, onun kalın kafasına işe yarar bir şeyler sokabildiği her seferinde muazzam bir ödül aldığını hissediyordu. "Beckey ya da Leslie'nin sosyal hayatları hakkında bir şey biliyor musun? Belki onları görmüşsünüzdür."

Sibyl gülümsedi, çünkü hiçbir şey görmemişti. "Oldukça fazla şey duyuyorum. Okullar dedikoduyla büyür. Leslie'nin oda arkadaşlarıyla tartıştığını söyleyebilirim. Onlardan biri saat üçte kimyaya giriş dersimde var: Joanna Gordon. Son zamanlarda yaşam koşullarından şikayet ediyordu. Görünüşe göre bir şeyler çalınıyormuş."

Jeffrey, Bonita Truong'un kızının kaybolan bazı giysiler ve bir saç bandından şikâyetçi olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Çok sayıdaki öğrenci hırsızlığının kampüs güvenliği tarafından halledilmesine minnettardı. "Leslie'nin huysuz biri olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Anladığım kadarıyla bir öfke nöbeti sırasında kaçtığını düşünüp düşünmediğimi soruyorsunuz?" Jeffrey kaşlarını çatı ama sonra onun kaşlarını çatıldığını göremediğini fark etti.

"Dün olanlar oldukça zorlu bir süreçti. O yaştaki pek çok kızın gördükleriyle başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Pek çok erkeğin de yapacağını sanmıyorum, ama biri yapsaydı bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?"

Jeffrey yüzünü buruşturdu ama o bunu da göremedi. "Garipliği yumuşatmak için yüz ifadelerine güveniyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Jeffrey sokağa baktı. Derse giden bir grup öğrenci görebiliyordu. Sibyl'e, "Bu konuda sana garip gelen bir şey var mı?" diye sordu.

"Görme yetimi kaybetmemin diğer duyularımı keskinleştirdiğini mi düşünüyorsunuz?" "Hayır. Bence siz bir öğretmensiniz ve birçok kez öğrenciniz olmuş biri olarak

Yıllar geçtikçe, öğretmenlerin gerçekten iyi olduğu tek şeyin saçmalıkları görmek olduğunu biliyorum. Gözleriyle değil."

Gülümsedi. "Haklısın. Leslie'nin neden düşündüğümü söyleyeyim. Bu iş onun için *önemli*. Hayatının çoğunu bu seviyeye gelmek için harcadı. Okulda derin kökleri var. Müzik grubunda. Matematik laboratuvarında gönüllü çalışıyor. Sorumlulukları var. Dışarıdan birinin tüm bu sorumlulukların yük olduğunu düşünebileceğini biliyorum ama Leslie bu sorumluluklara böyle bakmıyor. Bilimde kadın olmak çok zor bir şey. Bunu Sara'dan biliyor olmalısınız."

""

"Saygının yarısı için iki kat daha fazla mücadele etmeniz gerekiyor ve sonra uyuyorsunuz ve ertesi gün uyanıyorsunuz ve aynı savaşları tekrar vermeniz gerekiyor. Leslie bunu yapmaya istekliydi. Neye bulaştıldığını biliyordu. Bu mücadeleden zevk alıyordu."

Jeffrey bakışlarını sokağın sonunda tuttu. *Optik* hakkında düşünmek istemiyordu ama bir kayıp öğrenci, ağır yaralı bir başka öğrenci ve etrafta dikilip histerik genç kızları soran bir grup polis, polis gücünün nasıl görülmesini istediğinin göstergesi değildi.

Sibyl, "Onun eşcinsel olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Jeffrey kaşlarının havaya kalktığını hissetti. "Leslie mi?"

"Hayır, Beckey." Sibyl şöyle açıkladı: "Kayleigh'e Lise aşkından aldığı *Sevgili Jane* . Beckeynin sesi oldukça çığ geliyordu. Kayleigh onu tekrar dışarı çıkması için teşvik ediyordu. Beckey okul ödevlerine konsantre olmak istediğini söyledi."

Jeffrey, Lena'nın raporunda bu ayrıntıdan neden bahsetmediğinden emin değildi. "Yurt arkadaşı Kayleigh Pierce'den mi bahsediyorsun?"

"Doğru," diye onayladı Sibyl. " kalsın, sanırım Kayleigh'e abayı yakmıştı. Sesinin tonunda bir değişiklik fark ettim. Kayleigh'nin aynı şekilde hissettiğinden emin değilim. O yaşlarda bu çok zor. Duygular çok yoğun."

"Leslie Truong eşcinsel mi?"

"Bir erkek arkadaşı vardı." Sibyl ekledi, "Tabii ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Burası hâlâ çok küçük bir kasaba ve ben de çok muhafazakâr bir okulda çalışıyorum."

Jeffrey kasaba adına özür dileme ihtiyacı hissetti. "Burada iyi insanlar var ama haklısınız. Azınlıklara karşı olması gerektiği kadar misafirperver değiliz."

"Azınlık olduğumu mu söylüyorsun?" Elini yüzüne götürdü. "Oh, hayır."

Jeffrey'nin onun şaka yaptığını anlaması çok uzun sürdü. Belki de bir nefret suçuyla karşı karşıya olup olmadığını merak ettiği içindir. Eğer Lena Adams da kız kardeşiyle aynı kolay dedektiflik işini yapıp Rebecca Caterino'nun eşcinsel olduğunu anlasaydı, bunu çok daha erken düşünebilirdi.

Dedi ki, "Teşekkür , Dr. Adams. Benimle konuşmak için uğradığınız için gerçekten minnettarım."

"Oh, bu mı?" diye sordu. "Lee Leslie'den bahsettiğinde Tommi hakkında soru sormak istediğini düşünmüştüm."

"Tommi kim?"

"Thomasina Humphrey. Sara sana ondan bahsetmedi mi?"

Jeffrey kadının yüzünü inceledi. Hiçbir kurnazlık sezmedi. Kadın gerçekten de Jeffrey'nin onun bilmediği bir şey bildiğini varsayıyordu.

Ve Sara'nın ona söylemesi gerektiğini.

Sibyl onun düşüncelerini sezmiş gibiydi. "Söylememeliydim. Özür dilerim."

" değil. Eğer yapabilirsen-"

"Gitmeliyim. Size iyi şanslar, Şef Tolliver. Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim."

Jeffrey onun kolunu tutmadan durdu.

Sibyl Adams'ın kaldırımında yolunu bulmak için kullanmasını izledi. Bir öğrenci ona katıldı. Sonra bir başkası. Çok geçmeden, o da kalabalıktan biri oldu.

Jeffrey gözlerini kapadı ve Sibyl'in yaptığı gibi yüzünü güneşe doğru eğdi. Bir kamyonun geçtiğini duydu. Rüzgâr hızlandı ve saçlarını hışırdattı. Beynini yokladı, masasına gelen ve Thomasina Humphrey adının geçtiği herhangi bir raporu aradı.

Hiçbir şey.

Karakola geri döndü. Sara hâlâ ofisindeydi. Çalışmak için dizüstü bilgisayarını açmıştı. Bir e-posta gelip gelmediğini görebilmek için bilgisayarının monitörünü çevirmişti.

Jeffrey kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladı, eli hâlâ kapının tokmağındaydı.

Sara'ya "Thomasina Humphrey" dedi.

Çenesini kaldırarak ismi onayladı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?" "Belli ki var." Bu konuyu burada bırakmak istiyor gibiydi.

Jeffrey takıma tekrar baktı. Her sandalyede bir popo vardı. Devriye biriminin yarısı brifing odasının dışında Jeffrey'nin güne başlamasını bekliyordu. Kimsenin duymayacağı tek histerik aptalın kendisi olduğu bir tartışmaya daha girmeyecekti.

"Sara."

Gözlüklerini çıkardı. Dizüstü bilgisayarını kapattı. Ona bakmak için sandalyesinde döndü. "Sibyl onu bana yaklaşık beş ay önce getirdi.

Ekim ayının sonunda. Tommi sabah dersinin sonunda çıkmadı. Kanaması başlamıştı. Regl olmuş gibi davranıyordu ama Sibyl bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Onunla konuştu. Biraz zaman aldı ama Tommi bir gece önce tecavüze uğradığını itiraf etti."

Jeffrey öfkesini kontrol altında tutmak için bir süre ritim tuttu, çünkü tecavüz bir suçtu ve Sara bunu biliyordu, yine de ona hiçbir şey bildirmemişti. "Saldırganı tanıyor muydu?"

"Hayır."

"Bunu rapor etti mi?"

"Hayır."

"Sen söyledin?"

"Bir kez, ama reddetti ve ben de ona baskı yapmadım." "Çünkü?"

"Çünkü iyi bir öğrenciydi. Dikkatliydi. Burnu her zaman bir kitapta olurdu."

"Bu sözleri yüzüme vurmak için gerçekten doğru zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama bu konuda beni dinlemelisin Jeffrey, çünkü bu birçok şeyi açıklıyor." Sara ayağa kalktı. Ona doğru yürüdü. "Bana okuduğun Hiroşima ile ilgili kitabı hatırlıyor musun?"

Ses tonunda o kadar samimi bir şey vardı ki, onu tam o ana geri götürebiliyordu. İkisi de yatakta uzanıyordu. Geceleri ona kitap okumayı severdi. Jeffrey ona kitabından bazı fotoğraflar gösteriyor, bazı dokunaklı satırları okuyordu.

"Bana gölgelerden bahsetmiştin, hatırlıyor musun?" dedi.

O yaptı. Atomik patlamadan kaynaklanan ısı o kadar yoğundu ki, yoluna çıkan her şey arkasındaki duvarlara ya da kaldırıma gölge düşürüyordu. Bastonuyla yürüyen bir adam. Merdivenlerde oturan bir insan. Bitkiler, cıvatalar ve makineler. Hepsi bugün hala görebileceğiniz kalıcı gölgeler bırakmıştı.

Sara ona şöyle dedi: "Tecavüz böyle bir şey. İçinizi yakan kara bir gölgedir. DNA'nızı değiştirir. Hayatınızın geri kalanı boyunca sizi takip eder."

"Ne kadar ?"

"Çok kötü," dedi Sara. "Tommi'yi önceden tanıyordum. Hastalarımın biriydi. Sibyl onu bu yüzden bana getirdi. Ona yardım edebileceğimi düşünmüş."

"mı?"

"Ona dikiş attım. Ona ağrı verdim. Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim. En büyük korkusu buydu; babasının ayrıntıları öğrenmesi, arkadaşlarının, öğretmenlerinin ve kampüsteki herkesin bunu bilmesi. Ama ona yardım ettim mi?" Sara bu soru karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunu yaşayan hiç kimseye yardım edemezsiniz. Kendilerini güvende hissetmelerini sağlamaya çalışabilirsiniz. Onları dinleyebilirsiniz."

Gerçekten yapabileceğiniz tek şey, kendilerine yardım etmenin bir yolunu bulmalarını ummak ve dua etmektir."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi ona. "Ama Sibyl neden Leslie Truong ile ilgili olarak Tommi'nin adını gündeme getirdi?"

"Sanıyorum çünkü ertesi gün Tommi okuldan kayboldu. Her şeyini bıraktı. Geri gelmedi. Kimseyle iletişime geçmemiş. Telefonu kesilmişti. Öylece gitmişti."

"Kevin Blake yapmadı-"

"Ailesi onu sınıftan çekti. Eşyalarına ne olduğundan emin değilim."

"Ama Sibyl-"

"Onu rahat bırakmalısın."

"Tommi Humphrey bir suçun kurbanıydı. Söylediğinize göre ciddi bir suçmuş. Ve şimdi Leslie Truong kayıp. Beckey Caterino'ya ne olduğunu kim bilir. Bunlar bağlantılar Sara. Bunları araştırmalıyız."

"Şehirdeki tüm tecavüz soruşturmalarını açacak mısınız? Bunu bildiremeyecek kadar zarar görmüş ya da korkmuş kadınları nasıl bulacaksınız? Hayatlarının on beş, yirmi, otuz dakikası, ondan önce gelen yirmi yılın her anlamlı saniyesini sildiği için okulu terk eden kızları nasıl bulacaksınız?"

Sara'nın bu kadar çığ bir konuda bu kadar tutkulu konuştuğunu nadiren duymuştu. Tessa'yı hep merak etmişti. Lise ve üniversite yıllarında pek çok sarhoş gece geçirmişti. Jeffrey, Tessa'nın

gecenin bir yarısı Florida'ya beş saatlik bir yolculuk yaparak yerel şerifi sarhoşluk ve düzensizlikten suçlamaktan vazgeçirmeye çalıştığını hatırlıyor.

Kelimelerini dikkatle seçti. "Eğer Tommi Humphrey'e olanlar ile Beckey Caterino ya da Leslie Truong'a olanlar arasında bir bağlantı varsa-"

"Onu rahat bırak, Jeff. Lütfen. Benim için."

Onunla aynı fikirde olmaya çok yakındı, çünkü Sara'nın ona tekrar güvenmesini sağlayacak bir şey, herhangi bir şey yapmayı umutsuzca istiyordu.

Sonra bilgisayarının sesi yeni bir e-posta geldiğini duyurdu.

Sara masasının arkasına geçti. Gözlüklerini taktı. Birkaç tıklama yaptı. Camlardan yansıyan görüntüleri görebiliyordu.

"Buraya gel." dedi.

Jeffrey onun arkasında duruyordu. MRI'dan alınmış bir slayta baktığını tahmin etti. Kafatasından aşağıya doğru yığılmış boyun omurlarını tanıdı, ama arkasından geçen kordon, ortasından yıpranmış bir ip parçasını andırıyordu. Lifler dışarı çıkmıştı. Bölgeyi sıvı bir baloncuğa benzeyen bir şey kaplamıştı.

Sara, "Bu omurilik delinmesi. Keskin ve sivri bir şey buradan deriye girmiş."

Jeffrey Sara'nın parmaklarının ensesine bastırıldığını hissetti.

"Bacakları felç olur, buradan aşağısı felç olur." Onun eli kalçasına gitti. "Bu yaralanma kasıtlıydı. Düşme sonucu oluşmazdı. Aletin bir çuvaldız ya da karşı yumruk gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum ama konuda bana bir şey söylemeyin."

Jeffrey sorularını geri çekti. Sara bir sonraki dosyayı açıyordu, bu bir röntgendi.

"Kafatası kırığı." Daha yakından için tıkladı.

Jeffrey sağlam bir kafatasının görünmesi gerektiğini biliyordu. Kırık kafanın arkasında, çoğu erkeğin kelleşmeye başladığı yerdeydi. Kemik güneş ışınlarına ayrılmıştı. Yarı dairesel bir parça beyne dayanıyordu.

Sara diz çöktü ve monitöre eğildi. "İşte."

Jeffrey onun yanına eğildi. Parmağının kırığın dibinde bir hilal şekli çizmesini izledi.

Kadının ne olduğunu kesin olarak söylemeyeceğini biliyordu, bu yüzden "En iyi tahmin?" diye sordu.

"Bu bir tahmin değil," dedi Sara ona. "Kafasının arkasına bir çekiçle vurulmuş."

Atlanta

11

Sara ikinci viskisini bitiremedi. Midesi ekşimişti. İfade etmesi zor bir şekilde titriyordu. Jeffrey'nin notları.

Jeffrey'nin dosyaları. Jeffrey'nin saha görüşme kartları. Jeffrey'nin Heartsdale'in solmuş topografik haritası üzerine cetvelle çizdiği düz çizgiler. Sekiz yıl önceki sözlerini okurken hayaleti karşısındaki masada oturuyordu. İsimler şaşırtıcı bir netlikle geri geldi.

. Chuck Gaines. Thomasina Humphrey.

Narin yazı, sert dış görünüşüyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Jeffrey uzun, esmer ve yakışıklılığın vücut bulmuş haliydi. Bir futbolcunun havalı duruşu, olağanüstü keskin bir zekayla birleşmişti. Bir polis raporunun kesin, teknik jargonunda, bir tanık görüşmesinin özetinde, bir telefon görüşmesinin dökümünde bile kişiliği parlıyordu.

Sara elinde Jeffrey'nin spiral ciltli defterlerinden birini tutuyordu. Aşağı yukarı bir indeks kartı büyüklüğündeydi. Kapağına, içinde yer alan vakalarla birlikte tarihleri de yazmıştı. Defteri çevirip açtı. Grant County, polis şefinin aynı zamanda müfettişlik yaptığı küçük bir teşkilattı. Jeffrey'nin üzerinde çalıştığı her vaka onun defterlerine girmişti. Titiz bir kayıt tutucuydu. Sara ilk birkaç düzine sayfadaki başlıkları gözden geçirdi

-

Harold Niles/hırsızlık. Gene Kessler/bisiklet hırsızlığı. Pete Wayne/çalıntı bahşiş.

\$80,000.

Dolar miktarının kendi sayfası vardı. Jeffrey iki kez altını çizmiş, sonra da daire içine almıştı. Yazının bir boyutluluğu vardı. Tükenmez kalemin ucu Braille alfabesi gibi bir girinti bırakmıştı.

Sara bunu destekleyebilecek her şeyi düşündü. \$80,000. Hırsızlık değil. Bir bisiklet değil. Sonra bu rakamı Jeffrey'nin hayatına uyarladı. Evi bundan daha pahalıya mal olmuştu. Öğrenci kredileri biraz daha azdı. Kredi kartı bakiyesi, en azından son gördüğünde, bu rakamın yüzde beşi civarındaydı.

Sara gülümsedi.

O dönemde 80.000 dolara mal olan tek bir şey vardı, o da Sara'nın ilk Z4'üydü. Arabayı kesinlikle onu aşağılamak için almıştı. Jeffrey'nin spor arabayı her gördüğünde yüzünde beliren sefil ifade Sara'ya, Jeffrey'nin ona yaşattığı tüm orgazmlardan daha üstün bir duygu yaşatmıştı. Ve Jeffrey ona orgazm yaşatmakta çok iyiydi.

Sara sayfayı çevirdi.

Rebecca Caterino/DOA.

DOA'nın üzeri tek bir çizgi ile çizilmiş ve şu şekilde değiştirilmiştir *cinayete teşebbüs/cinsel saldırı.*

Jeffrey ve Sara arasındaki gerilim Caterino/Truong davaları sırasında değişmişti. Sara, Jeffrey'nin kendisini kaç kadınla, kaç kez aldattığı konusunda gerçeği söylemeyi reddetmesiyle barışmanın bir yolunu bulmuştu. Duygusal değişimlerinin çoğunda olduğu gibi, bu huzur da ailesinden gelmişti. Sara, Beckey'i buldukları günün ertesi gecesi, varsayılan kaza tam kapsamlı bir soruşturmaya dönüşmeden önce annesiyle yaptığı bir konuşmayı hatırladı.

Ailesinin mutfak masasında oturuyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı. Hasta dosyalarını güncellemeye çalışıyordu ama o kadar bunalmıştı ki sonunda pes etmiş ve başını masaya koymuştu.

Cathy onun yanına oturmuştu. Sara'nın ellerini tutmuştu. Annesinin cildi nasırlıydı. O bahçıvan, gönüllü, tamirci ve kollarını sıvayıp işe koyulmasını gerektiren her şeydi. Sara gözyaşlarıyla savaşıyordu. Annesi hakkında üzgündü.

Ormandaki zavallı kız. Lena'ya çok öfkeliydi. Tüm bu trajedi onu Jeffrey ile bu kadar yakınlaştırdığı için sarsılmıştı. Klinikteki ofisinde huysuz bir eski eş gibi ona hakaretler yağdırdığı için de çok utanıyordu.

"Benim değerli çocuğum," demişti annesi. "Nefretinin yükünü taşıyamama izin ver. Bunu senin için yapmama izin ver ki hayatına devam edebilesin."

Sara, Jeffrey'den nefret edecek çok şey olduğu konusunda şaka yapmıştı ama annesinin güçlü sırtının Sara'nın nefretinin, üzüntüsünün, aşağılanması, hayal kırıklığının ve aşkının -çünkü en zor kısmı buydu, Sara'nın Jeffrey'ye hâlâ çok aşık olduğu gerçeği- yükünü taşıdığını düşünmek, bir şekilde önceki yıl boyunca vücudundaki her kemiğe baskı yapan ağırlığı hafifletmeyi başarmıştı.

Sara başını Jeffrey'nin notlarından kaldırdı. Viski'sinden bir yudum aldı. Gözlerini sildi. Elindeki işe geri döndü.

Rebecca Caterino/DOA-cinayete teşebbüs/cinsel saldırı.

Jeffrey ormandaki olay yerine vardığını, Brad'le kalabalığı kontrol etmeyi tartıştığını ve Lena'dan bilgi aldığını belgelemişti. Çoğu polis gibi o da steno kullanıyordu; Lena'yı L.A., Frank'i F.W. ve benzeri şekilde kısaltıyordu.

Kenarlara bir telefon numarası yazmış. İsim yok, sadece bir numara. Sara' beyni otomatik olarak bu numaranın görüştüğü bir kadına ait olduğu varsayımına gitti. Sandalyeye geri oturdu. Bu düşünceye eşlik eden kıskançlık kıvılcımını temizlemeye çalıştı.

Sayfayı çevirdi.

SL İLE 30 DAKIKA KONUŞUN.

Beckey Caterino'nun ormanda yattığı o otuz dakika Jeffrey'nin peşini bırakmamıştı. Sara da kendini lanetli hissediyordu. Otuz dakika uzun bir süreydi, bir hastanın kalan ömrünün, hayatta kalmasını uzatmak için alınan önlemlerle tahmin edildiği altın saatin yarısı. Jeffrey ona otuz dakikanın bir fark yaratıp yaratmayacağını sorduğunda Sara tereddüt etmişti. Tıbbi açıdan konuşmak gerekirse, otuz saniye çok büyük bir fark yaratabilirdi. Trajedinin de trajedisi, bunu asla bilemeyecek olmalarıydı.

Sara deftere baktı. Jeffrey baş harflerinin altına Thomasina Humphrey adını yazmıştı.

Sara bu iki detayı birleştirdi ve birden kendini Jeffrey'nin ofisinde buldu. Jeffrey Sibyl Adams'la yaptığı konuşmadan döndüğünde Sara e-postanın onun bilgisayarına gönderilmesini bekliyordu. Sara ona kendi tecavüzünü anlatmaya çok yaklaşmıştı. Tommi'yi sorgunun vereceğı acıdan korumak istemişti. Kızın uğradığı saldırının Leslie Truong'la hiçbir ilgisi olmadığından emindi ve Beckey Caterino ile bağlantılı olamayacağından da o kadar emindi.

Sayfaları çevirerek şu anda onlara yardımcı olabilecek herhangi bir şey aradı. Brock bu süre zarfında hâlâ resmi adli tabipti, dolayısıyla tüm laboratuvar raporları ve bulgular onun dosyalarını sakladığı yerde olmalıydı. Jeffrey Sara'nın gözlemlerinden bazılarını kendi not defterine aktarmıştı ama Sara neyi gözden kaçırmıştı? Jeffrey neyi kaçırmıştı? Gözden kaçırdıkları, görmezden geldikleri, vahşi ve sadist bir katilin kaçmasına izin veren bir ayrıntı, bir adli tıp parçası var mıydı?

Sara, Jeffrey'nin dul eşiydi. ona kalmıştı. Görünüşe göre suçluluk duygusu da ona miras kalmıştı.

Bir anahtarın ön kapının sürgüsüne sürtündüğünü duydu.

Sara defteri kapattı. Dosyaları üst üste yığdı ve tekrar kutuya tıktırdı. Will daireye girdiğinde Sara ayağa kalkmış, onu bekliyordu.

Sara aynı anda pek çok şeyi fark etti. Duş aldığını. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giymişti. Yüz ifadesi gergin görünüyordu.

Ağzının içinde çalkalanan keskin soruların hepsini yuttu: *? Neden aramadın? Neden buraya gelmeden önce duş almak için kendi evine gittin? Ne haltlar dönüyor burada?*

Sara, Will'in kendi keşiflerini yaptığını gördü. Gözleri odanın içinde bitmemiş yemeğe, viski şişesine ve Jeffrey'nin eşyalarının olduğu kutulara kaydı.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, feci bir patlama olacağından emin olduğu şeyi önlemeye çalışıyordu.

Ona "Hey" dedi.

Will diz çöktü. Köpekler onu karşılamak için koşuşturdu. Betty ayaklarının etrafında dans ediyordu. Sara'nın tazıları bacaklarına bastırdı. Hava ağırlaşmıştı, sanki her biri ayrı su havuzlarında boğuluyordu.

Sara orta parmağının boğumunda bir kesik fark etti. Yaradan kan sızıyordu.

Şaka yapmaya çalıştı, "Lütfen bana bunu Lena'ya vurarak yaptığını söyle."

Buzdolabına gitti. Kapağını açtı. Raflara baktı.

Şu anda onun sessizliğiyle başa çıkamazdı. Ona cevaplaması gereken bir soru sordu. "Nasıl geçti?"

Will, Sara'nın aldığına benzer derin bir nefes aldı. "Lena onu sıkıştırmaya çalıştığını düşünüyor." dedi.

"Öyleyim," diye itiraf etti Sara, ama Lena'nın Sara'nın tek yaptığıнын oturup kendisini mutsuz etmek için fırsat kollamak olduğunu düşünmesi onu dehşete düşürmüştü. "Başka ne var?"

"Neredeyse yüzüne yumruk atıyordum. Sonra neredeyse Jared'a silahımı çekiyordum. Sonra Faith'in arabasını parçaladım. Ve tüm bunlardan önce Jared'a evleneceğimizi söyledim."

Sara çenesinin düştüğünü hissetti. İlk bölümün abartılı olduğu açıktı. Son kısma gelince, eğer bu Will'in ona evlenme teklif etmesinin yeni ve geri kalmış bir yoluysa, işe yaramayacaktı. "Jared'e evleneceğimizi neden söyledin?"

Will dondurucuyu açtı. İçine baktı. Sara döndü. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Evde bir şeyler yedim."

Adamın ev demesi hoşuna gitmemişti. Burası onun eviydi, birlikte paylaştıkları yerd. "Yoğurt var."

"Bana yoğurdunu çalmamamı söylemiştin."

Sara buna daha fazla dayanamadı. "Tanrım, Will, ben Yoplait'in Javert'i değilim. Acıktıysan yoğurdu ye."

"Dondurma yiyebilirim."

"Dondurma yoğurtla aynı şey değildir. Besin değeri sıfırdır."

Dondurucunun kapısını kapattı. Arkasını döndü.

"Ne?" diye sordu. "Neyin var senin?" "Konuşma yasağı koyduğunu sanıyordum."

Onu tekmelemek istedi. "Bir ilişki içinde olmanız gereken kişinin size ne düşündüğünü söylememesi gerçekten berbat bir durum."

"Yani bu bir ders anı mı?"

Sara bunun işlerin çok ama çok ters gidebileceği bir an olduğunu düşündü. "Bu konuyu kapatalım."

"Neden bana mesaj atmadın?"

"Sana mesaj attım." Telefonunu eline aldı. Ona ekranı gösterdi.

"Üç kez ve hiçbir şey, çünkü sanırım telefonunu kapattın."

Parmaklarıyla çenesini ovuşturdu.

"Şu anda homurdanmalarına ve uzun sessizliklerine dayanamıyorum Will. Benimle normal bir insan gibi konuşabilir misin?"

Gözlerinde öfke parladı.

Öfke Sara'nın başa çıkabileceği bir şeydi. Zaten kız kardeşiyle kavga etmişti. Lena konusunda öfkeliydi. Faith ona yalan söylediği için incinmişti. Tüm bunlar Jeffrey'nin kalbini kırmıştı. Grant County'de bir delinin kaçmasına izin veren bir şeyi gözden kaçırdığı için dehşete düşmüştü ve eğer kışını omuzlarından kaldırıp ona düzgün bir şekilde sorarsa evleneceği adamla işleri yoluna koymak için çaresizdi.

Will'e "Dövüş ya da sikiş." dedi.

"Ne?"

"Bunlar senin seçimlerin," dedi. "Ya benimle kavga edersin ya da beni becerirsin."

"Sara-"

Ona doğru yürüdü, çünkü her zaman her şeyi yapmak zorundaydı. Ellerini onun omuzlarına koydu. Gözlerinin içine baktı. "Ya konuşmadığımız her şey hakkında konuşabiliriz ya da yatak odasına gidebiliriz."

Çenesi gerilmişti ama ikna edilebilir görünüyordu.

"Will." Sara onun saçlarını geriye doğru taradı. Adamın teni sıcaktı. Tıraş losyonunun hafif kokusunu alabiliyordu, bu da demek oluyordu ki

Ona kızgın olmasına rağmen yine de onun için tıraş olmuştu çünkü Sara'nın yüzünün pürüzsüz olmasını tercih ettiğini biliyordu.

Onu dudaklarından hafifçe öptü. Adam direnmeyince onu tekrar öptü, bu kez ağızyla yapabileceği başka şeyler olduğunu açıkça belli etti.

Will oyun oynamıyor gibi . . Gözlerini ona dikti. İkisinin de konuşmaktan korktuğu şeylerin yüzeye çıktığını görebiliyordu.

Sara bir tartışmaya daha dayanamazdı. Onu tekrar öptü. Elleri gömleğinin içine kayd. Parmaklarının kasların dalgalanması boyunca izin verdi. Kulağına fısıldadı, "Benimle altmış dokuz gel."

Nefesi kesildi. Kalp atışları iki katına çıktı. Tepkisinin bacağına baskı yaptığını hissetti.

"Sara-" sesi boğazında düğümleniyordu. "Yapmalı mıyız-"

Dudakları kulağına değdi. Boynunu öptü ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Adam elini göğsüne koyduğunda bile onun isteksizliğini hissedebiliyordu. Ağızı tekrar kulağına gitti. Öpmek yerine kulak memesini dişlerinin arasında sıkı.

Will'in nefesi tekrar kesildi.

Ona, "Hadi biraz sertleşelim." dedi.

Bu sefer, kız onu öptüğünde, o da daha sert öptü. Onu belinden yakaladı. Onu dolaba doğru itti. Vücudu adamınkine yapıştı. Eli onun göğsünü sıkı. Arzuyla dolup taşan duyularının mutlulukla serbest kaldığını hissetti.

Ama sonra Will uzaklaştı.

Onu kol mesafesinde tuttu. "Özür dilerim. Bu benim sınırim." Kadın başını salladı. "Ne?"

"Sınırımı aştın Sara. Buraya kadar."

"Sen ne-" Bu sözleri onun arkasından söyledi, çünkü adam ondan uzaklaşıyordu. "Will."

Kapı arkasından kapandı.

Sara az önce olanları kafasında canlandırmaya çalışarak mutfağa baktı.

Ne sınırı?

Bu ne anlama geliyor?

Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştı. Parmakları beceriksizdi. Will onunla dalga geçiyor, bir tür oyun oynuyordu. Muhtemelen kapının diğer tarafında bekliyor, Sara'nın peşinden gelmesini bekliyordu. Bu şarkıda daha önce bir kez dans etmişlerdi, Sara'nın kendi sınırlarına ulaştığı zamanlarda. Bir şeyler sakladığı, yüzüne karşı yalan söylediği için Will'e çok kızmıştı. Ona gitmesini söylemişti ve o da gitmişti ama kadın kapıyı açtığı anda adam koridorda oturmuş onu . Demişti ki-

İçimde çok fazla etme duygusu yok.

Sara elleriyle yüzünü ovuşturdu. Will'i bırakmaya da niyeti yoktu. Şu anda bağlarından kopamazdı. Ne olursa olsun bunu düzeltmek zorundaydı. Bu, somurtan yetişkin bir adamdan özür dilemek anlamına geliyorsa, o zaman somurtan yetişkin bir adamdan özür dileyecekti.

Sara kapıya doğru yürüdü. Kapıyı fırlatıp açtı.

Koridor boştu.

Grant County-Çarşamba

12

Jeffrey, Rebecca Caterino ile paylaştığı yatakhane de Kayleigh Pierce'in karşısında oturuyordu. İçgüdülerini dinlemediği için kendini suçlayacak zamanı yoktu. Caterino vakası yirmi dört saat içinde ölüme sebebiyet vermekten kazaya, cinayete teşebbüsten olası bir cinsel saldırıya dönüşmüştü. Şimdi ihtiyacı olan şey gerçeklerdi. Şimdiye kadar yaptıkları her şey göstermelikti. Artık acı gerçeği biliyordu.

Caterino saldırgan tarafından hedef alınmıştı. Kullanmayı planlamadığınız sürece elinizde bir çekiçle dolaşmazsınız. Kız ya kampüsün dışına kadar takip edilmiş ya da şiddet eylemi gerçekleştirmeyi planlayan biri tarafından ormana kadar takip edilmişti.

Ve şimdi, Leslie Truong, kendi lanet ekibinin gitmesine izin verdiği tanık, kayıptı, muhtemelen kaçırılmıştı.

Jeffrey'ye açık olan tek yol, her şeye en baştan başlamaktı.

"Ne diyebilirim bilmiyorum?" Kayleigh'nin her cümlesinin sonunda sesini yükseltmek gibi bir alışkanlığı vardı, sanki cevap vermek yerine soru soruyordu.

"Memurlarımdan biriyle zaten konuştuğunuzu biliyorum. Bana dün sabahki olayları anlatın. Hatırlayabildiğin her şey yardımcı olacaktır."

Ayağının tabanındaki gevşek bir deri parçasını karıştırdı. Kız mavi ipek pijama giyiyordu. Bileğinin iç kısmında Çince karakterlerin dövmesi vardı. Kısa sarı saçları uyurken bir sarmal haline gelmişti.

"Dediğim gibi, uyuyordum?"

Jeffrey not defterine baktı. Kayleigh'e arkadaşının saldırıya uğradığını söyleyip söylememeyi sessizce tartıştı. İçgüdülerine göre hareket etti, içgüdüleri Kayleigh'i bunu öğrendiği anda tanık olarak kullanışlılığının dibe vuracağını söylüyordu. Kız her şeyi kendi etrafında döndürme eğilimindeydi. Bu beklenmedik bir şey değildi. Hâlâ dünyayı sadece kendi merceğinden görebileceği yaşlardaydı.

Kayleigh'e " et." dedi.

"Becks bize gerçekten kızgın mıydı? Hepimize mi? Deli gibi bağırmaya, eşyaları devirmeye, bir şeyler fırlatmaya mı başladı?"

Mutfak darmadağındı ama Jeffrey çöp kutusunun tekmelendiğini anlayabiliyordu. Plastik ezilmişti. Yerdeki çöpler bir balçık izi oluşturmuştu. Zarar görmemiş gibi görünen tek eşya buzdolabının yanındaki taba rengi deri sırt çantasıydı.

"Beckey neden kızgındı?" diye sordu.

"Kim bilir?" Kayleigh omuz silkti ama Jeffrey onun sadece arkadaşının neye kızdığını değil, kime kızdığını da bildiğini tahmin . "Kapımı tekmeleyerek mi açtı? Ve bizden nefret ediyormuş gibi 'sizi sürtükler' diye mi bağırdı? Sonra ne yaptığını anlamak için onu yatak odasına kadar takip ettim. Ama bana söylemedi."

"Beckey'nin odası koridorun sonunda mı?"

"Evet." Sonunda düzgün bir cevap vermeyi başardı. "Buraya ilk geldiğimizde herkes odanın en küçüğü olduğunu gördü ve hepimiz kavga etmeye falan hazırlanıyorduk ama Becks 'Ben küçük olanı alacağım' dedi ve böylece hepimiz en iyi arkadaş olduk."

"Biriyle görüşüyor muydu?"

"Yazın kız arkadaşından ayrıldı mı? Ama o zamandan beri kimse olmadı. Biriyle bile çıkmadı. Kampüste bir sürü pislik mi var?"

"Ona takıntılı biri var mıydı?"

"artık. Becks hiç bara gitmedi mi ya da eğlenmedi mi?" Başını saçlarını uçuşturacak kadar sert salladı. "Eğer biri saplantılı olsaydı, doğrudan polise giderdim. Gerçek polislere, kampüsteki alışveriş merkezi polislerine değil."

Jeffrey onun bir fark olduğunu bilmesinden memnundu. "Beckey size hiç kendini güvende hissetmediğini söyledi mi? Ya da birinin onu izlediğini?" "Aman Tanrım, biri onu izliyor muydu?" Mutfağa, kapıya ve koridora baktı. "Endişelenmeli miyim? Ben, sanki Tehlike mi?"

"Bunlar rutin sorular. Başka bir mülakatta da aynı şeyleri sorardım." Jeffrey onun yüz hatlarındaki endişeli ifadeyi izledi. Bir saat içinde kampüsteki her kadın muhtemelen endişelenmesi gerekip gerekmediğini soracaktı. "Kayleigh, dün sabaha konsantre olalım. Onu yatak odasına kadar takip ettiğinde Beckey sana bir şey söyledi mi?"

"Koşu kıyafetlerini mi giyiyordu? Tamam, koşmayı seviyor ama saat çok erken değil miydi? Sonra Vanessa 'tecavüz saatinde dışarı çıkma' dedi, o zaman komikti ama şimdi hastanede olduğu için hepimiz çok endişeliyiz. Ve babası Gerald bu sabah aradı ve ağlıyordu, bu çok zor çünkü kendi babamın ağladığını hiç duymadım, bu yüzden onun ağladığını duymak beni gerçekten üzdü?" Kayleigh parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu ama gözyaşı yoktu. "Öğretmenlerime haftanın geri kalanında derslere girmemem gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Bu çok mu rastgele? Becks koşuya çıkıyor, sonra kafasını çarpıyor ve hayatı, bilmiyorum? Ama çok üzücü. Yataktan zar zor kalkabiliyorum çünkü ya ben olsaydım? Ben de koşmayı severim."

Jeffrey defterini tekrar karıştırdı. "Deneshia bana Beckey'nin önceki geceyi kütüphanede geçirdiğini söyledi."

"Bunu çok yaptı. Bursunu kaybetmekten mi korkuyordu?" Kayleigh masanın üzerindeki kutudan bir avuç kağıt mendil aldı. "Yani, para hakkında çok konuşurdu. Çok mu? Senin para hakkında konuştuğun gibi değil, çünkü konuşmuyorsun?"

Jeffrey bu paradigmaya aşinaydı. Sylacauga'da büyürken fakir olduğunu biliyordu ama Auburn'deki ilk gününe kadar fakirliğin tam tersinin neye benzediğini fark etmemişti.

"Bu onun sırt çantası mı?" diye sordu.

Kayleigh mutfağa doğru baktı. "Öyle mi?"

Jeffrey defterini cebine geri koydu. Mutfaka doğru yürüdü. Boş yoğurt kutularının ve patlamış mısır torbalarının üzerinden geçmek zorunda kaldı. Sırt çantası iyi deriydi ve kapağına BC harfleri işlenmişti. Bunun bir mezuniyet hediyesi olduğunu düşündü, çünkü fakir bir üniversite öğrencisinin para harcayacağı türden bir şey değildi.

Jeffrey içindekileri tezgâhtaki küçük dikkatle yerleştirdi. Kalemler. Kalemler. Kağıtlar. Çıktılar. İş ödevleri. Kapaklı telefon eski bir modeldi. Açtı. Şarjı neredeyse bitmişti. Cevapsız arama yoktu. Son aramalar temizlenmişti. Kişileri kontrol etti. Baba. Daryl. Deneshia.

Kayleigh'e "Daryl kim?" diye sordu.

"Kampüs dışında mı yaşıyor?" Omuz silkti. "Onu herkes tanıyor mu? Eskiden buraya gidiyordu ama iki yıl önce profesyonel kaykaycı olmaya çalıştığı için mi okulu bıraktı?"

"var mı?"

"Yani, eminim öyledir ama bilmiyorum?"

Jeffrey Daryl'in numarasını spiral ciltli defterine kaydetti. Telefon kanıt olarak kaydedilecekti; Lena dün Rebecca Caterino'nun yurt arkadaşlarıyla konuşurken bunu yapmamıştı.

Tekrar sırt çantasına uzandı. Organik Kimya üzerine bir ders kitabı, tekstil üzerine bir başka kitap, bilimde etik üzerine bir üçüncü kitap buldu. Ağırlığına bakılırsa dizüstü bilgisayar daha yeni bir modeldi. Kapaklı kapağı açtı. Ekrandaki belge RCATERINO-CHEM-FINAL.DOC başlığını taşıyordu.

Üniversitede yazdığı her ödev gibi sıkıcı ve bilgiçlik taslayan sınavı gözden geçirdi.

Kayleigh'e baktı. Hâlâ ayağındaki deriyi karıştırıyordu.

Ona "Buraya gelip eksik bir şey olup olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu.

Kendini koltuktan kaldırdı. Fırladı gitti. Ders kitaplarına ve kâğıtlara baktı ve ona, "Sanırım hayır? Ama muz klipsi yatağın yanında olmalı?"

"Muz klipsi mi?"

"Saçın için mi?"

Jeffrey içgüdüünün bir işaret gönderdiğini hissetti. Leslie Truong'un bir saç bandı eksikti. Şimdi de Beckey Caterino'nun saç tokası eksikti.

Kayleigh'i yönlendirmek istemedi. "Hâlâ yatağın yanında mı?" diye sordu. "Hayır, çünkü amaç bu mu?" Kafası karışmış gibiydi. "Beckey bulamadın mı? Sonra hepimiz baktık ve bulamadık mı? Bayan polise bunu söyledim mi?"

Teşkilatta sadece bir kadın polis vardı. "Memur Adams?" "Evet, ona Beckey'nin muz klipsini söyledim, annesinin verdiği her zaman bıraktığı komodinin üzerinde değildi ve Beckey ilk başta bana kızdı ama sonra onu almadığımı anladı çünkü böyle özel bir şeyi almazdım çünkü bana annesinin ona nasıl verdiğinin hikayesini anlatmıştı, sanki ona verdiği son şeymiş gibi, sadece ödünç almak içindi ama sonra annesi öldü ve sonsuza kadar saklamak için ona sahip oldu?"

Jeffrey devrik cümleyi çözümlemeye çalıştı. "Memur Adams'a Beckey'nin muz klipsinin kayıp olduğunu mu söylediniz?"

"Doğru."

Şimdi sinir bozucu soru sorma sırası Jeffrey'deydi. "Klip annesine mi aitti?"

"Doğru."

"Ve Beckey klipsi her zaman komodininin üzerinde mi tutardı?" "Doğru."

"Ama sabah aradığında klips orada değil miydi?" "Evet."

"Bana göstermek mi?"

Onu koridora götürdü. Odalara sinen keskin esrar, ter ve seks kokusunu duymazdan geldi. Hiçbir yatak yapılmamıştı. Kıyafetler yerlere saçılmıştı. Çöp kutularının yanına atılmış nargileler, iç çamaşırları ve kullanılmış prezervatifler gördü.

"İşte." Kayleigh koridorun sonundaki yatak odasının hemen dışında durmuştu. "Şimdiden baktık mı? Hastanede ona götürmek için mi? Ama bulamadık mı?"

Jeffrey odayı inceledi. Beckey düzenli değildi ama yatakhane arkadaşlarıyla aynı düzensizlik seviyesinde de değildi. Komodini gördü.

Su bardağı. Lamba. Sırt kısmı çatlayacak şekilde bastırılmış bir şiir kitabı. Jeffrey kitabı kapatma isteğine direndi. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü. Komodinin altında hiçbir şey yoktu. Yatağın altına baktı. Bir çorap. Bir sütyen. Tüyler ve beklenen döküntüler.

Kayleigh'e "Beckey, Leslie Truong'u tanıyor mu?" diye sordu.

"Kayıp kız mı?" Kaşlarını çattı. "Sanmıyorum? Çünkü o daha yaşlı? Mezun olmak üzere mi?"

"Kütüphanede karşılaşmış olabilirler mi?" "Belki mi? Ama orası büyük bir kütüphane?"

Jeffrey'nin cep telefonu çaldı. Numarayı gördüğünde laneti bastırdı. Annesi onu şimdiden üç kez aramıştı. Muhtemelen gün içindeki dördüncü içkisini yudumluyor ve tek oğlunun umursamaz bir pislik olduğu gerçeğinin yasını tutuyordu.

susturdu.

"Şef?" Lena koridordaydı. "Yatakhaneyi tekrar gözden geçirdim. Kimse yeni bir şey hatırlamıyor."

Yerden ayağa kalktı. Pantolonunun alt yarısı tüylerle kaplıydı.

Silmeye çalıştı. "İstasyona geri dönmemiz gerekiyor." Lena onun geçebilmesi için kenara çekildi. Jeffrey Kayleigh'e çoktan vermişti.

Kızın bu kartvizitten yararlanacağını düşündü.

Yurt arkadaşının bir kazadan daha fazlasının kurbanı olduğunu öğrendiğinde numarayı aradı. Dedikodunun kampüste çoktan yayıldığını tahmin ediyordu. Sibyl Adams okulun dedikoduyla beslendiği konusunda haklıydı. Belki de birisi doğru kişiye yanlış bir şey söyleyecekti, çünkü şu anda görünen o ki, bu davalardan birini çözmesinin tek yolu buydu.

Jeffrey ana koridorda Brad'i aradı. İkinci kez yatakhaneyi denetlemekle görevlendirilmişti. Jeffrey onu odalardan birinden çıkarken yakaladı. "Caterino'nun sırt çantası mutfakta. Her şeyi kanıt olarak kaydet."

"Evet, Şef."

Jeffrey not defterini aldı. Daryl'ın numarasını çevirdi. Telefon bir kez çaldı, sonra bir operatörün ona hattın artık hizmet vermediğini söylediğini duydu.

Sanki bir açıklama yapabilecekmiş gibi telefona baktı. Numarayı iki kez kontrol etti. Tekrar denedi. Aynı mesaj geri geldi. Hat bağlantısı kesilmişti.

Lena, "Ne oldu Şef?" diye sordu.

Jeffrey asansörü atladı ve merdivenleri kullandı. Daryl'in telefon numarasının artık olmasının pek çok nedeni olabilirdi. Öğrencilerin çoğu kıt kanaat geçiniyordu. Yanan telefonlar nadir değildi. Daha fazla dakika satın almak için paraları da bitmiyordu.

Yine de zamanlama onu rahatsız etti.

Dışarıda, avluda yürürken Lena ona ayak uydurmak için yanında iki adım attı. "Araban diğer değil mi?" diye sordu.

"Evet." Jeffrey adımlarını uzun tutuyordu, bu yüzden Jeffrey'nin çaba göstermesi gerekiyordu. "Beckey Caterino'nun kitap çantasını aradın mı?"

"Ben-" Lena'nın yüzü her anlatıyordu. "Bir kaza geçirdi, en azından biz öyle düşündük, o yüzden-"

"Yirmi dört saat önce o tarlada durdum ve size kazaları her zaman potansiyel cinayetler gibi ele aldığımızı söyledim. Bunu sana söylemedim mi?" Jeffrey onun bahanelerinden birini dinleyecek havada değildi. "Peki ya saç tokası?"

"The-"

"Kayıp saç tokasının dikkatime sunulması gereken bir şey olduğunu düşünmediniz mi?"

"I-"

"Bu senin resmi raporunda yok, Lena. Not defterinde mi?"

Gömleğinin cebindeki düğmeleri açmak için çabaladı.

"Olaydan sonra oraya koymayın. Şüpheli görünecektir." "Şüpheli-"

"Bu yüzden büyük bir davayla karşı karşıya kalacağız. Bunun farkında mısın?" Bir grup öğrencinin yanından geçerken sesini alçak tuttu. "Rebecca Caterino yarım saat boyunca orada yattı, biz de başparmaklarımızı kışımıza sokmuş öylece durduk. Bir yargıcın önünde elinizi İncil'e koyup onu bulduğunuz andan itibaren elinizden gelen her şeyi yaptığınıza dair dürüstçe yemin edebilir misiniz?"

Lena cevap vermeye çalışmayacak kadar akıllıydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Jeffrey güvenlik ofisinin kapısını çekerek açtı.

Chuck Gaines on iki numarasını masanın üzerine koymuştu. Elma yiyor ve *The Office*'in bir bölümünü izliyordu. Jeffrey adamın mesai saatleri içinde tuvalete ya da yemekhaneye gitmek dışında masasından kalktığını hiç görmemişti. Jeffrey binaya girdiğinde ayağa kalkma nezaketini bile göstermemiştir.

"Daryl," dedi Jeffrey, Rebecca Caterino'nun telefonundaki ismi söyleyerek. "Eskiden öğrencimdi. Soyadına ihtiyacım var."

Chuck yanağına bir ısırık elma attı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Şef."

"Kaykaycı. Yirmili yaşların ortasında. İki yıl önce okulu bıraktı."

"Kaç tane olduğunu biliyorsun-"

Jeffrey ayaklarını masaya vurdu. Elmayı tokatlayarak uzaklaştırdı. Sandalyeyi duvara doğru itti. Sonra Chuck'ın yüzüne baktı. "Lanet soruma cevap ver."

"Yüce ." Chuck teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Daryl?"

Jeffrey bir adım geri çekildi. "Kaykaycı. İki yıl önce okulu bıraktı. Kampüsteki herkes onu tanıyormuş."

"Daryl diye birini tanımıyorum ama-" Chuck ördek yürüyüşüyle sandalyesini masasına doğru çekti. Çekmecede bir yığın not kâğıdı buldu. "Burada bir şeyler olabilir."

Jeffrey'nin de karakolda benzer bir saha görüşme kartları koleksiyonu vardı. Her polisin kendi FI yığını vardı, henüz resmi bir polis dosyasına girmemiş şüpheli karakterlerin isimlerinin ve ayrıntılarının gayri resmi bir kaydı.

"Pekâlâ, bir bakalım." Chuck kampüs FI'larından lastik bandı çıkardı. Hiçbiri kendi eliyle yazılmamıştı. Bu işi kampüste devriye gezen altındaki muhafızlara bırakmıştı. Aradığı şeyi bulana kadar kartları karıştırdı. "İşte burada. Her zaman kütüphanenin yanında kaykay yapan bir pislik var. Merdivenlerdeki metal korkulukları yırtıyor. Yaşlı bir çocuk, belki yirmili yaşların sonunda. Sarkık kahverengi saçlı. Bütün kızlara bakıyor, ne kadar gençse o kadar iyi, ama onu kim suçlayabilir ki? Bir isim yok. Buna göre, herkes ona Little Bit diyor. Küçük çaplı bir ot satıcısı. Sert şeyler satmıyor."

Rebecca Caterino bir üniversite öğrencisiydi. Jeffrey onun yurdunda esrar kokusu aldığıında şaşımamıştı. Eğer Daryl onun satıcısıysa, bu kullan-at telefon numarasının neden kapatıldığını açıklıyordu. Torbacılar her zaman numaralarını değıştirirlerdi.

Jeffrey, Chuck'tan FI kartını aldı. Birazcık. Kaykaycı. Yirmili yaşların sonunda. Esrar satıcısı. Bilgiler az önce kendisine söylenen her şeyi yansıtıyordu.

Chuck elmasını köşeden almak için sandalyesini odanın diğer ucuna yuvarladı. Elmayı dişlerinin arasında ısırdı, böylece masasına geri dönmek için iki elini de kullanabilecekti. "Tüm ihtiyacınız olan bu mu, Şef?"

Jeffrey başka bir isim denedi. "Thomasina Humphrey."

Chuck'ın yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. "O."

"Evet, o. Sen ne bilirsin ki?"

Chuck ilk kez Lena'ya baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Sadece dedikodu, çoğunlukla. Ortadan kayboldu. Çocuklar her zamanki gibi saçma sapan konuşuyorlardı. Bir tarikata katılmış. Kendini öldürmeye çalışmış. Gerçekte ne olduğunu kim bilebilir?"

Jeffrey, Chuck'ın bildiğine bahse girerdi ama bu adamı bugün zaten bir kez küçük düşürmüştü. Birlikte çalışacakları başka davalar da olacaktı. Chuck'ı biraz onurlu bir şekilde bırakmalıydı. "Humphrey'nin bilgilerine erişimin mi?"

"Belki." Chuck bilgisayarındaki bazı tuşlara dokundu. Temiz bir not kartı buldu. Bir adres ve telefon numarası yazdı. "Burası onun son transkriptlerinin gönderildiği yer. Hâlâ orada mı bilmiyorum."

Jeffrey adresin Avondale'de olduğunu gördü, bu da Sara'nın ona söyledikleriyle . Tommi klinikteki hastalarından biriydi. Sibyl Adams'ın yardım için onu aramasının nedeni buydu.

Chuck elmayı tekrar ağzına götürdü. "Bir dahaki sefere sadece *Lütfen*."

Jeffrey kapıdan çıkarken adresi ceketinin cebine sıkıştırdı.

Lena'nın muhtaç bir köpek yavrusu gibi peşinden koştuğunu hissedebiliyordu. "Şef," diye denedi.

Adam o kadar ani durdu ki kadın ona çarptı. "Sana söylediğim gibi şu çözülmemiş tecavüz raporlarını inceledin mi?"

"Talepleri diğer ilçelere gönderdim. En geç bu öğleden sonra bana e-posta ile gönderilmeleri gerekiyor. Sadece on iki Grant İlçesi raporu var."

"Sadece," diye tekrarladı. "Onlar on iki kadın, Lena. Geri dönülmez bir şekilde değişmiş on iki hayat. Bir daha asla onlar hakkında *sadece* dediğini duymak istemiyorum."

"Evet, efendim."

"Lanet olası bir üniversite şehrinde yaşıyoruz. Bu kampüse her yıl binlerce genç kadın girip çıkıyor. Gerçekten hepsinin yalancı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir adamla yattıklarını ve pişman olduklarını, dolayısıyla bir polis memuru olarak onlara yardım etmenize gerek olmadığını mı?"

"Şef, ben-"

"Rebecca Caterino'nun tıbbi kayıtları için verdiğim mahkeme celbini takip edin. Bunu resmileştirmeliyiz. Bonita Truong karakola ulaşır ulaşmaz bana haber verin. Onunla mümkün olduğunca çabuk konuşmak istiyorum. Rebecca Caterino hakkında benden başka kimseden bir şey duymasın."

"Evet, Şef, ama-" Lena düşündü *ama*. "İnsanlara bunun bir kaza olmadığını ne zaman söyleyeceğiz?"

"Çok iyi ve hazır olduğumda. Defterini çıkar. Bir liste yap."

Cebini karıştırdı.

Onu beklemedi. "Caterino'nun yurt arkadaşlarına geri dönün ve saç tokasını taktığı herhangi bir fotoğraf olup olmadığına bakın. Aynı şeyi Leslie Truong için de yap. Onun da saç bandı kayıptı. Onlarda bir fotoğraf olabilir. Sonra, şu Daryl Little Bit'in ya da adı her neyse onun izini sürün. Esrar için geçerli nedenimiz var, o yüzden üstünü arayın. Ot bulursanız, tutuklayın. Bulamazsanız, sorgulamak için içeri alın. Ve bu gece üç tüm tecavüz raporlarını özetlemeden eve gitmiyorsun. İlk iş olarak masamda istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Şef."

Jeffrey personel otoparkındaki arabasına doğru yöneldi. Telefonu tekrar çalmaya başladı. Annesi. Şişenin içine iyice girmiş olmalıydı.

Şimdiye kadar. Jeffrey aramayı susturdu. Arabaya bindi. Vitesi geri vitesine taktı ve alandan çıktı.

Avondale'e doğru ilerlerken sonraki adımları planlamaya çalıştı. Rebecca Caterino'nun saldırıya uğradığını resmen duyurması gerekecekti. Bu okulda şok etkisi yaratırdı. Ve öyle de olmalıydı. Delinin biri savunmasız bir kadına çekiçle saldırmıştı.

"Tanrım," diye fısıldadı. Eğer yeterince düşünürse, Caterino'nun göğüs kafesinin kırılmasının dehşetini hâlâ hatırlayabiliyordu. Jeffrey başka bir insanın kafatasına çekiç saplamak için neler gerektiğini hayal bile edemiyordu.

Ellerini silkeleyerek bu histen kurtuldu.

Leslie Truong'un annesi birkaç saat içinde karakolda olacaktı. Jeffrey'nin dürüstçe cevaplamaya çalışacağı soruları olacaktı. Bu Little Bit kaykay serserisinin de icabına bakılması gerekecekti. Eğer çocuk kampüs çevresinde satıyorsa ve Rebecca Caterino'nun telefon rehberindeki Daryl'in ta kendisiyse, o zaman muhtemelen bir müşterisiydi. Saldırının şüphelisi olarak onu ortadan kaldırmak ya da doğrulamak yüksek önceliğe sahipti.

Son olarak, Lena Adams vardı. Jeffrey'nin topladığı her bilgiyi tek tek gözden geçirmesi ve çalışmayı doğrulaması gerekecekti. Ona göre Lena'nın eğitim tekerlekleri resmen çıkmıştı. Eğer Lena ona doğru ve dürüst kalabileceğini gerçek zamanlı olarak göstermezse, onu gönderecekti.

Telefonu çalmaya başladı. Yine annesi. Belli ki birindeydi. Onu suçlayamazdı. Boktan bir evlattı. Boktan bir şef, boktan bir akıl hocası, boktan bir kocaydı.

Jeffrey, kendisini 4.308 nüfuslu Avondale Şehir Sınırları'na davet eden tabelanın önünden geçene kadar yaptığı yanlışları düşünmeye devam etti. Jeffrey, Chuck'ın kendisine verdiği adrese baktı. Humphries'lerin hâlâ aynı yerde oturduklarından emin olmak için bilgileri kendi sisteminden geçirmeliydi ama zahmet etmesine gerek yoktu. Jeffrey evin önüne park etmiş arabadan kızın hâlâ orada olduğunu anlayabiliyordu.

Sara'nın gümüş rengi Z4'ü posta kutusunun önündeydi. Güzel havadan yararlanmak için üstü açıktı.

"Lanet olsun." Jeffrey 80.000 dolarlık spor arabanın arkasına park etti. Sinirini bastırmak için birkaç saniye düşündü. Eğer Sara arabanın üstünü açıp hoparlörlerden Dolly Parton'ın sesini duyarak, kandırılmış bir köylü ineğin hüzünlü bir versiyonu gibi etrafta dolaşmak istiyorsa, Tanrı yardımcısı olsun.

Not defterini açtı. kalan eylem maddelerinin listesini not aldı. Olması gerektiği kadar dikkatli bir not tutucu değildi. Lena ve Brad'e sürekli kışlarının korunduğundan emin olmaları konusunda baskı yapıyordu. Jeffrey bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu ama Gerald Caterino gerçekten teşkilatı dava edecekse, kendi kışının da örtülü olduğundan emin olması gerekiyordu.

Defterini kapattı ve kalemini cebine koydu. Arabadan dışarı çıktı. Eve doğru baktı. Avondale bir zamanlar demiryolu bakım merkezinden gelen mavi yakalı işçilerle doluydu. Bu iş onları sağlam bir şekilde orta sınıfa yerleştirmişti ve evlerin mimarisi de bunu yansıtıyordu. Dört tarafı da tuğlaydı. Alüminyum çerçeveli pencereler. Beton araba yolları. 1975'in tüm modern kolaylıkları.

Humphrey'ler evin dışında herhangi bir değişiklik yapmamışlardı. Beyaz boya sararmıştı ama soyulmamıştı. Garaj yolundaki araba eski model bir minivandı. Ön kapı parlak siyahtı.

Jeffrey kapıyı bir kez çaldı ama kapı çoktan açılmıştı.

Cevap veren kadın bitkin görünüyordu. Jeffrey'den sadece biraz daha yaşlıydı ama saçları tamamen beyazlamıştı. Bukleler başına sıkıca tutturulmuştu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı. Önden fermuarlı bir ev elbisesi giymişti. Jeffrey'ye bakışı, burada olduğu için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Sara'nın kendisini daha da kötü hissettireceğini düşündü.

"Bayan Humphrey?"

Önce garaj yoluna, sonra da sokağa baktı. "Mavi bir Ford kamyon gördün mü?"

"Hayır, hanımefendi."

"Kocam gelirse, gitmek zorunda kalırsınız. Tommi'nin bu işle uğraşmasını istemiyor. Anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

Kapıyı onun geçebileceği kadar açtı. "Arka bahçedeler. Lütfen, çabuk olun."

Jeffrey beklediği gibi, ortasından bowling salonu koridoru geçen, küçük odalara bölünmüş bir dikdörtgenin içine girdi. Duvarlarda asılı fotoğraflara bir göz attı. Tommi Humphrey'nin tek çocuk olduğunu tahmin ediyordu. Fotoğraflarda genellikle bir grup arkadaşıyla çevrili mutlu bir genç kadın görülüyordu. Bando takımında flüt çalıyordu. Birkaç bilim fuarında yarışmıştı. Bir dizi köpeği, sonra bir kedisi, sonra da onu baloya götüren bir erkek arkadaşı vardı. Son fotoğrafta Tommi, Grant Tech'teki yurt odalarından birinin önünde elinde bir taşıma kutusu tutarken görülüyordu.

Ondan sonra başka fotoğraf yoktu.

Jeffrey sürgülü cam kapıyı iterek açtı. Sara'yı piknik masasında, acı verecek kadar zayıf genç bir kadınla otururken görebiliyordu. Parlak beyaz bir teni vardı. Saçları artık kısa ve siyahtı. Tommi Humphrey yirmili yaşlarının başında olmalıydı ama aynı anda hem daha yaşlı hem de daha genç görünüyordu. Bir sigara içiyordu. Birkaç metreden bile elinin titrediğini görebiliyordu.

Sara onu gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu. Kıza "Bu Jeffrey." dedi.

Tommi hafifçe döndü ama ona bakmadı.

Jeffrey işaretini Sara'dan aldı. Sara masanın diğer tarafını gösterdi.

Sıraya geri oturdu. Ellerini kucağında tuttu. Kolluk kuvvetlerindeki kariyeri boyunca pek çok tecavüz mağduruyla görüşmüştü. Öğrendiği ilk şey, hiçbir zaman belirli bir şekilde davranmadıklarıydı. Bazıları öfkeliydi. Bazıları füğ durumuna giriyordu. Bazıları intikam istiyordu. Çoğu umutsuzca ayrılmak istiyordu. Hatta birkaçı hikayelerini anlatırken gülüyordu. Savaştan dönen gaziler arasında da aynı öngörülemeyen etkileri fark etmişti. Travma travmaydı. Her insan farklı tepki gösterdi.

Sara Jeffrey ile konuştu ama Tommi'ye baktı. "Tatlım, az önce bana söylediğin şey çok önemli. Jeffrey'e söyleyebilir misin?"

Jeffrey ellerini masanın altında kavradı. Tek seçeneği kıpırdamadan oturmak ve sessiz olmaktı.

Sara, "Eğer daha kolay olacaksa ona söyleyebilirim. Bana zaten izin verdiniz. Senin için en kolayı neyse onu yapmak istiyoruz."

Tommi sigarasını taşan kül tablasının kenarına vurdu. Nefesinde sigara tiryakilerinin duyabileceği bir törpü vardı. Jeffrey koridoru kaplayan tüm fotoğrafları düşündü. Sara olanları bir atom patlamasına benzetmekte haklıydı. Saldırıdan önce Tommi coşkulu, popüler ve mutluydu. Şimdi ise eski halinin karanlık bir gölgesiydi.

Sara, "İstediğin buysa hemen şimdi gidebiliriz. Ama Jeffrey'nin bunu senin duyması yararlı olur. Sana hayatım üzerine söz veriyorum, hiçbir şey . Bu resmi bir şey değil. Bir açıklama yapmıyorsun. Bu konuşmadan kimsenin haberi bile olmayacak. Değil mi?"

Jeffrey'ye bu soruyu sormuştu. Cevap vermekte zorlandı, aynı fikirde olmadığı için değil ama şu anda yanlış bir şey söylemenin bu zavallı kadını tekrar kırabileceğini hissettiği için.

Ona söylemeyi göze alabildiği tek şey "Doğru" oldu.

Sigarayı derin derin içine çekerken Tommi'nin göğsü yükseldi. Dumanı ciğerlerinde tuttu. Sonunda başını kaldırdı. Gözleri hâlâ Jeffrey'ninkilerle buluşmamıştı. Bakışları onun arkasında bir yere düşmüştü. Ağzından dumanlar çıkıyordu. "Birinci sınıftaydım."

Ses tonu tek heceliydi. Kendisi hakkında geçmiş zamanda konuşmasında kesin bir şey vardı.

"Kampüs spor salonundan dönüyordum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Karanlıktı." Sigarasını dudaklarına götürdü. Parmaklarının nikotinden lekелendiğini görebiliyordu. "Arkamda birinin olduğunu duydum. Kafama doğru bir şey sallıyordu. Ne olduğunu göremedim. Sert bir şeydi. Sersemlemiştim. Beni yakaladı. Beni minibüsüne sürükledi. Bana bir şeyler içirmeye çalıştı."

Jeffrey kendini öne eğilmiş, kulakları duymak için zorlanırken buldu.

"Boğuldum. Öksürdüm." Elini boynuna götürdü. "Bir şişenin içindeydi. Sıvı."

Jeffrey gözyaşlarının Sara'nın yüzünden aşağı süzülüşünü izledi. Mendiline uzanmaya başladı ama Sara kolundan bir mendil çıkardı.

Tommi gözlerini silmedi. Mendili avucunun içinde sıkı.

Dedi ki, "Gatorade'di. Ya da başka bir spor içeceği. Mavi aromalı. Boynumu yapış yapış yaptı."

Jeffrey, ona yerini göstermek için boynuna dokunduğunda parmaklarındaki titremeyi gördü.

"İçin çok kızdı. Kafamın arkasına vurdu.

Bana karşılık vermememi söyledi. Ben de karşılık vermedim."

Paketten bir sigara çıkardı ve eskisinden yeni bir tane yakmaya çalıştı. Titreyen elleri bağlantıyı zar zor kurabildi.

İçten içe yanan sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

Dedi ki, "Sonra ormandaydık. Ormanda uyandım. Sanırım biraz Gatorade yuttum. Beni bayılttı. Sonra geldim. Orada oturuyordu. Bekliyordu. Sonra uyanık olduğumu gördü. Eliyle ağzımı kapattı ama çığlık atmıyordum."

Sigarayı tekrar içine çekti. Dumanın ciğerlerine oturmasına izin verdi, her yeni kelimeyle birlikte üfledi. "Bana hareket etmememi söyledi. Hareket edemeyeceğimi. Felçliymişim gibi davranmamı istedi."

Jeffrey dudaklarının ayrıldığını hissetti. Havadaki keskin nikotin yanığının tadını aldı.

"Elinde bir şey vardı. Örgü iğnesi gibi. Boynumun arkasında. Eğer itaat etmezsem beni sonsuza kadar felç edeceğini söyledi."

Jeffrey'nin gözleri Sara'nınkileri buldu. Onun yüz ifadesini okuyamadı. Sanki kendini yok etmeye çalışıyor gibiydi.

"Hareket etmedim. Kollarımın yanlarıma düşmesine izin verdim. Bacaklarımı düz durmaya zorladım. Gözlerimi açık tutmamı istedi. Gözlerimi açık tuttum. Ona bakmamı istemedi. Ben de ona bakmadım. Karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Sadece hissedebiliyordum... yırtılmayı. Yırtılma."

Sigara dudaklarının arasında sallanıyordu. Duman yüzüne doğru kıvrılıyordu.

"Sonra bitirdi. Sonra oramı temizledi. Yandı. Kesilmiştim. Kanıyordu. Yüzümü sildi. Ellerimi de. Hiçbir şey söylemedim. Hareket etmedim. Rol yapmaya devam ettim. Beni giydirdi. Gömleğimi ilikledi. İç çamaşırımı yukarı çekti. Fermuarımı çekti.

Kot pantolon. Birine söylersem, bunu başkasına yapacağını söyledi. Eğer sessiz kalırsam, yapmayacaktı."

Sara başını eğdi. Gözleri kapalıydı.

"Ona bakmamaya çalıştım," dedi Tommi. "Onu teşhis edemezsem gitmeme izin vereceğini düşündüm. Ve bıraktı . Beni ormanda bıraktı. Sırt üstü. Orada kaldım. Bana felçli gibi davranmamı söyledi. Hala felçliydim. Hareket edemiyordum. Nefes alıp almadığımı bilmiyorum. Öldüğümü sanıyordum. Ölmek istedim. Hepsi bu. Olan buydu."

Jeffrey hâlâ Sara'ya bakıyordu. Soracak soruları vardı ama nasıl soracağını bilmiyordu.

Sara nefes aldı. Gözlerini açtı. "Tommi, minibüsün ne renk olduğunu ya da onunla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi sonra, "Karanlıktı. Minibüs karanlıktı."

Sara, "Peki ya ormanda bırakıldığınız yerin genel konumu?" diye sordu.

"Hayır." Sigarasının külüne dokundu. "Kalktığımı hatırlamıyorum. Kampüse yürüdüğümü de hatırlamıyorum. Duş almış olmalıyım. Kıyafetlerimi değiştirmiş olmalıyım. Sonrasında hatırladığım tek şey regl olmaya başladığımı düşündüğümdü. Ve mutluydum, çünkü ..."

Regl için neden mutlu olduğunu açıklamasına gerek yoktu.

Sara derin olmayan bir nefes aldı. "Seni neyle temizlediğini hatırlıyor musun?"

"Bir el bezi. Çamaşır suyu gibi kokuyordu. Saçlarım-" Sigaraya baktı. "Aşağıda, saçlarım ağartılmıştı."

"El bezini de yanında götürdü mü?" "Her şeyi aldı."

Sara Jeffrey'ye baktı. Eğer istediği başka bir şey varsa, bunu ancak şimdi elde edebilecekti. "Tommi, Jeffrey'nin birkaç sorusu daha var, tamam mı? Sadece birkaç tane."

Jeffrey emri yüksek sesle ve net bir şekilde aldı. Ses tonunu yumuşak tutmaya çalıştı. "Bu olaydan önce izlendiğinizi hissediyor muydunuz?"

Sigarayı kül tablasına sardı. "Diğer benliğimi düşünmek zor. Daha öncesini düşünmek. O kişiyi artık tanımıyorum. Onun kim olduğunu hatırlamıyorum."

"Anlıyorum." Jeffrey evin arka tarafına baktı. Tommi'nin annesinin mutfak lavabosunun başında durduğunu görebiliyordu. Onları dikkatle izliyordu, yüzündeki her kas gerilmişti. "Kaybolan bir şey olup olmadığını hatırlıyor musunuz? Kişisel bir eşya ya da-"

Şaşkınlıkla onun gözlerinin içine baktı. "Yapabilir misin-"

Arka kapı çarparak açıldı. İş tulumu giymiş iri yarı bir adam kapı aralığını doldurdu. Elinde bir İngiliz anahtarı vardı.

Adam tek kelime edemedi Jeffrey ayağa kalkmış, eli silahındaydı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu adam. "Kızımdan uzak dur."

Jeffrey denedi, "Bay Humphrey-"

Sara Jeffrey'nin elini tuttu. Bu temas onu o andan koparmaya yetti.

"Kimsin sen?" Humphrey merdivenlerden indi. "Neden onu rahatsız ediyorsun?"

Jeffrey, "Ben bir polis memuruyum," dedi.

"Lanet olası polislere ihtiyacımız yok." Humphrey avluyu geçerken İngiliz anahtarını salladı. "Bu özel bir mesele. Onu konuşturamazsınız."

Jeffrey tekrar Tommi'ye baktı. Etrafında hiçbir şey olmuyormuş gibi davranarak bir sigara daha yakmaya çalışıyordu.

"Defol git buradan, pislik." Humphrey onlara doğru gelmeye devam etti.

Jeffrey onun İngiliz anahtarını sallamasını arzuluyordu. Bu adam açıkça ailesine korku salmıştı. Karısı ondan korkuyordu. Kızı çoktan kırılmıştı.

"Jeff." Sara'nın eli Jeff' elini sıkıca kavradı. "Hadi gidelim."

Adam isteksizce kadının kendisini evin yan tarafına doğru yönlendirmesine izin verdi. Ön bahçeye ulaştıklarında Jeffrey nasıl geri dönebileceğini hesaplıyordu.

"Dur," diye elini tasmalı bir köpeği dizginler gibi salladı. "Durumu daha iyi hale getirmiyorsun. Daha da kötüleştiriyorsun."

"O adam-"

"Kalbi kırılmış. Kızını korumaya çalışıyor. Bunu yanlış bir şekilde yapıyor ama başka ne yapacağını bilmiyor."

Jeffrey, Tommi'nin annesinin ön penceredeki perdeleri kapatmasını izledi. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Dur." Sara elinin onun elinden kurtulmasına izin verdi. "O kızın babasını dövmek sana yardımcı olur ama kıza hiçbir faydası olmaz."

Jeffrey arabasının tavanında avuçlarına yaslandı. Kendini çok işe yaramaz hissediyordu. O kızı mahveden canavarı bulup dizinin üzerinde bir sopa gibi kırmak istiyordu.

Sara kollarını kavuşturdu. Bekledi.

"Bunu biliyor muydun? Tecavüzcünün örgü şişini ensesine dayamasıyla ilgili söylediklerini?"

"Olay olduğunda değil. Bana şimdi, siz gelmeden önce söyledi."

"Onu tedavi ederken ayrıntıları hiç sormadınız mı?"

Bu konuda bir şeyler yapabileceğim zaman mı?"

"Hayır," dedi Sara. "Bu konuda konuşmak istemedi."

"Bu beş ay önceydi, değil mi? Boşanmamız sonuçlandıktan sonra? Beni cezalandırmaya mı çalışıyordun? Bütün bunlar bununla mı ilgili?" "Arabaya bin. Bunu sokakta yapmayacağım."

Jeffrey arabasına bindi. Sara kapısını o kadar sert ki şasi sallandı.

"Böyle bir şeyi sırf inat olsun diye saklayacağıma gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Jeffrey eve doğru baktı. "Ona bir rapor hazırlatmalıydın Sara."

"Vahşice tecavüze uğramış bir kadını, kendini güvende hissetmek için yapması gerekenler dışında bir şey yapmaya zorlamayacaktım." Sara eğilerek onun evi görmesini engelledi. "Tıbbi randevulara gitmek dışında, Tommi olaydan bu yana arka bahçeye on metreden fazla yürümedi. Geceleri uyuyamıyor. Babası işten eve geç gelirse ağlıyor. Sesler, kokular, görüntüsünden yirmi yıldır tanıdığı komşusuna kadar her şey onu tetikliyor. Ona ne oldu?"

Tommi'nin anlatması gereken bir hikaye. Bu konuda konuşmama hakkına sahiptir."

"Bu onun için gerçekten iyi çalışıyor. Neredeyse katatonik durumda." "Bu onun seçimi. Onun seçimini elinden almak mı istiyorsun?" Sara

"Peki şu anda karakolunuzda onun raporunu olması gerektiği gibi ele alacak hangi polisin ismini verebilirsiniz?" diye ekledi.

"Sikerim böyle işi." Kontak anahtarını çevirdi ama gitmek istemiyordu. "Neden buradasın ki? Bana ondan uzak durmamı söylemiştin."

"Yapmayacağını biliyordum ve onu hazırlamak istedim." Sara ekledi, "Rica ederim, bu arada. Bu şimdiye kadar başka bir kadına yapmak zorunda kaldığım en kötü şeydi."

"Şimdi de tecavüz kurbanlarının koruyucu azizi mi oldun?"

"Ben onun doktoruyum. O benim hastam." Sara yumruğunu göğsüne . "*Benim* hastam. Senin tanığın değil."

"Hastanız bana geçen yıl kampüste kadınlara tecavüz eden bir sadist olduğunu söyleyebilirdi. Beckey Caterino'nun saldırıya uğramasını engelleyebilirdi."

"Leslie Truong'un ortadan kaybolmasını engellediğin gibi mi?" "Bu belden aşağı bir vuruş."

"Her şey alçakça bir darbe," dedi Sara. "Her şey berbat. Hayat böyle Jeffrey. Sen sadece yapabileceklerini yapabilirsin. Olan biten her kötü şeyin sorumluluğunu Tommi'nin taşımasını bekleyemezsin. Kendine zar zor bakıyor. Ve bunu, onu gerçekten inciten adamın yerine geçerek babasını dövmekle çözemezsin."

"Ben-" Yumruğunu direksiyona vurmak üzereyken durdu. "Ona vurmayacaktım."

Sara onun kendi kuruntusunda boğulmasına izin verdi.

Sessizliği her ne kadar sinir bozucu olsa da, bazen bunu akıllıca kullanırdı. Jeffrey vücudundaki gerilimin azalmaya başladığını hissetti. Zihni berraklaşmaya başladı. Bu Sara'nın beyaz büyüydü. Ona dünyanın kendisini ezip geçmeyeceğini hissettiriyordu. Bu anların uzun sürmesi için her şeyi yapardı.

Tekrar eve baktı. Tommi Humphrey'nin de bir gün aynı huzuru bulabileceğini umut ediyordu.

Sara boğazını temizledi. "Tommi saldırganın kafasına bir şey savurduğunu söyledi. Görmemiş ama aldığı darbeye etkisiz hale gelmiş."

Jeffrey yine Rebecca Caterino'nun kafatasının röntgenindeki hilal şeklindeki çukuru düşündü.

"Bir çekiç" dedi.

"Tommi kasık kollarının ağartılmış olduğu konusunda abartmıyor. Ertesi sabah duş aldıktan sonra bile hala kokusunu alabiliyordum."

Jeffrey devam etmesi için başıyla onayladı, çünkü bunu konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

"Saldırganın onu izlediğini hissediyorum. Kız spor salonundan çıkarken fırsatını bulmuş. Çekiç yanındaydı. DNA'yı temizlemek için çamaşır suyuna batırılmış bir bez hazırlamıştı. Yani her şeyi önceden planlamış, sonra da fırsatını beklemiş."

Jeffrey de Caterino'yla aynı senaryo üzerinde çalışmıştı. "Sanırım Beckey'yi de izliyordu. Sabah beş gibi kütüphaneden çıktı. Saat yedide Sibyl'le toplantısı vardı. Saldırgan Beckey'nin programını biliyorsa, onu takip etmek için yurdun dışında bekliyor olabilir. Sonra Beckey'nin koşuya çıktığını gördü ve harekete geçmeye karar verdi."

"Yani saldırganın daha yaşlı ve sabırlı olduğunu varsayabilirsiniz. Kasabaya uyum sağlayabiliyor. Kontrolü elinde tutmak istiyor. Yöntemli biri. Hazırlıklı."

Jeffrey onun yanılmış olmasını istiyordu, çünkü bu tür bir saldırgan bulmak en zoruydu.

"Beckey'nin üzerinde çamaşır suyu kokusu aldın mı?" diye sordu.

"Hayır." Sara durdu, düşünüyordu. "Bu senin için ne anlama geliyor, beş ay önce Tommi'ye saldıran kişi bir çekiç ve çamaşır suyu içeren bir bez getirmişti, ama dün Beckey'ye saldıran kişi bir çekiç kullandı ve muhtemelen onu kokusuz bir şeyle sildi?"

"değiştiriyor, nasıl daha iyi olacağını öğreniyor." Jeffrey kasaba için sonuçlarını düşünemiyordu. "Peki ya Gatorade?"

"Mavi," dedi Sara. "Beckey'nin boğazını tıkayan sindirilmemiş yiyecek Gatorade ile uyumlu mavi bir renge sahipti."

"Kusmuğu da öyle." Jeffrey gömleğini ve pantolonunu fırlatıp atmıştı. Kanıt olarak gerekmesi ihtimaline karşı onları çöpten çıkarması gerekiyordu. "İçkinin içinde uyuşturuğu olmalı."

"Rohypnol? GHB?" Sara tahmin etti. "Onun hareketsiz kalmasını istiyordu. Bu ilaçlardan herhangi biri kas kontrolü kaybına, uyuşukluğa, hafıza kaybına ve öfori hissine neden olabilir."

"Tecavüz ilaçları" dedi, çünkü bir kampüs kasabasında çalışıyordu ve bu maddeleri çok iyi biliyordu. "Saldırgan ona gözlerini açık tutmasını söylemiş. Ne yaptığını bilmesini istiyordu ama bunu durdurmasını da istemiyordu."

"Ona ilaç vermek farkındalığını ortadan kaldıracaktır. Tommi ormanda uyanmasını beklediğini söyledi. Hâlâ bilincinin gidip geldiğinden eminim. Tecavüzün gerçek fiziksel detayları hakkında size , bundan daha fazlası."

Jeffrey başını salladı. Şu anda *daha fazlasını* duymaya hazır değildi. "Peki ya Tommi'yi tehdit ettiği örgü iğnesi? Beckey'yi felç etmek için kullanılan alet o olabilir mi?"

"Hayır." Sara şöyle açıkladı: "Beckey'nin MR'ında gördüğümüz deliğın çevresi çok küçüktü. Başka bir şey kullanmış."

"Başka bir şey kullanmayı *öğrenmiş*," dedi Jeffrey. "Sence tıbbi bilgisi var mı?"

"Sanırım interneti var," dedi. "Yine de öğrenmesi konusunda haklısın. Tommi'nin Beckey'e uyguladığı şiddet bir deney gibi. Tommi'ye felçliymiş gibi davranmasını söyledi. Beckey'nin başka seçeneği olmadığından emin oldu. Tecavüzün farkında olmalarını istiyor ama karşılık vermelerini istemiyor.

Bu onun sapkınlığı. Bunu mükemmelleştirmek için beş aydır çalışıyor."

Jeffrey boş caddeye baktı. Leslie Truong hâlâ kayıptı. Dün gece ormanı taramışlardı ama karanlıkta kat edilmesi gereken çok fazla alan vardı. Orada yatıyor, yarı canlı yarı ölü bir halde kapana kısılmış olabilirdi.

Sara'ya, "Bana bahsetmediğın başka kızlar, eski hastalar var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Jeffrey'nin rahatlamak için zamanı yoktu. "Bir fantezi unsuru olmalı. Harekete geçmeden önce strateji kuruyor. Onları avlıyor. Takip ediyor.

onları. Bu adam bir avcı."

"Tommi'ye bir şey kaçırıp kaçırmadığını sorarken ne demek istedin?"

"Caterino'nun onun için önemli olan bir saç tokası vardı. Görünüşe göre, her zaman bıraktığı yerde değilmiş. Leslie Truong'un bir saç bandı eksikti ama bu farklı bir şey. Bazı kıyafetler de kayıptı. Oda arkadaşlarının kendisinden çaldığını düşünüyordu."

Telefonu çaldı. Jeffrey arayanın kimliğine bakmaktan korkuyordu ama arayan yine annesi değildi. Karakoldan arıyorlardı. Cevap verdi, "Ne var?"

"Leslie Truong," dedi Frank. "Bir öğrenci cesedini ormanda bulmuş."

Jeffrey sanki kırık bir metal parçası göğsüne saplanmış gibi hissediyordu. "Ne kadar kötü?"

"Kötü," dedi Frank. "Sara'yı getirmen gerek."

Atlanta

13

Will, GBI merkezindeki masasına oturdu ve önündeki kâğıtta yazan kelimelere çalıştı. Her satırı sabitlemek için altı inçlik metal bir cetvel kullanıyordu ama harfler yine de pire gibi yer değiştiriyor ve zıplıyordu. Yıllar önce not defteri taşımayı bırakmıştı. Gözlemlerini telefonuna yazdırıyor, sonra sayfaların çıktısını alıyor, sonra da hepsini bir arada tutmak için taraklı bir cilt kullanıyordu. Will, yazım denetimine güvenmemesi gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Düzeltilme son engeldi. Kısaltmalar özellikle sorun yaratıyordu. Normalde, tanıdık cümleleri tanıyabilir ve sorunların nerede olduğunu tespit edebilirdi. Şu anda aynada kendi yüzünü tanıyabileceğinden emin değildi.

Sandalyeye geri oturdu. Gözlerindeki uykuyu sildi. Sırtı ağrıyordu. Beyni morarmış gibiydi. Parmaklarını her büktüğünde parmak eklemi kanamaya başladı.

Dün gece Faith'lere gitmiş, Jeremy'nin ikiz yatağında, solmuş Star Wars çarşaflarının üzerinde uyumuştur. Will'in ayakları yatağın ucundan sarkıyordu. Çocuk yurduna geri döndüğünü hatırladı. Bu harikaydı, çünkü neden sefaletle bir yenisi eklenmesin ki?

Dünyada, önceki gece Sara'yla arasında olanları bölümlere ayırmasına yetecek kadar yemek tepsisi yoktu. Will, Sara'yı hiçbir zaman kendi kategorisine yakın bir kategoriye koymamıştı.

Eski karısıydı ama Sara birden Angie'nin yaptığı şeyi yapmaya başlamıştı; kendisini aynı anda hem deli, hem kızgın, hem hüsrana uğramış, hem de kendinden nefret eder gibi hissetmesine neden olan o şeyi.

Angie'yle olan tüm ilişkisi endişe içinde geçmişti. Onunla birlikteydi. Başka biriyle birlikteydi. Ortadan kayboldu. Geri geldi. Onu uçurumun kenarına itti. Onu tekrar hizaya soktu. On bir yaşından beri Will'i yontup duruyordu.

Birlikte geçirdikleri hayatlarında Will'in kendini güvende hissettiği tek bir an bile yoktu.

Ve şimdi Sara'yla birlikte uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissediyordu.

Will, onun dairesine girdiği andan itibaren, çıktığında çok sinirleneceğini biliyordu. Onu görmeyi en başta bu yüzden ertelemişti. Başından beri hiçbir şey doğru gelmemişti, Sara'nın dinlediği müzik bile. Paul Simon. Will bununla ne yapacağını bilmiyordu. Çaldığı müziğe bakarak Sara'nın ruh halini çok iyi anladığını sanıyordu. Dolly Parton üzgün olduğu anlamına geliyordu. Lizzo onu spor salonu için hazırladı. Beyoncé koşuda ona eşlik etti. Evrak işleriyle uğraşırken NPR Tiny Desk Concerts, romantik hissettiğinde Adele ve DTF olduğunda Pink dinliyordu.

Paul Simon'ın Jeffrey'i düşündüğü anlamına geldiğini anladı.

Will içeri girdiğinde, ölen kocasının dosya kutuları yemek odasındaki masanın üzerine yığılmıştı. Will ve Sara'nın yemek yedikleri masa. İlk kez seviştikleri masada.

Will'in anahtarının kapıdaki sesi, Jeffrey'nin eşyalarını saklamak için çırpınmasına neden olmuştu. Will, viski şişesinin seviyesinden onun birden fazla içki içtiğini anlayabiliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Paramparça görünüyordu. Nedenini tahmin etmesine gerek yoktu. Birkaç yıl önce Will, Sara'nın kız kardeşine Jeffrey Tolliver'in güzel el yazısıyla ilgili bir şeyler söylediğini duymuştu. Garip bir şekilde ona takılmıştı.

Will basılı notlarına baktı. Dikte uygulaması bir nimetti. El yazısı bir çocuğunki gibiydi. İmzası bile okunamayan bir tavuk çiziydi. Emma'nın el yazısı ondan iyiydi ve sadece boya kalemi kullanmasına izin veriliyordu.

"Wilbur." Amanda kapıyı çaldığı gibi açtı. Dudakları bir emir vermek için büzülmüştü ama adamın ne giydiğini gördü ve

yeniden ayarlandı. "Dollar Store'a puro almaya mı gidiyordunuz?"

Will bu sabah onun evine gitmek istememişti. Sara'nın evinde giydiği şeyleri giymişti; açık mavi düğmeli bir gömlek ve bir kot pantolon.

Alışılmadık bir şekilde, Amanda bir cevap bekliyor gibiydi.

"Evet" dedi.

Kaşlarını çattı ama boş verdi. "Brifing odasında herkes hazır olsun. On beş dakika. Ağzınızla tam cümleler kurmaya hazır olun."

Kapının arkasından kapanışını izledi. Hesap yaptı, GBI'ın Pantherville Yolu'ndaki merkezinden şehre gidip tekrar geri dönmesinin ne kadar süreceğini hesapladı.

On beş dakikadan çok daha uzun.

Kapı bir kez daha çalındı. Will kapının açılmasını bekledi, çünkü kimse kapı çalındıktan sonra beklemezdi. Bu daha çok, birinin içeri girmek üzere olduğuna dair bir saniyelik bir uyarı gibiydi.

Kapı açılmadı. Will

seslendi, "Evet?"

Sara içeri girdi. Alan bir anda küçülmüş gibi hissetti. Kapıyı arkasından kapattı. Arkasına yaslandı, eli hâlâ kapı kolundaydı, sanki kendine bir kaçış yolu olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

Bunlar, Will'in dün gece Sara'yı bu sabah ilk kez gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini prova etmeye çalışırken kafasında canlandırdığı ilk üç senaryoydu:

1. Brifing odasında, o önde, adam arkada. Kadın adama baktı. O da kadına baktı. İkisi de işlerini yaptı.
2. Morgda, kadın Alexandra McAllister'in otopsi bulgularının üzerinden geçiyor, adam arkada sabırla dinliyordu.
3. Koridorda, kadın ofisine doğru yürürken, adam Faith'le birlikteydi. Birbirlerini görmezden geliyorlardı çünkü ikisi de profesyoneldi.

Bunların hiçbirisi olmadı. da, çünkü Sara ağlamaya başladı.

"Aşkım," dedi. "Çok özür dilerim."

Will boğazına bir taş hissetti.

"Seni aradım," dedi. "Senin evinde bekledim. Amanda'nın evine gittim. Sonunda Faith'in evinde arabayı gördüm. Çok endişelendim ama endişelenmedim, boşluğa ihtiyacın olduğunu biliyordum. Hâlâ boşluğa ihtiyacın var mı?"

Will onun karanlıkta çılgınca araba sürdüğünü düşündü. Onu arıyorum. Onu bulmak. Eve dönmek.

"Will." Masasının etrafında yürüdü. Dizlerinin üzerine çöktü. Adamın ellerinden birini iki eliyle kavradı. "Senden çok eminim. İkimizden de. Bunu benden duymam gerektiği hiç aklıma gelmemişti. Özür dilerim."

Will boğazını temizlemeye çalıştı. Taş yerinden oynamadı.

"Sana daha önce mesaj atmalıydım. Seni aramalıydım. Sana gitmeliydim." Dudaklarını onun elinin arkasına bastırdı. "En çok ihtiyacım olan kişiyi görmezden geldim. Lütfen, bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

Will'in aklına pek çok şey geliyordu ama kıskanç ya da daha kötüsü acınası görünmeden bunlardan herhangi birini nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

Hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini söyle. Birlikte olmak istediğin tek erkeğin ben olduğumu söyle. Beni Jeffrey'den daha çok sevdiğini söyle.

"Sizden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen benimle konuşun" dedi.

Sonunda taşı yutmayı başardı. Midesinde akü asidine dönüştü. Sara'ya "Sorun yok." dedi.

"Bu iyi değil." Topuklarının üzerine geri oturdu. "Seni seviyorum. Sen benim hayatımsın. Ama-"

Odanın küçüldüğünü hissetti.

Dedi ki, "Jeffrey'i seviyordum. Ölmemiş olsaydı hala onunla birlikte olurum."

Will, kadının hâlâ tutmakta olduğu eline baktı. Diğer eli hâlâ kanıyordu. Onu masasının üzerine koydu. Sara'nın ağzından şimdi ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu durdurmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

"Ama bu seni benim ikinci tercihim, teselli ödülüm, dublörüm ya da aklımdan geçtiğini bildiğim başka bir şey yapmaz" dedi.

Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bebeğim, kimseyle birlikte olmak zorunda değilim. Hayatımın geri kalanında yalnız olmayı seçebilirim." Birbirlerine bakabilmeleri için dizlerinin üzerine oturdu. "Ben seni seçiyorum, aşkım. Bana sahip olduğun sürece seni seçiyorum. *Seni* istiyorum. *Seninle* olmak istiyorum."

Duymak istediği şeylerin çoğunu söylüyordu ama Will bunlarla ne yapacağından emin değildi. Hâlâ incinmişti. Kadının ona davranış şekli yüzünden hâlâ yara bere içindeydi. Midesindeki pil asidinin, onu yok etmenin bir yolunu bulamazsa iltihaplanmaya devam edeceğini biliyordu.

Dedi ki, "Bunu Angie yaptı. Senin yaptığını."

Adam ona tokat atmış gibi görünüyordu.

"Anlat bana."

Gözyaşları çoktan yüzünden aşağı akmaya başlamıştı. Onu bu şekilde incitmeye devam edebileceğinden emin değildi.

Ama "Beni itti." dedi. Sara alt dudağını ısırdı.

"Ona karşı sert olmamı istedi. Ama değil-" Angie'nin adının ağzında bıraktığı kalıcı, acı tattan nefret ediyordu. "Ona vurmamı istemedi, ya da... Yani, öyle değil... Ama benimle ancak bu şekilde yapardı -kaba. Ve bitirmek istemedi. Denedim ama.. Tanrım."

Bu çok zordu. Will başparmağıyla parmak eklemesindeki kanı sıktı. Kanın parmağından yuvarlanıp masasına damlamasını izledi. Tekrar Sara'ya baktı.

Onun devam etmesini bekliyordu.

"Sanki..." Suçluluk duygusu ağır basıyordu, çünkü bu sadece Will'in özel acısı değildi. Angie'nin de acısıydı. Onun hayatı hakkında çok şey biliyordu, yabancıların sadece tahmin edebileceği derin, karanlık, korkunç şeyler.

Şiddetten bu kadar etkilenmesinin bir nedeni vardı. Bazen kendini onun Pandora'nın Kutusu olarak görüyordu. sorun da buydu. Birbirlerinin en mahrem sırlarını biliyorlardı. Sara'yla aynı hatayı yapmak istemiyordu. "Bilmiyorum."

Kulağının arkasındaki saçlarını dikkatle okşadı. "Seninle ilk kez seviştiğimde seni asla içeri almayacağımı biliyordum."

Will utandığını hissetti. Angie'nin onu mahvettiği o kadar çok görünmez yol vardı ki. Sürekli reenkarne olan

ama Angie her patlayıcıyı tuttu.

"Sen benim içimdesin," dedi Sara ona. "Kalbim sende. Her parçam sende."

Will masasının üzerindeki çıktıya baktı. Harfler bulanıklaşmıştı. Eğer ona bir şey olursa, geriye sadece üçüncü sınıf öğrencilerinin bile fark edebileceği aptalca yazım hatalarıyla dolu sayfalar kalacaktı.

Ona "Özür dilerim." dedi.

"Aşkım, üzülmeni bir şey yok. Ben hatalıydım.

Dün seninle yaptığım her şey yanlıştı. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım, çok minnettarım." Sara adamın başını nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Zekisin, komiksin, yakışıklısın ve seksisin. Ve her beni bitirmene bayılıyorum."

Will'in çenesi gerildi. İltifat istememişti ve ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Şu anda iyi olamayacağımızı biliyorum, ama iyi olabilir miyiz?" Parmakları adamın çenesindeki gerginliği hafifçe yumuşattı. Dokunuşunda cinsel bir şey yoktu. Onunla yeniden bağlantı kuruyor, şüphelerini gidermeye çalışıyordu. "Benden emin olman için ne yapabilirim?"

Will'in bir cevabı yoktu. Kadın haklıydı. O iyi değildi. Onu *iyiye* götürecek tek şey konuşmayı kesmekti. Sara'yı kucağına çekti. Kızın kolları Will'in omuzlarına dolandı.

Başını onun göğsüne yasladı. Onun kalp atışlarını dinlediğini anlayabiliyordu. Derin nefes alarak hızını yavaşlatmaya çalıştı. Kafası karışmış ve sarsılmış hissediyordu. Sadece Sara'nın ona verdiği o güven duygusunu özlüyordu.

Kapıdaki iki vuruş Faith'i tanıştırdı.

Sara'yı Will'in kucağında gördü ve "Kahretsin,"

dedi. Will gerildi ama Sara sadece başını kaldırdı.

Faith'e, "Toplantı başlamak üzere mi?" diye sordu.

"Evet. Evet-evet-evet." Faith ellerini birbirine kenetledi. "Yessiree."

Kapıyı kapatmak için acele ederken ayakkabısının topuğu kapıya sıkıştı.

O.

Sara, Will'e "Sana evden bir takım elbise getirdim. Sen giymeyince Bu sabah evine geldiğimde, bir değişikliğe ihtiyacın olduğunu düşündüm.

giysiler."

Sara'nın onun eve dönmesini beklediğini düşünerek küçük bir teselli buldu.

Adamın kanayan eline baktı. "Gitmeden önce bunu temizlemek istiyorum."

Homurdandı.

"Toplantı için notlarımı almalıyım." Ayağa kalktı ve doğru yerlerden hafif ve dökümlü olan elbisesini düzeltti.

Will, onun her zamanki iş üniforması olan açık renk pantolon ve koyu mavi GBI gömleğini giymediğini fark etti. Uzun, kıvrıkcık saçları, yol vermemek için toplanmak yerine omuzlarından aşağı sarkıyordu. Topuklu ayakkabı giyiyordu. Göz kalemi her zamankinden daha . Ruj bile sürmüştü.

Will, Sara ofisine ilk girdiğinde bunları fark etmiş olsaydı, belki de Angie'nin iyi vakit geçirmekten anladığı şeyin onu kışkırtarak canına okumak olduğunu söylemek zorunda kalmazdı.

"Orada görüşürüz." Sara ayrılmadan önce onun yüzünü bir kez daha okşadı.

Will, masasındaki kanın yetecek kadar uzun süre kapının arkasına baktı. Notlarını topladı. Alışkanlıktan olsa gerek, sandalyesinin arkasındaki ceketine uzandı. Düşüncelerini dava üzerinde yeniden yoğunlaştırmaya çalıştı. Lena Adams. Gerald, Beckey ve Heath Caterino. Onlar hakkında konuşmak zorunda kalacaktı. Diğer insanların önünde. Onu tanıyan insanların önünde. Bazıları okuma sorununu biliyordu.

Amanda hiçbir zaman Will'den brifingleri yönetmesini istemezdi. Genellikle Faith'in liderlik etmesine izin verirdi çünkü Faith liderlik etmeyi severdi. Amanda'nın onu profesyonelce giyinmediği için cezalandırıp cezalandırmadığını ya da Will'in kabuğundan çıkmasına yardım ettiklerini düşündükleri öğretmenlerinin onu çağırdığı gibi çağırıp çağırmadığını bilmiyordu, aslında yaptıkları şey onu en kötü kabusuna maruz bırakmaktı.

Koridorda Faith'i aradı. Sonra ofisinde. Onu mutfakta bir fincan kahve alırken buldu.

"Bunun için üzgünüm." dedi. "Ne için?"

şekilde bırakacaklardı.

Will, Faith'i ekip odasına kadar takip etti. Faith ön sıradaki masalardan birine oturdu. Will, ne hakkında konuşabileceklerine dair fikrini yeniden ayarlaması gerektiğini hissetti. Dün gece hiçbir şey konuşmamışlardı. Faith'in kapısını çaldığında, kadın ona orada ne halt ettiğini sormamıştı. Ona bir galon dondurma yedirmiş ve gece yarısına kadar Vice City'de bir aşağı bir yukarı dövmüştü.

"N'aber?" Charlie Reed Faith'in yanına oturdu. Sırada Rasheed vardı. Elinde paylaşılmaması gerektiği anlaşılan iki fincan kahve ile geldi. Sara'nın asistanı Gary Quintana ön sırada onlara katıldı, hepsi öğretmenin evcil hayvanları gibi dizilmişti.

Will sırtını duvara yasladı. Öğretmenin gözdesi değildi. "Günaydın, dostum." Nick Shelton, Will'in omzuna vururken Yine o garip kavrama-patlama şeyini yaparak yanından geçti. Kot pantolonu o kadar dardı ki, Will onu çekiştirmek için yere uzanmak zorunda kaldığını hayal etti. Nick, Charlie'den birkaç sandalye uzakta oturuyordu. Patsy Cline'dan çalınmış gibi görünen deri evrak çantasını açtı.

"Selam." Sara salona girerken ona göz kırptı. Will onun ön sıraya doğru yürüyüşünü izledi. Saçlarını toplamıştı. Faith'in yanına otururken boynunun zarif kıvrımını inceledi. Sara, Faith'in karşılık vermekten mutlu görüldüğü tek kollu bir sarılma yaptı; bu, işleri yumuşatmak için yumruk tokuşturmanın kadın versiyonuydu.

Will, Amanda'nın daha fazla öfkelenmesini önlemek için oturması gerektiğini tahmin etti. Sara'nın arkasındaki sırada, profilini görebilmek için yan taraftaki masaya oturdu. Sara notlarını okuyordu. Parmakları dalgın dalgın saçlarını karıştırıyordu.

Kendini Sara'dan başka bir şeye bakmaya zorladı.

Brifing odası, yıpranmış halısı ve birçok kez düşmüş asma tavanı olan tipik bir hükümet dikdörtgeniydi. Tavandan tabana pencereler otoparka bakıyordu. Fayanslarda su lekeleri vardı. Masalar çoğunlukla gıcırtılı, kırık ya da her ikisiydi. Tepegöz, Amanda'nın elinden bırakmak istemediği bir kalıntıydı. Televizyon, tahta palet büyüklüğünde taşınabilir bir VCR ile tüplü türdendi. Yirmi birinci yüzyılda yaşadıklarının tek göstergesi, okulun önündeki dört Akıllı Tahta'dan geliyordu.

oda. İnteraktif ekranlar bilgisayarlara, tabletlere ve hatta telefonlara bağlanabilir.

Will, Faith'in eserini tanıdı. Gerald Caterino'nun cinayet dolabını dört panonun üzerine yansıtmıştı. Telefonuna kaydettiği her fotoğraf, çıktı, polis raporu ve not panolara yansıtılmıştı.

Faith'in Heath Caterino'nun Beckey'nin çocuğu olduğunu nasıl anladığı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Daryl Nesbitt'in hapishane zarfının arkasındaki tükürük Faith'in hipotezini kanıtlamıştı. Gerald onlara, erkekleri nafaka ödemeye zorlama konusunda uzmanlaşmış bir striptiz merkezi laboratuvarında yapılan DNA testi sonuçlarını göstermişti. Tüm genetik işaretler Daryl Nesbitt'i babalıktan çıkarmıştı. Heath'in babası o değildi, bu da Beckey Caterino'ya tecavüz etmediği anlamına geliyordu.

Kızın babasının son beş yıldır yatağının yanında bir silahla uyumasına şaşmamalı.

Will, koridorda Amanda'nın toynak seslerini duydu. Kürsüdeki yerini alırken bile telefonuyla mesajlaşıyordu. Sonunda başını kaldırdı. Giriş yapmadı. Hemen konuya girdi.

"Birçok bilinmeyenimiz var ama nokta bu: Dr.

Linton, Grant County'deki iki kurban ile Alexandra McAllister cinayeti arasında ikinci derece bağlantılar olduğunu söyleyecektir. Bu . Tartışmamızın amaçları doğrultusunda, Caterino, Truong ve McAllister vakalarını büyük olasılıkla aynı meçhul şüpheli tarafından işlenmiş olarak ele alıyoruz. Gazete makalelerindeki diğer kurbanlara gelince, elimizde varsayımdan başka bir şey yok. Çetele tutanlar için, bir seri katil olmak için üç kurban gerekir. Sayamayanlar için, elimizde iki ölü kadın var. Rebecca Caterino kesinlikle hayatta. Will mi? Önce sen. Sonra Dr. Linton, sonra Faith, sonra da Nick ve Rasheed'in hapishanedeki Vasquez cinayeti hakkında beni bilgilendirmelerini istiyorum."

Will bağırsaklarının derinliklerinde mide bulandırıcı bir kıpırtı hissetti. Eğer kravat takıyor olsaydı, kravatını gevşetirdi. Amanda'nın demek istediği de buydu.

"Röportaj yaptık." dedi. "Podyum."

Sikeyim.

Will sınıfın önüne doğru yürürken kendini yaklaşık on yaşında hissediyordu. Kâğıtlarını kürsünün üzerine yığıdı. Karmakarışık sözcüklere baktı. Stres sorununu daha da kötüleştirmişti. Tek rakamlardı. Neyse ki dün, beyninin her kıvrımına işleyen türden yorucu bir gün olmuştu.

"Dün sabah saat on bir kırk beşte Faith ve ben Lena Adams'la Macon, Georgia'daki evinde görüştük. Oldukça kavgacıydı."

Biri homurdandı. Faith olduğunu varsaydı.

"Faith, Adams'tan iki faydalı bilgi almayı başardı. Birincisi, Daryl Nesbitt'in davası bir hayırsever tarafından finanse edilmiş. Daha sonra yapılan araştırmada bu hayırseverin Gerald Caterino olduğu ortaya çıktı. İkincisi, Leslie'nin annesi Bonita Truong, Gerald Caterino ile yaptığı bir telefon görüşmesinde, kızının kaybolmasından bir hafta önce, çalınan kişisel bir eşya yüzünden üzgün olduğunu bildirdiğini aktardı. Yine Gerald Caterino bize bu eşyanın bir saç bandı olduğu bilgisini verdi. Faith onu zorladığında, giysi gibi başka çalıntı eşyalar da olabileceğini söyleyerek ikircikli davrandı. Ama kafa bandı önemli olabilir. Caterino'nun ebeveynler ve diğer mağdurlarla yaptığı konuşmalarla ilgili notlarına göre, makalelerdeki kadınların tarak, fırça ya da toka gibi saç eşyaları da kayıptı. Listeyi tahtada görebilirsiniz."

"İzin verirsiniz?" Sara elini kaldırmıştı. Sara'nın onu kurtarmaya çalışıp çalışmadığını ama bu kesintiyi memnuniyetle karşıladı. "Dün gece Grant County dosyalarında okuduğuma göre, hem Caterino hem de Truong kayıp ya da çalıntı saç aksesuarını belirli bir yerde saklıyorlarmış. Beckey saç tokasını her zaman yatağının başucuna koyarmış. Leslie her gece yüzünü yıkamak için kullandığı temizleyiciyle birlikte bir sepette pembe bir saç bandı saklıyordu. Normalde tüm bunlara şüpheyle yaklaşın derdim, çünkü hepsi Lena'nın not defterlerine göre, ama-"

"Dur ." Faith bir kez daha baktı. "Tekrar söyle."

Sara dosya klasörlerinden birini açtı. İki fotoğrafı havaya kaldırdı. Her birinde saçları farklı bir şekilde arkaya toplanmış farklı bir kız görülüyordu. "Bu fotoğraflar saç aksesuarlarını gösteriyor."

Faith, "Lena'nın defterleri sende mi?" diye sordu.

"Kutularda sadece fotokopiler vardı, ama evet."

"Ha!" Faith yumruğunu havaya kaldırdı. "Huysuz şortumu ye, seni hamile sürüngen."

"Dr. Linton, şu notları paylaşabilir misiniz lütfen?" Amanda ekledi, "Sen de devralabilirsin. Will, hepsi bu. Her zamanki titiz çalışmanız için teşekkür ederim."

Sara podyumun arkasındaki yerini alırken onun elini sıktı.

"Thomasina Humphrey ile başlamak istiyorum."

Faith defterinde yeni bir sayfaya geçti. Will onun yanına oturdu. Ensesindeki teri sildi. Parmak eklemi yine kanıyordu.

Sara sözlerine şöyle başladı: "Tommi saldırıya uğradığında yirmi bir yaşındaydı. Toplum içinde büyüdü. On dört yaşından beri klinikte benim hastamdı, bu yüzden onu oldukça iyi tanıyordum. Saldırıdan önce bakireydi, ki bu olağandışı bir durum değil. Tüm kadınların yaklaşık yüzde 6,5'i ilk cinsel deneyimlerinin tecavüz olduğunu bildiriyor. Ortalama kurban on beş ." Sara, bir bilim fuarı sergisine benzeyen bir şeyin önünde duran Thomasina Humphrey'in fotoğrafını kaldırdı. "Tommi'nin saldırganın ilk kurbanı olduğunu kesin olarak söyleyemem ama fantezisini gerçekleştirdiği ilk kurban olabilir. Onu kaçırdığında belli ki bir planı vardı."

Will, Sara'nın Jeffrey'nin kutularında bulduğu tüm ayrıntıları saymasını dinledi. Kızın üzgün olduğu belliydi. Kurbanı tanıdığı için mi, yoksa tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu bildiği için mi bunun onun için zor olduğunu merak etti.

Sara şöyle devam etti: "Tommi'nin saldırıya uğramasından bir gün sonra Sibyl Adams beni klinikten aradı. Bu sabah geç saatlerde, öğle yemeğinden önceydi. Sibyl ve Tommi ile caddenin aşağısındaki tıp merkezinde buluştuk. Acil servis o zamanlar çok büyük değildi. Hastane o zamandan beri kapalı. Ama ihtiyacım olan ekipmanların çoğuna ve Tommi'ye yardım edebilmem için mahremiyete sahiplerdi. Bunun gördüğüm en kötü cinsel saldırılardan biri olduğunu söylemeliyim. Sibyl yardım için beni aramakta ısrar etmeseydi kız kan kaybından ölebilirdi."

Faith masada arkasına yaslandı. Will onun kalemini tuttuğunu görebiliyordu.

Sara, "Burada ince bir buzun üzerindeyim çünkü Tommi benim hastamdı. Gizli kalması gereken pek çok kişisel bilgiye sahibim. Onunla görüştüğüm sırada, bana sözlü izin vermişti."

hiçbir şey resmi olarak dosyalanmadığı sürece polise saldırısını tartışamaz. Size söyleyebileceğim şey, dün gece okuduğum not defterlerine aktarılanlar."

Will onun Jeffrey'nin adını söylemekten kaçındığını anlayabiliyordu.

Sara gözlüklerini taktı. Onlara anlatırken notlara atıfta bulundu: "Tommi oral, vajinal ve anal yoldan tecavüze uğramış. Arka azı dişlerinden üçü kırılmış. Birkaç anal fissür ve kolona kadar morarma vardı. Kanın büyük kısmı rahim ağzından, yani vajinaya köprü görevi gören rahmin baş kısmından gelmiş. Vajinanın normal pozisyonundan düştüğü prolapsusun eşiğindeydi. Rektovajinal septum delinmişti. İnce bağırsak vajinanın arka duvarına doğru fıtıklaşmıştı. Buna fistül denir. Bağırsak içeriği vajinasına sızıyordu. Sibyl'in kokladığı şey buydu. Bunun Tommi'nin regl döneminden daha fazlası olduğunu biliyordu."

Faith'in ağızı açıldı. Nefesini bulamıyordu. "Tamir ettin mi?"

"Ben o tür bir cerrah değilim. Olsaydım bile doku hemen onarılamayacak kadar hasarlıydı. Tommi'nin ameliyatlara başlayabilecek kadar iyileşmesi için dört ay beklemesi gerekti. Kendisiyle görüştüğümüzde ilk iki ameliyatın ardından iyileşme . Bir ürolog, bir nörolog, bir jinekolog ve bir plastik cerrahın yer aldığı sekiz ameliyatlık bir seri vardı."

"Dört ay mı?" Faith sordu. "Dört ay boyunca bu şekilde mi yaşadı?"

"Evet." Sara gözlüklerini çıkardı. Yüzündeki acı dolu ifade Will'in Göğüs ağrısı. "İlk tedavim sırasında öncelikli hedefim kanamayı kontrol altına almak ve ardından onu mümkün olduğunca rahat ettirmektir. Onu derhal bir travma merkezine nakletmek istedim. O bunu reddetti. Tommi yasal olarak bir yetişkindi, dolayısıyla tedaviyi reddetme hakkı vardı. Sonunda annesini aramama izin vermesi için onunla konuştum. Her iki ebeveyni de hastaneye geldi. Tommi ambulans çağırmama izin vermedi. Babasının onu Grady'ye götürmesinde ısrar etti."

"Tanrım," dedi Faith. "Orası iki saatten daha uzak."

"Durumu stabildi. Morfin ve steroid uyguladım. Yumuşak dokudan kıymıkları çıkarmak için olabildiğince çok zaman harcadım. Enfeksiyon, özellikle bağırsak sızıntısıyla ilgili öncelikli endişemdi. Tommi'den kıymıkları saklamak için izin istedim. Reddetti. I

tırnaklarının altında muhtemelen saldırganı çizdiği deriyi görüntüledi. Deriyi almama izin vermedi. Saldırganın DNA bırakmış olma ihtimaline karşı vajinal, anal ve oral sürüntü örnekleri almak istedim. Reddetti."

Will çenesini ovuşturdu. Polis yanı hüsrana uğramıştı ama insan yanı, bazen kötü bir şeyin üstesinden gelmenin tek yolunun ondan olabildiğince hızlı kaçmak olduğunu biliyordu.

"Kıymıklar," dedi Faith. "Neyden?" Sara başka bir fotoğrafı kaldırdı. "Bu."

Grant County-Çarşamba

14

Kampüse girerken Jeffrey'nin telefonu yine çaldı. Frank'e Leslie Truong'un cesedinin bulunmasıyla ilgili tüm konuşmaları telefonlardan ve telsizlerden uzak tutmasını söylemişti. Tecrübeli bir dedektif size bir şeyin kötü olduğunu söylediğinde, gerçekten kötü olduğunu anladınız. Jeffrey cinayetle ilgili ayrıntıların basına sızmasını istemiyordu. Artık üç kurbanı vardı. İki hâlâ hayattaydı.

Zar zor.

Telefona baktı. Ekranda bir Sylacauga numarası yanıp sönüyordu. Annesi komşusunun telefonundan arıyordu. Jeffrey çalan telefonu susturdu ama Sara arayanın kimliğini görmeden önce değil. Annesinin Avondale'den on beş dakikalık yol boyunca üç kez aradığını bilmek onu tatmin ettiyse de bunu belli etmedi.

Sessiz bir kararla hem o hem de Sara ayrı köşelerine çekilmişlerdi. Şu anda Sara'nın aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Jeffrey ise Sara'nın yolda kendisine söylediklerini düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Tommi Humphrey'nin saldırısının fiziksel sonuçlarını anlatırken yoğun tıbbi jargona başvurmuştu. Kadın sözlerini bitirdiğinde Jeffrey'nin ağzında kan tadı vardı. Her kelimeyi yazmak, Tommi Humphrey'nin başına gelenleri hafızasına kazımak istiyordu.

Yirmi bir yaşındaki kız, resmi bir şikayette bulunacak kadar kendini güçlü hissettiği bir noktaya gelirse diye.

Zaman onun yanında değildi. Adam kaçırma tek başına ağır bir suçtu, ancak Georgia'nın zaman aşımı süresi dava açma süresini yedi yıla indiriyordu. Tecavüz ise on beş yıla sınırlıydı. Ne yazık ki Tommi, Sara'nın saldırıdan örnek almasına izin vermemişti. Şeritler, bukkal sürüntüler, tırnak - bu kanıt parçalarından herhangi biri Tommi'ye biraz nefes aldırabilirdi. Yasaya göre adam kaçırma, ağırlaştırılmış sodomi ve ağırlaştırılmış cinsel saldırı davaları, DNA'nın şüphelinin kimliğini belirlemede kullanıldığı herhangi bir zamanda başlayabilirdi.

Bundan on dört yıl sonra bir savunma avukatı Tommi Humphrey'nin ortaya çıkmak için neden bu kadar uzun süre beklediğini ve ayrıntılardan nasıl bu kadar emin olabildiğini sorarsa, Jeffrey elinde tarih ve saat damgalı not defteriyle orada olup ayrıntıları göt herifin boğazına tıkmak isterdi.

Telefonu tekrar çaldı. Hoparlöre almak için ekrana dokundu. "Ne oldu, Lena?"

"Little Bit adını kullanan adamı buldum," dedi. "Adı Felix Floyd Abbot, yirmi üç . Lanet olası kaykayına kaçtı. Onu yarım mil kovalamak zorunda kaldım. birkaç çuval uyuşturucu vardı. Dağıtım sınırının hemen altında."

"Tutuklayın onu. Bırakın demlensin. Onunla daha sonra ilgileneceğim." Jeffrey aramayı sonlandırdı. Felix Floyd Abbott, Daryl değil, bu yüzden hâlâ Beckey Caterino'nun telefon rehberindeki adamın yerini bulması gerekiyordu. Sara', "Little Bit kampüsteki esrar satıcısı." dedi.

Sara başını salladı. Elini kapının koluna dayadı. Jeffrey personel otoparkına giriyordu. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Ona "Teşekkür ." dedi. "Ne için?"

"Tommi'ye yardım ettiğin için. Burada olduğun için."

Onu takdir ettiğine pişman edecek pek çok şey söyleyebilirdi ama Sara sadece başını sallamakla yetindi.

Arabayı park etti. Saate baktı. Bonita Truong'un uçağı bir saat önce inmişti. Jeffrey'ye bir araba kiralar kiralamaz doğruca Grant County'ye gideceğini yazmıştı. Kadının en az iki saatlik yolu vardı. Kendi kendine, onu şu anda aramasına engel olan şeyin korkaklık olmadığını söyledi. Leslie'nin annesi ayrıntıları öğrenmek isteyecektir. Jeffrey ona verebileceğı kadarını vermek istiyordu.

Sara ondan önce arabadan indi. Brock'un morg minibüsüne doğru yürüdü. Brock cenaze evinden getirdiğı katlanmış beyaz branda çadırı arkadan çekiyordu. Frank ona yardım etmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Jeffrey midesinin bulandığını hissetti. Frank çadır hakkında hiçbir şey söylememişti. Dünkü fırtına Carolinas'a ulaşmıştı. Durum o kadar kötüydü ki cesedi gizlemeleri gerektiğı konusunda çoktan anlaşmışlardı.

"Hey, Brock." Sara onun kolunu okşadı. "Eğer beni istersen buradayım. Kendini kalabalık hissetme."

"Sara, beni istediğın kadar sıkıştır. Bu korkunç bir şey. Artık bu işin üstesinden gelebileceğimden emin değilim."

"İyi olacaksın." Minibüsten olay yeri kitini çıkardı ve kayışını omzuna doladı. "Benden istediğın kadar çok ya da az yardım edeceğim."

Jeffrey, Frank'ten çadır direkleri yığınını aldı.

Frank ormanı işaret etti. "Ceset yaklaşık üç yüz metre ileride."

Jeffrey, Frank'in parmağının genel yönünü takip etti. Alan Kevin Blake'in ofis penceresiyle aynı hizadaydı. Dekanın çoktan yönetim kuruluyla, okul avukatlarıyla ve belediye başkanıyla telefonda konuştuğunu hayal etti. Ne konuştukları Jeffrey'nin umurunda değildi. Artık işi için endişelenmiyordu. Bu kadınlara zarar veren hayvanı yakalamak için endişeleniyordu. Kasaba onun sorumluluğundaydı. Şimdiye kadar üç kurbanı yüzüstü bırakmıştı; biri polisin kendisiyle ilgileneceğine güvenmiyordu, diğeri onlar etrafta dikilip saçma sapan şeyler söylerken neredeyse ölüyordu ve bir diğeri de kampüse dönmek için yarım saatlik yolu tek başına yürümek zorunda bırakılmıştı ve asla başaramamıştı.

Leslie Truong'un ölümü yalnızca onun omuzlarındaydı.

Frank, "Brad, dün sabah Caterino'nun suç mahallinde giydiği kıyafetleri giydiğini söylüyor. Yoga kıyafetleri gibi görünüyor. Vücudu çok soğuk ve kaskatı. Muhtemelen bütün gece oradaymış."

Jeffrey kendini hasta hissetti. Sara'ya baktı. Sara hiçbir şey söylemedi ama Jeffrey ilk kez onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu.

Frank'e, "Ormanı ararken benimle birlikte on beş kişi vardı. Onu nasıl kaçırdık?"

Frank başını salladı, cevabı bilmediği için değil, cevap açık olduğu için. Orman genişliyordu. Dün gece ay yoktu. Sadece görebildiğinizi görebiliyordunuz.

Jeffrey tekrar denedi. "Felix Abbott. Little Bit adıyla tanınıyor. Onu tanıyor ?"

"Hayır, ama Abbott bir Memminger ismi." Frank paketinden bir sigara çıkardı. "Hepsi Dew-Lolly pisliği."

Dew-Lolly, Memminger İlçesindeki iki umutsuz sokağın keyifsiz bir şekilde kesiştiği Bölge iki ilçe ötedeydi, bu yüzden sakinleri Jeffrey'nin sorunu değildi. Memminger şerifinin ilçenin daha aptal suçlularından bazılarına *gerçek bir Dew-Lolly* dediğini sık sık duymuştu.

Jeffrey, "Caterino'nun telefonunda Daryl adında birinin numarası kayıtlıydı. Bu isim hiç Felix Abbott'la bağlantılı olarak ortaya çıktı mı?"

"Daryl?"

"yok. Sadece Daryl."

"Zil çalmıyorum ama zilimin Liberty Line'dan olduğunu biliyorsun." Frank sordu, "Neden soruyorsun? İkisinden birine mi bakıyorsun?"

"Bütün kasabaya bakıyorum." Jeffrey Sara'nın çadır kazıklarını ve ipi toplamasını izledi. Olay yerine doğru yola çıktıklarında çenesi gerilmişti. Tommi Humphrey'ye verilen zararı ilk elden görmüştu. Dördü arasında sadece Sara ormanın derinliklerinde ne bulabileceklerini gerçekten anlamıştı.

Brock ağır kanvas çadırı omzuna aldı. "Sara, lütfen dün gece geldiği için annene teşekkür et. Çok tatlı bir davranıştı.

Annemle oturması için. Astımı çok şiddetli seyrediyor. Korkarım yine hastanelik olacak."

Sara onun kolunu tekrar ovuşturdu. "Yardıma ihtiyacı olursa gece ya da gündüz beni arayabilirsin. Sorun etmeyeceğimi biliyorsun."

"Teşekkür ederim Sara. Bunun benim için anlamı çok büyük." Brock gözlerini kaçırdı. Gözlerini silmek için kolunu kullandı.

Frank, "Truong, Jessa Copeland adlı bir öğrenci tarafından bulundu. Matt onun ifadesini alacak."

"Ailesi ya da bir arkadaşı devralana kadar onunla kalmasını söyleyin."

"O biliyor." Frank sigarasını yaktı. İçlerinde yanında bir şey taşımayan tek kişi oydu. Zayıf sağlığı ve üç yüz metrelik yürüyüşü düşünüldüğünde, bu muhtemelen kötü bir fikir değildi. "Copeland, onu bulan kişi, ormanda koşuyormuş. Arkasını dönmüş ve patikadan sapmış. Truong'u o zaman görmüş. Onu mesaj panolarından hemen tanıdı. Matt ve Brad'le birlikte dışarı çıktım. Brad hala onunla birlikte."

"Neye benziyor?"

"Caterino ile aynı. Sırt üstü. Kıyafetleri yerinde. Burada bir iz var." Frank parmaklarıyla şakağının yan tarafına dokundu. "Parlak kırmızı, dairesel, bir çeyreklik büyüklüğünde."

Sara tekrar Jeffrey'e baktı.

Bir çekicin başı gibi.

Frank, "Öldüğü çok belliydi ama nabzını yokladım. Matt de hissetti. Brad de denedi, sonra emin olmak için kulağını göğsüne dayadı."

Jeffrey *kötüye* gitti. "Başka ne var?"

"Kan." Vücudunun alt kısmını gösterdi. "Her yerde."

Sara, "Eğimli bir yerde mi yatıyordu, leğen kemiği göğsünden daha aşağıda mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

"Kanın akmasını sağlayan sadece iki şey vardır: yerçekimi ve pompalayan bir kalp.

Bir süredir hayatta olmalı."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Brock. "O zavallı, kırık dökük yaratık."

Sara boştaki kolunu onunkine doladı. Brock onun yaşındaydı ama kendisini her zaman daha yaşlı gösteren adamlardan biriydi.

Onunla alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuştu. Brock rahatladığı için rahatlamış görünüyordu.

Frank Jeffrey'e, "Bundan sonra şapkamı Brock'unkinin yanına asabilirim" dedi.

"Bununla bağlantılı olabilecek başka bir vaka, yaşayan bir kurban var." Jeffrey ayrıntıları paylaşmayacaktı. "Cinsel suçlular listesine bakmamız gerekiyor."

"Çok kolay."

Jeffrey, Frank'in alaycılığının kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı. GBI kanunen kayıtlı cinsel suçluların aranabilir bir veri tabanını tutmakla yükümlüydü, ancak yasa koyucular, bilgelikleriyle, bunu gerçekleştirmek için ek para veya kaynak tahsis etmemişlerdi. Birikmiş iş yükü muazzamdı. Bazı kırsal ilçeler internete girmek için hala çevirmeli bağlantı kullanıyordu. Adalet Bakanlığı eyaletin kayıtlarını neredeyse en başından beri yetersiz bulmuştu.

Bu denememeleri gerektiği anlamına gelmiyordu.

Jeffrey, Frank'e "Birini devriyeden çek ve bilgisayarın başına oturt" dedi.

"Hazır başlamışken neden *Titanik*'e bir çıkış levhası daha asmıyorum?"

"Daha iyi bir seçeneğin var mı?" Jeffrey sordu. Ellerinde hiçbir ipucu, hiçbir şüpheli yoktu ve olası tek tanıkları ikinci olay yerinde ölü . "Chuck Gaines ne dedi?"

Frank yüzünü buruşturdu. "Buraya sikini geldi. Ona mağarasına geri dönmesini söyledim. Matt güvenlik kameralarını kontrol ediyor ama bu adamın kampüse park etmiş olmasına imkan yok. Ormanın diğer tarafından gelmiş olmalı. Belki de yangın yolundan."

"Yirmi dört saatten fazladır kayıp." Jeffrey etrafına bakındı. Orman çok sıkı. Sarmaşıklar ayakkabılarına dolanıp duruyordu. "Sence neden bütün gece buradaydı?"

"Bileklerinde ya da ayak bileklerinde herhangi bir bağ izi görmedim. Zinde ve genç. Karşı koyabilirdi. Adam onu ." Frank biraz balgam çıkardı, sonra tükürdü. "Ama ben adli tabip değilim. Tıbbi tetkikçi olmadığımı da eminim. Dün olanlara bakarak Caterino'nun kaza dışında bir şey olduğunu söylemem mümkün değil."

Brock, "Orada olduğun için şanslıyız Sara. Ben de doğru soruları sorabilir miydim emin değilim."

Jeffrey, Gerald Caterino'nun açabileceği davayı düşünmesinden nefret ediyordu, bu da hiçbirinin daha sonra bir ifadede açıklamak zorunda kalabilecekleri keşkeler hakkında atıp tutmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Tommi Humphrey'nin kendisine söylediği bir şeyi, saldırganı Rebecca Caterino'yla ilişkilendiren bir ayrıntıyı hatırlayarak düşüncelerini tekrar davaya yöneltti.

Frank'e, "Truong'un üzerinde mavi bir şey gördün mü, belki ağzının etrafında ya da boğazında?" diye sordu.

Frank yürümeyi bıraktı. "Nereden biliyorsun?"

Sara artık dikkatini vermişti. "Neyi biliyorsun?" diye sordu.

"Dudaklarında mavi bir leke vardı." Frank ağzını işaret etti. "Bana Darla'nın küçükken çok fazla Kool-Aid içtiği zamanları hatırlattı."

Sara, Jeffrey'nin gözünü yine yakaladı. Leke Kool-Aid'den değildi. Muhtemelen mavi Gatorade'dendi. Bu, Truong'un bileklerinde ve ayak bileklerinde neden bağ izi olmadığını açıklıyordu. Tommi Humphrey gibi o da saldırı sırasında uyururmuştu.

Frank, "Neyi kaçırıyorum?" diye sordu.

Jeffrey yolu göstermesi için başıyla işaret etti.

Frank onları ormanın derinliklerine götürürken tek sıra halinde dizildiler. Jeffrey daha iyi tutunabilmek için çadır direklerini yeniden ayarladı. Tommi Humphrey ve Rebecca Caterino'ya yapılan saldırılar hakkında bildiklerini sessizce gözden geçirdi. Cesede ulaştıklarında ayrıntıların aklının bir köşesinde olmasını istiyordu.

Mavi Gatorade. Orman. Üniversite. Çekiç. Saldırgan Humphrey'nin üzerinde çamaşır suyu kullanmış. Caterino'yu temizlemek için kokusuz mendil kullandığını tahmin ediyorlardı.

Bu çok fazlaydı ama yeterli değildi.

Jeffrey farklılıkları gözden geçirdi. Caterino eşcinseldi. Humphrey heteroseksüeldi. Biri birinci sınıftaydı. Diğerü üçüncü sınıftaydı. Biri içine kapanıktı. Diğerinin etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Humphreys koridorundaki fotoğraflar ona Tommi'nin saldırıdan önce nasıl görüldüğü hakkında iyi bir fikir vermişti. Tommi'nin görünüşü biraz

Ağır taraf. Sarı saçları küt kesilmişti. Grup çekimlerinde arkadaşlarından daha kısa görünüyordu.

Caterino çok zayıftı, neredeyse çok inceydi. Kahverengi saçları omuz hizasındaydı. Yaklaşık boyu beş-altı civarındaydı. Tommi daha hareketsiz görünürken o fiziksel olarak aktifti. Bildikleri kadarıyla Rebecca saldırı sırasında aynı iç hasara maruz kalmamıştı.

Belki de Leslie Truong, Caterino'nun saldırganını onu parçalamadan önce durdurmuştu. Jeffrey'nin Lena'nın not defterine tekrar bakması gerekiyordu. Onu kampüse geri göndermeden önce Leslie Truong'dan ayrıntıları almış olmalıydı. Jeffrey Lena'nın resmi raporunu okumuştu ama defterinde bir ipucu olabilecek bir bilgi olabilirdi.

Ona şüpheyile yaklaşmayı bırakmıştı.

Jeffrey genç devriyeyi görmeden önce Brad Stephens'ın polis telsizinden gelen yumuşak mırıltıyı duydu. Brad bölgeyi dün sabahki gibi sarı olay yeri şeridiyle kordon altına almıştı. Uzakta birkaç öğrenci etrafta dolanıyordu. İlerliyor gibi görünüyordardı. Bazılarında kamera vardı. Brad onlara göz kulak oluyordu. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. Son iki gün içinde, muhtemelen tüm kariyeri boyunca görebileceğinden daha fazla şiddete maruz kalmıştı.

Eğer şanslıysa.

"Şef." Brad omuzlarını dikleştirdi. "Olay yeri güvenli. kadının öldüğünü doğruladık."

"Dün Caterino'nun nabzını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır, Şef." Brad açıkça onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. "Öldüğünü sanmıştım."

Jeffrey, Lena'nın Brad'e Caterino'nun öldüğünü ve kontrol etmesine gerek olmadığını söylediğini varsaydı. Olay yerindeki en kıdemsiz memur olarak ona itaat ederdi. "Dün Leslie Truong'u görmüşsünüz. Onunla konuştunuz mu, yoksa kampüse kendi başına dönmesine izin vermek Lena'nın kararı mıydı?"

"Ben-" Durdu, Lena'nın peşinden gidemedi ya da gitmek istemedi.

"Ben de oradaydım, Şef. Bir şey söylemedim. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Al." Jeffrey ona çadır direklerini uzattı. "Biraz daha sarı bant getir. Olay yeri çevresini elli metre daha geriye çekin. Kalabalığı kontrol etmek için iki memur daha çağır. Sonra da bu çadırı kurmaya başlayın."

"Evet, Şef."

Sara çadır kazıklarını ve ipi yere yerleştirmek için diz çöktü. Jeffrey olay yeri kitinin kayışını Sara'nın omzundan kaydırды. Engebeli arazide ayağı takılmasın diye elini dirseğinin altına koydu. Çalılıklar sıkı. Eğrelti otları, odunsu sarmaşıklar ve yapışkan çalılar giysilerine batıyordu. Çamur ayakkabılarını emiyordu. Jeffrey sincapların birbirleriyle konuştuklarını duyabiliyordu.

Yere baktı. Dünkü yağmur fırtınasından kalan su birikintileri yumuşak topraktaki çukurları ve çöküntüleri dolduruyordu. Jeffrey önceki gece yaptığı arama sırasında zeminin ıslak olduğunu fark etmişti. Ayakkabıları çamurla kaplanmıştı.

Şu anda görebildiği tek ayak izleri az önce yaptıkları izlerdi.

Sara yere bakıyordu. O da fark etmişti.

Dün sabah, ambulansın gelmesini beklerken bulutlar yarılmıştı. Ya katil ayak izi bırakmayan bir hayaletti ya da Leslie Truong okul hemşiresini görmek için kampüse dönerken saldırıya uğramıştı. Geriye otuz dakikalık bir zaman kalmıştı. Rebecca Caterino'nun ormanda çaresizce yattığı süre kadar.

Lanet olası Lena.

Rüzgâr yön değiştirdi. Keskin kan ve bok kokusu duyularına saldırdı. Jeffrey elinin tersini burnunun altına koydu.

Brock, "Bağırsakları serbest kalmış olmalı." dedi.

Jeffrey, Brock'un önerdiği yüz maskesini aldı. Cenaze müdürünün her gün ölümlerle uğraştığını biliyordu. Brock sahneyi anlamlandırmaya çalışıyordu ama bu, yaşlı bir huzurevi hastasının cesediyle ilgilenmeye hiç benzemiyordu.

Jeffrey maskeyi taktı ama koku hâlâ havayı kemiriyordu. Leslie

Truong sırt üstü yatıyordu. Çok genç görünüyordu.

Jeffrey'nin ilk izlenimi buydu. Çocuksu bir yumuşaklığı vardı.

Sadece yaşın aşındırabileceği yüz hatları. Gözleri açıldı ve ağaçların arasından görünen mavi gökyüzüne boş boş bakıyordu. Dudakları ayrılmıştı. Yüzündeki kan kafatasının arkasına doğru akmaya başlamıştı. Teni parşömen rengindeydi. Frank'in onlara bahsettiği mavi leke dudaklarının pembemsi beyazında göze çarpıyordu.

Sara nabız olup olmadığını kontrol etti. Elini kızın yanağına dayadı. Parmaklarındaki ve dirseklerindeki eklemelerin esnekliğini kontrol etti. "Ölüm katılığı genellikle on iki saatte ortaya çıkar ve kırk sekiz saatte dağılır. Sıcaklık düşük seyrediyor, bu da süreci etkiliyor. Karaciğer sıcaklığını ölçmem gerekiyor ama tahminimce birkaç saattir ölü, en azından dün sabahtan beri."

Dün sabahtan beri. Lena kampüse kadar yürümesine izin verdiğinden beri. Elinde eki olan bir psikopat onu ormanda takip ettiğinden beri.

Jeffrey kendini sakinleştirmek için nefes aldı ama ciğerleri dolmadan öksürerek çıkardı. Çürümüş koku pamuklu maskeye sinmişti. Dikkatini tekrar önündeki kurbana odakladı. Sara'nın ona Tommi Humphrey hakkında anlattıklarıyla Leslie Truong'a olduğunu tahmin ettiği şeyi birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu.

Beckey Caterino ile benzerlikleri de vardı.

Truong'un cesedinin pozisyonuna bakarak, ormanda tökezlediğini, sırt üstü düştüğünü, bilincini kaybettiğini ve sonunda öldüğünü varsayabilirsiniz. Kıyafetleri bozulmamış görünüyordu. Üzerinde yakası kesilmiş bir Grant Tech sweatshirt'ü vardı. Jeffrey altındaki beyaz spor sütyeninin askılarını görebiliyordu. Beyaz yoga pantolonu kalçalarına çekilmişti. Lululemon'du, Sara'nın giydiği markayla aynıydı. Truong'un spor ayakkabıları mavi Nike'tı. Ayak bileğine çorap giymişti.

Benzerlikler burada sona eriyordu.

Kan, Leslie Truong'un bacaklarının arasından bir nehir gibi akıyordu.

Beyaz pantolonu sıırıslıklam . Hacim o kadar büyüktü ki yağmur bile hepsini temizleyememişti. Yapraklar ve dallar dalgalanmanın etkisiyle kararmıştı. Bir yamaçta yatmıyordu. Kalbi son atışlarını çılgınca pompalarken kan akmıştı.

Yine de Jeffrey'nin doğrulamaya ihtiyacı vardı. "Cinayet mahalli burası mı?"

Sara, "Saldırı için yaklaşık yarım saat ile kırk beş dakika arasında bir süre olduğunu mu varsayıyoruz?" diye sordu.

Brock, "Üzgünüm Sara, ama notlarım için bu zaman dilimini nereden bulduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Jeffrey soruyu cevapladı. "Leslie Truong dün sabah altı civarında Caterino'nun saldırı mahallinden ayrıldı. Yağmur fırtınası yaklaşık yarım saat sonra başladı."

"Ah," dedi Brock. "Yağmur ayakkabı izlerini silmiş." Jeffrey

Sara'ya "Sence ne oldu?" diye sordu.

"Yağmurun tam olarak zaman başladığını tespit etmek için hava raporunu görmem gerekiyor ama kabaca bir tahminde bulunacak olursam iki farklı senaryo hayal edebiliyorum." Sara şöyle açıkladı: "İlk senaryoda Leslie kampüse doğru yürüyordu. Kaçırıldı ve bir aracın arkası gibi yakın ama özel bir yere götürüldü. Tecavüze uğradı ve öldürüldü.

Daha sonra saldırgan, yağmur başlamadan önce muhtemelen itfaiyecinin omzunda taşıyarak onu buraya geri getirdi."

Jeffrey bunun mümkün olduğunu ama pek olmadığını düşündü. "İkinci senaryo?"

"Saldırı ve cinayet burada gerçekleşti ve fırtına nedeniyle bir mücadele belirtisi göremiyoruz." Brock'u da dahil etmeyi ihmal etmedi. "Aklınıza başka bir şey geliyor mu?"

"Hayır, ama ikincisinin daha çok olanlara benzediğini söyleyebilirim." Brock, "Bir kaçırma olayında şüphelinin ortalığı düşünürsünüz. Yani onu taşıdıysa."

Sara dedi ki, "Kana bulanırdı."

"O kızı o kadar uzağa taşıdığına göre iri bir adam olmalı," dedi Brock. "Ben o çadırı zar zor taşıyabilirim ve brandası otuz, belki kırk kilo ağırlığında."

Sara bir an için arkasına yaslandı. Jeffrey kokunun gözlerini parlattığını . Ağzından nefes alıyordu.

Brock, "Onu kaçırmak ve geri getirmek riskli. Ve sanırım en başta ona saldırmak da riskli. Alışılmışın dışındayız ama yine de bir yol var."

Jeffrey'e bu katilin risk almayı seven biri olduğunun söylenmesine gerek yoktu. Onun hakkında bildikleri çok az şey, sade bir yerde saklanmaktan zevk alan bir adama işaret ediyordu.

Görüş.

Koku yüzünden geri çekilen Frank'e döndü. "Tüm bu bölgenin topografik haritasına ihtiyacım var. Yangın yolunun olay yerine göre nerede olduğunu görmek istiyorum. Truong'u aracına geri götürmüş ya da burada öldürmüş olsun ya da olmasın, bir yere park etmesi gerekiyordu."

Frank gitmeye başladı ama Jeffrey, "Buraya birkaç üniformalı memur daha getirin. Yangın yoluna kadar arama yapılmasını istiyorum. Nerede saldırıya uğramış olursa olsun, adam buraya bir yerden gelmiş. Çevremizi genişletelim ve gördüğümüz seyircilerin kanıtları çığnemediğinden emin olalım. Arama yapanlara ara sıra kafalarını kaldırmalarını hatırlatın. Her şey yerde değil."

"Anladım." Frank uzaklaşırken telsizini ağzına dayamıştı.

Sara Brock'a bakıyordu. "Görsel muayeneyi sen yapmak istersen ben çekimi halledebilirim."

"Hayır. Doktor olan sensin. Önemli kısımları sen yapmalısın." Brock olay yeri kitini açtı. Eski Sony Video Kameraya uzandı ama hantal cihaz elinden kaydı. "Özür dilerim.

Bu çok korkunç."

"Öyle," diye kabul etti Sara. "Ama onunla birlikte ilgilenebiliriz. Tamam mı?"

"Evet, haklısın." Brock video kameranın içinde bir VHS kaset olup olmadığını kontrol etti. Lens kapağını çıkardı. Cebine koydu.

Jeffrey defterini ve kalemını buldu. Hepsi tedirgin hissediyordu. Leslie'nin bacakları arasındaki kan hacminde hiçbirinin öğrenmek istemediği bir hikâye vardı. Bonita Truong'la daha önce yaptığı telefon konuşmalarını düşündü. Kadın muhtemelen şimdiye kadar Macon'a ulaşmıştı. Jeffrey yıllar boyunca pek çok aileye çocuklarının öldüğünü söylemişti ama sonunda geldiğinde anneye ne söyleyeceğini bir türlü bulamıyordu. Gerçek onu mahvedebilirdi. Gerçek onu da yok edebilirdi.

Kızınız vahşice saldırıya uğradı. Uyuşturuldu. Cinsel saldırıya uğradı. Deli bir adam tarafından dehşete düşürülmüş ve onu ormanda bırakarak yavaş yavaş yaralarına yenik düşmesine neden olmuştur. Ve ben

Muhtemelen tüm bunların önlenabilir olduğundan bahsetmişsinizdir, ancak lütfen bunun kederinizin önüne geçmesine izin vermeyin.

Sara bir çift muayene eldiveni giydi. Brock'a "Hazır mısın?" diye sordu. Başını salladı ve kırmızı düğmeye bastı. Kamera canlandı.

Sara tarih ve saati verdi. Kayıttan yararlanmaları için hepsinin adını söyledi. Ardından ön sınava başladı.

Gözleri kontrol etmek için bir kalem ışığı kullandı. "Peteşi yok." Kız boğulmamış ya da boğulmamıştı.

Sara şakaktaki kırmızı izi daha iyi görebilmek için başını nazikçe çevirdi. Jeffrey'e, "Çürümek için zamanı vardı. Bu ilk darbe olabilir. Yerine bakılırsa, tek bir darbe onu bayıltabilir. Kullanılan silahın bir çekiçle uyumlu olduğunu söyleyebilirim."

Brock keskin bir nefes aldı. Dikkatini kameraya çevirdi. LED ekranı eğdi. Bazı ayarları değiştirdi. Jeffrey ellerinin titrediğini görebiliyordu.

Jeffrey'nin elleri hareketsizdi ama bolca terliyordu. Şiddet hissi havaya sinmişti. Maske takılı olsa bile koku mide bulandırıcıydı. Doğal olmayan ölümlere tanıklık etmek işin bir parçasıydı ama bu özel kurbanla, bu özel vakayla ilgili bir şey varlığının her zerresine korku salıyordu.

Jeffrey kendi payına düşen katilleri ve tecavüzcüleri avlamıştı. Daha önce hiç yırtıcı bir hayvan avlamamıştı.

Sara burun deliklerine, ağzının içine baktı. Parmaklarını kızın boğazına bastırdı. "Herhangi bir tıkanıklık tespit etmiyorum." dedi.

"Tıkanıklık mı?" Brock sordu.

"Caterino'nun boğazına bir şey kaçmış, muhtemelen hamur işi kusmuş."

Brock dikkatle cesedin etrafından dolanırken başını salladı.

Sara boynunun arkasına bakmak için kızın başını daha sert açıyla çevirdi. Jeffrey küçük bir deliğin etrafında kurumuş kan gördü.

"C5'te bir delinme yarası var," dedi. "Bu işi halledebilirdi."

"Ne işi?" Brock sordu.

Jeffrey, "Katilin kurbanları felç etmek istediğini düşünüyoruz." dedi.

Brock tiksintiyle başını salladı. Jeffrey onun yüzünün yan tarafında boncuk boncuk ter biriktiğini görebiliyordu.

Sara aşağıya doğru ilerledi. Tişörtü kaldırdı. Gövdesinde çürükler vardı. "Yumruk yemiş. Kaburgalarından biri yerinden çıkmış gibi görünüyor."

Jeffrey defterine baktı. Sayfa temizdi. Cesedin kaba bir taslağını çizmeye başladı. Ağaçların ve kayaların yerlerini not etti.

Sara parmağını yoga pantolonunun bel bandının altında gezdirdi. Brock'a "Şuna yaklaş" dedi.

Muayene eldiveninde kırmızı bir çizgi vardı ama kandan değildi. Jeffrey, Georgia kilinin belirgin pas rengini tanıdı.

Brock, "Yuvarlanmış olabilir mi?" diye sordu. "Belki," dedi Sara. "Sırtına bakabilir miyiz?"

Jeffrey kamerayı Brock'un elinden aldı, böylece adam eldiven takabilecekti. Kolay olmadı. Vinil eldivenler terli tenine takılıp duruyordu.

"Özür dilerim." Brock sonunda eldivenleri bileklerine kadar çekmeyi başardı. Bant yırtıldı. Jeffrey, Brock'un bileğinin iç eski bir yara izi görebiliyordu.

"Hazır." Brock kızın başında diz çöktü. Ellerini omuzlarına koydu. Sara ellerini beline yerleştirdi. Kızı yan tarafına döndürmek için birlikte hareket ettiler.

Truong'un pantolonunun bel bandı arkaya doğru kıvrılmıştı. Kir ve dallar kalçasının çıplak derisine yapışmıştı.

Sara, "Yerde yatarken pantolonu yukarı çekilmişti" dedi.

Brock, "Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kızı dikkatle tekrar yere yatırdılar. Sara, "Olay yerine geri döndüğü anlamına gelebilir," dedi.

"Onu ölüme terk ettikten sonra mı?" Brock sordu. "Neden geri gelsin ki?"

Sara kızın ellerine baktı. Parmak uçları kırmızıya boyanmıştı. "Sanırım pantolonunu kendisi yukarı çekmiş olabilir."

Jeffrey sonuçlarını düşündü. Leslie Truong ormanda kan kaybından ölmüştü, elleri kendini örtmek için aşağıya uzanıyordu.

nafile bir alçakgönüllülük çabası.

Sara bacaklarını nazikçe ayırdı.

Jeffrey koku karşısında dişlerini sıktı.

"Pantolonun ağ kısmı yırtılmış." Sara kalem ışığını tekrar kullandı. Bacakları birbirinden uzaklaştırdı. Jeffrey'e "Yakınlaştır" dedi.

Video kameranın lensi makro moduna geçerken LED ekranı izledi. Kızın bacaklarının arasındaki tayt parçalanmıştı. Kalın kurumuş kan pıhtıları ve patlamanın ortasında kalmış bir patlamaya benzer şekilde malzemeyi parçalayan keskin cam parçacıkları gördü. Pantolon içten dışa doğru yırtılmıştı.

Brock sordu, "Bu nedir?"

"Tahta bir sap," dedi Sara. "İçindeki çekici kırmış."

Atlanta

15

Faith kırık sapın resmine baktı. Fotoğrafçı onu bir parça beyaz kâğıdın üzerine koymuş, yanına da ölçek için bir cetvel koymuştu. Silah temizlenmişti ama kan ve dışkı taneciklere işlemişti. Çekicin başının olması gereken kısım . Tahta sivri uçlar kırık dişler gibi dışarı fırlamıştı.

Sara, "Kopan sap ancak vajina kemeri kesilerek çıkarılabilirdi. Kadının içinde, kasık kemiğini kıracak kadar derindeydi. En iyi tahmin, katilin çekicin başını tekmelediği yönünde. En ince noktadan, yani boyundan kırılmış."

Faith nefes almayı bırakmıştı. Gözlerini fotoğraftan ayırmak zorunda kaldı.

Sara, "Sapın tabanında bir üretici işareti vardı. Çekiç, tamirci ya da makinist çekici denilen türdendi. Sapın alt kısmı geniş, sonra boyuna doğru daralıyor."

Will, "Araba panellerindeki göçükleri kapatmak için kullandığınız türden bir şey," dedi. "Doğru," dedi Sara. "Bir ucunda düz bir kafa var ve diğer ucunda konik bir boya ile uzun bir çekiç vardır. Hatırladığım kadarıyla,

özel bir yanı yoktu. Raftan satın alabilir ya da internetten sipariş edebilirdiniz."

"Hatırlama mı?" Amanda sordu. "Bu bilgiyi raporlarda bulamadınız mı?"

"Otopsi raporunun bir kopyası dün gece dosyalardaydı, ancak kişisel notlarıma erişimim yok. Bunlar toksikoloji, laboratuvar raporları, ölçümler ve olay yerinde çekilen fotoğraflarla birlikte Brock'un dosyalarında olacaktı. Yasalara göre tabip oydu, bu yüzden bana sadece ofisinin danışmanı muamelesi yapıldı. Kanıt zincirini bozmak istemedik."

Amanda, "O bilgiyi istiyorum" dedi.

"Onu arayacağım." Sara otopsi raporuna geri döndü. "Leslie Truong'un C5'inde bir delinme yarası vardı. Filmlere göre, delik Beckey Caterino'yu felç eden aletin çevresi ve uzunluğuyla uyumlu."

Amanda, "Ve dün otopsisi yapılan White County kurbanı Alexandra McAllister'da da C5'te aynı tip bir delik vardı" dedi.

"Peki ya diğer şeyler?" Faith sordu. "McAllister'ın fistülü var mıydı?"

"Hayır, ama şiddetli bir şekilde tecavüze uğramış. Vajinanın etrafında ve içinde çatlaklar vardı. Duvarlarda keskin bir aletle kazıma izleri vardı. Klitoris yırtılmıştı."

Sara durakladı ve Faith o an için minnettar oldu.

Sara, "Soruşturma açısından şanslı olduğumuzu söyleyebilirim," dedi. "McAllister'ın giydiği yürüyüş pantolonu ağır ve su geçirmez bir malzemeydi. Normalde yırtıcı hayvanlar delikleri hedef alır, bu nedenle katil muhtemelen tecavüz sırasında neden olduğu herhangi bir hasarın yırtıcı hayvan faaliyeti olarak suçlanacağını varsaydı."

Faith sormak zorunda kaldı, "Adli tabip klitorisinin yırtıldığını fark etmemiş mi?"

"Pelvik muayene yapmak için meşru bir neden görmedi. Mumyalama sırasında fark etmiş olabilir. Sızıntıyı önlemek için deliklere pamuk doldurulur."

Faith bir bastıramadı.

Sara sözlerine şöyle devam etti: "Dün sabah McAllister üzerinde yaptığım görsel inceleme adli tabibin bulgularının çoğunu, yani ölümün kaza sonucu olduğunu doğruladı. Röntgen çekilmeden, kafasındaki yaranın kayaya çarpma sonucu oluşan bir kafatası kırığı olduğu anlaşıldı. Grant County ile bağlantıyı ancak omurilik delinmesi olup olmadığını kontrol ettiğimde kurabildim. Ne bilmeseydim, gözden kaçırabilirdim. Gözden kaçırmış olsaydım, McAllister'ı tam otopsi için asla buraya getiremezdim."

Şeffaflık dersinin Amanda'ya yönelik olduğu açıktı, o da "Kronoloji için teşekkürler, Dr. Linton" diye cevap verdi.

Sara şöyle devam etti: "Grant County'deki teoriye göre katil henüz gelişme aşamasındaydı. Her yeni kurbanı, becerilerini geliştirmek için bir öğrenme fırsatı olarak görüyordu. Tommi'nin saldırısı, daha az dehşet verici bir şekilde tarif kadar . Beckey yaşadı. Truong . Şimdi, sekiz yıl ileri gidiyoruz. Alexandra McAllister'ın cinayeti ikna edici bir şekilde kaza gibi gösterildi. Benden bu dört vakaya bir olarak bakmamı isteseydiniz, Tommi'den Alexandra McAllister'a doğru net bir ilerleme çizgisi olduğu hipotezini göz ardı edemezdim."

Faith kalemini defterine vurdu. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Sakatlamanın onun imzası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Felç onun imzası. Bunu saldırganın kendi sözlerinden biliyoruz." Sara, "Tommi'ye felçli numarası yapmasını söylemiş. Buna uymazsa örgü şişiyle bunu yapmakla tehdit etti. McAllister'la pazarlık yapılmadığını varsayıyorum. Omuriliğini C5'ten delmiş. Kollarını güçsüzleştirmiş. Tamamen felç olacaktı, ama hala nefes alıyordu, hala uyanıktı. Tommi'yi etkilemeye çalıştığı durum buydu."

"Tanrım." Faith defterine *felç* yazdı, ama sadece kendine iyileşmek için zaman tanımak için.

"Dr. Linton," dedi Amanda. "Bize diğer bağlantıları anlatın."

"Röntgenlerle kanıtlanabilecek en somut bağlantı kafadaki yaradır. Caterino'nun kafatasındaki kırık hilal şeklindeydi. Çekiçle eşleşti. Leslie Truong'un kafasının yan tarafındaki kırmızı iz, içinde bulunan çekiçle eşleşiyordu. Otopsi yaptığım da

Alexandra McAllister'ın kafatasındaki kırık bir eki darbesiyle oluşmuş."

Faith, "Peki ya Tommi?" diye sorarken bilgileri not etti.

"Saldırganın kendisine çok sert bir şeyle vurduğunu söyledi. Ne olduğunu görmemiş."

Amanda, "Peki bir sonraki bağlantı?" diye sordu.

"Sekiz yıl önce Tommi bize kaçırılması sırasında Gatorade'e benzeyen mavi, şekerli bir sıvı içmeye zorlandığını söyledi. Rebecca Caterino'nun kusuğunda ve boğazında gözle görülür bir mavi renk vardı. Leslie Truong'un otopsisinde midesinde mavi bir sıvı olduğunu fark ettim. Dn ğleden sonra Alexandra McAllister'a tam otopsi yaptığımda midesinde benzer bir mavi sıvı, boğazında ve ağzında da lekeler buldum. rneği toksikolojiye gönderdim."

Faith sordu, "Grant County adli tabibi-" "Dan Brock."

"Truong'un toksikoloji raporunu geri aldı mı?"

"Brock tüm rnekleri GBI'a gönderdi. O zamanlar acele edilse bile sonuçları almak genellikle birkaç ay sürerdi. Onları görmeyi hiç istemedim çünkü o noktada Daryl Nesbitt'in fail olduğu varsayılıyordu."

Amanda telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. "Laboratuvar sonuçlarının kopyalarını almalıyız."

"Tamam." Faith'in açıklığa ihtiyaı vardı. "Saldırılarında öğrendiği bir ilerleme olduğunu anlıyorum, eki ve Gatorade de mantıklı, ama Caterino bir aykırı. Evet, zarar görmüştü ama diğer iki kurban gibi sakat bırakılmamıştı."

"İzninizle hanımefendi?" Nick, Amanda'nın başıyla onay vermesini bekledi. "şef ve ekibinin teorilerinden biri, belki de onları kaçırmadığı yönündeydi. Belki de onları ormana kadar takip ediyor. Onları bayıltıyor ve daha تنها bir yere götürüyor, genellikle patikadan uzakta. Onları uyuşturucu ile uyutuyor. Tecavüz ediyor. Onları orada bırakıyor ve sonra her ziyaretinde daha fazla zarar vererek geri geliyor. Sonra ceset bulunuyor ve yeni bir kurban aramak zorunda kalıyor."

Faith kendini hasta hissetti. "Bunca zamandır hayattalar mı? Sadece onun geri dönüp onlara tekrar zarar vermesini mi bekliyorlar?"

"Ve felçli," dedi Sara. "Susuz üç gün, yiyeceksiz üç hafta yaşayabilirlerdi ama ya geri gelirse -kim bilir?" Faith, "Ted Bundy kurbanlarına geri döndü," dedi. "Eğer bu katil de Bundy, heyecanın bir parçası da yakalanma korkusu olabilir." "Nick," dedi Amanda. "Onlara profilden bahset."

Nick Liberace evrak çantasını açtı ve zımbalanmış bir yığın sayfa çıkardı. "Şef benden FBI'dan bir profil çıkarmamı istedi. Yabancı cinayetlerini bilirsiniz. Kasabada ormanın düzenini ve öğrencilerin takıldığı yerleri bilen biri olması gerektiğini düşündük. Fee-Bees bunu bir yıl sonra geri gönderdi."

Faith profillere pek önem vermezdi, özellikle de kendi kişisel sorunları olan yaşlı beyaz adamlar tarafından oluşturulma eğiliminde oldukları için. "Dur tahmin edeyim. Annesinden nefret ediyordu."

"Başlıca nedeninin babasıyla ilgili sorunlar olduğunu söylediler. Babam hayattan zevk alıyordu, katilimiz öyle değildi. Sosyal olarak izole edilmişti. İyi bir öğrenciymiş ama kendini hiç geliştirmemiş. Sonunda elleriyle çalışmaya başlamış. Otuzlu yaşların ortasında. Öz güveni düşük. Bir kadın bulamıyor, onu elinde tutamıyor. Kendini değersiz bir adam gibi hissetmiş, işte burada baba devreye giriyor. Katil ceza peşindeydi, FeeBee'ler cesetleri göz önünde bırakıp bulunana kadar geri gelme riskini böyle açıklıyorlardı. Ben kesinlikle 'katil durdurulmak ister' diyenlerden değilim - bence katiller asla yakalanmak istemezler - ama bu hasta herif kesinlikle büyük riskler alıyordu."

Amanda, "Sara?" diye sordu.

"Ne demek istediklerini anlayabiliyorum. Grant küçük, içine kapalı bir kasabaydı. Katil, öğrenci olan, toplumun bir parçası olan ve geniş ailelere sahip genç beyaz kadınları hedef alıyordu. Bu çok fazla inceleme gerektiriyor."

Nick, "Atlanta'da gece gündüz fahişelerle birlikte olup cesetlerini Chattahoochee'ye atabilirdi ve kimse bunların hiçbirini bir araya getiremezdi" dedi.

"Soru." Faith elini kaldırdı. "Eğer babasıyla sorunları varsa, neden erkekleri öldürmedi? Ve neden sakat bıraktı?"

"Çünkü annesinden nefret ediyordu."

Bingo.

"Her neyse," diye devam etti Nick. "Profil, Daryl Nesbitt'i tatlı etlerden vuruyor. Üvey babası başarılı bir iş sahibiydi, en azından kanun onu yakalayana kadar. Daryl'i hiçbir zaman resmen evlat edinmemiş, bu yüzden çocuk kendini istenmeyen biri gibi hissetmiş. Annesi kendini kandıran bir hız manyağıydı.

Daryl sekiz yaşındayken aşırı dozdan ölmüş. On altı yaşında liseyi bıraktı ve bir dizi önemsiz işte çalıştı. Tony Hawk olacağını sanıyordu ama sonunda vergi ödemekten kurtulmak için el altından para kazanan bir gündelikçi oldu."

Sara, "Genel ifadeler kullanmak istemiyorum ama tüm aile kötü haber olarak görülüyordu. Üvey babanın dükkânı birkaç yıl önce çalıntı arabaları parçalamak için soymaktan tutuklanmıştı."

Will, "Bunun için bir makinist çekicine ihtiyacın var," dedi.

"Doğru," dedi Nick. "Bütün kanıtlar Daryl'i işaret ediyor. Nesbitt. O civarda yaşıyordu. Kolayca bulunabilmesine rağmen çok özel bir tip olan çekice erişimi vardı. Kurbanlarla bağlantısı vardı. Sebep, araç, fırsat. Hepsi oradaydı."

Faith dilini çiğnedi, böylece bariz olan şeye, yani şüphelilerinin hâlâ dışarıda bir yerlerde cinayet işlediğiyle, yani kanıtın gerçek bir kanıt olmadığı, daha çok çürütülmüş alternatif bir teori olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kalmadı.

"Belki de başlangıçta katil yakalanmak istiyordu. Ama sonra paçayı kurtararak olayı daha heyecanlı hale getirebileceğini fark etti."

Will boğazını temizledi. "Eğer her cinayetten sonra gerçekten bir şeyler öğreniyorsa, kurbanlarını eyaletin dört bir yanına yaymak akıllıca bir hareket olur."

Faith, "Bundy de öyle yaptı." dedi.

Amanda ona sert bir uyarı bakışı attı. Faith omuz silkti. Sadece gerçeği söyleyebilirdi ve gerçek, bir seri katil hakkında konuşuyor olmalarıydı.

Sara, "Faith'in belirttiği gibi, eğer suçun teatolojik yönünü tartışmak istiyorsanız, elimde bazı istatistikler var" dedi.

Amanda Sara'yı diğerlerine yaptığı gibi asla susturmazdı. "Öyle mi?"

"Seri cinayetlerin yüzde on altısında ölüm sonrası bir tür sakatlama görüyorsunuz. Cesede saygısızlık ise yüzde 10'un altında kalıyor. Nekrofil ve yamyamlık beşten az. Zamanın yüzde üçünde, bir tür şok değeri için cesedin poz vermesi söz konusudur."

Amanda, "Caterino ve Truong'a poz verildiğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu. "Etkili bir şekilde felç olmuşlardı ama ikisi de sırt üstü yatarken bulundu."

Katilin bu şekilde poz verdiğini varsaymak zorundayız. Alexandra McAllister sırt üstü bırakılmış olabilir, ancak yırtıcılar cesedi için kavga etmişler, bu yüzden ölümünden sonra taşınmış."

"Tamam." Faith bunu takip etmek için bir çizelge hazırlamak zorunda kaldı. "Humphrey, Truong ve McAllister arasında dört sağlam bağlantı var. Kafaya vurulan çekiç, mavi Gatorade, felç etme ve sakatlama. Caterino'da çekiç, Gatorade ve felç vardı ama sakatlama yoktu. Truong ve Caterino'nun sırasıyla kafa bandı ve muz klipsi gibi kişisel eşyaları eksikti."

Will, "Gerald Caterino kayıp kafa bandı konusunda tedbirli davrandı. Bir şeyler kayıp olduğu için bir şeyler kaybolmuş olabilir."

Faith sayfaya çizdiği tabloya baktı. Daryl Nesbitt'in gazete makalelerindeki diğer kurbanları sessizce kontrol etti. Amanda ile bir kez daha denemek zorundaydı.

"Bir dakikalığına şuraya gidebilir miyiz?" diye sordu.

Amanda *nerede* olduğunu biliyordu. "Otuz saniye."

"Bize bu adama seri katil diyemeyeceğimizi, bir önsezimiz olduğunu ancak somut bağlantılar olmadığını çünkü üç veya daha fazla kadını öldürdüğüne dair bir kanıt olmadığını söylüyorsunuz, değil mi?"

Amanda saatine baktı.

"Gazete haberlerine göre elimizde sekiz olası kurban var. Hepsinin öldürüldüğüne ve tesadüfen bir grup sakar yürüyüşçü olmadığına dair kanıt elde etmek için, tüm bu davalardaki müfettişler, adli tabipler ve tanıklarla konuşmamız gerekir, değil mi?"

Hâlâ saatine bakıyordu.

"Yani." Faith kelimeyi yumrukladı. "Neden başka kurbanlar olup olmadığını anlamak için o adli tabiplerle, tanıklarla ve polislerle konuşmuyoruz?"

Amanda saatinden başını kaldırdı. "Şu anda kurbanların sayısının bir önemi yok. Elimizde bir katil var. Onun bir katil olduğunu biliyoruz. Ayrıca bu tür durumlarda nadiren elde ettiğimiz bir şeye sahibiz, o da sürpriz unsuru."

Nick, "Onun hâlâ dışarıda olduğunu bildiğimizi bilmiyor," dedi.

"Doğru," dedi Amanda. "Eğer bu adamların kapılarını çalmaya başlarsak

Dedikodu peşinde koşan on ila elli arasında farklı memurun bulunduğu sekiz farklı yargı bölgesinde, bu sürpriz unsurunun ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?"

Faith, "Ama ne kaybederiz?" diye sordu.

"Ne kazanacağız?" Amanda karşı çıktı. "Otopsi raporu yok çünkü ölümler şüpheli bulunmadı. Vakaların yarısında cesetler yakılmış. Bırakın tamamlanmayı, hiçbir soruşturma bile başlatılmadı. Kadınların kayboluşlarıyla ilgili ayrıntılara zaten erişebiliyoruz. Nerede bulunduklarını, ne kadar süredir kayıp olduklarını, isimlerini, adreslerini, mesleklerini, akrabalarının isimlerini zaten biliyoruz. Daha ne elde edeceğimizi düşünüyorsunuz?"

"Belki de dedektiflerden biri adli tabibin bulgularından rahatsız olmuştur."

"Bunu CNN'in her hareketimizi takip etmesiyle kıyaslayın. Ya da Fox'un prime-time özel programı yapmasıyla. Ya da gazetelerin, muhabirlerin ya da polis memurlarının her bulgu ya da olası ipucu ya da şüpheli hakkında kayıt dışı konuşmalarını." Amanda, "Şimdi katilin bu programları izlediğini, bu sızıntıları duyduğunu ve yöntemini değiştirdiğini düşünün. Muhtemelen yeraltına inecek ya da hiçbir bağlantımızın ve yetkimizin olmadığı başka bir eyalete taşınacak." dedi.

Faith savunmasını açıkça ifade edemiyordu ama içten içe insanlarla konuşmanın bir dedektifin sahip olduğu en iyi, bazen de tek araç olduğunu biliyordu.

Amanda, "Gazete makalelerini burada, bu duvarların içinde, yüzünüz morarana kadar tartışabiliriz, ancak benim iznim olmadan tek bir telefon görüşmesi yapılmayacak, tek bir kaynak dinlenmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Ne cevap verdiğimin bir önemi var mı?"

"Hayır," dedi Amanda. "Dr. Linton? Paylaşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Sara başını salladı.

"Pekala, Gerald Caterino'ya gelelim." Amanda, "Faith, sıra sende. Lütfen makalelerle başlamaktan çekinme."

Faith tam da bunu yapmayı planlamıştı ama Emma'nın kıskanacağı kadar ağır bir iç çekti. Sara'nın kürsüdeki yerini alırken defterindeki sayfaları tekrar çevirdi. Kendini Charlize Theron'u takip eden Barney Fife gibi hissetti. Sara bir tür John Hughes ineği gibi makyaj yapmış, gözlüklerini çıkarmış ve birden Julia Roberts oluvermişti. Faith olduğu gibi görünüyordu - çoğu sabahın yüzde doksanını iki yaşındaki bir çocuğa bir şeyin nasıl islandığını sorarak geçiren bekar bir anne.

Faith gecenin yarısını bilgi toplamakla, sabahın büyük bir kısmını da telefonda geçirmişti ama Amanda'ya laf sokma fırsatını kaçırmayacaktı. "Ayrıntıları incelemek istersen bunların hepsi sunucuya tarandı, ama şimdilik Amanda'nın emrettiği gibi yapacağız ve makalelerdeki kurbanlarla başlayacağız."

Amanda metanetini korudu.

"Joan Feeney. Rennie Seeger. Pia Danske. Charlene Driscoll. Deandra Baum. Shay Van Dorne. Bernadette Baker. Jessica Spivey." Faith akıllı tahtanın kumandasına basarak önceden yüklediği görüntüleri açtı. "Gerald Caterino'da tüm adli tıp raporlarının kopyaları vardı. Daha önce de belirtildiği gibi, cinayet şüphesi olmadığı için kurbanların otopsi yapılmadı. Gerald arkadaşlarıyla ve aile üyeleriyle telefonla ya da yüz yüze konuştu. Bazı yerel müfettişlerle konuştu. Notlarından yola çıkarak Seeger, Driscoll, Spivey, Baker ve Baum'u çıkarabileceğimizi düşünüyorum."

"Çünkü mü?" Amanda sordu.

"Seeger'in geçmişinde intihar girişimleri vardı. Driscoll doğum sonrası depresyondan muzdaripti. Spivey bariz bir takılıp düşme vakasıydı. Baker'in kıskanç bir kocası ve daha da kıskanç iki erkek arkadaşı vardı. Baum sıg suda boğulmuş, bu da şüpheli ama bizim şüphelendiğimiz türden değil." Faith kalan kadınları işaret etti. "Joan Feeney. Adli tabibin raporuna göre çevresinde hayvan hareketleri varmış.

göğüsler, anüs ve vajina. Pia Danske. Hayvan aktivitesi, belirtilmemiş. Shay Van Dorne. Dougall County adli tabibi olarak görev yapan diş hekimine göre 'cinsel organlarda' hayvan aktivitesi."

Will, "Gerald Caterino'nun sakatlamalardan haberi yoktu, o yüzden sormadı" dedi.

Sara, "Bildiğim kadarıyla Tommi kendisine ne olduğu hakkında hiç konuşmadı ve Leslie Truong'un davası teknik olarak hala açık, bu nedenle bilgi edinme özgürlüğü talebine tabi değil" dedi.

"Doğru," diye doğruladı Amanda. "İnanç mı?"

Faith iğnelenmekten ama Gerald'ın cinayet duvarından topladığı görüntülere geri döndü.

"Pia Dankse'nin en yakın arkadaşı, büyükannesinin gümüş saç fırçası kaybolduğu için Pia'nın çok endişelendiğini bildirdi. Joan Feeney, her zaman spor çantasında bulundurduğu saç bandı kaybolduğu için egzersiz sınıfındaki bir arkadaşından ödünç almak zorunda kaldı. Shay Van Dorne arabasında komşusunun kızıyla birlikte gidiyordu. Çocuk bir tarak ödünç almak istedi. Van Dorne tarak kaybolduğu için çok endişeli görünüyordu. Ayrıca, Gerald'a göre, her üç kadın da kaybolmadan önce bir arkadaşlarına ya da aile üyelerine sanki izleniyormuş gibi huzursuz hissettiklerini bildirmişlerdir. Yani, cesetler olmadan, elimizde iki bağlantı var. Kayıp saç aksesuarları ve ölümden önce takip edildikleri ya da izlendikleri hissi."

Sara, "Cesetlerin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Van Dorne hariç hepsi yakıldı." Faith panolardan birine doğru yürüdü. "Ama önemli olan şu. Son üç cinayette bir düzen var."

Amanda, "Cinayet işlediğimize dair kanıtımız yok." dedi.

Faith yüzünü buruşturdu. "Feeney, Danske ve Van Dorne. Sosyal medya profillerini inceledim, randevu sitelerini, kredi raporlarını, adreslerini, her zamanki şeyleri kontrol ettim ama hiçbir bağlantı yok. Ama sonra takvime baktım. Feeney ve Danske Mart ayının son haftası ortadan kaybolmuşlar. Van Dorne ise Ekim ayının son haftası ortadan kaybolmuş."

Sara, "Tommi Humphrey Ekim ayının son haftasında saldırıya uğradı. Caterino ve Truong Mart sonunda saldırıya uğradı."

Faith, "Ve Alexandra McAllister Ekim ayında öldürüldü. Yılda ortalama iki kurban alan bir katilimiz var, yaklaşık beş ila yedi ay arayla."

Amanda ona kez daha sertçe baktı, çünkü kulağa seri katil gibi geliyordu.

Nick, "FBI profil uzmanı katilin bir süre ne yaptığını düşündüğünü söylüyor. Bir fantezi unsuru var. Sonra bir şey onu harekete geçiriyor. Belki başka bir işini kaybediyor ya da annesi çoraplarını yerde bıraktığı için başının etini yiyor, o da patlıyor."

"Bekleyin, laboratuvardan bir güncelleme aldım." Amanda telefonuna baktı. Ekranı birkaç kez dokundu, sonra sessizce okudu. Sonunda onlara, "GBI'nın elinde sekiz yıl önce Grant County'den alınan Leslie Truong toksikoloji raporlarının kaydı yok" dedi.

Nick dedi ki, "O zamanlar hala faks çekiyorduk. Eski dosyalarım da bir kopyası olabilir. Rapor benden Brock'a, oradan da Şef'e giderdi."

Sara, "Dosyalarında yoktu." dedi.

Amanda Nick'e, "sür." dedi. Evrak çantasını kapattı ve gitti.

Sara, "Brock'ta da bir kopya olmalı" dedi.

"Güzel." Amanda, "Rasheed, hapishaneye dön ve Vasquez cinayeti üzerinde çalış. Gary, eğitim tekerleklerin hâlâ takılı. Bir sonraki bölüm için sana burada ihtiyacım var."

"Evet, hanımefendi." Gary defterini kapattı. Rasheed'le birlikte ayrıldı. Amanda kapı kapanana kadar bekledi.

Faith'e "Heath Caterino" dedi.

Faith, Sara ve Will'in dünkü ifşaat hakkında konuştuklarından , bu yüzden Sara'nın hatırı için, "Beckey Caterino'nun yedi yaşında bir oğlu var. Noel'de sekiz yaşına girecek."

Sara alt dudağını ısırды. yapmıştı.

Faith ona Daryl Nesbitt'in Gerald'a hapishaneden gönderdiği mektuptan bahsetti. "Gerald bize pul ve zarf mühründeki tükürükten elde edilen DNA raporunu verdi. AABB tarafından akredite edilmiş, mahkeme tarafından tanınan ticari bir laboratuvar Daryl Nesbitt'in baba olduğunu reddetti."

"Yani," Sara'nın bu yeni ayrıntıyı anlamaya çalıştığı belliydi. "Eğer Daryl Heath'in babası değilse, bu onun Heath'i öldüren kişi olmadığı anlamına gelir."

Beckey'e saldırdı, bu da Leslie Truong'a saldıran kişinin o olmadığı anlamına geliyor."

Faith olumlu cevap vermeye çalıştı. "Bir şüpheli bulur bulmaz, onu Heath'e bağlayan bir babalık testi yaparak Beckey'e tecavüz ettiğini kanıtlayabiliriz."

Amanda, "Beckey'nin saldırıya uğradığı saatlerde onunla seks yaptığını kanıtlayabiliriz. Evet, kendini lezbiyen olarak tanımlıyordu, ama her savunma avukatı onun akışkanlığına karşı çıkacaktır. Gerçeğin bir önemi yok. Kız aksini söyleyecek durumda değil."

Faith dirseklerini podyuma dayadı. Amanda'nın onları devirmesinden başlamıştı. O kadar çok yanıp sönen işaret vardı ki, neredeyse Vegas şeridine iniyorlardı.

Amanda onun ruh halini anladı. "Faith, hepiniz bebek adımları atmayı biliyor olmalısınız. Bir ayağımızı hareket ettiririz, sonra diğerini. Odanın öbür ucuna atlamayız. Yavaş ve istikrarlı adımlarla davayı ilerletiriz. Peki ya şu Love2CMurder sitesi?"

Faith isteksizliğini hissettirmek için durakladı. "Siteye göre, Dirk Masterson Detroit'ten emekli bir cinayet masası polisi. Emekli öğretmen olan karısıyla birlikte Georgia'ya taşınmış çünkü on torunlarına yakın olmak istemişler. Faturaları Marietta'daki bir posta kutusuna gidiyor. Detroit şehrinde Dirk Masterson adında bir memurun kaydı yok. Bu arada, Gerald Caterino'yu on binlerce dolar dolandırdı."

"Dirk Masterson," dedi Amanda. "Bu bir porno ismi değil mi?"

Hiçbiri Amanda'nın bu gözlemi yapan kişi olmasından rahatsız değildi.

Faith, "Dirk'ün ISP'sine mahkeme celbi gönderdim, böylece onun gerçekte kim olduğunu öğrenebiliriz. Sözde dava dosyalarından bazılarını okudum. Benim bir tavuğa benzediğim gibi o da bir polise benziyor."

"Günün sonuna kadar seni onun yüzünde görmek istiyorum."

Amanda ekledi, "Ayrıca geriye dön ve son sekiz yılda Ekim ve Mart aylarında kayıp olduğu bildirilen kadınları araştır. Listeyi bana e-posta ile . Birkaç gizli telefon görüşmesi yapacağım."

Faith bir umut ışığı hissetti ama bunu alaycı bir tavırla geri püskürttü. "Belirli bir şablonu olan bir seri katil aramadığımıza göre, güncel kayıp ihbarları için bir alarm vereyim mi?"

ya da izlendiklerini hissettiklerini bildiren kadınlar?"

Amanda gözlerini kıstı. "Elbette."

"Teşekkürler."

Amanda Sara'ya döndü. "Sence Tommi Humphrey bizimle konuşur mu? Elimizde bilgi verebilecek yaşayan tek kurban o. Üzerinden dokuz yıl geçti. Belki bir şeyler hatırlamıştır."

Sara'nın isteksizliği hissediliyordu. "Tutuklandığı gün Nesbitt'in kayıt fotoğrafını ona gösterdim. Ne olursa olsun, Tommi o olmadığını söyledi ama o gün daha sonra ailesinin arka bahçesinde kendini asmaya çalıştı. Tedavi için özel bir hastaneye götürülmüş. Aile bir yıl sonra Grant'ten taşındı."

Amanda, "Tommi'nin saldırganı onunla konuştu. Sessiz kalırsa daha fazla kadına zarar vermeyeceğine söz vermiş. Onunla başka konuşmalar da yaptığı sonucunu çıkarabiliriz. Belki de bir şeyler hatırlamıştır. Ya da büyük ihtimalle bir şeyler sakladı."

"Bu mümkün," diye kabul etti Sara, ama hâlâ gözle görülür bir çekingenlik içindeydi.

Amanda, "Tommi Humphrey ile konuşacak kişi siz olsaydınız ona daha yatkın olur muydunuz?" diye sordu.

Sara konuyu saptırdı. "Onun yüzüne hiç bakmadı. Olay olduğunda uyuşturulmuştu. Bilinci gidip geldi. İlaç tek başına hafıza kaybına neden olabilir."

Amanda, "Saldırıdan önceki günleri ya da haftaları hatırlayabiliyordu," dedi. "İzlendiğini hissediyor muydu? Onun için önemli olan bir şeyi kaçırıyor muydu?"

Sara'nın isteksizliği azalmamıştı ama "Deneyeceğim" dedi.

Gina Vogel izlendiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Bunu spor salonunda hissetmişti. Markette hissetmişti. Postanede hissetmişti. Bunu hissetmediği tek yer evinin içiydi ve bunun nedeni de gündüzleri bile tüm panjurları ve perdeleri kapalı tutmasıydı.

Onun nesi vardı?

Bir toka eksikti ve kendini Howard Hughes'a dönüştürüyordu, para, şöhret ve deha olmadan. Ayak tırnakları bile Hughesvari uzunluklara ulaşıyordu. Her zaman gittiği manikür salonundaki pedikürünü iptal etmişti. Aylık randevular iki yıl önce başlamıştı. Bir kadının hayatında öyle bir zaman gelirdi ki, kendi ayak tırnaklarını güvenle kesebileceğine güvenilmezdi. O zaman, kendi ayaklarının ince ayrıntılarını görebilmek için okuma gözlüğüne ihtiyaç duyduğu zamandı.

Gerçekten evden çıkamayacak kadar korkmuş muydu?

Gina elini ensesine götürdü. Tüyleri diken diken olmuştu. Kollarında tüyleri diken diken oldu. Kayıp bir saç tokası yüzünden sinir krizi geçirecek gibi konuşuyordu ve kötü bir his ve uzun saatler boyunca izlediği cinayet belgeselleri dışında hiçbir kanıta dayanmayan bir delinin kendisini takip ettiği hissine kapılmıştı.

Bu evden çıkmak zorundaydı.

Gina ön kapıya doğru yürüdü. Üzerinde günlük pijamaları vardı ama komşularından hiçbiri evde değildi. En azından sevdiği kimse yoktu. Posta kutusuna doğru yürür ve normal bir insan gibi mektuplarını kontrol ederdi.

Beton basamaklardan inerek ön sahanlığa çıktı. Bir arabanın geçtiğini gördü. Acura. Koyu yeşil. Önde anne. Arkada çocuk.

Normal şeyler. Önemli bir şey değil. Sadece okula ya da doktor randevusuna giden bir aile, şık pijamalı kadının atlamaktan korktuğu için ayak parmağını havuza daldıran bir aptal gibi kendi ön kapısından dikkatlice inmesini boş verin.

Gina bir adım daha . Yürüyüş yolundaydı, sonra sağa kaldırıma döndü, sonra da posta kutusunun önünde durdu.

Mektuplarını çıkarırken elleri titriyordu. Yığın her zamanki döküntülerle doluydu -kuponlar, kataloglar, genelgeler. İç karartıcı kredi kartı faturasını ve sinir bozucu bir siyasi kampanya kartpostalını buldu. Mezun olduğu okuldan gelen parlak dergi sürpriz oldu. Gina, yirminci buluşmalarının temasının *Becerildik mi? Evlenmek mi? Öldürülmek mi?*

Dergi sallanmaya başladı ama bunun tek nedeni Gina'nın da sallanmaya başlamış olmasıydı.

Çıldırmanın, kaynayan bir çaydanlık gibi sinirlerine doğru buharlaştığını hissetti. Eli tekrar ensesine gitti. Nefes nefese kaldı. Ciğerleri kaskatı kesildi. Yeterince hava alamıyordu. Birinin onu izlediğini biliyordu. Arkasında mı duruyordu? Ayak sesleri duymuş muydu? Şimdi kendisine doğru yürüyen, kollarını boynuna uzatmış bir adamın sesini duyabiliyor muydu?

"Kahretsin," diye fısıldadı. Tüm vücudu titriyordu ama nedense bacakları hareket etmiyordu. Mesanesinin ağrımaya başladığını hissetti. Gözlerini kapattı. Kendini etrafında dönmeye zorladı.

Hiç kimse.

"Kahretsin." Kelimeyi bu kez daha yüksek sesle söyledi.

Evine doğru geri yürüdü. Deli bir insan gibi sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Sokağın karşısında oturan kadının kendisini izleyip izlemediğini merak ediyordu. Meraklı kadın her zaman herkesin işine burnunu sokardı. Nextdoor uygulamasında çöp kutularını sokakta bırakan ve geri dönüşümlerini düzgün bir şekilde ayırmayan insanlar hakkında uzun yazılar yazdı. Eğer dikkatli olmazsa, birisi

Nissan Leaf'inin üzerine biraz şarküteri eti koyacaktı ve sonra Sharks ve Jets gibi zıplayacaktı.

Gina merdivenlerden yukarı sıçrarken dizleri neredeyse bükülüyordu. Kapıyı çarptı. Mektuplar elinden düştü ve yere saçıldı. Sürgüyü kurcaladı. Kilitlemedi.

O dışarıdayken kapı açıktı. İçeri biri mi girmişti? Posta kutusunda bir topaç gibi dönmüştü. Birkaç saniye boyunca sırtı ön kapıya dönüktü. Biri içeri sızmış olabilirdi. Birisi şu anda evin içinde olabilirdi.

"Kahretsin!" Pencere ve kapı kilitlerini kontrol etmek, dolaplara ve yatakların altına bakmak için acele etti, çünkü son zamanlarda bu kadar delirmişti.

Çıldırarak böyle bir şey miydi?

Kanepeye geri döndü. iPad'ini aldı. Google'da aradı.
deli olmanın belirtileri.

Bir sınav geri geldi.

1. Huysuz musun?
2. Sekse olan ilgini mi kaybettin?
3. Endişeli veya huzursuz hissediyor musunuz?
4. Gün içinde aşırı yorgun veya uykulu musunuz?

Her soruya evet dedi çünkü vibratörü okuma bilmiyordu.

Sonuç:

Depresyona girme riskiniz var. Bir terapistle konuşmayı düşündünüz mü? Bölgenizde STIR CRAZY alanında dört farklı uzman buldum.

Gina iPad'in kanepeye düşmesine izin verdi. Artık internet onun depresyonda olduğunu biliyordu. Muhtemelen spam ve ruh halini iyileştirmek için doğal tedaviler ve takviyeler içeren reklamlarla dolup taşacaktı.

Bir hapa ihtiyacı yoktu. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Paranoya onun kişilik tipi değildi. Hedef odaklı biriydi. Kendini geliştiren biriydi. Son derece organize. Metodik. Sık sık sosyalleşirdi ama kendi arkadaşlığından da bir o kadar memnundu. Farklı bir sınavın ona iyi nitelikler olduğunu söylediği şeylerin hepsine sahipti, iki

Yıllar önce Google'da "*Ben evden çalışabilecek bir insan mıyım?*" diye *aratmıştı*.

Gina ofisten kolayca uzaklaşmıştı ama ara sıra bacaklarını tıraş etmek ve saçlarını yıkamak için bir nedene ihtiyacı olduğunu hemen anlamıştı. İki çıkış noktası, haftada en az üç kez gittiği spor salonu ve ayda en az iki kez planlamaya çalıştığı öğle yemeği randevularıydı.

iPad'inden takvimini açtı. Altı gündür evden dışarı çıkmadığını görünce şaşırdı. Öğle yemeği planları iptal edilmişti. Antrenmanları atlamıştı. Kaçırılan iş toplantıları. Durumu bir dizi telefon görüşmesiyle düzeltmek yerine strateji geliştirmeye başladı. Postmates ve InstaCart sayesinde evden çıkmak zorunda kalmadan önce bir hafta daha idare edebilirdi. O sırada on iki yaşındaki patronu Pekin'deki müşterileriyle bir video konferans için ofiste olmasını istiyordu. Gina'nın kesinlikle düğmeli ve fermuarlı giysiler giymesi ve gerçekten gelmesi gerekiyordu çünkü *gece yarısından sonra yanlışıklıkla bir mogwai beslemiş* olmam sadece 1985 yılında on iki yaşındaki erkek çocuklarda işe *yarayan* bir bahaneydi.

Takvimdeki karelere baktı. Bir hafta daha hapiste kalması toplam on üç gün sürecekti. On üç gün hiçbir şey değildi. Fransa'da insanlar on üç gün öğle yemeği yerdı. Atkins Diyeti'ne neredeyse on üç gün dayanmıştı. Üniversitedeyken on üç günden çok daha uzun süre ramen eriştesi yemişti. On üç yıl boyunca çeşitli erkek arkadaşlarıyla vajinal orgazm taklidi yapmıştı.

Kanepeden kalktı. Mutfağa gitti. Buzdolabını açtı. Ziploc poşetinde dört dilim domates. Yirmi altı kutu diyet kola. Müstehcen boyutlarda bir salatalık. Yarısı yenmiş bir Kind bar.

Polisler buzdolabına baksalar, seri katil olduğunu düşünürlerdi.

Çekmecede bir kâğıt ve kalem buldu. InstaCart için bir alışveriş listesi hazırlamaya başladı. Çorba, chowder, hatta güveç bile yapabilirdi. Her zaman açamayacak kadar stresli olduğu tonlarca meditasyon uygulaması indirmişti. Herkesin hakkında konuştuğu, okumayı ertelediği o kitap vardı. Okuyabilirdi.

o kitabı indirdi. Kitap okuyan bir insan gibi okuyabilirdi. Gece yarısına kadar çalışıp Pekin'deki sunumunu vaktinden önce bitirebilirdi. Sağlıklı beslenerek, formunu koruyarak, okuyarak, uyuyarak ve hayatında açıkça eksik olan tüm kişisel bakımını yaparak bu tedirgin edici çıldırmayı atlatabilirdi.

Güneş ışığı!

İhtiyacı olan şey buydu. Küçük bir kızken annesi onu azarlardı.

Burnunu o kitaptan kaldır ve dışarı çık!

Gina dışarıyı içeri getirebilirdi. Oturma odasındaki panjurları açtı. Evini izleyen korkunç bir adamın olmadığı normal bir sokak olan sokağa baktı. Yatak odasının perdelerini açtı. Mutfığa geri döndü ve biraz temiz hava almak için kapıyı açtı. Pencerenin kilidini açmak için lavabonun üzerine eğildi.

Gerçekten yapması gereken şey Nancy'yi aramaktı. Kız kardeşi onu bu durumdan kurtarabilirdi. Ve pembe saç lastiğini hatırlayacak ve umarım kızına Gina'nın onu çaldığını söylemeyecekti çünkü şu anda Gina kendisine gezegendeki en kötü teyze olduğunu söyleyen çılgın atan bir uluyan maymunu kaldıramazdı.

Balonunun patladığını hissetti.

Nancy onun ablasıydı, doğuştan patronluk taslayan bir işgüzarı. Daha da kötüsü, kızının en iyi arkadaşı olmak istiyordu ve bu da beklediğiniz gibi harika bir şekilde sonuçlanmıştı.

Gina baloncuğu yeniden doldurmaya çalıştı.

Nancy kızına saç tokasından bahsetmezdi. Nancy bir şişe şarapla gelirdi ve Gina'nın ne kadar aptal olduğuna gülerlerdi ve televizyonda yirmi beş yaşındaki Kanadalıların ev almak için 100.000 dolar peşinat *biriktirdiği* ev tadilat programlarını izlerlerdi, Gina'nın arama geçmişindeki son öge ise *"Ekmeğin üzerinde küf olmayan kısmını yemek güvenli midir?"* idi.

Pencere kenarındaki boş kâseye baktı. Toka oradaydı.

Ve şimdi değildi.

Gina onu yanlış yere koymadığını biliyordu, çünkü o yanlış yere koyan biri değildi. O tam bir , yani son derece düzenli, metodik ve tertipliydi. Bu yüzden, bir teste göre, evden çalışmak için gerçekten iyi bir aday olabilirdi.

"Sik beni."

Gina'nın parmakları pencere kilidini tekrar yerine çevirdi. Nancy'yi aramayacaktı. Kız kardeşine bunların hiçbirini anlatmayacaktı çünkü yasal olarak, bir kişinin yirmi dört saatlik bir psikiyatrik gözlem için hastaneye yatırılması için sadece iki kişi yeterliydi ve Gina şu anda kız kardeşinin ve annesinin onu kauçuk bir odaya kapatmamaları için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Evin içinde rotayı tersine çevirdi, kapıları sürgüledi, perdeleri çekti, panjurları kapattı. Ev tekrar karanlığa gömüldü. Kanepeye oturdu. Yeni bir Google araması açtı. Parmakları klavyenin üzerinde duruyordu. Ürperdi. Ya biri mezarının üzerinde yürüyordu ya da vücudu ona geri dönüşü olmayan noktayı geçmek üzere olduğunu söylüyordu.

Gina tabletteki imlece baktı. Odanın etrafına bakındı. Uzaktan kumanda her zaman bıraktığı yerde, sehpanın kenarına dizilmişti. Battaniye sandalyenin arkasındaki her zamanki yerinde düzgünce katlanmıştı. Spor çantası mutfak kapısının yanında bekliyordu. Anahtarlar koridorun hemen içindeki konsol masasının üzerindeydi. Çantası mutfak sandalyesinin arkasına asılmıştı.

Üzerinde beyaz papatyalar olan pembe saç lastiğini her zaman sakladığı kâse hâlâ boştu.

Gina iPad'e yazdı-

Bir silah satın alıp Atlanta, Georgia'daki evime teslim ettirebilir miyim?

Sara masasında otururken brifingden bazı notlar aldı. Rebecca Caterino'nun ismine baktı. Kendini sessizce, sekiz yıl önce kendine sorduğu aynı *keşkeleri* sıralarken buldu. Ya Lena nabız bulmuş olsaydı? Ya Sara ormana daha çabuk ulaşabilseydi? Ya o kayıp otuz dakika, saldırganını teşhis edebilecek bir kurban ile bilinmeyen acılarla dolu bir hayata mahkûm edilmiş genç bir kadın arasındaki fark anlamına gelseydi?

Leslie Truong hâlâ hayatta olabilir. Joan Feeney. Pia Danske. Shay Van Dorne. Alexandra McAllister. Beckey Caterino'nun gerçek saldırganını bulmuş olsalardı, çalınan tüm bu hayatlar geri gelebilirdi.

Ya da Tommi Humphrey'nin.

Sara, Tommi'yi düşününce midesinin sıkıştığını hissetti. Amanda'nın kıza ulaşma isteğini kabul etmekle hata etmişti. Sara ne zaman Tommi'nin yerini bulmayı düşünse, aklına ailesinin evinin arka bahçesinde sigara içen, çökmüş genç kadının görüntüsü geliyordu. Sara piknik masasının altında ellerini birbirine kenetlemişti. Jeffrey, karşısında oturan iki kadının ortak travmasından habersiz, sessizce onu dinliyordu.

Sara notlarına geri döndü.

Heath Caterino. Neredeyse sekiz yaşındaydı. Büyüme sancıları çekmeye başlayacaktı. Kalıcı dişleri çıkmaya başlayacaktı. Eleştirel düşüncesi gelişmeye başlayacaktı. Dili mizahı ifade etmek için kullanmaya başlayacaktı.

Sorular sorardı-

Ben kimim? geldim? Buraya nasıl geldim?

Belki yakında değil ama eninde sonunda çocuk, doğumunun yıkıcı koşullarını ortaya çıkarabilir. İnternet, annesinin veremediği ve büyükbabasının vermeyi reddettiği cevapları sunabilirdi. Heath annesinin saldırısı hakkında bir şeyler okuyabilirdi. Sara'nın yaptığı matematiğin aynısını yapabilir, Faith'le aynı gözlemleri yapabilir ve kendini hiçbir çocuğun taşımak zorunda kalmaması gereken bir yükü omuzlamak zorunda bulabilirdi.

Çok sayıda *keşkelerle* lanetlenmiş çok sayıda hayat. Sara tekrar geçmişte boğulmasına izin veremezdi. Yukarı çekti Faith dizüstü bilgisayarındaki notları taradı. Düşüncelerini önündeki kadınlara .

Joan Feeney. Pia Danske. Shay Van Dorne. Alexandra McAllister.

Faith'in brifing başlamadan önce soruşturmaya önceden başladığı belliydi. Kayıtlarına göre Feeney ve Danske'nin cesetleri yakılmıştı. Otopsi raporları yoktu. Her iki olayda da adli tabipler cesedin kabataslak bir robot resmini çizmiş ve yaraların çoğunu belgelemişlerdi ama bunun ötesinde izler tamamen kaybolmuştu.

Shay Van Dorne farklı bir konuydu. Cesedi gömülmüştü. Faith ebeveynlerin bilgilerinin yanı sıra cenazenin defnedildiği cenaze evinin numarasını da listelemişti. Faith her zamanki titizliğiyle evi aramış ve cesedin yerini tespit etmişti. Shay Van Dorne Villa Rica'da, GBI merkezinin altmış mil doğusunda gömülmüştü. Sara'nın dikkatini çeken bir kelime vardı. Faith büyük harflerle VAULT yazmış, sonra da daire içine almıştı.

Sara telefonundan Amanda'nın dahili numarasını çevirdi.

Amanda, "Çabuk ol, dört dakika içinde bir konferans görüşmesi yapmam bekleniyor," diye cevap verdi.

"Makalelerde yer alan kadınlarla ilgili soruşturmayı genişletme konusunda neden isteksiz olduğunuzu anlıyorum."

"Ama?"

"Ya sadece tek bir yetki alanı, tek bir adli tabip, tek bir polis departmanı olsaydı?"

"Devam edin."

"Shay Van Dorne."

"Cesedi mezardan mı çıkarmak istiyorsunuz?"

"Bir mahzene gömüldü." Sara şöyle açıkladı: "Bu tabutun etrafındaki dış mühür. Beton, metal, plastik veya kompozit olmak üzere dört malzemeden birinden yapılır. Hava koşullarını dışarıda tutmak ve toprağın tabutu ezerek açmasını önlemek için su geçirmezler. Daha pahalı olanlar hava sızdırmazdır, ancak hermetik değildir. Yasal olarak, cenaze evleri merhumun korunacağına dair garanti veremezler, ancak cesedin çoğunlukla bozulmamış olduğu mezardan çıkarma işlemleri yaptım."

"Üç yaşındaki bir bedenin mükemmel bir şekilde korunabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Sara, "Çürümüş olacağını söylüyorum ama hasar en aza indirilmiş olabilir," dedi. "Eğer Shay, Alexandra McAllister ve diğerleriyle aynı şekilde parçalanmışsa, o zaman onun bir kurban olduğunu bileceğiz. Ve belki de, umarım, bizi katile götürecek bir kanıt buluruz."

"Bunun düşünüyor musun?"

Sara pek umutlu değildi ama her şey mümkündü. "Katil en az sekiz yıldır tespit edilemedi. Bazen tecrübe insanı dikkatsiz yapabilir. Shay Van Dorne'un cesedi muhtemelen başka bir suç mahalli. Eğer elimizi taşın altına koyacaksak, ben olsam ilk ona uzanırdım."

"Bu aileler için büyük bir istek." Amanda, "Gerald Caterino'nun Van Dorne'larla yaptığı telefon görüşmeleriyle ilgili notlarına baktınız mı?" dedi.

"Henüz değil."

"Oku onları. Bana mesaj at. Mezardan çıkarma talebinde bulunmak istersen bana haber ver." Sara telefonu kapatmak üzereydi ki Amanda, "Canlı bir tanık var" dedi.

Sara'nın midesi tekrar sıkıştı. Tommi Humphrey'nin arka bahçesinde Jeffrey'nin karşısında oturuyordu. Kıza saldırısını atlatması için yol göstermeye çalışıyorlardı ve Tommi şöyle demişti-

O kişiyi artık tanımıyorum. Kim olduğunu hatırlamıyorum.

Sara bu duyguyu çok yakından tanıyordu. Steve Mann ile mezuniyet balosuna gitmiş olan Sara'yı hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Tıp fakültesi, Grady Hastanesi'nde bir eşleşme için kendinden emin bir şekilde başvuran Sara. Anılar sanki başka birine, çok az ortak noktaları olduğu için hayatından çıkıp gitmiş eski bir arkadaşına aitmiş gibi geliyordu.

Amanda'ya, "Tek yapabileceğim denemek. Tommi'nin bizimle konuşma zorunluluğu yok."

"Teşekkür ederim, Dr. Linton. Ben de Birleşik Devletler yasalarına aşinayım."

Sara gözlerini devirerek keyiflendi.

"Van Dorne konusunda ne yapmak istediğinizi bana bildirin," dedi Amanda. "Kendi bilgi aldıkça sizi bilgilendireceğim."

Sara telefonu kapattı ama işe geri dönme arzusunu bir türlü toplayamıyordu.

Tommi'nin görüntüleri zihninde yanıp sönmeye devam etti. Gözlerini sımsıkı kapatıp uzaklaşmaları için zorladı. Asıl yapmak istediği şey Will'i aramak ve tüm bunların kendi korkunç tecavüz anılarını nasıl canlandırdığını anlatmaktı. Bu konuşma yirmi dört saat önce kolaylıkla yapılabilirdi. Şimdi ise, çığ bir yaraya tuz basmak gibi geliyordu.

Tek yapabildiği önündeki işe konsantre olmaktı.

Sara dizüstü bilgisayarına döndü ve Dougall County adli tabibinin Shay Carola Van Dorne hakkındaki raporunu açtı. Adam gerçek hayatında dışçıydı ama ilk satırları haritacılığa ilgi duyduğunu gösteriyordu.

Otuz beş yaşında Kafkasyalı bir kadın olan Van Dorne, ACT Nehir Havzasının Yukarı Tallapoosa Nehri alt havzasının kuzey-kuzeybatı köşesinde, Mill Road Parkway'in 0.32 mil uzağında, 33.731944, - 84.92 ve UTM 16S 692701 3734378'de yüzüstü yatarken bulunmuştur.

Sara ilgili bölümleri bulana kadar haritaların sayfalarını karıştırdı.

Anaokulu öğretmeninin yürüyüşü olduğu bilinmiyordu ve normalde okula giderken giydiği kıyafetleri giymişti. Görünüşe göre kurban kaymış, başını bir kayaya çarpmış ve beyin kanamasına yenik düşmüştür.

Subdural hematoma, genellikle travmatik yaralanmayla ilişkili bir beyin kanamasıdır.

Dişçinin Sara'yı kaybettiği yer burasıydı. Adamın röntgen çekmeden ya da beyin zarını görmeden yaralanmayı nasıl teşhis ettiği tıbbi bir mucizeydi.

Yaraların özet tanımına geldiğinde onu tekrar kaybetti. Dişçi not etmişti: *Çizimde detaylandırıldığı gibi cinsel organlarda hayvan aktivitesi.*

Cesedin krokisini bulmak için ileriye doğru tıkladı. Gözler ve ağız X'le işaretlenmişti. Göğüslerin ve leğen kemiğinin etrafına iki büyük daire çizilmişti ve bir ok *fotoğraflara bakın yazısını* gösteriyordu.

Sara jpegleri ana menüde buldu. Dişçi yüzden fazla fotoğraf çektiğini görünce Sara'nın saygısını bir nebze de olsa geri kazandı. Sara, Alexandra McAllister'ın White County adli tabibi tarafından çekilen fotoğraflarla aynı sayıda, en iyi ihtimalle iki düzine fotoğraf çekilmesini beklerdi. Dougall İlçesi adli tabibi birkaç adım daha ileri gitmişti. Yılda 1.200 dolar kazandığı bir hobi için on binlerce dolar ve yüzlerce saatini harcamaya hazır bir adamın çabalarını takdir etmişti.

Sara fotoğrafları gözden geçirdi. Ceset içeride, yerel bir hastaneye ya da cenaze evine ait olduğunu tahmin ettiği paslanmaz çelik bir sedyenin üzerindeydi. Işıklandırma mükemmeldi. Kamera profesyonel kalitedeydi. Dişçi Sara'nın ihtiyacı olanlar dışında her açıdan fotoğraf çekmişti. Ya çok yakınlaştırmış ya da yaralardan çok uzakta durmuştu. Kenarları göremiyordu. Sinirlerdeki yırtıkların yırtıcı bir hayvan tarafından mı yoksa neşterle mi yapıldığını anlamamanın bir yolu yoktu. *Cinsel organların* fotoğrafları iffetliydi, Dougall County'nin büyüklüğü düşünüldüğünde bu alışılmadık bir durum değildi. Dişçi Shay Van Dorne'u Sara'nın Tommi Humphrey'i tanıdığı gibi tanıyor olabilirdi.

Sara fotoğrafların geri kalanına göz gezdirdi. Bir seride eller ve ayaklar çekilmişti. Başka bir seri Shay'in açık ağzını gösteriyordu.

Görünüşte bu sekansın amacı nefes borusunda bir tıkanıklık ya da engel olmadığını doğrulamaktı ama Sara dişçinin otuz beş yaşındaki bir kadının ağzındaki tek, sağ üst kadranda yirmilik dişi belgelemek istediğinden şüpheleniyordu. Bu alışılmadık bir durumdu.

sadece üç yirmilik diş çekilmişti. Normalde çift olarak ya da hepsi birden çekilirdi.

JPEG'leri kapattı.

Sara ana menüden Faith'in belgelerine geri döndü. Gerald Caterino'nun Shay'in ebeveynleri Larry ve Aimee Van Dorne ile yaptığı telefon görüşmelerine dair notlarını buldu. Çift, Shay öldükten sonra boşanmıştı. İkisi de yeniden evlenmemişti. Gerald onlarla ayrı ayrı, birbiri ardına konuşmuştu.

Larry kızının hayatında olağandışı bir şey olmadığını bildirdi ki bu şaşırtıcı değildi. Sara'nın kendi babasıyla çok yakın bir ilişkisi vardı ama ona söylemediği bazı şeyler vardı çünkü babası hemen düzeltmeye çalışacaktı.

Aimee'nin anlattığına göre, Shay komşusunun çocuğunu doğum günü partisine götürürken tarağının çantasından kaybolduğunu fark etmiş. Önce bunu öğretmenler odasındaki yapışkan parmaklara bağlamıştı ama tarağın kaybolması onu açıkça rahatsız etmişti. Shay annesine son zamanlarda garip hissettiğini, sanki birinin onu izlediğini itiraf etmişti. Önce markette, sonra iş çıkışında, bir keresinde de spor salonunda koşu bandında koşarken. Annesi bunu geçiştirmişti -hangi kadın ara sıra böyle hissetmezdi ki? - ama kızı öldükten sonra Aimee'nin aklı hemen bu konuşmaya dönmüştü.

Sara bazı notlar almış: *Ormanda bulundu. Şüpheli kafa travması (çekiç?) Cinsel sakatlanma (?) Kaza olarak değerlendirildi (sahnelendi?). Kayıp tarak. Olası takip.*

Her iki ebeveyn de kızlarının ölümünde olağandışı bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Shay atletik biriydi ama yürüyüşçü değildi. Nadiren ormana giderdi. Telefonunu ve çantasını sarı Fiat 500'ünün bagajında bırakmıştı. Larry, Shay'in depresyonda olabileceğini kabul etti. Aimee aynı fikirde değildi. Kızları geniş bir sosyal çevrenin parçasıydı, kilise korosunda sopranoydu. Evdeki masasında bitmemiş ders planları vardı. Yeni erkek arkadaşı bir buçuk saat uzaklıktaki Atlanta'da bir konferanstaydı.

Sara, Gerald Caterino'nun telefon görüşmelerinin tarihini kontrol etti. Beckey'nin babası temasa geçmek için cenazeden tam iki hafta sonrasını beklemişti.

onlarla birlikte. O zamandan bu yana üç yıl daha geçmişti. Sara, Larry ve Aimee Van Dorne'un hayatlarına devam ettiklerinden şüpheliydi. Bir ebeveynin çocuğunun ölümünden sonra kendini toparlaması imkânsız görünüyordu.

Mezardan çıkarma talebinde bulunma adımlarını kendi kendine uyguladı. Bu Amanda'ya anlatabileceği bir konuşma değildi. Kızlarının cesedini açacak kişi Sara olacaktı. Aileden izin isteyen de o olacaktı. Bu tartışma kolay olmayacaktı. Dini engeller olabilirdi ama duygusal engeller daha da güçlü olacaktı. Pek çok insan mezardan çıkarma işleminin bir saygısızlık olduğunu düşünüyordu. Sara buna karşı çıkamazdı. Jeffrey'nin topraktan çıkarıldığını düşündüğünde gözyaşlarına boğulabilirdi.

Van Dorne'lar öncelikle Sara'nın ne bulmayı umduğunu bilmek istiyorlardı. Sara onlara cevap vermenin kolay bir yolu olduğundan emin değildi.

Shay Van Dorne'un mide içeriği mumyalama sırasında vakumlanarak çıkarılmış olmalı, dolayısıyla Sara'nın mavi Gatorade bulması pek olası değildi. Bir omurilik delinmesi apaçık ortada. *Cinsel organlarında* hâlâ kasıtlı bir sakatlama izi olabilir. Alexandra McAllister'ın otopsisinde Sara vajina duvarlarının keskin bir aletle kazındığını ve bunun da dokuda çizgiler oluşturduğunu fark etmişti.

Shay Van Dorne da benzer bir hasarı kanıtlayabilir.

Sara bilgisayarından başını kaldırdı.

Tommi Humphrey örgü tehdit edilmişti.

Saldırganın her saldırıdan ders aldığını biliyorlardı. Leslie Truong'u öldürdüğünde çekiçten vazgeçmişti. Belki de örgü iğnesi için farklı bir kullanım alanı bulmuştu.

Tekrar notlarına baktı.

Ormanda bulundu. Şüpheli kafa travması (çekiç?) Cinsel sakatlanma (?) Kaza olarak kabul edildi (sahnelendi?). Kayıp tarak. Olası takip.

Mezar onlara Shay'i diğer suçlarla ilişkilendirme imkânı sunuyordu. Sara daha önce mezardan çıkarma işlemlerini denetlemişti. Mumyalamanın sadece birkaç hafta sürmesi gerekiyordu. Ceset toprağa gömüldükten sonra hızla çürüyordu. Bazı mühürlü gömme vakalarında ceset, gömüldüğü günkü kadar bozulmamış görünüyordu.

toprağa gömüldü. zamanlar, zamanın geçtiğine dair tek kanıt üst dudaktaki küf oluşumuydu.

Sara yine Jeffrey'yi düşündü. Onun vahşice öldürüldüğüne hiç şüphe yoktu. Bunun gerçekleştiğini kendi gözleriyle görmüştü. Ölüm nedeni belirlenememiş olsaydı nasıl hissederdi?

Telefonunu aldı ve Amanda'ya mesaj attı-

Van Dorne'larla konuşmak ve onlara mümkün olduğunca fazla bilgi vermek istiyorum, sonra nasıl devam edeceğimize onlar karar versin.

Amanda hemen geri mesaj attı-

K.

En kısa zamanda bir toplantı planlayacağız. Brock'un dosyalarına hâlâ ihtiyacımız var.

Peki ya Humphrey?

Sara telefonunu bıraktı. Sandalyesine geri oturdu.

Erteleme genellikle ev işleri için kullanılırdı, işle ilgili görevler için değil. Yapmanız gereken tüm tatsız şeyleri erteleyerek tıp fakültesini bitiremezsiniz.

Peki Sara neden şimdi buna başvuruyordu?

Dizüstü bilgisayarındaki tarayıcıyı açtı ve *Thomasina Tommi Jane Humphrey* yazdı.

Kız Facebook, Twitter, Snapchat ya da Instagram'da yoktu. GBI veri tabanında, Beyaz Sayfalar'da ya da Grant Tech mesaj panosunda da yoktu. Genel bir arama sonucunda birkaç İskoç ve birkaç Galli Humphrey'e rastlandı ama Georgia, Alabama, Tennessee ya da Güney Carolina'da bir şey çıkmadı.

Tommi'nin başına gelenler düşünülüğünde, dikkat çekmemeye çalışması mantıklıydı.

Sara, Delilah Humphrey ve Adam Humphrey ile aynı aramaları yaptı.

Grant Observer'dan konuyla ilgili bir haber geldi: Dört yıl önce Adam Humphrey, üzerinde çalıştığı arabanın krikodan kayması sonucu ezilerek ölmüştü. Eşi ve kızının hayatta olduğu belirtiliyor. Cenaze töreni Brock Family Cenaze Evi'nde yapılacaktı. Çiçek yerine Aile Planlaması'na bağış yapılması teşvik edildi.

Sara yuvarlak yüzlü, gülümseyen bir adamın fotoğrafını inceledi. Adam Humphrey ile iki kez karşılaşmıştı. İlk seferinde, babası kırık dökük çocuğunu Atlanta'ya götürmek üzere kamyonetinin arkasına bindiriyordu. Sonuncusu ise Humphrey'lerin arka bahçesindeki o korkunç gündü. Adam kızını korumak için bir polis memurunu şiddet uygulamakla tehdit etmişti.

Sara tarayıcıyı kapattı. Seçeneklerini düşündü. Amanda'ya dürüstçe iyi niyetli bir çaba gösterdiğini söyleyebilirdi ama ikisi de bunun teknik olarak doğru olmadığını biliyorlardı.

Grant County bağlantıları için internetten daha iyi bir kaynak vardı. Sara'nın annesi Humphrey'lerle birlikte kiliseye gitmişti. Cathy nerede olduklarını bilmiyorsa, birilerini tanıyan birilerini tanırdı. Ama annesi Sara'ya nasıl olduğunu sorardı. Sara yalan söyleyebilirdi, ama Cathy onun sesinde bir terslik olduğunu duyardı. O zaman bir tartışma, muhtemelen bir kavga çıkacaktı, çünkü Cathy Will'in hayranı değildi ve Sara şu anda öyle bir ruh hali içindeydi ki, onun aleyhinde bir şey söylemeye cüret edenin gözlerini oyacaktı.

Polis karakolundaki Marla Simms iyi bir yedek olabilirdi ama Sara kendisini Jeffrey'nin anılarına yakınlaştıracak başka bir şey yapmaktan nefret ediyordu. Sürekli omzunun üzerinden geriye bakarken ilerlemek zordu.

Sara dirseklerini masasına dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

Dün gece, kıyıya çarpan bir gelgit dalgası gibi geri geldi. Uykusuzluktan hâlâ sarhoş gibiydi. Ne kadar makyaj yaparsa yapsın gözlerindeki şişliği gizleyemezdi. Will brifing odasından çıkarken ona gülümsemişti ama Sara onun yakışıklı yüzünde gerçek bir gülümsemenin nasıl görüldüğünü biliyordu ve ona verdiği gülümseme o gülümseme değildi. Aralarındaki bu mesafe duygusundan nefret ediyordu. Vücudu grip olmuş gibi ağrıyordu.

Telefonu biledi. Sara, Will'in mesaj atıp atmadığına bakmak için çabaladı. Mesaj atmamıştı. Amanda bir dizi hızlı mesaj daha gönderdi:

Laboratuvar Truong

sonuçlarını kaybetti. Nick

kopyaları bulamıyor.

En kısa zamanda Brock'tan orijinalleri al.

Humphrey ile konuştuğunuzda hemen arayın.

Amanda ASAP'ların hayranıydı.

Sara cevap vermek yerine Find My uygulamasını açtı, çünkü karşınızdaki kişiyi gerçekten seviyorsanız bu takip etmek değildi.

Will'in son konumu hâlâ onu Lena'nın adresinde gösteriyordu.

Sara telefonu masasına geri bıraktı.

Dün gece Will'in telefonunun kapalı olduğunu fark ettiğinde sinirlenmişti. Bu sabah hâlâ kapalı olması yıkıcı gelmişti. Haritadaki yerini görmek için yanıp tutuşuyordu. Beyni ona muhtemelen hâlâ binanın içinde olduğunu söylüyordu. Faith'in ofisine gitmeden önce bir çörek almak için otomata uğramış olmalıydı. Sara eline yara bandı yapıştırmayı unutmuştu. Lanet şey hâlâ kanıyordu. Dikiş için çok fazla zaman geçmişti. Antibiyotikler için bir senaryo yazmalı. Onu hemen bulmalı ve-

Ve ne?

Sara inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce oradan ayrılma arzusuna kapıldı. Bir gece önce yaptıkları düşünüldüğünde bu çıta çok düşüktü. Ofisinden çantasını kaptı. Otoparka doğru yürürken Amanda'nın mesajlarına cevap verdi.

Brock'u şahsen görmeye gidiyorum. Hâlâ Humphrey'nin iletişim bilgilerini arıyorum. Güncellemeleri aldığımda, sizi en kısa sürede bilgilendireceğim.

Metnin ilk kısmı kolaydı. Brock, annesi ona verebileceğinden daha fazla bakıma ihtiyaç duyduğunda Atlanta'ya taşınmıştı. Aile şirketini satmış ve gelirini annesini eyaletteki en iyi bakım evlerinden birine yerleştirmek için kullanmıştı. Brock'un işi GBI merkezinin güneyine arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı. Sara yılda birkaç kez öğle ya da akşam yemeği için onunla buluşurdu. Yardım etmeye hevesli olurdu, özellikle de Sara'nın hangi davalar üzerinde çalıştığını öğrendiğinde.

Mesajın Tommi kısmı Sara'yı endişeye sevk etti. Kıza ulaşma konusunda hâlâ inanılmaz derecede çelişkiler yaşıyordu.

Kız.

Tommi Humphrey şu anda otuz yaşında olacaktı, neredeyse canını alacak olan vahşi tecavüzün üzerinden neredeyse on yıl geçmişti. Sara'nın istediği

Tommi'yi iyileşmiş, muhtemelen evlenmiş, belki bir çocuk evlat edinmiş ya da kader onun lehine işlerse kendi başına bir çocuk doğurabilecek biri olarak hayal etmek.

Bunların hiçbirinin doğru olmadığını öğrenme ihtimali bunaltıcıydı. Özellikle de son parça. Sara'nın kendi tecavüzü onu çocuk taşıma yeteneğinden mahrum bırakmıştı. Tommi Humphrey'e bakıp kendi tarifsiz kaybının ona yansıdığını görmek istemiyordu.

Sara gökyüzüne baktı. Yağmur yağacaktı ve bu da ona doğru geliyordu. Will'in arabasını her zamanki yerine, kendi arabasının yanına park etmiş görünce uzun bir nefes verdi. Yanından geçerken kaputuna dokundu. Porsche Cayenne'inin direksiyonuna geçti. BMW X5'i birkaç ay önce hurdaya çıkmıştı. Porsche'yi Will Porsche'leri sevdiği için almıştı, tıpkı Jeffrey'yi kızdırmak için Z4 aldığı gibi.

Görünüşe göre Sara'nın feminizmi araba galerilerinin içinde gıcırdayarak durdu.

Kontağa bastı. Motor homurdanarak canlandı. Will'in arabasına baktı, sonra da bu kadar duygusal olduğu için kendini uyardı. Will sonunda onu affedecekti. Her şey normale dönecekti. Sara zihinsel olarak bunu biliyordu ama yine de terk edilmiş bir aşık gibi binaya geri dönme dürtüsüyle savaştı.

Ya da zırdeli deli.

Park yerinden çıkarken ailesinin telefon numarasını çevirdi. Sara anında annesinin mutfakta yemek pişirdiğini, babasının da gazeteden bir şeyler okuduğunu hayal etti. Duvardaki telefonun kablosu Sara ve Tessa'nın biraz yalnız kalabilmek için telefonu güverteye çekmelerinden dolayı fazla uzamıştı.

"Seninle konuşmuyorum," dedi Tessa merhaba demek için. "Ne istiyorsun?"

Sara gözlerinin yuvalarından fırlamak üzere olduğunu hissetti. Arayanın kimliğinden gerçekten nefret ediyordu. "Annemi arıyordum. Tommi Humphrey ile temasa geçmem gerekiyor."

"Delilah, Adam öldükten sonra eyalet dışında bir yere taşındı. Tommi'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Annemde Delilah'nın numarası var mı?"

"Ona sorman gerekecek."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum-" Sara kendini durdurdu.
"Tess, izin istiyorum. Şu anda insanların bana kızgın olmasıyla doluyum."

"Senin mükemmel olduğunu sanıyordum," diye takıldı Tessa.
"Başka kim sana kızabilir ki?"

Sara beklenmedik bir şekilde gözlerinin kenarlarında yaşlar hissetti.
Tessa kederli bir iç çekiş yaptı. "Pekâlâ, geçiş iznini aldın.

Sorun nedir?"

Sara elinin tersiyle gözlerini sildi. "Will ve ben kavga ettik."

"Ne hakkında?"

Sara titrek bir nefes aldı. "Bütün gün Jeffrey'yi zihinsel olarak aldattım ve sonra Will'in ne yaptığımı tam olarak bildiğini fark ettiğimde, durumu daha da kötüleştirdim ve o da beni terk etti."

"Bekle, *Will seni* terk mi etti?" Şaşkınlık Tessa'nın ses tonundaki şirretliği alıp . "Peki sonra ne oldu?"

"Ona bir sesli mesaj bıraktım."

"Eğer çıldıracaksan, kayıt bırakma." Tessa annelerinin tavsiyesinden alıntı yapıyordu. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra-" Sara, Will'e dün gecenin önemli anlarını anlatmıştı. Küçük düşürücü ayrıntıları sadece kız kardeşi bilebilirdi. "Geri gelmesini bekledim ve gelmeyince evine gittim. Sonra daireme geri döndüm ama hala orada değildi. Ben de YMCA'ya, sonra Wendy's'e, McDonald's'a, Dairy Queen'e ve burrito aldığı benzin istasyonuna gittim. Sonra Amanda'da olup olmadığını görmek için Buckhead'e gittim. Sonra onu kaçırmış diye evine geri döndüm. Sonra da daireme geri döndüm."

"Ama dairenizde kalmadınız?"

"Hayır, yapmadım." Sara tekrar gözlerini sildi. "Faith'lere gittim, arabası garaj yolundaydı ve hiçbir şey olmamış gibi kanepede Grand Theft Auto oynuyorlardı. Ben de eve geri döndüm. Sonra onu biraz daha bekledim. Sonra evine gittim ve işe gitmek için hazırlanıp eve gelmesini bekledim. Ama eve gelmedi. Ben de evime döndüm, makyajımı yaptım ve işe gittim, onu ofisinde buldum, ayaklarına kapandım ve beni affetmesi için yalvardım, sanırım affedecek ama

O yapana kadar, göğsümün içinde bir lastik yumağı sıkışmış gibi hissediyorum."

Tessa birkaç dakika sessiz kaldı.

Sara kavradı. Kendine neden arabada olduğunu ve nereye gittiğini hatırlatmak zorundaydı.

"Kanepede Grand Theft Auto," dedi Tessa. "Bu çok spesifik." Sara, "Faith'in oturma odasının penceresinden baktım," diye itiraf etti.

"Evin arkasından mı önünden mi?"

"Geri."

"Onun silah taşıyan bir polis olduğunu ve gecenin bir yarısı teknik olarak izinsiz girdiğinizi ne zaman anladınız?"

"Emma'nın kum havuzunun plastik kapağına takılıp yüz üstü düştüğümde."

Tessa güldü.

Sara ona izin verdi.

"Oh, Sissy," dedi Tessa. "Seni gerçekten yakalamış."

"Öyle." Sara en kötü kısmı zar zor söyleyebildi. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Sadece beklemek zorundasın," dedi Tessa. "Zaman en iyi tentürdür."

Annelerinden bir tavsiye daha.

Tessa ekledi: "Ya da Ikea'dan bir şey alıp nasıl bir araya getireceğinizi bilmiyormuş gibi davranabilirsiniz."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Sara çıkış işaretlerini aradı. On dakikası daha vardı. "Gerçekten incindi. Ve incinmeye de hakkı var."

"Bir el işi ile daha iyi yapamaz mısın?" "Hayır."

"Oral ?"

"Keşke."

"Jant işi mi?"

"Bu sabah ebeyle yaptığınız görüşme nasıl geçti?"

"Meh," dedi Tessa. "Tam olarak tek bir ilginç gözlemde bulundu. Ona her şeyi bilen ablam süslü doktordan bahsediyordum ve bana gemiyi amatörlerin, *Titanik*'i ise mühendislerin inşa ettiğini hatırlattı."

"Ark'ın soykırımla ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sara bir kamyonun geçebilmesi için yan şeride geçti. "Dünya nüfusunun geri kalanı yeryüzünden silinirken Nuh ve bir avuç arkadaşı yaşamaya devam etti."

"Bu hikaye bir metafor."

"Soykırım için."

"Geçiş izninizin süresi doldu," dedi Tessa. "İsteğinizi annemize bildireceğim."

Arama kesildi.

Sara mendil almak için çantasına uzandı. Burnunu sildi. Dikiz aynasına hızlı bir bakış, su geçirmez maskarasının vaadini yerine getirmediğini gösteriyordu. Hâlâ titrek ve endişeli hissediyordu. Bir gece önce yaptığı tüm çılgınca şeyleri kız kardeşine anlatmak, kendisini daha da çılgın hissetmesine neden olmuştu. Sara hayatında hiçbir erkeğin onu bu şekilde etkilemesine izin vermemişti. Jeffrey'nin kendisini aldattığından emin olduğu zamanlarda bile, Sara'nın doğru yolu bulabilmesi için parçalanmış otel faturalarını birbirine bantlayan ve deli bir Nancy Drew gibi onu şehirde takip eden Tessa olmuştu.

Şu anda o yoldan o kadar uzaktaydı ki okyanusun dibinde bile olabilirdi.

Hız göstergesi bir şekilde doksana çıkmıştı. Sara geri geri giderek yavaş şeride geçti. Tamponunda soluk bir MALARKEYE HAYIR! etiketi olan bir kamyonetin arkasına geçti. Zihni son yirmi dört saatin aşınmış suçlama çizgileri üzerinde gezindi. Beckey Caterino. Tommi Humphrey. Jeffrey. Will. Listeye Tessa'yı da ekledi, çünkü küçük kız kardeşine karşı adil davranmıyordu.

Tessa yetişkin bir kadındı, bir anneydi, yakında boşanacaktı. Belli ki bir hayat krizi yaşıyordu. Sara onunla alay etmek yerine, ona destek olmalıydı.

Düzeltilmesi gereken bir ilişki daha.

Brock'un çıkışı Sara'nın beklediğinden daha erken gerçekleşti. Mercedes'in içindeki kızgın bir kadın, Porsche'nin etrafından dolanırken Sara'ya tek parmakla selam verdi. Sara ana yoldan sağa döndü. Fast-food restoranları caddeyi dolduruyordu. Depolar, araba galerileri ve oto yedek parça dükkânlarıyla dolu bir sanayi bölgesindeydi.

Sara yıllar içinde Brock'la iş yerinde yarım düzine kez karşılaşmıştı ama tam yerini hatırlayacak kadar yakın zamanda değil. Adres defterinden sokak numarasına erişmek için Porsche'nin ses kontrolünü kullandı. GPS'e göre AllCare AfterLife Services bir mil ötedeydi.

Brock'un işvereni, Sautee'deki Ingle Cenaze Evi'nin sahibi olan Dunedin Life Services Group'tan çok daha küçük bir şirketti. Sara, AllCare'in Brock'u şirkette çalışmaya ikna etmek için Brock Ailesi Cenaze Evi'nin satışına yüklü bir ikramiye ekleyerek Brock'u işe aldığını biliyordu. Onun bölümü, çoğu yas tutan kişinin yerel cenaze salonlarının bodrumunda gerçekleştiğini varsaydığı perde arkası ayrıntılarla ilgileniyordu.

Gürcistan'ın nüfusu 10,5 milyon civarındaydı. Her yıl yaklaşık 60.000 kişi ölüyordu. Büyük şirketler tamamen ölçek ekonomisiyle ilgiliydi. Cenaze işinde bu, yıkayan, mumyalayan, giydiren ve tabuta koyan cenaze levazımatçılarıyla dolu depolara nakledilmesi ve ardından hizmet için yerel evlere geri gönderilmesi anlamına geliyordu. Zorlanana kadar çok az insanın düşündüğü bir süreci kolaylaştırmak için çok para gerekiyordu.

Sara bu sıradan binayı daha önceden tanıyordu. AllCare tabelası, muhtemelen halkın içeride neler olup bittiğini anlamasını engellemek için büyük bir tentenin altına gizlenmişti. Sara arabayı bir ziyaretçi park yerine çekti. Brock'önceden araması gerektiğini yirmi dakika geç fark etti. Brock her zaman o kadar yardımseverdi ki bazen ondan faydalanmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Artık çok geç.

Telefonunu çantasının ön cebine soktu ve Will'in telefonunu tekrar açıp açmadığını ya da bir mucize eseri ona mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmemesini küçük bir zafer olarak gördü.

AllCare deposu geniş olduğu kadar derin, yaklaşık olarak bir futbol sahası şeklinde ve büyüklüğündeydi. Park yeri son model arabalarla doluydu. Gün hızlanıyordu. Cenazeleri bırakmak ya da almak için bekleyen bir dizi cenaze aracı rölantide bekliyordu. Sara altı yükleme rıhtımına yanaşan altı yarı kamyon saydı. İki yerel bir tabut şirketine aitti.

üreticisine, bir diğeri bir cenaze levazımatçısına ve kalan üçü de UPS'e.

Üç şoför, kutulanmış tabutlarla dolu arabaları depoya taşıyorlardı. Federal yasalara göre cenaze evlerinin internetten satın alınan tabutları kabul etmesi gerekiyordu. Her tüketim malında olduğu gibi Costco, Walmart ve Amazon pazarın büyük bir bölümüne sahipti. Tasarruflar, AllCare gibi şirketleri üzecek kadar önemli olabilirdi. Büyük bir şirketi alaşağı edebilecek tek şey başka bir büyük şirketti.

Sara'nın telefonu bir mesajla biplede. Amanda'yı bekliyordu ve Will'in gelmesini umuyordu ama onun yerine kız kardeşi geldi.

Sen bir pisliksin.

Sara cevap yazdı: *Benim kız kardeşim de öyle.*

Telefonu elinde olduğu için Sara Bul uygulamasını kontrol etti. Will'in konumu hâlâ Lena'nın evinde donmuştu. Beton merdivenlerden girişe doğru yürürken telefonunu dikkatle çantasına geri koydu.

"Günaydın." Sara lobiye girdiğinde AllCare resepsiyon görevlisi gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın." Sara kartvizitini tezgâhın üzerine koydu. "Dan Brock'u arıyorum."

"Brock bir toplantıdan yeni döndü." Adını duyunca gülümsemesi aydınlandı. "Otursana. Ona burada olduğunu haber vereyim."

Sara oturamayacak kadar sabırsızdı. Brock'u beklerken küçük lobide volta atıyordu. Depo halka hizmet vermiyordu. Duvarlardaki posterler sektöre yönelikti: ön ödemeli cenaze sözleşmeleri, Treasured Tributes gömü kapları, yüz hatlarına gölge uygulama konulu bir seminerin reklamı. Birisi ön kapının üzerine bir etiket yapıştırmıştı.

Yavaş sür! İşe ihtiyacımız yok!

"Sara?" Kız arkasını döndüğünde Brock sırtıyordu. "Bu da ne?"

Kız cevap veremedi, adam kollarını ona dolayarak ayı gibi sarıldı. Mumyalama sıvısı ve Old Spice kokuyordu, on yaşından beri onunla özdeşleştirdiği iki koku.

Dedi ki, "Tanrım, çok şık görünüyorsun. Bir partiye mi gidiyordun?" Sara gülümsedi. "İş için buradayım. Önceden haber vermediğim için özür dilerim." "Senin için her zaman buradayım Sara. Bunu biliyorsun." Sara'nın gelmesini bekledi.

kapıyı açması için resepsiyon görevlisini çağırdı. "Hadi geri dönelim."

Brock'un ofisi mumyalama alanına bakıyordu ve bu da onu binanın arka ucuna yerleştiriyordu. Sara'yı uzun bir koridordan aşağıya, birkaç kapalı kapının ve büyük bir çalışan dinlenme odasının önünden geçirirken dedikoduları dinledi. Annesinin astımı yine nüksetmişti ama huzurevinden memnun görünüyordu. Heartsdale Metodist kilisesinin papazının bir şüphe bulutu altında ayrıldığını duymuştu. Cenaze işindeki bekârlar için Lucky Stiffs adlı yeni bir arkadaşlık uygulamasını deniyordu.

Sara, "Liz'le yürümedi mi?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. Brock'un flört hayatı hiçbir zaman kolay olmamıştı. Konuyu değiştirerek, "Annen ve onlar nasıl?" diye sordu.

"Will'in durumu çok iyi," dedi Sara, biraz da dileklerini gerçekleştirmeye çalışarak. "Babam yarı emekli oldu. Annem hâlâ deli gibi koşturuyor. Tessa ebe olmayı düşünüyor."

Brock deponun kapısında durdu. "Bu harika bir haber. O çok sevgi dolu bir insan. Bence harika bir ebe olurdu."

Sara, Tessa planlarından söz ettiğinde aynı tepkiyi vermediği için kendini suçlu hissetti. "Öğrenecek çok şey var."

"Herkes bir ders kitabını ezberleyebilir. Bir de bana bakın. Merhameti öğrenemezsin, değil mi? Ya vardır ya da yoktur."

"Haklısın."

Brock güldü. "Hayatımda bana bu sözleri söyleyen tek kadın sensin. Gel bakalım."

Deponun ana bölümüne açılan kapıyı açtı. Formaldehitin keskin kokusu Sara'nın yüzüne bir taş gibi çarptı. Bu kimyasal madde mumyalama sıvısının ana maddesiydi. Otuz cesedin üzerine eğilmiş en az otuz mumyalayıcı saydı. Çalışanların çoğu kadındı ve hepsi de beyazdı. Cenaze işinde ayrımcılık olduğu biliniyordu.

Sara yerde kıvrılan uzun bir hortumun üzerinden geçti. Kanalizasyondan bir emme sesi geliyordu. Otuz pompa, otuz şahdamarına sıvı pompalarken ve otuz şahdamarından kan çıkarırken gürültüyle çalışıyordu. Son işlemler yükleme rıhtımında gerçekleşti. Tabutlar ya bekleyen cenaze arabalarına yükleniyor ya da sevkiyat için kutulanıyordu.

Brock, "Honey Creek Woodlands ile ilgili bir toplantıdan geliyorum. Bizi gerçekten zorluyorlar."

Sara yeşil defin hareketi hakkında bir şeyler okumuştı. Deponun etrafına baktığında, insanların neden mumyalamadan vazgeçip sevdiklerini daha doğal bir ortama yerleştirmeyi tercih ettiklerini anladı. "Küllerin küllere, tozun toza karışması için söylenecek bir şey var" dedi.

"Bu binada buna küfür denir." Brock iyi huylu bir şekilde güldü. "Macon-Bibb County için şükürler olsun. Her defin için sızdırmaz kaplar gerektiren bir yönetmelik çıkardılar. Eyalet düzeyinde bir yasa çıkarılmasını sağlayabileceğimizi umuyoruz."

"Kasalardan bahsetmişken." Sara açılış için minnettardı. "Üç yıl önce öldürülen bir kurbanla ilgili olası bir mezar açma vakası var. Cenaze evine göre, hava geçirmez bir mahzene yerleştirilmiş."

"Kompozit mi beton mu?"

"Emin değilim."

Brock köşedeki ofisinin kapısını açtı. Tek ışık floresan ampullerden geliyordu. Depoya bakan iki pencere sıkıca kapatılmış koyu renkli ahşap panjurlarla örtülüydü. Oda genişti ya da en azından Sara öyle olabileceğini düşünmüştü. Brock hiçbir zaman düzenli bir adam olmamıştı. Her yerde kâğıt ve kitap yığınları vardı. Dosya dolapları dolup taşıyordu.

"Özür dilerim," diye özür diledi. "Son üç yılda iki sekreterimi kaybettim. İlkinin suçlayamam ama ikincisi öğle yemeğinde bir şeyler atıştırmayı severdi ve bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Brock'un babası yüksek işlevli bir alkolikti, kasabanın sakladığı açık bir sırdı çünkü içki içmek onu sadece daha keyifli hale getirmişti.

Brock, "Kahve ya da çay ister misin?" diye sordu.

Sara formaldehitten kurtulmak için sıcak bir duş almak istedi. "Hayır, teşekkür ederim. Teknik olarak hâlâ mesaideyim."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Brock Sara'nın için küçük bir masada yer açtı. O da diğer sandalyeye oturdu. "şimdi, cesedin korunacağına dair hiçbir garanti olmadığına dair yasal zırvalıklardan seni kurtaracağım. İkimiz de ihtimallerin yüksek olduğunu biliyoruz, özellikle de hava sızdırmaz olduğu için. Tabii kasa beton değilse. Bu bir sorun olabilir. Yıllar içinde bazı bozulmalar gördük, özellikle de su seviyesinin daha yüksek olduğu kıyılarda."

"Ceset Villa Rica'da."

"şansınız daha da arttı. Buralarda iyi toprak var. Bölgede hizmet veren üç ev var. Hepsi kompozit kullanıyor ve nasıl hava sızdırmazlığı yapacaklarını biliyorlar. Villa Rica benim uğrak yerimin bir parçası." Brock duvara yapıştırılmış Georgia haritasını işaret etti. Sara mavi gölgeli ilçelerin AllCare tarafından hizmet verildiğini anladı. Alexandra McAllister'ın bulunduğu White County'nin Brock'un bölgesinin dışında olduğunu gördü.

Dedi ki, "Biraz kafam karıştı Sara. Kazma işini biz yapmıyoruz. Orası yerel cenaze evi. Sizin adınıza ulaşmamı ister misiniz?"

"Hayır, bunun için burada değilim." "İki eski dava tekrar gündeme geldi. Rebecca Caterino ve Leslie Truong."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Sekiz yıl önce olduğu gibi şimdi de dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrı beni affetsin, o zavallı genç kadınları uzun zamandır düşünmemiştim. Adli tabiplik görevinden istifa etmemin nedeni onlardı."

"Biliyorum."

"Tanrım." şaşkınlığı . "Sanırım on yıl kadar olmuş. O kız, Rebecca, hâlâ tekerlekli sandalyede mi?"

"Evet." Sara ona ayrıntıları anlatmaktan kaçındı. "Sana bahsettiğim kazı onların davalarıyla bağlantılı."

"Olamaz, sakın bana o adamı hapisten çıkardıklarını söyleme?"

"Daryl Nesbitt, ve hayır, o hala hapiste. Ama onu muhtemelen temize çıkaracak kanıtlar var. En azından saldırı ve cinayetle ilgili olarak."

"Kanıt mı? şey, bu-" Brock . Sanki kitaplar ve kağıt yığınları bunun nasıl olduğunu aıklayabilirmiş gibi ofisinin etrafına baktı.

oldu. "Aykırı olmayı sevmediğimi bilirsin Sara, ama bana öyle geliyor ki Jeffrey o Daryl denen adamı kısıvrak . Kasabadaki hiç kimse onun bir Nesbitt olmasına şaşırmadı. Babam hep o Dew-Lollie'lerin bir tavuk kemiği için birbirlerini öldürmelerinin ekonomik krizde kapılarımızı açık tuttuğunu söylerdi. Jeffrey'nin bu olayda nasıl yanılmış olabileceğini anlayamıyorum."

"Öyleydi," dedi Sara, bu bir ihanet gibi gelse de yine de gerçektir. "GBI, katilin hâlâ aktif olabileceğini gösteren yeni bilgiler ortaya çıkardı."

"Aktif mi?" Yüzünün rengi solmuştu. "Başka kurbanlar da mı var?"
"Evet."

Sara sessizlikte dışarıda çalışan pompaların sesini duyabiliyordu.

"Kötü adam gibi görünmeye çalışan biri olmadığına emin misin?" Brock başını sallayarak bu olasılığı reddetti. "Bu oldukça kötü bir adam, Sara. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Ne kaçırdık?"

"Ben de bu yüzden buradayım."

"Tabii ki. Adli tabip raporuma ihtiyacınız olacak. Otopsi notlarınız, laboratuvar sonuçlarınız ve-" Masasına gitti. Çekmecede bir anahtarlık buldu. "Her şey U-Store'da. Birim 522. Bir toplantıdan yeni döndüm, o yüzden burada olmam gerekiyor. Bu akşam işten sonra ikimiz de gidebiliriz ya da sen şimdi tek başına gidebilirsin."

"Artık gitmek istiyorum." Sara onun küçük asma kilit anahtarını yüzükten çıkarmasını izledi. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ipuçlarını takip ediyoruz."

"Neyi kaçırdığımızı anlayamıyorum. Her şey Daryl Nesbitt'e göre sıralanmıştı. Bir de şu çekiç olayı vardı." Brock başını salladı, belli ki Sara ile aynı cevapsızlıkla karşılaşmıştı. "Onu temize çıkaran kanıtlar olduğunu mu söyledin?"

"Evet."

"Ne - tabii ki bana söyleyemezsin. Sorduğum için bile özür dilerim." Anahtarı serbest bıraktı. "Neler olduğunu bana anlatabilir misin? Yani, söyleyebileceğin kadarını. Bunu şimdilik gizli tutman gerektiğini biliyorum ama Tanrım, daha fazla kadın öldürüldü. Ayrıca zavallı Leslie Truong.

Bu bir seri katil Sara."

Sara anahtarı aldı. Metal onun elinde nemli bir his uyandırdı. "Bu sefer onu bulacağız."

"Öyle olması için dua ediyorum ama Jeffrey'nin bunu duymak zorunda kalmamasına sevindim," dedi Brock. "Küçük kasabamızı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Bunu yanlış anladığını bilmek onu bir kez daha öldürürdü."

Sara beklenmedik bir gözyaşı seline karşı koymak için dudağını ısırıldı.

Brock mahcup görünüyordu. "Oh, Tanrım, çok özür dilerim. Bunu düşünmemiştim."

"Sorun yok." Sara baraj yıkılmadan önce buradan çıkmak zorundaydı. "Ne bulduğumuzu sana haber veririm."

"Seni geri götüreyim-"

"Ben hallederim. Teşekkür ederim. Yakında akşam yemeği için arayacağım, tamam mı?" "Elbette, ama-"

Sara, o cümlesini tamamlayamadan ofisini terk etti.

Depoda yürürken başını öne eğdi, burnundan nefes alamadığı için ağzı açıldı. Mola odasından çıkan bazı çalışanlara rastladı. Koridordaki tüm ofisler, o geçerken başlarını kaldırıp bakan çalışanlarla doluydu. Lobide resepsiyon görevlisi ona günaydın diledi ama Sara günaydınların ötesindeydi.

Merdivenlerden inerken bir dizi küfür savurdu. Brock'a Delilah ya da Tommi Humphrey'nin nerede yaşadığını bilip bilmediğini sorması gerekirdi. Dedikodu toplamak için kiliseden daha iyi olan tek yer yerel cenaze eviydi. Brock Ailesi Cenaze Evi iki kuşaktır üç ilçeye hizmet veriyordu. Brock ya da annesi her zaman yerel haberleri takip ederdi.

İzleri üzerinde durdu, ama sadece bir an için.

İçeri geri dönme düşüncesi hiç akla yatkın değildi. Bunun yerine Sara arabasına doğru yola koyuldu. Temiz havayı içeri almak için tüm camları açtı. Hâlâ ağzından nefes almak zorundaydı. Keskin bir acı asma kilit anahtarını tutuşunu gevşetmesine neden oldu. O kadar sıkı sıkıyordu ki, metal avucunun içinde bir oyuk açmıştı.

Brock da muhtemelen Sara ile aynı sebepten dolayı U-Store'u seçmişti. Grant County'de iklim kontrollü depolama sunan tek tesis burasıydı. Aksi takdirde Jeffrey'nin polis dosyaları ve Sara'nın adli tıp raporları rutubetten çürüyecek ya da

sıcakta parçalandı. Tessa'yı ikinci kez tesise geri gönderemezdi. Tessa reddedeceği için değil, takip etmesi gereken bir gözetim zinciri protokolü olduğu için. Sara'nın kendisinin gitmesi gerekiyordu, bu da Grant County'ye gitmek anlamına geliyordu ki bu da dün mücadele ettiği suçluluk duygusunu yeniden gündeme getirdi.

Will'i arayıp nereye gittiğini söylemeyi düşündü ama Uygulamamı Bul bir yana, aralarındaki ilişki güvene dayanıyordu. Hareketlerini ona bildirmek zorunda değildi ve bunu denerse Will'in kafası karışacaktı.

Peki bu neden hile yapıyormuşum gibi hissettirdi? Çünkü U-Store Mercer Caddesi üzerinde, Jeffrey'nin gömülü olduğu Heartsdale Anı Bahçeleri'nin tam karşısında yer alıyordu.

Binanın yeri Sara'nın kontrolünde değildi. Şu anda yapması gereken şey Leslie Truong'un otopsisinden elde edilen bilgileri incelemektir. Sayfaların içinde katilin bulunmasına yardımcı olacak, hepsinin gözden kaçırdığı bir ipucu olabilirdi.

Sara en az direnç göstereceği yolu seçti ve Amanda'ya mesaj attı.

Brock'un dosyalarını almak için Grant County'ye gidiyorum. Hâlâ Humphrey'nin yerini bulmaya çalışıyorum. En kısa zamanda merkeze döneceğim.

Motoru çalıştırdı. Boşluktan dışarı çıktı.

Sara hayatında ilk kez eve dönme düşüncesinden korkuyordu.

Grant County-Perşembe

18

Jeffrey istasyona doğru yürürken ışıkları yaktı. Her zamanki gibi binaya giren ilk kişi oydu. Klimayı açtı. Kahveyi hazırladı. Ofisindeki panjurları açtı. Masasına oturdu.

Bilgisayarındaki saat ona sabahın 5:33'ünü gösteriyordu. Sara gece boyunca çalışmıştı. Leslie Truong'un otopsisini şimdiye kadar bitirmiş olmalıydı. Brock ona yardım etmişti. Frank üçüncü tanık olarak görev yapmıştı. Normalde Jeffrey bu işi üstlenirdi ama son on iki saatini potansiyel tanıklarla konuşarak, Rebecca Caterino'nun yurdunu yeniden araştırarak, Leslie Truong'un oda arkadaşlarıyla görüşerek, üniversite personelinin sorguya çekerek, ormanda kanıt aramaya çalışarak ve Leslie'nin annesi Bonita Truong'a ağlaması için bir omuz vererek geçirmişti.

Bunların hiçbirisi en ufak bir fark yaratmamıştı. Dün sabah bu saatlerde bulunduğu konumun aynısındaydı, tek fark şimdi elinde ölü bir üniversite öğrencisi olmasıydı.

Jeffrey ormanın topografik haritasını masasının üzerine serdi. Kuşbakışı bakış, araziye daha iyi anlamasını sağladı. Çukurlar ve vadiler. İnişli çıkışlı tepeler. Göller ve akarsular. Arabasının kaputuna yaydığı kâğıt hâlâ nemliydi. Ormanda çizgiler çizmek için bir cetvel ve farklı renklerde Sharpies kullanmıştı. Kırmızı çizgiler olası bir yolun izini sürüyordu.

Beckey Caterino kaçmaya başlamıştı. Blue, Leslie Truong'un Beckey'nin cesedini bulduktan sonra yürüyerek kampüse döndüğü muhtemel izi takip etti. Yağmur her iki olay yerini de yıkamıştı ama iki millik alanın iyice aranmasını emretmişti.

Leslie, kampüsten gölün kuzey tarafına doğru uzanan ana patikadan yaklaşık otuz metre ötede, sık çalılıkların arasında bulunmuştu. Jeffrey oraya kendi başına mı yürüdüğünü yoksa katili tarafından mı taşındığını bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, vücudunun alt kısmının felçli olduğuydu. Muhtemelen uyuşturulmuştu. Son istirahatgâhı olacak yerde yatarken Leslie'nin neler düşünmüş olabileceğini düşünmek istemiyordu. Jeffrey dua eden bir adam değildi ama dua etseydi, kadının tamamen bilinçsiz olması için Tanrı'ya dua ederdi.

Mavi bir X işareti Leslie'nin yattığı yeri gösteriyordu. Haritadaki kontur çizgileri birbirine yaklaşarak Jeffrey'nin bulunduğu yerde dururken fark edilemeyen bir vadiyi gösteriyordu.

Kampüsün güvenlik kameraları katilin üniversite tarafından yaklaşımadığını doğruladı. IHOP olay yerinden yaklaşık bir buçuk mil uzaktaydı. Leslie'nin cesedine en yakın erişim noktası Frank'in bahsettiği yangın yoluydu.

Jeffrey, katilin Leslie'nin cesedinden asfalt olmayan, tek şeritli yola kadar olan muhtemel yürüyüşünü göstermek için noktalı yeşil bir çizgi kullanmıştı. Yine kontur çizgileri, failin aracını büyük olasılıkla gözden uzak bir yere park ettiği daha alçak bir kotu gösteriyordu. Lastik izi yoktu. Ayak izi de yoktu. Yağmur yolun üstünü çamurlu bir kayganlığa boğmuştu.

Karanlık bir minibüs. Tommi Humphrey'nin vahşi saldırıya uğradığı geceden hatırlayabildiği tek şey buydu. Jeffrey, üç ilçeli bölgedeki karanlık minibüsleri üstünkörü bir şekilde araştırmıştı. Memminger ve Bedford, Grant County'nin büyük bir kısmı gibi, boyacılar, elektrikçiler, tesisatçılar, marangozlar ve sadece kamyonet kullanmayı seven insanlarla doluydu. Jeffrey bilgisayarındaki aramayı bitirdiğinde sayı 1,893'e ulaşmış ve artmaya devam ediyordu.

Haritaya geri döndü. Yangın yolunu Stehlik Yolu'nun başlangıç noktasına kadar takip etti. Stehlik'e kuzeyden Nager Yolu ve güneyden Richter Caddesi üzerinden ulaşılıyordu. Heartsdale

İnişli çıkışlı tepeleriyle Memory Gardens, Richter'den Mercer Caddesi'ne doğru yaklaşık iki mil uzaktaydı.

Caddenin karşısında bir depolama tesisi inşa edilmekteydi.

BlackBerry'sini eline aldı. Lena Adams'a bir e-posta göndererek karakola giderken şantiyeye uğramasını söyledi. Bir inşaat işçisinin şüpheli görünen bir araç, muhtemelen koyu renkli bir minibüs görmüş olması mümkündü. Şüpheli görünen aracı bir inşaat işçisinin kullanmış olması da mümkündü. Lena'ya bir e-posta daha göndererek son üç ay içinde şantiyede bulunan tüm işçilerin ya da ziyaretçilerin isimlerini almasını istedi.

Bir yabancıнын tesadüfen yangın yoluna girmiş olması mümkündü ama Jeffrey ormanda saldırıya uğrayan kadınları düşündükçe, failin araziye aşına biri olma ihtimali daha da artıyordu: kampüste ya da kampüs yakınlarında yaşamış bir öğrenci ya da profesör, itfaiye bölümünden biri, bir acil durum çalışanı, ulaşım departmanından biri, gezici bir satıcı, bir öğretim görevlisi, bir hademe, tamirci ya da hayatı boyunca burada yaşamış bir yerli.

Öğrencileri de sayarsak, ilçenin nüfusu 24,000'e ulaşıyordu. Jeffrey gerekirse civardaki her kapıyı çalabilirdi. Sorun, ilçenin bir ada olmamasıydı. Katil pekala komşu kasabalardan birinden olabilirdi. Memminger ve Bedford'u da eklerse nüfus 100.000'in üzerine çıkabilirdi. Eyaletin güneyini de eklerse sayı milyonlara ulaşır.

Masasında Lena'nın kendisine bıraktığı dosyayı aradı. Emredildiği gibi, üç ilçeli bölgede rapor edilen tüm tecavüz vakalarını özetlemişti. Toplamda üç düzine çözülmemiş tecavüz vakası vardı ki bu çok kesin bir sayı gibi geliyordu. M.O.'ların hiçbirisi Grant County'deki kadınlarla eşleşmiyordu. Kurbanların hiçbirisi Tommi Humphrey, Rebecca Caterino ya da Leslie Truong ile benzerlik göstermiyordu.

Jeffrey dosyayı kapattı.

Polis akademisinde ve Jeffrey'nin daha sonra katıldığı her seminerde, tecavüzcülerin bir tipe bağlı olduğu öğretilmişti. Belirli bir yaş grubuna ya da belirli bir görünüşe çekiliyorlardı; at kuyruklu genç sarışınlar, bukleli saçlı büyükanneler,

Amigo kızlar, fahişeler, bekar anneler. Saldırganların kurban seçme şansları vardı ve kendi hastalıklı fantezilerine göre seçim yaptılar.

Grant County davalarında bu teori tutmuyor gibi görünüyordu. Tommi'nin saçları saldırı sırasında kısa ve sarıydı. Beckey'nin saçları esmer ve uzundu. Leslie'ninki ise siyahtı ve dağınık kesilmişti. Kurbanlardan birinin bakire, diğerinin lezbiyen, üçüncüsünün ise annesine göre deneyimli biri olduğu bildirildi. Her üç kurban da Grant Tech'te öğrenciydi, ancak yaşları, fiziksel yapıları, cilt tonları, hatta yüzlerinin şekilleri bile farklıydı.

Jeffrey yüzünü ovuşturdu. Aynı çemberde dönmeye devam edemezdi. İki gün içinde iki kadın saldırıya uğramıştı. Şimdi yeni bir güne başlıyorlardı. Ne olacaktı ki?

Sabit hattı tanıdık bir numarayı çevirmeden önce saati tekrar kontrol etti.

"Günaydın," dedi Nick Shelton. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Jeffrey. FBI'ın bir profil oluşturması ne kadar sürer?"

"Emekli olmana ne kadar kaldı?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Jeffrey. "O kadar uzun mu?"

"Doğru adamı bulursam süreyi bir yıla indirebilirim."

Jeffrey bu dava o kadar uzarsa neler olabileceğini düşünmek istemiyordu. Leslie Truong'a ne olduğunu görmüştü. Ayrıntıları Tommi Humphrey'den dinlemişti. "Nick, dürüst olmak gerekirse, eğer bu iş ay sonuna kadar uzarsa, devleti bu işe dahil edeceğim. Bu adam öğrenmeye devam ediyor. Daha fazla kadına zarar verecek."

"Gerçekten patronumla sidik yarışına mı girmek istiyorsun?" Nick kıkırdadı. "Alınma bubba ama onun aleti ikimizin toplamından daha büyük."

Jeffrey gözlerini ovuşturdu. Kendini oraya bırakırsa, tahta çekicin kırık boynunu hâlâ görebilirdi. "Egom iyi olacak. Bu adamı durdurmalıyız."

"Seni anlıyorum dostum." Nick teklif etti, "Devam et ve detayları bana gönder. Boru hattına da koyabiliriz. Sonunda alsak da almasak da

Eğer bir duruşma olursa, jüriye J. Edgar gibi görünen bir Fee-Bee'nin kürsüde olması iyi olur."

"Gün sonuna kadar elinizde olur." Jeffrey ahizeyi yuvasına geri koydu. Elini telefondan ayırmadı. Rapor için Brock'u aramayı düşündü ama otopsi sırasında işe yarar bir şey çıkarsa Sara'nın hemen arayacağını biliyordu.

Topoğrafik haritayı rulo yaptı ve bir kenara koydu. E-postalarını gözden geçirdi. Belediye başkanı onunla konuşmak istiyordu. Dekan görüşmek istiyordu. Bölge savcısı kontrol etmek istemişti. Grant Tech öğrenci gazetesi yazılı bir röportaj istiyordu. *Grant Observer* yüz yüze görüşmek istedi. Jeffrey, *istedikleri* şeyle gerçekte *ihtiyaç duydukları* şeyin farklı şeyler olduğunu söyleme arzusuna direnerek herkese soğukkanlı yanıtlar gönderdi.

En azından annesi yakasından düşmüştü. Kaçınıcı cevapsız aramadan sonra nihayet Mae'yi arayıp doğum gününü kutlamıştı. Mae karşı çıkınca Jeffrey annesine gaz vermişti. Hiç yapmadıkları bir konuşmaya dair sahte bir anı yaratmış, Mae'ye aylar önce doğum gününden sonraki hafta sonu onu yemeğe çıkarma sözü verdiğini "hatırlatmıştı". Her sarhoş gibi Mae de hatırlıyormuş gibi yapmıştı ve her alkolik çocuk gibi Jeffrey de hem Mae'nin içki içmesini kendi lehine kullanmanın bir yolunu bulduğu için tatmin olmuş hem de onu kandırdığı için suçluluk duymuştu.

Arkasındaki faks makinesinin bir sayfa daha açmasıyla daha fazla iç gözlem yapmaktan kurtuldu. Brock ona Sara'nın Leslie Truong'un vajinasından çıkardığı çekiçle ilgili ayrıntıları göndermişti. Tamamen şans eseri, ucunda bir üretim işareti vardı.

Jeffrey bilgisayarından ürün numarasına baktı. Alet markasının ayırt edici sarı ve yeşil şeritlerini tanıdı.

Brawleigh'in yirmi dört onsluk çapraz darbesi, Makinistin Ölü Darbe Kiti olarak adlandırılan üç çekiçli setin bir parçasıydı.

Peeling çekiçleri özellikle metal işleri için tasarlanmıştır. Aslında *çekiçleme*, malzeme özelliklerini iyileştirmek için metal bir yüzeyin işlenmesi anlamına geliyordu. Brawleigh, Dead Blow koleksiyonunu tamamlamak için bir düz darbeli çekiç ve bir de göbek açma tokmağı sunuyordu.

Jeffrey ayrıntıları taradı. 1,5 kiloluk tokmağın kafası kumla doldurulmuş ve poliüretanla kaplanmıştı. İki çekiçte de kafaların düz taraflarını kaplayan plastik diskler vardı. Tüm aletler, vurulan yüzeyin elastik geri tepmesini en aza indirecek şekilde tasarlanmıştı; cinayet silahındaki ahşap sapın dar boynu da buradan geliyordu.

Çekici yakınlaştırdı. Metal kafada uğursuz görünen bir şey vardı. Yüzün diğer ucundaki çekiç ucu, keskin açılarını şekillendirmek için kullanılan konik bir şekle sahipti. Çekicinin Tommi Humphrey üzerinde kullanılıp kullanılmadığını bilmesine imkân yoktu. Katil bunu özellikle saldırılar için mi satın almıştı, yoksa dükkânında bulduğu bir şey miydi?

Brawleigh, alet endüstrisinde Snap-On ve Craftsman kadar yaygın olan, ulusal çapta bilinen bir markaydı. Jeffrey çapraz uçlu çekiç için genel bir arama yaptı ve Pep Boys, Home Depot, Costco, Walmart ve Amazon'da kolayca bulunabildiğini gördü. Bölgedeki satış kayıtlarını celp etmek David'e karşı Goliath'ın mücadelesi olacaktı.

Grant County'nin bölge savcısı yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Mahkeme celplerini doldurmak günler alacaktı. Jeffrey'nin günleri yoktu.

Sekmeleri kapattı ve Brawleigh sitesine geri döndü. Dead Blow kiti METALWORKS menüsünün altındaydı. Fareyi alt menülerin üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey çarpmıyordu. AHŞAP İŞLERİ'ne gitti ve tam olarak aradığı şeyi buldu.

ÇİVİ SETLERİ VE BIZLAR.

Bitiş çivilerini ahşaba çakmak için kullanılan çivi takımlarını inceledi. Alet sertleştirilmiş çeliktendi, yuvarlak, yaklaşık beş santim uzunluğundaydı, çekiçle vurulabilmesi için üst kısmı kalındı, alt kısmı ise çivinin başını gömmek için bir noktaya kadar dardı. Jeffrey elini yumruk yaptı. Çivi setlerinden payına düşeni almıştı. Bu alet, bırakın omuriliği delecek bir alet olmayı, silah olarak bile kullanılamayacak kadar küçüktü.

AWLS'ye tıkladı.

Çizik bızlar. Dikiş bızları. Bradawls.

Görünüşü tornavidaya benzeyen bradawl'a yakınlaştırdı. Metal uç, düz ya da yıldız baş yerine keskin bir noktaya kadar bilenmiş. Bu alet de tanıdık bir aletti.

Jeffrey'e. Bir çivi veya vidayı doğru konuma yönlendirmeye yardımcı olmak için ahşapta girintiler yapmak için kullanılırdı.

Ayrıca bir kadının omuriliğini delecek kadar uzun ve keskindi.

Ekip odasında bir hareketlilik vardı. Matt kendine bir fincan kahve dolduruyordu. Frank takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyordu.

Jeffrey onları karşılamak için dışarı çıktı ve Frank'e

"Otopsi mi?" diye sordu. Frank başını salladı. "Hasta bir sikişten başka bir şey değil."

Jeffrey bu haberi bekliyordu ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. "Şehirde kaç tane oto tamirhanesi ve tamirci dükkânı olduğunu sanıyorsun?"

"Avondale ile Madison arasında mı?" Matt sordu. "Aklıma hemen on iki tane geliyor."

İlk gönüllü bilgi veren o olduğu için Jeffrey ona, "Her bir dükkâna gitmeni ve Brawleigh çapraz kesici çekicinin kayıp olup olmadığını gizlice öğrenmeni istiyorum," dedi.

"Brawleigh," dedi Frank. "Bu benim markam."

Matt gönüllü oldu, "Ben de Milwaukeeliyim."

İyi bir noktaya parmak basmışlardı. Erkekler aynı alet markasını kullanma eğilimindeydi. Jeffrey'nin kendi çalışma tezgahının üzerinde DeWalt sarısı vardı.

Matt'e, "Tamircilerin genellikle kendi aletleri vardır. Brawleigh'i kimin aldığına dikkat et."

"Evet." Matt kapıya doğru yürürken ona bir selam verdi. Jeffrey,

Frank'e, "Daryl'ın izini bulabildin mi?" diye sordu.

Caterino'nun telefonu mu?"

"Tüm olay raporlarını, FI'ları, trafik durdurmalarını kontrol ettim. Karşıma çıkan tek Daryl, seksen dört yaşındaki Farley Daryl Zowaski oldu."

"Başka bir hasta sikiş." Azılı teşhirciyi hepsi tanıyordu. Jeffrey'nin Grant County'de yaptığı ilk tutuklamalardan biri Zowaski'yi ilkokulun önünde yakalamak olmuştu.

Frank'e, "Peki ya cinsel suçlu kayıtları?" diye sordu. "İlçede kayıtlı üç resmi tacizcimiz var."

Jeffrey sayının bunun on katı olması gerektiğini biliyordu. "Saat sekizde bir brifing yapalım. Truong'un otopsi raporunun tamamını

o zaman. Bir plan yapmamız gerekiyor."

"Ne tür bir plan?" Frank gerçekten meraklı görünüyordu. "Bu katil bizden çok daha zeki."

Jeffrey bu açıklamaya karşı çıkamadı ama "Bunu sana söyleten nedir?" diye sordu.

"O metodik, kasıtlı. Bu kızları takip ediyor, değil mi? Bir planı olmadan güpegündüz onları öylece kaçırmaz." Frank omuz silkti. "Yabancı kaçırma olayları çözülmesi en zor olanlardır. Ve eğer bir seri katille karşı karşıyaysak, oyun biter."

Sesi gevezeydi ama Jeffrey, Frank'in kariyerinde, ne kadar korkunç olursa olsun bir insanın yaptığı hiçbir şeyin onu şok edemeyeceği bir noktada olduğunu biliyordu.

Jeffrey dedi ki, "Tamam, onları takip ediyor. Sonra ne olacak?"

"Onları hiçbir yere götürmediğini düşünüyorum, değil mi? Belki minibüsünü yangın yoluna park etmiştir ama o da kaçmak içindi. Olan şey, Leslie'yi ormanda görmesiydi. Onu patikadan uzaklaştırmayı başardı. İşini yaptı, sonra da onu orada bıraktı."

"Caterino'ya saldırdıktan sonra ormanda kaldığını söylüyorsunuz. Sonra Leslie Truong'u gördü."

"Ya da belki onu görmüştür?"

"Lena şu anda benim bok listemde oldukça üst sıralarda, ama o bile Leslie Truong'un Beckey Caterino'ya saldıran adamı gördüğünü söylerdi."

"Evet, ama belki de Truong kötü adamı gördüğünü fark etmedi. Tek bildiği, kampüse geri döndüğünde bunun bir kaza olduğuydu. Kötü adam onu takip etmiş olabilir. Yüzünü önceden tanıdı, sonra da peşinden gitti. Ya da belki de onu tanıması için ona zaman vermedi. Belki de onu rahatsız ettiği için kızgındı."

Jeffrey, Tommi Humphrey ve Leslie Truong'a verilen iç hasarı düşündü. Rebecca Caterino bu dehşetten kurtulmuştu. Frank sadece son iki kurbanı biliyordu, bu yüzden "Truong neyi yarıda kesti?" diye sormak zorunda kaldı.

"Onu becermek mi?" Frank bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Bundy cesetlere geri döndü. Bir keresinde Atlanta'da FBI'dan bir şeyler duymuştum. Bir sunum yaptı. Bundy'nin günler, haftalar, bazen aylar sonra geri döndüğünü söyledi. Makyaj yapardı.

Saçlarını düzeltir, mastürbasyon yapar, becerirdi. O adam sapkın biriydi. Hatta bazen kafalarını keser ve yalnız kalmak için onları evine götürürdü."

Jeffrey, davalarıyla bağlantılı olarak Ted Bundy hakkında bir şey duymak istemiyordu. Seri katil, Sherlockvari bir polislik başarısıyla olmasa da, ikisi gözaltından kaçtıktan sonra olmak üzere üç kez yakalanmıştı. Üçünde de motorlu taşıt ihlali nedeniyle kenara çekilmişti. Grant County'de böyle bir şans olmayacaktı.

Frank, "Bundy öğrencileri hedef alıyordu. Orta sınıf, uzun siyah saçlı, ince yapılı, genç bir tipi vardı. Düşününce benim tipimle aynı."

Jeffrey'nin BlackBerry'si ofisinde çalmaya başladı. Telesekretere düşmeden önce koşarak yetişmeye çalıştı. Numara Bonita Truong'a aitti. Üç saat önce onu Avondale'in dışındaki Kudzu Arms'ta bırakmıştı. Jeffrey ona biraz dinlenmesini söylemişti ama ikisi de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

"Şef Tolliver" diye cevap verdi.

Hattın diğer ucundan bir nefes alma sesi duydu. Jeffrey ofisinin kapısını kapattı. Masasının kenarına oturdu ve kadının ağlamasını .

Denedi, "Ben- ben- ben-"

" yok," dedi ona. "Ben buradayım."

"Ş-ş-" Sözleri anlaşılmaz bir feryada dönüştü.

Jeffrey, Kudzu Arms'daki odasında tek başına oturan çocuksuz anneyi düşündü. Her zaman nemli hissi veren kahverengi halıyı. Sarkık tavan ve sigara izleri taşıyan banyo lavabosu. Sara onu evden kovduktan sonra Jeffrey yol kenarındaki bu pespaye handa sarhoş geceler geçirmişti. Bazen yalnız, çoğu zaman da ertesi sabah asla aramayacağını bildiği bir telefon numarası bırakan bir kadınla birlikte olmuştu.

"Özür dilerim," dedi Bonita.

"Hanımefendi, özür dilemeniz için bir neden yok."

Doğrulama bir başka gözyaşı dalgası getirdi. Jeffrey sessizce dinledi, çünkü yapabileceği tek şey buydu. Ekip odasına baktı. Frank masasındaydı. Marla Simms kendine yardım ediyordu.

kahve içmek için. Lena'nın orada olmamasına biraz sinirlenmişti ama sonra ona inşaat alanına gidip isim toplamasını söylediğini hatırladı.

"I-" Bonita denedi. "Gittiğine inanamıyorum."

Jeffrey, bebeğini elinden alan adamı bulup cezalandıracağına söz vermek gibi aptalca şey söylememek için dişlerini sıktı. "Bayan Truong, adaletin yerini bulması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Adalet," dedi, keder içinde boğulan biri için işe yaramaz bir sözcüktü bu. "Resmi buldum. Kafa bantlı olanı. Bende olup olmadığına bakmamı istemiştin."

Kadın dün San Francisco'dan ayrılırken kayıp posterleri için fotoğraflara ihtiyacı olacağını düşünmüştü. Şimdi, büyük olasılıkla kızının cenazesinde sergilemek üzere fotoğrafları ayıklayacaktı.

"Konuştum-" Bonita'nın sesi yine kesildi. "Oda arkadaşları bana izin almadan bazı şeyleri ödünç aldıklarını söylediler. Kıyafet. Biraz makyaj."

Jeffrey, "Evden getirdiğin fotoğrafların kopyalarını hâlâ istiyorum," diye rica etti. Bu dava üzerinde Nick'le birlikte çalışmak için düşünmesi gerekiyordu. Bir kâğıt parçası buldu ve Frank'in teorisi hakkında bazı notlar aldı. Saldırganın cesetlere geri dönmesi tehlikeli olabilirdi, özellikle de cesetle her yeni teması iz bırakabileceği için. Katil ya yağmurda şanslıydı ya da bu şekilde planlamıştı.

"İhtiyacım var-" Bonita'nın sesi yine kesildi. "Bu işin nasıl yürüdüğünü anlamam gerek. Onu nasıl, ne zaman eve götürebilirim. Evde olmalı."

"Adli tabibin sizi aramasını sağlayabilirim. Ayrıntıları o açıklar." Jeffrey Brock'un teknik olarak bu konumda olduğunu biliyordu ama Sara'nın bu kadına yardım etmesini istiyordu. "Otelde olacak mısın?"

"Sanırım?" Gergin bir kahkaha attı. "Başka nereye gidebilirim ki? Yapabileceğim hiçbir şey , değil mi? Hem de şey."

Jeffrey daha fazlasını söylemesini bekledi ama hat .

Sara'nın numarasını BlackBerry'sine tuşladı. Başparmağı arama yapmak için yeşil düğmenin üzerinde gezindi. Onun yerine kırmızı düğmeye tıklayarak numarayı sildi.

Kudzu Kolları bazı tatsız anıları canlandırmıştı. Sara'nın yatak odalarında onu bastığını düşünüp duruyordu. Arabasını göle yuvarlayışını izlemek. Ailesinin evine doğru yürümüşü. Onu takip etmek istemişti ama kız uzaklaştıkça, onları birbirine bağlayan ipte bir gevşeme hissetti. O zamandan beri, kızın halat çekme oyunu mu oynadığını yoksa boynuna bir ilmik mi geçirmeye çalıştığını anlayamıyordu.

Jeffrey korkakların seçeneğini kullanarak kaydırma tekerleğini Sara'nın e-posta adresine tıkladı. Ailelerle arası iyiydi. Kendi çocuğu olmamıştı -üniversitedeyken geçirdiği apandisit ameliyatı ters gitmişti- ama Sara, Brock'un bilmediği bir şekilde kederle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Bonita Truong'un bilgilerini ilettili ve Sara'dan kızının cenazesinin naklini ayarlamak için anneye ulaşmasını istedi.

Otopsi raporunun geri kalanı Jeffrey'nin faks makinesindeydi. Özete kadar sayfaları karıştırdı. Sara'nın bulguları Frank'in değerlendirmesini destekliyordu. Sara tam da Frank'in bulmasını beklediği şeyi bulmuştu: omurilikteki delik, midedeki mavi sıvı. Başka bir deyişle, onlara herhangi bir yön gösterecek hiçbir şey yoktu. Toksikoloji raporlarının GBI'dan gelmesi için üç ya da dört hafta beklemeleri gerekecekti. GHB ya da Rohypnol bulunması yeni bir ipucu yaratmayacaktı.

"Günaydın." Brad Stephens elinde bir kutu dolusu mühürlü kanıt torbasıyla ekip odasına doğru yürüyordu. Geceyi Leslie Truong'un dairesinde onun kişisel eşyalarını kataloglayarak geçirmişti.

Jeffrey ona seslendi, "Bir şey var mı?"

"Hayır, Şef, pek sayılmaz." Brad ofisine geldi ve kutuyu Jeffrey'nin masasına bıraktı. "İstediğiniz gibi rehberine baktım ama hiç isim yoktu, sadece telefon numaraları vardı."

Jeffrey'nin cebinde not defteri vardı. Rebecca Caterino'nun cep telefonundan Daryl'in numarasını yazdığı sayfayı buldu.

Brad, Leslie Truong'un telefonunu çevirerek açtı ve numaraları arasında . "Tam burada, üçüncü sırada."

Jeffrey bilgiyi kendi gözleriyle doğruladı. İki kurban, ikisinin de telefonunda aynı on haneli numara kayıtlı. Sonra

Yine, ikisi de öğrenciydi. Daryl esrar satıcısıysa, kampüsteki telefonların yarısında muhtemelen aynı numara vardır.

Ama Daryl'in esrar satıcısı olup olmadığını bilmiyordu.

Chuck Gaines'in not kâğıtlarından teşhis ettiği *Little Bit* dün öğleden sonra tutuklanmıştı.

Jeffrey tutuklamayla ilgili daha fazla bilgi almak için Lena'yı aramak üzereydi ki onu masalardan birinde otururken gördü. Saate baktı. İnşaat alanına gidecek kadar vakti olmasına imkân yoktu.

"Lena!" sesi gerekenden daha yüksekti. Brad'in kanıt kutusunu kapıldığı gibi ofisten aceleyle çıkarken yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Şef?" Lena'nın üzerinde hâlâ hantal ceketı vardı. Fermuarın dişleri boynunda kırmızı bir iz bırakmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Kapıyı kapat."

Ona oturmasını işaret etti ama kendisi ayakta kaldı. "Eğer kontrol etmeyeceksen neden BlackBerry'nin parasını ben ödüyorum?"

Kadın ürkmüş görünüyordu. Telefonu almak için ceketinin cebini karıştırmasını izledi.

"Sana ilk Mercer'daki inşaat alanına gitmeni söylemiştim."

O konuşurken kadın e-postayı okuyordu. "Özür dilerim, Şef. Uyanıktım-"

"Bütün gece ayaktaydık, Lena. İş bu. Bana yapamayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, efendim,
ben-" "Little
Bit."

"Uh-" hala çırpınıyordu. "Felix Floyd Abbott. Onu dün tutukladım. Şu an nezarethanede, yolda-"

"Little Bit adını kullandığını doğruladı mı?"

"Evet, yani, evet, efendim. Chuck'ın bize verdiği eşkâle uyuyor. Kaykaycı, uzun saçlı, dağıtmaya niyetli olma sınırının hemen altında uyuşturucu taşıyor."

"Notların nerede? Sana kopya çıkarmanı söylemiştim."

Sandalyeden ayağa fırladı. Masaya doğru koşmasını, sonra da elinde bir avuç fotokopiyle ofisine dönmesini izledi. "Bunları senin için tüm o tecavüz vakalarını çıkardıktan sonra yaptım."

Kâğıtları kadının elinden kaptı. Jeffrey onun düzgün, blok yazılarını taradı. Notları bir PowerPoint sunumu gibi okunuyordu. "Bunları yeniden yazmışsın."

"|-"

"Dün bana gösterdiğin şey bu değildi." Rebecca Caterino'nun cesedini incelemek için attığı kurşunla işaretlenmiş adımları buldu. Hem şahdamarını hem de bileğini iki kez nasıl kontrol ettiğini ayrıntılı olarak açıklayan bir bölüm eklenmişti. "Bir yargıcın önünde elinizi İncil'e koyup bunun doğru olduğuna yemin etmeye hazır mısınız?"

Lena'nın boğazı . "Evet, Şef."

"Tanrım." Kopyaları gözden geçirdi. Her ayrıntı o kadar tekdüze görünüyordu ki bir daktilodan çıkmış olabilirdi. Sayfayı çevirdi.

LESLIE TRUONG İLE ÖN GÖRÜŞME

- Siyah örgü şapkalı adam
- Kaç yaşında/saç rengi/göz rengi hakkında fikrim yok.
- Ne giydiğini hatırlayamıyorum.
- Birbirleriyle konuşmadılar
- Şüpheli bir şey yok.

Jeffrey çenesinde keskin bir acı hissetti. Resmi raporunu okumuştı. Siyah örgü şapkalı bir adamla ilgili hiçbir şey bulunamadı. "Bu da ne böyle?"

"Ah," Lena görmek için boynunu büktü. "Ne dedi? Leslie. Yazdım-"

"Leslie Truong, Rebecca Caterino'yu bulan kadın, örgü şapkalı bir adam görmüş ve siz bunun bana söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünmediniz mi?"

Lena'nın yüzü ona ne kadar bildiğini söylüyordu. "Önemli görünmüyordu, Şef."

"Yüce İsa. Sana her şeyin önemli olduğunu söylemiştim. Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi Lena. "Yani, bir şey- şey."

Tek söylediği buydu. ederim. Ona bölgede kimseyi görüp görmediğini sordum ve yaklaşık dört farklı kişi olduğunu söyledi. Üç kadın.

Bilmiyordu ama öğrenci olduklarını düşünüyordu, ve bir adam, ve tarif ettiği adam buydu, ama bu gerçekten bir tarif değil, değil mi? Yemin ederim tek söylediği buydu. Hiçbir şey değildi. Hepimiz Caterino'nun bir kaza olduğunu düşündük."

"Hepimiz değil, Lena." Sayfaları elinde buruşturacak kadar sert tutuyordu. "Leslie Truong parçalanmıştı. Ona ne yapıldığını biliyor musun? Kaçıp gitmesine izin verdiğin tanığa?"

Jeffrey Sara'nın özetini ona fırlattı. Sara onu yakalamak için mücadele etti. Sonra kelimeleri okudu. Jeffrey onun yüzüne yayılan dehşeti izledi.

"Bu." Jeffrey parmağını kâğıda sapladı. "Saldırganın yüzünü gören kadının başına gelen de buydu. Gitmesine izin verdiniz. Sırtında lanet olası bir hedef vardı ve onu tek başına ormana gönderdiniz ve başına gelen bu oldu."

Lena hasta
görünüyordu.

Jeffrey
memnundu. "Şef,
ben-"

"Rozetini alıp seni ekip odamdan kovmadan önce hemen o şantiyeye gitmen gerekiyor."

Sandalyeden atladı.

Onu bu kadar kolay bırakmayacaktı. "İşin bittiğinde doğrudan buraya duydun mu beni? Oyalanma, kuyruğunu kıstırıp gitme. Hemen buraya geri dön. ."

"Evet, Şef."

Onun Frank'in yanından geçip salonun kapısına doğru koşmasını izledi. Jeffrey pencereye doğru döndü. Lena otoparktaydı. Celica'sının kapısını açmaya çalışıyordu.

"Şef?" Frank kapıda bir açıklama bekliyordu.

"Şimdi olmaz." Jeffrey çıplak elleriyle parçalamadan önce bu binadan çıkmak zorundaydı. "Brifing için geri döneceğim. Bir şey çıkarsa telefonum yanımda."

Frank geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Jeffrey ekip odasındaki bakışları, resepsiyon masasının arkasında Marla'nın büzülmüş dudaklarını görmezden geldi. Salon kapılarını tekmeleyerek açma isteğine direndi. Dışarıda kaldırıma çıkana kadar kendini tuttu.

Ellerini ceplerinin içine sokarak, "Lanet , lanet olsun," diye tısladı.

Ana Cadde yürürken soğuk bir esinti onu geri itti. Göle doğru sola döndüğünde hâlâ terliyordu. Rüzgâr, suyun üzerinden geçerken bir bıçağa dönüştü.

Çimenler hâlâ çiyden ıslanmıştı. Gri pantolonunun paçalarının nemden yavaşça siyaha dönüşmesini izledi.

Jeffrey ellerini çözmeye zorladı. Öfkesini rasyonalize etmeye çalıştı. Lena her şeyi berbat etmişti ama onun için çalışıyordu, bu da yaptığı her hatanın doğrudan onun omuzlarına yüklendiği anlamına geliyordu. Olayları onun tarafından görmeye çalıştı. Ona notlarını temizlemesini söylemişti. O da notlarını temizlemişti. Leslie Truong'la konuştuğunda, Rebecca Caterino'nun talihsiz bir kaza geçirdiğine inanmıştı. Jeffrey dürüstçe genç kadını kampüse geri götürmek için bir eskort bulacağını söyleyebilir miydi? Patronuna suç mahallinde dolaşan siyah örgü şapkalı bir adam olduğundan kesinlikle bahsederdi.

Ne tür bir örgü şapka? Sıradan olmayan ne demekti -ortalama boy, vücut tipi, saç rengi? Yoksa yüzünde sakal, bıyık, piercing, dövme olmadığını mı kastediyordu?

"Kahretsin."

Jeffrey'nin Lena'yla tekrar konuşması gerekiyordu, bu sefer ona bağırmadan. Orijinal not defteri bir yerlerdeydi. Leslie Truong'la yaptığı görüşmenin ayrıntılarını görmesi gerekiyordu.

Göl kıyısındaki evlerin arkasına bakarak arkasını döndü. Şehir merkezine yaklaşık yarım mil uzaklıktaydı. Sara'nın evi diğer yönde bir çeyrek mil daha uzaktaydı. Jeffrey onun kapısını çalmayı düşündü. Otopsi bahanesi vardı. Ofisinde faksı görmemiş gibi davranabilirdi. Sara işe gitmek için hazırlanıyor olacaktı, muhtemelen uzun gecenin yorgunluğuyla.

Belki arka verandaya kahve içmeye giderler, o da ona davayı anlatır, kadın da beyaz büyüünden biraz serpiştirerek adamın zihnini açar, o da karakola dönüp sadist bir katilin başka bir öğrenciye saldırmasını nasıl engelleyeceğini çözerdi.

Jeffrey ağzını ovuşturdu.

Sürdüğü sürece güzel bir fanteziydi.

İki ev arasında yürüdü ve onun sokağına giden yolu buldu. Pantolonunun ıslak paçası baldırlarının arkasına yapışmıştı. Güneş kör ediyordu. Gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Sara elli metre ötede duruyordu. Koşu kıyafetlerini giymişti, saçları başının arkasında toplanmıştı, sabahın keskin havasında nefesi görünüyordu. Ellerini kalçalarına koymuştu.

Onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

Jeffrey el sallamak için elini kaldırdı ama kadın ona sırtını döndü ve koşmaya başladı.

Jeffrey ne yaptığını bilmeden kendini onun peşinden koşarken buldu. Buna ister aptallık, ister çaresizlik, ister polis eğitimi deyin. Eğer biri sizden kaçıyor, onun peşinden koşardınız.

Sara göl kıyısını takip eden dik bir virajı hızla geçti. Jeffrey ayaklarını kaldırdı, kollarını şişirdi. Sara önde başlamıştı ama Jeffrey daha güçlü bir koşucuydu. Onun Bayan Beaman'ın ön bahçesinden geçtiğini gördü. Porter'ların araba yoluna saptı, sonra da arka bahçelerinden geçti. İkisi de göle ulaştığında, onun başını yaklaşık yirmi metre kesmişti.

Sara çimlerde iyi değildi. Omzunun üzerinden geriye baktı. Jeffrey beş metre daha ilerledi. Bir ağız dolusu hava yuttu ve bacaklarını çılgın atana kadar itti. Bir beş metre daha kazanmıştı ama Sara arazisinin arka tarafına ulaşmıştı. Eve doğru dik yokuşu hızla çıkarken ayağı kaydı, Honda'sının yuvarlandığı dik yokuşun aynısıydı bu.

Jeffrey aradaki mesafeyi daha da daraltarak istinat duvarının üzerinden atladı ve çimenliği boydan boya kesti. Merdivenlerden yukarı fırlayan kızın ter kokusunu alabilecek kadar yakındı. atladı, ayağı en üstteki basamağa takıldı. Kendini düzeltti ama ivmesini durduramadı. Kapının çarpışını izledi ve sonra Jeffrey, Wile E. Coyote gibi, yüzüstü kapıya çarptı.

"Siktir!" Elleri burnuna gitti. Parmaklarının arasından kan aktı. "Siktir!"

Eğildi. Güverteye kan damladı. Yıldızlar gördü. Burnu kırılmış olmalıydı. İkinci bir kalp gibi attığını hissedebiliyordu.

"Sara?" Kapiya vurdu. "Sar-"

Jeffrey bir motor sesi duydu. Z4. Bu alçak homurtuya aşinaydı. Ofisindeyken Sara sokağın karşısındaki 80.000 dolarlık spor arabayı her çalıştırdığında bu sesi duyuyordu.

Ellerindeki kanı silkeledi. Arka cebinde buldu. Jeffrey'nin evin yan tarafına doğru koşup onun uzaklaşmasını izlememek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Atlanta

19

Gina Vogel, alışveriş arabasını yerel Target'ın koridorlarında bir aşağı bir yukarı iterken omuzlarını kulaklarından uzaklaştırmaya zorladı. Regl dönemi onu dünyaya çıkmaya zorlamıştı. Seçenekleri tükenmeden önce çantasına iki, spor çantasına da bir tampon yerleştirmişti. InstaCart teslimatçısıyla olan aşırı tanıdık ilişkisi eve teslimatı engelliyordu. Amazon iki günlük kargo iki gün gecikmişti ve mağazadan sekiz dolara alabileceği bir kutu tamponu bir gecede göndermek için 49,65 dolar harcayacak kadar ileri gitmemişti.

Ayrıca, bir kadın sadece tampon alamazdı. Çikolata, Advil, daha fazla çikolata ve bir torba minyatür boy çikolataya ihtiyacı vardı çünkü tüm porsiyonu ağzınıza sığdırabiliyorsanız ikramların kalorisizliği yoktu.

Bu teşviklere rağmen, Shawshanking yaparak evden çıkmak utanç verici derecede zor olmuştu. Gina yapabildiği kadar ertelemiş, banyosunu Jeffrey Dahmer'in mutfağına benzetecek kadar çok tuvalet kağıdıyla idare etmişti. O zaman bile, Gina bahaneler bulmuştu. Evi baştan aşağı süpürmüştü. Süpürgelikleri temizledi. Tavan vantilatörlerinin, aydınlatma armatürlerinin ve panjurların çitalarıyla ulaşabildiği kısımlarının tozunu aldı.

Kapalı. Pekin için hazırladığı raporu bitirmek için gece boyunca bile çalışmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Gina üniversitedeyken üç yüz kez kokain denediğinden beri hiç kadar çılgın olmamıştı.

Kendini giyinmeye zorlamak işin en zor kısmıydı. Gina her zaman uygun kıyafetleri giydiğinizde kıyafetleri, iş kıyafetleri, yenilebilir külotlar- kıyafete uygun göreve kilitlendiğinizi düşünmüştü. Bir çift eşofman altı giymek işin zor kısmı değildi. Aslında eşofman altı, günlük pijama Garanimal setlerinin ayrılmaz bir parçasıydı. Kapıdan dışarı çıkmak, kendini sadece sokağın karşısındaki meraklı komşuya değil, tüm halka ifşa etmek, dayanılmaz derecede riskli bir teklif gibi hissettirmişti.

Gina izleniyordu. Bunu biliyordu. Ama bu gerçeği kız kardeşine söyleyecek kadar emin değildi. Ya da polise.

911'i arama düşüncesi bile yanaklarının almasına neden oldu.

Evet, lütfen evimden çıkmama yardım eder misiniz? Söz deli değilim ama bu saç lastiğini huysuz, sinir bozucu yeğenimden çaldım -evet, işte o- ve şimdi biri benden çaldı ve nereye gidersem gideyim gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve ... evet ... tutacağım ... Alo? Kimse yok mu? Orada kimse var mı?

Gina paranoyasını filmlerde banka soyguncularının taktığı o tuhaf külotlu çorap maskelerine benzetmeye başlamıştı. Ya da belki gerçek hayatta. Her neyse. Mesele şu ki, endişesinin ağırlığını yüz hatlarını ezip geçen gerçek bir şey gibi hissediyordu.

Evden çıkarken o kadar endişeliydi ki iki kez yanlış kalkış yapmış, her ikisinde de arabaya kadar gitmiş, hatta bir keresinde motoru çalıştırmış, sonra da korku filmlerinde takılıp düşeceğini ve elektrikli testereyle ikiye ayrılacağını bildiğiniz aptal bir kız gibi içeri koşmuştu.

Gina bir kız öğrenci birliğine üye olmuştu. Tamamen markaya uygundu.

Sonunda, kız kardeşinden gelen bir telefon onu dünyaya itti.

Nancy kızına çok kızmıştı. Gina bu nadir şirretlik fırsatlarından zevk alıyordu, çünkü kız kardeşinin

hiç kabul etmemişti. Bu kez bir hamilelik korkusu vardı çünkü kim bazen prezervatiflerin işe yaramadığını tahmin edebilirdi ki? Neden bir makale yoktu? Ya da bir Discovery Investigates?

Gina tüm doğru "*oh canlarım*", "*nasıl yapabildim*" ve "*hayır yapmadı*" cümlelerini kurarak her türlü sulu ve dramatik bilgiyi ortaya dökmüştü ama bir saat sonra Nancy sonunda Gina'ya neyin peşinde olduğunu sormaya karar vermişti.

"Aslında Target'a gidiyordum," demişti Gina ve niyetini dile getirmesi, onu sadece kapıdan dışarı değil, sadece arabasının direksiyonuna değil, caddelerde nasıl araba kullanılacağını bilen yetişkin bir insan gibi caddede sürmeye iten son itici güç olmuştu.

Neyse ki, yerel Target sabahın erken saatlerinde seyrek nüfusluydu. Alışveriş yapanlardan çok tezgâhtarlar var gibiydi. Gina market arabası elinden kurtulunca inledi. O aptalca şeyi yapmıştı; market arabasını çekmiş, sonra tekerleklerden birinin bozuk olduğunu fark edene kadar on adım uzaklaşmıştı, ama on adım geri gitmek yerine, Donner Partisi'nin bir sonraki tepenin ardında bir Jack-in- the-Box olduğu konusunda ısrar eden üyesi gibi yürümeye devam etmişti.

Gina alışveriş sepetindeki ürünleri zihnindeki listeye göre kontrol etti: tuvalet kağıdı, kağıt havlu, dondurma, çikolata şurubu, bir paket minyatür çikolata, büyük çikolata, yalnız kalmasınlar diye iki Twix ve ihtiyacı olmayacak kadar küçük olmasına rağmen artrit kapaklı Advil ama aynı zamanda büyüteç olmadan okları nasıl hizalayacağını göremeyecek kadar da yaşlı olmasına rağmen ve en başta neden onları çıkarması bu kadar zor yapmışlardı?

"Duh," diye mırıldandı.

Tamponlar.

Elbette kadın ürünleri mağazanın diğer tarafında, bebek bezleri, idrar kaçırma külotları ve bir erkeğin bakışlarını asla rahatsız etmemesi gereken diğer tüm iğrenç vajina ürünleriyle birlikte arka köşeye sıkışmıştı.

Ev Eşyaları. Nevresimler. Havlular. Spor malzemeleri.

Target silah satmıyordu. Walmart ya da Dick's de satmıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, internetten silah satın almak ve silahın evinize gönderilmesini sağlamak yasa dışıydı. Gina'nın internette bulabildiği en yakın silah butiği ya da adı her neyse, bölgenin dışındaydı. Paranoyak olabilirdi ve muhtemelen psikotik bir krizin pençesindeydi ama arabasını çevre dışına çıkarmayacaktı. Ayrıca, burası Amerika'ydı. Lanet olası NRA neredeydi? Herhangi bir Subway'in dışındaki otomattan bir AK-47 satın alabilmeliydi.

Kadınları Ürünler.

Gina dev ped kutularını atladı. Daha ihtiyatlı kadınları ürünleri incelemek için arabayı yavaşlattı. Tampax'ın Radiant (Işıltılı) adlı bir serisi vardı ve akla hemen kukusundan parlayan bir spot ışığını getiriyordu. Pearl ona istirdyeleri düşündürdü, bu da ona eski bir erkek arkadaşının bir zamanlar ona gösterdiği bir karikatürü hatırlattı. Kör bir adam bir balık pazarının dışındaki bir vitrinin önünden geçiyor ve "Günaydın hanımlar" diyordu.

Ha.

Ha.

Eski erkek arkadaşın.

Gözleri, tıpkı bebek saçmalıkları gibi pembe ya da mavi renkte olan çeşitli ürünlerin arasında gezindi. Karton aplikatör. Plastik aplikatör. Aplikatör yok. Yoğun akış. Orta akış. Hafif akış - kimdi bu sürtükler? Click Compact ona jinekolog spekulumunu hatırlattı. Sport Fresh: çünkü regl döneminde terlemeyi seviyorsunuz. Pürüzsüz: Dokuz ay sonra doğurmayacağınız bebeğinizin altı gibi. Güvenlik: amınız için bir asma kilit. Gentle Glide: gelmiş geçmiş en kötü tavlama cümlesi. Organik: neden kompost yapmak için dışarı çıkasınız ki? Kaymayı Önleyici, Kauçuk Tutuş: Salt-n-Peppa'nın yeni reçeli.

Gina eski alışkanlığı olan FlexFit teknoloji Playtex Sport'u seçti. Kutu her zamanki pembe ve maviydi, ama aynı zamanda yol boyunca koşan mutlu, ince bir kadının yeşil silüetini de gösteriyordu, *Gone Girl* saçları yana savrulmuş, iPhone koluna bağlanmış, kulaklık kabloları sallanıyordu çünkü Gina gibi, herkesin kulağından damlayan beyaz sümük gibi görünen kablolu Bluetooth kulaklıkları nasıl çalıştıracağını anlamaya zahmet edemiyordu.

Gina Playtex'teki pazarlama toplantısını hayal etti. Erkekler atletik, mutlu yeşil kadını, kadınlar ise cenin pozisyonunda kıvrılmış, banyosunun zemininde çığlık atan peri-menopozal bir kadının koyu kırmızı, neredeyse siyah silüetini sunmuşlardı.

Zor bir karar.

Çarpık tekerlek neredeyse arabasını bir bebek bezi vitrinine çarpıyordu. Gina bu vandalizmi memnuniyetle karşıladı ama o öyle bir haydut değildi. En azından şu anda. Arabanın etrafından dolandı. Kasaya giderken yirmi dört paket AAA pil aldı, çünkü vibratörü çılgınca seks yapıyordu.

Okuyucuya okutmak için kartını arıyordu ki, en azından on dakikadır paranoya yaşamadığını fark etti.

Gina kasa bölümüne göz gezdirdi. Yorgun görünümlü bir anne bebeğiyle boğuşuyordu. Yönetici görünümlü çalışan, elindeki panoya bakarken esnemesini bastırıyordu. Kasadaki genç adam, bir FBI proficisinin Dönem Kiti olarak adlandıracağı şeyi tararken yüzüne bile bakmamıştı.

Gina'nın gerçekten gülümsediğini hissetmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Ah, hayatın zengin gobleni. Bir an sığınakta *makinelî tüfekte eve teslimatı* araştırırken, bir an sonra "Funky Cold Medina "nın Muzak versiyonuna ayaklarınızı vuruyordunuz.

Bu kardeş bana bir sır verdi... Nasıl daha fazla kız tavlayacağıma dair...

Tone Loc çok ileri görüşlü biriydi. Hem Bill Cosby'nin düşüşünü hem de Ru Paul'un görkemli yükselişini öngörmüştü.

"Hanımefendi?" Kasadaki adam bekliyordu.

Gina hanımefendinin neşesini izin vermeyecekti. Amex'ini okuyucudan geçirdi. İmzasını kutunun üzerinde döndürdü. Kasadaki adama karşı aşırı kibardı ve adam bunu açıkça MILF çaresizliği olarak yorumladı. Ya da duruma MILNF. Sıkıcı uzunluktaki fişi çantasına tıktırdı. İnatçı arabayı sürgülü kapılardan içeri itti.

Güneş ışığı!

Kim tahmin edebilirdi ki?

Arabası otoparkın arka tarafına park edilmişti, alışveriş merkezine ilk girdiğinde bunu kendi *Fear Factor* yarışması olarak görmüştü. Gina şimdi egzersiz yaptığı için memnundu. Günün neredeyse yirmi dört saati Miss-Pitty-Pat tarzı kanepede uzanmaktan dizardı kırışları soru işaretlerine dönüşmüştü. Elbette, regl olduğu için kendini iğrenç, terli ve kramplı hissediyordu ama Yetişkin Gina Tarihi'nde ilk kez, hayatında şu anda olan en kötü şey bu değildi. Onun silüetini şu lanet kutulardan birine koymalılar.

Pıhtıları getirin!

Bagajını açtı. Arabayı tamponuna çarpan sarsıntılı tekerlek bile ruh halini bozamamıştı. Çantalarını arabanın içine attı. Twix'lerden birine uzandı. Gina dişleriyle ambalajı yırtarak açtı. Çıtır çıtır, çikolatalı iki çubuğu da daktiloya sarılan bir kâğıt parçası gibi ağzına attı; otuz yaşından küçük birinin anlayamayacağı bir benzetmeydi bu.

Bir pislik gibi, arabasını geri vermek için mağazaya kadar yürüyemeyecek kadar tembeldi. Arabasının yanındaki çimenli bölüme bırakma nezaketini gösterdi. Sürücü koltuğuna oturdu. Bagajından diğer Twix'i çıkarmayı düşündü. Ama dondurma eriyebilirdi. O zaman dondurmayı da yemeliydi. Target'a geri dönüp bir kaşık almalı mıydı? Elbette böyle bir şeyi elleriyle yiyemezdi. Elbette, kutuyu devirip eski tanrıların çaresiz bakirelerden yardım aldığı gibi harikalarından höpürdeterek yiyemezdi.

Gina arka koltuktan bir ses duydu.

Gözleri endişeyle dikiz aynasına kaydı.

Bir adamın önce elini, sonra kolunu, sonra da omzunu gördü. Alışılmadık bir şekilde, bakışları adamın yüzüne doğru doğal yönünü takip etmedi. Gözleri tekrar merkeze döndü ve metalden yansıyan güneş ışığına odaklandı. Hâlâ Twix ile dolu olan ağzı açık kaldı. Gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Burun delikleri alevlendi. Ağır çekimde, önce geriye, sonra öne doğru sallanan ve doğrudan başının yan tarafını hedef alan çekicin yolunu izledi.

Tek bir düşüncesi vardı, o da inanılmaz derecede aptalcaydı: *Ben haklıydım.*

Will koridorda yürürken ellerini pantolonunun cebine soktu. Parmak eklemesindeki acı, kararını yeniden düşünmesine neden oldu. Elinin arkasında yeni bir kan izi belirmişti. Sara kesiğin üzerine yara bandı yapıştıracağını söylemişti. Unutmak ona göre değildi ama ikisi de yeni deneyimlere alışmak zorundaydı.

Ona alan açıyor, duygularına saygı gösteriyordu. Kâğıt üzerinde kulağa harika geliyordu ama gerçek hayatta Will'in duygularına saygı duymak şöyle dursun, onu rahat bırakan biri bile olmamıştı. Geri dönüş yolunu nasıl bulacağından emin değildi.

Adam Amanda'ya kızdığında, Amanda ona zorbalık etti ve onu küçük düşürdü. Faith, Will onu susturmak ve ikisinin de acılarına son vermek için pes edene kadar aşırı özür diledi, ayaklarına , kendini kötü biri olarak nitelendirdi. Angie onu her zaman incitmişti ama sonra çekip gitmiş ve tekrar ortaya çıktığında Will bunu aşmıştı. Ve seks açlığı çekiyordu, bu da onu elde etmenin başka bir yoluydu.

Bu stratejilerin hiçbiri Sara'da işe yaramayacaktı. Hayatındaki hiç kimseye benzememesi onun en büyük cazibelerinden biriydi. Ama bu *uzay* meselesi tamamen yabancı bir konuydu. Sara'nın bunu düzeltmesini beklemek ona çok kötü bir fikir gibi geliyordu. Aslında yapmak istediği şey ona patlıcanlı bir mesaj atmaktı, sonra Sara ona kovboy kızlı bir mesaj atabilirdi, o zaman her şey normale dönerdi.

Elindeki kanı temizlemek için mutfağa girdi ama kendini otomatın başında buldu. Will bir saattir bir şey yememişti. Yuvaya bir dolarlık banknot soktu. Spiral döndü. Yapışkan çörek düştü. Will bir çeyreklik geri aldı, bu da bir Sprite için gereken paranın yarısıydı. Para üstünü diğer eliyle diğer cebinden çıkarmak için dönmesi gerekti.

Will gazozların yanına gitti. Yüksek teknolojili makinelere karşı hastalıklı bir sevgisi vardı. Parayı yatırdı. Camın arkasından robot kolun raydan aşağı kayışını izledi, böylece robot el Sprite kutusunu kavrayıp aşağıdaki kutuya bırakabilecekti.

"N'aber, bubba?" Nick yanına geldi ve o garip omuz kavrama hareketini yaptı. "FeeBees'in Şef için hazırladığı profil hakkında bazı ek düşüncelerim var."

Will atıştırmalıklarını tezgâhın üzerine koydu ve elindeki kanı yıkadı. Omuz meselesi canını sıkmaya başlamıştı. Ayrıca Nick'in Tolliver'a Şef demesi de sinir bozucuydusanki yanlış suçluyu kızdıran ve sonunda öldürülen küçük bir kasaba polisi değil de, Custer'ın kışını Little Big Horn'da tekmeleyen Çılgın At gibiydi.

Will arkasını dönerken ellerini kuruladı. "Ne olmuş ona?"

Nick bozuk para bulmak için cebini karıştırıyordu. Kot pantolonu o kadar dardı ki parmaklarının dış hatları görünüyordu. "Hiç çeyrekliğin var mı?"

"Hayır." Will'in çeyreklikleri bitmek üzereydi ama onları almak için ellerini ovuşturmaktan omzu fena halde ağrıyordu. "Rapor?"

"Doğru ya. Eski defterlerime bakıyordum ve Şef'le aramızda geçen şu konuşma aklıma geldi." Nick elini çekti. Paraları aldı, sonra makineye attı ve Will'e şöyle dedi: "Profili gözden geçiriyorduk. Bu tutuklamadan yaklaşık bir yıl sonraydı, anlıyor musun? Ve Şef, profilin Nesbitt'in aleyhinde olmasıyla ilgili bir sorunu vardı."

Will, Nick'in brifing sırasındaki değerlendirmesini hatırladı. "Nesbitt'in tatlı etine isabet ettiğini söylemiştin."

"Evet, ama şimdi notlarımı okurken Şef'in bunu merak ettiğini gördüm. Profil çok kesin olduğu için şüphelenmişti, sanki kağıt toplayıcısı bir FeeBee Nesbitt'in tutuklandığını görmüş ve profili ona uyacak şekilde düzenlemişti." Nick omuz silkti. "O adamlar da en az bizim kadar kötü adamları yakalamak istiyorlar. Belki de biraz fazla heveslendiler ve Nesbitt hakkında bildiklerimizle eşleşmesi için profili tersine mühendislikten geçirdiler."

Will tezgâha yaslanmış, Nick'in seçimini makineye girmesini izliyordu.

"Kahretsin, Hoss, son Sprite'ı aldın mı?" Nick düğmelere ikinci kez bastı. Sıraları kontrol etmek için yüzünü cama dayadı.

Will döndü ve arkasını dönmeden önce Sprite kutusunu birkaç kez sertçe salladı. "Benimkini al. Ofisimde bir tane daha var."

Nick kutuyu aldı. "Teşekkürler, dostum."

"Peki, Şef neden birinin kestirmeden gittiğini düşündü?"

Nick durakladı, Will'in ses tonunu açıkça fark etmişti. Yine de, "Elimizdeki tek şey Truong'un olay yerinden fotoğraflar ve Caterino'nun BlackBerry'siyle çekilmiş kare. Çok fazla benzerlik göstermeyen iki olay yeri. Böyle bir şey olduğunda buna ne denir?"

Will onun bir cevap beklediğini görebiliyordu. Başını iki yana salladı.

Nick parmağıyla Sprite kutusunun üstüne iki kez vurdu.

"İstatistiksel sonuç geçerliliği."

Will, bunun daha çok bulguların yetersiz bir çalışma nedeniyle genelleştirilememesiyle ilgili olduğunu düşündü, ancak "Bu mümkün" dedi.

"Mümkün mü? Sol taşağım bahse girerim," dedi Nick. "Şef'e hafızama güvendiğimden daha çok güveniyorum, anlatabildim mi? Adam çok zeki biriydi. Çok iyi bir polisti. Tanıdığım en iyi adamdı."

Will onu yakaladı.

"Her neyse." Nick kutunun halkasını patlattı.

Sprite, Old Faithful gibi fışkırdı.

"Kahretsin!" Nick geri adım attı ama spreyden kaçacak kadar hızlı değildi. Kot pantolonunun ağ kısmı sıırıslıslam olmuştu. Hatta bir kısmı sakalına bile sıçramıştı. "Kahretsin."

Will kâğıt havlu almak için uzandı. Nick ona dik dik baktı, hesaplıyordu.

Tekrar hesaplayacağım.

Bariz rakamlar vardı: Nick on beş yaş daha büyük ve otuz kilo daha hafifti, en az bir ayak daha kısa olduğundan bahsetmiyorum bile.

Sonra, değişkenler vardı: Birlikte çalışıyorlardı. Sara faktörü.

Bu maskaralığı o kadar uzun süre devam ettirdiler ki, bu maskaralığı bozmak en başta oyunun oynandığını kabul etmek anlamına gelecekti.

"Çocuklar?" Amanda sessizce mutfakta belirdi.

Nick kapıdan çıkarken Sprite kutusunu çöpe attı.

Amanda, Will'e bir kaşını kaldırdı. "Telefonunu neden göremiyorum?" Will telefonunu kapatmayı unutmuştu. Telefonu öyle bir kaldırdı ki

Amanda görebiliyordu.

"Bu sabah kaç çizgiyi geçeceksin?"

"İki." Giydiği kıyafeti işaret etti. "İlki düzeltildi."

Amanda kaşlarını çattı ama boş verdi. "İçinde sıkışıp kaldığımız bu bitmek bilmez bekleyiş hakkında beni bilgilendir."

Will, içindeki Faith'in, bir seri katil hakkında birkaç farklı polis bölgesiyle konuşmak gibi onları bekleme düzeninden çıkaracak adımlar olduğunu söylediğini duydu ama o Faith değildi ve zaten yeterince çizgiyi aşmıştı.

"Hâlâ Dirk Masterson'ın ISP'sinin mahkeme celbini işleme bekliyoruz. Faith, Gerald Caterino'nun cinayet dolabı üzerinde çalışıyor. Kayıp kadınlar ya da takip edildiklerini bildiren kadınlar için eyalet çapında bir arama emri çıkardım. Sonra da diğer açık davalarımızı takip ettim."

"Ah, gerçek polis işi," dedi Amanda. "Kurşun noktaları mı?"

Will ona işin özetini anlattı. Chattooga'daki bir kundaklama soruşturması bir tutuklamaya yol açmak üzereydi. Bir dizi Muscogee içki dükkânı soygununun şüphelisi için yalan makinesi sınavı planlanmıştı. Bir seri tecavüzcünün olası kurbanıyla konuşması için Forsyth'e bir robot resim sanatçısı göndermişti. Treutlen İlçesi şerif ofisi, işlenmesi için tükürük örnekleriyle birlikte bir şerif yardımcısı gönderiyordu.

"Güzel. Raporlarınızı Caroline'a e-posta ile göndermenizi istiyorum. Yoğun bir gün geçiriyorum. Benim iş yükümle o ilgileniyor."

Caroline, Amanda'nın , utandırılmaktan etkilenmeyen sabırlı bir kadındı. "Evet, hanımefendi."

"Sara Grant County'ye gidiyor. Adli ona deponun anahtarını verdi. Toksin testini aldığı anda beni aramasını söyledim."

Will az önce suratına yumruk yememiş gibi davranmaya çalıştı. Sara'yı şu anda Grant County'de istemiyordu; bu, zorba ve kontrolcü bir erkek arkadaşın sahip olacağı türden bir düşünceydi.

Amanda saatine baktı. "Caroline, Shay Van Dorne'un ailesini buraya getirmeye çalışıyor. Umarım Sara da zamanında döner. Dirk Masterson olayının bir an önce çözülmesini istiyorum. ISP'yi ara. Onlara patenlerini giymelerini söyle."

"Masterson'ın bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım patron benim ve ben ne dersem onu yapıyorsun."

Will bu mantığa karşı çıkamazdı. Mutfaktan çıkarken yapışkan çöreğini de yanına aldı. Telefonunu açtı. Nerede olduğunu Sara'dan saklamak aptalca bir hareketti. Yine de Sara'nın telefonuna Bul uygulamasını yükleyen kendisiydi. Sara'nın onu açtığından bile şüpheliydi.

Kadının yerini tespit etti. Zaten Grant County'deydi. Mercer Caddesi. Mavi iğne U-Store adlı bir yerin içinde olduğunu gösteriyordu. Haritayı yakınlaştırdı. Uydu moduna . Görünüşe göre bir meranın karşısındaydı.

Mezar taşlarıyla.

"Sik beni."

Hiçbir patlıcan ve kovboy kız bunu daha iyi yapamazdı. Will telefonu tekrar cebine soktu. Açarken Faith'in kapısını .

Masasında oturmuş kendine insülin enjekte ediyordu.

Will geri çekilmeye başladı ama kadın ona oturması için el salladı, sonra da hoparlörü açık olan telefonunu işaret etti.

"Tatlım." Faith gömleğini aşağı sıyırdı ve insülin kalemini attı. "Bunu senin için çözemem. Onunla telefonda değil, yüz yüze konuşmalı ve bir çözüm bulmalısın."

Will, Faith'in sadece çocuklarına karşı kullandığı, sonsuz sevgi ve hafif kızgınlık karışımı ses tonunu tanıdı.

"ama anne," diye yalvardı Jeremy. "Bana her zaman yardım için sana gelebileceğimi söylemiştin. Yardımın için sana gelen benim."

Faith güldü. "İyi denemeydi, ama bana yılda yirmi dört bin dolar kazandıran bir ilişkiyi tehlikeye atacağımı düşünüyorsan, anneni tanımıyorsun demektir."

İniltisi Faith'inkinin aynısıydı. "Bu hafta sonu çamaşırlarımı getireceğim."

"Deterjan getir, çünkü kendin yapacaksın." Faith telefonuna dokundu. Will'e, "Jeremy anneme çok kızgın. Bunun bir ders anı olmasına izin vermeye çalışıyorum."

Will bir fırsat gördü. "Belki de annen onu biraz rahat bırakmalı? Bilirsin, nasıl hissettiğini anlaması için?"

Faith ona baktı. "Kaçıranlar bizi duyabilirse bir kez göz kırp." Will boğazını temizledi. Artık bu işin içindeydi. "Sadece, yani o yaralı, Değil mi? Ama muhtemelen zamana ihtiyacı var, o yüzden geri çekilmeli. Sonra da birkaç saat içinde ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilir. Ya da günler sonra? Günler olabilir mi?"

"Günler uzun bir zaman gibi görünüyor."

"Yani, saatler?" diye sordu. "Kaç saat?" "On iki mi?"

Onun yüzünü gördü. "Hayır, üç."

Will yapışkan çöreğinin üzerindeki plastik ambalajı sıyırdı ve bir lokma aldı.

"Özür dilerim." Faith'sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Oğlum annemle kavga ediyor. Kızıma, mahremiyet içinde işememe izin verirse onu Dedektif Pikachu ile tanıştıracığımı söz verdim. Ana baba hilesi yaptım çünkü Sim'lerime hak ettikleri hayatı verebilmemin tek yolu bu. Duygusal açıdan sağlıklı bir yetişkin olmak hakkında soru sorulacak en iyi kişi gerçekten ben miyim?"

Will yapışkan çöreği inceledi. Beyaz kreması eriyordu. Büyük bir ısırik daha aldı.

Faith dedi ki, "Ben işe yaramazım. Berbatım. Berbat bir ."

"Sorun yok." Will bu konuşmanın son beş dakikasını silmek için çırpınıyordu. "Günümüze devam etmemiz için binlerce neden var" demeyi denerdi.

"Seni pislik, sakın *Frozen*'dan bir şarkıyı kafama sokmaya kalkma." Sandalyesini bilgisayarına doğru geri çekti, belli ki mesajı almıştı. "Nick'i gördün mü? Seni arıyordu."

Nick muhtemelen banyo lavabosunda taşaklarını yıkıyordu. "Notlarının hafızasını canlandırdığını söyledi. Tolliver profilden memnun değildi."

"Şefi mi kastediyorsun?"

Bunu söylediği için onu seviyordu. "Tolliver bunun kuyruğun köpeği sallaması olduğunu düşündü."

Faith parmaklarını masaya vurdu. "Hepimiz FBI'ın yanılmaz olmadığını biliyoruz. Balistik testlerle ilgili skandala bakın. Ya da mikroskopik saç analizi skandalına. Ya da skandallar üzerine skandal."

Will yapışkan çöreğini bitirdi. "Lena'nın notlarının fotokopileri ne olacak?"

Faith güldü. "Dickens gibi okuyorlar. Yani, gerçek Dickens. Sanki birisi düzenlemiş, kopyalamış ve kamu tüketimi için basmış gibi. El yazısı bile daktiloya benziyor."

Will hayal kırıklığına uğramamıştı çünkü hiç şaşırmamıştı.

Faith, "Tolliver onu neden yanında tutuyordu?" diye sordu.

Bir yanıt beklemiyordu ama bir yanıt vardı. "Birine ikinci bir şans vermek için söylenecek bir şey var. Bir hata yaptığını kabul etmek istememek için de söylenecek bir şey var."

"Kendi inatçılığının onu kör ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu Sara'nın teorisi, onun hakkında yanıldığını kabul edememesi. Benim teorim ise Lena'nın onun gri tavşanı olduğu yönünde." Will, yıllar boyunca birçok polis merkezinde bu dinamiğin nasıl işlediğini görmüştü. "Şef bazı kirli işlerin yapılmasını istiyor, gri tavşanını gri alanlara gönderiyor, böylece elleri bembeyaz kalabiliyor. Onu kovamıyor çünkü tüm sırlarını biliyor. Gitmesine izin veremez çünkü ona tekrar ihtiyacı olabilir. Genellikle ikisi de bunu düşmanca ve ticari bir ilişki olarak görmez ama ikisi de bundan bir şeyler elde eder. Siper arkadaşlığı belki."

Faith, en iyi arkadaşlarınızdan birinin kocası olan ölü bir polise iftira ne kadar sessiz kalmayı beklerseniz o kadar uzun süre sessiz kaldı.

"Bu çok mantıklı. Macon polis teşkilatında da aynı rolü oynuyordu."

Parmaklarındaki şekeri yaladı.

"Tamam, bunun Lena'yla bir ilgisi yok." Faith ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve ona doğru döndü. "Aslında bir ilişki tavsiyem var ve bu Jeremy'ye söylediğimle aynı şey ve muhtemelen duymak isteyeceğin son şey: Sara'yla konuş. Yüz yüze. Ona nasıl hissettiğini söyle. Bunu nasıl düzelteceğini söyle. O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Bunu ."

Will çenesini ovuşturdu. Parmakları yapış yapıştı. Faith'in bilgisayarına doğru başını salladı. Gerald Caterino'nun cinayet dolabındaki görüntüler

ekranda durakladı. "Bir şey var mı?"

"Üzüntü," Faith monitörüne geri döndü. "Suçun aileleri nasıl etkilediğini biliyorum. Her gün görüyorum ve bu ruh öldürücü ve korkunç bir şey, ama Gerald'ın yaptığı her şeye bakıyorum - bilgi edinme özgürlüğü talepleri ve avukatlar ve davalar ve özel dedektifler ve notlar ve telefon görüşmeleri ve harcadığı onca para ve ben sadece ..."

Başını salladı çünkü söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Amanda Masterson'a baskı yapıyor. Nedenini bilmiyorum ama kötü kokular alıyor ve genelde haklı çıkıyor."

"Austin'e gidip kucaklarına oturmak dışında, ISP'nin daha hızlı hareket etmesini sağlamak için bir şey yapabileceğimden emin değilim." Bir çıktıyı masasına doğru kaydırды. "Dedektif Dirk'ten gelen şu faturaya bakın. Vadesi geçmiş. Ve bu en . Caterino bu pisliğe neredeyse otuz bin dolar borçlu."

Will sayfanın üstündeki numaraları gördü. "Bunun bir sokak adresi var. Tüm çeklerin bir posta kutusuna postalandığını söylediğini sanıyordum."

Üzerinde harita, web adresi ve telefon numarası olan başka bir kâğıt parçası uzattı. "Posta Merkezi İstasyonu. Bir posta kutusu kiralayabileceğiniz ve bir sokak adresi alabileceğiniz şu kargo mağazalarından birinde."

Will bu hizmete aşinaydı. Eski karısı gölge adreslerin üretken bir kullanıcısıydı. Birkaç kez onu yasal olmayan yollardan takip etmek zorunda kalmıştı.

"Sokaktaki ortalama bir insana hangisi daha tehditkâr gelir, arama emriniz olduğunu söylemek mi yoksa mahkeme celbiniz olduğunu söylemek mi?" diye sordu.

Soruyu düşündü. "Bilmiyorum, federal hükümetin yarısı mahkeme celplerini görmezden geldi. Sanırım bir arama emri?"

Will, arayanın kimliğinde Georgia Soruşturma Bürosu olarak görüldüğünü bildiği için Faith'in sabit telefonunun hoparlör düğmesine bastı.

"Telefonuma şeker mi yüklüyorsun?" diye sordu.

"Evet." Numarayı çevirdi. Telefon bir kez çaldı.

"Posta Kutusu Merkez İstasyonu," dedi civil civil genç bir adam. "Ben Bryan. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bryan." Will sesini yükseltti ve kalın bir Güney Georgia ağızı ekledi. "Ben Georgia Soruşturma Bürosu'ndan özel ajan Nick Shelton. Bulunduğunuz yerde otuz dört yirmi bir numaralı posta kutusunu kiralayan bir fail için resmi bir arama emri dolduruyorum. Yargıç, kaçak yakalama ekibini göndermek için arama emrini onaylamadan önce kutu sahibinin adını istiyor."

Faith bu kurnazlık karşısında başını iki yana salladı, çünkü yasaların nasıl işlediğini azıcık bilen biri onun yüzüne gülerdi.

Bryan gülmedi.

Onun klavyede yazdığını duyunca Faith'in gözleri büyüdü.

"Evet efendim, yani Özel Ajan. İzin verin.. Anladım.. Tamam, üç-dört-iki-bir Miranda Newberry'ye kiralanmış. Adresi lazım mı?"

Faith yazacak bir şey ararken kalemligini yere düşürdü.

Will, "Devam et, oğlum." dedi.

"4825 Dutch Drive, Marietta, 30062."

"Teşekkürler, dostum." Will telefonu kapattı.

"Vay anasını!" Faith kollarını bir hakemin saha golünü işaret ettiği gibi havaya kaldırdı. "Bu inanılmazdı!"

"Miranda Newberry."

Faith bilgisayarına doğru döndü. Yazmaya başladı, sonra kaşlarını çattı, sonra da homurdandı. "Oh, Tanrı aşkına-"

Will, o öfkeyle fareye tıklarken bekledi.

Son olarak Faith, "Miranda Newberry Georgia State'ten mezun olmuş, yirmi dokuz yaşında, evli olmayan bir mali müşavir ve zamanının çoğunu suç bloglarında ve -şaka mı yapıyorsun? Altı farklı YA mesaj panosunda. Tam da ihtiyacım olan şey, kahverengi kızım için hangi kitapların kültürel olarak uygun olduğunu dikte eden beyaz bir banliyö milenyum kuşağı."

"Dolandırıcılık," dedi Will, çünkü internette birinin kimliğine bürünmek suç sayılmazdı ama bunu para için yapmak kesinlikle yasa dışıydı. "Bir polis memurunun kimliğine bürünmek mi?"

"Oh, kahretsin, bak." Faith ekranı işaret etti. "Az önce Büyük Tavuk'un bir fotoğrafını insta'ladı. Bir saat içinde öğle yemeği için erkek arkadaşıyla buluşacağını söylüyor."

Will ayağa kalktı. "Ben ."

Büyük Tavuk, Cobb Parkway ve Roswell Road'un kesiştiği yerde bulunuyordu. Bu isim, sıradan bir Kentucky Fried Chicken restoranından başını kaldırmış dev bir tavuk şeklindeki yaklaşık altmış ayak yüksekliğindeki tabeladan geliyordu.

Yerel halk burayı bir işaret olarak kullanırdı. Yol tarifleri, Büyük Tavuk'tan önce mi sonra mı, solda mı sağda mı olduklarına göre verilirdi.

Kapı açılırken Will omzunun üzerinden baktı. KFC, yerel işletmelerden gelen öğle yemeği müdavimleriyle doluydu. Faith'in arka taraftaki bir kabinde yer tuttuğunu gördü. Telefonuna bakıyordu. Buraya on beş dakika geciken Miranda Newberry'den on beş dakika önce gelmişlerdi.

Kapı açıldı. Omzunun üzerinden tekrar baktı. Hâlâ Miranda Newberry yoktu.

Will soda makinesinden bardağına Dr. Pepper doldurmayı bitirdi. Diğer stantları tarayarak Faith'e doğru geri yürüdü. Miranda Newberry'nin Facebook afişinde, elinde Bonnie ve Clyde gibi giydirdiği iki Pomeranian'ı tutan çok zayıf bir kadın gösteriliyordu. Will, Faith'in küçük köpek şakalarına sessizce katlanmıştı. Köpeği Betty bir chihuahua'ydı. Bazen insanlar küçük köpeklerle baş başa kalırlar ve tek yapabildikleri onlara bakmak olurdu.

"Hiçbir şey." Adam onun karşısına oturduğunda Faith hâlâ telefonuna eğilmişti. "O açıkça bir yalancı. Erkek arkadaşıyla buluşma konusunda yalan söylüyor olabilir. Eminim Kanada'da yaşıyordur."

Will hiçbir şey söylemedi. Lisedeki Kanadalı kız arkadaşıyla ilgili güzel anıları vardı. O bir süper modeldi.

"Başka bir şey yemek ister misin?" diye sordu.

Faith yüzünü buruşturdu. Salatası sanki biri çoktan yemiş gibi . "Genç yetişkinlere yönelik kitap eleştirilerine neden bu kadar sinirleniyorum?" diye sordu.

Will Dr Pepper'ını içti.

"Tamam, peynirin fiyatı elli sent fazla olduğu için omlet istasyonunda çalışan adama bağıran beyaz kadın gibi göründüğümü kabul ediyorum." Nefes aldı. "Ama kokaini hiç denemememin tek nedeni, ama *tek* nedeni Regina Morrow'un başına gelenlerdi. Ve sakın bana *Alice'e Sor'dan bahsetme*. O kitap kopardı. Melek Tozu'nun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de dehşete kapılmıştım. İki yüz yaşındaki bir hayalet yazarın, gençlerin nasıl konuştuğunu düşünüp düşünmediğinin önemi var mı?"

Kapı açıldı.

Faith gerildi.

Will başını salladı.

Faith dağıtıcıdan bir avuç peçete aldı ve telefonunu temizledi. "Geçen gün iPad'imden biraz guacamole sildiğimi ve yanlışlıkla liseye gittiğim bir moronun gönderisini beğendiğimi söylemiş miydin?"

" et."

Kapı tekrar açılmıştı.

Miranda Newberry neredeyse fotoğraflarına tıpatıp benziyordu. Kâkülleri daha kısaydı. Mavi ve yeşil çiçekli parlak turuncu bir elbise giymişti. Çantası bir yem torbası büyüklüğündeydi, püskülleri ve boncuk işlemeleri . Will, içine gizlenebilecek çeşitli silah türlerini listeledi; sustalıdan çakıya kadar .357 Magnum. Kadını sadece sosyal medya hesaplarına bakarak değerlendirdiğinde, köpekleri için birkaç kıyafeti ve birkaç çalıntı kredi kartı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündü.

Faith arkasındaki aksiyonu izleyebilmek için kamerasını selfie moduna aldı.

Miranda restoranda öğle yemeği yiyeceği erkek arkadaşını arayan biri gibi etrafına bakmıyordu. Tıka basa dolu ön tezgâhın kenarında durdu, telefonunu kaldırdı, gülümsedi, bir selfie çekti ve sonra kapıya yöneldi.

Faith, Will'in önünde kabinden dışarı fırladı. Yemek salonunu koşarak geçtiler. Miranda dışarıda, kendi adına kayıtlı beyaz Honda CRX'e binmedi. Yaya kaldı.

Big Chicken'ın arkasından kıvrılan dar sokağa girdi. Sonra bir sıra çalının arasından geçmeye devam etti.

Will, Faith'i bir kamyon galerisinin otoparkında yakaladı. "Umarım onu gözden kaybetmeyiz."

Şaka yapıyordu. Parlak turuncu elbisesi park konisi gibiydi. "Nereye gidiyor?" Faith iki beyaz minibüsün arasına girdi.

Will patates kızartması kokusu aldı. "Wendy's."

Haklıydı. Miranda doğrudan alçak binaya yöneldi ve kapıyı çekerek açtı.

Will ve Faith yuvarlanışlarını yavaşlattılar. Camın arkasından, Miranda'nın sipariş vermek için sırada beklediğini görebiliyordu. Wendy's'in sadece yarısı doluydu. Otoparkta bir sürü boş yer vardı. Daha yeni üç parçalı bir Big Box yemeği yemişti ama patates kızartmasının kokusu onu yeniden acıktırdı.

Restoranın içinde birbirlerine zıt roller üstlenerek ayrıldılar. Will yemek salonunda bir kabin buldu. Faith, sıradaki Miranda'nın arkasında duruyordu. Will, oturduğu yerden, Faith'in kadının omzunun üzerinden bakarak telefonunu okuduğunu görebiliyordu. Çoğu insan gibi Miranda da kendini tamamen ekrana kaptırmıştı. Arkasında bir polisin durduğundan haberi yoktu ama Faith'in silahı ceketinin altında, kalçasındaydı.

Will, iki müşterinin daha restorana girişini izledi. Kendini Miranda'nın yerine koymaya çalıştı. Ne tür bir insan, yemek yemeyeceği bir restoranın fotoğrafını paylaşır ve sahip olmadığı bir erkek arkadaşından bahsederdi? Çaresiz bir babanın peşine düşüp onu otuz bin dolar dolandıran türden bir insan olduğunu tahmin etti.

Miranda siparişinin doldurulmasını beklerken Faith dikkatini çekti. Faith kızgın görünüyordu ama bu yeni bir şey değildi. Kasiyer onu çağırırdı. Faith vücudunu yan çevirmiş, Miranda'yı görüş alanında tutarak siparişini veriyordu.

Kadın kayıtsız kaldı. Belli ki telefonundaki her neyse onun büyüüne kapılmıştı. Will, kadının boynunun arkasında, başının sürekli ekrana doğru eğilmesinden dolayı omurların uyum sağladığı küçük bir şişlik görebiliyordu.

Miranda sonunda kafasını kaldırdı. Siparişi hazırды. Tezgâhın üzerinde onu bekleyen tepsiyi aldı. Tek, patates kızartması, içecek. Doldurdu

fincanına şekersiz çay doldurdu. Miranda çeşnilere geçerken Faith hemen onun yanında fincanına soda dolduruyordu.

Pipet. Peçeteler. Tuz. Plastik çatal bıçak takımı. Ketçap dağıtıcısını pompalayarak altı küçük kâğıt bardağı doldurdu.

Miranda, ince bir tezgâhın ve uzun bar taburelerinin caddenin karşısındaki egzozcu dükkânının manzarasını sunduğu yemek alanının yan tarafına yöneldi.

"Hanımefendi?" Faith kimliğini gösterdi. Miranda neredeyse tepsisini düşürüyordu.

"İşte orada." Faith, Will'e doğru işaret etti. Herkesin dikkatini anında üzerine çeken polis duruşu içindeydi. "Kimildayın."

Will, Miranda'nın gözlerinin yemek odasında gezinmesini izledi. Orada öylece durduğu için suçlu görünüyordu. Will kabini rastgele seçmemişti. Onun ve Faith'in pozisyonları arasında, tüm çıkış noktalarını etkili bir şekilde kapatmışlardı.

Miranda'nın bardağından çay sıçradı. Elleri titriyordu. Kabine doğru çok küçük adımlar attı. Sonra Faith polis tavrını yüksek sesle dile getirdiğinde büyük adım attı. Faith minyon bir kadındı ama durum gerektirdiğinde tehditkâr olabiliyordu.

Miranda, Will'in karşısındaki kabine kaydı. Faith onun yanına oturdu ve Miranda'yı duvara sıkışıp kalana kadar bankın daha uzağına itti.

Tanıştırma işini Will yaptı, çünkü Faith zamanki gibi sessiz ve ne yapacağı belli olmayan kişi pozisyonunu almıştı. "Ben Trent. Bu da Mitchell."

Miranda onun kimliğini inceledi. Elleri hâlâ titriyordu. "Bu gerçek mi?"

Faith kartvizitini masanın üzerine bıraktı. "Numarayı ara."

Miranda kartı aldı. Ona baktı. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Dişlerini ileri geri sıkarken çenesinin çalıştığını görebiliyordu.

Kart tekrar masanın üzerine düştü.

Bir patates kızartması aldı, altı ketçabın her birine batırdı ve sonra ağzına attı.

Miranda sessizce çiğnerken Will Faith'e baktı. Kadının, onlar gelene kadar orada yoklarmış gibi davranmaya karar verdiğini tahmin etti.

pes etti ve onu yalnız bıraktı.

Will, "Sizinle Gerald Caterino hakkında konuşmak için buradayız." dedi.

Çiğnemeye bir an ara verdi ama bir kızartmayı daha altıya batırıp ağzına attı.

Faith uzandı ve Jenga gibi kızartmalardan birini yığından çekti.

Miranda zoraki bir iç çekiş yaptı. "Haklarımı biliyorum. Eğer istemiyorsam polisle konuşmak zorunda değilim."

Will içindeki Faith'i yönlendirdi. "Bunu polis akademisinde mi öğrendiniz, Dedektif Masterson?"

Miranda çiğnemeyi bıraktı. "İnternette takma isim kullanmak yasadışı değil."

Will, Faith'in sinirli ses tonuna kendi yorumunu katarak, "Tartışılabilir," dedi. "Ama bir polis memurunu taklit etmek yasadışıdır. Hiç var olmamış emekli bir polisi bile."

Bu haber onu açıkça ürkütmüştü.

Faith kolunu kabinin arka tarafına koydu. Ceketinin önü açıktı. Silahı aşağı bakan herkes tarafından görülebiliyordu.

Miranda yere baktı.

O kadar sert ki sesi duyuldu.

"Köpeğim hastalandı," dedi Miranda. "Ameliyat olması gerekiyordu ve sonra da arabam bozuldu."

Will, "Tüm bunlar 30.000 dolara mı mal oldu?" diye sordu.

"Bir şey istemeden önce bir yıl boyunca ücretsiz çalıştım. Ve sonra ücret almaya devam etmek zorunda kaldım çünkü-" Sesinin çok yüksek çıktığını fark etti. "Ücret almaya devam etmek zorundaydım çünkü almazsam şüpheli görünecektim."

"Akıllıca," dedi Faith.

Miranda'nın gözleri ona doğru kaydı ama Will'e şöyle dedi: "Masterson kişiliği bana geçerlilik kazandırıyor. Kadın olduğumu bilseler kimse beni dinlemezdi. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Faith horluyormuş gibi yaptı.

Miranda dedi ki, "Para cezası ödeyeceğim. Parayı iade edeceğim. Büyütülecek bir şey değil."

"Sen mali müşavirsin, değil mi?" Will onun başını sallamasını bekledi. "Bu gelir için vergi ödedin mi?"

Gözleri yine kaymıştı. "Evet."

Will, "Doğrulayabilmem için özel dedektiflik lisansınızın, Love2CMurder işletme lisansınızın ve federal kimlik numaranızın veya sosyal güvenlik numaranızın bir kopyasına ihtiyacım var-" dedi.

"Para iki yıl boyunca ödendi. Bu da hediye vergisi muafiyeti için yeterli."

Faith dudaklarının arasından bir hava akımı üfledi.

Will, Faith'in en sevdiği repliklerden birini kullandı. "Bu saçmalığı kesebilir miyiz?" Miranda'nın çenesi gerildi. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

"Seni sadece kedi avlamaktan tutuklayabiliriz."

Tepsiyi itti. "Bak, tamam, Gerald'ın hediye parasını kabul ettim ama ona gerçekten yardım ediyordum. Sence o dinozor internette nasıl derin dalış yapılacağını biliyor mudur?"

Faith sessiz kalamadı. "Google alarmı kurmanın ve bazı makaleleri kesmenin bedeli otuz bin dolar mı?"

"Bundan çok daha fazlasını yaptım. Saatlerce. Verileri . Ona kalıpları gösterdim." Elini çantasına attı.

Faith elini kadının bileğine kenetledi.

"Ow!" Miranda yüzünü buruşturdu. "Ben de tam telefonumu alıyordum. Çantamda."

Faith, Miranda'nın tepsisindeki plastik çatalı aldı ve yem torbasını . Sonunda başıyla onayladı.

"Tanrım." Miranda telefonunu eline aldı. Başparmakları ekranda kaymaya başladı. "Haklısın. Gerald'a Beckey'nin uğradığı saldırıya benzer saldırıları bildiren makaleleri vurgulayan Google uyarılarını gönderdim. Onun resimlerini gördün mü? Neredeyse ölüyordu. Bir sürü kadın öldü. Sadece bir dizi cinayeti araştırmıyorum. Lanet olası bir seri katilin peşindeyim."

Will onu şımartmayacaktı. "Gerald'a hangi desenleri gösterdin?"

Miranda konuşurken bir yandan da telefonuyla uğraşıyordu. "Ona gönderdiğim vakalardaki kadınların hepsi ya Mart ayının son haftasında ya da Ekim ayının son haftasında kaçırılmış. Hepsi de sabahın erken saatlerinde, beş ile öğlen arasında kaybolmuş."

Faith'in kaskatı kesildiğini gördü, çünkü kadınların kaybolma zamanı onun bilmediği bir ayrıntıydı.

Will, "Tarihleri ve saatleri zaten biliyoruz. Başka ne var?"

"Gerald sana saç olayından bahsetti mi? Ve takip olayını?"

"Evet."

"Size hangi vakaları gösterdi?"

Will, "Sence bize hangi vakaları gösterdi?" diye sordu.

"En baştan başlamam gerekiyor." Miranda telefonu yan çevirdi ve hem Will'in hem de Faith'in ekranı görebileceği şekilde açtı. "Tamam, işte Gerald'a gönderdiğim tüm ham verileri gösteren orijinal Excel tablosu. Arama kriterim son sekiz yılda Georgia'da kaybolan kadınlardı. Kayıp oldukları bildirildikten sonra ne olduğunu bulmak günler, bazen haftalar ve aylar, hatta bir yıl sürdü. Bunları aranabilir bir veritabanı haline getirmek için binlerce harcadım."

Will, " et." dedi.

"Bu hücre size onlara ne olduğunu söylüyor." Parmağını ekranda gezdirerek yeni bir sütuna geçti. "Kadınların çoğu geri döndü, ki bu yaygın bir durum. Kadınların bazen ara vermeye ihtiyacı olur. Geri kalanı uyuşturucu ya da başka bir suçtan tutuklanmış, birkaçı da kocaları kötü davrandığı için kadın sığınma evlerine gitmiş. Bazıları hiç geri dönmedi ama belki eyaleti terk ettiler ya da bir erkek arkadaşla kaçtılar. Ama küçük bir kısmı ölü bulundu. Şu sütuna bakın."

Faith, "Joan Feeney. Pia Danske. Shay Van Dorne. Alexandra McAllister."

Faith'in Gerald'ın listesinden ayıkladığı aynı isimler.

Will, "Gerald Caterino'ya göre, sütunlarınızda yazandan daha fazla kurban varmış" dedi.

"Yanıliyordu. Yemin ederim, sadece görmek şeyi görüyordu. Eminim sana buradaki toplam listemi hiç göstermemiştir." Ekranı tekrar kaydirdi. "Bu hücrede son sekiz yıldaki Ekim kaçırılmaları var. Bunda Mart ayındakiler var. Gerald ona verdiğim isimlerin çoğunu reddetti çünkü ya aileyle temasa geçememişti, ya kayıp bir saç eşyasından haberdar olmadıklarını bildirmişlerdi, ya da kurbanlar takip edildiklerini hissettiklerini hiç bildirmemişlerdi."

Ancak birkaç kadının diğer kriterlere uydukları için listede yer alması gerektiğini düşündüm."

Will, Faith'in larında fark edilmeyen bir değişim gördü. İleriye okuyordu. Miranda'nın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu.

Will, "Peki ya diğer kriterler?" diye sordu.

"Dediğim gibi, hepsi Mart ayının son haftası ya da Ekim ayının son haftası sabah saatlerinde ortadan kayboldu. Caterino ve Truong hariç, kaçırıldıklarında oldukça öngörülebilir bir rutin içindeydiler - koşuyorlardı, işe gidiyorlardı, süpermarkete ya da eczaneye uğruyorlardı -. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, hepsi de ormanda, resmi yolun dışında, cesetleri parçalanmış halde bulundu."

"Tebeşirlenmiş mi?" Will sordu.

"Asla bilemeyeceğiz, çünkü otopsi yapılmadı." Miranda, "Bu seri katil zeki ve sistemi biliyor. Kurbanları Bundy'nin yaptığı gibi yargı bölgelerine dağıtıyor. Onlara Dennis Rader gibi işkence ediyor. Kemper gibi son derece metodik. hayvanların ulaşabileceği yerlere bırakacak kadar zeki. Bilmiyorum, belki de Wiccan ya da Druid diniyle ilgili çarpık bir fikri vardır? Bu hayvan kurban etmeye benziyor ama hayvanlar insanları yiyor."

Will onun yoldan çıktığını düşünüyordu ama onu düzeltmeyecekti.

"Ver şunu bana." Faith, Miranda'nın telefonunu aldı. Yazmaya başladı. "Bu hesap çizelgesini kendime e-postayla gönderiyorum."

"Güzel," dedi Miranda. "Çünkü yardıma ihtiyacım var. Son bağlantıyı kurmak için ihtiyacım olan bilgiyi alamıyorum."

"Ne bilgisi?"

Miranda telefon için elini uzattı.

Faith e-postayı çevirmeden önce gittiğinden emin oldu.

Miranda elektronik tabloda başka bir sekmeye dokundu. "Beckey sekiz yıl önce Mart ayında ilk kurbandı. Ama o yaşadı, o da başka bir kurbanı, Leslie Truong'u aldı ve onu öldürdü. Sonra o yılın Kasım ayında, Forsyth County'deki Lanier Gölü'nü çevreleyen ormanda başka bir kurban ortaya çıktı."

Will ayrıntıları fark etti. "Pia Danske."

"Doğru. Danske'nin yirmi dört Ekim sabahı kayıp olduğu bildirilmiş. İki hafta sonra ölü bulundu. Vücudunda hayvan parçalama izleri vardı."

Will tüm bunların zaten kamuya açık olduğunu biliyordu. "Başka ne var?" "Tamam, Beckey onun ilk kurbanıydı. Hepimiz kabul edebiliriz ki

Katil sekiz yıl önce başladı, değil mi?"

Will başını salladı, çünkü Tommi Humphrey'yi bilmiyordu ve ona kalsa asla bilmeyecekti.

Miranda sözlerine şöyle devam etti: "O zamandan beri yılda iki kurban veriyoruz. Bunu sekiz buçuk yıla çarpın. Beckey ve Leslie'yi de eklersek toplam on dokuz kurban eder. Ama listedeki isimleri toplarsanız, elimizde sadece on altı kişi var."

Faith elektronik tabloya kendi telefonundan erişmişti. Şokunu gizlemek için gözle görülür bir çaba sarf ederek sordu: "Üç ismin olduğu bu sütun da ne? Alice Scott, geçen yılın Ekim ayında kayıp olduğu bildirilmiş.

Theresa Singer, Mart, dört yıl önce. Callie Zanger, Mart, iki yıl önce. Kim bunlar?"

"Singer'da TSSB ve dissosiyatif amnezi denen bir şey vardı. Çoğu gün kendi adını bile hatırlayamıyor. Scott beyin travması geçirmiş. Ailesi ona at çiftliklerinde bakıyor. Zanger Atlanta şehir merkezinde yaşıyor ve çalışıyor ama telefonlarıma cevap vermiyor. Ona Facebook'tan DM attım, e-posta gönderdim. Hatta ona gerçek bir mektup bile postaladım. Bana bir ihtarname gönderdi. Çok parası falan var."

"Geri ," dedi Faith. "Ne sen?"

Miranda, "Bunlar son sekiz yılın üç kayıp kurbanı," dedi. "Şarkıcı. Scott. Zanger. Onlar kaçan kadınlar."

Grant County-Perşembe

21

Jeffrey'nin burnundaki küçük kırık kemikler, söylediği her kelimeyle birlikte zil gibi şingırdadı. Sessizlik gibi bir seçeneği yoktu. Sabahki devriye brifinginin sonuna gelmişti ve şimdiden gözlerinin altında oluşan morlukları hissedebiliyordu. Normal şartlarda caddenin karşısına geçip bir doktorun kırığı düzeltmesini sağlayabilirdi ama o doktorlardan birinin kapıyı yüzüne çarparak burnunu kırdığını kabul etmek istemiyordu.

Jeffrey'yi izleyen sekiz devriye, patronlarının burun deliklerine tuvalet kâğıdı sokmasının tuhaf olduğunu düşündüyse de kimse yorum yapacak cesareti kendinde bulamadı. Jeffrey onlara Caterino saldırısının ve Truong cinayetinin önemli noktalarını anlatmış, daha rahatsız edici ayrıntıları saklamıştı. İşini mümkün olduğunca çok göstermeye inanırdı. Bu adamların hepsi kasabada yaşıyordu. Burada büyümüşlerdi. Jeffrey gibi onlar da topluma karşı aynı sorumluluğu hissediyorlardı. Daha da önemlisi, onlara boktan bir görev vermek üzereydi ve insani olarak mümkün olduğunca yanlarında olmalarına ihtiyacı vardı.

Beyaz tahtadaki rakamları göstererek, "Üç ilçeli bölgede kayıtlı 11.680 kamyonet var. Grant County'nin payı 3,498. Bunların 1,699'u koyu renkli. Her birinizin çıkarken yığından bir liste almasını istiyorum. Normal devriyelerinizi yapın, ama ne zaman mola verirsiniz, kapıyı çalmanızı istiyorum.

kapılara bakıyor, sahiplerini inceliyor, bilgilerini araştırıyor. Eğer Daryl ismi herhangi bir şekilde geçerse, hemen beni, Frank'i da Matt'i arayın. Şüpheli görünen biri olursa, hemen beni, Frank'i ya da Matt'i arayın. Onları zorlamayın. Bir adım geri çekilin. Aramayı yapın. Kendinizi güvende tutun. Anlaşıldı mı?"

Sekiz ses "Evet, Şef" dedi.

Jeffrey notlarını bir araya getirdi. Aşağı bakınca burnunda küçük bir patlama oldu. Kanı burnundan geri çekti. Yıldızlar görüşünü doldurdu.

Devriyeler çıkarken Frank odaya girdi. Jeffrey'e, "Chuck Gaines'le konuştum. Leslie Truong'un ormanda gördüğü üç kadını ve siyah örgü şapkalı adamı bulup bulamayacağımızı öğrenmek için öğrenci mesaj panosunda bir uyarı yayınlayacak."

"Güzel." Jeffrey hiç umutlu değildi. Caterino'nun saldırıya uğradığı gün tanıklar için alarm vermişlerdi.

Yirmi iki öğrenci öne çıkmıştı ama hiçbirisi bir şey görmemişti. En azından yarısı muhtemelen doğru zamanda ormanda bile değildi.

Jeffrey, "Siktiğimin Lena'sı" dedi.

Frank ayağını sandalyelerden birinin üzerine koydu. Dirseğini dizine dayadı.

Jeffrey onun alt takımını havalandırmadığını anladı. "Söyle." "Lena iyi bir polis. Polis teşkilatındaki en iyi polis olabilir. gün."

"Benim oturduğum yerden değil."

"O zaman daha iyi görebilmek için ayağa kalk. Çocuk benim yapacağım hatanın aynısını yaptı." Frank'in omuzları silkildi. "Ben de oradaydım, Şef. Beckey Caterino'yu gördüm. Öldüğünü düşündüm."

"Lena'nın söylediklerine dayanarak-"

"Buna dayanarak, ölü gibi görünüyordu. Ve burada dürüst olacağım. onun yerindeyim, elimde ölü bir öğrenci var, onu bulan kız var ve geri yürümek istediğini söylüyor, eğer isterse kampüse geri yürümesine izin vereceğim çünkü neden yapmayayım?"

Jeffrey başını salladı, çünkü bu soruyu kendine sordukça, Truong'un tek başına gitmesine asla izin vermeyeceğinden daha da emin oluyordu. Caterino'nun bir cinayete kurban gittiğini varsaysak bile

Truong çocukken bir kaza geçirmiş. Daha yeni bir ceset bulmuştu. Böyle insanlarla ilgilenirdin.

Frank, tıkalı ciğerlerinden gelen hava ısığı dışında sessizdi. "Bak, senin işini istemememin bir nedeni var. Berbat bir iş."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen iyi bir şefsin. Hayatının diğer kısımları için kefil olamam. Eğer kızımı beceriyor olsaydın, kırık bir burun endişeleneceğin en son şey olurdu." Frank gülümsemeden . "Birmingham'dayken kaç cinayetin üzerine gittin?"

Jeffrey başını salladı. Birmingham, Grant County'nin on katı büyüklüğündeydi. Yılda yüzden fazla cinayet işleniyordu.

"Muhtemelen düzinelerce, değil mi? Öldürülenler olmasa bile her hafta, belki de her gün kan görüyordunuz. Bıçaklamalar, vurmalar. Her türlü pislik. Grant County'de ise birkaç aşırı doz vakası, birkaç araç kazası, birkaç traktör kazası, belki de birkaç yere yığılmış kadın." Frank yine omuz silktili. "Birmingham'daki düşünceleri Grant County'deki durumlara taşıyorsun."

Jeffrey, Birmingham'da Tommi Humphrey ve Leslie Truong'un başına gelenler gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. "Ben bunun için işe alındım."

"O zaman yap. Lena'da potansiyel var. İş yapılması gerektiği şekilde yapacak içgüdülere sahip. Ya onu iyi bir polis olarak şekillendiren şef olursun ya da kendini daha iyi hissettirdiği için onu paramparça eden bir pislik olursun."

"Seni hiç psikiyatrist sanmamıştım."

Frank Jeffrey'nin omzuna, bir adamı köpek gibi hizaya getirirken ona verdiği sıkma hareketini yaptı. "Seni asla bir dolandırıcı olarak görmedim ama işte buradayız."

"Moral konuşması için teşekkürler Frank."

"Her zaman, Şef." Frank gitmeden önce bir kez daha omzunu okşayarak onu .

Jeffrey alışkanlıktan olsa gerek, onu takip etmeden önce beyaz tahtayı duvara doğru çevirdi. Notlarını podyumdan topladı. Yüzünde bir başka zonklama ile ödüllendirildi. Yavaşça burnunun çizgisini takip etti. Kesinlikle bir şey dışarı çıkmıştı.

dışarı çıkmamalıydı. Nefesini tuttu, basıncı artırarak kemikleri tekrar yerine oturtmaya çalıştı.

Gözleri yaşardı. Acı çok şiddetliydi. Hayatının geri kalanında 1930'lardan kalma bir gangster gibi görünmek istemiyorsa, üç kasaba ötede onu gerçekten görecektir bir doktora gitmek zorunda kalacaktı.

"Şef?" Marla bir elinde bir torba donmuş patates kızartması, diğerinde bir şişe Advil ile içeri girdi. "Kızartmaları lokantadaki Pete'den aldım. Onları geri istiyor."

Jeffrey torbayı burnuna bastırdı. Marla'ya şişeyi açması için başıyla işaret etti. "Lena daha dönmedi mi?"

"Lokantadan dönerken arabasının geldiğini gördüm."

"Teşekkürler." Jeffrey içeri girerken dört Advil yuttu.

Ekip odası.

Lena kalın paltosunu çıkarıyordu. Onu gördüğünde her zamanki geyik tavrını takındı. Onun gözlerinde gördüğü korkudan hoşlanmamıştı. Polis olmanın yüzde doksanı öfkeli adamlarla uğraşmaktı. Eğer patronundan bunu kaldıramıyorsa, sokaklarda da başarılı olamazdı.

Ona "Ofisimde" demiş.

Lena onu içeri kadar takip etti. Kendisine söylenmeden kapıyı kapattı. başladı ama adam onu durdurdu.

"Ayağa kalk." Jeffrey otururken elindeki donmuş patates kızartması paketini masasına fırlattı. Yükseklikteki değişiklik burnunun daha fazla zonklamasına neden oldu.

"Şef-"

Parmağını notlarının fotokopilerine soktu. "Bu saçmalık da ne?"

Lena nefesini içine çekti. Belli ki daha önce kıcını çiğnemesinin sona ermesini ummuştu.

"Şunlara bak." Kopyaları ona uzattı. "Sen bir polissin. Bir gün dedektif olmak istiyorsun. Notlarında ne sorun var söyle bana, geleceğin dedektifi."

Özenle basılmış kelimelere, çeşitli eylemlerinin dikkatle çizilmiş adımlarına baktı. "Var-" Lena boğazını temizledi. "Hata yok."

"Doğru," dedi Jeffrey. "Devrik cümle yok, başıboş işaret yok, çarpı işareti yok, yanlış yazılmış bir kelime bile yok. Ya bu binadaki en zeki polissin ya da en aptal. Hangisi?"

Lena kopyaları masasına geri koydu. Ayaklarının üzerinde kaydı.

"Hangi notları saklamamı istiyorsun, Lena? Hangi seti Gerald Caterino'nun avukatları tarafından mahkemeye çağrılmak ister misiniz? Ya da Bonita Truong'un, çünkü siz ona okula kendi başına dönmesini söylediğinizde kızı öldürüldü."

Lena bakışlarını aşağıda tuttu.

"Yemin altında yemin edeceksiniz. Hangi notlar doğru?"

Lena başını kaldırmadı ama elini kopyaların üzerine koydu. "Bunlar."

Sandalyesine geri oturdu. Donmuş patates kızartması torbası masasının üzerinde ıslak bir iz bırakıyordu. "Orijinal defterin nerede?"

"Evde."

"Kurtul ondan," dedi ona. "Eğer bu senin seçiminse, o zaman arkasında durmalısın."

"Evet, efendim."

"Bana Leslie Truong ile yaptığınız görüşmeden bahsedin."

Lena gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Ona bölgede başka birini görüp görmediğini sordum. Ormanda yürürken üç kadının yanından geçtiğini söyledi. Üniversiteye doğru gidiyorlardı. İki Grant Tech renkleri giyiyordu. Diğeri giymiyordu ama öğrenciye benziyordu. Leslie hiçbirini tanımadı. Bu konuda onu çok sıkıştırdım ve-"

"Peki ya adam?"

"Onun da öğrenci olabileceğini mi düşündü?" Lena kısa bir süreliğine onun bakışlarıyla buluştu, sonra hızla başka tarafa baktı.

"Tek hatırladığı örgü şapkaydı. Siyah örgü, bere tipi bir şeydi. Yüz hatlarını, saç rengini ya da gözlerini, ne kadar uzun olduğunu ya da ne kadar büyük olduğunu hatırlayamıyordu.

Sıradan bir adama benzediğini söyledi, muhtemelen bir öğrenciymiş. Yolda koşuyormuş."

"Jogging mi? Koşu değil mi?"

"Ben de bunu sordum ve o da kesinlikle koşu yaptığını söyledi. Şüpheli davranmıyordu. Koşuya çıkmış bir öğrenci olduğunu düşündü.

bir koşu."

"Öğrenci dedi, yani o yaş grubunda ?"

"Sordum ve gençmiş gibi koştuğunu söylemesi dışında bir şey söyleyemeyeceğini söyledi. Sanırım yaşlı insanlar koşarken dizleri kötü oluyor ya da o kadar hızlı koşamıyorlar?" Omuz silkti. "Özür dilerim, Şef. O... o öldü mü çünkü ben..."

Gözleri onunkilerle buluştu. Bu kez gözlerini kaçırmadı.

Frank'in sözleri Jeffrey'nin aklına geldi. Onu şu anda ezebilirdi. Onu toz haline getirecek şeyi söyleyebilirdi ve bir daha asla bu işi yapamazdı.

"O öldü çünkü biri onu öldürdü." dedi. Tepedeki ışık gözlerindeki nemi yakaladı.

"Polisliğin büyük çoğunluğu sosyal hizmettir." Bunu ona daha önce de söylemişti ama bu kez dersin bir anlamı olmasını umuyordu.

"Devriye gezmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bütün gün ceza yazarsınız, kırmızı ışıkta geçenleri ararsınız, canınız sıkılır, sonra bir ceset ortaya çıkar ve heyecanlanırsınız."

Lena'nın suçlu ifadesi gerçeği bulunduğunu doğruladı. "Heyecan harikadır ama size tünel görüşü verir. Özlüyorsun şeyler. Aptalca hatalar yaparsınız. Polis memuru olarak çok fazla hareket alanımız yok. Her şeyi görmek zorundayız. En küçük ayrıntı bile yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir."

"Özür dilerim, Şef." "Bir daha olmayacak" diye söz verdi. Jeffrey daha bitirmemişti. "Buraya taşınmamın sebebi Birmingham çünkü bir uyuşturucu satıcısını başka bir uyuşturucu satıcısını vurduğu için hapse atmaktan bıkmıştım. Koruduğum insanlara bağlı hissetmek istedim. İyi bir polis olabilirsiniz, Lena. Hem de çok iyi bir polis. Ama bu bağlantı üzerinde çalışmalısınız."

"Evet, Şef. Yapacağım."

Jeffrey onun bir Ğey yapacağından emin değildi ama ona on dakika ya da on saat daha ders vermek bunu değıştirmeyecekti. "Otur."

Lena sandalyenin kenarına oturdu.

Jeffrey'nin burnu hapşıracaktı gibi kaşınmaya başlamıştı. Donmuş patates kızartmasını yüzüne geri koydu. "Bana inşaat alanından bahset."

Lena arka cebinden not defterini çıkarırken hızlı bir nefes aldı. "Sahadaki herkesle konuştum. İklim kontrollü bir depolama tesisi inşa ediyorlar."

Jeffrey devam etmesi için başıyla onayladı.

"Beklediğinizden daha fazla işçi var. Garaj kapısı montajcıları, kaynakçılar ve güvenlik görevlilerinin yanı sıra her zamanki müteahhitler ve diğer şeyler. Bunu yazacaktım ama-"

Defteri ona uzattı.

Jeffrey almadı. "Orada olan sendin. Herhangi bir isim dikkatini çekti mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Önce yukarı, sonra aşağı baktı. Suçluluk duygusu geri gelmişti. "Tüm isimleri veritabanında aratıp kayıtları ya da arama emirlerini kontrol edecektim ama..."

Başına geleceklerden hoşlanmayacağını biliyordu ama "Çıkarın şunu" dedi.

"Bana bölgeye gitmemi ve mümkün olan en kısa sürede buraya dönmemi söylediğinizi biliyorum, ama-" Lena başını kaldırıp ona baktı. "Memminger'deki Home Depot'a gittim."

Jeffrey bilgi ile oturdu. Emirlerine itaatsizlik etmişti - yine - ama içgüdüleri iyiydi. Üç ilçe bölgesindeki her müteahhit Home Depot'un etrafında dolaşan belgesiz işçilere güveniyordu. Genelde müteahhitler onları sabahın erken saatlerinde alır, köle gibi çalıştırır, o gece Home Depot'a geri bırakır, sonra da Pazar günü kiliseye gidip göçmenlerin ülkeyi nasıl mahvettiğinden yakınırırlardı.

"Ve?" diye sordu.

"İspanyolca bilmiyorum ama benimle konuşacaklarını düşündüm." Lena onun devam etmesini işaret etmesini bekledi. "İlk başta üniformam yüzünden korktular ama sonra onları rahatsız etmeyeceğimi, bilgi almak istediğimi açıkça belirttim."

Son kelimedede sesi yükselmişti. Yine başının belada olmasından endişeleniyordu.

Jeffrey, "Seninle konuştular mı?" diye sordu.

"Bazıları yaptı." Lena yine çekingenleşmişti. "Odayı oku, Lena. Sana bağırıyorum."

"Sadece yarısı depo şantiyesinde çalıştıklarını söyledi. İhtiyaca göre dönüşümlü olarak çalışıyorlar ama masanın altından para alan bir gringo olduğu için bunun garip olduğunu söylediler." Durakladı, başını sallamasını bekledi. "Adını bilmiyorlardı ama herkes ona BB diyordu. Ben de bastırdım ve bir adam bunun Big Bit anlamına geldiğini düşündüğünü söyledi."

"Big Bit," diye tekrarladı Jeffrey. Bu isimle ilgili bir şey alarm veriyordu. "Matkap ucu gibi mi?"

"Emin değilim," dedi Lena. "Ama bu bana Felix Abbott'u düşündürdü, çünkü-"

"Kahretsin," Jeffrey öyle hızlı doğruldu ki burnu tutuştu. "Felix, *Little Bit* adını kullandığını itiraf etti. Bir *Big Bit* olmalı. Belki de Big Bit Daryl'dir ve belki de Daryl'in bir minibüse erişimi vardır. Felix şimdi nerede? Hâlâ nezarette mi?"

Lena ayağa kalktı çünkü o kalkmıştı. "Gelirken kontrol ettim. Onu adliyeye götürmek için otobüs hazırlıyorlar. Bu sabah mahkemeye çıkarılacak."

"Git yakala onu. Gerekirse onu otobüsün arkasından çıkarın. Gardiyandan tutuklama ceketini alın ve onu sorguya çekin. Gidin."

Lena kapıyı o kadar sert çarptı ki cam sallandı. "Frank?" Jeffrey onu ekip odasında görmemiş. Koşarak yanına gitti. Mutfakta. "Frank?"

Frank kafasını kaldırdı. Lavabonun üzerinde durmuş pastırmalı bisküvi yiyordu.

Jeffrey dedi ki, "Felix Abbott. Yirmi üç yaşında. Kaykaycı. Esrar satıcısı." "Neden onun adı tekrar gündeme geliyor?" Frank'in masasından kırıntılar döküldü.

Ağız. "Saldırıları için ona mı bakıyorsun?" "Bakmalı mıyım?"

"Aile ağacı, içi yağlı bok dolu bir tuvaletten başka bir şey değildir, ama hayır. Genç nesil aile suç işletmelerini çarçur etti. Tipik bir veraset sorunu. Üçüncü kuşağa geldiğinizde, iş ahlakına sahip değiller." Frank öksürerek biraz daha kırıntı çıkardı. "Ben olsam çocuğun babasına bakardım. Onun-"

Jeffrey tekrar öksürürken dağınık atıştan uzaklaştı. "Amcaları, diyordum." Frank lavaboya tükürdü. Açtı yıkamak için musluğu. "Burada beş ya da altı aile var.

Bir şeyler ters gittiğinde Memminger'a bakarsınız. Abbott'lar yığının en tepesinde. Yine de onları düzgün tutmak için iyi şanslar. Hepsi kızgınlık dönemindeki sürtükler gibi melezleşiyor."

"Bana Başrahiplerden bahset."

"Kahretsin, bakalım hatırlayabilecek miyim?" Frank tekrar öksürdü. "Eğer elimde doğru bok lekeleri varsa, büyükbaba Statesville'de çifte cinayetden yatıyor. Büyükanne izini kaybettirmeye çalışmış ve Wentworth'ta beş sentle yakalanmış. Altı oğulları varmış, hepsi de bar kavgacısı ve karı döven tiplermiş, o kadar çok çocukları, üvey çocukları ve evlilik dışı çocukları varmış ki kimse sayamıyor."

"Aralarında Daryl adında biri var mı?"

"Biliyorsam ne olayım. Onlar bir Memminger sorunu. İsimlerini duyuyorum ve sadece gülüyorum."

"Aile hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Memminger'de bir milletvekili ile ayda bir koro çalışması yapıyorum. Adam nasıl şarkı söyleneceğini biliyor."

Polisler koro çalışmasından bahsettiklerinde, kilisede değil barda yapılan türden bir çalışmayı kastediyorlardı. "Başrahiplerden üniversitede çalışan var mı?"

"Geçmiş kontrolünden geçmelerine imkan yok."

"Peki ya Big Bit lakabı? Bu hiç gündeme geldi mi?"

Frank, "Hayır, ama koro sırasında epeyce içki içiliyor," diye itiraf etti. "Memminger'i arayıp biraz araştırma yapabilirim."

". Eğer Daryl'in Mercer şantiyesinde Big Bit adıyla çalışan yabancı olduğunu kanıtlayabilirsem, bu onu Truong olay yerine giden yangın yoluna yakın bir yere koyar."

"Kahretsin."

"Bok doğru. Telefona git." Jeffrey sorgu odasına doğru ilerlerken hızlı bir yürüyüşle koşu arasında, ayak parmaklarının ucundaydı.

Lena, Felix Abbott'u koridorda yürütüyordu. Elleri arkadan kelepçeliydi. Ayak bilekleri zincirlenmemiş olmasına rağmen ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Jeffrey onun üzerindeki suç kokusunu alabiliyordu. Bu Felix'in ilk tutuklanması değildi. Göğsünü bir polise yumruk atmaya cesaret eden bir serseri gibi kabartmıştı.

Jeffrey baştan çıktığını hissetti ama sorgu kapısını açtı ve çocuğun içeri girmesini bekledi. Felix yanından geçerken üst dudağını hırıldattı. Omuzlar geride. Göğsü dışarıda.

Tüm duruşuna rağmen, yirmili yaşlarında normal bir genç gibi görünüyordu. Ne çok uzun, ne de çok zayıftı. Sarkık kahverengi saçları, tam da Chuck'ın tarif ettiği gibiydi. Felix bir kaykaycı gibi giyinmişti; üzerinde sörf şortu, fermuarlı kapüşonlu bir tişört ve soluk Ramones tişörtü vardı. Felix'in kafasının yan tarafındaki çürük Jeffrey'ye Lena'nın onu kaykayından düşürürken şaka yapmadığını gösteriyordu.

Felix, Jeffrey'nin hasarlı burnuna bakarak, "Bu kaltak seni de mi dövüyor?" diye sordu.

Jeffrey burun deliklerindeki tuvalet kâğıdı parçalarını çıkarıp çöpe attı. Oda küçüktü ama çoğu polis dükkânında olduğu gibiydi. Yere sabitlenmiş bir masa. İki yanında sandalyeler. Tek yönlü bir ayna, depo olarak kullanılan küçük bir izleme odasına açılıyordu.

Lena, Felix Abbot'un tutuklama ceketini masanın üzerine fırlattı.

Jeffrey oturmadı. Ceketin üzerinde durup ayrıntıları gözden geçirdi. Felix daha önce iki kez tutuklanmış, her ikisinde de uyuşturucu bulundurmaktan ceza almıştı. Çok sayıda dövmesi vardı. Diğer adı Little Bit'ti. Ehliyetine göre Felix Memminger'de yaşıyordu. Jeffrey Dew-Lolly adresini tanıdı, haftalık kiralanan boktan bir moteldi. Bu çocuktan tek istediği bir isimdi. Adı bile yoktu. Jeffrey, Daryl'i bulmanın onu ya bir ipucuna götüreceğini ya da davayı tamamen açan ipucu olacağını içinden biliyordu.

Jeffrey yukarı baktı. Felix masanın diğer ucunda duruyordu. Çenesi bir yumruğa davetiye çıkarırcasına yine yukarı kalkmıştı. Çenesinde bir sivilce vardı. Beyaz, irin dolu kafa romatizmalı bir göz gibi Jeffrey'ye bakıyordu.

Jeffrey, "Otur." dedi.

Felix masanın etrafını karıştırarak zaman geçirdi. Lena'nın elleri omuzlarına kenetlendi. Onu plastik sandalyeye itti.

"Lanet olsun!" Felix şikayet etti.

Jeffrey ona Felix'in karşısına oturmasını işaret etti. Kollarını kavuşturup çocuğa dik dik baktı.

Felix önce Jeffrey'ye, sonra da Lena'ya baktı. O da kollarını kavuşturmuştu.

Jeffrey ufaktan başladı. "Birkaç dublaj çuvalıyla birlikte tutuklandınız."

"Yani?" Felix talep etti.

"Bu, uyuşturucu bulundurmaktan üçüncü tutuklanmanız. Bölge savcısını aradım bile Şehirde yeni bir şey yapıyoruz, yeniden suç işlemenin önüne geçiyoruz."

Omuz silkerek omzunu yukarı kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Yani, bunun için büyük bir hapishaneye bakıyorsun, başka bir ilçe hapishanesine değil."

Omzu tekrar sarsıldı. Muhtemelen hapiste amcaları vardı. Onun yolu diğerlerinden daha kolay olacaktı.

Jeffrey yine de bir yanıt bekledi.

Çocuk üçüncü bir yanıt verdi: "Yani?"

Lena'nın eli dışarı fırladı. Felix'in yüzüne açık avuçlu bir tokat attı.

"Lanet olsun, bayan!" Felix'in elleri yüzüne gitti. Jeffrey'e . "Ne oluyor lan?"

Jeffrey başını salladı.

Lena ona tekrar tokat attı.

"Ne?" Felix bağırdı. "Ne istiyorsun?" Jeffrey,

"Senin adın Küçük Bit," dedi. "S-" Cevabını tekrar

düşündü. "Bu bir suç mu?" Jeffrey, "Bu lakabı

nereden aldın?" diye sordu.

"B-bilmiyorum. Amcalarımdan biri mi? Ben küçüktüm. Hepsı büyüktü."

Büyük.

"Tanrım." Felix yanağını ovuşturdu. "Neyin var senin, sürtük?"

Jeffrey Felix'in dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. "Onun için endişelenme. Bana bak."

"Başka ne için endişelenmeliyim, dostum?" Lena'ya "Durman gerek, tamam mı?" derken elini yüzüne götürdü. Gerçekten acıtıyor."

Jeffrey bir nefes çekti. Bu küçük pisliği dişleri dökülene kadar sarsmak istiyordu ama bilgi almanın en kötü yolu

ihtiyacın olduğunu söyle. Parmak eklemlerini masaya bastırdı ve eğildi. "Onun yerine sana vurmamı ister misin?"

Felix başını o kadar sert salladı ki saçları diğer tarafa savruldu.

Jeffrey ona ters ters baktı. Daryl'in en olası şüpheli olduğu konusunda yanılıyor muydu? Beckey Caterino'ya saldıran adam Felix miydi? Leslie Truong'un bacaklarının arasına öyle sert bir çekiç vurmuştu ki, kafası parçalanmıştı?

"Bir doktora ihtiyacım var." Felix yanağını ovuşturmaya devam etti. Alt dudağı dışarı doğru sarkmıştı.

Eğer bir psikopatsa, çok iyi bir psikopatmış.

Jeffrey, "İki gün önce sabah beş ile yedi saatleri arasında neredeydiniz?" diye sordu.

"İki gün mü?" Felix saçlarını tekrar yerine itti. "Kahretsin, ahbap, bilmiyorum. Yatağında uyuyor muydun?"

Lena defterini ve kalemını çıkardı.

Felix kayda geçme ihtimali karşısında gergin görünüyordu.

Jeffrey, "İki gün önce sabah beş ile yedi saatleri arasında uyuyor muydunuz?" diye sordu.

"Uh, belki?" Önce Lena'ya, sonra Jeffrey'ye baktı. "Bilmiyorum dostum. Bir gün Memminger'deki sarhoş deposunda uyandım. O zaman mıydı bilmiyorum?"

Jeffrey, Lena'nın olası bir mazereti araştırmak için notun yanına koymasını izledi.

Felix'e "Kampüs güvenlik müdürü senin bilinen bir esrar satıcısı olduğunu tespit etti." dedi.

Felix karşı bir vermedi.

Jeffrey, "Dün üniversitede miydin?" diye sordu.

"Evet, dostum." Felix saçlarını tekrar geriye taradı. "Kütüphanenin dışında Beni-Hanas'ı yakalıyordum. Güvenlik görevlilerine bir beşlik atıyorsun ve başka tarafa bakıyorlar."

Jeffrey, Chuck'ın adamlarının rüşvet almasına şaşırılmamıştı. Lena'nın not defterine baktı. Kütüphanenin dışındaki güvenlik görüntülerini kontrol etmek için bir kez daha acele etmişti.

Felix'e "Hiç ormana gider misin?" diye sordu.

"Ne?" Felix tiksinişmiş görünüyordu. "Hayır, dostum. Ormanda kayamazsın. Pislik falan var."

"Ailenizde başka kimsenin takma adı var mı?"

"Evet, yani?" Bir tokat daha beklerken son anda geri çekildi. "Sizin var böyle? Bana bir anlaşma teklif edeceğinizi ."

"Ne için bir anlaşma?"

"Mesela, bilmiyorum. Tedarikçim mi?"

"Anlaşma yok," dedi Jeffrey. "Bana lakaplardan bahset."

Felix cevap verecek kadar şaşırmıştı. "Büyükbabamın adı birkaç adamı dövdüğü için Bumpy. Rip adında bir amcam var çünkü osuruğu yırtabiliyor. Bir de Bubba var, Bubba Sausage-"

Jeffrey listeyi incelemesine izin verdi. Listenin uzun olmasına şaşırmamıştı. Erkekler birbirlerine lakap takarlardı. Lisedeyken ona Slick derlerdi. En iyi arkadaşının adı Possum'du.

Felix, "Amcam Axle Wheeler'da çalışıyor, bu biraz komik. Axle-wheels. Anladın mı?"

Jeffrey, Frank'ten Abbott'ların aile planlamasıyla ilgilenmediklerini öğrenmişti. Felix'in kendi yaşına yakın bir amcası olması mümkündü.

"Axle ne zamandır içeride?" diye sordu. "Üç aydır mı? Bilmiyorum. Siz ."

Jeffrey, Lena'nın etmek için bir hamle daha yapmasını izledi. Felix'e "Axle arabalar üzerinde çalışıyor mu?" diye sordu.

"Elbette. Bu yüzden ona öyle diyorlar. Adam Wheeler'da doğmadı."

Jeffrey'nin aklına Dead Blow kiti, çapraz darbeleri çekiç geldi.

"Kaporta işi yapıyor mu, ezik ve çizikleri onarıyor mu?"

"O her şey üzerinde çalışır, dostum. Herif tam bir motor dehası. Kaykayları nasıl tamir edeceğini bile biliyor."

Jeffrey zihinsel bir geri adım attı. Bu çocukla sadece bir şansı vardı.

"Kaykaylarınız üzerinde çalıştığına göre ikiniz yakın olmalısınız."

"Hayır dostum, Axle benim için hiçbir şey yapmadı. Cesaretime dayanamıyor."

Jeffrey terlemeye başlamıştı. Yaklaştığını hissedebiliyordu. "Axle kimin için kaykay tamir ediyor?"

"Oğlu, ama çocuk aslında onun oğlu değil, annesi öldükten sonra bile onu asla evlat edinmedi." Felix saçlarını gözlerinden silkeledi. Bu sorgulama tarzında daha rahat olduğu belliydi, ki Jeffrey'nin istediği de tam olarak buydu. "Kuzenim, beni buz patenine başlatan kişi. Ezelden beri onun gölgesiyim. İlk alley-oop'umu yaptığımda dostum oradaydı."

Kuzenim.

Lena not defterinden başını kaldırmıştı.

Felix'in gözleri ona doğru kaydı.

Jeffrey seçeneklerini tarttı. Felix'in amcalarını araştırabilir, Wheeler Eyalet Hapishanesi'nde yatan Axle lakaplı birini bulabilir, sonra oraya gidip dolandırıcıdan bilgi almaya çalışabilirlerdi.

Ya da Jeffrey telefonda Frank'e katılabilir ve Axle'ın büyüttüğü ama yasal olarak onun oğlu olmayan çocuk hakkında bir şey bilen olup olmadığını öğrenmek için etrafı arayabilirdi.

Ya da Jeffrey cevabı bu küçük serseriden hemen alabilir.

Tekrar hedefin etrafında daireler çizerek Felix'e sordu, "Ara sokak nedir?"

"Dostum, bu harika. Sudan çıkan bir balık gibi bir tarafa dönüp diğer tarafa havalanıyorsun."

"Kulağa zor geliyor."

"Oh, hiç şüphesiz. Biraz daha havalı olabilirsiniz."

"Kuzeninin adı ne?"

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, Felix'in tavrı değişti. Artık rahat patenci modunda değildi. Suçlu bir aileden gelen, şehrin kötü bir bölgesinde yaşayan ve kendi kanından olanları ispiyonlamayacağını bilen bir çocuktü. "Neden?"

Jeffrey diz çökerek Felix'in hizasına geldi. "Ona Big Bit diyorlar, değil mi? Ve sen de onun gölgesi olduğun için Küçük Bit'sin, öyle mi?"

Felix'in gözleri önce Lena'ya, sonra Jeffrey'ye, sonra tekrar Lena'ya kaydı. Çok fazla şey anlatmadığını anlamaya çalışıyordu.

Jeffrey onun kurmaya çalıştığı bağlantıları sadece tahmin edebiliyordu. Felix'in söyleyeceği sözler ihtiyacı vardı. Çenesini kaldırarak Lena'ya gitmesi gerektiğini işaret etti.

Lena defterini katlayıp kapattı. Kalemmini tıkladı. Kapıdan dışarı çıktı. Jeffrey ayağa kalkmak için acele etmedi. Tek yönlü aynanın arkasında pozisyon almasına zaman tanımak için yavaşça Lena'nın sandalyesine doğru yürüdü.

Oturdu. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Daryl'in başı dertte değil," diyerek seçeneklerini açık tutmaya çalıştı.

"Kahretsin." Felix'in ayağı yere vurmaya başladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Jeffrey bunu doğru yolda olduğunun teyidi olarak aldı. Kendini Felix'in yerine koymaya çalıştı. Kuzenine ihanet etmeyecekti. En azından bilerek. "Felix, sana karşı dürüst olacağım. Bu Mercer'daki inşaat alanıyla ilgili."

Tıkırtılar kesildi. "Depo yeri mi?"

"Federaller OSHA ihlalleri yüzünden işe karışıyor." Jeffrey yalanın beyinde bir uyuşturucu gibi yayıldığını hissetti. "OSHA soruşturmasının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Patronlar işin kolayına kaçtığı için insanlar iş başında yaralandığında devreye giriyorlar."

"Bu doğru," dedi Jeffrey. "OSHA patronlara karşı tanık arıyor. Big Bit'in şantiyede çalıştığını biliyorlar. Onunla kayıt dışı konuşmak istiyorlar."

Kelepçeler yüzünden elleri bir araya geldi. Çenesindeki sivilceyi karıştırdı. "İnsanlar ne kadar kötü yaralandı?"

"Gerçekten kötü." Jeffrey hangi yolu düşündü. Sahte bir ödül teklifi çok mu açık olurdu? Kaykay yapmaya geri mi dönmeliydi?

Sonunda Jeffrey sessizliği seçti, ki bunu başarmak Felix için ne kadar zorsa onun için de o kadar zordu.

Önce çocuk söze girdi, "Kuzenimi sıkıştırmak istemiyorum, yo." dedi.

Jeffrey öne doğru eğildi. "Sabıka kaydı seni endişelendiriyor mu?"

Felix'in yüz ifadesi onu doğruladı. Kuzeninin bir tutuklama ceketi, muhtemelen de bir ya da iki tutuklama emri vardı. İşte bu yüzden Big Bit de diğer belgesiz gündelik işçiler gibi şantiyede para karşılığı çalışıyordu. Sosyal güvenlik numarasının sisteme girmesi riskini göze alamazdı.

Jeffrey, "Daha önce başının belaya girmiş olması umurumda değil. Konu bu değil."

"Anlamıyorsun dostum. Sana söyledim, küçüklüğümünden beri onun gölgesi gibiyim."

Jeffrey yalandan vazgeçti. Daha güvenilir bir motivasyon kaynağı olan kişisel çıkarı tercih etti. ", Felix. Anlaşmayı ne kadar çok istiyorsun? Henüz mahkemeye çıkmadın. Dublaj çuvarlarıyla ilgili suçlamayı iptal edebilirim. Evrakları da kaybedebilirim. Sadece bana onun adını ver ve buradan çıkıp git."

Felix sivilceyi tekrar kazmaya başladı.

Jeffrey kırık burnundan nefes aldı. Hafif bir ıslık sesi duyabiliyordu. Bu iş bir yere varmayacaktı. Bir karar vermek zorundaydı.

Çocuğa son bir şans verdi. "Eee?"

"Peki, ne?" Felix sinirlenmişti. "O benim gerçek kuzenim bile değil, tamam mı? Ax Amcam aşırı dozdan ölmenden önce annesiyle bir dakikalığına falan birlikte oldu, sonra da onunla kaldı. Yani, yakınınız ama teknik olarak akraba değiliz. Soyadımız bile aynı değil."

Jeffrey çenesini sıktı, bekledi.

"Tamam, evet," dedi Felix sonunda. "Axle'ın evinde kalıyordu, değil mi? Sanki ben Dew-Lolly'de lanet olası metamfetamin manyaklarıyla tıkalıp kalmışım da o Avondale'de kira vermeden yaşıyormuş gibi."

"İsmi lazım, Felix."

"Nesbitt," dedi Felix. "Daryl Nesbitt."

Jeffrey iki gündür ilk kez ciğerlerinin açıldığını hissetti. Kapı çarparak açılmadan önce neredeyse tam bir saniye rahatlamıştı.

"Şef?" Frank söyledi. "Sana ihtiyacım

var." Jeffrey ayağa kalktı. Dengesini

kaybettiğini hissetti. Daryl Nesbitt.

Felix'e geri dönmeli, Caterino ve Truong'un telefonlarında neden Daryl'in numarası olduğunu bulmalıydı. Daryl esrar işinin bir parçası mıydı? Telefon numaraları Daryl'i karakola getirmek için yeterli bir gerekçe miydi?

Nesbitt yangın yolunun yakınındaki şantiyede çalışmıştı. Babası hasarlı arabaları tamir ederdi. Axle Abbott'un muhtemelen bir Dead Blow çekici vardı.

alet çantasında, babası hapisteyken üvey oğlunun elinde tutabileceği bir alet antası.

Daryl'in koyu renkli bir minibüse erişimi var mıydı? Son iki gündür üniversite civarında mıydı? Jeffrey'nin cep telefonu kayıtlarına ihtiyacı var. Kredi kartı ekstreleri. Tutuklama kayıtları. Sosyal medya.

" tarafa." Frank onu koridora doğru çekti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Jeffrey kafasındaki listeyi kapatmaya çalışarak Frank'e "Daryl'inkini zaten aldım-" dedi.

"Dekan az önce aradı," dedi Frank. "Bir öğrenci daha kayıp."

Atlanta

22

"Ugh." Faith telefonundan başını kaldırdı, araba tutmasın diye okumaya ara vermişti.

Callie Zanger'ın profilini çıkarmak için polis raporlarını, gazete makalelerini ve sosyal medyayı araştırırken Will arabayı kullanıyordu. Faith, Miranda Newberry'nin ve onun seksen sekmeli, renk kodlu elektronik tablosunun yanıldığını kanıtlayacağını düşünerek bu göreve başlamıştı ama şu ana kadar her şey bir şekilde kaçmayı başarmış bir kurbanı işaret ediyordu.

Will, "Ee?" diye sordu.

", Callie Zanger acayip güzel."

Will gözlerini yoldan ayırıp Faith'in telefonundaki fotoğrafa baktı. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Zanger muhteşemdi. Uzun, gür saçları, mükemmel bir düğme burnu, elmasları kesebilecek bir çenesi vardı. Muhtemelen her sabah saat dörtte kalkıp pilates yapıyor ve vizyon panosunu güncelliyordu.

Faith'in hayal panosunda uyurken çekilmiş yırtık pırtık bir fotoğrafı vardı.

Will'e özeti verdi. "Zanger bir şirkette ortak.

Guthrie, Hodges ve Zanger adında beyaz ayakkabı hukuk firması. Boşanmış. Çocuğu yok. Vergi davalarında uzmanlaşmış. Kırk bir yaşında. High'ın karşısındaki One Museum'da altı milyon dolarlık bir çatı katında yaşıyor. İki yıl önce, Mart'ın yirmi sekizinde kayıp olduğu bildirilmiş."

"Sabah erkenden mi?" Will sordu.

"Muhtemelen. Çarşamba sabahı zorunlu bir toplantıyı kaçırdı. Görünüşe göre, gerçek bir A tipi, hiçbir toplantıyı kaçırmıyor, bu yüzden herkes çıldırdı. Hastaneleri, polisleri aramışlar, evine gitmişler, spor salonunu kontrol etmişler. BMW'si garajdaymış. Zanger'in annesi Veronica Houston-Bailey, öğlen saatlerinde aile avukatıyla birlikte Atlanta şehir merkezindeki karakoldaydı, bu yüzden APD'nin ona yirmi dört saat içinde geri gelmesini söylemediğini varsayıyorum."

"Houston-Bailey Emlakçılık'tan Houston-Bailey mi?"

"İşte bu." Firma Atlanta'daki açık ara en büyük ticari gayrimenkul şirketi idi. "Ne olsun, APD'nin bu konuda hızlı hareket etmesine katılıyorum. Güçlü, politik bağlantıları olan kadın avukatlar öylece ortadan kaybolmazlar. Özellikle de her gün gazetelerde ve haberlerde yer alan çok kötü, milyonlarca dolarlık bir boşanmanın ortasındayken."

"APD kocaya saldırdı mı?"

"Rod Zanger, ve evet, ona bir velociraptor sürüsü gibi saldırdılar. Rod onun nerede olduğunu, neden kaybolduğunu bilmediğini iddia etti. Ama kızın kaybolduğu Çarşamba sabahı nerede olduğunu açıklayamadı. Makbuz yok, telefon kayıtları yok, tanık yok. Buckhead'deki malikanelerinde soğuk algınlığıyla evde olduğunu söyledi. Hizmetçinin izin gününde. Ve bahçıvanın. APD onu gerçekten çok sıkı takip ediyordu."

"Arabası iş yerinde garajda mıydı?"

"One Museum'daki odasında, güvenlik kameralarının görmediği kör bir noktada elverişli bir konumda bulunuyordu. Hava güzelse bazen işe yürüyerek gidiyordu. Ama cüzdanı ve telefonu bagajda kilitli bulundu."

"Bu tanıdık geliyor."

"Neredeyse bir model gibi." "Boşanmayı hatırlıyor musun?" diye sordu. Oldukça büyüktü, tersine bir Külkedisi hikayesi. Duke Hukuk Fakültesi'nde tanışmışlar. Rod, Wyoming'li fakir bir kovboydu. Callie ise onun ayaklarını yerden kesen Güneyli zengin bir sosyeteydi. Gazeteler ona "saklanan adam" diyordu.

Will başını salladı, çünkü o sadece araba dergileri ve arabalarla ilgili dergiler okurdu.

Faith bir mesaj almıştı. Telefonunu tam tersi yerine yüzüne doğru tuttu. Jeremy hâlâ yardım etmesi için yalvarıyordu.

Talebi geri çevirdi ve Will'e, "İşler burada ilginçleşiyor. Zanger'in kaybolduğu bildirildikten otuz altı saat sonra, gece yarısı Cascade Yolu'nda dolaşırken bulundu. Sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Başındaki yaradan kan akıyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı. Üstü başı çamur içindeydi. Ayakkabıları kayıptı. Hastanede şiddetli beyin sarsıntısı ve maruz kalma nedeniyle tedavi edildi."

"Ne tür bir kafa yarası?" diye sordu. "Çekiç şeklinde mi?" "Polis raporunda belirtilmiyor ve gazete haberleri sinir bozucu derecede belirsiz. Ama Zanger Grady'ye ve Sara da eskiden orada çalışıyordu, yani...?"

"Hasta mahremiyetini ihlal etmesini mi istiyorsunuz?"

Faith bu boş hayalden uzaklaştı. "Zanger ertesi sabah hastaneden çıkışını imzalamış. Gazetelere göre, başka bir metro hastanesine yatırıldığına dair bir kayıt yok. APD'ye göre, resmi bir ifade vermeyi ya da gayri resmi bir görüşmeye katılmayı bile reddetti. Kimseyle konuşmamış. Kocasını da konuşmadı. Annesi de kesinlikle konuşmadı. Böylece soruşturma düşürüldü ve boşanma anlaşması mühür altına alındı ve gazetelerin haber yapacak başka bir şeyi kalmadı ve işte iki yıl sonra buradayız."

Will, "Zanger Cascade Road'dan hastaneye nasıl geldi?" diye sordu.

"Yaşlı çift torunlarını uyutmak için arabayla gezdiriyor. Bu arada bu sadece torunlarda işe yarar. Kendi çocuklarınızda değil."

"Cascade yakınlarında çok sayıda ormanlık alan var."

"Eyaletin dev bir uydu haritasını almak istiyorum, böylece kadınların yaşadıkları yerlere, bulundukları yerlere ve canlı olarak görüldükleri bilinen son yere X işareti koyabilirim."

"Eminim Miranda'da bir harita vardır."

Faith sinirlendi, muhtemelen bu yüzden konuyu açmıştı. "Bana şunu sor Batman: Eğer *Dirk Masterson* onun *avlandığından* bu kadar eminseydi

bir seri katilse, neden polise gitmedi?"

"Tam olarak ne olacağını bildiği için mi?"

Faith telefonuna baktı ve Jeremy'nin mesajına gereğinden fazla dikkatle yanıt verdi. Will, Miranda ve Gerald Caterino'nun yasal olarak bağlayıcı, faiz tahakkuk ettiren bir geri ödeme planı yapmalarını savunmuştu ama Will, Bonnie Parker'ın Clyde Barrow'la bir daha asla banka soymayacağına dair serçe parmağıyla yemin ettiği sürece kaymasına izin verecekti.

Will, "Miranda'nın namuslu bir vatandaş olduğunu söylemiyorum ama o olmasaydı bunların hiçbirinden haberimiz olmazdı. Bilgileri Gerald'a veren oydu. Gerald da onları Nesbitt'e gönderdi. Nesbitt de bizi buraya getirdi."

"Son iki günün özeti için teşekkürler," dedi Faith. "Miranda Newberry öğle yemeği için nereye gideceği konusunda bile doğruyu söyleyemiyor. Sahte bir isimle sahte bir şirket, sahte bir web sitesi ve çekleri nakde çevirebilmek için yasal bir banka hesabı kurdu. Gerçekten de tek kurbanının Gerald Caterino olduğunu mu düşünüyorsun?"

Will'in bu sefer bir cevabı yoktu.

"Aldatan aldatır," diye hatırlattı Faith ona. "Ama cidden, bariz olan şey hakkında konuşabilir miyiz? Biri bana vergiden muaf otuz bin dolar verseydi, Wendy's'de yemek yer ve palyaço osuruğu renginde bir elbise giyersem lanetlenirdim."

Will'in telefonu çalmaya başladı. Düğmeye dokundu.

Faith, "Biziz. Hoparlördesiniz."

Amanda, "Zanger'in ofisinden ne kadar uzaktasın?" diye sordu.

Faith, "Beş dakika mı?" diye tahmin etti.

"Sara merkezden hemen hemen aynı. Van Dorne'lar erken gelmiş. Caroline onları konferans odasına koydu. İkinizin de en kısa sürede buraya dönmenizi istiyorum."

Faith cesedi mezardan çıkarmak için ailesinden izin istemeye karar verdiklerini düşündü. Amanda'yı seri katil konusunda tekrar zorlamamaya karar verdi. "İş çıkış saatine denk geleceğiz. Geri dönmemizin ne kadar süreceğinden emin değilim."

Will sordu, "Brock'un dosyaları ne olacak?"

"Sara bir ön inceleme yaptı. Her şey orada. Adli tabibin raporu. Sara'nın orijinal otopsi notları. Laboratuvar sonuçları, fotoğraflar, hatta olay yerinin videosu. Kan ve idrar tahlillerinde kannabinoid dışında bir şey çıkmadı. Truong bir öğrenciydi; bunun tek nedeni bu." Amanda, "Bu Sara'dan: Rohypnol ve GHB'nin yarı ömürleri kısa ve hızlı metabolizmaya uğruyorlar, bu nedenle toksikoloji sonuçları kendi başlarına olası uyuşturucu kullanımını dışlayamaz. Belirtiler şunlardan birini ya da hepsini içerebilir: hafıza kaybı, bilinç kaybı, öfori hissi, paranoya hissi ve kas kontrolünün kaybı, yani bacak ve kolların felç olması. Etkiler sekiz ila on iki saat boyunca devam edebilir."

Will, "Peki ya mavi Gatorade?" diye sordu.

"Laboratuvar, mide içeriğinde mavi renkli, spor içeceği ile uyumlu şekerli bir madde bulunduğunu doğruladı." Amanda, "Zanger'la konuştuktan hemen sonra rapor ver." diye emretti.

"Bekle," Faith yine de bu işin peşini bırakmadı. "Seri katil tablosu hakkında bir şey soracak mısınız?"

"Sormak istediğim tek şey, porno dedektifi kılığına girmiş bir sivilin bu olası bağlantılara rastlamasından önce, yüksek eğitimli müfettişlerimden birinin neden bu bağlantıları fark etmediği."

Faith iğneyi aldı, çünkü bu açıkça onun içindi. "Bilgisayarımın başında geçirecek altmış milyar saatim olsa kaç tane vaka bulabileceğimin farkında mısınız?"

Will ona yan gözle baktı.

Amanda, "Hatalarından ders almamanın en güzel yanı, ders alana kadar hatalarını yapmaya devam etmen, Faith," dedi.

Faith ağzını açtı.

Will, o tek kelime edemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Bir bekledikten sonra Faith'e, "Amanda'nın muhtemelen bu işi perde arkasında yürüttüğünü biliyorsun, değil mi?" dedi.

Faith, Amanda'nın bilgiyle saklambaç oynama alışkanlığı hakkında bir tartışmaya girmeyecekti. Perdenin arkasındaki Büyük Büyücü olmayı seviyordu. Faith Dorothy'nin sepetinde oturmaktan bıkmıştı.

Will, "Amanda'nın Masterson'la ilgili içgüdüleri vardı. Bu yüzden ISP'yi zorlamaya devam etti. Bunun bir seri olduğunu biliyor. Bunun bir seri olduğunu biliyor."

bir planı olduğuna güvenin. Bizi dizginlemeye alışıyor."

"Sanırım bu st üste ikinci gün bir adama at olmadığımı söylemek zorunda kalacağım."

Will gözlerini ilerideki yola dikti. "Zanger otuz altı saattir kayıptı. Rapor vermemek için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

"Korku mu?" Faith sordu, çünkü çoğu kadının saldırıları rapor etmemesinin nedeni buydu. nerdi, "Belki de kimsenin ona inanmayacağından endişelenmiştir?"

"Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Yaralandığına dair fiziksel kanıtlar vardı."

"Belki de bununla uğraşmak istememiştir? Boşanması gerçekten çok kötüydü. Kocası striptizcilerle yatıyordu. Striptizciler konuşuyordu.

Sonra Callie'nin eski erkek arkadaşı onun niversitede Adderall manyağı olduğuna dair bir hikaye ortaya attı. Tüm bunlar sadece yerel dedikodu değildi. Ulusal haberlere . Ve sonra, her şeyin üstüne, tecavüze mi uğradı?" Faith bu özel travmadan kurtulmuştu ama cadıların hâlâ yakıldığı zamanlarda on beş yaşında hamile bir kızıdı. Herkesin sizin hakkınızda konuşmasının, sizi yargılamasının, sizi mikroskop altındaki bir numune gibi incelemesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Will'e şöyle dedi: "Callie Zanger'a ormanda ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Bir de madalyonun diğer yüzüne bakın. Stresli, çok güçlü bir işi var ve tüm bunların ortasında, en mahrem ayrıntılarının yabancılar tarafından paylaşıldığı kötü bir boşanma süreci yaşıyor. Belki de daha fazla dayanamadı. Buna bir son vermek için ormana gitti. Her ne yaptıysa işe yaramadı, bu yüzden fikrini değiştirdi ve çekip gitti ve şimdi utanıyor."

Will hemen cevap vermedi. "Böyle olduğuna inanıyor musun?"

Faith böyle bir kadının ormana girmeden önce Four Seasons spa merkezinde kaybolacağını düşündü. "Hayır."

"Ben yle."

Faith doğru yöne gittiklerinden emin olmak için telefonunu Google Haritalar'a dokundurdu. Will'in eski Porsche 911'inde uydu navigasyonu yoktu. Arabanın ii güzeldi, Will tarafından eski ihtişamına kavuşturulmuştu ama ne yazık ki o ihtişamlı günler

bardak tutuculardan ve küresel ısınmadan önce. Klima sadece *sıcaklığa* kadar inerdi.

"İşte." Sağ tarafı işaret etti. "Crescent Caddesi'nden aşağı inin. Kapalı otoparka binanın arka tarafından ulaşıyor."

Will flaşörü yaktı. "Onu önceden arayacak mıyız yoksa ofisine mi gideceğiz?"

Faith ışığın sönmesini beklerken seçenekleri değerlendirdi. "Zanger polislerle konuşmayı reddetti. Dirk-slash-Miranda'ya bir ihtarname gönderdi. Soruşturma istemediğini açıkça belirtti."

"O bir vergi avukatı, ceza avukatı değil. GBI'dan gelecek bir telefon muhtemelen onu çok sinirlendirecektir." "Ama bizim şahsen gelmemiz..." diye ekledi.

Faith, "Muhtemelen vahşice saldırıya uğramış bir kadını korkutmaktan bahsediyoruz, değil mi? Hayatının en kötü günüydü ve son iki yılını bunu unutmaya çalışarak geçirdi ve şimdi rozetlerimizle ortaya çıkıp kanayana kadar o yarayı deşeceğiz öyle mi?"

"Aklıma üç olasılık geliyor." Will parmaklarıyla saydı: "Ya olanlar yüzünden travma geçiriyor ve bu yüzden konuşmıyor. Ya da saldırganın geri gelip ona tekrar zarar vermesinden korkuyor, bu da travma yaratıyor. Ya da kötü boşanması sırasında travma yaşadığı için olayın duyulmasından korkuyor. Ya da bunların hepsi olabilir ama fark etmez çünkü nereden bakarsanız bakın, travma geçiriyor ve biz de onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya, yani olanlar hakkında konuşmaya zorluyoruz."

Faith ikisinin de kaçındığı soruyu sordu. "Ya o da Tommi Humphrey gibi yaralandıysa?"

Araba sessizliğe gömüldü.

Faith çok az bir çabayla kendini bu sabahki brifing odasına geri sokmayı başardı. Sara elinde çekicin parçalanmış tahta ucunun fotoğrafını tutuyordu.

Dört ay.

120 gün.

Doktorlar vücudundaki fiziksel hasarı onarmaya başlamadan önce Tommi Humphrey'nin katlanması gereken süre buydu. Psikolojik hasar ise muhtemelen sonsuza kadar sürecekti. Genç kadın, Daryl Nesbitt'in çocuk pornosu bulundurmaktan hüküm giydiği gün kendini asmaya çalışmıştı. Amanda Sara'ya ona ulaşmasını söylemişti. Belki de bu mümkün değildi. Belki de Tommi Humphrey sonunda kendi canına kıymış ve huzuru mezarında bulmuştu.

Faith Will'e, "Tommi Humphrey'nin başına gelenleri nasıl geride bırakabildiğini hayal bile edemiyorum," dedi.

Will boğazını temizledi. "Muhtemelen bu konuda konuşmayarak." "Evet."

Araba tekrar sessizleşti. Faith sanki kanı kuma dönüşmüş gibi ağırlaştığını hissetti.

Will, "Yapabilirim-" dedi.

"Ben yaparım." Faith, Guthrie, Hodges ve Zanger'ın ana numarasını aradı. Kulağa fazla kibirli gelen bir resepsiyonistle konuştu, GBI kimlik bilgilerini verdi ve Callie Zanger ile görüşmek istediğini söyledi.

Zanger hatta geldiğinde Will Crescent'a dönmüş ve kapalı otoparkın girişini arıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Zanger'in sesi çenesi kadar keskindi.

Faith, "Ben Özel Ajan'ım-" dedi.

"Kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun?" Zanger boğuk bir fısıltıyla konuşuyordu. Sesi paniklemiş gibiydi, bu acı vericiydi ama aynı zamanda bir fırsat da sunuyordu.

Faith önce en kolay olasılığı düşündü. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Zanger, ama patronum, GBI müdür yardımcısı, bu sabah bir muhabirden telefon aldı. Halkla ilişkiler departmanımıza yönlendirdi ama sizinle birkaç konuda görüşmemiz gerekiyordu."

"Hangi birkaç şey?" diye sordu. "Yorum yok de ve bırak gitsin."

Faith Will'e baktı. Sokakta bir park yerine çekmişti.

Faith, "Ne yazık ki biz bir devlet kurumuyuz. Gerçekten de yorum yapmama gibi bir seçeneğimiz yok. Devlete karşı sorumluyuz."

insanlar."

"Saçmalık," diye tısladı. "Yapmak zorunda değilim-"

"Benimle konuşma zorunluluğunuz olmadığını anlıyorum." Faith başka bir olasılık denedi. "Ama bence konuşmak istiyorsun. Bence başına gelenlerin tekrarlanmasından korkuyorsun."

"Bu konuda yanılıyorsun."

Sesi kendinden çok emin geliyordu. Faith, "Bu tamamen kayıt dışı ." dedi.

"Kayıt dışı diye bir şey yoktur."

"Bak," Faith'in elinde hiçbir olasılık yoktu. "Binanızın otoparkının dışındayım. Caddenin karşısında bir restoran var. Önümüzdeki on dakika boyunca barda olacağım, sonra da yüz yüze konuşmak için ofisine geleceğim."

"Allah belanı ."

Zanger ahizeyi yuvasına önce telefon iki kez yere çarptı.

Faith kendinden öğrendiğini hissetti. Duyduğu son şey Callie Zanger'ın acı dolu çığlığıydı.

Başını ellerinin arasına aldı. "İşimden nefret ediyorum." Will, "Yalnız kalmanı bekleyecektir," dedi.

"Biliyorum."

Faith arabadan indi. Moda görünümlü restorana doğru yürürken damarlarındaki kum onu ağırlaştırmaya devam ediyordu. Açık verandada yüksek sesle müzik çalıyordu. Kapıyı açarken cam kapıda kendi yansımasını yakaladı. Will onun yirmi metre gerisindeydi ve Callie Zanger gerçekten gelirse onu ürkütmek istemediği için mesafesini koruyordu.

Faith kadının kendisiyle barda buluşması için dua etti. Telefon görüşmesi muhtemelen ofisin içinde küçük bir patlamaya yol açmıştı. Will'le birlikte yüz yüze gelip kimliklerini göstermeleri nükleer bir patlama olurdu.

Boş barda yerini alırken saatine baktı.

Dokuz dakika daha. Aptal bir domuz şapkası takan barmenden buzlu çay sipariş etti. Yedi dakika daha. Faith restoranın etrafına baktı. Öğleden sonra. Restorandaki tek kişi oydu.

Barda. Will, üç ayrı masada oturan takım elbiseli üç bekâr adamdan biriydi.

Callie Zanger'in yerinde olsaydı, Faith hayatına girilmesine çok kızardı. Ama Faith, Pia Danske'nin ayakkabılarını düşünmek zorundaydı. Joan Feeney'nin. Shay Van Dorne'un. Alexandra McAllister'ın.

Rebecca Caterino'nun. Leslie Truong'un. O kadar çok kurban vardı ki Faith hepsinin adını hatırlayamıyordu. Çantasından telefonunu çıkardı. Miranda'nın hesap çizelgesine girdi. Sekiz yıl.

On dokuz kadın. Tommi Humphrey'i de eklerseniz yirmi. "Dedektif Mitchell?"

Faith onu unvan konusunda düzeltmedi. Callie Zanger'ı fotoğraflarından tanıdı. Vergi avukatı o kadar makyaj yapmamıştı ve saçları arkaya toplanmıştı ama Faith'in yanındaki bar taburesine çöktüğünde bile hâlâ güzel bir kadındı.

Callie barmene "Duble Kettle One, " dedi.

Faith kadının emrinde pratik bir ritim duydu. Yüksek fiyatlı bir vergi avukatının şarabı, hatta viskiyi sevmesini beklerdi. Votka doğrudan şişeden içilen bir içkiydi.

Callie, "Diğer dedektifle birlikte misin? Masterson'la mı?"

"Hayır ve o bir dedektif değil."

Callie tiksintiyle başını salladı. "Dur tahmin edeyim, o bir muhabir mi?"

Faith kadını inceledi. Çok yıpranmış görünüyordu. Tommi Humphrey'nin iyileştiği gibi o da mı ? Faith duygularının yoluna çıkmasına izin verdiği için sessizce kendini azarladı. Profesyonel rezervini toparlamaya çalıştı.

"Hanımefendi?" Barmen duble votkayı barın üzerine koyarken şapkasını eğdi.

Faith çok cömertçe doldurulmuş olan içkiye baktı. Callie fark etmemiş gibiydi. Kokteyl pipetini bardağın etrafında karıştırdı. Faith'e söylemeden önce barmenin gitmesini bekledi, "Kişiliği olmamasını telafi etmek için şapka takan erkeklerden nefret ediyorum." Faith bu kadından hemen hoşlandı.

"Bu Rod'la mı ilgili?" Callie sordu.

"Neden buraya eski kocan için geldiğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü *eski kocam* beni kaçırın kişi."

Faith kadının içkisinin yarısını yutmasını izledi. Ne yapacağını bilmiyordu. Rod Zanger hiçbir olasılığın parçası olmamıştı. Not defterini bulmak için çantasına uzandı.

"Kayıt dışı," dedi Callie. "Telefonda böyle söz vermiştin."

Faith çantasını kapattı.

Callie içkiyi bir yudumda daha bitirdi. Yeniden doldurmak için işaret etti. "Hiçbir şey gerçekten kayıt dışı değil, değil mi?"

Faith bu kadına yalan söyleyemezdi. "Hayır."

Callie boş bardağındaki pipeti çıkardı ve bardağın ucunu bara doğru kaydırды. "Bir erkek iznim olmadan bana ilk kez dokunduğunda on üç yaşımdaydım."

Faith pipetin kadının parmaklarının arasından kayıp gidişini izledi.

"Dişlerimi temizletiyordum ve dışı göğüslerimi avuçladı. Kimseye söylemedim." Faith'e baktı. "Neden kimseye söylemedim?"

Faith başını salladı. Onun da anlatabileceği kendi hikâyeleri vardı. "Çünkü sana yalancı kaltak derdi."

Callie güldü. "Zaten bana öyle diyorlar."

Faith de güldü ama ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "Kocan seni incitti mi?"

Callie yavaşça, neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Faith soru yağmurunu engellemek için dilini ısırды. Will sessizliğe gömülmekte çok daha başarılıydı. Faith'tek yapabildiği buzlu çayını yudumlamak ve beklemektir.

Barmen geri döndü. Şapka işareti yaptı, double votkayı barın üzerine koydu. Bu sefer, sadece cömert değildi. Daha çok üçlü gibiydi. Faith'in baktığını gördü ve uzaklaşmadan önce göz kırptı.

Callie gözlerini berrak sıvıya dikti. Dudağının içini çiğnemeye başlamıştı. "Arabamda şu GPS şeylerinden birini buldum."

"Bu iki yıl önce miydi?"

"Evet. Boşanmam sırasında." Callie bardağı daire şeklinde başladı. "Alıcı-verici siyah metal bir kutunun içindeydi ve bir mıknatısla tekerlek yuvasına tutturulmuştu. Neden kontrol ettiğimi bilmiyorum. Şey,

Evet, aslında biliyorum. İzlendiğimi hissediyordum. Rod'un gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum."

Faith, "O zaman kimseye bundan bahsettin mi?" diye sordu.

"Boşanma avukatım." Faith'e baktı. "Her zaman avukatını dinle. En iyisini onlar bilir."

Faith ses tonundan alaycı olduğunu anladı.

"Onu arabada tam olarak bulduğum yere bırakmamı söyledi. Rod'a ipucu vermek istemedi. Ayrıcalığı korumak istedik, bu yüzden ofisi cihazın izini sürmesi için doğrudan bir IT elemanı ile anlaştı. Sonunda bize mahkeme celbi olmadan bilgi alamayacağını ve mahkeme celbi göndermenin Rod'u ele vereceğini söyledi, bu yüzden ..."

Faith defterini özlemle bekliyordu. Callie avukatına ihlal etme izni verirse, Faith saatler içinde mahkeme celbini alabilirdi.

Callie'ye "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Arabamda oturuyordum. İşe gitmek üzereydim. Bir toplantım vardı, ama-" Elini sallayarak her şeyi silip attı. "Bunu yapanın gerçekten Rod olduğunu sanmıyorum. Birini tutmuş olmalı. Beni döverken her zaman yüzümü izlemeyi severdi. Bu adam görünmek istemedi."

Callie bardağından uzun bir yudum aldı. Bardağı tezgâha vurdu. Elleri titremiyordu ama dengesizdi.

"Hâlâ görebiliyorum, biliyor musun?" dedi. Çekici. Dikiz aynasına baktım. Nedenini hiç bilmiyorum. Çekicin aşağı sallandığını gördüm. Kafası garip görünüyordu. Buna ne ad vereceğimi bulmak için internette bir sürü arama yaptım ama yüzlerce farklı çekiç var, fiberglas saplı olanları da var, ahşap olanları da, bu çekiç çerçeveleme için, şu çekiç alçıpan için ve biliyor musunuz, birini çekiçle bayıltmanın en iyi yolunu gösteren YouTube videoları bile var."

Faith kalbi midesine ingibi davranarak başını salladı.

Mart ayının son haftası. Sabahın erken saatleri. Çekiç.

Callie bir tane daha getirmesini işaret ederek, "Arkadaşım için de bir tane getir," dedi.

Faith onu durdurmaya çalıştı.

Callie, "Kayıt dışı mısın, değil misin?" diye sordu. Faith adamın iki içki getirmesi için başıyla işaret etti.

Callie barmenin barın diğer ucuna doğru yürümesini izledi. "Güzel bir kıı var." dedi.

Faith adamın kıını umursamıyordu. Hava etraflarında katlanmıştı. Aynaya baktı. Will hâlâ odanın karşısındaki masada oturuyordu. Elinde telefonu vardı ama gözleri bardaydı.

Faith, Callie'ye "Hatırladığın bir sonraki şey ne?" diye sordu.

"Ormanda uyandım, hem de her yerde." Bir nefes aldı. "İlk randevumuz Biltmore'un arazisinde bir piknikti. Rod bu konuda hep zekiydi. Beni lüks bir restoran ya da özel bir kulüple etkileyemeyeceğini biliyordu. Bana paranın satın alamayacağı bir şey verdi: ev yapımı sandviçler, cipsler, kağıt peçeteler, plastik bardaklar. Bana bir şiir bile yazdı. Benim romantik kovboyum."

Ormandaki o andan uzaklaşmıştı. Faith onun uzaklaşmasına izin verdi.

"Rod bana ilk vurduğunda evlenmemize bir hafta kalmıştı. Beni fena benzetmişti. Kelimenin tam anlamıyla zilimi çaldı." Boş bardağa özlemle baktı. "Ve sonra bir bebek gibi ağladı. Ve bu kalbimi kırdı. Bu büyük, güçlü kovboy başını kucağıma koymuş hıçkırarak ağlıyor, onu affetmem için yalvarıyor, bunun bir daha asla olmayacağına söz veriyordu ve ben sadece ..."

Faith onun sesinin kesilmesini dinledi. Ses tonunda bir parça hüzün vardı. Callie Zanger akıllı bir kadındı. Hayatında her şeyin kötüye gittiği noktayı tam olarak biliyordu.

Faith'e baktı. "Bu eski hikâyeyi daha önce duymuştun, değil mi? Bir polis memuru olarak?"

Faith başını salladı.

"Hepsinin aynı sıkıcı, tahmin edilebilir oyun kitabından çalışması çok utanç verici." Açıkladı. "Onlar ağlar ve siz onları affedersiniz. Sonunda, ağlamanın artık işe yaramayacağını anlarlar, bu yüzden sizi suçlu hissettirirler. Sonra suçluluk işe yaramıyor ve tehditlere başvuruyorlar.

gitmekten korktum ve kalmaktan korktum ve on beş yıl geçti ve ..."

Faith onun tekrar uzaklaşmasına izin veremezdi. "Sonunda onu terk etmene ne sebep oldu?"

"Hamile kaldım." İnce bir gülümseme verdi. "Rod çocuk istemiyordu."

Faith'in ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Callie haklıydı. Bu hikâyeyi daha önce sayısız kez dinlemişti.

"Dürüst olmak gerekirse bu bir lütuftu. Kendimi koruyamadım. Bir çocuğu nasıl koruyabilirdim ki?"

Barmen üçüncü kez ortaya çıktı. Bu sefer şapka bahşişini atladi. Bileklerini ustaca çevirerek iki bardağı yere bıraktı. Faith onun Callie'yi daha önce burada gördüğünü anladı. Double içkinin üçlü demek olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla bu maskaralığın karşılığını fazlasıyla alacağını biliyordu.

Callie, Faith'e "İç bakalım." dedi.

Faith elini bardağın etrafına sardı. Sıvı soğuktu. Bir yudum alır gibi yaptı.

Callie ağzına bir yudum aldı. İki üçlük içmişti ve olmanın eşiğindeydi. Faith onun restorana gelmeden önce başka bir şey içip içmediğini merak etti. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Dudağının içini çiğnemeye devam etti.

"Rod boşanma sırasında benimle oynadı," dedi Callie. "Aklımı kaçırdığımı düşünüyordum."

Faith bir yudum daha almış gibi yaptı.

"Evliyken, eşyaları ait oldukları yere koyduğumdan emin olmak için her zaman arkamdan kontrol ederdi. Eğer bir şey yerinde değilse-" Cümlesini bitirmesine gerek kalmadı. "Taşındığımda, kendime ait bir yerim olduğunda, 'Dağınık olacağım' diye düşündüm.

Kıyafetlerimi yere atacağım, sütü dışarıda bırakacağım ve tedbiri elden bırakmayacağım."

Gülüşü kristal kırılması gibiydi.

"Sütü dışarıda bırakırsan ne olur biliyor musun?" Faith'e göz devirten bir bakış attı. "On beş yıl eğitim aldım. Düzen manyağı olma alışkanlığımı kıramadım. Bu beni çok geriyordu. Ve eşyaların nerede olduğunu bilmeyi severim ama birdenbire eşyalar olması gereken yerde değildi."

Faith göğsünde bir sıkışma hissetti. "Ne gibi?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de her şey gerçekten olması gereken yerdeydi. Bir komedyen insanların evlerine girip eşyalarını gereken yerden bir santimetre uzağa taşımakla ilgili bir şaka yapmıştı. Bu çılgınca değil mi?"

Faith cevap vermedi.

"Kendimi... incelenmiş mi hissettim?" Callie bu kelimedenden tatmin olmuş görünmüyordu. "Sanki biri eşyalarımı karıştırmış gibi. Eşyalarım dokunmuş gibi. Hiçbir şey kaybolmamıştı ama bir gün aniden en sevdiğim saç kravatımı bulamadım."

Faith'in eli bardağını sıkıca kavradı.

Callie önemsizliğini vurgulamak istercesine, "*Saç kravatım*," diye tekrarladı. "Onu almak için çantama uzandım ama orada değildi ve çılgına döndüm. Her yerde onu ararken her yeri darmadağın ettim ama yoktu."

"Neye benziyordu?"

"Sadece kırmızı bir saç bağı." Omuz silkti. "Bunun için birkaç yüz dolar ödedim."

Faith Callie'nin saçındaki kravata baktı. Lastikten aşağıya altın bir tılsım sarkıyordu. Chanel logosundaki çift C harfini tanıdı.

"Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama o saç bağının benim için bir anlamı vardı. Bir paket sakız almak için genellikle Rod'dan izin almak zorunda kalırdım. Kendi başıma aldığım ilk şeydi. Sebebi de saçımı hep açık bıraktırmasıydı. Her zaman. İsteyken beni kontrol ederdi." Acı bir kahkaha attı. "Yani, daireme girdi ve onu benden çaldı."

"Güvenlik kameraları onu yakaladı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç bakmadım. Kapıcımın binadaki herkese kayıp bir saç bağı için ağlayan histerik kadından bahsetmesini istemedim."

Faith, 6.000.000 dolarlık bir çatı katının size bir dereceye kadar hoşgörü kazandırdığını varsaymıştı.

Callie, "Rod hep böyle kazanırdı. Kendimi deli gibi hissetmeme neden oluyordu, sanki kimseye neler olduğunu anlatamıyordum çünkü bana inanmıyorlardı."

Faith onu nazikçe tekrar saldırıya yönlendirdi. "Kafana bir çekiçe vuruldu. Otuz altı saattir kayıptınız. Sende -"

"Bir *yeteneğim* vardı." Ses tonu bir şeyden emin olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Rod beni mahkemeye sürükleyecek ve kirli çamaşırlarımızın her bir parçasını ortaya dökecekti. Ve inanın bana, çok şey var. Sadece benim hakkımda değil, ailem hakkında da. Annem hakkında. Onun işi. Rod hepimizin kuklasını yakmak istedi. Ama sonra bana bu hediye verdi, bu iğrenç, vahşi hediye ve ben de sessizliğimi özgürlüğümle takas ettim. Rod sırtındaki giysilerden başka hiçbir şey olmadan Wyoming'e geri döndü. Bense hayatımla birlikte uzaklaştım."

Faith elindeki bardağa baktı. Callie Zanger'ın sesi zafer kazanmış, intikamını almış gibiydi. Ama o konuştuğunda Faith onun yanıltığına daha çok ikna oluyordu.

"Arabanızdan ormana nasıl gittiğinizi hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Doktorlar kafaya alınan önemli bir darbeden sonra hafıza kaybının normal olduğunu söylediler." Votkasını bitirmişti. Faith'in bardağını işaret etti. "Biri içiyormuş gibi yaptığında neye benzediğini biliyorum."

Faith bardağını Callie'ye doğru kaydırды. Birinin alkolik olmasının neye benzediğini biliyordu.

"Ormanda uyandığımı hatırlıyorum." Callie başını geriye attı. Sıvının yarısı kayboldu. "Aslında birkaç kez uyandım. Başımdaki yaradan mı yoksa bana zorla içirdiği boktan mı bilmiyorum ama sürekli uykuya daldım, , uykuya daldım."

"Sana ne içirdi?"

"Her neyse, beni kesinlikle uçurdu. Sayıklıyordum. Düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Bir an dehşete kapıldım, bir an sonra eterde yüzüyordum. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Nerede , hatta *kim* olduğumu bile unutuyordum."

Faith bunun Rohypnol'e çok benzediğini düşündü. "Tadını tanıdın mı?"

"Tabii, tadı sidik ve şeker gibiydi. Ben bunu tercih ederim." Callie kadehini kaldırdı ve votkayı tek bitirdi. Alkol

bir anda onu yakalamış gibiydi. Gözleri cam gibi oldu. Boş bardağı tezgâhın üzerine koymakta zorlandı.

Faith yardım etmek için uzandı.

"Biliyor musun, Rod'un düşüşünün benim ona aşık olmamı sağlayan şey olması çok acı." "Her zaman beni kontrol etmeye ihtiyacı vardı. Beni orada öylece ölüme terk edemezdi. Sürekli geri gelmek zorundaydı. Üç ya da dört kez o oradaydı."

"Onu gördün mü?" Faith sordu. "Yüzünü gördün mü?"

"Hayır, çok dikkatliydi. Ama o olduğunu hissedebiliyordum." Başını yavaşça iki yana salladı. "Beni izlemeyi hep sevmiştir. İlk tanıştığımızda bunun dayanılmaz derecede seksi olduğunu düşünmüştüm. Kafeye ya da kütüphaneye gittiğimde bu uzun boylu, iri yarı kovboyun yüzünde yoğun bir ifadeyle bir köşede saklandığını görürdüm."

Faith onun bardağı dudaklarına götürmesini izledi, sonra boş olduğunu görünce kaşlarını çattı.

Barmen mutfağa doğru gözden kaybolmuştu. Will barda oturmuş bir kola içiyor, aynaya bakıyordu.

"O kadar gençken, bu tür davranışların son derece romantik olduğunu düşünürsünüz. Şimdi anlıyorum ki beni takip ediyormuş." Faith'e bilmiş bir bakış attı. "Bir erkeğin sana ne kadar boktan biri olduğunu göstermesi için yaklaşık üç ay boyunca seni sikmesi gerektiğini düşünüyorum."

Faith onu tekrar ormana doğru itti. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Tembelce gözlerini ovuşturdu. Votka onu gevşetmişti. "Gölgeler. Düşen yapraklar. Rod'un kovboy çizmelerinin çamura saplanma sesi. Ben oradayken çok yağmur yağdı. Eminim bu şekilde planlamıştır?"

Faith'in nasıl yanıtlayacağını bilmediği bir soru sormuştu. Saç bağı. Orman. Gatorade. Felç.

Callie, "Rüyamda saçımı taradığını gördüğümü hatırlıyorum. O ağlamaya başladı, sonra ben ağlıyordum. Çok garipti çünkü kendimi huzurlu . Vazgeçmeye hazırdım. Ama vazgeçmedim. Vazgeçmezdim. Ve en iyi , hepsi onun suçu. Gerçekten, gerçekten sıçıp batırdı."

"Nasıl?"

"Çünkü bana tecavüz etti." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Bunu daha önce de yapmıştı. Yani, Tanrım, kaç kere? Çok sıkıcı, Rod. Yeni bir oyun kitabı bul."

Faith onun gerçekçi ses tonunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu biliyordu. "Hava kadar bekledi. Yüzünü göremedim. Yüzünü göremedim."

Hareket et. Tenimi hissedemiyordum. Ama vücudum-" Kendini bar taburesinin basamaklarında yukarı kaldırdı, sonra kendini aşağı bıraktı, sonra seks hareketlerini taklit ederek kendini tekrar kaldırdı. "Ve 'bunu bana son kez yapıyorsun Rodney Phillip Zanger' diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Callie yine omuz silkti ama barmene bakıyordu. Faith, "Callie, ne-" dedi.

"*Whatelsewhatelsewhatelse?*" Kelimeleri birbirine karıştırdı.

"Evliliğimin on beş yılını *başka ne* için eğitim alarak geçirdim. Yumruk yemek, kaburgalarım kırılmamış, köprücük kemiğim kırılmamış ya da kırım kanamıyormuş gibi öğrenmek."

Sanki komik ve uygunsuz bir şey söylemiş gibi eli ağzına gitti.

Faith sordu, "Başka ne var?"

"Bana tecavüz etmeyi bitirdi. Bana o şeyi içirdi. Ben de yuttum. Sonra gitti. ." Gülümsedi. "Yatılı okulumdaki pis ergen amcıklar, bana komutla nasıl kusacağımı öğrettiğiniz için teşekkür ."

Faith'in boğazı ateş yutmuş gibi hissetti.

"Midemin zarını sıyırmış , o kadar sert kustum ki."

Sesindeki gurur yıkıcıydı.

"Çok tuhaf bir rengi vardı." Eli özensiz bir şekilde bluzunun önünü okşadı. "Kıyafetlerimden kurtulmak zorunda kaldım. Yani, onları saklamak istediğimden değil, ama dans ettikleri ve davul çaldıkları şu gruptaki adamlardan birine benziyordu - neydi o grup? Hani şu mavi olan? Vegas'ta mı çalışıyorlardı?"

"Blue Man Group?"

"Doğru." Callie tekrar barmeni aradı. "Blue Man Group tarafından grup seks yapmış gibi görünüyordum."

Gülüyordu ama Faith onun gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

"Her neyse, hepsini . kalktım. Yürümeye başladım. Tökezliyordum, gerçekten. Bacaklarım spagetti gibiydi. Yolu buldum. Hoş bir çift beni . Tanrım, bunun için kendimi kötü hissettim. Berbat görünüyordum ve onlar çok endişeliydi. Daha sonra beni kurtardıkları için bir tür ödül olarak onlara ödeme yapmaya çalıştım ama reddettiler, ben de ısrar etmeye devam ettim ve sonunda parayı kilise binası fonuna bağışlamamı istediler." Faith'e, "Bu bir 501(c)3, ama vergi indirimi almadım. Lütfen kimseye söyleme. Kariyerim biter."

Faith boğazındaki yanmayı yutmaya çalıştı. "Rod sana hiç o olduğunu itiraf etti mi?" diye sordu.

Yine güldü. "Tabii ki hayır. O çok korkak biri. Bu onun derin, karanlık sırrı. Bu yüzden kadınları dövüyor: çünkü onlardan korkuyor. Şimdi de benden korkuyor."

Faith ellerini birbirine kenetledi. Callie'nin sarhoş olduğu belliydi. Faith bu kadına zafer anının, son intikamının bir yalan olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Rod ve ben avukatımın ofisinde bu anı yaşadık." Callie Faith'e doğru döndü. "Sadece ikimiz vardık. Avukatlara gitmelerini söyledim. Saçımı . Cindy Crawford gibi salladım. Rod'a dedim ki, 'Hayatın benim ellerimde, pislik. Seni parmaklarımı şıklatarak yok edebilirim.' dedim."

"Ne dedi?"

"Her gibi. Bana deli sürtük dedi, her şeyi uydurduğumu söyleyip durdu ama asıl önemli olan gözlerindeki bakıştı." Callie kendi gözlerini işaret etti. "Benden korkuyordu. Elleri titriyordu. Yalvarmaya başladı, polise gitmemem için bana yalvardı, asla bir şey yapmayacağını söyleyip durdu. Beni sevdiğini . Bana asla zarar vermeyeceğini söyledi."

Acı kahkahası odanın her tarafına yayıldı. "Ona ne dediğimi biliyor musun?"

Belli ki bir cevap istiyordu.

Faith "Ne?" diye sormadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

"Yüzüne baktım, boncuk gibi küçük domuz gözlerinin içine baktım ve 'Ben kazandım' dedim." Yumruğunu bara vurdu. "Siktir. Sen. Rod.

I. Lanet olsun. Kazandım."

Gina gözlerini açamadı.

Ya da belki onları açabilirdi ama gerçekten istemiyordu. Uyumanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Gerçek uykuyu. Çocukken uyuduğunuz ve ergenlikle üniversite arasındaki o tatlı noktaya ulaştığınız ve gözlerinizi kapatıp ertesi gün öğlen tam bir mutluluk halinde uyanabildiğiniz gibi.

Neredeydi o?

Metaforik anlamda *nerede olduğunu* değil. Fiziksel anlamda. Mesela, *bedeni şu anda dünya gezegeninin neresindeydi?*

Göz kapakları açıldı.

Alacakaranlık, yapraklar, toprak, kuş , sallanan ağaçlar, böcekler.

Tanrım, Target'ın kamp gösterisi son derece gerçekçiydi! Açık pişen s'mores'un kokusunu alabiliyordu. Ya da *Blazing Saddles* filminde herkesin osurmaya başladığı gibi pişmiş fasulye.

Gina güldü.

Sonra öksürdü.

Sonra ağlamaya başladı.

Ormanda sırt üstü yatıyordu. Çekicin kafasına vurduğu yer kanıyordu. Tecavüze uğrayacaktı. Buradan defolup gitmesi gerekiyordu.

Neden hareket edemiyordu?

Gina anatomiden hiç anlamıyordu ama beynine bağlanan ve bacaklarına giden ve onları yukarı aşağı ya da yanlara doğru hareket ettiren bir tür güç hattı olmalıydı, böylece yuvarlanıp ayağa kalkabilirdi.

Gina gözlerini kapalı tuttu. Zihnini boşaltmaya çalıştı. Hattı hayal etti. Hattın içine bir akım göndermeye çalıştı. Uyan, hat. Biraz hareketlenelim, çizgi. Merhaba çizgi.

İlçede yan hakemlik yapıyorum.

Ah, annesi Gina'nın *Wichita Lineman* için R.E.M.'i övmesine nasıl da gülmüştü, oysa bu şarkıyı meşhur eden Glen Close'du.

Glen Close mu?

Glen Campbell.

Son zamanlarda Michael Stipe'ı gören oldu mu? Julian Assange Unabomber'ı sikmiş gibi görünüyordu.

Gina'nın gözleri yaşlarla doldu. Tecavüze uğrayacaktı. Tecavüze uğrayacaktı. Tecavüze uğrayacaktı.

Neden bacaklarını hareket ettiremiyordu?

Ayak parmakları. Ayakları. Ayak bilekleri. Dizleri. Parmakları.

Dirsekleri. Göz kapakları bile. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Felçli miydi?

Nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Nefeslerin kendi ciğerlerinden geldiğini düşünmüyordu. Arkasında biri vardı. Arkasında oturuyordu.

Arabadaki adam. Elinde

çekiç olan. Hıçkıra hıçkıra

ağlıyordu.

Gina hayatında sadece bir kez yetişkin bir erkeğin ağladığını görmüştü; 11 Eylül'de babası. İlk uçak haberi Gina kütüphanedeydi. Arabasına atlamış ve bildiği en güvenli yere, ailesinin evine gitmişti. Hepsi televizyonun etrafında toplanmıştı. Gina, annesi ve babası. Kız kardeşi Nancy iş yerinde kilit altındaydı. Diane Sawyer kırmızı kazağını giymişti.

Binlerce insanın gözlerinin önünde öldürülmesini dehşet içinde izlediler. Babası Gina'ya sarılmış, onu bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca tutmuştu. Onun gözyaşları Gina'nın kılere karışmıştı.

Herkes ağlıyordu. Tüm ülke ağlamıştı.

Babası bir yıldan kısa bir süre sonra akciğer kanserinden ölmüştü. Ve şimdi Gina ormandaydı.

Ağlayan adam onun babası değildi.

Ona tecavüz edecekti.
Ona bir çekiçe vurmuştu. Onu
ormana götürmüş. Ona ilaç
vermiş.

Ona tecavüz edecekti.

Gina onun yüzünü arabada görmüştü. Anısı beyninin arka tarafını
gıdıklıyordu. Yüz hatlarını hatırlayamıyordu ama bir aşinalık hissi
vardı. Onu daha önce görmüştü. Spor salonunda mı? Mağazada mı?
Aylık toplantılar için gittiği ofiste?

Yüz, onu izleyen adama aitti. Paranoyasının kaynağı oydu.
Lavabonun üzerindeki kaseden pembe saç lastiğini çalan kişiydi.
Gina'nın panjurlarını kapatmasının, kilitlerini kontrol etmesinin, evinin
içine kapanmasının nedeni oydu.

Nancy'nin Gina'nın kaybolduğundan haberi yoktu. Gina Target'a
gitmeden önce telefonda konuşmuşlardı. Kız kardeşi belki ayda bir
arardı. Annesi haftada bir arıyordu ama son arama dün yapılmıştı,
dolayısıyla bir sonraki aramanın üzerinden altı gün daha geçecekti.

Altı gün.

On iki yaşındaki patronu Pekin raporunu çoktan almıştı. Ona e-
posta gönderecekti ama Gina onu sıkıcı e-postalarına hızlı yanıt
beklememesi eğitmişti çünkü yaşlı insanlar bilgisayarlardan
anlamıyordu. Meraklı komşusu aslında o kadar da meraklı değildi.
Onun yokluğunu fark edecek tek kişi InstaCart teslimatçısıydı ve onun
da başkalarıyla görüştüğünü biliyordu.

Gina'nın beyni şimdiki zamana geri döndü.

Adamın hıçkırıkları bir akan su gibi kesildi. Son bir kez
burnunu çekti.

Ayağa kalktı, hareket etti, sonra dizleri kalçalarının her iki yanına
gömüldü ve onun üstüne çıktı.

Ona tecavüz edecekti. Ona tecavüz edecekti.

Gina, adamın parmaklarının yanaklarına girdiğini hissetti. Ağzını
açmaya zorluyordu. Direnmek istedi ama kasları tepki vermedi.
Penisinin boğazından aşağı itilmesini bekledi. Kendini destekledi. Güç
için dua etti, adam ona tecavüz etmeye başladığında çenesini
kapatmaya zorlayacak anlık bir güç dalgası için.

Plastik dişlerine çarptı. Dudaklarına
bir şişe tutuyordu.

Önce öksürdü, sonra boğuldu, sonra da ağzına dolan sıvıyı yuttu.
Tadı neye benziyordu?

Şeker. Pamuk şeker. İdrar.

Ağzı kapalıydı.

Adam kızın üzerinden kalktı. Başını yukarı kaldırdı. Adam
yaprakların arasında gezindi. Kadının başını kasıklarına yasladı.
Başının arkasına, önüne değil. Yarı kalkık siki kadının boynunu
parmaklıyordu. Bacakları kadının vücudunun iki yanında duruyordu.
Sanki ayın dördünde birlikte havai fişekleri izleyen eski aşıkarmış gibi
onu kucağına çekmişti.

Gina kafa derisinin çekildiğini hissetti. Başına baskı uygulandığını.
Nazik, tanıdık bir kaşıma.

Adam onun saçını tarıyordu.

Sara GBI merkezine girerken kendini gergin hissediyordu. Uykusuzluk yakasını . Grant County'den bir buçuk saat süren dönüş yolculuğu, bir kaza ve trafiğin yoğun olduğu saatler yüzünden üç saate uzamıştı. Bu monotonluk onu yarı bilinçli bir hale getirmişti. Giysileri Brock'un deposundan gelen formaldehit ve küflü U-Store'dan gelen rutubet kokuyordu. Umutsuzca bir kahve içmek istiyordu ama zaten geç kalmıştı. Sara merdivenlerin kapısını zorlayarak açtı. Yukarı çıkarken beyni sanki kafatasının içine vuruyormuş gibi hissediyordu.

"Dr. Linton." Amanda birinci katın sahanlığında onu bekliyordu. Telefonundan başını kaldırdı. "Caroline Van Dorne'ları konferans odasına yerleştirdi. Will ve Faith şehir merkezinde olası bir kurbanla görüşüyorlar."

Sara'nın aklına hemen Tommi Humphrey geldi. "Hangi kurban?"

"Callie Zanger. Vergi avukatı. Ayrıntılar geldikçe öğreneceğiz." Amanda merdivenleri çıkmaya başladı. "Shay Van Dorne'un cesediyle ilgilenen cenaze evini aradım. Kompozit bir kasaya gömüldüğünü doğruladılar. Bahsettiğiniz gibi hava sızdırmaz. Ailesi Aimee ve Larry. Shay'in ölümünden kısa süre sonra boşanmışlar. Caroline onlara davayı yeniden açmayı düşündüğümüzü söylemiş ama nedenini belirtmemiş."

"Onlarla kendin konuşmadın mı?" Sara durdu. "Caroline'ın halletmesine izin mi verdin?"

"Evet, Dr. Linton. gerçekten bilmediğiniz zaman bilmediğinizi söylemek daha kolaydır." Amanda tırmanmaya devam etti. "Caroline aralarında kesinlikle bir gerginlik olduğunu söylüyor. Sen ve ben birlikte çalışabiliriz."

Sara *iş* kelimesinden duyduğu hoşnutsuzluğu ifade etmedi. Van Dorne'lar kederli ebeveynlerdi. Çocukları üç yıl önce beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Evlilikleri kısa bir süre sonra dağılmıştı. Sara onları manipüle etmek için burada değildi. Onlara bir seçenek sunmak için buradaydı.

Amanda'ya "Onlarla yalnız konuşmak istiyorum" dedi. "Çünkü?"

Sara yüzleşmelerden bıkmıştı. "Çünkü istiyorum."

"Karar sizin, Dr. Linton." Amanda bir sonraki merdivenleri çıkarken telefonuna gömmüştü bile.

Sara gözlerini ovuşturdu. Rimelinin topaklandığını hissedebiliyordu. Konferans odasına giderken, düzgün görüldüğünden emin olmak için aceleyle banyoya girdi. Ayna ona zar zor geçtiğini söylüyordu ama en azından rimeli onu bir rakuna dönüştürmemişti. Sara yüzüne su sıçrattı. Giysilerindeki koku için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunların hiçbiri hakkında yapabileceği bir şey yoktu, ama üstesinden gelebilirdi. Konferans salonuna doğru ilerlerken kendini desteklemeye çalıştı.

Sara kapıyı açtığında Van Dorne'ların ikisi de ayağa kalktı.

Uzun, geniş konferans masasının karşılıklı iki tarafına oturmuşlardı. Shay'in ailesi Sara'nın beklediği gibi görünmüyordu. Nedense gözünde June Cleaver gömleği giymiş yaşlı bir kadın ve küt kesimli takım elbiseli bir adam canlanmıştı.

Aimee Van Dorne siyah ipek bir bluz, siyah kalem etek ve topuklu ayakkabı giymişti. Sarı uçlu saçları şık bir şekilde toplanmıştı. Larry bol bir kot pantolon ve flanel iş gömleği giymişti.

Saçları kurutucu tiftiği rengindeydi, Sara'nınkinden daha uzundu ve arkaya örülmüştü. Boşanmış çift, şehir ve taşra insanının vücut bulmuş haliydi.

"Ben Dr. Linton. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Hepsi el sıkıştı, tanışma faslını gerçekleştirdi ve odadaki gergin havayı özenle görmezden geldi. Sara her ikisine de aynı anda hitap edebilmek için masanın başına oturmak zorunda kaldı. Bunu biraz daha az acı verici hale getirmek için yapabileceği tek şeyin doğrudan konuya girmek olduğunu kendine hatırlattı.

Dedi ki, "Ben eyaletin tıbbi tetkikçisiyim. Caroline'ın size kızınızın davasını yeniden açmayı düşündüğümüzü söylediğini biliyorum. Bunun nedeni, Shay'in kazasıyla ilgili adli tıp raporunu incelerken, bazı tutarsızlıklar buldum.

."

", Larry!" Aimee parmağıyla eski kocasını işaret etti. "Sana o *kazayla* ilgili bir şeylerin doğru olmadığını söylemiştim. Sana söylemiştim!"

Larry, Aimee'nin sesini duyunca irkildi.

Sara, kadına "Adli tabibin bulgularına katılmamanızın bir nedeni var mı?" diye sormadan önce toparlanması için ona bir an verdi.

"Birkaç tane." Aimee doğrudan konuya girdi. "Shay asla ormana gitmezdi. Asla. Ve okul için giyinmişti. Dersi varken neden yürüyüşe çıksın ki? Ve neden çantası ve telefonu arabasının bagajında kilitliydi? Bir de o ürpertici his vardı. Bunu görmezden geldiğini biliyorum ama bir anne kızında bir sorun olduğunu anlar."

Sara onay için Larry'ye baktı.

Boğazını temizledi. "Shay depresyondaydı."

Aimee kollarını kavuşturdu. "Depresyonda değildi. Bir geçiş dönemindeydi. Her kadın otuzlu yaşlarının ortasında bir hesaplaşma yaşar. Ben yaptım, annem yaptı."

Sara bunun tanıdık bir tartışma olduğunu anlayabiliyordu. Larry'ye, "Shay'in morali neden bozuktu?" diye sordu.

"Hayat mı?" Tahmin etti. "Shay yaşlanıyordu. İş politikleşiyordu. Tyler'la işler yolunda gitmiyordu."

"Eski sevgilisi," diye açıkladı Aimee. "Üniversiteden beri birlikteydiler ama Shay çocuk istemiyordu ve Tyler istiyordu, bu yüzden ayrılmanın en iyisi olduğuna karar verdiler. Kolay olmadı ama birlikte verdikleri bir karardı."

Sara, "Polis raporundan anladığım kadarıyla Shay yeni biriyle görüşüyormuş?" dedi.

"Önemsiz bir şey," dedi Aimee. "O sadece eğlencenin bir parçasıydı." Larry, "Birlikte pek çok gece geçirdiler," diye karşı çıktı.

"Eğlenirken böyle yaparsınız." Aimee Sara'ya, "Shay hâlâ Tyler'a aşıktı. Bebekler konusunda fikrini değiştireceğini düşünmüştüm ama inatçıydı."

Larry, "Acaba bunu nereden alıyor?" dedi.

Bu gözlem bir tartışmaya yol açabilirdi ama tam tersi bir etki yarattı. Aimee gülümsedi. Larry gülümsedi. Sara aralarında hâlâ bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Bu şeyin çocukları olduğunu tahmin etti.

Sara, "Bunu sormanın kolay bir yolu yok ama Shay'in cesedini yeniden incelemek istiyorum" dedi.

Her iki ebeveyn de hemen bir tepki vermedi. Birbirlerine baktılar. Yavaşça Sara'ya döndüler.

İlk konuşan Larry oldu. "Nasıl? Bir makine mi var?" "Larry," dedi Aimee. "Kadın sonardan bahsetmiyor. O Shay'i topraktan çıkarmak istiyor." Kuru dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Resmi olarak buna mezar açma deniyor," dedi Sara. "Ama evet, size kızınızın cesedini mezarından çıkarıp çıkaramayacağımızı soruyorum."

Larry ellerine baktı. Artrit yüzünden boğum boğum olmuşlardı. Sara sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı arasındaki dokuda bir nasır görebiliyordu. Alet tutmaya, bir şeyleri tamir etmeye ya da yaratmaya alışkındı. Aimee belli ki bir iş kadınıydı, ayrıntılarla ilgilenen biriydi. Sara'nın kendi ebeveynleri de aynı dinamiği paylaşıyordu.

Sara, "Mezar açma işleminin kapsadığı adımları size anlatayım. İstedığınız kadar soru sorabilirsiniz. geldiğinde dürüstçe cevaplayacağım. Sonra sizi yalnız bırakabilirim ya da konuşmak için gidebilirsiniz, böylece ikiniz de bilinçli bir karar verebilirsiniz."

"İznimize mi ihtiyacınız var?" Larry sordu.

Amanda bir yolunu bulabilirdi ama Sara'nın yardımıyla değil. Babasına, "Evet, cesedi mezardan çıkarmadan önce yazılı izninize var" dedi.

"Shay olabilir mi.." Kelimeleri aradı. "Eğer bunu kendine yapsaydı, bunu görebilir miydin? Bize söyleyebilir misin?"

Sara, "Garanti veremem ama kendine zarar verdiğine dair bir kanıt varsa bunu bulmam mümkün" dedi.

"Yani ne gerçekten bilmiyorsunuz ve ne bulacağınızı da bilmiyorsunuz" dedi.

Sara onlara acımasız ayrıntıları anlatmayacaktı. "Sadece kızınızın kalıntılarına mümkün olduğunca saygılı ve titiz davranacağıma söz verebilirim."

"Ama," dedi Aimee. "Bir şeyden şüpheleniyorsun. Bir şeylerin şüpheli olduğunu düşünüyorsun, aksi takdirde bunu yapmazdın, değil mi?"

"Doğru."

"Biz-" Larry kendini durdurdu. "Çok param yok." "Mezardan çıkarma ya da yeniden gömme işlemleri için para ödemen gerekmez. tutuklama."

"Tamam. Peki." Kalbinin yeniden paramparça olmasından , hayır demek için bir nedeni kalmamıştı. "Ne zaman bir cevaba ihtiyacın var?"

"Seni acele ettirmek istemem," derken Sara Aimee'ye dönerek onun da dahil olduğunu hissetti. "Bu önemli bir karar, ama benden bir son tarih istiyorsan, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur derim."

Yavaşça başını sallayarak bilgiyi onayladı. "Sonra ne olacak? Bir mektup mu yazacağız?"

"Bazı formlar var-"

"Formlara, adımlara ya da zamana ihtiyacım yok," dedi Aimee. "Onu kazıp çıkaracaksın. İçine bakacaksın. Bize neler olduğunu anlatacaksın. Evet diyorum, şimdi yap. Larry?"

Larry'nin avucu göğsüne bastırılmıştı. Hazır değildi. "Üç yıl oldu. Olmaz mıydı..."

Sara şöyle açıkladı: "Defin işlemini ayarladığınızda cesedin bir mahzene konulmasını istemiştiniz. Eğer hava mührü sağlamsa, ki sağlam olmadığına inanmak için bir nedenim yok, o zaman ceset iyi durumda olacaktır."

Larry'nin gözleri kapandı. sıkıştı. Vücudundaki her kas gerilmişti, sanki Sara'nın isteğine fiziksel olarak karşı koymak istiyordu.

Aimee eski kocasının acısını görmezden gelmiyordu. Sara'ya "Belki de adımlara ihtiyacım var. Bu nasıl olacak?"

"Mezardan çıkarma işlemini sabah erken saatlerde planlarız. En iyisi bu, böylece seyirciler olmaz." Larry'nin irkilmesini izledi. "İstersen sen de orada olabilirsin. Ya da katılmak zorunda değilsin. Bu senin seçimin. Bütün bunlar senin seçimin."

"Biz-" Larry durdu. "Onu göreceğiz miyiz?"

"Buna karşı çıkmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Aimee çantasından bir mendil çıkarmıştı. Göz kalemini bulaştırmamaya çalışarak gözyaşlarını sildi. "Otopsiyi burada mı yapacaksınız?"

"Evet, hanımefendi," dedi Sara. "Bu binaya getirilecek. Daha önce gözden kaçmış olabilecek kırık kemikler, çatlaklar ya da yabancı cisimler olup olmadığına bakmak için röntgen çekeceğim. Otopsi yapıp organları ve dokuları inceleyeceğim. Mumyalama toksikoloji çalışmalarına engel olur ama saç ve tırnaklar cevap verebilir."

"Bu kadar açık mı?" Aimee sordu. "Bir sorun olup olmadığını anlayabilir misin?"

Sara yine ayrıntıları vermekten kaçındı. "Amacım Shay'in ölümünün kaza sonucu mu yoksa başka bir şekilde mi gerçekleştiğini ikinize de kesin olarak söyleyebilmek."

Aimee, "Cinayet mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Cinayet mi?" Larry kelimeyi bulmakta zorlandı. "Ne demek cinayet? Bize kim zarar verebilir?"

"Larry," dedi Aimee, sesi daha yumuşaktı. "Ya Shay yanlışlıkla ormanda tek başına öldü, ya kendi canına kıydı, ya da biri onu öldürdü. Olabilecek başka bir şey yok."

Larry onay için Sara'ya baktı. Sara başını salladı.

"Ya-" Larry'nin sesi kesildi. "Başka şeyler de söyleyebilecek misin?"

Aimee, "Başka ne gibi şeyler?" diye sordu.

Sara onun en çok neden korktuğunu . "Bay Van Dorne, kızınız öldürüldüyse tecavüze uğramış olması da mümkün."

Sara'nın bakışlarına karşılık vermedi. "Anlayabilecek misin?"

"Nasıl?" Aimee sordu. "Spermden mi? DNA'sını alabilir misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Herhangi bir genetik materyal emilmiş olurdu."

Sara kelimelerini dikkatle seçti. "Morarma ya da iç yırtılma olsaydı, hasar yine de belirgin olurdu."

Larry, "Yırtılıyor mu?" diye sordu. "Evet."

Konuşmadan Sara'ya baktı. Gözleri açık yeşildi, kendi gözleri gibi.

Babasınıninki gibi.

Eddie hiç sormamış, Sara da tecavüzün ayrıntılarını onunla hiç paylaşmamıştı ama bu olayın ağırlığı ilişkilerini incelikli bir biçimde değiştirmişti. Cathy bunu Âdem'in bilgi ağacından yemesine benzetiyordu. İkisi de cennetten kovulmuştu.

"Larry." Aimee yine kollarını kavuşturmuştu. Duygularını dizginlemek için gözle görülür bir mücadele veriyordu. "Nerede durduğumu biliyorsun. Ama bu tek başına benim kararım değil. Shay ne kadar benimse o kadar da senin."

Larry bükülmüş ellerine baktı. "İki evet, bir hayır." Sara bu cümleyi çocuk kliniğindeki işinden hatırlıyordu.

Pek çok ebeveyn, önemli kararlarda iki evet oyunun olması gerektiği konusunda hemfikirdi. Ebeveynlerden birinin herhangi bir nedenle *hayır* oyu vermesi görüşmeyi sonlandırabilirdi.

Larry arka cebinde mendilini bulmak için eğildi. Burnunu sildi.

Sara gitmeyi teklif edecekti ama babası onu durdurdu. "Evet," dedi. "Kazın onu. Bilmek istiyorum."

Sara, Leslie Truong'un evraklarını birkaç masaüstüne dağıtarak onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalıştı. Bir şimşek çakmadı.

Konsantrasyonu bozulmuştu. Beyni mantık duygusunu kaybetmişti. Brifing odasında duruyordu, bu sabah hep birlikte oturdukları odadaydı ama uykusuz gecesine stresli bir on iki saat daha eklenmişti.

Zamanlama. Zamanlama konusunda onu rahatsız eden bir şey vardı.

Geniş bir esneme onun düşünce akışını bozdu. İçtiği iki kahve de istediği etkiyi yaratmamıştı. Sara'nın dünyada tek istediği başını masalardan birine koyup beş dakika uyumaktı. Duvardaki saate baktı. Saat 19:02. Tavandan tabana pencereler dışarıda uğursuz bir siyahlık olduğunu gösteriyordu. Gözlerini ovuşturdu. Kirpiklerine hâlâ rimel parçaları yapışmıştı. Morgun arka tarafındaki duşta yıkanmıştı. Önlükleri Gary'nin masaları temizlemek için kullandığı kimyasallar gibi kokuyordu ama bunu formaldehit kokusuna ve U-Store rutubetine her gün değişebilirdi.

Saate tekrar baktı, çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Beyninde kör edici bir bok hücumuyla bütün gece şehirde araba sürdüğünde böyle oluyordu. En azından Tessa buna çok gülmüştü.

Saate üçüncü kez bakmak zorunda kaldı.

Akşam 7:03.

Sara'nın tek umudu, brifing başladığında ikinci rüzgârını yakalamaktı. Sonra eve gidip yatağına uzanacaktı.

Will'in yanında olup olmaması tamamen onun elinde değildi.

"Doktor." Nick taklidi kovboy evrak çantasını sandalyelerden birine yerleştirdi. "Amanda bana bugün Grant County'de olduğunu söyledi."

"İki saniyeliğine. Brock bana deposuna giriş verdi." "Annesi gibi giyinmiş, tahnit edilmiş bir ceset bulabildin mi?"

Sara bu tür sataşmalardan nefret ederdi. "Bu davayı araştırmak için ihtiyacımız olan dosyaları buldum ve Brock bize yardım etmeye istekli olduğu için minnettarım."

Nick'in kaşları kalktı ama özür dilemedi. Okuma gözlüğünü gömleğinden çıkardı. Masaların üzerindeki kâğıtlara baktı. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

Parmaklarını birkaç paragrafın üzerinde gezdirdi. "Jeffrey'nin bu konuda yanıldığını kabul etmek benim için çok zor."

"Şefi mi kastediyorsun?"

Nick gözlerini sayfadan ayırmadı ama kız onun dudaklarındaki sinsi sırıtışı gördü. Jeffrey'ye hiç bu adla hitap etmemişti.

"Nick, Will'le ne yapıyorsun?" dedi Sara. "Jeffrey'nin bunu takdir edeceğini biliyorum ama ben etmiyorum."

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. Kaba bir şekilde başını salladı. "Mesaj alındı."

"Dr. Linton." Odaya önce Amanda'nın başının üst kısmı girdi. Her zamanki gibi telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Van Dorne'un evraklarını Villa Rica'ya gönderdim. Mezardan çıkarma işlemini yarın sabah beşe ayarlamışlar. Bilgiler sunucuda."

"Harika," dedi Sara, çünkü sabahın köründe soğuk ve karanlık bir mezarlıkta durmak, sıcak yatağında uyumaktan çok daha iyiydi.

Nick Amanda'ya sordu, "Zanger'la nasıl gitti? O bir kurban mı yoksa Miranda denen kız bizi kandırmaya mı çalışıyor?"

"." Sara'ya "Tommi Humphrey mi?" diye sordu. Sara'nın beyninin toparlanması bir an aldı. Bu Faith ve Will rapor vermeyecek. "Tommi'yi internette bulamadım. Ne veri tabanımızda ne de sosyal medyada. Annemden biraz araştırma yapmasını istedim."

"Humphrey ile konuşmak bir önceliktir."

Sara, Amanda'ya *her şeyi* anlatmamak için dudağını ısırıldı. öncelikli olamazdı. "Onu tekrar arayacağım." "Öyle yap."

Sara koridora çıkarken gözlerini devirdi. Sırtını duvara yasladı. Gözlerini kapattı. Yorgunluktan titriyordu. Arka arkaya nöbetlerde başarılı olan içindeki tıp öğrencisini çağırmaktan acizdi.

Telefonu yeni bir uyarıyla titredi. Sara odaklanabilmek için gözlerini birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldı. Mesajlarını gözden geçirdi. Ajanlar rapor istiyordu. Gary kedisini veterinerine götürmek için izin istiyordu. Eyalet savcısı duruşmaya çıkmak üzere olan bir davanın hazırlıklarını planlamak istiyordu. Brock, Sara'nın U-Store'da ihtiyacı olan her şeyi bulup bulmadığından emin olmak için mesaj atmıştı. Herhangi birine cevap verme düşüncesi onu bunaltıyordu. Sadece suçluluk duygusu onu Brock'a cevap vermeye itti-

Her şeyi aldım. Gerçekten çok yardımcı oldu. Yakında anahtarı iade edeceğim. Teşekkürler.

Sara annesini aradan çıkarmanın iyi olacağını düşündü. Telefon etmek bir yük gibi geliyordu. Cathy'nin istediği resmi üslupla mesaj attı-

Merhaba anne. Tessie benim için Tommi Humphrey'nin telefon numarasını ya da yerini bulmanı istedi mi? Annesinin bilgileri de işe yarayabilir. Çok önemli bir dava için. Onunla bir an önce konuşmamız gerekiyor. Seni seviyorum. S.

Sara telefonunu cebine kaydırıldı. Annesinden hızlı bir yanıt beklemiyordu. Cathy'nin telefonu muhtemelen mutfak tezgâhının üzerinde, şarja takılı bir şekilde duruyordu, evin içindeyken genellikle oraya bırakırdı.

Sara'nın eli kendiliğinden tekrar cebine uzandı. Telefon çıktı. Başparmağını yukarı kaydırdı. Bir bağımlı gibiydi. Son vuruşundan bu yana saatler geçmişti. Günaha daha fazla karşı koyamadı.

Bul uygulamasını açtı.

Haritada Lena'nın adresi yerine gerçek bir toplu iğne gösteriliyordu.

Will kendini ona tekrar görünür kılmıştı. Binanın içindeydi. Sara neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Bu kadar çaresiz olduğu için kendini azarlarken bile telefonu göğsüne bastırdı.

Tam o anda merdiven kapısı çarparak açıldı. Will kenara çekilerek, Faith'in önündeki koridorda tepinmesine izin verdi. Sara'nın ilk düşüncesi, Faith'in Sara'nın hissettiğinden daha kötü görüldüğü oldu. Omuzları çökmüştü. Çantasını bir futbol topu gibi göğsüne bastırıyordu. Her zamanki neşeli hoşnutsuzluk havası yerini ezici bir ıstıraba bırakmıştı.

Brifing odasına doğru sola döndü ve Sara'ya "İşimi sikeyim." dedi.

Will de en az Faith kadar perişan görünüyordu. Sara'konuşmak yerine başını salladı.

Onu içeri kadar takip etti.

Amanda "Eee?" diye sordu.

"Şey, bu." Faith çantasını masalardan birine fırlattı. İçindekiler yere döküldü. Pencereye doğru birkaç adım attı. Ellerini saçlarına götürdü. Will dışında herkes şaşkına dönmüştü. Faith asla davranmazdı. Sara onun her zaman soğukkanlı olduğunu düşünürdü.

Will'e baktı ama o da Faith'in eşyalarını çantasına geri koymak için diz çökmüştü.

Amanda ona "Konuş" dedi.

Will çantayı masanın üzerine koydu. "Callie Zanger'ı ofis binasının önündeki arabadan aradık" dedi.

Faith'in avukatla yaptığı telefon konuşmasını dikkatle aktardı. Will brifingleri yönetmekten her zaman rahatsız olmuştu. Şimdi sesi monotonlaşmış, neredeyse ezbere dönüşmüştü. Sara ön sıraya oturdu. Will sözlerini Faith'e yöneltiyordu ama Faith'in ayrıntıları zaten bildiği açıktı. Sara, Will'in ortağını izlediğini, ona ihtiyaç duyarsa müdahale etmeye hazır olduğunu fark etti.

"Zanger, Faith'le birlikte barda oturuyordu. Ben de yaklaşık üç metre ötedeki bir masadaydım."

Sara onun ses tonunda bir sertlik duydu. Callie Zanger'ın hikâyesi onu da . Her şeyi acı verici ayrıntılarıyla anlattı. Kaçırılma olayını. Kadının eski kocasının zarar veren, tecavüz eden ve onu ölüme terk eden adam olduğundan emin olması.

Will konuşurken başparmağını yaralı eklemine üzerinde gezdirdi. Parmaklarından aşağı taze kan süzüldü. Onlara Callie Zanger'in kaçırılmasıyla ilgili gerçek olduğunu düşündüğü şeyi anlatmayı bitirdiğinde, elinin altındaki halı kan noktalarıyla lekelenmişti.

Will, "Zanger kocası olduğundan emin. Ona farklı bir şey söylemedik."

Biz dedi ama Sara hikâyeden Will'in o kadınla hiç konuşmadığını biliyordu.

Will, "Barmen bana, kızın kendi başına eve gitmemesini sağlayacağını söyledi," dedi. "Ve sonra ayrıldık. Hepsi bu kadar."

"Ona söyleyemezdim." Faith bir sandalyeye çökmüştü. Günün ağırlığı altında ezilmiş görünüyordu. "Callie kazandığını düşünüyor. Söylediği buydu. "Ben kazandım."

O kimse konuşmadı.

Nick çantasının köşesindeki bir ipi çekti. Will sırtını duvara yasladı.

Amanda uzun, yavaş bir nefes verdi. İçlerinde en sert subaydı ama aynı zamanda Mitchell ailesine de sıkı sıkıya bağlıydı. Kariyerinin başlarında Faith'in annesi Evelyn ile ortak olmuştu. Faith'in amcasıyla çıkmıştı. Jeremy ve Emma ona Mandy Teyze derlerdi.

"Nick," dedi Amanda. "Masamın alt çekmecesinde bir şişe burbon var."

Nick koşarak gitti.

Faith, "İçki istemiyorum." dedi.

"Evet." Amanda her zaman ayaktaydı ama masada Faith'in yanına oturdu. Will'e, "Rod Zanger?" diye sordu.

Will, "Cheyenne'de yerini tespit ettik. Son üç aydır Laramie ilçe hapisanesinde yatıyor. Yeni karısını da dövüyor."

Faith başını ellerinin arasına aldı. "Ona söyleyemedim. Kendini zar zor toparlıyor. *Ben de zar zor dayanıyorum.*"

Amanda Will'e sordu. "Arabasındaki alıcı-verici mi?"

"Nedenini söylemeden bunu isteyemezdik" dedi.

"Bunu ona yapmayacaktım," dedi Faith. "Bunu ondan alamazdım."

Amanda, Will'in devam etmesi için başıyla onayladı.

"Rod'un on yıl öncesine geniş bir sosyal medya varlığı var. Grant County saldırılarının olduğu hafta Callie Zanger ile birlikte bir tür vergi konferansı için Antwerp'teydi. Turuncu, ahşap bir yürüyen merdivende çekilmiş fotoğrafları var. şehirde iyi bilinir."

Amanda, "Hatırladığım kadarıyla karısı kaçırıldığında nerede olduğuna dair bir mazereti yoktu?" dedi.

"Evet," dedi Will. "Bunu hep inkâr etti."

"O ." Faith inanamayarak Amanda'ya döndü. "Tanrım, bu konuda saçmalamayı keser misin? Her şey ortada. Saç bağı. Çekiç. Ay ve günün saati. Orman. Kahrolası mavi Gatorade. Callie'nin söylediği her şey birbiriyle örtüşüyor, tıpkı bu sabah hepimiz aynı odada otururken ve sen bize her ipucu bir seri katili işaret ederken bu adama seri katil diyemeyeceğimizi söylerken, bizi azarlarken, bizi uyarırken her şeyin birbiriyle örtüşmesi gibi."

Amanda suçlamayı görmezden gelerek Will'e, "Zanger'in kaybolması olayında çalışan dedektifle konuşmak istiyorum. Onun binasındaki kapıcıyı ara. İki yıl önceki sabit diskler ofisinde duruyor olabilir. Eğer bulabilirsek-"

Faith ayağa kalktı. Leslie Truong'un otopsi fotoğraflarına bakıyordu. "On dokuz kadın var Amanda. Saldırıya uğrayan on dokuz kadın. On beşi öldü ve buna Tommi Humphrey dahil değil. Ona ne yaptığını biliyorsun. *Biliyorsun!*"

Amanda hakaretlere göğüs . ""

"Öyleyse ne halt etmeye bunun bir bağlantısı yokmuş gibi davranıyoruz-" Fotoğraflardan birini kaldırdı. Sesi titriyordu. "Şuna bir bakın! Yaptığı şey bu. Callie'nin başına gelebilecek şey buydu.

Zanger eğer bir şekilde düşünmeyi, hareket etmeyi ve o ormandan kendi başına çıkmayı başaramamış olsaydı!"

Amanda onu rahat .

"Dışarıda daha kaç kadın var? Şu anda başka bir kadına zarar veriyor olabilir, Amanda. Şu anda, çünkü o bir seri kadın katili. O böyle biri. Lanet bir seri katil."

Amanda bir kez başını salladı. "Evet, bir seri katille karşı karşıyayız." Bu itiraf, Faith'in nefesini kesti.

Amanda, "Ona bir isim vermek seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye sordu. "Hayır," dedi Faith. "Çünkü beni dinlemiyorsun, ama sen Miranda Newberry'nin aptal elektronik tablosunu dinledim."

Amanda, "Verilerin kaynağı önemsiz," dedi. "Şans hazırlıklı olanın lehinedir."

"İnanılmaz." Faith tekrar masanın üzerine yığıldı.

Amanda dikkatini Will'e yöneltti. "Grant County ve Alexandra McAllister hariç, cesetlerin bulunduğu on üç ayrı yargı bölgemiz var. Şimdilik, kadınların kaçmayı başardığı üç vakayı dışarıda bırakacağız. Sabah ilk iş olarak Faith ve senin Nick'le birlikte ilçeleri paylaşmanızı istiyorum. Telefonları açıp, randevuları ve görüşmeleri ayarlamaya başlamalıyız. Sıradan olsun. Çok fazla bilgi vermeyin."

Will'in hâlâ Faith konusunda endişeli olduğu belliydi ama, "Eyalet çapında kayıp vakalarını rastgele kontrol ettiğimizi söyleyebiliriz," diye önerdi.

"Evet, güzel." Amanda, "Onlara raporlama sürecini nasıl kolaylaştırabileceğimiz üzerinde çalıştığımızı söyle. Listemizdeki isimlere odaklanın. Tüm tanık ifadelerine, adli tıp raporlarına, tüm fotoğraflara, kayıtlara, adli tıp raporlarına, haritalara, olay yeri şemalarına, müfettiş kayıtlarına ve olay yerinde bulunan herkesin isimlerine ihtiyacım var. Yavaşça diyorum Wilbur. Bu sabahki telefon görüşmelerim şimdiden bazı dalgalanmalara neden oldu. Katilimiz bir görev gücü için zemin hazırladığımızı duyarsa yeraltına çekilebilir."

"Bu sabah bir görev gücü kurmak için telefon görüşmeleri yapıyordun," dedi Faith. "Yani mesele sadece hesap çizelgesi değil miydi? Brifingden beri bu konuyu işliyordun, ama nedense bu ayrıntıyı saklamakla kalmadın, bariz olanı görmezden gelmemiz için ısrar edip durdun?"

"Bu sabahtan beri sessizce çalışıyorum, kaçırdığınız önemli kelime de bu." Amanda konuya ince bir nokta koydu. "İhtiyacımız olan son şey Butts County'deki yarım akıllı bir köylü yardımcısının arka bahçemizde bir sonraki Karindeşen Jack'i nasıl yakaladığımızı basına anlatması. Bunun olmasını bu şekilde engelleyebiliriz. Bebek adımları."

Faith bıkkın bir iç çekti.

Amanda yoluna devam etmeye hazır görünüyordu ama Faith'e, "Evet, sana daha önce söyleyebilirdim," diyerek yeniden ayarlama yaptı.

"Ama?" Faith sordu.

"Ama," dedi Amanda. "Sana daha önce söyleyebilirdim."

Bu, Sara'nın Amanda'nın bir hata yaptığını kabul etmeye en çok yaklaştığını duyduğu andı.

Faith yatışmış görünmüyordu. Başka bir şey daha vardı. "Ona söyleyemem, Mandy. Zamanı geldiğinde Callie Zanger'a kocası olmadığını söyleyecek kişi ben olamam."

Amanda eliyle Faith'in sırtını ovuşturdu. "O uçuruma vardığımızda atlayacağız."

Nick burbonla döndü. Mutfaktan seramik bir kupa getirmişti. Sağlıklı bir porsiyon doldurdu. Faith'e ikram etti.

Başını iki yana salladı. "Araba kullanmam gerek."

"Seni ben götürürüm," dedi Amanda. "Emma hâlâ babasıyla birlikte. Evelyn'lere gideceğiz."

Faith bardağı aldı. Ağzına götürdü. Sara odanın öbür ucundan onun yutkunduğunu duyabiliyordu.

"Dr. Linton," dedi Amanda. "Katilin kurbanlarına geri dönmesi hakkında konuşalım. Zanger'in hikayesi bir modeli doğruluyor."

Sara hissetti. Beyni bu kadar hızlı bir geçiş yapamayacak kadar tükenmişti.

Amanda, "Dr. Linton?" diye sordu.

Sara, işe yarar bir tez oluşturmak için mücadele etti.

Will onu kurtardı. "Model şu: Katil kurbanlarını bir şekilde etkisiz hale getiriyor, muhtemelen bir çekiçle. Sonra onları ormana götürüyor. Onları uyuşturuyor. İlaç işe yaramayınca, deliyor. Amacı onları felç etmek, tamamen kontrol etmek. Onlar bulunana kadar kadınlara geri dönmeye devam ediyor."

Sara, "Alexandra McAllister'ın brakiyal pleksusundaki kesik sinirler bir ilerleme gösteriyor." dedi.

Amanda doğruladı, "Tommi Humphrey'den mi demek istiyorsun?"

"Grant County'deki üç kurbandan bahsediyorum." Sara sonunda kendine geldi. "Her zaman üç kurbanın -Humphrey, Caterino, Truong- tırmanma konusunda bir vaka çalışması olduğunu düşünmüşümdür. Katil doğru tekniği, Gatorade'deki doğru dozu, onları felç etmek için en iyi aracı ve ne zaman kullanacağını bulmaya çalışıyordu."

Amanda sordu, "Neden Gatorade? Neden onları hemen felç etmediniz?"

Sara sadece tahmin edebilirdi. "Rohypnol'ün getirisi azalacaktır. bir farmakolog değilse, bu denenmesi çok zor bir ilaç. Ölüm ciddi bir yan etkidir. Solunum hipoksi noktasına ulaşır. Beyin ölümü dakikalar içinde gerçekleşir."

Will, "Tüm süre boyunca onlarla birlikte kalmadıysa, uyuşturuldukları zamanla fiziksel olarak felç oldukları zaman arasında kaçma şanslarının olduğu bir nokta olmalı" dedi.

Sara, "Deneyebileceği çok sayıda kadın oldu," dedi. "Her kurbanla birlikte öğreniyor."

Nick, "FBI profiline geri dönersek, adam risk alan biri. Başlangıçta onlara savaşıma şansı veriyor olabilir." Will, "Ne olursa olsun, Humphrey ve Caterino kaçtı.

Zanger kaçtı."

Faith boğazını temizledi. Hâlâ zorlanıyordu ama, "Callie bana mavi sıvıyı kustuğunu söyledi. Sadece kusmakla kalmamış, resmen midesini boşaltmış. Bu ona biraz açıklık kazandırdı, böylece kendini ayağa kalkmaya ve yardım aramaya zorlayabildi."

Will sözlerine şöyle devam etti: "Miranda Newberry yaşayan kurbanlar olduğunu düşündüğü iki kadın daha buldu. İkisi de ormandan yürüyerek çıkmış ama feci şekilde zarar görmüşler."

Sara sonunda Truong'un otopsi raporuyla ilgili olarak kendisini rahatsız eden şeyi ifade edebildi. "Leslie Truong bir gibi geliyor. Vücudunda katilin tüm izleri vardı - sakatlanma, delinmiş omurilik, mavi sıvı - ama otuz dakikalık bir zaman dilimi içinde öldürülmüş ve sakatlanmıştı. Hiçbir ilerleme yok. Her şeyi bir anda yapmış."

"Mutfak lavabosu yaklaşımı," diye özetledi Amanda.

"Paniğe kapılmıştı," dedi Nick. "Kız olası bir tanıktı."

Sara oraya tam olarak ulaşamadı. "Kanında ya da idrarında Rohypnol izine rastlanmamış olması beni rahatsız ediyor. İlaç hızla metabolize olur ama ölüm bu işlevi durdurur. Mide içeriğinde de izler bulunmalıydı. Dudaklarında mavi bir leke vardı, ama bence bu kasıtlı olarak bırakılmıştı. Geriye dönüp baktığımda, o sahne hakkında en çok hatırladığım şey, sahnenin kurgulanmış gibi hissettirdiğı ama Beckey'e saldıran kişi tarafından kurgulandığı. Bunun çok mantıklı olmadığının farkındayım ama farklı hissettirdi..."

Nick, "Jeffrey, katilin peşinde olduğumuzu bildiğı için Truonga yarım yamalak davrandığını düşündü. Kampüs polis kaynıyordu. Bütün kasaba alarmdaydı."

Sara onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu hâlâ çözememişti. "Leslie'ye farklı bir adamın saldırdığını söylemiyorum ama motivasyonunun farklı olması mümkün. Çekici kıracak kadar sert tekmelemiş. Bu bana öfke gibi geldi. Şu ana kadar katil hakkında öğrendiğimiz hiçbir şey kontrolsüz öfkeye işaret etmiyor. Eğer bir şey varsa, tamamen kontrollüdür."

Will, "O sapı kırmak için çok fazla güç gerekir. Birkaç kez tekmelemeniz gerekir."

Amanda dedi ki, "Leslie Truong'un saç bandı kayıptı. Katili teşhis edebileceğı seçilmediğini düşündüren tek parça bu."

"Gerald bu konuda tedbirli davranmıştı, hatırladın mı?" Faith sordu. "Muhtemelen sömestr başında tanıştığı öğrencilerle yaşayan bir öğrenciydi. Çocuklar her zaman birbirlerinin eşyalarını çalarlar. Bu beni deli ediyor."

"Kafa bandını denklemden çıkaralım." Amanda, "Sara?" diye sordu.

"Katil izlerini kaybettirmek konusunda her zaman çok dikkatli olmuştur. Tommi Humphrey'e kadar, DNA'yı silmek için olay yerine bir bez getirdi. Sonraki kurbanlar inandırıcı bir şekilde kaza süsü verilmişti." Beyni sonunda yeniden canlanmıştı. "Şunu bir düşünün: Leslie'yle birlikte göz kamaştırıcı bir kanıtı ortalıkta bıraktı."

Faith, "Çekiç sapında bir üretim numarası vardı." dedi. Amanda Will'e "Bu yaygın bir şey mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Genellikle metalin içine damgalanır."

Faith defterini çıkarmıştı. Oyuna geri dönmüştü. "Yani A artı B eşittir C, değil mi? Tommi'ye saldıran Beckey'e, Leslie'ye saldırdı."

Nick, "Tek sorun şu ki, Daryl Nesbitt çok sağlam bir şüpheliydi. Ona karşı bazı gerçek kanıtlar vardı."

"Pekâlâ," dedi Amanda. "Şuna bir bakalım. Daryl iyi bir şüpheliydi çünkü?"

"Çoğunlukla Leslie Truong yüzünden." Sara, Jeffrey'nin notlarında özetlediği doğrulayıcı ayrıntıları gözden geçirdi. "Leslie'nin içindeki çekiç çok özel bir tipti. Daryl hapisteyken Axle Abbott'ın aletlerine sahipti. Daryl ormana aşınaydı. Kampüste Felix ile kaykay yapardı. Daha sonra her ikisinin de kütüphane dışında pratik yaparken çekilmiş güvenlik görüntüleri bulundu. Daryl, Leslie Truong'un olay yerine ulaşan yangın yolunun yakınında çalışıyordu. Daha sonra evinde, hem Caterino hem de Truong'un rehberindeki telefon numarasıyla bağlantılı bir kullan-at telefon bulundu."

Faith dedi ki, "Şeytanın Avukatı burada. Daryl Nesbitt'in çocuk pornosu bulundurmaktan hapiste olmasının bir nedeni var, saldırı ve cinayetten değil.

Bunların hepsi tesadüfi ya da kolayca açıklanabilecek şeyler."

Geriye dönüp baktığında Sara aynı fikirde değildi. Sekiz yıl önce o da en az Jeffrey kadar emindi.

Amanda ona, "Peki ya Truong'un dava dosyalarındaki video?" diye sordu.

"Henüz izlemedim." Sara kendini hazırlayabilmek için filmi kendi başına izlemeyi ummuştu ama bu fırsat .

Dev tüplü televizyona doğru yürüdü. Will sık sık videoya küçümseyerek bakardı ama makine sonunda hak ettiği yeri almaya başlamıştı. Sara video kaseti şaryoya yerleştirdi. Üst kısmına bastı. Uzaktan kumandayı buldu. Arkasına yaslanırken ince kabloyu çözdü. Oynat tuşuna bastı.

Ekrandaki görüntü zikzak çizdi, sonra yuvarlanmaya başladı.

Will devraldı. Kadranları ayarladı ve Sara birden sekiz yıl önceki halini gördü.

Aklına gelen ilk düşünce çok genç görüldüğü oldu. Saçları daha parlaktı. Cildi daha pürüzsüzdü. Dudakları daha dolgundu.

Beyaz bir tişört, gri bir kapüşon ve bir kot pantolon giymişti. Ellerini muayene eldivenleri örtüyordu. Saçları arkaya doğru toplanmıştı. Genç Sara kameraya bakıyor ve tarih, saat ve yer bilgilerini veriyordu. "Ben Dr. Sara Linton. Grant County adli tabibi Dan Brock ve polis şefi Jeffrey Tolliver ile birlikteyim."

Kamera genç halinin adını verdiği her bir kişinin yüzüne doğru dönerken Sara dudağını ısırdı.

Jeffrey'nin üzerinde kömür rengi bir takım vardı. Ağzını ve burnunu pamuklu bir maske örtüyordu. Endişeli görünüyordu. Hepsini endişeli görünüyordu.

Genç Sara'nın ön muayeneye başlamasını, peteşi olup olmadığını kontrol etmek için bir kalem ışığı kullanmasını, Leslie Truong'un şakağındaki yuvarlak, kırmızı izi daha iyi görebilmek için başını çevirmesini izledi.

"Bu ilk darbe olabilir," dedi genç Sara.

Şimdiki Sara, nefes alan canlı Sara, Will'e bakmak, yüzünü incelemek, ne düşündüğünü anlamak istiyordu.

Ama yapamadı.

Ekranda, kamera eğilmişti. Objektifin odağı kaymıştı. Jeffrey'nin maskesinin bulanık beyazını görebiliyordu. Sara cesetten yayılan dışkı ve çürük kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordu. Bu koku gözlerini yaşartmıştı. Şimdi Leslie Truong'un üst dudağındaki mavi lekeyi inceliyordu. İçindekileri bir süre içtikten sonra oluşana benzer bir iz görmeyi bekliyordu. Geriye dönüp baktığında, mavi leke sıvının dudaklarına damlatılmış ve sonra kurumaya bırakılmış gibi görünüyordu.

"Tıkanıklık mı?" Brock'un sesi yüksekti. Kamerayı tutuyordu.

Sara genç halinin bulguları açıklamasını dinledi. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki. Sekiz yıl sonra Sara nadiren aynı inançla konuşuyordu. Sonraki yıllarda yaşadıklarının bedeli olarak, mutlak kesinlikte görülebilecek çok az durum olduğunu anlamıştı.

Jeffrey, "Katilin kurbanları felç etmeye çalıştığını düşünüyoruz." dedi.

Sara'nın boğazına bir yumru oturdu. Jeffrey'nin sesini tekrar duyacağını fark edecek kadar ileriye düşünmemişti. Hatırladığı aynı derin tınıyı taşıyordu. Bu sesle kalp atışlarının durduğunu hissetmişti.

Genç hali Leslie Truong'un gömleğini kaldırıyor ve çıkık bir kaburga buluyordu.

Sara bakışlarını aşağı indirdi, ta ki video kasetinin üzerindeki yanıp sönen saate bakana kadar.

Genç halinin Brock'a, "Şuna yaklaş," dediğini duydu. Sara dudaklarını araladı. Derin bir nefes aldı. Hissedebiliyordu Will'in gözleri onun üzerindeydi. Zihnini rahatsız eden kendinden şüpheyi neredeyse duyabiliyordu. Jeffrey'den biraz daha uzun boyluydu ama onun kadar klasik yakışıklı değildi. Will daha formdaydı. Jeffrey kendine daha çok güveniyordu. Will Sara'ya sahipti. Jeffrey de hâlâ ona sahip miydi?

Videoda Brock "Hazır" dedi.

Sara başını kaldırıp televizyona baktı. Brock, Leslie Truong'u yan yatırmasına yardım ediyordu. Jeffrey kameranın arkasındaydı. Vücudun tamamını görebilmek için zoom yapmıştı. Kir ve başıboş dallar genç kadının çıplak sırtına yapışmıştı. Küçük Sara kızın pantolonunu yukarı çekip çekmediğini ya da katilin bunu onun için yapıp yapmadığını düşünüyordu.

"Bekle." Faith ayağa kalktı. "Durdur. Geri dön."

Sara düğmeleri aradı ama Faith kumandayı aldı. "İşte." Kareyi ağır çekime geçirdi. "Ağaçların yanında." Sara gözlerini kısarak sete baktı. Uzakta insanlar vardı, yaklaşık elli adım ötede. Sarı polis şeridinin arkasında duruyorlardı. Brad Stephen'in yüzünü seçemiyordu ama kolalı üniformasını, seyircileri kordon altına almaya çalışan şapşal yürüyüşünü tanıdı.

"Bu adam." Faith görüntüyü durdurdu. Öğrencilerden birini işaret etti. "Siyah örgü bir şapka takıyor."

Sara şapkayı seçebiliyordu ama yüzü bulanıktı.

Faith şunları söyledi: "Lena'nın notları Caterino olay yerinde Leslie Truong'dan aldığı tanık ifadesini özetliyordu. Truong, Caterino olay yerinde

ormanda üç kadın ve bir erkek. Adam hakkında, siyah, bere tarzı örgü şapka takan bir öğrenci olması dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu."

Sara daha yakından bakmak için sete doğru yürüdü. Video kaset eskiydi, teknoloji daha da eskiydi. Adamın yüzü şekilsiz bir leke haline gelmişti. "Brad'i tanıyorum çünkü Brad'i tanıyorum, ama hepsi bu."

Faith Amanda'ya bakıyordu, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Amanda'nın dudakları büzüldü. Görüntüyü iyileştirmek için bir şeyler yapılma ihtimali zayıftı. Faith'in iyiliği için dedi BT baksın."

Faith videoyu durdurdu. Çıkarma düğmesine bastı. "Artık aşağıya götürebilirim."

"Git," Amanda saatine baktı. "Seninle lobide buluşuruz."

Faith çantasını kaptı. Sara onun koridorda koştuğunu duydu. gibi o da bir şeylerin kırılması için çaresizdi.

"Will," dedi Amanda. "Faith'in yarın masasında olmasını istiyorum. Yapılması gereken bir sürü telefon görüşmesi var. Karşı karşıya gelmemiz gereken on üç farklı yargı bölgesi var. Yarın sabah yedide ofisimde buluşup parametreleri belirleyeceğiz. Olur mu?"

"Evet, hanımefendi."

"Nick," dedi. "Will kaçırdıklarını sana anlatabilir. Son emrim hepiniz için. Evinize gidin. Biraz uyuyun. Bugün zordu. Yarın daha zor olacak."

Nick ve Will ona "evet, hanımefendi" dediler.

Sara, Leslie Truong'un otopsisinden kalan evrakları toplamaya başladı. Will'in Nick'e bir görev gücü oluşturulduğunu anlatmasını yarım kulakla dinledi. Telefonu cebinde titredi. Sara arayanın annesi olmaması için dua etti, çünkü Tommi Humphrey'yi bulmayı daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

Mesaj Brock'tan geliyordu, ardından bir soru işareti vardı-

Sence bu Cathy için miydi? İstersen etrafa sorabilirim?

Sara, Brock'a yanlışlıkla annesi için bir mesaj göndermişti.

Hızlıca bir özür diledi, sonra da notu kopyalayıp Cathy'ye yaptırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, annesi saniyeler içinde cevap yazdı-

Tatlım, Papaz Nelson'a bir mesaj bıraktım bile. Bildiğin gibi, çoğu insanın telefona cevap vermesi için çok geç bir saat; ancak Marla, Delilah'nın Adam öldükten sonra yeniden evlendiğini ve eyalet dışına düşünüyor. Babam sevgilerini yolladı, ben de öyle. -Anne. Not: Neden kız kardeşinle tartışıyorsun?

Sara yazının sonuna baktı. Tessa annelerine tartıştıklarını söylemişti, bu da durumun Sara'nın kabul etmek istediğinden daha vahim olduğu anlamına geliyordu.

"Bir sorun mu var?" Will sordu.

Sara yukarı baktı. Nick gitmişti. Odada yalnızdılar. "Annem benim için Tommi'yi bulmaya çalışıyor."

Will başını salladı.

Ve sonra orada durdu, bekledi.

Sara, "Callie Zanger için üzgünüm. Bu çok zor olmalı-"

"Bugün arabayla eve döndün." Boş dosya kutusunu aldı ve masanın üzerine koydu. "Kimseyle görüşecek vaktin oldu mu?"

"Hayır, Van Dorne'larla buluşmak için geri dönmem gerekti, sonra da trafiğe takıldım, bu da sonsuza kadar sürdü." Sara sanki ondan bir şey saklıymış gibi bir suçluluk duygusu hissetti. Bunu açıkça ortaya koymaya karar verdi. "Depolama tesisi mezarlığın karşısında."

Klasörleri üst üste koydu ve kutunun içine bıraktı.

"İçeri girmedim." Sara yıllar önce kendi akıl sağlığı için bu düzenli alışkanlığını bırakmıştı. "Yılda bir kez mezarına çiçek koyuyorum. Bunu biliyorsun."

Dedi ki, "Seni kasette izlemek garipti. Farklı görünüyordun."

"Sekiz yaş daha gençtim."

"Demek istediğim bu değil." Will kutuyu kapattı. Daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama ona, "Yorgunum," dedi.

Sara onun fiziksel olarak yorgun olduğunu mu yoksa dün gece onu terk ettiği zamanki gibi yorgun olduğunu mu kastettiğini bilmiyordu.

"Will-" dedi.

"Artık konuşmak istemiyorum."

Sara titremesini engellemek için alt dudağını ısırıldı.

"Eve gitmek, pizza sipariş etmek ve uyuyana kadar televizyon izlemek istiyorum."

Boğazındaki pamuğu yutmaya çalıştı. Adam ona döndü. "Bunu benimle yapar mısın?"

"Evet, lütfen."

Grant County-Perşembe

25

Jeffrey sadece Frank'e bakabildi. "Ne dedin sen?"

"Dekan aradı," diye tekrarladı Frank. "Bir öğrenci daha kayıp. Rosario Lopez, yirmi bir yaşında, son beş saattir kayıp."

Jeffrey bir kapının açıldığını duydu. Lena izleme odasından . BlackBerry'si elindeydi.

Frank Jeffrey'e, "Chuck Gaines adamlarına kampüsün altını üstüne getirmelerini söylemiş. Şu anda ormanı arıyorlar. Dekan gönüllüler için bir çağrı gönderdi."

"Herkesin çiftler halinde arama yaptığından emin olun." Jeffrey soğuk terler . Üç günde üç öğrenci. Kâbusu gerçek oluyordu.

"Jefferson ve White'ı devriyeden çekin. Onları aramanın başına getirin. Bu arada, Daryl Nesbitt hakkında bulabildiğin kadar çok bilgi bulmanı istiyorum."

"Nesbitt?"

"Tutuklama kaydı olmalı. Üvey babası-" "Bekle." Frank not defterini çıkarmıştı. "Git."

"Daryl'in Wheeler Eyalet Hapishanesi'nde Axle adında, soyadı Abbott olan bir üvey babası var. Avondale'de Daryl'in yaşadığı bir evi var. Vergi kayıtlarını kontrol edin. Arazide inşaat planları ya da en azından evin yönünü gösteren bir plaka olup olmadığına bakın. Matt'i bir gezintiye gönder.

evde. Devriye vardiyasının geri kalanını ara ve onlara karanlık minibüsü aramayı askıya almalarını söyle. Telsizinizi kullanmayın. Daryl'ın polis tarayıcısı olup olmadığını bilmiyoruz."

Jeffrey Lena'ya döndüğünde Frank hâlâ yazıyordu.

"Memminger'ı aradım. Felix, Caterino ve Truong'un saldırıya uğradığı sabah sarhoş deposunda uyuyormuş. Öğle yemeğinden sonraya kadar dışarı çıkmamış. O olmasına imkan yok."

Ona "Benimle" dedi.

Jeffrey sorgu odasına geri döndü. Felix Abbott çenesindeki sivilceyi karıştırıyordu. "Kahretsin, dostum, ne zaman-"

Jeffrey onu gömleğinin önünden yakaladı ve duvara fırlattı.

"Ne-"

Jeffrey ön kolunu Felix'in boğazına, onu yerden kaldıracak kadar sert bir şekilde geçirdi. "Beni dikkatle dinle evlat, çünkü şu anda ya işe yararsın ya da yaramazsın. Anlıyor musun?"

Felix hava almaya çalışırken ağzı açık kaldı. Başını sallamak için çabaladı.

"Beckey Caterino. Leslie Truong."

Felix'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlendi.

Jeffrey onu birkaç santimetre rahatlattı. "Onları tanıyor musun?"

"Onlar-" Nefes nefese kaldı. "Öğrenciler."

"Daryl'ın numarası telefonlarındaydı. Neden?"

Nefes almak için mücadele etti. Ayakları çılgınca tekmeliyordu. Dudakları morarmaya başlamıştı. Öksürerek "Ot" dedi.

"Daryl, Beckey Caterino ve Leslie Truong'a ot mu sattı? Esrar satıcısı mı?"

Felix'in göz kapakları titremeye başladı.

"Evet." "Ne kadar süreyle?"

Felix öksürdü.

"Daryl ne zamandır okulda esrar satıyor?" "Y yıldır."

"Peki ya Rosario Lopez?"

"Ben-" Yutkundu. "Yapamam-"

Jeffrey onun gözlerinin içine baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Ben asla-" Jeffrey'nin kolu boğazına doğru büküldüğünde tekrar nefesi kesildi. "Hayır."

Jeffrey onu yere bıraktı.

Felix dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Öksürmeye başladı.

Jeffrey Lena'ya, "Onu masaya kelepçeleysin. Onu izole edin. Telefon etmek yok. Ona biraz su getirin. Kapıyı kilitle. Gelip beni bul."

"Evet, Şef."

Jeffrey ekip odasına doğru yürürken ellerini gömleğine sildi. Brad'i bilgisayarlardan birinin başında gördü. Marla da telefonda. Her yerinden elektrik akımı geçtiğini hissedebiliyordu. Bir öğrenci daha kayıptı. Katili bulmaya çalışıyor olabilirlerdi.

"Matt Abbott'un evine gidiyor." Frank, Jeffrey'nin ofisinden çıktı. Not defterinden bir şeyler okudu. "Daryl Eric Nesbitt. Yirmi sekiz yaşında. Burnunu temiz tutmuş ama Memminger'deki dostum İslahevindeki dosyasının benimki kadar uzun olduğunu söylüyor."

"Ne için?"

"Dew-Lolly saçmalığı-sokak kavgaları, hırsızlık, okuldan kaçma. Ama şunu dinleyin, Daryl on beş yaşındayken altı yaşındaki kuzenine bakıcılık yapıyormuş. Kız eve geldiğinde külotunda kan vardı. Annesi şikâyetinde bulunmuş ama aile şikâyetini geri çekmesini sağlamış."

Seks suçlusu. Suç geçmiş. Kurbanlarla tanışıklığı var.

Jeffrey, Tommi Humphrey'i düşündü. Daryl Nesbitt'le hiç tanışmış mıydı? Kampüste yürürken onu izlemiş ve ona zarar vermeye karar vermiş miydi?

"Şef?" Brad bilgisayarını işaret etti.

Jeffrey, Daryl Eric Nesbitt'in Georgia ehliyetindeki fotoğrafını gördü. Dolandırıcıya benziyordu. Saçları yağlıydı. Gözleri boncuk boncuktu. Sanki sabıka fotoğrafı için poz veriyormuş gibi kameraya bakıyordu.

Brad, "Nesbitt'in süresi geçmiş ehliyetle araç kullanmaktan dolayı ödenmemiş bir cezası var." dedi.

"Minibüste miydi?"

"Kamyon. 1999 Chevy Silverado. İlçe otoparkında el konuldu." Brad dedi ki, "Avondale'deki evi buldum. Woodland Hills'de

Bennett Yolu."

Jeffrey arka duvarın tamamını kaplayan, ilçe çapındaki büyük haritaya doğru yürüdü. Kasabanın kurallara uymayan bir araba tamircisini bulmayı bekleyeceğiniz bölümünü biliyordu. "Numara?"

"-dört-altı-iki."

Jeffrey parmaklarıyla yol boyunca iz sürdü. Yeri işaretlemek için sarı bir post-it notu kullandı. Nesbitt'in şu anki konutunun arkasında bir sıra ev daha vardı. Bunun ötesinde orman kilometrelerce , gln arkasından kıvrılarak niversiteye ulaşıyordu.

Suç mahallerine yakınlık.

"Ev iki katlı." Frank, Brad'in omzunun üzerinden monitörü okuyordu. "Vergi kayıtlarında plan ve orijinal planlar var."

Brad bazı tuşlara bastı. "Yazıcıya gönderiyorum."

Jeffrey makineden çıkardığında ilk sayfa hâlâ sıcaktı. n . 1950'lerin Cape Cod'u. Kare bir n verandası ve çatı çizgisinden kaşla çıkarılmış iki çatı penceresi var.

İkinci sayfa ıktı. Birinci kat düzeni. Jeffrey kâğıdı çevirdi, böylece n kapı göğsüne bakıyordu. Arka kapı tam karşısında duruyordu.

Giriş doğrudan evin sol n köşesini kaplayan oturma odasına açılıyordu. Sağ tarafta yemek odası. Kısa bir koridorun iki yanında hol dolabı ve merdivenler. Çalışma odası solda. Mutfak sağda. Arka taraftaki sahanlığa ıkış.

Yazıcıdan nc kâğıt çıktığında Lena da onlara katılmıştı.

st katta. Biri diğer nden daha büyük olmak üzere dört yatak odası. İkişer pencere var. Küçük dolaplar. Jeffrey tavanların çatı çizgisine göre eğimli olacağını biliyordu. Koridorun sonunda bir banyo vardı. Kvet, tuvalet, lavabo, küçük bir pencere.

nc sayfa bodrum katını gösteriyordu. Aşağıya inen merdivenler, ikinci kata çıkan merdivenlerin altına sıkışmıştı. izimde, mekanik odayı göstermek için küçük bir kutuyla birlikte açık bir kare yer alıyordu. Destek kolonları ve temeller açık karelerle işaretlenmiştir. Herhangi bir yasadışı tadilat

Vergi kayıtlarına göre aşağıda yatak odaları, çalışma odası, çamaşır odası, hatta belki de Rosario Lopez'in içine hapsediğı bir kafes bile olabilir. Sara katilin her yeni kurbanda bir şeyler öğrendiğini söylemişti. Belki de Caterino ve Truong'dan aldığı ders, mahremiyete ihtiyacı olduğuydu.

"Şef?" Marla odanın önünden seslendi. "Matt üç deyince." Jeffrey hoparlörü ona verdi. "Elinde ne var?"

Matt, "Nesbitt'in eve girdiğini gördüm," dedi. "Elinde iki çanta vardı; biri Burger King'den, diğeri de hırdavatçıdan."

Jeffrey midesinin yumruk haline geldiğini hissetti. Çekiç Leslie Truong'un içinde kalmıştı. Katilin yenisine ihtiyacı olacaktı.

Matt, "Daryl eski model bir kargo minibüsü kullanıyordu, kömür rengi bir GMC Savana. Plakası 499 XVM."

Brad yazmaya başladı. "Vincent John Abbott adına kayıtlı." dedi.

"Axle, üvey baba," dedi Frank. "Son üç aydır Wheeler'da kilit tutulduğunu doğruladım."

Matt onlara, "Bodrum tamamen yer altında. Dışarıdan girişi yok ama görünüşe göre her iki tarafta da iki hazne var."

Hazneler, temiz hava sirkülasyonu için menteşeyle açılan dar pencerelerdi. Bir yetişkinin, hatta küçük bir kadının bile sığamayacağı kadar küçüktüler.

Matt, "Gidiyorum ama garajın içine bir göz attım. Kapı açık. İçeride tekerlekli bir alet arabası var gibi görünüyor, belki bir metre beş metre, çekmecelerle dolu. Yeşil ve sarı çizgili."

Frank, "Brawleigh'in kullandığı renkler bunlar," dedi.

Brawleigh, Leslie Truong'un içinde bulunan aynı marka çekiç.

Cinayet silahına erişim.

Jeffrey yazıcıdaki son sayfayı kontrol etti. Plan, arsanın büyüklüğünü ve evin konumunu gösteriyordu. İki ek bina vardı. Biri evin oturma odası tarafında müstakil bir . Diğeri ise arka kapıdan yaklaşık on beş metre uzaklıkta 10x10 boyutlarında bir barakaydı.

Matt'e "Arkada bir kulübe var." dedi.

"Sokaktan göremiyorum."

"Evin arkasında." Jeffrey duvardaki sokak haritasına baktı. Sarı post-it notunun üzerine baktı. "Dürbünün var mı?"

Hoparlörden Matt'in hareket duyabiliyordu. Bir klik sesi. Torpido gözü kapandı. "Evet."

"Bennett'in arkasından geçen bir yol var, Valley Ridge. Araziler kısa. Belki oradan arka bahçeyi görebilirsiniz."

Matt, "Şimdi etrafta dolaşıyoruz," dedi. "Biz hatta kalacağız."

Matt sokağın etrafından dolaşırken yolun gürültüsünü duyabiliyorlardı. Polis telsizinin sesi kısıktı. Boğazını temizledi. Frenler dur işaretinde inledi. Dönüşe geçerken elleri direksiyon simidine sürtündü.

Gerilim neredeyse dayanılmazdı. Hepsi telefona bakmış, bekliyorlardı. Brad sandalyesinde dönmüştü. Lena koşucu duruşuyla öne doğru eğilmişti. Frank ellerini birbirine sıkıca kavuşturmuş oturuyordu. Şu anda devriyede sekiz adam vardı. İki üniversitenin arkasındaki ormanı aramak için gönderilmişti. Bu da Jeffrey'e tahtada hareket ettirmesi için on ceset bırakıyordu.

Kafasında katalogladığı listeyi kontrol etti.

Seks suçlusu. Suç geçmiş. Suç mahallerine yakınlık. Caterino ve Truong tarafından tanınıyor. Karanlık bir minibüse erişim. Cinayet silahına erişim. Yangın yoluna yakın U-Store'da çalışmış.

Minibüsle ilgili ayrıntı Tommi Humphrey'den gelmişti. Resmi bir açıklama yapmamıştı. U-Store bir takma isme dayanan gevşek bir bağlantıydı. Daryl'in telefon numarasının iki kurbanın telefonunda bulunması ot kaçakçılığıyla açıklanabilirdi.

Jeffrey'nin elinde Daryl Nesbitt'in kapısını çalmak için yeterli neden vardı ama kapıyı kırmak için yeterli değildi. Bu hayvanın teknik bir detay yüzünden kaçması riskini göze alamazdı.

Başka bir ayrıntı daha ekledi:

Rosario Lopez. Öğrenci. Beş saattir kayıp.

Sırtından aşağı bir damla ter süzüldü. Jeffrey'nin Daryl ve Rosario Lopez arasında hiçbir bağlantı kuramamıştı. İçinden bir his vardı ama kasabada onun içgüdüsunü onaylayacak bir yargıç yoktu.

Gözleri tekrar masa telefonuna kaydı. Matt yine öksürmüştü. Bu iş çok uzun sürüyordu. Woodland Hills bulundukları yerden üç mil uzaktaydı. Rosario Lopez işkence görürken, felç edilirken, tecavüze uğrarken Jeffrey dedektiflerinden birini mahallenin etrafında dolanması için göndermiş miydi?

Karnı o kadar sert sıkılmıştı ki kasları kasılmıştı. Tommi Humphrey Jeffrey'ye katilin neler anlatmıştı.

Leslie Truong'un cesedi, adamın ne kadar sadist olabileceğini acı verici ayrıntılarla gözler önüne serdi. Başka bir genç kadın metal bir çuvaldızın boynunu deldiğini hissederken tüm bu polisler nasıl etrafta dikilebilirdi?

Matt sonunda, "Buradayım," dedi. "Dürbünümü aldım. Kulübenin üstünü görebiliyorum. Çatı kayak pisti gibi eğimli ve, kahretsin-"

Telefonda frenler gıcırdadı.

Matt dedi ki, "Kulübenin arkasında bir pencere var. Üzeri boyalı ama camın üzerinde güvenlik parmaklıkları var ve - kahretsin. Yan taraftaki kapıyı görebiliyorum. Onun da metal parmaklıkları var. Bir asma kilit var."

Jeffrey odadaki gerilimin bir gibi gerildiğini hissetti.

Rosario Lopez o kulübenin içinde kilitli kalabilir.

Matt, "İçeri girmemi ister misin?" dedi.

"Henüz değil." Jeffrey onu tek başına göndermeyecekti. Duvar haritasına döndü. Parmağını güzergâh boyunca gezdirdi. "Hollister'a park et. Eğer Nesbitt evden ayrılırsa, mahalleden çıkabileceği tek yol orası. Hattı açık tut. Bunu duymam gerek."

"Evet, Şef."

"Marla," dedi Jeffrey. "Sadece cep telefonları. Landry, Cheshire, Dawson, Lam, Hendricks ve Schoeder'a ihtiyacım var. Onlara Matt'in bulunduğu yere gelmelerini söyle. Işıkları yakın ama siren çalmayın."

Marla telefonuna doğru döndü.

Jeffrey kolunun bir hareketiyle en yakındaki masayı temizledi. Kâğıtlar ve kalemler yere saçıldı. Jeffrey evin ön , birinci kat, ikinci kat ve plan çizimlerini yerleştirdi. Bir kalem buldu. "Herkes söylediklerimi takip etsin çünkü ekibinizden siz sorumlusunuz. Matt?"

"Hâlâ buradayım."

"Sen Hendricks'le birlikteisin. İkinizin beni ön kapıda desteklemenizi, pencerelere ve evin yan tarafındaki haznelere göz kulak olmanızı istiyorum. Biraz mesafeye ihtiyacımız var. Nesbitt'in paniklemesini istemiyorum."

Matt, "Ön kapısının karşısında park etmiş bir araba var. Arkasına saklanabiliriz."

"Güzel," dedi Jeffrey. "Lena, kapıyı çalıyorsun." Şaşkın görünüyordu.

"Hemen arkanda olacağım." Onu içinden geçirdi. "Kapıyı çalacaksın. Nesbitt'e ehliyetinin süresi dolduğu için orada olduğunu söyleyeceksin."

Şok biraz azaldı. İlçenin Jeffrey Tolliver hakkında bildiği bir şey varsa o da motorlu taşıt ihlalleri konusunda tam bir pislik olduğuydu. Cezalar departmanın bütçesinin yarısını oluşturuyordu.

Lena'ya, "Onu sakın tut. Ona bunun rutin olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söyle. Onu karakola götürmek için oradasın ve bir saat içinde ya cezayı ödeyecek ya da kefaletle serbest kalacak. Eğer gelirse, harika. Reddederse, bırakın gitsin."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Efendim?"

"O eve girmek için geçerli bir nedene ihtiyacımız var." Jeffrey kelimelerini dikkatle seçti. "Felix az önce Daryl'in Caterino ve Truong'a esrar sattığını doğruladı. Kapıyı Daryl'in üzerinde ot kokusu almış olabilirsin. Ya da içeriden bir ses duymuş olabilirsin. Bölge savcısına o eve girme nedenimizi açıkça ifade edebilmeliyiz."

Lena yavaşça başını salladı. Odadaki herkes arasında onun ne sorduğunu biliyordu.

"Lena, eve girmek için geçerli bir neden olduğuna inanıyorsan, bana işaret ver ve uzaklaş. Kapıdan ilk ben gireceğim." Jeffrey ana katın çizimini buldu. Koridorun ortasına bir X işareti koydu. "Lena, burası kilit noktası. Eğer Nesbitt bodrum merdivenlerinden iner ya da ikinci kata çıkarsa, onları bu noktadan görebilirsin."

Lena dudaklarını birbirine bastırdı. Başını salladı.

"Vestiyer." Bir daire çizdi. "İçini kontrol etmeden sırtınızı dönmeyin. Pencereler, kapılar ve eller, tamam mı?"

"Evet, Şef."

"Brad," Jeffrey kalemiyle mutfak kapısına vurdu. "Evin arka kısmından sen sorumlusun. Landry'yle birlikte hazırlanacaksın. Valley Ridge tarafından yaklaş. Yan pencerelere göz kulak ol. Kimse dışarı çıkmasın."

Brad korkmuş görünüyordu ama "Evet, Şef" dedi.

"Dawson ve Cheshire'ı Bennett Caddesi'nin iki ucuna yerleştireceğiz. Schoeder ve Lam, o kadar uzağa gitmesi ihtimaline karşı Valley Ridge'i kapatacak. Frank, kulübenin güvenliğini sağlamayı istiyorum."

Frank'in çenesi sabitti.

Jeffrey, yetkilinin kim olduğunu hatırlatmak için Frank'in omzunu kavradı. Zedelenmiş egolar için zamanı yoktu ve Frank nefesi kesilmeden yirmi adımdan fazla koşamıyor diye Daryl Nesbitt'i kaybedecek değildi. "Eğer Rosario Lopez o kulübedeyse, kimsenin onu bulmasını istemiyorum."

Frank buna inanmıyordu. "Peki ya Lena kapıyı çaldığında Nesbitt ön kapıyı açar, ne olduğunu anlar, Lena'yı yakalar ve rehin alırsa?"

"O zaman kapıyı kapatamadan kafasına bir kurşun sıkırım."

Jeffrey cephaneliğe doğru yürürken cebinden anahtarlarını çıkardı. İki av tüfeği, fişekler, kartuşlar, hızlı doldurucular, çelik yelekler çıkardı ve elden ele dolaştırdı.

Lena hantal ceketini çıkardı. Yeleği gövdesinin etrafında salladı. Ön kısmı vücudundan daha genişti. Kuyruğu kışından aşağı sarkıyordu.

Jeffrey plakaları ayarladı. Velcro kayışları yeniden hizaladı. Lena kıpırdamadan durdu, kollarını yana açtı. Daha önce hiç çocuk giydirmemişti ama muhtemelen böyle hissettiriyordu. Bakışlarının Lena'ninkilerle buluşmasına izin verdi. Korkmuş ama bir o kadar da istekli görünüyordu. Bu tam da onun için imzaladığı şeydi. Tehlike. Aksiyon. Onun yüzünde, üniformayı ilk giydiğinde kendini kanıtlamak için duyduğu çaresiz ihtiyacı gördü. Jeffrey'nin bu adamı aynada gördüğü diğer tek an, düğünü için takım elbise giydiği zamandı.

"Hadi gidelim."

Lena'yı dışarıda takip ederlerken Jeffrey yatağında bir mermi olduğundan emin olmak için Glock'unu kontrol etti.

Güneş ışığında yüzünü buruşturarak başını kaldırdı. Bakışları her zaman olduğu gibi çocuk kliniğine takıldı. Sara'nın BMW'si her zamanki showroom açısında park edilmişti. Jeffrey parmaklarını ağzına götürdü. Kırık burnundan aşağıya doğru bir kan izi kurumuştı.

Yolcu koltuğunda oturan Lena'nın çelik yeleği neredeyse onu yutuyordu. Jeffrey direksiyonu tutmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ana Cadde'den dönene kadar araba sessiz kaldı.

"Bir kadından korkmayacağını düşündüğünüz için mi Nesbitt'in kapısını çalıyorum?" diye sordu.

"O kapıdasın çünkü sağlam bir olası nedene ihtiyacımız var."

Lena bir kez başını salladı. Adamın onun yalan söylemesine güvendiğini anlamıştı.

Daha önceki sözlerini ona geri verdi, "O bir esrar satıcısı. Üzerinde ot kokusu aldım."

"Güzel."

Jeffrey arabayı Heartsdale/Avondale hattını belirleyen keskin virajın etrafında döndürdü. Dişlerini sıkmaktan çenesine ağrılar girdiğini hissetti. Geçen her saniye Nesbitt'e kaçma fırsatı veriyordu. Kulübeye gitmek için. Sokakta yürümek için. Elinde bir çekiçle ormana doğru gitmek.

Üç kadın. Üç gün.

Nesbitt dördüncüsü için özgür olamadı.

Hollister Yolu'nun ağzında altı Grant County ekip arabası saydı. Matt Landry, Cheshire, Dawson, Lam, Hendricks ve Schoeder'e emirlerini veriyordu. BlackBerry'si açıktı. Onlara Nesbitt'in ehliyet fotoğrafını gösteriyordu. Hepsi çelik yelek giyiyordu. Silahlar kontrol ediliyordu. Av tüfekleri dolduruluyordu. Ortak kaygıları her zamanki gibi ortaya çıkmıştı: birbirlerini itip kakıyor, ayaklarının üzerinde zıplıyor, içlerinde ise bağırsakları yay gibi kıvrılıyordu.

Frank ve Brad, Jeffrey'nin arabasının etrafından dolandılar. Landry'yi almak için durdular, sonra Valley Ridge'e gittiler. Evin arkasında üç adam. Ön tarafta dört. Dört ekip arabası çevreyi koruyor.

Yeterli miydi?

Jeffrey arabasını yavaşlatarak durdu. Her bir adamın gözlerinin içine bakmak istedi.

Dedi ki, "Telsiz sessiz. Pozisyon almak için üç dakikanız var."

"Evet, Şef." Sesleri bir müfreze gibi geliyordu ama onlar kocalar, oğullar, erkek arkadaşlar, babalar, kardeşlerdi. Ve Jeffrey'nin sorumluluğundaydılar çünkü onları ateş hattına gönderen oydu.

Gruplara ayrılmalarını izledi. Dört ekip arabası uzaklaştı. Matt ve Hendricks, Glock'ları yanlarına çarpmasın diye elleriyle kılıflarını tutarak Daryl'in evine doğru koştular.

Jeffrey saatine baktı. Hazırlanmaları için gereken üç dakikanın her saniyesini onlara vermek istiyordu. Yapmak için eğitildikleri şeyi yapmalarını istiyordu. Pozisyonlarını almaları, nefes almaları ve kan dolaşımlarına amfetamin gibi yayılan adrenaline alışmaları için kendilerine biraz zaman tanımaları.

Lena'nın havayı içine çekerken ağzının açık kaldığını gördü. "O yeleğin içinde iyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. Çenesi yakasına çarptı.

"Yarın sabah tedarik kataloglarına bakacağız," dedi. "Bahse girerim o yeleklerin pembesi de vardır."

Adamın şaka yaptığını anlayana kadar kızgındı. Bir nefes daha aldı. O da gülümsedi. Çaba sarf etmekten yanağı seğirdi.

"Bunu yapabileceğini bilmeseydim burada olmazdın" dedi.

Boğazı tekrar çalıştı. Tekrar başını salladı. Pencereden dışarı baktı, bekledi.

Jeffrey saatinin saniye ibresinin dönüşünü izledi. "Başlıyoruz."

Bennett Sokağı'ndan aşağı inerken hızını otuzun altında tuttu. Matt ve Hendricks'in, Nesbitt'in ön kapısının karşısına park etmiş eski bir Chevy Malibu'nun arkasında diz çökmüş olduklarını gördü. Jeffrey arabasını kömür kamyonetinden bir adım ötede durdurdu ve önünün kapalı olduğundan emin oldu.

Eve doğru baktı. Ön pencerelerin panjurları açıktı. Verandanın ışığı yanıyordu. Camda hiçbir yüz görünmüyordu.

Kendi kendine bunun kolay olacağını söyledi. Nesbitt kapıyı açacaktı. Lena ona dışarı çıkmasını söyleyecekti. Kelepçeler dışarı çıkacaktı. Rosario Lopez'i bulacaklardı. Daryl Nesbitt'i asla çıkamayacağı bir deliğe sokacaklardı.

Lena'ya "Lider sensin." dedi.

Eli kapının koluna gitti. Bir nefes daha aldı ve tuttu.

Jeffrey arabadan inen Lena'yı takip etti. Yeleğini düzeltti, oyun yüzünü takındı. Belli ki bunu herhangi bir tutuklama gibi ele almaya karar vermişti. Hiçbir şey rutin değildi ama bazı şeyler diğerlerinden daha az zordu. Ödenmemiş cezası olan ve kamyonu hacizde olan bir adam. Polis bütçesine 600 dolar daha eklendi. Jeffrey'nin var olduğunu bile reddettiği kotada bir işaret daha.

Lena yanından geçerken parmaklarıyla kömür rengi minibüsün arka çeyrek paneline vurdu.

Jeffrey de aynısını yaptı. Garaja bir göz attı. Yeşil ve sarı tekerlekli alet arabası asma kilitliydi. Üstüne yerleştirilmiş bir alet görebiliyordu. Yeşil ve sarı çizgili. Bir buçuk kiloluk tokmak kumla doldurulmuş ve poliüretanla kaplanmıştı. Brawleigh Dead Blow setindeki üç çekiçten biriydi.

Jeffrey kılıfını çıkardı. Lena verandada durdu. Basamakların önünde durdu, geniş bir duruş aldı. Onunla kapı arasında on iki adım vardı. Daryl Nesbitt'in kaçmaya çalışması için yeterli boşluk. Jeffrey'nin onu durdurmasına yetecek kadar.

Lena, Jeffrey'den izin almak için ona bakmadı. Kolunu kaldırdı, yumruğunu kapıya vurdu. Geri adım attı. Bekledi.

Hiçbir şey.

Jeffrey kafasının içinde yavaşça saydı.

On dokuz yaşına geldiğinde, Lena tekrar kapıya vurdu.

Jeffrey onu düzeltmek üzereydi. Bu devriyenin 101. dersiydi. Nesbitt'in adını söylemesi, ona polis memuru olduğunu söylemesi gerekiyordu.

"Siktir!" Evin derinliklerinden biri bağırdı. Erkek sesi. Sinirli. "Ne oluyor lan?"

Ayak sesleri. Bir zincir kayıyor. Sürgüler geri tıklıyor.

Kapı açıldı.

Jeffrey, Daryl Nesbitt'i ehliyet fotoğrafından tanıdı. Yağlı saçları çam kozalağı rengindeydi. Üzerinde bir çift sarı spor şortu vardı. Üzerindeki diğer tek giysi, üst kısımları mavi çizgili bir çift beyaz spor çorabıydı. Çıplak göğsü yüzüne kadar kızarmıştı. Jeffrey on iki adım öteden bile adamın ereksiyon halinde olduğunu görebiliyordu. Esrar kokmuyordu. Seks kokuyordu.

Lena'nın çenesi yukarı kalktı. O da kokusunu .

"Ne?" Daryl ona ters ters baktı. "Ne istiyorsun lan sen?" "Daryl Nesbitt mi?" Lena sordu.

"Artık burada yaşamıyor," dedi Daryl. "Geçen hafta Alabama'ya taşındı."

Kapı kapanmaya başladı.

Lena uzandı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Jeffrey'nin sadece şu kelimeyi düşünecek zamanı oldu-

Yapma.

Lena'nın eli Daryl'ın bileğine kenetlendi. Uzaklaşmaya çalıştı. Geriye doğru adım attı. Lena öne doğru tökezledi. Sol ayağı eşiği geçti. Sonra sağ ayağı. Evin içindeydi. İlerlemeye devam etti. Daryl'ın kolu dışarı çıktı ve kapı pervazının arkasında kayboldu. Bir bıçağa, silaha ya da çekice uzanıyor olabilirdi.

Kapı kapanmaya başladı.

Jeffrey parmağını Glock'unun tetiğinde hissederken, silahı kılıfından çıkarıp havaya kaldırdığını ve Daryl Nesbitt'in kafasına nişan aldığını fark etti.

Silah patladı.

Kapı çarparak kapanırken parçalandı.

Jeffrey verandaya atladı. Kapı kilitliydi. Bir adım geri attı ve tekmeleyerek açtı. Silahını odanın içinde gezdirdi ama hiçbir şey beklediği gibi görünmüyordu. Yemek odası. Oturma odası. Mutfak. Hiçbirini göremiyordu. Her yerde kapılar vardı, hepsi de kapalıydı.

"Solunda!" Matt onun yanından hızla geçti. Hendricks arkadan geldi. Silah sesi bir bağılangıç tabancası gibiydi. Matt çürük kapıyı kırarak koridora çıktı. Hendricks yemek odasına girdi.

Jeffrey bir adım attı. Ayağı sert bir şeye çarptı. Lena'nın silahının yerde sıçrayışını izledi.

"Lena!" diye bağırdı.

Bir tüfek .

Brad Stephens tökezleyerek mutfığa girdi.

"Lena!" Jeffrey merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Yarisına gelmişti ki, tepede kafasını uçurmak için bekleyen biri olabileceğini hatırladı.

Jeffrey eğildi ve yuvarlandı. Kendini koridordaki banyoda buldu. Arkasına baktı. Dört yatak odası. Kapılar kapalıydı.

Lena çığlık attı.

Jeffrey ana yatak odasına doğru koştu. Kapıyı kırarak açtı.

Lena yatağın yanına yığılmıştı. Başı kanıyordu. Tahta bir masanın üzerine düşmüştü. Jeffrey ona doğru koşarken kendini kötü hissetti. Onun sorumluluğuydu. Onun . Lena'nın hayatı. Nabzını kontrol etti. Şahdamarının parmak uçlarına değmesi kendi kalp atışlarını bir milisaniye yavaşlattı.

Yukarı baktı.

Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı gördü.

Çocuklar.

Jeffrey boğazına dolan safrayı yuttu. Gözlerini odanın içinde gezdirdi. Pencerede ucuz plastik bir perde vardı. Dolabın kapağı yoktu. Giysiler yere yığılmıştı. Yatak halının üzerinde bir şilteden ibaretti. Kirli beyaz bir spor çorabı yerde buruş buruştu.

"Şef!" Matt koridorun sonundaydı. Brad onun arkasından geliyordu. Kapıları kırarak açmaya başladılar.

Lena fısıldadı, "Jeffrey?"

Adam ona doğru dönerken dünya yavaşladı.

Ona daha önce hiç ismiyle hitap etmemişti. Bunu söyleme biçiminde çok samimi bir şey vardı. Lena'nın kolu kalkmıştı. Elleri çaba sarf etmekten titriyordu.

Pencereyi işaret ediyordu. Plastik çıtalar esintide tıkırdıyordu.

"Kahretsin!" Jeffrey panjurları yırtıp attı. Pencere giyotine dönmüş, üst panel alt panelin arkasından aşağı kaymıştı. Daryl Nesbitt birkaç santim ötede, mutfak kapısının üzerindeki çıkıntıda duruyordu.

Jeffrey izlerken, adam koşup atladı. Daryl'ın kolları dışarıdaydı. Bacakları havada bisiklet sürüyordu. Kulübenin çatısına bir gümbürtüyle indi.

Jeffrey düşünmek için durmadı.

Pencereyi tekmeledi. Çıkıntıya bastı, bu da ona beş metreden fazla yol bırakmıyordu. Kulübeye on adım daha vardı. Çatı tam Matt'in söylediği gibi, kayakla atlanır gibi eğimliydi.

Jeffrey koşmaya başladı ve vücudunu havaya savurdu.

Kolları çırpındı. İniş için ayaklarını hizalamaya çalıştı. Kendini yanlış gidebilecek her şeyi hesaplarken buldu. Çatıyı ıskalayabilirdi. Kontrplağı kırabilirdi. Yana doğru inebilirdi. Bacağını, kolunu, lanet boynunu kırabilirdi.

Jeffrey sağ ayağının parmaklarının üzerine düştü. Çarpmanın etkisiyle vücudunun büküldüğünü, omurgasının acı verici bir şekilde burkulduğunu hissetti. Kendini sol ayağının üzerinde yakaladı, kekeleyerek sağ ayağının üzerine geri döndü ve sonra yamacın arka tarafından aşağı yuvarlandı. Kıç üstü yere çakıldı.

Gözlerindeki yıldızları silkelemek zorunda kaldı. Nefesi kesilmişti. Etrafına bakındı.

Daryl arka bahçede koşuyordu. Çiti aşır komşusunun bahçesine girerken omzunun üzerinden Jeffrey'ye baktı.

Jeffrey ayağa kalktı ve peşinden koşmaya başladı, çitten atlarken nefes nefese kalmıştı. Ayağı çimlerin üzerinde kaydı. Kafatası çatırdıyordu. Sirtında bir şey kopmuş gibi hissediyordu. Evin yanından koşarken ayağını toparladı.

Daryl'ın caddeye doğru koştuğunu gördü. Valley Ridge'e doğru keskin bir dönüş yaparken kolları dönmeye başladı. Çıplak ayakları asfaltta sekiyordu. Jeffrey dönüşü tamamladığında adam otuz metre uzaktaydı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardı Jeffrey.

Aradaki farkı kapatamadı. Çocuk çok hızlıydı. Jeffrey sokağın aşağısına baktı, Dawson'ı arıyordu. Devriye arabası bir futbol sahası uzaktaydı. Dawson, Daryl'ı görmüştü. Arabasından inmiş, olaya doğru koşuyordu.

Jeffrey'nin rahatlama hissi, bir kadının delici çığlığıyla kesildi.

Dünya yine yavaşladı, Jeffrey'nin çevresindeki evlerin ve ağaçların bulanıklığı donuk bir kareye dönüştü.

Kadın arabasına doğru yürüyordu. Jeffrey kadının ağzının açık olduğunu gördü. Daryl'ın yumruğunun geri savruluşunu izledi.

Jeffrey denedi, "Hayır!"

Artık çok geçti. Kadın yere yığıldı. Daryl arabasının anahtarlarını aldı.

Jeffrey koşmaya devam etti.

Daryl kadının kırmızı steysin arabasının kapısıyla uğraşırken on beş sert ayak kazandı.

Daryl motoru çalıştırmaya çalışırken bir beş adım daha. Vitesi geri vites takarken bir beş metre daha.

Jeffrey vücudundaki son adrenalini sıkarak açık olan araba camına doğru hamle yaptı.

Eli ilk ulaşabildiği şeyi, Daryl'ın yağlı saçlarından bir tutamı yakaladı.

"Motherfu-" Daryl ona yumruk attı, ayağı hâlâ gazdaydı. Jeffrey'nin kafası geriye gitti. Ayakkabıları yol boyunca sekti.

Daryl ona bir yumruk daha attı, sonra bir yumruk daha. Jeffrey'nin kasları bir anda yorgunluğa teslim oldu. Daryl'ın saçları parmaklarının arasından kaydı.

Jeffrey kaldırırma çarptı. Kafası asfalta çarptı.

İçinden bir ses ona mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmasını söylüyordu. Ellerini kaldırırma bastırdı. Yukarı baktı.

Ön camın arkasından, Daryl'ın ağzı bir sırtışa dönüştü. Jeffrey'i ezip geçecekti. Çocuk gaz pedalına bastı.

Jeffrey çırpındı.

Araba ileri atılmak yerine geri fırladı, kaldırırmanın üzerinden sekerek caddenin karşısındaki eve çarptı.

Sadece ev değil.

Gaz sayacı.

Daha önce mangal yakmış olan herkes gibi Jeffrey de yakıtın alev aldığını görmüştü. Dumanlar kalın alevler halinde tutuşurken mavi-beyaz parıltı neredeyse büyüleyiciydi. Evin önündeki gaz sayacının içi dumandan başka bir şeyle dolmamıştı. Metal besleme hattının alevler tarafından parçalanışını çaresizce izledi.

3,000 pound çelik. Onu büyüleyecek hiçbir şey yoktu, sadece kibrit çakılmış gibi bir metal kıvılcımı, ardından hava ışıkla yandı.

Jeffrey'nin kolları yüzünü örtmek için havalandı.

Patlamayla birlikte vücudunun etrafına bir ateş topu yayıldı. Camlar kırıldı. Bir araba alarmı çalmaya başladı. Kulakları çınlamaya başladı. Başını bir gongun içindeymiş gibi hissetti. Sıcaklık sauna gibiydi. Jeffrey ayakta durmaya çalıştı. Dengesini kaybetti. Dizi asfalta çarptı.

"Yardım edin!"

Daryl hâlâ arabadaydı. Sıkışmıştı. Omzunu kapıya dayamış, öfkeyle dışarı çıkmaya çalışıyordu. Çığlıkları siren gibiydi.

"Şef!" Dawson elli metre . Koşarken kollarını havaya kaldırdı.

"Yardım edin!" Daryl bağırdı. Arabadan yarı yola kadar inmişti.

"Yardım edin!"

Jeffrey yolun karşısına tökezleyerek geçti. Sıcak yüzünü kemiriyormuş gibi hissediyordu.

"Yardım edin!" Daryl çığlık attı. Ateş sırtını yalıyordu. Kapının üzerine yığılmış, yeri pençeliyordu. Bacağı içeride sıkışmıştı. Dışarı çıkamıyordu. "Lütfen! Yardım edin!"

Jeffrey alevlerden kaçtı. Daryl'ın bileklerini tutup çekti. "Daha sert!"

Daryl boшта kalan eliyle direksiyonu tekmelemeye başladı. Bacak.

Alevler daha da yükseldi. Isı arabanın boyasını eritiyordu. Jeffrey benzin deposunun düz metal tabanının kırmızı renkte parladığını görebiliyordu.

"Çek!" Daryl yalvardı.

Jeffrey vücudundaki tüm ağırlığı kullanarak arkasına yaslandı.

"Hayır!" Daryl çığlık attı. "Oh, Tanrım! Hayır!"

Jeffrey bir şeyin patladığını hissetti. Odanın içinde uçan bir şampanya mantarı gibiydi. Vücudu geriye doğru düştü. Daryl Nesbitt üzerine yığıldı. Jeffrey onu kaldırmaya çalıştı. Benzin deposu patlayacaktı.

"Şef!" Dawson Jeffrey'yi kollarının altından yakaladı. Onu alevlerden uzağa sürükledi. Biri yüzüne su döktü. Bir başkası omuzlarına bir ceket sardı.

Jeffrey öksürerek yere siyah bir sıvı akıttı. Gözleri yanıyordu. Cildi yanmış gibiydi. Kollarındaki saçlar yanmıştı.

"Şef?" Matt söyledi. Brad de . Cheshire. Hendricks.

Dawson.

Jeffrey . Boğazından aşağı kan damlıyordu. Burnu yine kırılmıştı. Başını çevirdi.

Daryl Nesbitt sırt üstü yatmış, kollarını açmış, gözleri kapalı, kıpırdamadan duruyordu.

Tıpkı Tommi Humphrey gibi.

Tıpkı Beckey Caterino gibi.

Tıpkı Leslie Truong gibi.

Jeffrey kendini dirseğinin üzerinde yukarı itti. Çimenlerin üzerinde yanan arabaya kadar uzanan kalın bir kan çizgisi gördü. Çizgiyi Daryl'a kadar takip etti.

Şampanya mantarı.

Patlama sesi Daryl Nesbitt'in ayak bileği ekleminden çünkü ayağı bacağından ayrılmıştı.

Atlanta

26

Will klavyesini gagalıyor, mahkeme celbi başvurusundaki son kutucuğu dikkatle dolduruyordu. İşe giderken One Museum apartman kompleksinin önünden geçmişti. Callie Zanger'ın apartman yöneticisi sabahın beşinde yataktan kaldırılmaktan pek hoşlanmamıştı ama adam Will'e ihtiyacı olan bilgiyi verecek kadar tutarlı davranmıştı.

Ortalıkta iki yıllık sabit diskler yoktu. Son teknoloji ürünü bina güvenlik sistemi buluta yedekleniyordu. Binanın sigorta şirketi şifrelenmiş verileri beş yıl boyunca saklamalarını şart koşmuştu. Will yargıçtan GBI'ın Callie Zanger'ın kaçırılmasından önceki ve sonraki üç aya ait tüm kayıtlara erişmesine izin vermesini istiyordu.

Talebi sisteme yüklemeyen önce parmağını her kelimenin altına dokundurarak hata olup olmadığını kontrol etti. Sandalyesine geri oturdu. Mahkeme celbinin yargıçtan onay alması dört saat kadar sürebilirdi. Sonra avukatlar devreye girecekti. Verilerin aktarılması için bir gün daha geçmesi gerekebilirdi. İki bin saatten fazla videoyu izlemek için Will'in kafasındakinden daha fazla göz gerekecekti.

Saate baktı. Amanda toplantı saatini tam yedi olarak belirlemişti. Ondaki mahkeme celbini aceleye getirmesini isteyecekti. Şimdilik, o

günü önce sekiz dakika huzur buldu.

Endişelenmek için kendine dört dakika ayırdı.

İlk olarak Faith vardı. Callie Zanger röportajı onu çok üzmüştü. Will de pek iyi değildi. Merkeze dönüş yolculuğu her için de dayanılmaz olmuştu; Faith ağlamamaya çalıştığı için, Will de Faith'in ağlamamak için bu kadar çabaladığını görünce bir şeyleri kırıp dökmek istemişti.

Kulağını açık ofis kapısına doğru çevirdi. Faith'in kapısı kapalıydı. On beş dakika önce gelmişti. Etrafı kurcaladığını duyabiliyordu ama gelmemişti ve rahatsız edilmek istediğinden emin değildi.

Will bilgisayarındaki saate baktı. Bir dakika kalmıştı.

Düşüncelerinin bir sonraki kadına gitmesine izin verdi: Sara'ya. Shay Van Dorne'un mezardan çıkarılması kolay . Ama onu rahatsız eden tek şey bu değildi. Dün gece ikisi de kanepede uyuyakalmışlardı, Sara'nın başı göğsünde ölü bir ağırlık gibiydi ama Will ne zaman aralarındaki bağı düşünse, beyni prizden iki metre uzakta duran bir uzatma kablusunun görüntüsünü canlandırıyordu.

Will tekrar fişe bir yolunu bulamadı.

Sara ona U-Store'un mezarlığın karşısında olduğunu söylemiş, Will de Jeffrey'yi ziyaret etmediğini söylediğinde ona inanmıştı ama Şef'i her düşündüğünde Sara'yı yakalayıp omzuna atmak ve bir mağara adamı gibi bir odaya kilitlemek istiyordu.

Ya da bir seri katil.

Will, Sara'nın parmak eklemine sardığı yara bandını karıştırdı. Kendisini hiçbir zaman kıskanç bir tip olarak görmemişti. Yine de Angie hiçbir zaman tamamen ona ait olmamıştı. Pencereden gizlice kaçabilecek yaşa geldiğinden beri birileriyle yatıp kalkıyordu. Will onun kötü şöhretinden biraz rahatsız olmuş ve frengi yüzünden öfkelenmişti ama Angie'nin tek eşi olmamasını haklı çıkaracak her türlü yolu bulmuştu. Angie hayatındaki pek çok erkekten zarar görmüştü. Seks, onun bu gücün bir kısmını geri çalma yoluydu. Will gerçekten sevdiği tek erkekti. Ya da en azından ona böyle söylemişti.

Sara'yla birlikte olmak, aşkın gerçekten nasıl bir his olduğunu bilmek, yalanının boyutlarını ortaya çıkarmıştı.

"Günaydın, hoss." Nick ofisine girdi. "Toplantı başlamak üzere."

Will onu yumruklamayı düşündü.

"Bak dostum." Nick sorulmadan kanepeye oturdu. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Will sandalyesini ona doğru çevirdi. Genellikle biri dürüst olup olamayacağını sorduğunda, bu ya daha önce yalan söylediği ya da şimdi yalan söylemeye başlayacağı anlamına gelirdi.

Nick dedi ki. "Sara'yla takıldığını ilk duyduğumda, itiraf etmeliyim ki seni öyle bir öldürmek istedim ki Tanrı bile cesedini aramazdı."

Will, Sara'yla hiç birlikte *olmamıştı*. "Yine de deneyebilirsin." "Hayır dostum, kalbinin nerede olduğunu görebiliyorum."

Will ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi.

"İşin içine edersen.." Nick kızgın bir palyaço gibi sırıttı. "Ölü bir adamın mezarından küçük bir tavsiye al. Dünyada hiçbir kadın senin avucunun içindeki kadar iyi olamaz."

Göz göze geldiler. Will'in aklından birkaç cevap geçti ama "*Hadi* canım sen de" demenin bu sidik yarışını berabere bitirmeyeceğini anladı.

Eski standardını uyguladı. Homurdandı, sonra başını salladı ve Nick'in gitmesini bekledi.

Will'in gözleri tekrar bilgisayarındaki saate kaydı.

Nick'in bir dakikalık bir açığı vardı.

Faith'in ofisi merdivenlere giden yolun üzerindeydi. Will ona toplantı vaktinin geldiğini söylemek için kapıyı tıklatıp içeri girme hareketini yaptı. Kelimeler boğazında düğümlendi.

Faith'in başı masanın üzerindeydi. Yüzü koluna gömülmüştü. Will yutkundu ve söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalıştı. "Faith?"

Başını çevirip gözlerini kısarak Will'e baktı. "Akşamdan kalma gibiyim."

Will'in rahatlaması öfkesiyle kesildi. Hiçbir zaman alkol hayranı olmamıştı. Çocukken, sarhoş bir yetişkin genellikle Will'in dayak yemek üzere olduğu anlamına gelirdi. "Saat neredeyse yedi."

"Süper." Faith defterini ve Starbucks kahvesini topladı. Giysileri kırıışmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Amanda ve annem dün gece beni zorla koro çalışmasına soktular. *CHiPS* fantezileri hakkında konuşmaya başladıklarında kendimden geçtim."

Will yüzünü buruşturdu.

"Tamam mı?" Faith kapıyı arkasından kapattı. "Eric Estrada'ya abayı yakmayı anlarım ama Larry Wilcox? Ciddi misin Amanda?"

"Yani siz ikiniz iyi misiniz?"

"Ehn. Ben değişmeyeceğim. O da değişmeyecek. Hayır diyenler hayır diyecek." Faith güldü. "Bu da son günlerde yaptığım üçüncü ve son at şakası."

Will bunun bir şaka olduğundan emin değildi ama Faith'in her zamanki alaycı haline döndüğünü duyduğuna sevinmişti.

Merdivenlerin kapısını açık tuttu. Faith'in sesi betonda yankılanırken, eski sevgilisinin Emma ve bazı arkadaşlarını Eğlence Bölgesi'ne oynamaya götürmesiyle ilgili bir hikâye anlattı.

"Ebeveynliğe hoş geldin, dostum." Faith kıkırdadı. "Çocuğunu bulaşıcı bir hastalığa maruz bırakmak için altmış dolar ödedin."

Will bir sonraki kapıyı açtı. Faith başka bir hikâyeye başladı. Düşüncelerinin Sara'ya geri dönmesine izin verdi. Başının ağırlığını hâlâ göğsünde hissedebiliyordu. Dün gece ona bakış şekli farklıydı. Tereddütlüydü. Hâlâ onun duyguları hakkında endişeleniyordu. Will kendini küçük hissediyordu çünkü derin, karanlık, hatta belki de sadist bir yanı onun emin olamaması fikrinden hoşlanıyordu.

Amanda ofisinde değildi ama Nick çoktan kanepede bir yer kapmıştı. Kovboy çizmesi sehpanın kenarına dayanmıştı. Faith onun yanına oturdu ve her zamanki havadan sudan konuşmaya daldı. Will sırtını duvara yaslamıştı, bunu daha önce o kadar çok yapmıştı ki, kürek kemiklerinin duvarda bir çentik açmamış olmasına şaşırılmıştı.

Amanda'nın minik ayaklarının yaklaştığını duydu. Her gün olduğu gibi aynı görünüyordu. Tuzlu ve biberli kask saçlar. Etek ve ona uygun ceket. Makyajı dikkat çekmeyecek şekilde yapılmıştı. Akşamdan kalmaysa bile bunu içinde saklıyordu.

"Bunu abuk halletmeliyiz." Amanda Faith'e bir yığın kâğıt uzattı. Nick'e öyle bir bakış fırlattı ki, Nick'in ayakları yere değıdi. Masaya yaslandı, bu genellikle en yakın olduğı andı. "Gözetim komitesi başkanına bilgi vermek için bu sabah başkente gitmem gerekiyor. biri onun bölgesinde. Klotunun düğmlenmesine ihtiyacım yok."

Faith sayfaları çevirirken Will de aşığıya baktı. Cesetlerin bulunduğı on üç kolluk kuvvetinin bazı isimlerini tanıdı.

Amanda Will'e "Bu sabah gönderdiğiniz mahkeme celbi nedir?" diye sordu.

Will ona One Museum'a yaptığı geziyi anlattı. "APD'den otoparktan bir şey çıkmadığını biliyoruz ama Zanger'in dairesinin dışındaki koridorda bir kamera var. Eğer acele edersen-"

"Şehir merkezine giderken yargıcı arayacağım," dedi. "Beklerken, Van Dorne otopsisinde benim gözüm olmanı istiyorum. Sara, Shay Van Dorne'un öldürüldüğünü doğruladığı ya da reddettiğı anda, ama gerçekten o anda, bana mesaj atacaksın. Anlaşıldı mı?"

Yanıt beklemedi. Faith ve Nick'e, "Bu sabah kışlarınız masa sandalyelerinizde. Listeleri gözden geçirin. Randevuları alın. Unutmayın, görünüşte kayıp şahıs raporlarıyla ilgili veri toplamayı gözden geçiriyoruz. İnsanları dikkatli olun. Kimsenin şüphelenmesini istemiyorum. Yapın-"

"Sessizce," dedi Faith.

Sessiz bir irade savaşına kilitlendiklerinde Amanda kaldırdı.

Nick, "Hanımefendi, izin verir misiniz?" dedi.

Amanda ona bakmakta acele etmedi.

"Daryl Nesbitt hakkında düşünüyordum," dedi Nick. "Jeffrey Tolliver hakkında ne düşndüğmn bu binadaki hemen herkes için açık olduğunu biliyorum, ama bu davayı bu kadar yanlış anladığını düşünmek benim için çok zor."

Amanda onu konuşturmak için elini yuvarladı.

Nick, "Nesbitt'i bu kadar çabuk aklamanıza ne sebep oldu?" diye sordu.

Will, Beckey'nin oğlu Heath Caterino'dan kendisine söz edilmediğini fark etti. Bu *muhalif* bir durum değildi. Amanda, Beckey'nin

Çünkü ocuk lml bir tehlike altında olabilirdi.

"Güzel soru." Amanda her zaman evik bir yalancı olmuştı. Neredeyse hiç atlamadı. "Laboratuvarlarımız Truong otopsisinden eski bir DNA raporu buldu. Daryl Nesbitt'in Gerald Caterino'ya postaladığı bir zarfla karşılaştırdık. Eşleşme çıkmadı."

Nick sakalını çekti. Belli ki hikâyede açık arıyordu.

Will gerçek hikâyeyi biliyordu ve hiçbirinin fark etmediği bir boşluk görüyordu. "Zarfın arkasını yalayanın Daryl olduğundan neden bu kadar eminiz?"

Amanda'nın bilgisayarındaki fan dışında ofis sessizdi. "Fu-u-uck."

Faith dönüp Will'e baktı. "Con's gonna con." "Nick." Amanda masasının üzerindeki telefonu aldı. Telefonu içeri soktu. "hapishaneye git. Öğlene kadar laboratuvarda Daryl Nesbitt'ten yeni bir bukkal swab istiyorum."

Telefonu bırakmak için Nick gidene kadar bekledi. Faith'e "Konuş." dedi.

"Gerald Caterino'nun bana verdiği laboratuvar raporu orijinaldi, kopya değildi. Heath'in bukkal sürntsn Daryl Nesbitt'ten gelen zarfla birlikte AABB tarafından akredite edilmişt, mahkeme tarafından tanınan ticari bir laboratuvara gönderdi. Babalık davalarında uzmanlaştırmışlar. Rapor kesindi. Nesbitt'in Heath'in babası olduğu tamamen elendi."

"Will haklı. Bu bilgi, Nesbitt'in zarfı yalayan kişi olduğuna güvenmemize dayanıyor." Amanda Will'e döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Nesbitt sekiz yıldır hapiste. Eksiler adli tıp prosedürleri ve DNA hakkında çoğu polisten daha çok şey biliyor."

Faith ekledi, "O bir satranç oyuncusu. Lena Adams bile bunu anladı. Nesbitt strateji kurar. İnsanları birbirlerine karşı kullanıyor. Kaçak telefonlar aracılığıyla internete erişimi olduğunu biliyoruz. Heath'i öğrenmiş ve hepimizin yaptığı gibi aynı hesabı yapmış olabilir."

Amanda başını salladı. Kararını vermişti. "Nesbitt'in DNA'sı zaten veri tabanımızda mevcut çünkü kendisi cinsel suçlardan hüküm giymişt bir suçlu. Biz

Heath Caterino'nun DNA'sının temiz bir gözetim zincirine ihtiyacı var. Malum sebeplerden dolayı mahkeme celbi göndermek istemiyorum."

Faith, "Gerald Caterino'ya çocuğunun ağzından örnek almama izin verip vermeyeceğini sormamı ister misin? Beckey'nin saldırganının öğrenmesinden korktuğu için kendi çocuğuymuş gibi davrandığı çocuğun mu?"

Will, "Yapabilirim-" dedi.

Faith, "Ben yaparım," dedi. "Will mezardan çıkarma işinde. Güvenlik kamerası görüntüleriyle ilgili mahkeme celbini bekliyor. İkimizin de yapması gereken işler var."

"Güzel," dedi Amanda. "Arama listelerine başka bir ekip koyacağım. Döndüğünüzde onları takip edebilirsiniz."

Faith kâğıtları üzerine bıraktı.

Kadın giderken Will'in vücudu gerildi. Onu durdurmak mı yoksa onunla gitmek mi istediğini bilmiyordu.

Amanda, "Wilbur, şu anda Daryl Nesbitt'in DNA'sının Heath Caterino'nunkiyle eşleşip eşleşmemesinin bir önemi yok. Önümüzde yeni ipuçları sunabilecek mezardan çıkarılmış bir ceset ve bir katilin yüzünü ortaya çıkaran bir videoya erişmemizi sağlayabilecek bir mahkeme celbi var."

Will bir kovulma sesi duyduğunda anladı. Merdivenlere doğru yürürken ellerini ceplerine soktu. Kasları hâlâ gergindi ama kısa süreli aciliyet patlaması cırtlak bir şekilde durmuştu. Geriye kalan tek şey endişeydi. Faith'in yalnız olması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Laboratuvar testindeki DNA'yı doğrulamayı düşünmediği için sinirliydi. Endişeliydi, çünkü Amanda haklıydı. Nesbitt son sekiz yılda on beş kadını öldürmemiş ve beş kadına da dehşet saçmamıştı.

Peki kim yaptı?

Suçlar hakkında yakın bilgisi olan biri. Daryl Nesbitt'e komplo kuracak kadar bağlantısı olan biri. İzlerini örtbas edecek kadar zeki biri. Saç bandı, tarak, fırça ve kravat koleksiyonu olan biri.

Acolyte? Taklitçi mi? Kaçık mı? Katil mi?

İki gün Will, hapishane şapelinde sordukları soruların aynısını soruyordu.

Merdivenlerin altındaki kapıdan çıktı. Morg, merkez binanın arkasında, metal bir yapının içindeydi.

bir hangara benziyordu. Kaldırımında yürürken rüzgâr ceketini kamçılıyordu. Will gözlerini yerden ayırmadı. Gökyüzünde bakacak pek bir şey yoktu. Kara bulutlar. Gök gürültüsü. Yüzüne çarpan küçük yağmur tanelerini hissedebiliyordu.

Siyah bir cenaze aracı yükleme iskelesine park edilmişti. kapısı da açıktı. Gary, şoförün Shay Van Dorne'un tabutunu tekerlekli bir masaya taşımasına yardım ediyordu. Will mezardan çıkarma işlemini düşünürken, gözünün önüne kırık toprak ve moloz parçaları, belki de çürümüş tahtaya saplanmış bir mahzen bekçisinin eli gelmişti. Metal tabut tertemizdi, siyah boyası hâlâ ayna parlaklığındaydı. Teşhir odasının zemininden yeni çıkmadığının tek göstergesi, köşelerden birinden sarkan örümcek ağlarıydı. Bir örümcek kasanın içine girmeyi başarmıştı.

Will morgun ön lobisine doğru yürüdü. Cam pencereler otopsi odasına bakıyordu. İki adli tabip zaten iş başındaydı. Sarı önlükler ve mavi giymişlerdi. Beyaz cerrahi maskeler. Renkli şapkalar. Kirli beyaz muayene eldivenleri.

Sara uzun bir koridorun sonundaki küçük bir odadaydı. Olay yeri fotoğrafları duvarlarda sanat eseri gibi duruyordu. Arka ofis, ihtiyacı olan herkes için geçici bir çalışma alanı olarak düşünülmüştü. Masa. Telefon. İki sandalye. Pencere yok.

Will onu içine çekebilmek için hızını yavaşlattı.

Sara'nın kolları masaya doğru uzanmıştı. Gözlerini iPhone'una dikmişti. Önlüklerini giymişti. Gözlük takıyordu. Uzun, kumral saçları başının tepesinde gevşek bir topuzla tutturulmuştu. Will onun profilini inceledi.

Kalbinin nerede olduğunu görebiliyorum.

Will kendinden utanmalıydı çünkü Sara kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çökmüş ve defalarca Will'i sevdiğini ve Will'i seçtiğini söylemişti ama bunların hiçbirisi Nick Shelton'ın Will'in Sara'yı avucunun içinde tuttuğunu rahatça söylemesi kadar anlamlı değildi.

Onu hâlâ görmemişti. Telefonunu yere bıraktı. Masanın üst çekmecesini açmasını izledi. Bir tüp losyon buldu. Önce ellerine, sonra da çıplak kollarına sürmeye başladı.

Will, kendine sürekli seri katil olmadığını söyleyen bir adam için yeterince uzun süre oyalanmıştı. Sara'ya, "Amanda otopsiye tanıklık etmemi istiyor," diyerek varlığını duyurdu.

Ona gülümsedi. Her zamanki gülümsemesi değildi. Emin değildi.

"Annem Delilah Humphrey için bir e-posta adresi bulmuş. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Will de ne diyeceğini bilemiyordu. Sara'yla arasını düzeltmek için bir yol bulmalıydı. Bu kopukluk çok uzun sürüyordu. Masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Dizini onun bacağına dokundurdu.

Sara aşağı baktı ama bacak teması yeterli görünmüyordu. "Benim, uh-" Will boğazını temizledi. Yaralanmamış elini uzattı.

"Benim de cildim biraz kuru."

Kızın kaşları çatıldı ama o da uyum sağladı. Elinin üzerine losyonla masaj yaptı. Parmaklarının cildini nazikçe yumuşatmasını izledi. Will de omuzlarındaki gerginliğin yumuşamaya başladığını hissetti. Nefes alış veriş yavaşladı. Sara'nınki de öyle. Sonunda penceresiz odanın havası yavaş yavaş değişti. Sara'nın da bunu hissettiğini söyleyebilirdi. Her bir parmağını nazikçe sıkarken gülümsedi, sonra başparmağıyla avucunun çizgilerini takip etti. Will'in annesi astrolojiye meraklıydı. Annesinin eşyaları arasında bir el falı posterini bulmuştu. Sara onları takip ederken isimleri düşündü.

Hayat çizgisi. Kader çizgisi. Kafa çizgisi. Kalp çizgisi.

Sara yukarı

baktı. "Hey."

dedi. O da

"Selam." dedi.

Bu şekilde, fiş tekrar prize girdi.

Sara . Dudaklarını adamın avucuna bastırdı. Sıra dışı bir kadındı. Jeffrey'nin el yazısına karşı bir ilgisi vardı. Will'in ellerine karşı bir şeyler hissediyordu.

"E-posta konusunda yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet. Teşekkür ." Telefonunu tekrar eline aldı. "Elimdekileri size okuyabilir miyim?"

Will başını salladı.

Sara dedi ki, "Her zamanki gibi yeniden tanışma olayı var. Kayıtlara bir şey geçirmek istemezse diye ona cep telefonu numaramı verdim. Sonra da şöyle yazdım: 'Bunun zor olduğunu biliyorum ama onunla konuşmak istiyorum.'

Tommi. Söyleyeceği her şey daha önce olduğu gibi arka planda kalacak. Lütfen ondan benimle temasa isteyin, ama sadece konuşmak isterse. Reddetme hakkını anlıyor ve saygı duyuyorum."

Will, Delilah'nın e-postayı okuduğunda verdiği tepkiyi düşündü. Annenin cevap yazması için bir neden yoktu, hele kızını bu işe karıştırmaması için hiç. "Ona nedenini söylemeli misin?"

"Karar veremediğim kısım da bu." Sara telefonunu tekrar yere bıraktı. Onun elini tuttu. "Tommi kendisine saldıranın Daryl Nesbitt olduğuna asla inanmadı. Ona kayıt fotoğrafını gösterdim. O olmadığını söyledi. Hiç tereddüt etmeden."

Will, Nick ve Faith'i eyalette zıt yönlerde savuran bombayı patlattı. "Nesbitt ve Heath Caterino'dan aldığımız DNA örneklerini yeniden test ediyoruz."

Sara'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Açılan deliği Will'daha çabuk görmüştü. "Sence Daryl zarfın kapağını yalaması için başka birini mi tuttu?"

"Nesbitt'in oyun oynamayı sevdiğini biliyoruz ve kesinlikle bir çıkarı var. İçinde bulunduğu karmaşa için başkasını suçlamayan bir mahkumla hiç karşılaşmadım."

"Ayağını kaybettiği için Jeffrey'i suçladı. Davasının bir parçası olarak tazminat davası açtı."

"Peki ya kanıtlar?"

Sara listeledi. "Çekiç, Nesbitt'in garajında bulunan marka ve setle eşleşti. Ormandan iki sokak ötede oturuyordu. Kasabayı tanıyormuş. İki kurbanın telefonunda onun numarası vardı. Saldırıları için mazereti yoktu. Yangın yolunun yakınındaki bir inşaatta çalışıyordu. Tommi'nin hatırladığına benzer koyu renkli bir minibüs kullanıyordu. Tabii ki Tommi'nin tanıklık edeceği şüpheliydi. Bir de baraka vardı."

Will kendine dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. Ölmüş kocasının anısını çiğnemeyecekti. En azından yüzüne karşı. "Üçüncü kayıp öğrenci Rosario Lopez yüzünden sırtını duvara dayadığını anlıyorum. Ama savaş sisini ortadan kaldırırsanız, bu pek de iyi bir vaka olmaz."

"Benden herhangi bir itiraz almayacaksınız. Jeffrey bu yüzden bölge savcısını suç duyurusunda bulunmaya zorlamadı." Sara açıkladı,

"Nesbitt hapisteyken daha fazla tanığın ortaya çıkacağını ya da daha fazla kanıt bulunacağını düşündü. Dava üzerinde tam bir yıl daha çalışarak saldırıları Nesbitt'in üzerine yıkacak bir şey bulmaya çalıştı. Ama kimse ortaya çıkmadı ve davayı yürütemedi ve sonunda Nesbitt ceketine cinayete teşebbüsü de eklemeyi başardı, yani ..."

Gary vurdu. "Dr. Linton? Biz hazırız."

"Bir saniye içinde orada olacağım." Sara tekrar telefonuna dönmüştü. Yazarken kelimeleri yüksek sesle okudu. "'Lütfen Tommi'ye beni aramasını ya da e-posta göndermesini söyle. Fotoğraf konusunda haklı olması mümkün. Kulağa nasıl geliyor?"

Will, "Duruma göre değişir," dedi. "Onu korkutmak mı istiyorsun?" "Korkması gerekmez mi?"

Will, "Gönder." dedi.

Sara telefonunu arka cebine koymadan önce e-postanın gelmesini bekledi.

Will'e "Gary daha önce hiç mezar açma işlemi yapmadı, o yüzden yavaş ilerleyecek, tamam mı?" dedi.

"Yavaşlıkta iyiyimdir."

Koridorda yürürlerken Will'in elini tuttu. Sara, malzeme dolabına ulaşana kadar Will'in gitmesine izin vermedi. Sarı bir önlük, mavi bir ameliyat şapkası ve iki yüz maskesi çıkardı.

Will'e şunu hatırlattı: "Alexandra McAllister'da jilet ya da neştere benzer bir aletle açılmış kesik yaralar vardı. Katil kanın yırtıcıları cesede çekeceğini biliyordu. Brakiyal pleksustaki sinirler temiz bir şekilde kesilmiş. Omurilik maskelenmiş ama neye bakacağımı biliyorum. Shay Van Dorne'da da aynı hasarın olmadığını size hemen söyleyebilirim."

"Amanda ona en kısa sürede haber vermemi istiyor."

"Amanda hiç en kısa sürede olmayan bir şey ister mi?" Sara Will'e doğru uzandı. Yüz maskesini Will'in boynunun arkasına bağladı ve "Kasa molası kokunun çoğunu dağıttı. Buna ihtiyacın olmamalı ama varsa da sorun değil."

Ardından önlüğünün iplerini beline iki kez dolayarak giyindi. Saçını ameliyat şapkasının altına sokuyor. Sınav kıyafetlerini giydi.

Eldivenler. Will, Shay Van Dorne için kendini hazırlarken geçirdiği dönüşümü fark etti. Bazen doktorlar çok korkunç bir durumu hafifletmek için şaka yaparlardı. Sara asla şaka yapmazdı. Her ölüm soruşturmasına saygılı bir ciddiyetle yaklaşırdı.

Gary tabutu antreye yuvarlamıştı. Kapağına şeffaf plastik bir zarf bantlanmıştı. Will evrakları ve eski bir alüminyum pencereyi açmak için kullanılan pencere koluna benzeyen bir şey gördü.

Will kravatını gevşetti. Işıklar, havayı kaynatan ısı lambaları gibi davranıyordu. Robot kolları gibi tavandan aşağı sarkıyorlardı. Odanın her yerinde kameralar ve mikrofonlar vardı, bunlardan biri doğrudan tabutu gösteriyordu. Üzerinde katlanmış beyaz bir çarşaf ve kauçuk boyunluk bulunan bir sedye cesedi bekliyordu. Başka bir masa, giysilerin çapraz bulaşmasını önlemek için kahverengi kâğıtla kaplanmıştı. Üçüncü bir masada büyüteç ve cerrahi aletler duruyordu. Gary, Shay Van Dorne'un orijinal kaza raporunun basılı bir kopyasını masaya koymuştu. Olay yerinden renkli fotoğraflar da yanlarına dizilmişti.

Will fotoğrafları sunucudan indirmemişti. Şimdi onlara baktı. Shay Van Dorne ormanın ortasında sırt üstü bulunmuştu. Üzerinde yeşil bir haki pantolon ve beyaz örgü bir polo vardı. Kıyafetler, hayvanların göğüslerine, gövdesine ve pelvik bölgesine ziyafet çektiği yerlerde parçalanmıştı. Dudakları ve göz kapakları çiğnenerek koparılmıştı. Burnunun bir kısmı gitmişti.

"Hazır mısınız?" Sara başını sallamasını bekledi. Kameraları ve mikrofonları açmak için bir ayak pedalına dokundu. Will onun tarihi, saati, kendini tanıtmasını ve başka kimlerin katıldığını anons etmesini duydu.

Dün gece eski VCR'da oynayan Leslie Truong videosunu düşünmeden edemedi. Sara çok farklı görünüyordu. Sekiz yıl sonra, temelde aynı şeyleri söylüyor olsa da, sesi de farklı geliyordu.

"Ben bu odada ön muayeneyi yapacağım, sonra Gary röntgenleri çekecek, sonra da onu otopsi odasına götüreceğiz." Sara'nın teknik konularla işi bitmişti. Bundan sonraki sözlerini

Gary. "Ahşap tabutların çoğu metal bir toka ile kapatılır. Daha pahalı modellerde altıgen anahtar gerektiren bir kilit kullanılır."

"Alyan anahtarı gibi mi?" diye sordu.

"Aynen öyle." Sara tabutun üzerindeki plastik zarfı soydu. Kolu dışarı çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bu bir tabut anahtarı. Mili daha uzun, çünkü metal bir tabutun kilidini açıyor. Kilit her zaman ayak ucundadır, buna ayak paneli denir. Gövdenin üst kısmını kaplayan panele kapak denir. Kauçuk contayı hissedebiliyor musunuz?"

Gary eldivenli parmaklarını kapağın kenarında gezdirdi. "Evet."

"Conta tabutu kapatır ama hava geçirmez şekilde değil.

Unutmayın

çürüme sırasında gaz çıkışı hakkında söylediklerim. Tabutun ya da kasanın mührü çok sıkı olursa, ikisi birden patlayabilir." Sara tabutun ayakucuna doğru yürüdü. "Bazı eyaletlerde kasalar zorunludur. Bazılarında ise gerekmez. İnsanların hayatlarının en kötü dönemlerinden birinde defin kararı vermek zorunda kaldıklarını aklınızdan çıkarmayın, bu nedenle kendinize her zaman, ne yapmayı seçerlerse seçsinler, o anda kendileri için verebilecekleri en iyi karar olduğunu hatırlatın."

Gary, "Büyükanнем Georgia hayranıydı, bu yüzden tepesinde bir bulldog olan kırmızı-siyah bir tabut aldık" dedi.

Will, genç adamın kaydı unutup unutmadığını merak etti.

Sara'nın bilmediği belliydi. Anahtarı deliğe soktu. Derse devam etti, ki bu Gary'nin olduğu kadar gelecekteki bir jürinin de yararınaydı.

"Ahşap tabutlar sola çeyrek dönüşle açılır.

Metal birkaç dönüş gerektirir. Kapağı ve ayak panelini tutan kelepçeleri serbest bırakıyorsunuz. Hazır mısınız?"

Sara bu kez cevap beklemedi. İki elini de krankın üzerine koydu. Omzunu dönüşlere koydu. Conta çatladı. Will, bir e-posta gönderildiğinde iPhone'dan gelen *vınlamaya* benzemeyen bir hava akımı duydu.

Eli boynunda asılı duran yüz maskesine gitti ama Sara haklıydı. Ona ihtiyacı yoktu. Kokladığı koku, Shay Van Dorne'un üç yıl önce metal kutunun içine hava geçirmez bir şekilde kapatıldığı zaman vücudundan yayılan hastalıklı tatlı kokunun aynısıydı.

Sara parmaklarını ayak panelinin kenarının altına kaydırđı. Gary'nin aynı Şeyi kapak için de yapmasını bekledi.

İkisi de aynı anda kalktı.

Will, Gary'nin arkasında duruyordu ama boyu sayesinde tabutu doğrudan görebiliyordu.

Shay Van Dorne'un cildi sarı ve mumsu görünüyordu. Boynunda vardı. Alnında küf lekeleri vardı. Siyah ipek bir gömlek ve uzun siyah bir etek giymişti. Kumral saçları omuzlarına dökülmüştü. Yanakları doğal olmayan bir Şekilde pembe ve dolgundu. Dudakları, burnu ve göz kapakları cenaze levazımatısının balmumuyla ustalıkla yeniden yapılmıştı.

Renklerindeki farklılık dışında, Will onları bir hayvanın yediğini asla tahmin edemezdi. Makyaj ölü deriyi emmezdi.

Elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştı. Tırnakları uzun ve kıvrıktı. Son üç yıldır küçük, dantel bir kese tutuyordu.

Sara keseyi dikkatlice çıkardı. İçindekileri avucunun içinde salladı. İçinden iki alyans çıktı; biri sade bir yüzük, diğeri ise büyük bir pırlanta.

Will, Sara'nın gözlerinin nemlendiğini görebiliyordu. Kendi evlilik yüzüğü Jeffrey'ninkiyle birlikteydi. İkisini de küçük bir tahta kutunun içinde saklıyordu. Will onunla ilk tanıştığında, kutu Őöminenin Őöminesinin üzerinde duruyordu. Şimdi ise misafir odasındaki dolabın içindeki bir rafta duruyordu.

Sara Gary'ye Şöyle dedi: "Ölen kişinin yanında genellikle kişisel eşyalar bulursunuz.

Gömülmeden önce iade için onları katalogladığınızdan ve fotoğrafladığınızdan emin olun."

Gary keseyi aldı ve dikkatlice kahverengi kâğdın üzerine koydu.

"Onu masaya taşıyalım." Sara bir tabureyi sürükleyerek getirdi.

Gary kapının yanında bir tane daha buldu.

Will duvara yaslandı. Beş yüz kiloluk cesedi sedyeye taşımak için onun yardımına ihtiyaçları yoktu. Gary onu omuzlarından tutup kaldırdı. Sara bacaklarını kaldırdı. Will, sedyeye yerleştirilirken Shay'in elinin aşağıya düştüğünü gördü. Çıplak ayaklarına baktı. Ayak tırnakları kedi pençesi gibi kıvrıktı. Boynunu bükerek, tabutun içine sıkıştırılmış plastik bir torbanın içinde bir çift yüksek topuklu ayakkabı buldu.

Sara, "Deride gördüğünüz mumsu madde adiposerdir. Yağın anaerobik bakteriyel hidrolizi, ölümün beşinci aşaması olan çürüme sırasında gelişir. Saç ve tırnakların uzamaya devam ettiği bir şehir efsanesidir. Deri geri çekilerek tırnaklara daha uzun bir görünüm verir. Mumyalama sıvısı foliküllerin içinde dolaşamaz, bu nedenle saçlar parlaklığını kaybeder."

Gary kameraların altından çıkardı ve sedyeyi onun yerine yerleştirdi. Sara'ya "Neden ayakkabıları ayağında değil?" diye sordu.

"Özellikle de yüksek topuklu ayakkabılar söz konusuysa, bu alışılmadık bir durum değil. Bazen ayaklarda bir torbaya konmuş iç çamaşırları bulabilirsiniz. Eğer otopsi yapılmışsa, içinde organların bulunduğu mühürlü bir torba bulabilirsiniz."

Gary şaşırmış görünüyordu.

"Bunların hiçbirisi standart endüstri uygulamalarının dışında değil," dedi Gary'ye. "Hadi onu soyalım."

Onlar çalışırken Will sırtını duvara yasladı. Gary, Shay'in bluzunun düğmelerini açtı ve kahverengi kâğıdın üzerine koydu. Sütyen önden kancalanmıştı. Plastik kopçası kopmuştu. Dikkatlice . Shay'in göğüslerinden birinin eksik olduğu kabın içine pamuk sokulmuştu. Malzeme açık yaraya yapışmıştı. Kol vücuttan uzağa düştü. Koltuk altına daha fazla pamuk tıkılmıştı.

Sara Gary'ye şöyle dedi: "Mumyalama sırasında, delikleri ve açık yaraları kapatmak için pamuklu keçe kullanılır. Bu, sıvının dışarı sızmasını önler."

Sara eteği çekiştirdi. İç çamaşırı yoktu. Kalçaları ayrılmıştı. Will, bacaklarının arasında neredeyse bebek bezi gibi paketlenmiş daha fazla pamuk gördü. Leslie Truong, Tommi Humphrey, Alexandra McAllister ve elektronik tablodaki diğer tüm kadınları düşünmeden edemedi.

Sara yavaşça Shay'in başını çevirdi. boyun omurlarını ovuşturdu. Sonra koltuk altlarına baktı. Pamuk tabakasını sıyırmak için cımbız kullanmak zorunda kaldı. Will bir metre öteden, kadının koltuk altından çıkan sinirleri ve damarları, bir bilgisayardan sökülmüş kablolar gibi görebiliyordu.

Sara yarayı incelemek için büyüteç kullandı. Will'e baktı. O da başıyla onayladı. C5'teki delinme yarası. Brakiyal pleksustaki sinirler temiz bir şekilde kesilmişti.

Shay Van Dorne, Alexandra McAllister ile aynı hasarı gösteriyordu.

Sara kayıt için bulguları söylerken, Will cebinden telefonunu çıkardı. Alçakta, kamera çerçevesinin dışında tuttu. Amanda'ya bir başparmak işareti gönderdi. O da tamam diye karşılık verdi. Tam telefonu cebine geri koyacaktı ki aklına Faith geldi.

Will'in konum servislerine bağlanmıştı. İyi zaman geçirdiğini gördü. Faith, Gerald Caterino'nun alt bölgesinden yaklaşık yirmi dakika uzaktaydı.

Ona cesaretlendirici bir mesaj göndermeyi düşündü ama bir başparmak işareti yanlış geldi. Faith zaten Callie Zanger'la tek başına uğraşmak zorunda kalmıştı. Will, Gerald yine yıkılırsa bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Adamın küçük dolaptaki hıçkırıklarının sesi acı vericiydi. Will'in aklına bazen çocuk yurduna gelen yeni bebekler gelmişti. Kimsenin onları teselli etmeyeceğini anlayıncaya kadar günlerce ağlardı.

Sonunda ona bir yam emoji gönderdi. Faith anlayacaktır.

"Neden?" Gary söyledi.

Will yukarı baktı.

Sara, "Göz kapaklarını açarak kayda değer bir şey bulamayız," diye açıklıyordu.

Will telefonunu kaldırdı. Kadının gerçek *olağanüstü* demek istediğini biliyordu. Hayvanların verdiği hasar nedeniyle, kapağın şeklini koruyan plastik göz kapaklarının altındaki yuvalar boş kalacaktı.

Üzerinde durulacak bir şey yoktu.

Sara, Shay Van Dorne'un dudaklarını şekillendiren balmumunu soydu. Çene kapalı kaldı. Sara balmumunu kahverengi kâğıdın üzerine koydu. Ağzın içini işaret ederek Gary'ye, "Üst ve alt diş etlerine bağlı dört tel setini görüyor musun?" dedi.

Gary, "Ekmek torbası bağına benziyorlar." dedi.

"Mumyalayıcı ağız kapatmak için bir iğne enjektörü kullanmış. Bu alet şırınga ve makas karışımı bir şeye benziyor,

Ama küçük bir zıpkın gibi çalıştığını düşünün. Enjektör, doğrudan maksilla ve mandibulaya bağlı bir tel ile sivri bir pimi deliyor. Ağız kapalı tutmak için üst ve alt telleri birlikte büküyorsunuz. Küçük tel kesicilere ihtiyacım var."

Gary penseyi Sara'nın eline sıkıştırdı.

Telleri kesip açtı. Ağız, çenesi kırılmış gibi aşağıya ve yana doğru düşerek açıldı. Sara parmaklarını kemik boyunca bastırdı. "Eklem yerinden çıkmış."

Will onun sesinden, bu bulgudan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Arabadaki adli tabip raporunu aldı. Form standarttı. YARALANMALARIN TANIMI - ÖZET yazan kutunun üçüncü sayfada olduğunu biliyordu. Parmağı tek satırlık metni takip etti.

Çizimde detaylandırıldığı gibi cinsel organlardaki hayvan aktivitesi.

Will anatomik çizimi inceledi. Göğüsler ve leğen kemiği daire içine alınmıştı. Gözlerin ve ağzın üzerinde X işareti vardı. Çene bölgesinde hiçbir şey işaretlenmemişti. Dougall County adli tabibi diş hekimliği eğitimi almıştı. Çıkık bir çeneyi fark edebilirdi.

Will tekrar yukarı baktı.

Sara ağzına bir ışık tutuyordu. Ayak taburesini geri . Daha yüksek bir noktadan doğrudan boğazın arkasını görebiliyordu. Çeneyi aşağı doğru bastırarak ağız gidebildiği kadar açtı. Sonra içeri bakmak için büyüteci kullandı.

Kayıt için, "Sağ üst kadrana bakıyorum. Son azı dişi ile yirmilik dişi arasına bir lateks ya da vinil parçası sıkışmış."

Gary tavrındaki değişikliği fark etmişti. "Bu garip mi?" diye sordu.

Sorunun etrafından dolaştı. "Yirmilik dişler genellikle onlu yaşların sonunda ya da yirmili yaşların başında . Çoğu zaman yanlış hizalanmış olurlar. Diğer dişleri sıkıştırabilir ve ciddi ağrıya neden olabilirler. Normalde çiftler halinde ya da hepsi birden çekilir, bu nedenle otuz beş yaşında bir kadının sadece bir yirmilik dişinin kalmış olması dikkat çekicidir."

Sara tabureden indi. Will'e attığı bakış, ona bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyordu. Dougall County adli tabibinden gelen fotoğrafları yaydı. Aradığı şeyi buldu. "Adli tabip ağız fotoğraflarını çektiğinde lateks orada değildi."

Gary dedi ki, "Mumyalayıcı eldiven giyerdi, değil mi? Hastalık yüzünden mi?"

"Evet." Gary'e "Forseps lazım" dedi.

Sara, Shay'in cesedine döndü. Tepedeki ışığa açtı verdi. Uzun cımbızı Shay'in ağızına soktu. Çekip çıkarmaya çalışırken lateks gerildi. Sonra çene kaymaya başladı.

Gary'ye "Çeneyi sabit tut," dedi. "Orada gerçekten sıkışmış."

Gary parmaklarını çenenin iki yanında birleştirdi ve ağız olabildiğince geniş açmaya zorladı.

Sara lateksi çekerek tekrar denedi. Malzeme inceydi, neredeyse yarı saydamdı.

Telefonu çalmaya başladı. Arka cebinden gelen ses boğuktu.

Kaşlarını çatarak Will'e döndü. "Şunu alabilir misin? Olabilir."

Sara kayıttaki Delilah Humphrey'nin adını söylemek istemedi.

Will arka cebinden telefonu çıkardı. Ona ekranı gösterdi.

Sara, Gary'ye "Bunu koridorda çekeceğim" dedi.

Will onu odadan çıkarken takip etti. Eldivenli ellerini havada tuttu. Telefona dokunamıyordu.

Ona "Bunu duyabilirsin." dedi.

Will ekrandaki hoparlör simgesine dokunduktan sonra telefonu ağızına yaklaştırdı.

Sara, "Bayan Humphrey?" dedi.

Parazit vardı. Will çok fazla halkanın geçmesine izin verdiklerini düşündü ama zamanlayıcı hâlâ ekranda geri sayıyordu.

Sara, "Bayan Humphrey, ben Dr. Linton. Orada mısınız?"

Daha fazla parazit, ama bir kadın sesi, "Ne oldu, Doktor?"

dedi. Sara'nın gözlerinde şok parladı. "Tommi?"

"Onu yakalamışsın." Tommi'nin sesi Will'in hayal ettiğinden daha derindi. Kadını ürkek, kırılmış biri olarak düşünmüştü. Hattın diğer ucundaki ses çelik kadar sertti.

Sara, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." dedi.

"Fotoğraf konusunda haklı olabilirsin." Tommi Sara'nın e-postasından alıntı yapıyordu. "Sana sekiz yıl önce onun Daryl Nesbitt olmadığını söylemiştim."

Sara dudaklarını birbirine bastırdı. Will onun bu kadar ileri gitmediğini, kendi annesine mesaj atmanın, Delilah'ya e-posta göndermenin, kendi kendine yürüdüğü tek adımlar olduğunu söyleyebilirdi.

"Tommi," dedi Sara. "Bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bilmem gerekiyor."

"Ne hatırlayabilirim ki?" Çelik bir usturaya dönüştü. "*Neden* hatırlayayım ki?"

"Bunun zor olduğunu biliyorum." "Evet, biliyorum."

Will soruyu nasıl düşünemedi Sara başını salladı. Tommi'ye kendi tecavüzünü anlatmıştı.

"Tommi-"

Tommi uzun ve acılı bir iç çekişle onun sözünü kesti. Will onun ağzından çıkan sigara dumanını hayal edebiliyordu.

Sara'ya "Çocuk sahibi olamam." dedi.

Sara'nın gözleri tekrar Will'inkileri buldu. Onun bakışlarına tutundu. "Çok özür dilerim."

Will onun kendisiyle konuştuğunu fark etti.

Başını iki yana salladı. Bunun için özür dilemesine hiç gerek yoktu.

Tommi dedi ki, "Mutlu olmak istedim, biliyor musun? Sana baktım, 'Dr. Linton mutlu olabiliyorsa ben de mutlu olabilirim' diye düşündüm." Sara onu basmakalıp sözlerle aşağılamadı. "Bu çok zor."

Daha fazla sessizlik. Will bir çakmak duydu. Bir ağız dumanı içine çekip dışarı üflüyordu.

Tommi, "Bana zarar vermediği sürece bir erkekle nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum" dedi.

İfşaat aceleyle ortaya çıktı. Will, Sara'nın da kendisinin yaptığının aynısını yaptığını görebiliyordu; yavaşlıyor, kadının sesindeki kesinliği aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Sara yavaşça başını salladı. Bir yol bulamadı. Sadece yıkılmış hissediyordu.

Tommi, "Sen de öyle misin?" diye sordu.

Sara tekrar Will'e baktı. "Bazen" dedi. Tommi uzun bir duman üfledi.

Tekrar nefes aldı.

Dedi ki, "Bana benim hatam olduğunu söyledi. Hatırladığım bu. Benim hatam olduğunu."

Sara'nın ağzı açıldı. Bir nefes aldı. "Sana nedenini söyledi mi?"

Tommi sigara içmek için tekrar durakladı, derin nefes alıp yavaşça verdi. "Beni gördüğünü ve istediğini söyledi ve benim ona zaman ayıramayacak kadar kibirli olduğumu biliyordu, bu yüzden beni yapmak zorunda kaldı."

Sara, "Tommi, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun" dedi.

"Evet, tecavüz kurbanlarına neyi yanlış yaptıklarını sormayı bırakıp erkeklere neden tecavüz ettiklerini sormaya başlamalıyız."

Sesinde şarkı söyler gibi bir hava vardı, sanki bu mantrayı bir kişisel gelişim grubunda duymuş gibiydi.

Sara, "Bu duyguyu mantığınla uzaklaştıramayacağını biliyorum. Her zaman kendini suçladığın anlar olacak."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Bazen," diye itiraf etti Sara. "Ama her zaman değil."

"Her zaman benim zamanım," dedi Tommi. "Her zaman." "Tommi"

"Ağladı," dedi. "En çok hatırladığım şey bu. Lanet bir bebek gibi ağladı. Dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyor ve küçük bir çocuk gibi kendini sallıyordu."

Will havanın ciğerlerini terk ettiğini hissetti. Ensesinde boncuk boncuk ter birikmişti.

Daha dün, aynı şekilde ağlayan bir adam görmüştü.

Dizlerinin üstünde. Kendini sallıyordu. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Will, Gerald Caterino'nun cinayet dolabında duruyordu. Babanın, kızının saldırısıyla ilgili saplantısı duvarlara sıçramıştı. Adli tabip raporları. Gazete makaleleri. Polis raporları. Tanık ifadeleri. DNA. Bir fırça. Bir tarak. Bir saç tokası. Bir kafa bandı. Bir saç bandı.

Klip. Dünyada hiç kimse Rebecca Caterino ve Leslie Truong'a yapılan saldırılar hakkında Gerald Caterino kadar çok şey bilmiyordu.

Acolyte? Taklitçi mi? Kaık mı? Katil mi?

Daryl Nesbitt'in zarfın  zerindeki DNA'yı taklit ettiğini d   nm  lerdi.

Ya sahtekar Gerald Caterino'ysa?

Will cebindeki telefona ulaşmak için çabaladı. Faith muhtemelen şu anda Caterino'nun garaj yoluna giriyordu. Onu uyarmak zorundaydı.

Sara bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. "Tommi-" dedi,

"Annesi hastanedeydi."

"Ne?"

Sara'nın  a kın sorusu Will'in donup kalmasına neden oldu.

Neredeyse bağıarak söyleyecekti.

Tommi dedi ki, "Bu yüzden yaptı. Sebebi buydu. Annesi hastanede hastaydı.  leceğinden korkuyordu. Onu teselli edecek birine ihtiyacı vardı."

"Tommi-"

"Ben gerçek bir rahatım." Acı bir kahkaha attı. "Hey, Sara, bana bir iyilik yap. Bu numarayı sil. Sana yardım edemem. Kendime bile yardım edemiyorum."

Hoparlör tıkladı. .

Will telefonuna dokunup Faith'in numarasını çıkardı. "Yapmam gereken-" "Lateks," dedi Sara. "Will, bu bir eldivenden değil. Bu bir

prezervatif."

Grant County-Perşembe-Bir Hafta Sonra

27

Jeffrey ana caddede yürürken topallamamaya çalıştı. Daryl Nesbitt'in evine yapılan baskının üzerinden tam bir hafta geçmişti ve kasabanın polis şeflerinin iyi olduğunu görmesini istiyordu. Ya da kırık bir burun, gergin bir sırt ve ciğerlerinde hasta bir chihuahua gibi ses çıkaran bir hırıltıyla bir adam ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi.

Rosario Lopez hiçbir zaman tehlikede olmamıştı ve teknik olarak kayıp bile sayılmazdı. Öğrenci, kafeteryada tanıştığı bir çocukla eve gitmiş ve pek çok öğrenci gibi günü yatakta, dışarıdan yemek yiyerek ve çocuklukları hakkında konuşarak geçirmişlerdi. Ormandaki insan avı da, Jeffrey'nin kızın kulübede esir tutulduğu korkusu da asılsızdı.

Rosario Lopez'in kaçırılma ihtimali başının üzerinde olmasaydı Daryl Nesbitt'le nasıl başa çıkabileceğini düşünerek kendine işkence edebilirdi ama Jeffrey uzun zaman önce geçmişe takılıp kalmanın insanı sadece gelecekte zor durumda bırakacağını öğrenmişti.

Ayrıca, uykusunu kaçıran daha büyük hatalar .

Rebecca Caterino hâlâ komadaydı. Kimse beyninde ne kadar hasar olduğunu söyleyemiyordu. Her şey bekle ve gör şeklindeydi.

Jeffrey kendine sürekli Beckey'nin eninde sonunda iyileşeceğini söylüyordu. Beckey bir daha asla yürüyemeyecekti ama bir hayatı olacaktı. Okula geri dönebilirdi. Mezun olabilirdi. İlçenin sigorta şirketi çoktan kızın babasıyla bir uzlaşma görüşmesi yapıyordu. Okul yüklü bir ödeme yapacaktı. Bu listede Jeffrey'nin işine devam edeceği gerçeği çok aşağılardaydı.

En azından şimdilik.

Bonita Truong kızının cesediyle birlikte San Francisco'ya uçmuştu. O zamandan beri Jeffrey'i iki kez aramıştı. Her tek yapabildiği onun ağlamasını dinlemek olmuştu. Kimsenin söyleyebileceği hiçbir şey onun acısını hafifletemezdi. Cathy Linton'ın dediği gibi, zaman bir tentürdü.

Jeffrey o iyileştirici iksiri özlemle bekliyordu. Saatin hızlanmasını ve böylece kendi üzüntüsünün diğer tarafına geçmeyi istiyordu. Birmingham'dan bu tür şiddet dolu, yürek parçalayıcı davalardan uzaklaşmak için ayrılmıştı. Grant County'nin kendi Valhalla'sı olacağını düşünmüştü; burada olabilecek en kötü şey çalınan bir bisiklet ya da arabasını ağaca dolayan bir öğrenci birliği.

Kendisine hiçbir şeyin değişmediğini söyledi. Daryl Nesbitt bir sapkındı. Hayatta bir kez görülebilecek bir psikopat. Jeffrey'nin kariyeri bu noktadan sonra Rotary Kulübü toplantılarında el sıkışarak ve yaşlı kadınların kedilerini bulmalarına yardım ederek geçecekti.

Bir öksürük damlasını açtı ve ağzına attı.

Bahar, Ana Cadde'nin bir ucundan diğerine kendini hissettiriyordu. Geçen hafta ormanda yaşanan dehşete rağmen şehir merkezi hâlâ mükemmel görünüyordu. Kızılıcak ağaçlarının yaprakları esintide çılgınca dalgalanıyordu. Bahçe kulübünün diktiği çiçekler tamamen açmıştı. Nalbur dükkanının önündeki çardak, ahşap bir bank tarafından korunuyordu.

Elbise dükkânının önündeki indirimli giysi rafı temizlenmişti.

Jeffrey tekrar öksürdü.

Boğazının ağrımalarının tek nedeni duman soluması değildi. Son bir saatini bölge savcısı ve belediye başkanıyla Daryl Nesbitt aleyhindeki deliller hakkında tartışarak geçirmişti. Çekiç. Yakınlık. Telefon numarası.

Baraka.

Jeffrey, Daryl Nesbitt'in arka bahçesindeki ev yapımı hapishaneyi her düşündüğünde dehşete kapılıyordu. Pencere ve kapıdaki parmaklıklar sekiz inçlik, tek yönlü vidalarla monte edilmişti. Kapıyı açmak için onları delmek zorunda kalmışlardı. İçeride, üzerinde pastel pembe bir battaniye olan bir karyola bulmuşlar. Köşede bir kova vardı. Pembe bir saç fırçası ve ona uygun bir tarak.

Ayrıca zemine çakılmış metal bir halkaya bağlı uzun bir zincir de vardı.

Kan yok. Sıvı yok. Sa yok. DNA yok. Baraka bir hapishane hücreesine benziyordu ama hapishane hücreesine benzeyen bir barakaya sahip olmak yasadışı değildi. Cesedin bulunduğu yere kolay erişim sağlayan bir yangın yolunun yakınında çalışmak da öyle. Ya da Brawleigh Dead Blow setinin bir parçası olan 1,5 kiloluk bir tokmağa sahip olmak da. Ya da kömürlü bir minibüs kullanmak. Ya da saldırıya uğrayan iki kadının telefonunda sizin numaranızın çıkması.

Öte yandan ocuk pornosu, Daryl Nesbitt'i en az beş yıl hapse mahkum etmeye yetti.

Beş yıl.

Jeffrey bununla çalışabilir. Tanıklar ortaya çıkacaktı. İnsanlar bazı şeyleri hatırlayabilirdi. Tommi Humphrey sessizliğini bozmaya karar verebilirdi. Jeffrey, Tommi'nin Daryl Nesbitt'in kayıt fotoğrafına olumsuz yanıt kuşkuluydu. Sübyancıyı sıraya dizmek, Tommi'ye karanlığın güvenliğinden yüzünü incelemesi için zaman tanımak istiyordu. Tek boyutlu bir sabıka fotoğrafı görmek, bir adamı bizzat görmekten çok farklıydı.

En büyük engel Nesbitt'in avukatıydı. Memminger'dendi, pisliklerin savunmasında ustaydı. Avukat sıraya girmeye karşı çıkacaktı. Müvekkiline erişim izni vermeyi çoktan reddetmişti. Nesbitt'in eyalet hapishanesi yerine Macon Hastanesi'nde uzun süre kalmasını sağlamıştı. Daha da kötüsü, eve girmek için geçerli bir neden olmadığı gerekçesiyle davanın düşürölmesini talep etmişti. Eğer bir yargıç onun hikayesine inanırsa, Daryl Nesbitt'in serbest kalmasına izin verilecekti.

Jeffrey ve Lena bunun olmasını engelleyebilecek tek iki kişiydi. İkisi de bu konuda yeminli ifade imzalamıştı.

yalancı şahitlik cezası. Her ikisi de ellerini İncil'in üzerine koyup doğruyu söyleyeceklerine söz verdiler.

Her ikisi de söyledikleri her şeyin yalan olduğunu biliyordu.

Hukukta *zehirli ağacın meyvesi diye* bir doktrin vardı.

Temel olarak, bir konuta girmek için geçerli bir neden yoksa, polisin konuta girdikten sonra bulduğu her şey mahkemede kabul edilemez sayılabilir.

Lena kesinlikle sebepsiz yere eve girmişti. Evinizin içinde ereksiyon halinde olmak tamamen yasaldı. Polisle konuşmayı reddetmek de tamamen yasaldı. Hatta kapıyı suratlarına çarpmanıza bile izin vardı. Lena'nın yaptığı hata Daryl'in kolunu tutmaktı. O da geri çekildi. Bırakmak yerine, evin içine doğru adım atmıştı. Sonra bir adım daha attı. Sonra kapı kapandı ve kıyamet koptu.

"Üzerinde ot kokusu aldım" savunması o anda çökmüştü.

Neyse ki Lena ve Jeffrey, Frank'in gerçekleşeceği konusunda onları uyardığı şeyin gerçekten gerçekleştiği alternatif bir olaylar dizisine ulaşabilmişlerdi: Daryl Lena'yı yakalamış ve kapıyı kapatmıştı.

Sana söylediğim gibi Frank'in etrafta dolanıp durmasına değdi. Matt ve Hendricks hikayeyi destekliyorlardı. Jeffrey bunun doğru olduğunu düşündüklerini varsaydı. Adamlar elli metre ötede, bir Malibu'nun arkasına çömelmişlerdi. O mesafeden kimin kimi çektiğini söylemek zordu.

Yalanla pek çok utanç verici ayrıntı vardı. Lena polis memuru olduğunu açıklayamadı.

Matt ve Hendricks düzeni bozuyor. Brad mutfağa koşuyor ve tüfeğini ateşliyor. Frank'in kulübenin diğer tarafına yığılması. Lena'nın Daryl'i merdivenlerden kovalarken silahını kaybetmesi. Ve en önemlisi, Daryl'in Lena'yı bir bez bebek gibi yatak odasına fırlatması. Kafasını masaya çarpmıştı. Dizüstü bilgisayar sarsılarak uyandı.

Aptal , ama yine de şans.

Daryl Nesbitt'in bir sonraki kurbanını takip etmek yerine hapisane hücrelerine bakmasının tek nedeni çocuk pornosuydu. Bir sürü kötü adam vardı.

hapishanede bir pedofilin başına gelebilecek şeyler. Yetişkin erkekler, mutlu bir çocukluk geçirdikleri için parmaklıklar ardına düşme eğiliminde değillerdi.

Muhtemelen Daryl Nesbitt sorunuyla ilgilenmeye fazlasıyla istekli en az bir mahkûm vardı. Bunun dışında, Nesbitt gibi adamlar, duvarlar etraflarını sarmaya başladığında kendilerini içeride tutmanın her türlü yolunu bulma eğilimindeydi.

Jeffrey, sırtındaki gergin kaslar yumruk haline gelmemiş gibi davranarak kaldırımdan indi. Grant Tıp Merkezi'ne ulaştığında öksürük şurubunu bitirmişti. Park yeri Linton ve Kızları Sıhhi Tesisat minibüsü dışında boştu. Tessa'nın asansörü kullanacağını umarak yan kapıyı açtı.

Bu umut dördüncü basamakta yıkıldı. Jeffrey ıslık sesi duydu. Çilek sarısı bir kafanın tepesini görmeyi umarak parmaklıkların üzerinden baktı.

Başka bir ezici darbe.

Eddie Linton yukarı baktı. Gülümsüyordu.

Ve sonra Jeffrey'i gördü.

Jeffrey koşacak durumda değildi. Hızlı bir koşu bile işini görmezdi. Sara'nın babası, çalışma hayatının çoğunu bir mutfak lavabosunun altında ya da bir sürünme boşluğunda geçirmiş bir adam için oldukça formdaydı.

Eddie, Jeffrey'nin altındaki sahanlıkta durdu. İş kemeri kalçalarına kadar inmişti. Tesisat işi ve emlak yatırımları arasında Eddie muhtemelen kasabanın en varlıklı adamlarından biriydi ama evsiz biri gibi giyiniyordu. Yırtık tişörtler. Yırtık kotlar. Saçları nadiren taranırdı. Kaşları fusilli gibi tirbuşon gibiydi.

Jeffrey buzları kırdı. "Eddie."

Eddie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Colton'ların evi sana nasıl davranıyor?"

"Tesisatçıya ihtiyacı olan bir adam gibi."

Eddie sıırttı. "Metal bir kova al. Plastik kokuyu emer."

Jeffrey bu eşzamanlılığa hayran kalmıştı. "Bu ne kadar sürecek?"

"Ne kadar yaşamayı umuyorsun?"

Eddie merdivenleri kapatıyordu. Jeffrey onu itip geçecek kadar aptal değildi ve uzaklaşamayacak kadar da gururluydu.

Eddie, "İkimizin de içinde bulunduğu bu durum hakkında çok düşündüm," dedi.

Jeffrey içlerinden sadece birinin bu işi yaptığını düşündü.

"Sara doğduğunda karım bana çok derin bir şey söyledi. Karımı tanıyor musun?"

Jeffrey ona bir bakış attı. "Sanırım benim kiliseme gidiyor." "Evet, o oldukça zeki bir kadın. Bir şey hatırlıyorum.

Sara doğduğunda bana söyledi. Doğumhanedeydik. Bu güzel, küçük, kızıl saçlı kızı kollarımda tutuyordum ve eşim -Cathy, adı buydu- bana doğru yoldan gerektiğini, çünkü kızların babalarına benzeyen erkeklerle evlenmeye meyilli olduklarını söyledi." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Tam o hastanede, küçük kızıma karşı nazik ve saygılı olacağıma yemin ettim. Onu dinleyeceğime, ona güveneceğime ve sadece en iyisini beklemesi gerektiğini açıkça belirteceğime."

Jeffrey, "Orada bir yerde bir nokta olduğunu biliyorum."

dedi. "Mesele şu ki, zamanımı boşa harcadım." Omuz silkti.

"Bunu yapmam gerekirdi.

Ona bok gibi davranan erkeklerle nasıl başa çıkacağını bilsin diye onu görmezden geldim."

Eddie korkulukları tuttu ve kendini merdivenlerden yukarı çekti. Omzu Jeffrey'ninkine çarptı. Sırtındaki çekik kas uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama Eddie Linton'a bu zevki tattırmayacaktı.

Jeffrey bir adım atarken yüzünü buruşturdu. Acı omurgasını kavradı. Morgun kapalı kapısını gördüğünde hissettiklerinin yanında bu hiçbir .

Brock adli tabiplik görevleri için ailesinin cenaze evinin bodrum katını kullanıyordu. Sara ise hastane morgunu kullanıyordu. Adı, bu işteki son görevinden kalma cama hâlâ kazınmıştı. Harflerde SARA TOLLIVER yazıyordu.

Maskeme bandı kapatmış. Üzerine siyah kalemle LINTON yazılmış.

Jeffrey, Sara'yı aldatmak için kasabanın tek tabelacısından başka bir kadın seçebileceğini tahmin ediyordu.

Kasetin köşesini kurcaladı ama onur duygusu onu kaseti yırtıp alıkoydu. Başını eğerek kapının diğer tarafından gelen sesleri dinledi. Tessa tarafından saldırıya uğrayacak havada değildi. Sesler duymadı. Müzik duydu. Paul Simon.

"*Sevgilini Terk Etmenin 50 Yolu*."

Sara onların şarkısını çalıyordu.

Jeffrey omuzlarını dikleştirdi. Sırtındaki protesto seğirmesini görmezden geldi. Kapıyı açtı.

Sara dizlerinin üzerine çökmüş, ellerinde lastik eldivenler, başına mavi bandana bağlamış, fayans zemini fırçalıyordu.

Gözlüğünün kenarından Jeffrey'ye baktı. "Babamla karşılaştın mı?"

"Evet, bana *Götterdämmerung*'un tamamını çaldı."

Gülümsemeden önce kendini tuttu. Fırça kovanın içine düştü. Eldivenler çıktı. Ayağa kalktı ve dizlerindeki kiri sildi. Üzerinde bir şort ve ön tarafında soluk turuncu ve mavi Heartsdale Lisesi logosu olan boya lekeli bir tişört vardı.

"Nesbitt?" diye sordu.

"Savcı porno suçlamaları dışında her konuda geri adım atıyor. kalsın, onu suçlayamam. Bu zayıf bir dava. Her şey ikinci dereceden ve bu da cömertlik oluyor. Caterino'yla ilgili bir davayla karşı karşıyayız. Nereye ineceğimizi bilmeden kimse atlamak istemez."

"Nesbitt olduğundan emin misin?"

"Başka kim olabilir ki?" Jeffrey sordu. "İkinci derece kanıtları bir kenara bırakın. Katil ormanı biliyor. Yangın yolunu biliyordu. Kampüse aşınaydı. Kurbanları takip etti. Kişisel eşyalarını çaldı. Rutinlerini biliyordu. Tüm bunlar kolayca uyum sağlayabilecek bir adama işaret ediyor."

"Tüm bunlar Grant County'de büyümüş birine işaret ediyor." dedi.

"Daryl Nesbitt," diye Jeffrey.

Sara, "Birbirinden yarım saat sonra iki kadına saldırdı. Tutuklandığından bu yana başka kimsenin yaralanmamış olması bir şeyler anlatıyor."

"Babasıyla sorunları olan bir dolandırıcının onu mahkemeye çıkmadan önce ortadan kaldırmasını umuyorum."

Sara kaşlarını çatı. Kanunsuz adalete inanmama lüksüne sahipti. Jeffrey bir polis olarak bazen yanlış insanların zarar görmemesini sağlamak için gri alanlara girmeniz gerektiğini öğrenmişti. İşin püf noktası, hayatınızı orada geçirmediğinizden emin olmaktır.

"Brock'la konuştun mu?" diye sordu.

Jeffrey son bir hafta içinde Brock'la teşkilattaki herhangi bir polisle konuştuğundan daha fazla konuşmuştu. Adam soruşturmanın her ayrıntısını duymak istiyordu. "Telefonumda beş sesli mesaj var. Saldırılarından dolayı oldukça üzgün."

"Bence sorun bu değil," dedi Sara. "Babası olmadan bocalıyor. Brock için bağlantı kurmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Ailesi onun için her şey demek."

Jeffrey, Brock'un telefonlarını savuşturduğu için kendini suçlu hissetti, ki Sara'nın amacı da tam olarak buydu. "Hâlâ annesi yanında."

"Ne kadar süreceğinden emin değilim," dedi Sara. "Myrna geçen yıl neredeyse ölüyordu. Evde tek başınaydı ve kötü bir astım krizi geçirdi. Onu bulan kişi Brock'tu. Birkaç hafta boyunca her şey yolunda gitti. Onu daha önce de ağlarken görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu."

Jeffrey başını salladı. "Hatırlamıyorum."

"Sadece tarihi hatırlıyorum çünkü Tommi Humphrey'e yapılan saldırı Myrna hastanedeyken gerçekleşti." Sara başındaki bandanayı çıkardı ve saçlarını salladı. "Brock benden onunla oturmamı istedi. Babası sarhoştı. Brock etkin bir şekilde işi yürütüyordu. Onu için birkaç saat onunla kaldım. Beni rahatlatmak için geldiğinde çok telaşlıydı.

Neredeyse sersemlemişti, sanırım uykusuzluktan ve korkudan. Gecenin geri kalanında onun için endişelendim. Sonra o sabah işe gittim ve Sibyl beni Tommi hakkında aradı."

Jeffrey mesajı aldı. "Brock'un aramalarına geri döneceğim." "Teşekkür ederim."

Sara plastik kovayı aldı. Ona "Bunu eve götürmek ister misin?" diye sordu.

"Bana metalin daha iyi olduğu söylendi."

Sara kovayı lavaboya taşıırken gülümsüyordu.

Jeffrey o sabun kalıntılarını temizlerken morgun etrafına bakındı. En az bir yıldır bodruma inmemiştir.

Hiçbir şey değişmemiştir ama neredeyse bir asırdır hiçbir şey değişmemiştir. Hastane 1930 yılında, ilçenin en parlak dönemlerinden birinde inşa edilmiştir. Bodrum katına o zamandan beri hiç dokunulmamıştır. Duvarlardaki açık mavi fayanslar o kadar eskiydi ki yeniden moda olmaya başlamışlardı. Yerler yeşil ve ten rengi karışık desenliydi. Otopsi masası porselendi, kenarları çukurdu ve ortasında bir gider vardı. Ayak ucunda sığ bir lavabo ve musluk vardı. Tavanda, bakkalın reyonunda bulabileceğiniz türden bir terazi asılıydı.

"Jeff?" Musluk kapalıydı. Sara tezgâha yaslanmıştı. "Neden buradasın?"

"Güzel mavi gözlerini özledim."

Gözlerinin kafasının içinde yuvarlanışını izledi. Evliliklerinden kalma eski bir şakaydı bu. Sara'nın gözleri yeşildi.

"Brock'un yerine geçtiğin için memnun olduğumu söylemek istedim. İlçenin bir adli tabibe ihtiyacı var. Her şey değişiyor. Kırsal bölgelerde bile şiddet suçlarında artış yaşanıyor."

"Benim üzerimde bir kanun uygulama atölyesi mi deniyorsun?"

"Özür dilerim," dedi. "Duygularım olmadan biraz dengesizim
"Beni tutacak bir iskele."

Kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez onun yüzüne baktı. "Ciğerlerin nasıl? Doktor sana nefes egzersizleri verdi mi?"

"Günde üç kez." Jeffrey bunları yapmaya başlamak için aklına bir not aldı. "Burnum her şeyden daha çok ağrıyor."

"Kırık görünüyor."

"Diğer kızı görmelisin."

Sara bu kez gülümsemedi. Gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin kuyruğuyla camlarını temizledi. İş bitene kadar adama dönüp bakmadı. "Gerçekten bu yüzden mi aldattın? Ailemle çok fazla vakit geçirdiğim için mi?"

Jeffrey yeniden ayarlamaya çalıştı.

"Geçen hafta ofisimde de böyle demiştin. Söylediğin pek çok şeyden biri." Sara ona hatırlattı, "Daha fazla harcamam gerektiğini"

ailemle olmak yerine seninle zaman geçiriyorum."

Jeffrey cebinden bir öksürük damlası çıkardı. Ambalajı dikkatlice açtı.

"Olayların akışını unutmuşsun," dedi Sara. "Ertesi sabah elimi kolumu sallayarak şehre inip seninle konuşmadan boşanma davası açmadım. Olayın olduğu gece seni motelden aradım. Seni dinlemek istiyordum."

Jeffrey, Kudzu Arms'taki ilk sarhoş akşamını hatırlıyordu. Duşta bir kadın vardı ve telefonda öfkeli, yakında eski karısı olacak karısı vardı.

"Senden benimle çift terapisine gelmeni istedim." dedi.

Öksürük damlasını ağzına soktu. "Bana bir pislik olduğumu söylemesi için başka bir kadına para ödemek istemedim."

Sara çenesini göğsüne bastırdı. İkisi de çekleri yazanın o olacağını biliyordu.

Dedi ki, "Bana söyleyebilirdin. Ailem hakkında. Seni rahatsız ettiğini."

"O zamana kadar pek konuşmuyorduk." Jeffrey bir açık kapı gördü. "Evlenden önce sürekli konuşurduk. Bunu hatırlıyor musun?"

Kadın ona baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Seninle konuşmaya bayıldım Sara. Beyninin çalışma şeklini seviyorum. Benim göremediğim şeyleri görüyorsun."

Çenesi tekrar göğsüne gömüldü.

"Hayatının sadece ailenin bilebileceği bir sırra dönüştüğünü hissettim."

"Onlar benim ailem."

"Onlar senin etrafında bir Jericho duvarı, ki bu iyi bir şey. Seninle evlendiğimde bunu biliyordum." Ona gerçeği söyledi. "Ama bana ne olduğunu sordun. Benimle konuşmayı bıraktın. Bunun büyük bir parçasıydı."

Bu içten itiraf ona hızlı bir kahkaha attırdı. "Hiçbir zaman yeterince konuşmamakla suçlanmadım."

"Önemli şeylerden bahsediyorum. Nasıl hissettiğin. Seni rahatsız eden şeyler. İşteki sorunlar. Eskiden senin sırdaşıydım. Bana her şeyi anlatabilirdin." Tüm kartlarını masaya koydu. "Sevgilimle evleneceğimi sanıyordum. Sonunda sessiz bir eşim oldu."

Kadının vücudundaki değişimi, canı yandığında her zaman tutunduğu o tanıdık gerginliği gördü.

"Bu," dedi sesini nazik tutmaya çalışarak. "Seninle konuşmaya çalıştığım da yaptığın şey bu."

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı, bu da incindiğinin bir başka göstergesiydi. "Ne söylememi istiyordun?"

Başını iki yana salladı. Kız üzgünken bunu yapamazdı.

"Bana neyi yanlış yaptığımı söyle," dedi. "Söyle, çünkü sonunda yeni biriyle tanışacağım ve aynı hatayı tekrar yapmak istemiyorum."

Onun yeni biriyle tanışacağı düşüncesi Jeffrey'de binayı yıkma isteği uyandırdı. "Sana daha önce de söyledim, aileni seçmeni sorun etmiyordum. Ama bazen beni seçmeni istedim."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?" Sara sordu. "Başka bir neden bulurdun. Birlikte olduğun her kadını aldattın. Sürekli bir aşk hali içinde olmadığın sürece mutlu değilsin."

"Limerence." Ses tonundaki harareti biraz olsun azaltmaya çalıştı. "Bu, benim *semelparous* olmamı dilediğini söylediğin ve kelimeyi araştırmak zorunda kaldığım için ikinci kez aşağılandığım zamanki gibi mi?"

İsteksiz bir gülümseme verdi. "Bu bir karasevda hali. Birine ilk aşık olduğunuzda hissettiğiniz şeydir. Ona kafayı takmışsındır. Öforik. Tek düşünebildiğin onlar olur."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle, ama sonra çözü çıkarmak, faturaları ödemek ve kayınvalidenizi seviyormuş gibi davranmak zorundasınız ve bu da bir ilişki.

Kireçlenme sizi içine çeker ama sizi orada tutan başka bir şey daha olmalıdır."

"Beni seni sevmemekle suçlamadığınızı biliyorum."

"Jeffrey-"

"Seni geri kazanmak için ne yapabilirim?"

Bu soru ona içten bir kahkaha kazandırdı. "Ben bir ödül değilim."

Hiçbir fikri yoktu.

Jeffrey sağduyusu onu durdurmadan önce sözcükleri söyleyebildi. "Seni hâlâ seviyorum."

Vücudu yine gerginliğini koruyordu. Onun tenini düşündü. Yumuşak kıvrımlar ve yarıklar. Boşandıklarından beri sadece bir kez seks yapmışlardı. Sara gecenin bir yarısı onun kapısını çalmıştı. Neden orada olduğunu sorması için ona zaman vermemişti. Onu öpüyordu, sonra da yatağa girdiler. İkisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Jeffrey o sırada Sara'nın kaybettiği bir şeyin yasını tuttuğunu, kendisinin ise çok değerli bir şeyi geri aldığını düşündüğünü fark etmemişti.

"Sara, seni hâlâ seviyorum." söyledikçe doğru olduğunu daha iyi anlıyordu. ". O kayayı devrilene kadar tepeye doğru itmeye devam edeceğim."

Başını iki yana sallayarak "Sisifos için bu nasıl sonuçlandı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. O öleli iki bin yıl oldu ve biz hala onun hakkında konuşuyoruz."

Sara'nın gülümsemesi hâlâ isteksizdi. Ama yine de bir gülümsemeydi.

"Bana karşı dürüst ol. Bir şeyleri iyileştirmez ama kabuk bağlamasına yardımcı olur."

Onun ne istediğini biliyordu ama "Ne konuda dürüst olacağım?"

dedi. "Kadınlar konusunda. Eğer bunu düzeltmek istiyorsan, dürüst ol. Biliyorum.

sadece Jolene değildi."

Hiçbir şey bilmiyordu. "Sana söyledim Sara. Sadece Jolene'di, sadece birkaç kez. Ve bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu."

Sanki her şey hallolmuş gibi başını bir kez salladı. "Ben gidiyorum."

"Sara-

"Ailem öğle yemeği için beni bekliyor."

Jeffrey onun çantasını ve araba anahtarlarını toplamasını izledi.

Dedi ki, "Bu iş bitmedi Sara. Seni kaybetmeyeceğim."

Ona doğru yürüdü. Ellerini onun omuzlarına koydu.

Onun gözlerinin içine bakabilmek için parmak uçlarına kalktı.

Bir an öylece kaldılar, birbirlerine kilitlendiler. Kadın alt dudağını çiğneyerek adamın dikkatini enfes ağzına çekti.

Jeffrey ona doğru ilerlemeye başladı.

Elleri adamın omuzlarını okşadı. "Çıkarken ışıkları kapat."

Jeffrey kapı görüş alanını kapatana kadar onu izledi. Gölgesi buzlu camda kalmadı. Maskeleye bandının diğer tarafında hâlâ TOLLIVER'ı görebiliyordu.

Duman hasarlı ciğerlerinin izin verdiği kadar derin bir nefes aldı. Eski morgun etrafına bakındı. Sara'nın ofisi arka taraftaydı. Yeni dosyalarını saklamak için karton kutular getirdiğini görebiliyordu. Toplu bir kalem paketi. Açılmamış bir yığın yasal ped. Dondurucunun üzerindeki eski kompresör, motor hızlandıkça vınlamaya başladı.

Sara, gülünç derecede pahalı bir spor araba almanın dışında, Jeffrey'yi kovduktan bir gün sonra hayatını değiştiren iki karar vermişti. Adliyede boşanma evraklarını doldurdu. Adli tabiplik görevinden istifa mektubunu belediye başkanına bırakmıştı. Kısa bir yıl sonra buradaydılar ve bunlardan sadece biri hâlâ geçerliydi.

Jeffrey bu olasılıkları sevdi.

BlackBerry'sini çıkardı. *Notlar* bölümüne erişmek için kaydırma tekerleğine tıkladı.

Jeffrey, biri hariç hayatının her alanında eski kafalıydı. Hâlâ bir Rolodex'i vardı. Tüm vaka notları ve hatırlatmaları yazılıydı. Kağıttan bir takvim tutardı. Spiral ciltli defterleri tavan arasında kutulara istiflenmişti ve muhtemelen emekli olduğunda hangi evde yaşıyorsa o evin tavan arasına gidecekti.

Yaptığı son şey bu olsaydı Sara onunla birlikte o evde yaşıyor olacaktı.

Jeffrey ekranındaki gizli isim ve telefon numaraları listesine baktı. Heidi. Lillie. Kathy. Kaitlin. Emmie. Jolene. Teker teker listeyi gözden geçirdi ve onları sildi.

Atlanta

28

Sara'nın gömleği çıkarılmıştı. Faith çıplak göğsüne küçük bir mikrofon bantlarken Sara kollarını açmış öylece duruyordu. GBI'nın olay yeri inceleme otobüsündeydiler. Duvardaki monitörler kapalı arka kapıların canlı görüntüsünü gösteriyordu. Kamera Sara'nın çantasının içine gizlenmişti. Deriyi delen küçük delik, serçe parmağının çevresinden daha büyük değildi.

Faith rulodan bir parça daha bant kopardı.

Sara başını kaldırıp tavana baktı. Gözlerini kuru tutmak zorundaydı ama kaçırdıklarını, sekiz yıl önce gözünün önünde olanları düşünmek, kendisini bir çığın içinde yuvarlanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Shay Van Dorne'un dişlerindeki lateks ilk sarsıntıyı başlatmıştı. Tommi Humphrey aradığında Sara zihinsel olarak kendi kendine sıralamayı gözden geçiriyordu - Shay mumyalanmadan önce lateks dişlerde değildi ama sonrasında oradaydı.

İkinci sarsıntıya tanıdık bir cümle neden oldu.

Tommi'ye saldıran kişi, Tommi'nin kendisine zaman ayıramayacak kadar kendini beğenmiş olduğu için onu kaçırmak zorunda kaldığını iddia etmiştir.

Sara, Brock'un kafeteryadaki popüler masaya doğru yürüyen ponpon kızlara özlemle baktığını .

"*Bana bakmıyorlar bile,*" diye fısıldamıştı Brock. "*Bana zaman ayıramayacak kadar kibirliler.*"

Üçüncü sarsıntı hıçkırıklardı.

Sara Daryl Nesbitt'i şahsen tanımıyordu ama işlediği herhangi bir suç yüzünden ağladığını hayal bile edemiyordu. Şimdiye kadar tanıştığı ve düzenli olarak yıkılan tek adam, on yıl boyunca okul otobüsünde yanında oturan adamdı.

Dördüncü ve son sarsıntı gökyüzünü yerle bir etmişti.

Brock'un annesi Ekim ayının son haftasında hastaneye yatırılmıştı. Sara tüm ayrıntıları hatırlayamıyordu ama Brock'un gecenin bir yarısı onu rahatlatmak için geldiğinde ne kadar farklı olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. O aşırı dalkavuk tavrı gitmişti. Hareketli, neredeyse baş döndürücü bir hali vardı. Sara bunu annesiyle ilgili kaygılarına bağlamıştı. Geriye dönüp baktığında, onun davranışının ne olduğunu görebiliyordu.

Triumph.

"Neredeyse bitti." Faith Sara'nın arkasında durmuş, mikrofonun alıcı-vericisini pantolonunun arkasına takıyordu.

Dan Brock, cenaze bilimleri alanında ön lisans derecesini almak için iki yıl harcamıştı. Dersler çok yoğundu; thanatoloji, kimya ve insan anatomisini derinlemesine anlamasını gerektiriyordu. Bölge adli tabibi olarak, Forsyth'deki Georgia Kamu Güvenliği Eğitim Merkezi'nde kırk saatlik eğitime katılma zorunluluğu vardı.

Orada adli tıp ve olay yeri incelemesi hakkında bilgi edinmişti. Her yıl yirmi dört saatlik ek hizmet içi eğitimden geçmesi gerekiyordu, böylece ölüm soruşturması bilimlerindeki her türlü gelişmeden haberdar olacaktı.

Bir insanı nasıl felç edeceğini bilirdi. İzlerini nasıl örteceğini bilirdi.

Çığın enkazı altında Sara son ve en can alıcı ipucunu bulmuştu.

Brock'un fotoğrafını Tommi Humphrey'e mesaj atmış ve şöyle sormuştu-
Bu o mu?

Dört dayanılmaz dakikadan sonra, Tommi mesaj attı-

Evet.

"Tamam," dedi Faith. "Gömleğini tekrar ."

Sara gömleğinin düğmelerini ilikledi. Parmakları kalınlaşmıştı. Dün sabahki brifing sırasında Faith'in matematik denklemini düşündü.

$A + B = C$.

Tommi Humphrey'e saldıran ve onu parçalayan adam, Rebecca Caterino ve Leslie Truong'a saldıran adamla aynıydı.

Miranda Newberry'nin elektronik tablosundaki kadınları öldüren adamla aynıydı.

Callie Zanger'ı kaçıran, uyuşturan ve tecavüz eden adamla aynıydı.

Sara'nın arkadaşım dediği adamla aynıydı.

Gözleri yaşlarla doldu. Kızgındı. Dehşete düşmüştü. Yıkılmıştı.

Otuz yılı aşkın bir süredir Sara, Dan Brock'a karşı büyük bir sıcaklık ve gerçek bir sevgi hissetmişti. Anaokulunda yanında oturan küçük çocuk, kendini küçümseyen bir komikliğe sahip olan çelimsiz genç, nasıl olur da bu kadar çok kadına işkence eden, tecavüz eden ve öldüren bir canavar olabilirdi?

"Devam et." Faith kulaklığın bir tarafını kulağına götürüyordu.

Sara sesini olabildiğince normal tutmaya çalıştı. "Bir-iki-üç. Bir-iki-üç."

"Güzel." Faith kulaklığı masanın üzerine koydu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır," diye itiraf etti Sara. "Ama elimizde cesetler ya da suç mahalleri yok. Elimizde tahminler ve bir elektronik tablo var. Aileler cevapları hak ediyor ve onlara ulaşmanın tek yolu da bu."

"deneyebiliriz," dedi Faith. "Onu tutuklarız. koparıyoruz. Hâlâ konuşabilir."

Sara bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. "Her şey bir kez ortaya çıktığında, inkâr etmek için elinden geleni yapacaktır. Van Dorne'lar, Callie Zanger, Gerald Caterino, geride bıraktığı tüm kurbanlar. Gerçeği asla öğrenemeyecekler. Brock kayıtlara geçmeyecek, özellikle de annesi hala hayattayken."

Faith acımasız görünüyordu. Kapıyı açtı.

Will dışarıda nöbet tutuyordu. elik yelek giyyordu. Tüfeği omzuna asılmıştı. Tehdit vücudundan ter gibi akıyordu.

Sara'ya baktı, sessizdi ama bu sessizlik her şeyi anlatıyordu.

Sara derin cepli mavi hırkasını çekti.

Amanda minibüse tırmandı ve Sara'ya "şifre *salata*."

Sara tekrar Will'e baktı. Will başını salladı. Onun bunu yapmasını istemiyordu.

Amanda sözlerine şöyle devam etti: "Herhangi bir nedenle kapatmak istediğiniz an, sadece söyleyin ve biz koşarak gelelim. Tamam mı?"

Sara boğazını temizledi. "Evet."

Faith monitörleri inceledi. AllCare tesisinden yarım mil kadar uzaktaydılar. Nick'in arabasının n panelindeki kamera onlara deponun önünü gösteriyordu. Gizlilik kaygıları nedeniyle içeride kamera yoktu.

Amanda, "Tüm cinayetleri itiraf etmesi muhteşem olurdu ama Brock'tan Caterino ya da Truong hakkında alabileceğin her ayrıntı koluna bir iğne batırmak için yeterli olacaktır."

Ölüm cezasını kastediyordu.

Amanda, "Yükleme alanının dışında ve arka tarafta adamlarım var ama içeri giremiyoruz. Brock'un ofisindeki pencere kepenklerinin hâlâ kapalı olup olmadığını bilmiyoruz. Depoya girdiğinizde, Will ve Faith koridorda sahne alacak. İşşa olma riski olmadan en fazla bu kadar Kamera ve mikrofونun çektiği her şey telefonlarına aktarılacak. şifreyi söylerseniz, ofis kapısını kırmalarının yaklaşık sekiz ila on saniye alacağına güvenin."

Sara başını salladı. Vücudu uyuşmuştu.

"İşte." Faith dolu bir tabanca uzattı, namlusu aşağı bakıyordu. "Bunu kullanman gerekirse, silindir boşalana kadar tetiği çekmeye devam et, tamam mı? Altı atış. Tereddüt etme. Yaralamak için ateş etme. Durdurmak için ateş et."

Sara elindeki tabancayı tarttı. Will'e baktı. Silahı hırkasının derin ceplerinden birine soktu.

"Nick?" Amanda telsizden konuştu. "Rapor?"

"Hedef hâlâ içeride." Nick'in sesi hoparlörden cızırdıyordu. "Öğle vardiyası binayı boşalttı. Sokağa çıkar çıkmaz onları yakaladık. Müdürle bağlantı kurdum ve oturup konuştuk. Saat bire kadar teslimatları almaya başlamayacaklar. Sokağın iki ucunu da kapattık. dokuz araba kaldı. Biri Brock'a ait. Diğerleri çalışanlara kayıtlı. Müdür muhtemelen dinlenme odasında olduklarını söyledi."

Amanda, "Faith, birinci görevimiz Brock'u alarma geçirmeden o sivilleri dışarı çıkarmak," dedi.

Faith, "Dinlenme odasının depoya bakan bir penceresi var," dedi. İlçenin internet sitesinde binanın planlarını bulmuştu. "Dikkatli olmamız gerekecek."

"Bu operasyonun her saniyesinde dikkatli olunmalı." Amanda Sara'ya döndü. "Karar sizin, Dr. Linton. Onu hemen indirebiliriz. Tommi onu teşhis edebilir. Zorlayıcı bir tanık olabilir. İtiraf olmadan da bir dava oluşturabiliriz."

Shay Van Dorne. Alexandra McAllister. Rebecca Caterino. Leslie Truong. Callie Zanger. Pia Danske. Theresa Singer. Alice Scott. Joan Feeney ...

Sara çantasının askısını omzunun üzerinden kaydırды. "Ben hazırım."

Will minibüsten inmesine yardım etti. Onun elini tuttu. Onu dudaklarından öptü.

Ona "Akşam yemeği için McDonald's alacağız." dedi.

Onun ortamı yumuşatmasına izin vermedi. "Eğer sana dokunursa, onu öldürürüm."

Sara bırakmadan önce onun parmaklarını sıktı. Will'den uzaklaştıkça kendini daha da uyuşmuş hissediyordu. Bir tür anestezi uzuvlarından göğsüne doğru yayıldı, böylece Sara arabasına ulaştığında hareketleri robotik bir hal aldı. Emniyet kemerini taktı. Motoru çalıştırdım. Vitesi seçti. Yola çıktı.

Will ve Faith siyah bir sedanla onun arkasından geliyorlardı. Sara dikiz aynasında Will'in çenesinin istifa etmiş halini görebiliyordu. Depoya giden yarım millik yol sonsuza dek uzadı. Zihni aynı anda hem her şeyle hem de hiçbir şeyle doluydu.

*Bunu yapmalı mı? Yapabilir miydi? Ya Brock konuşmazsa?
Ya kızarsa? Herkese Brock'un asla kızmayacağını söylemişti.*

İsteseydi bunu uzun zaman önce de yapabilirdi ama ya Sara'nın tanıdığı Brock, kadınların acı çekmesinden zevk alan Brock'a dönüşürse? Onun deliliğinin ilk elden kanıtlarını görmüştü. Kadınlara tecavüz etmekle yetinmemişti. Onları yok etmişti. Sara onu uçurumun kenarına itmek üzereydi. Onu da yok etmeye çalışacak ?

Sinyal lambasına dokundu. Dönüşü yaptı.

AllCare deposu bir gün önceki haliyle aynı görünüyordu.

Görünmediği yer hariç. SWAT çoktan binanın çatısına çıkmıştı.

Sokağın karşısından bir anlık bakış ona bir keskin nişancının ön girişi koruduğunu söyledi. Sara başka bir keskin nişancının da arka tarafı koruduğunu biliyordu. Lobiye çıkan beton merdivenlerin her iki yanında iki siyah giyimli adam daha vardı.

Her şey planlandığı gibi giderse, Brock onu darmadağın ofisinde bekliyor olacaktı. Sara onu arayıp deponun anahtarını bırakacağını söylemişti. Brock onu tekrar göreceği için çok mutlu görünüyordu. Öğle yemeğini masasında yiyecekti. Evden getirdiği keki paylaşmayı teklif etmişti.

Annemin tarifi.

Sara ön kapının yanındaki park yerine doğru hızla ilerledi. Nefes almak, çarpan kalbini sakinleştirmek için bir an durmalıydı ama bu egzersiz boşuna olacaktı. Hiçbir şey onu sakinleştiremezdi.

Arabadan inerken sağ omzundaki çantayı düzeltti. Sol elini hırkasının cebine soktu. Girişe doğru yürürken kalçasına çarpmaması için silahı tuttu.

Beton sahanlığın iki yanında tüfekli iki adam duruyordu.

Sırtları duvara dönüktü. Merdivenleri gözleri Sara'yı takip ediyordu.

Arkasında bir arabanın motoru durdu. Kapılar açıldı ve kapandı. Sara, Will'i tekrar bulmak için dönmedi ama onu uzaktan takip ederken ne yaptığını biliyordu. Sevgilisi iflah olmaz bir liste hazırlayıcısıydı. Olası tüm sonuçları zihinsel olarak katalogluyor olmalıydı-

1. Brock itiraf eder ve teslim olur

2. Brock itiraf ediyor ve teslim olmuyor
3. Brock Sara'yı rehin alır
4. Will, Brock'u vurur.
Sara kendi ekini ekledi-

5. Brock tüm bunların nasıl korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu açıklıyor

Boş lobinin içinde Sara çantasını ayarladı, böylece kamera tam karşıya bakıyordu. Resepsiyon görevlisi tezgâhın üzerine öğle yemeği için dışarı tabelası koymuştu. Ayarlanabilir ibreli plastik bir saat öğlen 1'i gösteriyordu ve Sara'nın dönüş saatini belirtiyordu.

Sara derin olmayan bir nefes aldı. Çantasının askısını kavradı. Elini tabancanın etrafında sıktı.

Koridorda yürürken başının döndüğünü hissetti. Will ve Faith'in lobiye girdiğini duydu. Sara umutsuzca geri dönmek istedi ama Will'i tekrar görürse ilerlemeye devam edebileceğinden emin değildi.

Sekiz ila on saniye.

Amanda, Brock'un ofisine girmenin bu kadar süreceğini tahmin ediyordu.

Sara, Will'in üçten fazla zamanını alacağından şüpheliydi.

Deponun kapısı beş adım . Göğsünden aşağı bir ter damlası yuvarlandı. Gizli mikrofonu geçip sütyenine dolduğunu hissedebiliyordu. Duvardaki fotoğraflara baktı.

David Harper, Ayın Çalışanı. Hal

Watson, Tesis Müdürü.

Dan Brock, Mumyalama Hizmetleri Müdürü.

Brock'un fotoğrafının yanına bir eyalet haritası yapıştırılmıştı. Gölge mavi alanlar AllCare'in bölgesini gösteriyordu. Bu, Brock'un ofisindeki haritadan daha yeni bir versiyondu. White County düz maviydi.

Uğrak yerim.

Sara alçak seslerin konuşmalarını duydu. Arkasını döndü. Faith çalışanları dinlenme odasından çıkarıyordu. Will elini tüfeğine koymuş, parmağını tetik korkuluğuna dayamıştı.

Gözleri son bir kez daha
buluştu. Sara derin bir nefes
aldı.

Kapıyı açtı ve depoya doğru yürüdü.

Duyuları aşırı yüklenmişti. Formaldehit kokusu. Odanın her köşesini keskinleştiren sert tepe ışıkları. Paslanmaz çelikten yapılmış otuz masadan biri hariç hepsi boştu. Bir mummyacı, ölen kadının saçlarını kendi masasında yıkamıştı. Karmakarışık saçları tararken elini ileri geri hareket ettiriyordu.

Sara, Brock'un ofis pencerelerindeki ahşap panjurların kapalı olup olmadığını kontrol etti. Boğazını temizledi. Kadına, "Hal bir saniyeliğine ofisine gelebilir misiniz diye sordu," dedi.

"Hal?" diye tekrarladı kadın şaşkınlıkla. "Sadece-" Sara panjurları tekrar kontrol etti. "Git."

Kadının gözleri dinlenme odasının penceresine gitti, sonra tekrar Sara'ya döndü. Tarağı yere bıraktı. Eldivenlerini çıkardı. Hızla uzaklaşırken önlüğünün bağlarını çözdü.

Sara, Brock'un ofisine yaklaşırken kalp atışlarının üç katına çıktığını hissetti. Elleri titremeye başlamıştı. Bir doktor, bir cerrah ve bir adli tabip olarak geçirdiği yıllar ona duygularını susturma yeteneği kazandırmıştı. Brock'un kapalı ofis kapısının önünde dururken, kendini düğmeyi çeviremez halde buldu.

Onun en eski arkadaşlarından biriydi. O bir tecavüzcüydü.

O bir katildi.

Sara kapısını çaldı. "Sara? Sen misin?"

Kapı açıldı.

Brock her zamanki gibi . Ona sarılmak istedi ama o geri çekildi.

"Özür dilerim." Sara kekeleyişi için panikledi. Bu kısmı planlamıştı. Onun kendisine sarılmaya çalışacağını biliyordu çünkü her zaman sarılırlardı. "Üşütüyorum. Sana da istemiyorum."

"Burada çalıştıktan sonra bir keçi sahip oldum." Onu içeri buyur etti. "Öğle yemeğine gelemediğim için üzgünüm. Bir toplantıya gerekiyordu."

Sara'nın sol eli cebinde kaldı. Tabanca teriyle . Bacaklarını hareket etmeye zorladı. Etrafına bakındı, her şeyin bir gün önceki gibi görünmesini bekliyordu.

Hiçbir şey aynı değildi.

Brock ofisini temizlemişti. Gece boyunca çalışmış olmalıydı. Taşan dosyalar toparlanmıştı. Formlar ve satın alma emirleri etiketli tepsilere düzgünce istiflenmişti. İki büyük dışında masaüstü temizdi. Her biri en az beş santim kalınlığındaydı. Vinil kapakları koyu yeşildi. Ön yüzlerindeki altın kabartmalı AllCare logolarını görebiliyordu. Ahşap panjurların kapalı çıtalarına bakarken gergin görünmemeye çalıştı.

Dışarıyı göremiyorlardı. Kimse içeriyi göremiyordu.

"Burası çok sıcak olduğu için üzgünüm." Brock gömleğinin manşetlerini açmıştı. Kollarını sıvıyordu. "Su ya da içecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Sara sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Doğrulmuşsun."

"Dün sen gittikten sonra çok utandım. Genelde işlerin bu kadar kötüye gitmesine izin vermem." Küçük masayı işaret etti. "Otursana. kalabilir misin?"

Sara çantasını masanın üzerine koydu ve kameranin diğer sandalyeye dönük emin oldu. Sonuna kadar arkaya oturdu ve aralarında olabildiğince boşluk bıraktı.

Brock, "Belki de seni üşütme riskini almamalıyım." dedi.

Brock karşısındaki sandalyeye oturmak yerine masasının arkasına geçip oturdu.

Kalın ciltler önünde duruyordu. Sara ellerini masanın üzerine koyduğunu görebiliyordu ama kamera göremiyordu.

Çantasındaki delik çok alçaktı.

Will endişeli olacaktı. an Brock'un ellerini görmek isteyecekti. Kapıyı kırıp içeri girmemesi için dua etti.

Brock, "Aradığın numarayı bulabildin mi?" diye sordu. Kaşlarının yukarı kalktığını hissetti.

"Delilah için mi?" Brock, "Anneme sordum ama ne kadar unutkan olduğunu bilirsin, sağ olsun" dedi.

Sara alt dudağında bir titreme hissetti. Bu çok normaldi. Bunun normal olmasına izin veremezdi.

"Sara?"

"Evet." Kelimeleri zorlamak zorunda kaldı. "Onu buldum."

"Bu iyi," dedi. "Lucas ve diğerleri bu sabah Villa Rica'da sana nasıl davrandılar?"

Şaşkınlığın yüzüne yayıldığını hissetti. Lucas, Shay Van Dorne'un mezardan çıkarılmasında ona yardım etmişti.

"Lucas mumyalama için AllCare kullanıyor." dedi.

Dudağının titremesi durmuyordu. Bu maskaralığı sürdüremezdi.

"Lateks vardı."

Bekledi.

"Dişleri." Sara yine kekeledi. "Shay'in dişlerine sıkışmış lateks buldum."

Brock'un yüzü ifadesizdi.

"Prezervatiften," dedi. "Ölüm sonrası."

Yüzünde bir değişiklik olmadı. Yeşil ciltleri düzeltti ve masanın kenarına paralel olduklarından emin oldu. "Komik bir şey duymak ister misin Sara?"

Midesinin düştüğünü hissetti. Onu çok hızlı, çok erken itmişti.

Denedi, "Brock-"

"Dün sen gittikten sonra, arkadaşım olduğunu ilk fark ettiğim anı düşünüyordum. Bahse girerim bunun ne zaman olduğunu fark etmemişsindir bile, değil mi?"

Sara bunu yapamazdı. "Dan, lütfen."

"Bana karşı hep çok naziktin. Her zaman nazik olan tek kişi sendin." Sesi hüzünlü bir ton almıştı. "Sara Linton'ın herkese karşı nazik olduğunu, benim de herkes gibi olduğumu, bu yüzden beni de aralarına aldıklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra bir gün sen benim için ayağa kalktın. Ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Titremesini durdurmak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Ne yapıyordu bu adam? Ona lateksten bahsetmişti. Ezra Ingle muhtemelen Alexandra McAllister'in sınavının ayrıntılarını paylaşmıştı. Brock, Sara'nın annesi yerine yanlışlıkla kendisine gönderdiği Tommi Humphrey hakkındaki mesajı okumuştı.

"Altıncı sınıftaydık." Brock ellerini kaldırdı, parmaklarını salladı. "Koç Childers."

Sara uzak bir anının bilincine sızdığını hissetti. Childers bir çiftçiydi. Gelirini okulda tamamlıyordu. "O

bir yakalandı."

"Bu doğru. Mısır toplama makinesindeki silindirler onu içeri çekmiş. Bir elinin bütün parmakları kopmuş. Diğer kolu da tamamen kopmuş" dedi. "Zavallı adam kimse onu kurtaramadan kan kaybından öldü."

Sara başını salladı. Bunun amacı neydi? Neden ona bu hikâyeyi anlatıyordu?

"Babamın Koç Childers'ı bodruma götürdüğü zamanı hatırlıyorum. Oraya tek başıma inmeme izin yoktu ama görmem gerekiyordu." Brock sanki gençliğinde yaptığı bir patavatsızlığı anlatıyormuş gibi kıkırdadı. "Herkes uyuyana kadar bekledim, sonra aşağı indim ve çantanın fermuarını açtım. Koç Childers orada sırt üstü yatıyordu. Kolu göğsünde plastik bir torbanın içindeydi. Sanırım parmaklarını bulamadılar."

Sara şimdi hatırlıyordu. Koç Childers'ın ölümünden bir gün sonra Brock, alaycı çocuklardan oluşan bir koro eşliğinde otobüse binmişti. Hepsi kazanın ayrıntılarını biliyordu. Koç Childers'ın cesedinin nereye götürüldüğünü biliyorlardı.

"Ölü adamın elleri" dedi.

Brock'un gülümsemesinde hiç neşe yoktu. "Bu doğru. Söyleyip durdukları şey buydu. Ölü adamın elleri, ölü adamın elleri."

Ellerini çocukların yaptığı gibi salladı. Brock haftalarca onların kötü niyetli alaylarına maruz kalmıştı.

"Ne yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yutkunmaya çalıştı. Ağzında hiç tükürük kalmamıştı. "Onlara bağırdım."

"Onlara sadece bağırmadın. Otobüsün ortasında ayağa kalktın ve hepsine *çenelerini* kapamaları için uludun." Brock hâlâ şaşırmış gibi güldü. "Daha önce hiçbirimizin bu kelimeyi yüksek sesle duyduğunu sanmıyorum. Hatta çoğumuz ne anlama geldiğini bile bilmiyorduk. Annem, 'Ah şu Eddie Linton kızların yanında küfürbazın teki' derdi. Ama sonra ne olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Bu çok normal geldi. Nasıl normal gelebilirdi ki?

"Ceza aldım." dedi.

"Hayatında bir gün bile başın belaya girmedi." Gülümsemesi duraksadı. "Bunu benim için yaptın Sara. İşte o zaman arkadaşım olduğunu anladım."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Oda sıcaktı. Sırtından aşağı ter akıyordu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Lütfen" diye yalvardı.

"Ah, Sara. Bunun zor olduğunu biliyorum." Brock ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Özür dilerim."

Sesi çok tanıdık, çok şefkatliydi. Onun aynı rahatlatıcı tonu sayısız yas tutan kişiye karşı kullandığını duymuştu. Jeffrey için hazırlıklar yapmak üzere cenaze evine gittiği gün yaşadığı kendi deneyimini hatırladı.

Brock, "Koç'un kolunu da yanımda ormana götürdüm" dedi.

Sara onun gözlerindeki endişeye odaklandı. Reddedilmekten her zaman korkmuştu. Duygularını köreltmek için kafasındaki düğmeyi kapatmaya çalıştı.

"Çok yalnızdım." Onu izliyor, ne kadar ileri gidebileceğini test etmeye çalışıyordu. "Sadece birlikte olacağım birini istedim. Benim için her şey buydu Sara. Bana gülmeyecek ya da beni kendinden uzaklaştırmayacak birini istedim."

Eli ağzına gitmişti. Zihni onun ne dediğini anlamayı reddediyordu.

"Kanın kayganlaştırıcı olduğunu anlamam biraz zaman aldı" dedi.

Kusmuk Sara'nın boğazında çalkalandı. Tekrar yuttu, kendini çelikleştirmeye çalışıyordu. Ondan geri çekilemezdi. Onu konuşturmak zorundaydı. Bu aileler içindi. Bu onların bilmediği kurbanlar içindi.

"Burada bir delik açmışsın." Brock göğsünde gezdirdi. "Sonra bastırıyorsun ve kan ağzına doluyor."

Boğazı gerildi. Neredeyse nazik bir ses çıkarıyordu ama Shay Van Dorne'un çenesi yerinden çıkmıştı. Prezervatif dişlerine çarparak yırtılmıştı. Tommy Humphrey sakatlanmıştı. Alexandra McAllister bir örgü iğnesiyle kazınmıştı.

Sara görüntüleri zihninden çıkmaya zorladı.

Kendini Brock'un muhtaç bakışlarıyla buluşturdu. Devam etmek için izin .

Konuşmak için kendine güvenemiyordu, bu yüzden başını salladı. "İlk kez Hannah Nesbitt'le birlikte oldum," dedi. Boğazının daraldığını hissetti.

"Üniversiteden eve dönmüştüm. Annesi öldüğünde Daryl çocuktı, belki on ya da on bir yaşındaydı. , değil mi?"

Bir cevap bekliyordu. Daryl Nesbitt'in annesinin o sekiz yaşındayken aşırı dozdan öldüğünü biliyordu ama ona "Evet" dedi.

"Aile açık bir tabut istedi. İzleme odasında her şeyin doğru görüldüğünden emin olmaya çalışıyordum. Sonra içimden onu son bir kez öpmek geldi."

Son bir kez mi?

"Çok iffetliydi. Sadece dudaklarımı onunkilere değdirdim." Nefesini bırakmadan önce bir an tuttu. "Arkamı döndüm ve Daryl oradaydı. Orada duruyordu. İzliyordu. İkimiz de bir şey söylemedik ama aramızda sessiz bir iletişim vardı. İçimizde derinlerde bir şeylerin yanlış olduğunu bilen iki yalnız insandık."

Sara sessizliğini korumak için mücadele etti. O odanın içinde bulunmuştu. O mide bulandırıcı sahneyi kafasında canlandırabiliyordu. Daryl yetişkin bir adamın annesinin cesedine saygısızlık ettiğini gördüğünde daha çocuktı. Muhtemelen çok korkmuş, kafası karışmış ve olanlara bir anlam verememişti.

"Söyleyeceğini biliyordum." Brock artık ona bakamıyordu. Gözlerini masasına dikti. "Kaçıp gitmesini ve boşboğazlık etmesini bekledim ama . Sırrını sakladı. Ben de onunkini saklamak zorunda kaldım."

Brock burnunu çekti. Elinin tersiyle burnunu sildi. "Babam bir Nesbitt ya da Abbott için yılda on ya da on iki hizmet yaptı. Ya da evlenmiş bir Dew-Lolly." Sara'ya, "Daryl her zaman genç kızların etrafındaydı. Kendi kuzenleri bile. Onlara sürtünürdü. Saçlarıyla oynardı. Bazen onları banyoya götürürdü ve ağlayarak çıkarlardı."

Brock'un gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Çok sinirlenirdim çünkü onu ihbar edemeyeceğimi bilirdim. Daryl beni ispiyonlayacak, babam ve annem bunu duyacak ve bu da hayatımın sonu olacaktı." Sara'ya baktı. "Bunu anneme asla yapamazdım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Asla bilemez."

Sara başını salladı ama onaylamadı. Hasta güvenine bir çocuk getirdiğini itiraf ettiğinde duygusal düğmesi kapanmıştı.

Elini tekrar hırkasının cebine soktu. Tabanca terinden yapış yapış olmuştu.

"Pek çok insan içki içtiğinde korkunç şeyler yapar. Sonra ayılırlar ve derler ki, 'Ben yapmadım. İçkiden oldu' derler." Masasına baktı. "Ama hep merak etmişimdir, ya sarhoşken kişi gerçekte oldukları kişiye? Ya ayık olan kişi gerçekten rol yapıyorsa?"

Sara bir düzen fark etmişti. Konudan uzaklaşıyor, sonra da Sara'nın dinlemesini sağlayacağını bildiği bir ayrıntıya giriyordu. Adamın geri dönmesi için uzun süre beklemesi gerekmiyordu.

"Axle, Daryl'ın üvey babası, bizim için çalışıyordu." Brock şöyle açıkladı: "Bazen metal bir tabut alırsınız ve köşesinde bir ezilme ya da göçük olur. Sigorta bunu öder ama hasarı onaracak birini bulabilirsiniz yine de satabilirsiniz. Metalle nasıl çalışılacağını bilen birini."

Sara, "Ölü Üfleme Kiti" dedi.

"Axle çekici tabutlardan birinde unutmuş." Brock'un zayıf gülümsemesi geri gelmişti. "Onu neden sakladığımı bilmiyorum. Ağırlığı hoşuma gitmişti. Ucu sivriydi. İşe yarar buldum."

Brock yine ona bakmayı bırakmıştı. Yeşil ciltlerden birinin karıştırdı. Tıkır tıkır bir ses çıkardı.

Dedi ki, "Çekici Leslie'nin içinde bıraktın. Sapındaki üretim numarasından takip edilebiliyordun."

"Onu çıkardığında bir şey söylemeyi planlıyordum, 'oh bu şeyi daha önce görmüştüm' gibi. Ama Axle'ın hapiste olduğunu bilmiyordum," dedi Brock. "Jeffrey, hepimiz olay yerine yürürken Frank'e bir şey söyledi - ormandaki o günü hatırlıyor musun?"

Sara videoyu hatırladı. Leslie'nin bacaklarının arasından akan kanı. Kırık cam parçaları gibi dışarı fırlayan parçalanmış çekici.

Brock, "Jeffrey'nin Frank'e Daryl'ı sorduğunu duydum. Bu fikir zaten . Daryl'in Axle'ın aletlerine erişimi olduğunu biliyordum çünkü Axle bazen bir tabutu tamir etmesi için Daryl'i eve getirirdi."

Sara itirafının kayıt için net olmasını istiyordu. "Axle Abbott'u suçlamak için çekici Leslie Truong'un içinde mi bıraktın?"

Brock başını hafifçe eğerek karşılık verdi ama bu yeterli değildi.

"Çekiç Leslie'nin içinde o kadar derine saplanmıştı ki kesip çıkarmak zorunda kaldım" dedi.

Brock parmaklarıyla ağzını sildi. İlk kez pişmanlığını dile getirdi. "Kendimi . Hızlı çalışmam gerekiyordu. Ona yettiğinde neredeyse kampüse varmak üzereydi. Düşünmek için çok fazla zaman yoktu."

Hiç düşünmemişti. En karanlık, en iğrenç içgüdüleriyle hareket ediyordu. Leslie Truong onun fantezilerinden biri değildi. Brock'un hastalıklı arzularını gerçekleştirmesine engel oluyordu.

"Leslie'den bir şey mi aldın? Onu takip mi ediyordun?"

"O günden önce onu tanıımıyordum."

Rastlantısallık, ihlali daha az acı verici hissettirmiyordu. "Sara, anlamalısın. Plan yapacak zaman yoktu. O kampüse doğru yürüyordum. Beni ormanda gördüğünü biliyordum. Eğer orada olmasaydın, onu bulabilmek için Jeffrey'e söyleyecek bir yalan bulmam gerekecekti."

Sara, Brock'u bir ağaca yaslanmış, yakın zamanda kaybettiği babası için hıçkıra hıçkıra ağlarken bulduğunu hatırlıyordu. En azından o zaman böyle düşünmüştü. Şimdi ise Brock'un yakalanmaktan korktuğu için mi ağladığını merak ediyordu.

Brock, "Bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım. Onunla ilgilenmek için çok az zamanım vardı. Çekiç konusunda da haklısın. Sapındaki numaranın Jeffrey'nin parçaları bir araya getirmesine yardımcı olacağını biliyordum. yüzden bıraktım. Ama Axle'ın başının belaya gireceğini düşünmüştüm. Ve sonunda Daryl oldu.

Her şey o kadar mükemmel bir şekilde sıralandı ki Sara. Sanki Tanrı öyle olmasını istemiş gibiydi."

Daha çok aptal şans gibiydi. "Tanrı'yı bu işe karıştırma."

"Bir pedofilin daha fazla çocuğa zarar vermesini engelledim," dedi Brock. "O barakayı biliyorsun Sara. Daryl bir çocuğu kaçırmayı planlıyordu.

Her şeyi hazırlamıştı. Bunun olmasını engelledim. Bir bebek tecavüzçüsünün hapse girmesine yardım ettim."

Ona ikisinin de tecavüzcü olduğunu söylememek için dilini ısırıldı.

Brock yine de onun tepkisini anladı. Gözleri artık Sara'nıninkilerle buluşmuyordu. Tekrar dosyanın köşesini karıştırmaya başladı.

Tik-tak-tak.

"Annem, babam ölmeden önceki Ekim ayında astım krizi geçirdi," dedi. "Bilmek istediğin şey bu, değil mi?"

Sara'nın kalbi boğazına doğru fırladı. "Evet."

"Rahatlamaya ihtiyacım vardı," dedi Brock, dokuz yıl önce Tommi Humphrey'e söylediği şeyin aynısını. "Yaptığım şeyi yapmayı planlamamıştım ama onu uzun zamandır izliyordum ve içimdeki dürtü o kadar yoğunlaştı ki bir de baktım ki ormanda birlikteyiz."

Sara bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Tommi'yi kaçırdığında hazırlıklıydı. Çivili Gatorade getirmişti. El bezini çamaşır suyuna batırmıştı. Boynuna bir örgü iğnesi batırmıştı. Onu o kadar kötü sakatlamıştı ki, çocuk sahibi olamayacaktı. Sadist ucube teselli aramıyordu. Sessiz bir eşin kendi ürkütücü versiyonunu yaratmak istemişti.

Sara ona "Adını söyle," dedi. Kayıt için sormuyordu. Kendisi için, Tommi için, onun yok ettiği tüm kadınlar için soruyordu. "Adını söyle."

O bunu yapmaz.

Brock dedi ki, "O Ekim'deydi. Sonra Mart ayında babam öldü."

Mart. Rebecca Caterino. Leslie Truong.

"Johanna Mettes'i hatırlıyor musun?" diye sordu. Sanırım klinikte onun çocuklarına bakmıştınız."

Çemberin uzak ucunda sallanıyordu. Sara onu itmeye çalıştı. "Bir araba kazasında öldü."

"Babam bodrum merdivenlerinden indiğinde onunla birlikteydim." Brock'un sesi ağırlaştı. "Ağzının içindeydim ve babam üzerimize yürüdü."

Sara'nın eli boğazına gitti.

"Babam öylece düştü. Kolunu bile tutmadı. Merdivenlerden düştüğünü sandım. Onu öldüren kalp krizi değildi. Beni görmesiydi." Brock masasının çekmecesini açtı. Bir paket mendil çıkardı. Gözlerini sildi.

"Çok utanıyordum. Ama bu özgürlüğü de hissettim. Artık saklamak ya da gizlice dolaşmak zorunda değildim. Annem bodruma hiç girmedi. İstedığımı yapabiliyordum ama.." Sesi . "İlk seferinde çok kötü batırdım. Hiçbir şey düşündüğüm gibi . Rohypnol'ün doğru dozajını bilmiyordum. Sürekli uyanıyor ve hareket . Ondan istediğimi alamadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun Sara? Onun hareketsiz kalmasına ihtiyacım vardı."

Sara onun ne yaptığını tam olarak görmüştü. "Tommi'yi sakatladın."

"Çok kuruydu ve ihtiyacım vardı-" Sesi fısıltıya dönüştü. "Kendimi biliyorum. Çekiç sürekli tutukluk yapıyordu ve Örgü iğnesinin ne kadar keskin olduğunun farkındaydım ve kanımın soğuk olmasına . O çok sıcaktı. Sanki beni saran bir el gibiydi. Sürekli daha fazlasını istiyordum. Yaşayan, nefes alan biriyle birlikte olmak çok iyi hissettirdi."

Öfkeli gözyaşları Sara'nın gözlerini yaktı. Tommi *bir* şey değildi.

Brock, "Hareketsiz kalmak için elinden geleni yaptı ama sürekli seğiriyordu," dedi. "Bu yüzden Beckey'nin üzerinde tıg kullanmak zorunda kaldım. Hareket edemesin diye."

Sara ilk derin nefesini alabildi. İşte itirafı. Sonunda bir isim söylemişti.

Brock, "Tıg sadece alt ekstremiteleri felç etti. Deneme yanılma yoluyla bunu nasıl düzeltereceğimi buldum."

Sara sadece bu denemeleri ve hataları temsil eden tüm kurbanları düşünebiliyordu.

"Beckey ile birlikte küçük yumruklarını sallamaya devam etti. Gatorade içmeye devam edemiyordu. Durması için ona vurmak zorunda kaldım. Ama şöyle bir şey var."

O öne doğru eğilirken Sara arkasına yaslandı.

"Beckey , değil mi?" Sara'nın cevap vermemesi gerektiğini belirtmek için avucunu kaldırdı. "Onlara bir şans verdim. "Onlara bir şans verdim."

onları yalnız bıraktım. Hepsi, bir noktada, beni terk etme fırsatına sahip oldular."

Sara bu yalan karşısında başını salladı. Onlara hiç şans vermemiştir. İlaç etkisini yitirene kadar onları uyuşturmuş, sonra da onları felç etmek için tığı kullanmıştı. Bazıları, çok azı, aradaki dar zaman aralığından yararlanacak kadar şanslıydı.

Brock, "Onları ormanda ziyarete gittiğimde ve hala orada olduklarını gördüğümde, bu sadece ... büyü bir şeydi" dedi.

Parmağını dudaklarında hafifçe gezdirişinde açıkça cinsel bir şeyler vardı.

"Benimle zaman ayırırdım. Saçlarını tarardım. Makyajlarını düzeltirdim. Her zaman sevişmekle ilgili değildi. Bazen ellerini tutardım. Ve onlar gittiğinde, onları hayvanlara bıraktım. Her şeyin doğal düzeni , değil mi? Küller küllere, tozlar ."

Dün sabahki konuşmalarına atıfta bulunuyordu.

Sara onun hayallerini haklı çıkarmasına izin vermeyecekti. "Hepsi buraya geri döndü, değil mi? Koridordaki haritayı gördüm. Cesetleri bıraktığınız tüm ilçeler sizin görev yaptığınız ilçeler.

Shay Van Dorne prezervatifi bu yüzden dişine taktı. Buraya getirildiğinde ona yine tecavüz ettin."

Brock masanın başka bir çekmecesini açtı. İçine uzandı.

Sara gerildi ama sonra onun ne yaptığını gördü.

Brock klasörlerden birinin üzerine pembe bir saç lastiği koydu. Elastik bandın üzerine beyaz karikatür papatyalar serpilmişti. Eli tekrar kayboldu. Plastik bir toka çıkardı. Pembe bir saç bandı. Kırmızı bir Chanel saç bağı. Gümüş bir saç fırçası. Plastik bir tarak. Dişlerinden biri eksik olan kaplumbağa kabuğu bir saç tokası. Brock ödülleri sonuncusu olan uzun bir beyaz kurdele parçasını alana kadar Sara bağların ve bantların sayısını . Sara'nın Heartsdale Lisesi logosunu tanıması için turuncu ve mavi harfleri okumasına gerek yoktu.

"Bu-"

"Sana asla zarar vermem Sara."

Isı vücuduna hücum etti. Lise. Tenis takımı. Sara saçlarını tıpkı onun parmaklarının arasından sarkan kurdeleye benzer bir kurdeleyle bağladığını hatırlıyordu.

"Onu benden mi aldın?" diye sormakta zorlandı.

"Evet, ama sadece bir daha kullanmayasın ." Kurdeleyi her iki klasörün üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Dikkatimi böyle çektiler. Bir fiske saç. buklelerinin arasından geçirirlerdi. Mağazada ya da spor salonunda olurlardı ve uzanıp ... Beni her zaman içine çeken o özel anlardı. Özeldi, sadece benim bir şeydi. Etraflarına yayılan bir ışığı izlerdim. Bir spot ışığı gibi değil ama içlerinden gelen bir parıltı."

Sara yanaklarında gözyaşları hissetti. Saç bağını şimdi hatırlıyordu. Onu Tessa'dan ödünç almıştı. Sonra kaybetmişti. Sonra kapıların çarpıldığı çığlık çığlığa bir tartışma olmuş ve Cathy sonunda ikisini de odalarına göndermişti.

Brock dedi ki, "Gina Vogel."

İsim Sara'nın kafasının içinde yankılandı. Gözlerini kurdeleden ayıramıyordu.

"Gina'yı birkaç ay önce markette gördüm. Çok komik bir kız. Onu seversin."

"Ne?" Sara sadece kendini dükkânda görebiliyordu, Brock saçındaki beyaz kurdeleyi çözerken uzaktan onu izliyordu.

"Sara?" Onun başını kaldırmamasını bekledi. "Gina'yı Mart ayına saklıyordum ama işleri zorundaydım. Seni ikinci kez kandıramayacağımı biliyordum."

Sara onun söylemeye çalıştığı şeyin bilgisinin bir başka çığ gibi etrafına düştüğünü hissetti.

Hepsinin en çok korktuğu şey gerçekleşiyordu. "Başka bir kadını mı kaçırdın?" dedi.

"Gina benim sigorta poliçem."

Sara yeni bir anlayışla onun ofisine baktı. İşin bu noktaya geleceğini biliyordu. Kutular dikkatle etiketlenmişti. Tüm evraklar dosyalanmıştı. Burası tüm işlerini düzene koymaya karar vermiş bir adamın ofisiydi.

Dedi ki, "Gina'yı neyle takas etmek istiyorsun? Buradan çıkıp gidemezsin, Brock. Hiçbir yolu yok-"

"Benim için anneme göz kulak , değil mi?"

Sara sandalyesinin kenarına doğru ilerledi. Yeşil ciltlerin üzerini görebiliyordu. Brock buradan yürüyerek çıkmayı planlamıyordu. Kameranın görüş alanının dışına bir şırınga yerleştirmişti. İçindeki sıvı kirli kahverengiydi. Piston gidebildiği kadar geriye çekilmişti.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sana Gina'nın nerede olduğunu söyleyebilirim." "Brock-"

"Sen çok nazik bir insansın Sara. Bu yüzden buradasın. Aileleri rahatlatmak istemiyor musun?"

Adamın gözlerinin çantasına gidişini izledi. Kaydedildiğini biliyordu.

"Gina hâlâ kurtarılabilir." "Eğer onu zamanında bulursanız." diye ekledi.

Sara çılgınca onu durdurmanın bir yolunu aradı. Kendine enjekte . Ne yapabilirdi ki? Cebinden tabancasını çıkarıp onu tehdit mi edecekti? Onu vurabilir miydi? Şifreyi söyleyip Will'in Brock kendini öldürmeden önce onu öldürmesini mi umacaktı?

Gina Vogel.

Hala kurtarılabilir.

"Sen akıllı bir kadınsın Sara. Parçaları bir araya getireceksin." Gözleri klasörlere kaydı. Ona içinde ne olduğunu söylüyordu. "Duruşma istemiyorum."

"Bana Gina'nın nerede olduğunu söyle," diye yalvardı Sara. "Bunu hemen şimdi durdurabiliriz."

Elleri düzenli bir şekilde ciltleyicinin arkasında hareket etti. Şırınganın kapağını açtı. Plastik varildeki havayı dışarı itti. "Beni ölüme göndereceklerini biliyorsun. Belki de bunu hak ediyorum. O kadınlara başka seçenek bırakmadım. Bunu göremeyecek kadar ileri gitmiş değilim."

"Lütfen," diye yalvardı.

"Arkadaşlığın için sana teşekkür etmek istiyorum Sara. Gerçekten çok ciddiylim." "Dan. Bir şeyler . Sadece bana nerede olduğunu söyle." "Wallace Yolu, Ellijay'in yaklaşık bir mil güneyinde 515 ile kesişiyor." "Lütfen.."

İğne damarına girdi. Başparmağını pistonun üzerine koydu. "Gina iki mil batıda, yangın yolundan yaklaşık elli metre uzakta. Yangın yollarını hep sevmişimdir."

Sara onun duyacağı son kelimeyi söyledi. "Salata."

Brock şaşkın görünüyordu ama başparmağı çoktan pistonu aşağı bastırmıştı. Kahverengi sıvı damarına fışkırdı. Ağız açık kaldı. Gözbebekleri küçüldü.

"Oh," diye nefes nefese kaldı, telaştan şaşırılmıştı.

Will kapıyı kırıp içeri girdiğinde Brock ölmüştü.

Gina yüzüne ıslak bir şeyin çarptığını hissetti. Bir köpeğin işediğini düşündü, sonra duşta olduğunu , sonra ormanda olduğunu hatırladı.

Gözleri açıldı.

Ağaçlar tepemizde sallanıyordu. Kara bulutlar. Hâlâ gün ışığı. Bir yağmur gözbebeklerine vurdu.

Gözleri açıktı!

Göz kırptı. Sonra yapabildiğini kanıtlamak için tekrar göz kırptı. Gözlerini kontrol ediyordu. Yukarı bakıyor, bir şeyler görüyordu. Gün ışığıydı. Yalnızdı. O burada değildi.

Gitmesi gerekiyordu!

Gina karnındaki kasları düşündü. Karın kaslarını. Altılı karın kası. Sekiz kas. Onun nesi vardı? Neden mide kasları hakkındaki tek bilgisi Jersey Shore'dan geliyordu?

Lanet olsun.

Geri dönecekti. Ona geri döneceğini söylemişti.

Kaslarını sıktı. . Vücudundaki her bir çizgiyi. Ağzını açtı.

Olabildiğince yüksek sesle, olabildiğince uzun, tek bir kelimeyle çığlık attı.

"Git!"

Vücudu yan yattı. Dönmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama dönmeyi başarmıştı, o halde muhtemelen başka şeyleri de başarabilirdi.

Ama çok yorgundu.

Ve o kadar başım döndü ki dünya döndü.

Kusmuk boğazından yukarı fışkırdı. Midesini sıkmaktan kaynaklanan acı, vücudunun içinde bir jilet gibiydi. Kusmayı durduramıyordu. Koku onu daha da hasta hissettiriyordu. Yüzü kokunun içindeydi. Burnuna çekti. Mavi ve siyah lekeler vardı. Mavi kusuyordu.

Boğazından bir inilti çıktı. Burnunu çekti. Burnundaki kusmuk parçası tekrar boğazından aşağı kaydı.

Gözlerini kapattı.

Gözlerini kapatma!

Elini kusmuk birikintisinin içinde gördü. Yüzüne yakındı. Kokusunu alabiliyordu. Tadını alabiliyordu. Parmaklarının kalın, mavi topaklar arasında ilerleyişini izledi. Ayağa kalkacaktı. Nasıl ayakta duracağını biliyordu. Artık her şeyi hissedebiliyordu. Vücudundaki her sinir canlıydı ve yanıyordu.

Acı ...

Acının onu durdurmasına izin veremezdi. Hareket etmek zorundaydı. Buradan çıkması gerekiyordu. Geri dönecekti. Geri döneceğine söz vermişti.

Ona kendisini beklemesi için yalvarmıştı.

Çekilin! Çekilin! Çekilin! Çekilin! Çekilin!

Kendini yukarı itmeye çalıştı. Dizleri yerde. Bir kız şınavı. Bunu yapabiliirdi. Başı çarpıyordu. Kalbi bir tekerlek gibi dönüyordu. Göz kapakları titriyordu. Çok yorulmuştu.

Ayak sesleri duydu.

Çekil, lanet olsun, !

Ayakkabıları gördü. Siyah Nike'lar. Siyah swoops. Siyah pantolonlar. Ona tecavüz edecekti.

Ona tecavüz edecekti.

Tekrar.

Gözlerini sıkarak kapattı.

İçmeyin. Tükür. Koş.

Yanında diz çökerken dizlerinin yere vuruşunu duydu.

Parmakları kadının göz kapaklarını açtı. Onu kendisine bakmaya zorluyordu. Yüzünü görmemek, ona dürüstçe neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmadığını, polise söylemeyeceğini, onu teşhis edemeyeceğini, ona güvenebileceğini söyleyebilmek için o kadar çok uğraşmıştı ki

Çünkü asla söylemeyecekti ve şimdi onu yüzüne bakmaya zorluyordu.

Yere, kusmuğa, ağaçlara, onun yüzü dışında her şeye bakarken gözlerinin kuduz bir köpek gibi çılgınca döndüğünü hissetti.

"Gina Vogel?" dedi adam.

Gözleri kendi kendine hareket etti. Düşündüğünden daha gençti. Siyah bir beyzbol şapkası takıyordu. Siperliğin üzerindeki yazıyı gördü. Siyahın üzerine dikilmiş parlak beyaz harfler.

POLİS.

"Ne-" diye . Boğazı çok ağrıyordu. Soğuktan. Ona içirdiği şeylerden. Kusmuktan.

Ondan.

"İyileşeceksin," dedi POLİS ona. "Ambulans gelene kadar seninle kalacağım."

Vücuduna bir battaniye sardı. . Başı çok dönüyordu. Gözlerinde ışık yanıp sönmeye devam etti. Çok fazla ışık. Beyni bir polis lambasının içinde dönen şey gibiydi, dönüyor, dönüyor, ara sıra gerçekliği yakalıyor, sonra aynı hızla kayıp gitmesine izin veriyordu.

POLİS ona "Bunu sana yapan adam öldü," dedi. "Bir daha asla başka bir kadına zarar veremeyecek."

Gina'nın yumruğu dudaklarına gitti. Onun sözlerine tutunmaya, ellerinden kayıp gitmelerine izin vermemeye çalıştı. Bunu atlatmıştı. Hayattaydı. Eve dönecekti. Değişiklikler yapacaktı. Daha sağlıklı beslenecekti. Haftada üç gün spor yapacaktı. Annesini daha sık arayacaktı. Asık suratlı, somurtkan yeğenine karşı nazik olacaktı. On iki yaşındaki patronuna Outlook takvimini nasıl senkronize gerçekten bildiğini söyleyecekti.

POLİS kolunu ovuşturdu. "Sadece nefes almaya çalış, tamam mı? Uyuşturulmuşsun."

Hayır efendim, bu çok açık!

"Neredeyse geldiler," dedi POLİS. "Devam et ve ihtiyacın ağla. Seni bırakmayacağım."

Gina yumruğunu ağzına soktuğunu fark etti. Akılsız bir bebek gibi parmaklarına baktı. İşaretçi. Orta. Yüzük. Serçe parmağı.

Başparmak. Hepsini hareket ettirebiliyordu. Gözlerini kapattı. Hâlâ hareket ettiklerini hissedebiliyordu. Düşünmesine bile gerek yoktu.

Ağzından bir kahkaha döküldü. Lanet olsun, kafası çok iyiydi. Kelimenin tam anlamıyla midesini kusmuşken nasıl bu kadar uçmuş olabilirdi? Bir Şirin boku gibi yerde yatıyordu. Parmaklarını tekrar sallayarak havada amip gibi süzülen sabun köpüklerini yakalamaya çalıştı. Renkler muhteşemdi. Gina muhteşemdi! Bir kaleydoskopun içinde yuvarlanan değerli bir taş gibiydi. Kurutma makinesindeki diğer sıcak, tüylü çorapların etrafında tembelce dans eden sıcak, tüylü bir çorap.

"Hanımefendi?" Polis, "Hanımefendi?" dedi.

Lanet olsun, hâlâ yaşlıydı.

Bir hafta sonra

30

Sara ofisinin penceresinden dışarı baktı. Güneş batıyordu. GBI merkezinin otoparkı neredeyse boştu. Faith'in Mini'sinin yanına park etmiş Will'in arabasını görebiliyordu. Sara'nın arabası evdeydi. Will son birkaç gündür onu götürmekte ısrar ediyordu. Amanda'nın Acura'sı ön girişe birkaç sıra daha yakındı.

Dizüstü bilgisayarına geri döndü. Brock'un ofisindeki videoyu duraklatmıştı. Önemsemediği tek kısım son on altı saniyeydi.

Sara, Brock'un yüzünü inceledi.

Orada çılgınlık, tehlike, saldırganlık görmek istedi- Ama sadece onun yüzüydü.

Ondan annesine bakmasını istemişti. Myrna Brock huzurevindeki odasında ölü bulunmuştu. Saçı ve makyajı yapılmıştı. Yatağının başucundaki masada boş bir şırınga vardı. İçindeki kalıntı kirli kahverengiydi. Yapılan analizler ona hotshot denilen, ölümcül bir maddeyle karıştırılmış eroin enjekte edildiğini gösteriyordu, bu durumda mumyalama sıvısı.

Brock'un kendi koluna enjekte ettiği şırıngada da aynı kimyasallar bulunmuştu.

Sara'yı mirasının vasisi olarak tayin etmişti. Annesinden geriye kalanların nasıl idare edileceğine dair kesin talimatlar bırakmıştı.

Her şey için önceden ödeme yapmıştı, bu sektörde yaygın bir uygulamaydı. Sara, Myrna'nın Heartsdale Anı Bahçeleri'nde Hristiyanlığa uygun bir şekilde gömülmesini sağlamıştı. Kendi annesi mezar başında hazır bulunmuş ama kasabanın geri kalanı uzak durmuştu.

Brock'geriye kalanlara gelince, belgelerinde hiçbir şey belirtilmemişti. Cesedinden kurtulma işini Sara'ya bırakmıştı. Sara'nın *nazik* davranacağını düşündüğünü hayal etti.

Yakılma masraflarını kendi cebinden ödemişti. Cenaze evindeki tuvaletin başında durmuş ve küllerinin son zerresi de gidene kadar sifonu çekmeye devam etmişti.

Sara videoyu başlatmak için boşluk tuşuna bastı.

Brock, "O kadınlara gerçekten bir seçenek sunmadım..." dedi.

Gözlerini kapattı ama bu sahneyi o kadar çok izlemişti ki Brock'un yüzündeki gülümseme kırıntısını hâlâ görebiliyordu. Sara ofisine girdiği andan itibaren Brock kontrolü ele almıştı. Onun kollarını sıvayışını izlemişti. Ateşli silahı vaktinden önce hazırlamıştı. Onu klasörlerden birinin kenarına gizlemişti. Annesinin işlediği suçları asla duymayacağından emin olmuştu. Gina Vogel'in hayatını Sara'nın başının üzerinde sallandırmıştı.

Kurbanlarının aksine, o kendi şartlarıyla gitmişti. Videoda

Brock, "Her zaman bir yangın yolunu sevmişimdir." diyor.

Sara gözlerini açtı. Bu onu her zaman etkileyen kısımdı. Brock'un kendine iğne yaptığıнын tek göstergesi omuzlarındaki neredeyse fark edilmeyen bir seğirmeydi.

Kayıtta kendi nefes alışını duydu. Pistonu

aşağı doğru itiyordu.

Videoyu durdurdu.

Gina Vogel. Hala kurtarılabilir.

Sara'nın eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Tanıdık uyarılar televizyonun altındaki son dakika haberleri gibi yuvarlandı. Bu el dolu bir tabancayı tutuyordu. Bu el şırıngayı tutup çekebilirdi. Bu el, Dan Brock'un yüzüne bir tokat atabilir, onu dövebilir, cebinde güvenle saklı kalmak yerine onu pataklayabilirdi.

Sara öfkesiyle ne yapacağını bilemiyordu. Bir yanı Brock'u prangalara vurulmuş, ayaklarını sürüyerek

Mahkeme salonunda, başı öne , vahşeti dünyaya ifşa olmuş bir şekilde.

Bir de mahkeme salonunun diğer tarafında olan bir parçası vardı. Tecavüzcüsünü izleyen bir kurban. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Ağlamaktan boğazı acımıştı. Kûrsüye çıkmış, benlik duygusunu elinden alan adamı işaret etmek için kolunu güçsüzce kaldırmıştı.

Tommi Humphrey bunu yapabilir miydi? Tıka basa dolu bir mahkeme salonunda yürüyüp kûrsüye çıkabilir miydi? Brock'la yüzleşme şansı ruhunun iyileşmesine yardımcı olur muydu? Sara'nın bunu ona sorma fırsatı asla olmayacaktı. Tommi Sara'nın numarasını engellemişti. Delilah e-posta hesabını kapatmıştı.

Callie Zanger'a aynı görünmezlik verilmemişti. Faith ona bizzat söylemişti. Kadının bilmeye hakkı vardı. Bu onların saklaması gereken bir sır değildi.

Hiçbir kurban ya da ailesi sırlarına uzun süre sahip olamayacaktı. Haber kuruluşları Georgia'nın Günişığı Yasaları uyarınca ayrıntıları öğrenmek için dava açmaya başlamışlardı bile. Yeşil klasörlere erişim istiyorlardı.

Dan Brock hem ölümlere hem de yaşayanlara karşı işlediği suçları titizlikle kaydettiği on beş santimlik sayfalar bırakmıştı. Takip günlükleri lise yıllarına kadar uzanıyordu. İlk tecavüzünü morgculuk okuluna devam ederken gerçekleştirmişti. Tommi Humphrey onun ilk sakatlamasıydı.

Rebecca Caterino ilk felci. Leslie Truong ilk cinayetini.

Notları arasında kurbanların saç rengi, göz rengi, fiziksel yapıları ve kişilikleri hakkında bilgiler de vardı. Çalınan saç aksesuarlarından oluşan koleksiyonu, tam olarak bulundukları yere kadar tarif edilmişti. Brock adli tabiplik yeteneklerini suç mahallerine taşımış, yaraları ve kesikleri tarif etmiş, yerleri, bozulmaları, geri dönüş ziyaretlerini, Rohypnol'ün azalan etkilerini, onları kalıcı olarak felç etmeye karar verdiği noktaları, yaklaşık ölüm zamanlarını, kan almak için kullandığı kesici aleti detaylandırmıştı, böylece hayvanlar herhangi bir iz kanıtın icabına bakacaktı.

Cinayet, tecavüz, saldırı, takip, zorla sodomi, ceset parçalama, nekrofil.

Dan Brock kendisine karşı yüze yakın dava açmıştı.

Sonra da bunların hiçbiri için hesap vermek zorunda kalmayacağından emin oldu.

"Yardım edin." Faith ofise girerken kapının pervazına vurdu. Telefonunu Sara'ya uzattı. "Bu Ebola mı?"

Sara, Emma'nın karnındaki kızarıklığın fotoğrafına baktı. "Son zamanlarda çamaşır deterjanını değiştirdin mi?"

"Eminim cimri babası yapmıştır." Faith bir sandalyeye yığıldı. "Callie Zanger'ın binasındaki tüm güvenlik kayıtlarını incelemeyi bitirdik. Brock saldırıya uğramadan üç ay önce onun dairesine girmiş, tıpkı takip günlüğünde belirttiği gibi."

Sara önümüzdeki birkaç ayı Brock'un dosyalarındaki ayrıntıları doğrulamakla geçireceklerini biliyordu. Sadece bir aptal onun sözüne inanırdı. "Leslie Truong'un olay yeri videosundaki siyah bereli adamdan ne haber?"

"Yok bir şey. Bu VHS. Tek alabildikleri bir leke."

Sara duraklatılmış videoya tekrar baktı. Brock'un başparmağı hipodermik iğnenin pistonu üzerinde duruyordu. Onu öylece bırakmak istiyordu -kolay yolu seçme sürecinde sonsuza dek donup kalmıştı.

Faith dedi ki, "Bunu sana arkadaşın olarak söylüyorum. O videoyu izlemeyi bırakmalısın."

Sara dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bir şeyler yapmalıydım."

Faith, "O ofise girerek Gina Vogel'in hayatını kurtardığın kısmı çıkar," dedi. "Eğer o iğneye uzanmış olsaydın, Brock onun yerine sana enjekte edebilirdi. Ya da sana vurabilirdi. Ya da kötü bir şey yapabilirdi Sara, çünkü sana karşı nedense iyi davranıyordu ama kadınları öldüren ve sakat bırakan bir psikopattı."

Sara ellerini kucağında kavradı. Will de ona aynı şeyi söylemişti. Tekrar tekrar. "Bir yetkisi olduğu için çok kızgınım. Bunu kendi şartlarıyla bitirmeliydi."

"Ölü ölüdür," dedi Faith. "Kazanmayı kabul et."

Bunların hiçbirisi galibiyet değildi. Herkes kaybetmişti.

Lena Adams hariç. Buldukları hiçbir şey Lena'nın Nesbitt'in bilgisayarında çocuk pornosunun nasıl bulunduğu dair verdiği ifadeyle çelişmiyordu. Yine yara almadan kurtulmayı başarmıştı.

Ama bu sefer kucağında bir bebekle uzaklaşıyordu.

Sara' öfkelenecek başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Konuyu değiştirerek Faith'e "Gina Vogel nasıl?" diye sordu.

"Belki tamam mı? Pekin'e taşınmakla ilgili bir şeyler söyledi, sonra da Atlanta'dan asla ayrılamayacağını söyledi." Faith omuz silkti. "Bir an ağlıyor, bir an gülüyor, sonra tekrar ağlamaya başlıyor. Bence bunu atlatacak ama ben ne bilirim ki?"

Sara da bilmiyordu. Bir şekilde geri dönüş yolunu bulmuştu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu. Bazı insanlar şanslıydı.

"Daryl Nesbitt hastanede. Bacağı septik." Faith adamın durumundan rahatsız olmuş gibi görün. "Doktorlar durumun iyi görünmediğini söylüyorlar. Bacağından daha fazla parça almak zorunda kalacaklar."

Sara bunun Daryl Nesbitt için sonun başlangıcı olacağını biliyordu. Entelektüel yanı bu alışılmadık derecede acımasız sisteme karşı çıkmak istiyordu ama doğasının daha basit yanı Daryl'in gideceğine seviniyordu. Jeffrey'i kaybetmek ona adaletin bazen bir dürtüye ihtiyaç duyduğunu öğretmişti.

Faith'e, "Peki ya Nesbitt'in hapishaneye sokulan yasadışı telefonlarla ilgili bilgi takası teklifine ne diyorsun?" diye sordu.

"Artık pedofili suçlamasından kurtulamayacağını bildiği için telefonlar umurunda bile değil."

Sara, Faith'in bu konudaki görüşlerini tahmin ederek, "Con's gonna con," dedi.

"En azından Gerald Caterino bundan bir şey çıkardı." Omuz silkti. "Heath'in DNA'sını Brock'unkiyle karşılaştırmamıza izin vermiyor. Ama son duyduğuma göre çocuk ilkokula kaydolmuş. Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Bu da bir şeydir." Sara, Caterino'nun inandırıcılığını korumaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Bir gün Heath onun doğum koşullarını soracaktı. Gerçeği hiç aramazsanız yalan söylemek daha kolaydı.

Faith'e, "Miranda Newberry'nin suçunu itiraf ettiğini duydum," dedi. "On sekiz ay içinde dışarıda olacak." Faith acı bir sesle Hayal kırıklığına uğradım. Miranda'nın tek kurbanı Gerald Caterino değildi. Düzinelerce kederli ebeveyn ve eşin on binlerce dolarını dolandırmıştı.

Sara, "Sağlam bir dedektiflik çalışması yapmış. Hesap çizelgesindeki neredeyse her isim kontrol edildi."

"Eğer dedektif olmak istiyorsa, polis akademisine gitmeli ya da özel dedektiflik lisansı almalıydı." Faith bunun bedelini ödemişti. Bunu yapmayan insanlara karşı çok az toleransı vardı. "Ne derler bilirsin. "Palyaçoluk yaptığında, palyaço ısırarak için geri gelir."

"Jane Austen?"

"Mo'Nique." Faith kendini sandalyeden dışarı itti. "Ben gidiyorum dostum. Lütfen şu videoya bakmayı bırak."

Sara, Faith gidene kadar dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. Dizüstü bilgisayarını açtı. Videoyu tekrar oynattı.

Brock beyaz kurdeleyi yeşil ciltlerin üzerine yerleştirdi.

Sara'nın saç bağını kaybettiğini neden bu kadar net hatırladığına dair hiçbir fikri yoktu. Tessa'yla olan kavgası pek çok kavgadan biriydi. Sara'nın saçları her zaman uzundu. Yıllar boyunca yüzlerce kravat ve bant kaybetmişti. Brock'un bu özel kurdeleyi çaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Ve Brock'un AllCare deposundaki ofisine girdiğinde onun kendisine zarar vermeyeceğinden o kadar emindi ki.

Şimdi merak ediyordu.

Cep telefonu çaldı. Will bir araba emoji göndermişti. Koşan bir kadın ve masanın arkasındaki bir adamla mesajlaşarak, onunla ofisinde buluşacağını bildirdi.

Sara dizüstü bilgisayarını evrak çantasının içine soktu. Dış cebin içindeki kahverengi kâğıt torba buruştu. Her şeyi çıkarıp yeniden ayarlamak zorunda kaldı. Çantasını kanepenin üzerinde buldu. Anahtarlarının yanında olduğundan emin olmak için kontrol etti ve ofisinin kapısını kilitledi.

Merdivenlerden inerken Tessa'nın telefon numarasını çevirdi. Tessa cevap verdi, "Naber, Swimfan?"

Sara gülerek onu şımarttı. Küçük kız kardeşi, Sara'nın Will'i deli gibi şehirde kovaladığı geceyi unutmasına asla izin vermeyecekti. "Bir şey düşünüyordum."

"Kendine zarar verme."

Sara gözlerini devirdi. Morgun kapısını iterek açtı. "Atlanta'da yaralandığımda eve geri döndüm. Sonra evde yaralanınca da Atlanta'ya geri döndüm."

Tessa dramatik bir iç çekiş yaptı. "Tahmin yapmayı unuttum."

"Yaralandın ve şimdi evdesin ve benim de sana destek olmam gerekiyor.

Bu."

"Yeterince uzun sürdü."

"Nezaketiniz için teşekkür ederim." Sara koridordaki ışıkları kapattı. "Etrafı aradım ve gerçekten iyi ebeler için birkaç tavsiye aldım. Her zaman çırak arıyorlar. Eve döndüğümde ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim."

Tessa'nın oflama sesi, onun o kadar kolay yatıştırılamayacağını gösteriyordu. "Will'le işler nasıl gidiyor?"

Sara baktı. Morgun arka tarafındaki, Will'in cildine losyon sürdüğü küçük ofisi görebiliyordu. "Haklıymışsın. Bir el hareketiyle düzelttim."

." Tessa dedi ki. "Sana hâlâ kızgıyım."

Sara telefonuna baktı. Tessa yine telefonu yüzüne kapatmıştı.

Ana binaya doğru yürürken içindeki düşmüştü. Küçük kız kardeşini seviyordu, ama o çok küçük bir kız kardeşti.

Sara bir dizi merdiveni daha çıktı, çünkü GBI'daki hayatı hiç bitmeyen bir lego yığınıydı. Evrak çantasının yerini değiştirdi, cüzdanını düzeltti. Will'i göreceğini düşününce geçici bir gerginlik hissetti.

Brock'un intiharından beri ona karşı çok sabırlı davranmıştı. Sara'nın dönüp durması onu geceleri uyutmuyordu. Onun kanepede uyumasına izin vermiyordu. Will çocukluğunu travmalarla uğraşarak geçirmişti. Bazen yapabileceğiniz tek şeyin dinlemek olduğunu biliyordu.

Sara kapıyı açtığı anda koridor karanlıktı. Amanda ve Faith bugün için çoktan ayrılmışlardı. Sadece Will'in ofisinin ışığı koridordaki halının üzerinde beyaz bir üçgen oluşturuyordu. Sara bilgisayarında Bruce Springsteen'in çaldığını duyabiliyordu.

Yanıyorum.

Sara arkaya uzandı ve saçları omuzlarına düşecek şekilde kravatı çıkardı.

Will'in kapı aralığında onu fark etmesini bekledi.

Will gülümsedi. "Selam."

"Selam." Sara köşedeki koltuğa oturdu. Evrak çantasını ve cüzdanını yere bıraktı. yastığı okşadı. "Buraya gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

meraklı bir bakış attı ama yine de yanına oturdu.

Sara sakinleştirici bir nefes aldı. Günlerdir sessizce bu anın provasını yapmıştı ama şimdi gerçekten o an geldiği için içinde kelebekler uçuşuyordu.

Will, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, aşkım."

Çantasından kahverengi bir kâğıt torba çıkardı. Üstünü açtı ve aralarındaki kanepenin üzerine koydu.

Will güldü. McDonald's logosunu tanıdı. Çantanın içine baktı. "Bu bir Big Mac."

Sara bekledi.

Kutuyu çantadan çıkardı. Gülümsemesi bozuldu. "İçinde bir şey var ama bir Big Mac ağırlığında değil."

"Daha sonra, bir Big Mac'in ağırlığını nasıl bildiğinizi tartışacağız."

"Tamam," dedi. "Ama bunu normal çöpe mi yoksa ölülerin pne mi attın?"

"Bebeğim, hamburgeri bırak."

Hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama kız bunun yakında değişeceğini düşünüyordu.

Will kutuyu açtı.

Sara'nın siyah kâğıt mendil yatağının üzerine yerleştirdiği mavi Tiffany yüzük yastığına baktı.

Titanyum ve platin alyansın dışı koyu, ii açık renkti. Will hiç mücevher takmazdı. İlk evliliğinden kalma alyansını bir rehinci dükkânından satın almıştı. Will tarafından.

Angie ona hiçbir şey vermemişti.

Yzğe baktı ama konuşmadı.

Sara bir dizi sessiz yakınlaşma yaşadı, çünkü muhtemelen bant çok kalındı ya da rengini beğenmemişti ya da fikrini değiştirmişti.

Ona "Fikrini mi değiştirdin?" diye sormak zorunda kaldı.

Kutuyu dikkatlice kanepeye yerleştirdi.

Dedi ki, "İşim hakkında çok düşünüyorum. Parayı değil, ki çok fazla değil, asıl işimi nasıl yaptığımı."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yaptığım , kendimi kötü adamın koymaya çalışmak. Onları bu şekilde çözüyorum."

Boğazının sıkıştığını hissedebiliyordu. Yüzüğü tamamen görmezden geliyordu.

Will, "Katilleri, hırsızları, karısını dövenleri ve tecavüzcüleri hayal edebiliyorum. Brock'u bile belli bir şekilde anlayabiliyorum. Pek çok şeyi hayal etmekte gerçekten iyiyim ama sen ölürsen ne yapacağımı hayal edemiyorum."

Sara gözlerinin yaşardığını hissetti. Will'i kaybetme düşüncesi, Jeffrey öldüğünde yaşadığı cehennemi Will'in de yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi kadar dayanılmazdı.

" sekiz yıl önceki Grant County kasetinde gördüm ve tanıyamadım" dedi.

Gözlerini sildi. Sekiz yıl sanki bir ömür gibi .

"Çocuk evinde bunu atlatmanın yolu şuydu: Başınıza ne tür kötü bir şey gelirse gelsin, kendinize bunun başka birinin başına geldiğini söylüyordunuz. O kişi sen değildin. Kendinizi ve yeni kişi devam edebilen kişiydi."

Sara ağzını kapalı tuttu. Çocukluğu hakkında o kadar nadiren konuşuyordu ki, ona susması için bir sebep vermek istemiyordu.

Will alyansına baktı.

Çok fazla para harcamıştı. Rengini beğenmemişti. Metal çok ağırdı.

"Annemin bir fahişe olduğunu biliyorsun." dedi.

Onu vazgeçirmeye çalışıyordu. "Bebeğim, bunun benim için önemli olmadığını biliyorsun."

Yüzü hâlâ yüzüğe dönüktü. "Eşyalarını aldığımda, ucuz kostüm takıları vardı."

Sara dilini ısırды. Yüzük ucuz değildi.

"Kolyeler, bilezikler ve - Amanda'nın ceketlerine taktığı o çirkin şeye ne diyorsunuz?"

"Bir broş."

"Bir broş," dedi. "Kolyeler o kadar eskiydi ki ipleri parçalanmıştı. Gümüş bileziklerin hepsi siyaha dönmüştü. En az yirmi tane vardı. Sanırım hepsini bir araya yığmış. Bu gümüş bileziklerin adı ne?"

"Bangles."

"Bangles." Sonunda yüzükten başını kaldırdı. Elini kanepenin arkasına dayadı. Parmakları kızın saç uçlarıyla oynuyordu. "Köpek tasma gibi sıkı olan kolye türü nedir?"

"Bir gerdanlık," dedi. "Dizüstü bilgisayarımda bazı fotoğraflar ister misin?"

Saçlarını hafifçe çekiştirdi. Onun kendisiyle alay ettiğini fark etti.

"Çok güzelsin." dedi.

Kalbi küt küt atıyordu. Gülümsemesinde bir hayalperestlik vardı. Sara'nın ayakları daha önce de yerden kesilmişti ama Will, onu dizlerinin üzerine çöktürebilen tek erkekti.

"Gözlerin çok özel bir yeşil renkte, sanki gerçek değillermiş gibi" dedi.

Will onun kulağının arkasındaki saçlarını okşadı. Bir kedi gibi mırlamamaya çalıştı.

"Seninle tanıştığımda, bu rengi daha önce bir yerde gördüğümü düşünüp duruyordum. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışmak beni deli ediyordu." Eli tekrar kanepenin arkasına yaslanarak uzaklaştı. "Aylardır yüzüklere bakıyorum. Prenses kesim, marki kesim ve yastık kesim... Sonra seksen bin dolar harcamam gerektiğini düşünüp paniğe kapıldım."

"Will, sen-"

Elini cebine attı. Küçük, gümüş bir yüzük çıkardı. Ucuz bir kostüm takısıydı. Metal ezikti. Yeşil taş kenarından aşağıya doğru çizilmişti.

Rengi annesinin gözleriyle neredeyse aynıydı. "Bu annemindi." dedi.

Sara'nın elleri ağzına gitmişti. Yüzüğü cebinde saklıyordu. Doğru zamanı bekliyordu.

"Yani?" diye sordu.

"Evet, aşkım. Seninle evlenmekten mutluluk duyuyum." Sara'nın soruyu duymasına gerek yoktu.

Bu sefer işi berbat etmeyecekti.

YAZARIN NOTU

Sevgili Okuyucu-

Bu mektubun SPOILER'larla dolu olduğuna dair büyük, devasa uyarınız, bu yüzden lütfen *Sessiz Eş'i* okumadan devam ederseniz, hikayenin tamamen mahvolacağını ve kendinizden başka suçlayacak kimseniz olmayacağını unutmayın. Ciddiyim! Sakın bana bu notu okuduğunu ve hikayenin mahvolduğunu söyleme çünkü sana bu paragrafı göstereceğim ve çok teatral bir şekilde KAFANA VUR diye bağıracağım.

Şimdi bunu aradan çıkardığımızı göre, ister yeni bir okuyucu olun ister başından beri okuyor olun, kitaplarımı okuduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Eğer ikinci kategorideyseniz ve *Blindsighted*'ın üzerinden kaç yıl geçtiğini merak ediyorsanız, aradığınız sayı on dokuz.

Ne düşündüğünüzü biliyorum - "İlk çocuğum doğduğunda *Blindsighted*'ı okudum ve şimdi o ilk çocuğuna hamile!"

Okuyucu, bunlar duymak istemediğim yürek ısıtan hikayeler.

The Silent Wife fikrini düşünmeye başladığımda Grant County'ye geri dönmek istediğimi biliyordum ama Sara'yı on dokuz yıl (ve on altı kitap) boyunca akla gelebilecek en iğrenç durumlara soktuktan sonra onu kırk getiremeyeceğimi de biliyordum. Aslında, mevcut Will Trent kitaplarında, Jeffrey'nin ölümü ile mevcut hikayeler arasında sadece beş yıl geçti, bu Will Trent dünyasında iyi çalıştı, ancak son hikayeyi yapılandırırken, esas olarak iki seri arasındaki büyük teknoloji boşluğu nedeniyle bir sorun oluşturdu. 2001 yılında Yahoo! ve BlackBerry'ler son teknolojiydi.

Facebook, Google ve iPhone'lar ya henüz icat edilmemişti ya da başlangıç aşamasındaydı. Kitabı yazarken tüplü bilgisayarımın monitörünün yanında bardak altlığı olarak bir America Online CD'si kullandığımı hatırlıyorum. Tanrı aşkına, dizüstü bilgisayarım neredeyse kelim kadar ağırdı.

Bu zorlukları göz önünde bulundurarak, kitaplarımın kurgu olmasından yararlanmaya karar verdim. *Blindsighted* ve *The Silent Wife* arasında geçen on dokuz yıl yerine, bu sayı sekiz. (Garip bir şekilde, fiziksel dünyada da tam olarak bu kadar yaşlandım.) Grant County'de Sara artık Z3 yerine Z4 kullanıyor. Lena'nın BlackBerry'si var. Marla Simms hala IBM Selectric kullanıyor, ama o

2001'de bile dinozorca sayılıyordu. Gina Vogel'in kızgınlığının nereden kaynaklandığını merak ediyorsanız, artık biliyorsunuz.

Umarım kuantum sıçramamı bağışlarsınız. Jeffrey ile yeniden birlikte olmaktan çok keyif aldım, özellikle de Sara ile ilişkisinin daha önce hiç yazmadığım bir noktasında. Ama aynı zamanda Will'i ne kadar çok sevdiğimi ve Jeffrey'nin hikayesini bitirmeyi seçtiğimde kendime onu onurlandırmanın en iyi yolunun Will'in bunu hak etmesini sağlamak olduğunu söylediğimi hatırladım. Eğer dikkat ettiyseniz, Will bunu kesinlikle hak etti.

Benim için Sara'nın hayatındaki iki büyük aşkı özetleyen cümle *The Silent Wife*'ın başlarında, "Jeffrey ile Sara, onu kendisi kadar yoğun sevebilecek düzinelerce, belki de yüzlerce başka kadın olduğunu biliyordu. Will ile Sara, onu hak ettiği şekilde sevebilecek dünyadaki tek kadının kendisi olduğunun son derece farkındaydı."

Eminim gizlice aşk hikayeleri yazdığımı fark etmemişsinizdir. Gerçekten cesur, şiddetli aşk hikayeleri, ama yine de.

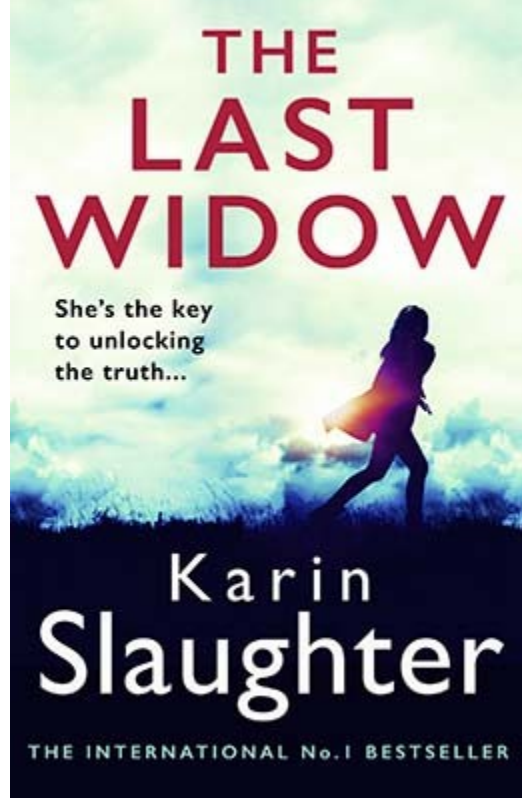
Kariyerimin en başında, on dokuz uzun yıl önce (ya da sekiz, Karin Yılları'nda), hakkında yazdığım şeyin bir kitaptan diğerine önemli olacağına karar verdim. Bu yüzden Jeffrey'i bırakmaya karar verdim. Bu nedenle kadına yönelik şiddet hakkında açık yüreklilikle yazmaya karar verdim. Bu şiddetin gerçekte neye benzediğini açıkça anlatmanın ve bu şiddetin nedenlerini keşfetmenin önemli olduğunu hissettim.

travmanın uzun süreli etkilerini olabildiğince gerçekçi bir şekilde anlatıyor. Bu iki seriyle bir şey başardıysam, umarım insanlar bu serilere hayatta kalanlar, savaşçılar, anneler, kızlar, kız kardeşler, eşler, arkadaşlar ve haydutlar hakkında pek sık duymadığımız hikayelerin dürüst bir anlatımı olarak bakarlar.

Ve sorduğunuzu umduğum soruya cevap vermek gerekirse, daha fazla Sara ve Will hikayesi olacak. Önümüzdeki yolculuğu dört gözle bekliyorum.

Karin Slaughter
Atlanta, Georgia

[Sessiz Kadın'ı](#) beğendiniz mi? okuduğunuzdan
emin olunKarin Slaughter'ın önceki
kitaplarını :

Üç ...

Bir kadın çocuğunun gözleri önünde kaçırılır.

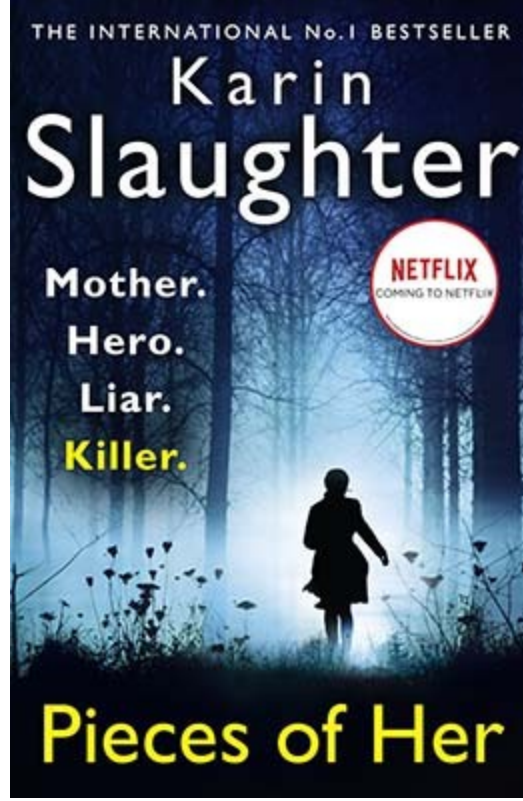
İki ...

Bir ay sonra, patlayıcı maddeyle ikinci bir kişi daha kaçırılır.

Bir ...

Ancak ağ, herkesin hayal edebileceğinden daha büyük ve daha karanlık.
Gerçeği ortaya çıkarmak için zaman
daralıyor.

Son Dul kitabının bir kopyasını sipariş etmek için [buraya](#) tıklayın.

Korkunç bir şiddet eylemi ...

Hayatınızın sonsuza dek değişmesi bir saniye sürer. Ve Andrea Oliver için bu bir saniye, yerel alışveriş merkezinde gerçekleşen toplu bir silahlı saldırıdır.

Hayatı bir yalan üzerine kurulu bir kadın...

Ancak bu şok edici eylem sadece bir başlangıçtır. Çünkü cesetler etraflarına saçılırken Andy'nin annesi Laura ateş hattına doğru bir adım atar.

Bir hayatta kalma mücadelesi ...

Saatler sonra, Laura hastanedeydi, yüzü Gazeteler. Ama tehlike daha yeni başlamıştır. şimdi Andy, daha fazla kan dökülmeden önce annesinin geçmişindeki sırları ortaya çıkarmak için zamana karşı umutsuz bir yarışa girmelidir...

Pieces of Her kitabının bir kopyasını sipariş etmek için [buraya](#) tıklayın.

Biri kaçtı. Biri kaldı. Ama iyi kız kim?

Yirmi sekiz yıl önce Charlotte ve Samantha Quinn'in çocuklukları, aile evlerine yapılan korkunç bir saldırıyla mahvoldu. Anneleri öldü. Bu olay, kötü şöhretli bir savunma avukatı olan babalarını yıkıma uğrattı. Ve aileyi o saldırıdan kalan sırlarla baş başa bıraktı. Şok edici bir gece.

Yirmi sekiz yıl sonra Charlie, avukat olmak için babasının izinden gitmiştir. Ama şiddet onların evine geldiğinde memleketine geri döndüğünde, dava umutsuzca bastırmaya çalıştığı anılarını tetikler. Çünkü ailesini yok eden suçla ilgili şok edici gerçek sonsuza kadar saklı kalmayacaktır...

The Good Daughter'ın bir kopyasını sipariş etmek için [buraya](#) tıklayın.

TEŞEKKÜRLER

İlk teşekkürüm her zaman başından beri yanımda olan Kate Elton ve Victoria Sanders'a. Daha sonra, bu romanda kurban olarak kullandığım tüm isimler de dahil olmak üzere, hem yurtiçindeki hem de yurtdışındaki HarperCollins GPP arkadaşlarıma (ve çoğunlukla kadınlara) teşekkür etmek istiyorum. Rica ederim! Ayrıca WME ve VSA'daki Hilary Zaitz Michael'a, Diane Dickensheid'a, Bernadette Baker-Baughman'a ve Jessica Spivey'e yürekten teşekkür etmek istiyorum.

Yazar arkadaşlarım için alkışları duyalım! Carolina De Robertis yine iğrenç İspanyolcam konusunda bana yardımcı oldu. Alafair Burke bana bağlayıcı olmayan hukuki tavsiyelerde bulundu. Charlaine Harris bana başka alanlarda tavsiyeler verdi. Lisa Unger ben uyuyana kadar benimle tek boynuzlu atlar hakkında konuştu. Kate White tüm Kate Beyazlığıyla harikaydı.

Tıbbi açıdan, David Harper, MD, her zamanki gibi nazik ve inanılmaz derecede yardımseverdi. David, Grant County romanlarının başından beri insanları vahşice öldürmeme (ve bazen kurtarmama) yardım ediyor ve sabrı için sonsuza dek minnettarım. Tüm hatalar bana aittir - eğer tıp mesleğindeyseniz, lütfen bunun bir kurgu olduğunu unutmayın ve eğer değilseniz, lütfen bunları evde denemeyin.

Dr. Judy Melinek bana tıbbi tetkikçi tarafında bazı harika tavsiyelerde bulundu. Dr. Stephen LaScala benimle bağlar ve eklemler hakkında konuştu. Carola Vriend-Schurink cenaze detaylarıyla beni büyüledi. Özel Ajan Dona Robertson'ın GBI'dan emekli olması eyalet için büyük bir kayıp ama benim için (ve yerel kütüphanesi için) harika bir fırsat oldu. Dr. Lynne Nygaard bazı bilimsel diller konusunda bana yardımcı oldu. Bu kitapta Rennie Seeger olarak yer alan Theresa Singer, bu romanda yer almak için yaptığım dans yarışmasını kazandı. Umarım buna değmiştir!

Son teŖekkür her zaman sekiz Karin Yılı'ndan çok daha uzun süredir kalbimin merkezinde yer alan D.A.'ya ve ben yazarken bana hala çorba getiren babama, bu yıl birkaç kez mısır ekmeği getirmeyi unutmuş olsa da ve bu ihmallerin kabul edilemez olduğunu yazılı olarak belirtmek zorunda hissediyorum.

İçerikle ilgili genel bir not: 2007-2008 yılları arasında Georgia, Florida ve Kuzey Carolina'da bulunan Ulusal Ormanlarda en az dört kişiyi öldüren failin adını bilerek zikretmediğimi açıkça belirtmek isterim. Ayrıca Georgia House Bill 1322'ye sesli desteğimi sunmak istiyorum.

Yazar Hakkında

Karin Slaughter dünyanın en popüler ve en beğenilen hikaye anlatıcılarından biridir. Dünya çapında 35 milyondan fazla satan ve 120 ülkede yayınlanan 20 romanı arasında Grant County ve Will Trent kitaplarının yanı sıra Edgar aday *Cop Town* ve *Sunday Times*'ın en çok satan romanları *Pretty Girls*, *The Good Daughter*, *Pieces of Her* ve *The Last Widow* yer almaktadır. Slaughter, kütüphaneleri ve kütüphane programlarını desteklemek için kurulan kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olan Save the Libraries projesinin kurucusudur. Georgia doğumlu olan Karin Slaughter Atlanta'da yaşamaktadır. *Pieces of Her* adlı bağımsız romanı Netflix tarafından geliştirilmektedir ve Grant County ve Will Trent dizileri televizyon için geliştirilmektedir.

Daha fazla bilgi için KarinSlaughter.com
[adresini](#) ziyaret edin [/YazarKarinSlaughter](#)
 [@SlaughterKarin](#)

Karin Slaughter tarafından da

Kör Görüşlü

Kisscut

Soluk Soğuk Bir

Korku Silinmez

İnançsız Triptik

Deri Ayrıcalığı

Kırık

Yaratılış

Kırık

Düşmüş

Suçlu

Görünmeyen

Polis Şehri

Güzel

Kızlar

Tutulan Kadın İyi Kız

Onun Parçaları

Son Dul

E-Kitap orijinalleri

Snatched

Soğuk, Soğuk Kalp

Yakalandı

Sarı Saç, Mavi Göz Son

Nefes

Altını Temizlemek (Lee Child ile)

Cazibe *Gibi*
Romanlar ve Öyküler
(Editör) *Martin*
Misunderstood

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

